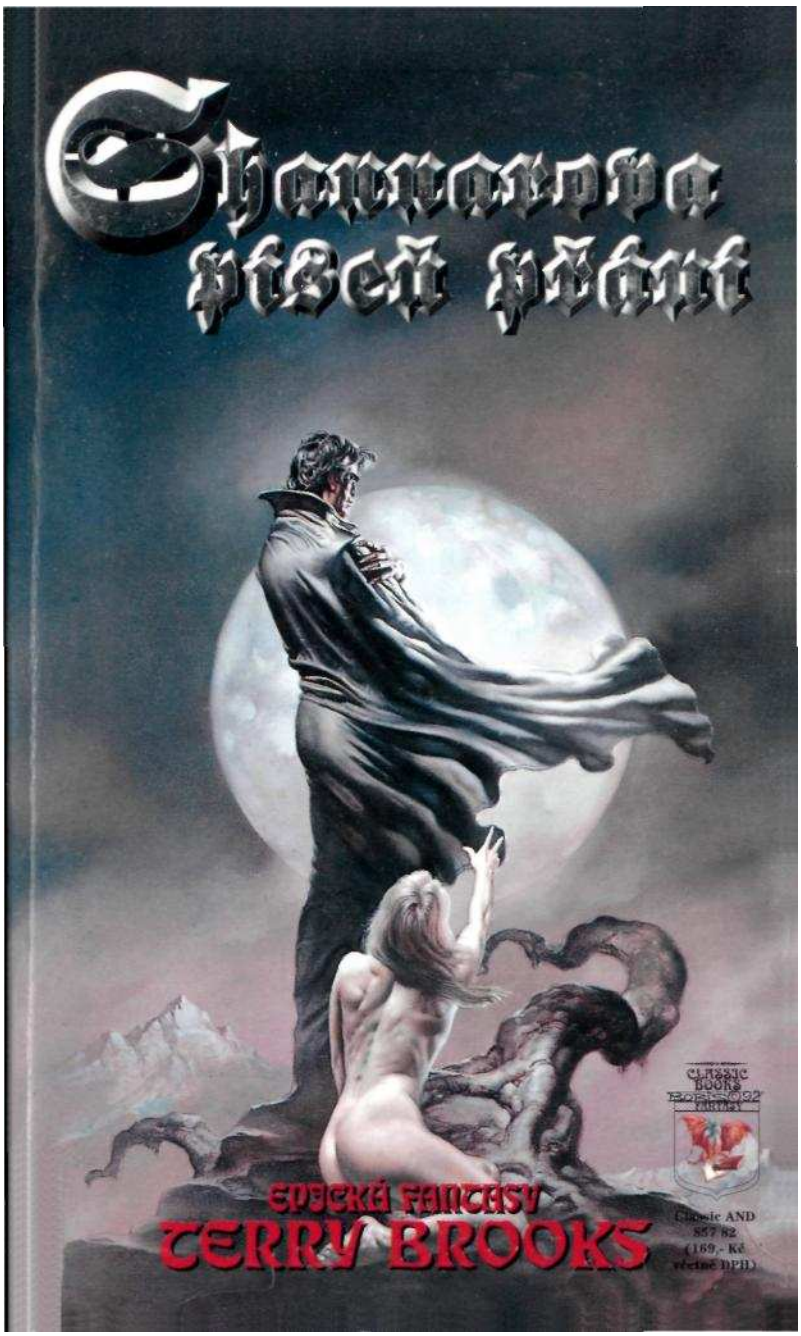

Shannarova
přísaha
EPICKÁ FANTASY
TERRY BROOKS

Terry Brooks

Shannarova píseň přání

Série Shannara – díl č. 3

The Wishsong Of Shannara

Copyright © 1985 by Terrence D. Brooks

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1997

Translation © Věroslava Ončáková, 1996

Cover Art © Boris Vallejo / via Agentur Schlück

ISBN: 80-85782-93 -6

Distribuce - LA, spol. s.r.o.
Čestmírova 27, Praha 4, 140 00
tel: (02) 691 33 57

Vytiskla BBS Tiskárna Vimperk s. r. o

UMRLČÍ HORY
HORNÍ ANAR
Pustá řeka
ČERNAVA
Toffer
STARÁ SLATINA
NEBESKÁ STUDNA
Divous
Bystřina
KAMENNÝ KRB
Nefitová soutěska
Rooker Line
ŠERÁ STOPA
VLČÍ HŘBETY
KRKAVČÍ ŠTÍTY
Vysoké hory
DUN FEE ARAN
VÝCHODNÍ ZEMĚ
Průsmyk oprátky
CAPPAL
Cillidellan
Stříbrná řeka
KLÍN
CULLHAVEN
DOLNÍ ANAR

Kapitola 1

Ve Čtyřzemí se měnila roční období, pozdní léto pomalu přecházelo v podzim. Ty tam byly dlouhé, poklidné dny z poloviny roku, kdy parno zpomalovalo veškeré tempo života a kdy se zdálo, že na všechno je dost času. Ačkoli ještě přetrvávalo letní horko, dny se pomalu krátily, vlhký vzduch začal vysychat a všichni si znovu uvědomili pomíjivost života. Na každém kroku byly na první pohled patrné zjevné změny. V lesích Stinného dolu se listy už začaly vybarvovat.

Brin Ohmsfordová se zastavila u květinových záhonů, které po obou stranách lemovaly přístupovou cestičku k jejich domu, a na chvilku se vytratila v karmínovém listoví starého javoru, jenž vrhal svůj stín na zadní dvorek. Byl to veliký strom s mohutným sukovitým kmenem. Brin se usmála. Ten starý strom v ní vyvolával mnohé vzpomínky z dětství.

Impulzivně přešla z pěšinky směrem k letitému stromu.

Byla to urostlá dívka — vyšší než její rodiče i bratr Jair, skoro tak vysoká jako Rone Leah — a i když se její štíhlé tělo na pohled zdálo velice křehké, byla ve stejně dobré fyzické kondici jako kdokoli z nich. Jair by samozřejmě v tomto bodě nesouhlasil a měl by spoustu výhrad, ale to jenom proto, že se musel vyrovnat se svojí rolí nejmladšího člena rodiny. Dívka je koneckonců jenom dívka.

Brin něžně prsty laskala zdrsnělý kmen javoru a vzhlédla do spleti větví. Když zaklonila hlavu a dlouhé černé vlasy odhalily její obličej, nebylo nejmenší pochyby o tom, čí je dítě. Před dvaceti lety Eretria vypadala přesně jako její dcera teď — od snědé pleti a černých očí až po jemné, křehké rysy. Co ovšem Brin postrádala, to byla vznětlivost její matky. Tu zdědil Jair. Brin měla povahu po otci — byla klidná, vyrovnaná a ukázněná. Když kdysi Wil Ohmsford porovnával své děti — to bylo při jedné z nejtrestuhodnějších nehod, jaká kdy Jaira potkala — poněkud žalostným tónem utrousil poznámku, že rozdíl mezi těmi dvěma spočívá v tom, že Jair je schopný udělat cokoli; Brin sice také, jenomže ta si to předem rozmyslí. Brin doposud nepochopila, koho z nich vlastně chválil a koho káral.

Dala si ruce v bok. Vzpomínala, jak použila píseň přání na starý strom. Byla tehdy ještě malá a hrála si s elfím kouzlem. Tehdy uprostřed léta zazpívala píseň přání, aby letní zeleň listoví toho stromu proměnila v podzimní karmín. Její dětský rozum jí napověděl, že dělá moc dobře, protože červená je přece mnohem hezčí než zelená. Tenkrát se její otec hrozně zlobil. Trvalo skoro celé tři roky, než se strom po takovém šoku vzpamatoval. To bylo naposledy, co ona nebo Jair použili kouzlo, když byli jejich rodiče nablízku.

„Brin, pojď mi, prosím tě, pomoci dobalit.“

To volala její matka. Naposledy ještě poplácala starý javor a vydala se směrem k domu.

Její otec nikdy plně nedůvěřoval elfímu kouzlu. Před více než dvaceti lety použil elfeíny, které mu dal Druid Allanon, ve snaze ochránit elfy vyvolenou Amberle Elessedil na jejím putování za Krvavým ohněm. Když použil elfí kouzlo, změnil se — to věděl už tehdy, i když neměl tušení, jakou změnu to vlastně prodělal. Teprve až když se narodila Brin a pak Jair, bylo jasné, co se přihodilo. Změna vyvolaná kouzlem se neprojevila na Wilu Ohmsfordovi, leč na jeho dětech. Právě ony měly na sobě viditelné účinky toho kouzla. Jeho děti a možná generace Ohmsfordů, které se teprve narodí, si s sebou ponesou kouzlo písně přání.

Brin tomu sama začala říkat píseň přání. Přej si to, zazpívej to a máš to. Takhle jí to připadalo, když poprvé zjistila, že má tu moc. Brzy přišla na to, že svou písní dokáže ovlivnit chování všeho živého. Dokázala proměnit barvu listí starého javoru. Dokázala uchlácholit rozezleného psa. Dokázala přimět divokého ptáka, aby jí usedl na zápěstí. Dokázala sama sebe proměnit v část čehokoli živého — nebo cokoli živého učinit součástí sebe sama. Nevěděla přesně, jak to dělá — prostě se to stalo. Zazpívá, nápěv a slova se

vynoří samy od sebe, zcela neplánovaně a bez jakékoli přípravy. Jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Vždycky si uvědomovala, co zpívá, ale zároveň byla i nepozorná. Její mysl opanovaly nepopsatelné pocity. Prolétly jí, vtáhly ji do sebe, nějak ji změnily a pak se objevilo to přání.

Byl to dar elfího kouzla — nebo nějaká jeho součást. Právě tak se na to díval její otec, když zjistil, že se jí ho dostalo. Brin věděla, že někde hluboko se její otec bojí, co by mohly elfeíny způsobit, a toho, co cítil, že mu provedly. Poté, co Brin přiměla jejich psa, aby se honil za vlastním ocasem až do zemdlení, a nechala povadnout celou zeleninovou zahradu, znovu se ubezpečil ve svém rozhodnutí zařídit všechno tak, aby už nikdy nikdo nemohl elfeíny použít. Ukryl je na tajné místo, nikomu neprozradil kam a od té doby na tom místě zůstaly. Alespoň si to myslel. Ona si tím už tolik jistá nebyla. Jednou, všeho všudy před pár měsíci, když padla zmínka o ukrytých elfeínech, všimla si, jak se Jair samolibě usmívá. Samozřejmě by to ani na chvilku nepřipustil, jenže Brin svého bratra znala dobře a věděla, že nedokáže jen tak něco utajit. Podezřívala ho, že tu skrýš objevil.

Ve dveřích potkala Rona Leaha. Byl to vysoký, statný muž s rezavými vlasy dlouhými až k ramenům, které nosil svázané širokou páskou. Přimhouřil své nezbedné šedé oči. „Co kdybys taky trochu přiložila ruku k dílu? Dělám tu všechno a přitom ani nejsem členem rodiny!“

„Podle toho, kolik času tady trávíš, už jím dávno jseš,“ plísnila ho. „Co je třeba ještě udělat?“

„Už jenom vynést tyhle věci, to je Všechno.“ U vchodu bylo složeno několik kožených kufrů a menších tašek. Rone zvedl to největší zavazadlo. „Myslím, že tě sháněla matka. Je v ložnici.“

Odcházel po pěšině a Brin vešla do domu, dozadu k ložnicím. Její rodiče se chystali na svoji každoroční podzimní pouť do odlehlých obcí Stinného dolu; ta cesta jim potrvá dobré dva týdny. Jen málo léčitelů mělo takové schopnosti jako Wil Ohmsford a nikdo takový se nevyskytoval v okruhu pěti set mil od Stinného dolu. Takže dvakrát do roka, na jaře a na podzim, její otec odcházel do odlehlých vesnic a poskytoval své služby všude, kde jich bylo zapotřebí. Eretria ho vždycky doprovázela, byla svému muži dobrou pomocnicí a v péči o raněné a nemocné byla téměř stejně zkušená jako on. Na tuhle cestu by se vydat nemuseli — kdyby nebyli tolik svědomití. Ale Brinini rodiče měli vysoce vyvinutý smysl pro povinnost. Léčitelství zasvětili celý svůj život a tenhle svůj závazek nebrali na lehkou váhu.

Když odcházeli na tyto své cesty milosrdenství, nechávali Brin doma, aby dohlédla na Jaira. Tentokrát z vysočiny přicestoval Rone Leah, aby je ohlídal oba.

Matka vzhlédla od balení a usmála se, když Brin vešla do ložnice. Dlouhé černé vlasy jí volně splývaly po ramenou; odhrnula si je z obličeje, který vypadal jen o málo starší než Brinin.

„Viděla jsi svého bratra? Už jsme skoro připraveni k odjezdu.“

Brin zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že je s tátou. Chceš s něčím pomoct?“

Eretria přikývla, vzala Brin kolem ramen a posadila ji vedle sebe na postel. „Chci, abys mi něco slíbila, Brin. Nepřeji si, abys použila píseň přání, až tady s tatínkem nebudeme — ani ty ani tvůj bratr.“

Brin se usmála. „Já už ji sotva kdy použiju.“ Tmavýma očima zkoumala matčin snědý obličej.

„Já vím, jenže Jair ji používá, i když si myslí, že o tom nemám tušení. V každém případě, až budeme pryč, ani já ani otec nechceme, abyste ji byť i jedinkrát zpívali — ani jeden z vás. Slyšíš?“

Brin zaváhala. Otec chápal, že elfí kouzlo je součástí jeho dětí, jen nevěděl, jestli je to dobré nebo nezbytné. I bez toho jste chytré a nadané děti, říkal jim. Nepotřebujete používat žádné triky ani úskoky. Dokažte, co umíte, i bez té písně, Eretria opakovala jeho radu, i když se zdálo, že lépe než on chápe, že s největší pravděpodobností na ni nebudou brát ohled ani ve chvíli, kdy jim uvážlivost bude velet, že by tak učinit měli.

Jair uvážlivost, bohužel, většinou postrádal. Byl vznětlivý a nesmírně tvrdohlavý. A když se jednalo o použití písně přání, zpravidla se zachoval, jak se mu zachtělo.

Ale i tak elfí kouzlo působilo na Jaira jinak...

„Brin?“

Její myšlenky se rozptýlily. „Mami, nevím, co je na tom, když si Jair chce pohrát s písní přání. Je to jenom hračka.“

Eretria zavrtěla hlavou. „I hračka může být nebezpečná, když se použije neuváženě. Kromě toho bys už o elfím kouzlu měla vědět dost na to, abys pochopila, že není vždycky neškodné. Teď mě poslouchej. Ty i tvůj bratr už jste vyrostli z toho věku, kdy vás rodiče musí hlídat. Ale občas vám nějaká dobrá rada neuškodí. Nepřeji si, abyste používali kouzlo, až budeme pryč. Upoutává na sebe zbytečně pozornost. Slib mi, že ho nepoužiješ — a zabráníš v tom i Jairovi.“

Brin pomalu přikývla. „To je kvůli tomu, co se proslýchá o hrozivých poutnících, viď?“ Slyšela ty příběhy. Tou dobou si je bez ustání vyprávěli v hostinci. Hroziví poutníci — bytosti bez tváří a bez hlasu, zrozené z černé magie — se vynořovali odnikud. Někteří tvrdili, že to se vrací sám Černý mág a jeho přisluhovači. „Je to všechno kvůli tomu?“

„Ano.“ Matka se usmála Brinině postřehu. „Tak mi to slib.“

Brin se rovněž usmála. „Slibuji.“

Stejně to ale všechno považovala za nesmysl.

Balení a nakládání trvalo ještě další půlhodinu a pak už byli rodiče připraveni k odjezdu. Jair se vrátil z hostince; šel tam koupit matce její oblíbenou sladkost jako dárek, měla takové věci moc ráda. Potom se rozloučili.

„Nezapomeň na svůj slib, Brin,“ zašeptala matka, když jí dávala pusu na rozloučenou a pevně ji objala.

Potom už starší Ohmsfordovi nasedli na vůz a pomalu se rozjeli po prašné cestě.

Brin se za nimi dívala, dokud jí nezmizeli z očí.

Brin, Jair a Rone Leah si to odpoledne vyšli na procházku do lesů ve Stinném dolu a na zpáteční cestu se vydali, až když se večer připozdívalo. To už slunce začalo poznenáhlu zapadat za hřeben údolí a stíny v lese se pomalu prodlužovaly. Do vesnice jim zbývala ještě hodina cesty, ale všichni tři touhle cestou už předtím šli tolikrát, že by trefili i v té nejtemnější noci. Pokračovali dál volným tempem a vychutnávali si končící krásný podzimní den.

„Víte co, zítra si půjdeme zarybařit, co říkáte?“ navrhl Rone. Usmál se na Brin. „Když je takhle hezky, nezáleží na tom, jestli něco chytíme nebo ne.“

Byl nejstarší z celé trojice, šel jako první a křížem přes záda měl připevněnou starou odřenou pochvu s Mečem Leahů; jeho obrysy se nejasně rýsovaly pod loveckým pláštěm. Dříve jej nosíval právoplatný dědic leahského trůnu, ale ten zvyk se už dávno nedodržoval. Rone však vždycky obdivoval tu prastarou čepel, kterou vykoval kdysi dávno jeho praděd Menion Leah, když se vydal hledat Meč Shannary. Když Ronův otec viděl, jak moc tu zbraň obdivuje, dal mu ji — jako malý symbol toho, že zůstal princem Leahu — i když nejmladším.

Brin se na něj podívala a zakabonila se. „Patrně jsi na něco zapomněl. Na zítra jsme si naplánovali pustit se do oprav na domě. Přece jsme slíbili otci, že až se vrátí, bude všechno hotovo. Kdy s tím hodláš začít?“

Jen pokrčil rameny. „Třeba někdy jindy. Pro jeden den se tolik nestane. To počká.“

„Mohli bychom třeba trochu prozkoumat území za hřebenem údolí,“ prohodil Jair Ohmsford. Měl štíhlou a pružnou postavu a obličej po otci s elfími rysy — úzké oči, zkosené obočí a lehce zašpičatělé uši pod světlou kšticí. „Třeba bychom se mohli porozhlédnout, jestli nenarazíme na nějaké stopy sžíravých přízraků.“

Rone se zasmál. „A copak ty víš o poutnících, tygře?“ Tak Jaira důvěrně oslovoval.

„Asi tolik, co ty. My tady v údolí slýcháme stejné příběhy jako vy na vysočině. Hroziví

poutníci, sžíravé přízraky se vždycky vynoří z temnoty. V hostinci si o tom povídají pořád dokola.“

Brin svého bratra sjela káravým pohledem. „Jsou to jenom povídačky.“

Jair se podíval na Rona. „Co si myslíš ty?“

K velikému Brininu překvapení jen pokrčil rameny. „Možná ano, možná ne.“

Najednou ji to rozzlobilo. „Rone, takovéhle příběhy se vyprávějí od té doby, co byl Černý mág zničen, a v žádném z nich není ani slůvko pravdy. Proč by tomu mělo být jinak právě teď?“

„Nevím, jestli to tak je. Jen si myslím, že opatrnosti nikdy nezbývá. Vzpomeň si — v době Shey Ohmsforda nikdo nevěřil ani příběhům o Lebkonoších a pak už bylo pozdě.“

„No, a právě proto si myslím, že bychom se měli porozhlédnout,“ řekl znovu Jair.

„A proč vlastně?“ naléhala Brin pevným hlasem. „Abychom snad někde potkali někoho tak nebezpečného, jak se o nich vykládá? A co potom uděláš — zazpíváš si snad píseň přání?“

Jair se začervenal. „Kdyby to bylo třeba, tak jo. Mohl bych použít kouzlo...“

Skočila mu do řeči. „S kouzlem není radno si zahrávat, Jaire. Kolikrát ti to mám opakovat?“

„Já jen říkal...“

„Já vím, co jsi říkal. Myslíš si, že píseň přání ti splní všechno, co si umaneš, ale to se pořádně mýlíš. Raději bys měl poslechnout tátu, když ti klade na srdce, abys to kouzlo nepoužíval. Jednou z toho budeš mít spoustu potíží.“

Upřeně na ni koukal. „Proč se tak zlobíš?“

Byla rozzlobená, uvědomovala si to, a to celé věci nijak neprospívalo. „Promiň,“ omluvila se. „Slíbila jsem matce, že až budou pryč, ani jeden z nás nepoužije píseň přání. Asi proto mě tak rozčiluje, když tě slyším, jak tady vykládáš, že se vydáme po stopách sžíravých přízraků.“

V tu chvíli se v Jairových modrých očích objevil záblesk zloby. „Kdo ti dal právo slibovat něco mým jménem, Brin?“

„Asi nikdo, jenže máma...“

„Máma nechápe...“

„Už toho nechte!“ Rone Leah sepjal ruce v úpěnlivé prosbě. „Když vás dva takhle slyším, jsem moc rád, že bydlím v hostinci a ne pod jednou střechou s vámi.

Takže, teď toho nechte a vrátíme se k tomu, o čem jsme původně mluvili. Jdeme teda zítra na ryby, nebo ne?“

„Jdeme na ryby,“ rozhodl Jair.

„Jdeme na ryby,“ souhlasila Brin. „Jen co alespoň něco na domě spravíme.“

Chvíli šli mlčky. Brin pořád přemítala o tom, čeho si všimla, když Jair stále zaslepeněji uvažuje o využití písně přání. Matka má pravdu, její bratr používá kouzlo, kdykoli k tomu má sebemenší příležitost. Spatřuje v tom menší nebezpečí než Brin, protože u něj to funguje jinak. Když píseň přání zazpívá ona, vyvolá vlastně změnu vzhledu a chování, ale v jeho případě je to pouhá iluze. Když kouzlo použije, jako by se jenom zdálo, že se ty věci dějí. To mu dává větší volnost použití a povzbuzuje ho k různým pokusům. Dělá to sice potajmu, ale dělá to. Ani Brin si není tak docela jistá, co se s tím naučil provádět.

Odpoledne už zcela pominulo a rozhostil se večer. Nad východním horizontem svítil měsíc v úplňku jako bílý signální oheň a pomalu začaly probleskovat hvězdy. Jak se snášela noc, vzduch se začal rychle ochlazovat a les byl celý prosycen svěží a těžkou vůní usychajícího listí. Všude kolem se rozléhal bzukot hmyzu a zpěv nočního ptactva.

„Myslím, že bychom mohli lovit v Rappahalladranu,“ prohlásil z ničeho nic Jair.

Chvíli nikdo neříkal nic. Nakonec se ozval Rone. „Já nevím. Stejně dobře bychom si zachytali i v rybnících ve Stinném dolu.“

Brin se na horala zvědavě podívala. Řekl to poněkud znepokojeně.

„Ale, já chci jít na říční pstruhy,“ trval na svém Jair. „A kromě toho bych chtěl tak jednu

nebo dvě noci tábořit v Dulnu.“

„To můžeme ve Stinném dolu taky.“

„To je, jako bychom zůstali vzadu na dvorku,“ oponoval Jair a byl stále podrážděnější. „V Dulnu je aspoň pár míst, co jsme ještě neprozkoumali. Čeho se bojíš?“

„Já se nebojím ničeho,“ bránil se horal. „Jen si myslím... Hele, víš co, proberem to později. Budu vám vyprávět, co se mi přihodilo cestou sem. Skoro se mi podařilo zabloudit. Byl tam ten vlčák...“

Jak si povídali, zvolnila Brin krok a zůstala trochu pozadu. Pořád jí leželo v hlavě, proč Rone tak nečekaně váhá vydat se i na tak krátký výlet do Dulnu — dřív už tam byli kolikrát. Děje se snad za hranicemi Stinného dolu něco, čeho by se měli bát? Zamračila se při vzpomínce na ustaraný tón hlasu své matky. A teď zase Rone. Brin na rozdíl od něho považovala vyprávění o sžíravých přízracích za snůšku nesmyslů. Vlastně byl nezvykle zdrženlivý. Za normálních okolností by se takovým příběhům jenom smál stejně jako ona. Proč se tak nechová i teď? Napadlo ji, že třeba má nějaký důvod nepovažovat to za směšnou záležitost.“

Uplynula půlhodina a mezi stromy začala probleskovat světla z vesnice. Teď už byla tma a ti tři šli po lesní cestě, na kterou jim svítil jasný měsíc. Pěšina se svažovala do kotliny, v níž byla samotná vesnice, postupně se rozšiřovala, až z ní byla široká cesta. Vynořily se první domy, z nichž byly slyšet hlasy. Brin pocítila první příznaky únavy. Už se těšila, jak se zachumlá do své postele a pořádně se vyspí.

Šli centrem Stinného dolu kolem starého hostince, který vlastnila a spravovala rodina Ohmsfordů po několik generací. Ohmsfordovi hostinec doposud vlastní, ale už tam nebydlí — od doby, co Shea a Flick zemřeli. Dnes podnik spravují rodinní přátelé a o zisky a náklady se dělí s Brininými rodiči. Otci se nikdy příliš nezamlouvalo bydlet v hostinci, to Brin věděla, neměl příliš smysl pro takovou práci, dával přednost životu léčitele před profesí hospodského. Jen Jair projevoval skutečný zájem o to, co se tam děje — rád tam občas zašel, aby si poslechl příběhy cestovatelů, kteří procházeli Stinným dolem. Historky byly dostatečně prodchnuty dobrodružstvím, aby uspokojily neposedného venkovana.

V hostinci bylo ten večer živo, široké dvojkřídlé vstupní dveře byly otevřeny dokořán, světlo uvnitř dopadalo na stoly a dlouhý pult, všechna místa byla obsazena cestovateli a vesničany, hosté se smáli a žertovali a chladný podzimní večer trávili nad sklenicí piva. Rone se přes rameno usmál na Brin a potřásl hlavou. Nikdo si nepřál, aby ten dnešní den skončil.

Zanedlouho došli k domu Ohmsfordových. Byla to chalupa z kamene a malty postavená mezi stromy na malém pahorku. Došli do poloviny cesty dlážděné kočičími hlavami, která je vedla vzhůru mezi keři živého plotu a zdobnými švestkami až ke vstupním dveřím, když je Brin najednou zastavila.

V okně přední místnosti bylo vidět světlo. „Nechal někdo z vás hořet lampu, když jsme dnes ráno odcházeli?“ zeptala se tiše a už předem znala odpověď. Oba zavrtěli odmítavě hlavou.

„Třeba k nám někdo přišel na návštěvu,“ ozval se Rone.

Brin se na něj podívala. „Dům byl zamčený.“

Chvíli se na sebe beze slova dívali a oba opanoval nejasný pocit znepokojení. Na Jaira to ale takový dojem vůbec neudělalo.

„No, tak se tedy půjdeme podívat, kdo tam je,“ prohlásil a vykročil.

Rone mu položil ruku na rameno a přitáhl ho zpátky. „Ještě chvilku, tygře. Není třeba příliš spěchat.“

Jair se mu vysmekl, podíval se na to světlo a pak zpátky na Rona. „Myslíš, že tam čeká snad nějaký z těch poutníků?“

„Přestaň s těmi nesmysly!“ přikázala mu Brin zostra.

Jair se na ně samolibě zašklebil. „Vy si to oba myslíte, že jo? Jeden z těch poutníků nás přišel ukrást!“

„To je od něj moc hezký, že nám rozsvítil,“ poznamenal Rone suše.

Znovu se zadívali na světlo v předním okně, chvilku váhali.

„Takhle tady přece nemůžeme zůstat celou noc,“ řekl nakonec Rone. Natáhl ruku dozadu přes rameno a vytáhl z pochvy Meč Leahů. „Tak se tam podíváme. Vy dva se držte za mnou. Kdyby se něco stalo, dojdete do hostince pro pomoc.“ Zaváhal. „Ne snad, že by se něco mělo stát.“

Vydali se dál do vršku po cestě ke hlavním dveřím, pak se zastavili a poslouchali. V domě bylo ticho. Brin podala Ronovi klíč od dveří a všichni vstoupili dovnitř. Byla tam černočerná tma, kterou prořezával jen slabý proužek žlutého světla. Chvíli otáleli, potom potichu prošli halou a vešli do přední místnosti.

Byla prázdná.

„Takže žádné sžíravé přízraky tady nejsou,“ prohlásil hned Jair. „Nic kromě...“

Větu nedokončil. Do světla vstoupil velikánský stín z temného přijímacího pokoje vzadu. Byl to muž vyšší než sedm stop, oblečený do černého pláště. Širokou kápi měl staženou dozadu, takže měl odhalený hubený, drsný, větrem ošlehaný obličej rámovaný černým plnovousem a nepoddajnými prošedivělými vlasy. Ze všeho nejvíc je ale přitahovaly jeho oči — měl je hluboko posazené a pronikavě vyhlížely zpod hustého obočí — jako by viděly všechno, dokonce i to, co je skryto.

Rone Leah rychle tasil svůj meč s širokou čepelí a cizinec zdvihl ruku zpod svého splývavého oděvu.

„To nebudeš potřebovat.“

Horal zaváhal, chvíli upřeně hleděl do tmavých očí toho muže a potom znovu sklonil meč k zemi. Brin a Jair stáli na místě úplně strnulí, nedokázali se ani otočit a utíkat ani promluvit.

„Není se čeho bát,“ zaduněl cizincův hluboký hlas.

Nikoho z trojice to příliš neuklidnilo, ale všem se maličko ulevilo, když viděli, že ta temná postava už nepostupuje směrem k nim. Brin se rychle podívala na svého bratra a viděla, jak se na neznámého napjatě dívá, jako kdyby o něčem usilovně přemýšlel. Cizinec se podíval na chlapce, pak na Rona a pak na ni.

„Zná mě někdo z vás?“ zamumlal jemně.

Na chvíli se rozhostilo ticho a potom najednou Jair přikývl.

„Allanon!“ vykřikl; bylo na něm vidět, jak je rozrušený. „Ty jsi Allanon!“

Kapitola 2

Brin, Jair a Rone Leah si sedli za stůl v jídelně společně s cizincem, o němž teď už věděli, že se jmenuje Allanon. Nikdo si nepamatoval, že by viděl Allanona během posledních dvaceti let. Wil Ohmsford byl jedním z posledních. Ale příběhy o něm znali všichni. Záhadný temný tulák, který putoval do nejzazších koutů Čtyřzemí; filozof, učitel a dějepisec ras — poslední z Druidů; národa, který věděl, kdo vyvedl rasy z chaosu po zničení starého světa do dnes vzkvétající civilizace. Byl to právě Allanon, kdo před více než sedmdesáti lety vedl Sheu a Flicka Ohmsfordovy a Meniona Leaha na pouti za legendárním Shannarovým Mečem, aby bylo možné zničit Černého mága. Byl to Allanon, který přišel pro Wila Ohmsforda, když ve Storlocku studoval léčitelství, přesvědčoval ho, aby se zachoval jako průvodce a ochránce elfí dívky Amberle Elessedil na její cestě hledání síly nezbytné pro oživení zmírajícího Ellcrys; ti byli uvězněni poté, co se v Západní zemi dostali na svobodu démoni. Znali Allanonovy příběhy. Věděli také, že když se Druid objeví, znamená to nepříjemnosti.

„Ušel jsem hodně dlouhou cestu, abych tě našel, Brin Ohmsfordová," řekl ten velký muž tichým, unaveným hlasem. „Nevěřil jsem, že to dokážu a dojdu ke svému cíli."

„Proč jsi mě vyhledal?" zeptala se Brin.

„Protože potřebuji píseň přání." Rozhostilo se nekonečné ticho; venkovanka a muž se na sebe přes stůl upřeně dívali. „To je zvláštní. Nikdy mě nenapadlo, že by elfí kouzlo předané dětem Wila Ohmsforda mělo tak hluboký význam. Měl jsem za to, že je to jenom nevyhnutelný vedlejší účinek po použití elfeínů."

„Na co potřebuješ Brin?" vložil se do hovoru Rone a mračil se. Už teď se mu to ani trochu nezamlouvalo.

„A píseň přání?" doplnil otázku Jair.

Allanon upíral zraky na Brin. „Otec a matka tady nejsou?"

„Ne. Budou pryč přinejmenším dva týdny; léčí nemocné ve vesnicích na jihu."

„Nemám dva týdny, dokonce ani dva dny," zašeptal ten velký muž. „Musíme si promluvit hned a ty sama se musíš rozhodnout, co uděláš. A pokud se rozhodneš tak, jak si myslím, že se rozhodnout musíš, obávám se, že mi to tvůj otec neodpustí."

Brin se hned dovtípila, o čem ten Druid hovoří. „Mám jít s tebou?" zeptala se pomalu.

Na tuto přímou otázku neodpověděl. „Nejdříve ti povím o nebezpečí, které ohrožuje Čtyřzemí — zlo stejně velké, jakému čelil Shea Ohmsford nebo tvůj otec." Položil ruce před sebe na stůl a naklonil se k ní. „Ve starém světě, před úsvitem lidské rasy, existovaly kouzelné bytosti, které používaly dobrá a zlá kouzla. Tvůj otec ti ten příběh dozajista vyprávěl. Ten svět zmizel s příchodem člověka. Zlo zůstalo uvězněno za Hrází a dobro se ztratilo ve vývoji ras — kromě rasy elfů. Z těch dob se však dochovala jedna kniha. Kniha černé magie, síly tak děsivé, že se jí elfí kouzelníci ze starého světa báli. Jmenovala se Ildatch. Její původ není doposud jistý. Pravděpodobně se objevila někdy na samotném počátku stvoření života. Po jistou dobu tu knihu používalo zlo ve světě — dokud se elfům nepodařilo ji ukořistit. Ta kniha byla natolik lákavá, že několik elfích kouzelníků, ač znalých její moci, se odvážilo pohrávat si s jejími tajemstvími. Zahynuli. Ostatní se hned rozhodli knihu zničit. Než to však mohli provést, zmizela. Proslýchalo se sice, že se i během následujících staletí porůznu používala, ale nikdy to nikdo nevěděl s jistotou."

Svraštil obočí. „A pak starý svět zachvátily a vyplenily Velké války. Po dva tisíce let byla existence člověka omezena jen na velice primitivní úroveň. Až do doby, než Druidové svolali První radu v Paranoru, kdy se spojilo úsilí shromáždit veškeré dostupné vědomosti o starém světě, které by bylo možné využít pro vytvoření světa nového. Veškeré vědomosti — předávané písemně nebo jen ústně — dochované z dávných dob byly

předneseny před Radou s tím, že by mohly napomoci odhalit svá tajemství. Bohužel ale ne vše, co se uchovalo, bylo dobré. Mezi knihami, které Druidové na svých cestách objevili, byla i Ildatch. Objevil ji vynikající a velice ctižádostivý mladý Druid jménem Brona.“

„Černý mág,“ vydechla Brin.

Allanon přikývl. „Stal se Černým mágem, když jej moc Ildatchy zkazila. Spolu se svými stoupenci byl ztracen v černé magii. Téměř po celých tisíc let ohrožovali existenci ras. Až teprve když Shea Ohmsford ovládl sílu Shannarova Meče, byl Brona a jeho stoupenci zničeni.“

Odmlčel se. „Ildatch však zmizela znovu. Po pádu království Černého mága jsem prohledal trosky Hory lebek. Nemohl jsem ji najít. Domníval jsem se, že je ztracena navždy, ale mýlil jsem se. Nějakým způsobem se dochovala. Jakési sektě lidí, stoupenců Černého mága, se ji podařilo objevit — byli to rádoby čarodějové z lidských ras, nad kterými neměl Shannarův Meč moc, a proto je mág nezničil. Nevím, jak k tomu došlo, ale nějakým způsobem přišli na to, kde je Ildatch ukryta, a přinesli ji zpět do světa lidí. Vzali si ji do svého doupěte ve Východní zemi, ukrytého před zraky ras, a začali se nořit do tajemství kouzel. To už bylo před víc než šedesáti lety. Můžeš se dovtípit, co se s nimi stalo.“

Brin byla bledá, když se naklonila dopředu. „Chceš mi naznačit, že to všechno začalo zase znovu? Že existuje nějaký další Černý mág a Lebkonoši?“

Allanon zavrtěl hlavou. „Tohle nebyli Druidové jako Brona a jeho stoupenci a ani od jejich zničení neuplynula stejně dlouhá doba. Ale kouzlo mění všechny, kdo s ním zacházejí. Rozdíl spočívá v původu provedené změny. Pokaždé je změna jiná.“

Brin zavrtěla hlavou. „Tomu nerozumím.“

„Jiná,“ opakoval Allanon. „Kouzlo, dobré nebo zlé, se uzpůsobí svému uživateli a uživatel zase jemu. Naposledy stvoření zrozená jejich dotykem letěla...“

Věta zůstala nedořečena. Posluchači si vyměnili rychlé pohledy.

„A teď?“ zeptal se Rone.

Černé oči se zúžily. „Teď přichází zlo.“

„Sžíravé přízraky!“ vydechl Jair prudce.

Allanon přikývl. „Skřeti jim říkají hroziví poutníci. Jsou jinou formou téhož zla. Ildatch si je upravila k obrazu svému stejně jako Brona a jeho stoupence, oběti kouzla, otroky moci. Jsou ztraceni pro svět lidí, propadli temnotě.“

„Potom ale to, co se říká, je pravda,“ zamumlal Rone Leah. Šedýma očima vyhledal Brin. „Neřekl jsem ti to, protože jsem neviděl důvod, proč tě bezdůvodně děsit, ale cestovatelé, kteří procházeli Leahem, vyprávěli, že poutníci přišli ze západu, ze země od Stříbrné řeky. Proto když Jair navrhl, abychom šli tábořit za hranice Stinného dolu...“

„Sžíravé přízraky už jsou tak daleko?“ přerušil jejich rozhovor spěšně Allanon. V jeho hlase bylo zřetelně slyšet náhlou obavu. „Jak je to dlouho, princi z Leahu?“

Rone nejistě zavrtěl hlavou. „Pár dní. Těsně před tím, než jsem přišel do Stinného dolu.“

„Tak to zbývá ještě méně času, než jsem se domníval.“ Vrásky na Druidově čele se prohloubily.

„Ale co tady dělají?“ zajímal se Jair.

Allanon zdvihl svůj tmavý obličej. „Myslím, že hledají mě.“

V potemnělém domě se rozhostilo ticho. Nikdo nic neříkal, Druidovy oči je všechny držely v šachu.

„Poslouchejte mě dobře. Pevnost sžíravých přízraků leží hluboko ve Východní zemi, vysoko v horách, kterým se říká Krkavčí štíty. Je to prastará mohutná pevnost, kterou vybudovali trollové za Druhé války ras. Jmenuje se Šerá stopa. Leží na samotném hřebeni stěny štítů obklopujících hluboké údolí. Právě v tomto údolí je Ildatch ukryta.“

Zhluboka se nadechl. „Je tomu deset dní, co jsem byl na hřebeni toho údolí, rozhodnutý sejít do něj, vzít tu knihu černé magie z tajného úkrytu a postarat se o to, aby byla zničena.

Ta kniha je zdrojem moci sžíravých přízraků. Když bude ta kniha zničena, přijdou o svoji moc, a tak bude zažehnána i ta hrozba. A tahle hrozba — víte, něco vám o ní řeknu. Po pádu svého Pána nezůstaly sžíravé přízraky sedět s rukama v klíně. Před půl rokem znovu vzplanuly pohraniční války mezi skřety a trpaslíky. Po celá léta oba tyto národy usilovaly o získání anarských pralesů, takže opětovné spory mezi nimi zpočátku nikoho nepřekvapily. Většina lidí však netuší, že tentokrát je původ jejich boje jiný. Skřeti jsou vedeni rukou sžíravých přízraků. Kmeny skřetů, rozprášené a ubité při pádu Černého mága, byly znovu zotročeny černou magií, tentokrát pod vládou přízraků. A kouzlo dodává skřetům takovou sílu, jakou by jinak neměli. Takže trpaslíky neustále tlačili směrem k jihu, až nakonec znovu vzplály pohraniční války. Ta hrozba je velice vážná. Nedávno se Stříbrná řeka začala kalit, je otrávená černou magií. Země, kterou napájí, začíná umírat. Jestli zahyne, vymřou i trpaslíci a celá Východní země bude ztracená. Elfové ze Západní země a hraničáři z Truborohu přišli trpaslíkům na pomoc, ale to nestačí, aby se ubránili kouzlu sžíravých přízraků. Všemu tomu učiní přítrž pouze zničení Ildatch.“

Najednou se otočil k Brin. „Pamatuješ si na příběhy svého otce, které mu vyprávěl jeho otec a jemu zase jeho otec Shea Ohmsford o tom, jak Černý mág postupoval do Jižní země? Jak se rozpoutalo čiré zlo a všechno zalila temnota. Na celou zemi dopadl stín a všechno kolem chřadlo a umíralo. Ve stínu, který ani nebyl součástí zla, nežilo nic. Všechno to začíná znovu, venkovanko — tentokrát v Anaru.“

Ohlédl se. „Před deseti dny jsem stál před zdmi Šeré stopy, měl jsem v úmyslu najít a zničit Ildatch. A právě tehdy jsem přišel na to, co udělaly sžíravé přízraky. Za použití černé magie nechaly v údolí rozbujet bažinatý prales, aby ochránil tu knihu, v jazyce kouzel se tomu říká Maelmord; překážka je to tak strašlivá a zlá, že zničí a pozře cokoli nebo kohokoli, kdo nepatří na jeho území a pokusí se na něj vstoupit. Pochop — ten temný prales žije, dýchá, myslí. Nikdo a nic jím neprojde. Já to zkusil, ale ani moje poměrně značná moc, kterou vládnu, nestačila. Maelmord mě odrazil a sžíravé přízraky mě odhalily. Pronásledovaly mě, ale podařilo se mi uniknout. A teď mě hledají. A vědí...“

V okamžení zmlkl. Brin se rychle podívala na Rona, který se tvářil čím dál nešťastněji.

„Jestli tě hledají, tak to nakonec přijdou až sem, ne?“ zeptal se horal, když Druid přerušil své vyprávění.

„Nakonec ano. Ale to se stane bez ohledu na to, jestli mě teď pronásledují nebo ne. Víte, dříve nebo později se pokusí vymýtit vše, co by ohrožovalo jejich moc nad rasami. Dozajista chápete, že Ohmsfordova rodina právě takovou hrozbu představuje.“

„Je to kvůli Sheovi Ohmsfordovi a Shannarovu Meči?“ zeptala se Brin.

„Nepřímo ano. Sžíravé přízraky nejsou iluzorní stvoření, jako byl Černý mág, takže meč jim nemůže ublížit. Elfeíny možná ano. To kouzlo je síla, se kterou je třeba počítat, a přízraky se doslechnou o tom, jak Wil Ohmsford hledal Krvavý oheň.“ Odmlčel se. „Ale skutečnou hrozbou je pro ně píseň přání.“

„Píseň přání?“ Brin to úplně ohromilo. „Ale vždyť píseň přání je jenom hračka! Nemá ani sílu elfeínů! Proč by měla ohrožovat tyhle obludy? Proč by měly mít strach z něčeho tak neškodného?“

„Neškodného?“ Allanonovy oči se okamžitě rozechvěly. Potom je zavřel, jako by chtěl něco ukrýt. Druidův tmavý obličej byl zcela bezvýrazný a Brin najednou dostala skutečný strach.

„Allanone, proč jsi vlastně tady?“ zeptala se znovu, silou mocí se snažila, aby se jí netřásly ruce.

Druid znovu otevřel oči. Na stole před ním zaprskal slabý oheň petrolejové lampy. „Chci, abys ses se mnou vydala na cestu do Východní země do pevnosti sžíravých přízraků. Chci, abys použila píseň přání a dostala se do Maelmordu, našla Ildatch a přinesla mi ji, abych ji mohl zničit.“

Všichni tři na něj němě zírali.

„Cože?“ zeptal se nakonec Jair.

„Píseň přání dokáže úplně zničit i černou magii," odpověděl Allanon. „Dokáže změnit chování jakékoli živé věci. Dokonce i Maelmord lze přimět, aby přijal Brin. Píseň přání jí může umožnit vejít jako každému jinému, kdo tam patří."

Jair v údivu doširoka otevřel oči. „Tohle všechno že dokáže píseň přání?"

Ale Brin vrtěla hlavou. „Píseň přání je jenom hračka," opakovala.

„Skutečně? Nebo je to jenom způsob, jak jsi ji doposud využívala?" Druid pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, Brin Ohmsfordová, píseň přání je elfí kouzlo a má moc elfího kouzla. Zatím to tak nevnímáš, ale já ti říkám, že tomu tak je."

„Mně je úplně jedno, co to je nebo není, Brin prostě nikam nepůjde!" zlobil se Rone. „Nemůžeš přece po ní chtít něco tak nebezpečného!"

Na Allanona to nijak nezapůsobilo. „Nemám na vybranou, princi z Leahu. Nejsem na tom o nic lépe, než když jsem žádal Sheu Ohmsforda, aby se vydal hledat Shannarův Meč, ani když jsem žádal Wila Ohmsforda, aby se vydal na pouť za Krvavým ohněm. Odkaz elfího kouzla, který byl předán nejprve Jerle Shannarovi, dnes náleží Ohmsfordovým. Přál bych si stejně jako ty, aby tomu bylo jinak. Stejně tak bychom si mohli přát, aby se noc proměnila v den. Píseň přání patří Brin a teď nadešel čas, kdy ji musí použít."

„Brin, poslouchej mě." Rone se obrátil k venkovance. „Na těch povídačkách je pravdy víc, než jsem ti prozradil. Proslýchá se také, co sžíravé přízraky udělaly mužům, jak přišli o oči a jazyky, jak jim zůstala mysl úplně prázdná po celý život, a také jsem slyšel o ohni, který spaluje všechno na troud. Nevěnoval jsem tomu příliš pozornosti — až teď. Domníval jsem se, že jsou to jenom opilecké příběhy, co se vyprávějí u nočního ohně. Ale tenhle Druid mě přiměl k tomu, abych o tom začal uvažovat jinak. Nemůžeš s ním jít. Prostě nemůžeš."

„Ty povídačky, o kterých se zmiňuješ, jsou pravdivé," ozval se Allanon jemným hlasem. „Hrozí nebezpečí. Může tě to dokonce stát život." Odmlčel se. „Ale co máme dělat, když ty nepůjdeš? Budeš se skrývat v naději, že na tebe sžíravé přízraky zapomenou? Požádáš trpaslíky, aby tě ochraňovali? A co se stane, až odejdou? Bude to stejné jako tehdy s Černým mágem, zlo potom zaplaví tuto zemi. Postupně se bude rozšiřovat do takové míry, až mu nakonec nikdo nedokáže odolat."

Jair chytil sestru za ruku. „Brin, jestli je to nutné, aspoň budeme dva..."

„S největší patrností dva nebudeme!" odporovala mu okamžitě. „Ať se stane cokoli, ty zůstaneš tady!"

„Všichni tady zůstaneme!" Rone se zpříma podíval Druidovi do obličeje. „Nepůjde nikdo z nás. Budeš si muset najít někoho jiného nebo to zařídit jinak."

Allanon zavrtěl hlavou. „To nemohu, princi z Leahu. Jiná možnost prostě není."

Potom zmlkli. Brin se prudce svezla do židle, byla spíš zmatená než vyděšená. Cítila se jako v pasti, kterou na ni nastražil Druid, když v ní vyvolal silný smysl pro povinnost a ještě jí vnutil celou změť úkolů. Všechno jí teď vířilo myslí, tatáž myšlenka se jí neustále vracela. Píseň přání je jenom hračka. Je to sice elfí kouzlo, to ano — ale pořád je to jenom hračka! Neškodná! Není to žádná zbraň proti zlu, které nedokáže překonat ani Allanon! A přesto se její otec toho kouzla vždycky obával. Varoval ji, aby ho nepoužívala, upozorňoval ji, že to není věc na hraní. A ona sama se rozhodla vzít Jairovi chuť používat píseň přání...

„Allanone," řekla tiše. Hubený obličej otočil směrem k ní. „Používala jsem píseň přání, jenom abych změnila maličko podobu — třeba jsem proměnila listy na stromě nebo kvetoucí rostliny. Jenom takové drobnosti. A i to málo jsem už celé měsíce nedělala. Jak bych mohla píseň přání použít, aby změnila tak mocné zlo, které střeží Ildatch?"

Chvíli váhal. „Naučím tě to."

Pomalu přikývla. „Otec se mě vždycky snažil odradit od použití toho kouzla. Varoval mě, abych se na něj nespoléhala, protože on sám to jednou udělal a celý jeho život se změnil. Kdyby tu byl, Allanone, jednal by stejně jako Rone a poradil by mi, abych tě odmítla. Vlastně by mi přikázal, abych tě odmítla."

V drsném obličeji se zračila nová únava. „Já vím, venkovanko.“

„Můj otec se vrátil ze Západní země, z putování za Krvavým ohněm, a navždycky odložil elfeíny,“ pokračovala. Jak mluvila, snažila se vymyslet způsob, jak se zbavit svého zmatku. „Jednou mi řekl, že dokonce ví, že ho elfeíny změnily, i když si nebyl jistý jak. Sám sobě slíbil, že už ty kameny nikdy nepoužije.“

„I tohle vím.“

„A přesto mě žádáš, abych šla s tebou?“

„Ano, i přesto.“

„Aniž bych se s ním mohla nejdříve poradit? Aniž bych mohla vyčkat jeho návratu? Dokonce aniž bych měla možnost pokusit se mu to všechno vysvětlit?“

Druid byl najednou rozzlobený. „Já ti to usnadním, Brin Ohmsfordová. Nechci od tebe nic, co je správné ani rozumné. Nic, s čím by tvůj otec souhlasil. Žádám tě, abys riskovala všechno jen kvůli tomu, že já ti řeknu, že je nezbytné, abys to udělala. Žádám tě, abys věřila něčemu, čemu není rozumné věřit. Tohle všechno od tebe žádám a nenabízím ti za to nic. Vůbec nic.“

Potom se naklonil dopředu, napůl vstal ze židle, ve tváři měl hrozivý výraz. „Ale něco ti řeknu. Když si to všechno promyslíš, uvidíš, že navzdory mnoha protiargumentům se mnou prostě budeš muset jít!“

Tentokrát mu neodporoval ani Rone. Druid chvíli zůstal tak, jak byl. Plášť se mu doširoka otevřel, jak se opíral o stůl. Potom se pomalu usadil. Teď vypadal vyčerpaně, byl to jakýsi druh tichého zoufalství. Podle toho, jak jí otec Allanona často popisoval, to pro něj nebylo příznačné. Děsilo ji to.

„Promyslím si to, jak mě o to žádáš,“ souhlasila tak tiše, že až skoro šeptala. „Ale potřebuji na to alespoň tuhle noc. Musím si trochu vytřídit... svoje pocity.“

Zdálo se, že Allanon chvilku váhá, potom přikývl. „Promluvíme si ráno. Rozmysli si to dobře, Brin Ohmsfordová.“

Začal se pomalu zvedat, a najednou proti němu stál Jair, celý brunátný v obličeji. „A co já? Co moje pocity? Jestli jde Brin, tak já taky! Nenechám se takhle odstrčit!“

„Jaire, na to klidně zapomeň...!“ začala mu oponovat Brin, ale Allanon ji jediným pohledem přerušil. Vstal a obešel stůl, aby se postavil proti jejímu bratrovi.

„Jsi odvážný,“ řekl jemně a jednu ruku mu položil na štíhlé rameno. „Ale ty nemáš kouzlo, které bych na téhle cestě mohl potřebovat. Tvým kouzlem je iluze a iluze nás přes Maelmord nedostane.“

„Ale třeba se mýlíš,“ trval na svém Jair. „A kromě toho, chci pomoci!“

Allanon přikývl. „Pomůžeš. Je něco, co musíš udělat, až budeme s Brin pryč. Poneseš zodpovědnost za bezpečnost svých rodičů, budeš muset dbát na to, aby je sžíravé přízraky nenašly dříve, než zničím Ildatch. Na jejich obranu musíš použít píseň přání, pokud sem ti hroziví poutníci přijdou. Uděláš to?“

Brin příliš nevadilo, že Druid se domnívá, že všechno už je rozhodnuto a že s ním půjde do Východní země, a ještě méně dbala o to, že navrhl, aby Jair použil elfí kouzlo jako zbraň.

„Jestli to bude potřeba, udělám to,“ odpověděl Jair se zjevnou závistí v hlase. „Ale raději bych šel s vámi.“

Allanon sundal ruku z jeho ramene. „Někdy jindy, Jaire.“

„Třeba bych i já mohla jít někdy jindy,“ ozvala se zostra Brin. „Ještě není všechno rozhodnuto, Allanone.“

Temný obličej se pomalu otočil. „Pro tebe, Brin, není žádné jindy,“ řekl jemně. „Tvůj čas nadešel teď. Musíš se mnou jít. Do rána na to přijdeš sama.“

Ještě jednou kývl hlavou a vydal se směrem ke hlavnímu vchodu, tmavý plášť těsně přitažený k tělu.

„Kam jdeš, Allanone?“ zavolala za ním dívka.

„Zůstanu nablízku,“ odpověděl a ani nezpomalil krok. Za chvíli zmizel. Brin, Jair a Rone

se za ním upřeně dívali.

Rone promluvil první. „Tak, a co teď?“

Brin se na něj koukla. „Teď půjdeme do postele.“ Vstala od stolu.

„Do postele!“ horal byl úplně ohromen. „Jak po tomhle všem můžeš vůbec jít do postele?“ Mávl rukou směrem, kterým odešel Druid.

Odhrnula si dlouhé černé vlasy z obličeje a matně se usmála. „A co jiného mám dělat, Rone? Jsem unavená, celá zmatená a mám strach. Potřebuji si odpočinout.“

Přišla k němu a lehce ho políbila na čelo. „Zůstaň tu na noc.“ Políbila i Jaira a objala ho. „A jděte taky spát.“

Potom spěšně odešla do své ložnice a pečlivě za sebou zavřela dveře.

* * *

Chvíli spala neklidným spánkem plným snů, v nichž její podvědomý strach dostával podobu a přicházel k nijako přízraky. Ve snu ji pronásledovaly a štvaly a ona se najednou probudila, polštář měla celý propocený. Potom vstala, vklouzla do šatů, aby se trochu zahřála, a potichu procházela temnými místnostmi domu. Sedla si za stůl v jídelně a rozsvítila petrolejovou lampu, stáhla plamen a tiše pozorovala stíny.

Brin pomalu začal zachvacovat pocit bezmocnosti. Co má dělat? Dobře si pamatovala příběhy, které jí vyprávěl otec, a dokonce si vzpomínala i na příběhy svého pradědečka Shey Ohmsforda, to byla ještě hodně malá. Vyprávěli jí o tom, jaké to bylo, když Černý mág sešel ze Severní země a jeho armády vtrhly do Truborohu a temnota jeho příchodu zahalila celou zemi. Kudy Černý mág procházel, tam mizelo světlo. A teď se to dělo znovu: pohraniční války mezi skřety a trpaslíky; Stříbrná řeka otrávená a s ní i půda, kterou zavlažuje; temnota snášející se na celou Východní zemi. Všechno stejné jako před pětasedmdesáti lety. I tentokrát existuje způsob, jak to zastavit, jak zabránit temnotě, aby se všude rozprostřela. A zase byl povolán jeden z Ohmsfordů, aby se vydal po stejné cestě — zdálo se, že není jiná naděje.

Zachumlala se do svých teplých šatů. Zdálo se — to bylo to klíčové slovo, na něž se Allanon soustředil. Kolik z toho všeho se vlastně zdálo? Nakolik se dověděla pravdu — a nakolik polopravdu? Příběhy o Allanonovi byly všechny stejné. Druid vládl obrovskou mocí a měl značné vědomosti, dělil se však jen o zlomek z nich. Říkal jen to, co cítil, že říci musí — nikdy nic víc. Dokázal s ostatními manipulovat ve svůj prospěch a často si jej velice pečlivě střežil a neprozrazoval. Když se někdo vydal Allanonovou cestou, dělal to proto, že věděl, že všechno bude udrženo v tajnosti.

Přesto ale způsoby sžíravých přízraků by mohly být ještě temnější, jestli skutečně jsou jinou formou zla zničeného Shannarovým Mečem. Musí porovnat temnotu jednoho s temnotou druhého. Allanon by mohl být nevyzpytatelný a manipulovat svým jednáním s Ohmsfordovými, ale je to přítel Čtyřzemí. To, co dělá, dělá proto, aby ochránil rasy, ne aby jim ublížil. A vždycky předtím měl pravdu, když někoho varoval. Dozajista nebylo nejmenšího důvodu domnívat se, že tentokrát pravdu nemá.

Ale je skutečně kouzlo písně přání tak silné, aby prolomila bariéru vytvořenou zlem? Brin ta myšlenka připadala neuvěřitelná. Vždyť přece píseň přání je jen doprovodným jevem při použití elfího kouzla. Nemá dokonce ani sílu elfeínů. Není to zbraň. A přesto na ni Allanon pohlíží jako na jediný prostředek, kterým může být temné kouzlo přemoženo — jediný prostředek pro chvíle, kdy ho dokonce i jeho moc zradí.

Překvapily ji kroky bosých nohou, které tiše přicházely od vstupních dveří do jídelny. Ze stínu se vynořil Rone Leah, přišel ke stolu a posadil se.

„Já taky nemůžu spát,“ zamumlal a mžoural ve světle petrolejky. „Jak ses rozhodla?“

Zavrtěla hlavou. „Nijak. Nevím, jak se mám rozhodnout. Pořád se ptám sama sebe, co by udělal můj otec.“

„To je přece jasné,“ zabručel Rone. „Řekl by ti, abys na to hodně rychle zapomněla. Je

to příliš nebezpečné. A taky by ti řekl to, co nám dvěma říkal už kolikrát — že se Allanonovi nedá věřit.“

Brin si odhrnula dlouhé černé vlasy z obličeje a lehce se pousmála. „Tys mě neposlouchal, Rone. Říkala jsem, že se sama sebe ptám, co by udělal můj otec — ne, co by řekl, abych udělala já. To není jedno a totéž. Kdyby jeho požádali, aby se vydal na cestu — co by udělal? Dopadlo by to stejně, jako když před dvaceti lety za ním přišel Allanon do Storlocku; tehdy šel, i když věděl, že se Allanonovi nedá vůbec věřit, i když věděl, že jde o víc, než mu prozradil, jenomže také věděl, že má kouzlo, které by mohlo být užitečné, a že takové kouzlo nikdo jiný nemá.“

Rone se ošil. „Ale Brin, píseň přání je... no, prostě není to totéž jako elfeíny. Sama jsi to říkala. Je to jenom hračka.“

„To vím. Právě proto je to všechno tak těžké — tohle a pak ještě to, že by můj otec byl vyděšen, kdyby ho jen na malou chvilku napadlo, že uvažuji o použití toho kouzla jako zbraně.“ Odmlčela se. „Ale elfí kouzlo je divná věc. Jeho síla není vždycky jasně viditelná. Stává se, že je občas zastřená. Tak tomu bylo s Shannarovým Mečem; Shea Ohmsford nikdy neviděl, jak vlastně tak maličká věc může porazit tak velikého nepřítele, jakým byl Černý mág — dokud to nezkusil. Prostě tomu věřil...“

Rone si energicky poposedl. „Tak já ti to řeknu znovu — tahle cesta je moc nebezpečná. Sžíravé přízraky jsou moc nebezpečné. Ani Allanon je nedokáže překonat; sám ti to řekl! Něco jiného by bylo, kdybys mohla použít elfeíny. Ty kameny mají alespoň dost velikou sílu na to, aby zničily takovéhle příšery. Co by sis počala s písní přání, kdyby ses jim ocitla tváří v tvář? Zazpíváš si tak, jako když jsi zpívala tomu starému javoru?“

„Nedělej si ze mě legraci, Rone.“ Brin zúžila oči.

Rone rychle zavrtěl hlavou. „Já si z tebe legraci nedělám. Na to mám o tebe moc velikou starost. Jen mi připadá, že prostě píseň přání není žádnou ochranou proti něčemu takovému, jako jsou přízraky!“

Brin odvrátila pohled. Dívala se upřeně přes záclonu na okně do noci. Pozorovala pohyb stínů stromů ve větru, rytmický a ladný.

„To mi připadá taky,“ připustila.

Chvíli seděli mlčky, každý pohroužen do vlastních myšlenek. Brin v mysli vytanul Allanonův temný, unavený obličej, děsivé naléhající zjevení. Musíš se mnou jít. Do rána na to přijdeš sama. Znovu zřetelně slyšela přesně jeho slova. Ale co by ji mělo přesvědčit, aby se na tu cestu vydala? — ptala se v duchu sama sebe. Když o tom uvažovala, zdálo se jí, že je to všechno pořád zmatenější. Argumenty měla, pěkně si je srovnala — na jednu stranu ty, které byly pro to, aby se vydala na cestu, a na druhou ty, které byly proti. A přesto se jí pomyslná ručička vah nenachýlila na žádnou stranu.

„Ty bys jel?“ zeptala se Rona najednou. „Kdybys měl píseň přání?“

„Ani náhodou,“ odpověděl okamžitě — až moc rychle, až moc prudce.

Lžeš, Rone, pomyslela si v duchu. Kvůli mně. Lžeš proto, že nechceš, abych jela. Kdyby sis to pořádně rozmyslel, propadl bys stejným pochybnostem jako já.

„Co se děje?“ zeptal se rozespalý hlas ze tmy.

Otočili se a uviděli, že v hale stojí Jair a mžourá do světla. Přišel k nim a díval se z jednoho na druhého.

„Jen si povídáme, Jaire,“ odpověděla mu Brin.

„O té cestě za kouzelnou knihou?“

„Ano. Proč si nejdeš lehnout?“

„A ty jdeš? Teda na tu cestu?“

„Nevím.“

„Jestli má jen špetku zdravého rozumu, tak nikam nejde,“ zamumlal Rone. „Je to příliš nebezpečná cesta. Řekni jí to, tygře. Je to tvoje jediná sestra a přece nechceš, aby ti ji vzali hroziví poutníci.“

Brin po něm šlehla zlobným pohledem. „Jair do toho vůbec nemá co mluvit, takže ho

zbytečně neděs.“

„Jeho? Kdo ho chce děsit?“ Rone zrudl v obličeji. „Já chci vyděsit jen tebe!“

„Stejně mi hroziví poutníci nenahánějí hrůzu,“ prohlásil pevně Jair.

„To by ale měli!“ usápnula se Brin.

Jair pokrčil rameny a zívnul. „Třeba byste měli počkat, než si o tom budete moci promluvit s tátou. Mohli bychom mu třeba poslat vzkaz nebo tak něco.“

„No, to není špatný nápad,“ ocenil Rone jeho návrh. „Aspoň počkej, dokud s tebou nebude mít Wil a Eretria možnost o tom pohovořit.“

Brin si povzdechla. „Slyšel jsi přece, co říkal Allanon. Na to není čas.“

Horal zkřížil ruce na prsou. „Kdyby bylo třeba, tak si ten čas udělá. Brin, tvůj otec na tohle všechno může mít jiný názor. Koneckonců má už své zkušenosti a elfí kouzlo už použil.“

„Brin, vždyť by mohl použít elfeíny!“ Jair měl oči doširoka otevřené. „Mohl by jít s tebou. Mohl by tě chránit těmi kameny, jako když chránil tu elfí dívku Amberle!“

V tu chvíli Brin pochopila; těch několik slov jí dalo odpověď, kterou hledala. Allanon měl pravdu.

Musí s ním jít. Ale o důvodu až do této chvíle neuvažovala. Její otec by trval na tom, že ji doprovodí. Vzal by elfeíny z tajného úkrytu a vydal by se s ní, aby měla ochranu. A to je přesně to, čemu se musí vyhnout. Musel by porušit svoji přísahu, že elfeíny už nikdy nepoužije. A s největší pravděpodobností by jí ani nedovolil, aby doprovodila Allanona. Místo ní by jel on sám, aby všichni tři — Brin, matka a Jair zůstali v bezpečí.

„Jaire, jdi si lehnout do postele,“ řekla najednou.

„Ale já jen...“

„Jdi, prosím tě. Všechno to probereme ráno.“

Jair zaváhal. „A ty?“

„Já půjdu taky, slibuju. Chci jen tady ještě chvíli zůstat o samotě.“

Jair se na ni zkoumavě podíval a potom přikývl. „Tak jo. Dobrou noc.“ Otočil se a odešel do tmy. „Ale určitě se taky vrať do postele.“

Brin očima vyhledala Rona. Znali se od dětství a byly chvíle, kdy oba přesně věděli, co si ten druhý myslí, aniž by si řekli jediné slovo. A právě teď takový okamžik nastal.

Pomalu se zdvihl ze židle, obličej měl zcela bez výrazu. „Dobře, Brin. Je mi to jasné. Ale jdu s tebou. Rozumíš mi? A zůstanu s tebou, až do konce.“

Pomalu přikývla. Bez jediného slova odešel přes halu a nechal ji o samotě.

Minuty míjely. Znovu o tom přemýšlela, pečlivě zvažovala všechny argumenty. Nakonec byla odpověď stejná. Nemůže dopustit, aby otec kvůli ní porušil svoji přísahu, aby riskoval další použití elfeínů, kterého se zřekl. To prostě nemůže udělat.

Potom vstala, sfoukla plamen petrolejky a šla. Ne však do své ložnice, ale ke hlavnímu vchodu. Odsunula petlici, potichu dveře otevřela a vyklouzla do noci. Vítr se jí opíral do obličeje, byl chladivý a prosycený vůní podzimu. Chvíli tam stála a upřeně pozorovala stíny, potom se vydala cestou kolem domu dozadu na zahradu. Noční zvuky prořezávaly ticho, neutuchající kadence neviditelného života. Na kraji zahrady pod velikánským dubem se zastavila a netrpělivě se rozhlédla.

Zanedlouho se objevil Allanon. Jako by věděla, že přijde. Byl černý jako stíny kolem a neslyšně se vynořil zpoza stromů; postavil se před ni.

„Rozhodla jsem se,“ zašeptala pevným hlasem. „Jdu s tebou.“

Kapitola 3

Ráno přišlo rychle — bledé stříbrné světlo, které pronikalo lesní mlhou před rozbřeskem a zahnalo stíny na západ. Všichni členové Ohmsfordovy domácnosti se probudili z neklidného spánku a už byli na nohou; chystali se na cestu. Za hodinu bylo všechno připraveno tak, aby se Brin mohla vydat do Východní země. Rone šel do hostince, aby tam opatřil koně, postroje, zbraně a zásoby jídla. Brin a Jair si zabalili šatstvo a potřeby pro táboření. Všechno probíhalo velice věcně, téměř beze slov. Nikdo neměl příliš o čem mluvit — a nikomu ani moc do řeči nebylo.

Jair Ohmsford zvlášť neměl nejmenší chuť do řeči, plahočil se po domě, plnil zadané úkoly a při tom zarytě mlčel. Byl rozladěný, že Brin a Rone pojedou s Allanonem na východ a jeho tu nechají. To bylo první, o čem se to ráno rozhodlo, pár minut poté, co vstal z postele. Shromáždili se v jídelně, stejně jako předchozí noc, a stručně projednali Brinino rozhodnutí vydat se do Anaru — Jair měl dojem, že všichni kromě něho jako by už o něm věděli dřív. Pak přišla chvíle, kdy mu sdělili, že Brin a Rone se na tu cestu vydají, avšak bez něho. Je pravda, že Druid nebyl příliš potěšen, když Rone trval na tom, že pojede-li Brin, musí jet i on, protože Brin potřebuje člověka, na něhož je spolehnutí — takového, kterému může důvěřovat. Ne, tohle Druida vskutku ani v nejmenším netěšilo. Vlastně na to, aby Rone jel také, přistoupil, až když Brin připustila, že se bude cítit lépe s Ronem po svém boku. Jenomže když Jair prohlásil, že jí bude ještě líp, když bude mít s sebou i jeho — koneckonců i on má kouzlo písně přání a mohl by jí být nápomocný jako ochrana — všichni tři jej příkře a pevně odmítli. Je to příliš nebezpečné, řekla Brin. Cesta je moc dlouhá a riskantní, dodal Rone. Kromě toho je třeba, abys zůstal tady, připomenul mu Allanon. Máš zodpovědnost za své rodiče. Musíš použít své kouzlo na jejich ochranu.

S těmito slovy Druid někam zmizel a už nebyla příležitost jakkoli se s ním na toto téma dohadovat. Pro Rona byla Brin vším, takže přirozeně v tomhle nestál proti ní, a Brin se už rozhodla. A bylo to. Částečně problém s jeho sestrou spočíval v tom, že ho nechápala. Vlastně Jair nemohl ani s jistotou tvrdit, jestli Brin vůbec rozumí sama sobě — a to už pěkně dlouho. V jednu chvíli během příprav, když byl Allanon ještě pryč a Rone ve vesnici, nadhodil téma elfeínů.

„Brin.“ Balili deky na podlaze v obývacím pokoji a ukládali je do obalů z nepromokavého plátna. „Brin, já vím, kde má táta ukryté elfeíny.“

Okamžitě zvedla oči. „Myslela jsem si to.“

„No, dělal s nimi takové tajnosti...“

„A ty nemáš rád tajnosti, co? Vyndal jsi je?“

„Jen abych se na ně kouknul,“ přiznal se; potom se naklonil dopředu. „Brin, myslím, že by sis měla elfeíny vzít s sebou.“

„A na co?“ V jejím hlase zaslechl odstín zloby.

„Na ochranu. Kvůli kouzlu.“

„Kouzlu? Nikdo nemůže použít jejich kouzlo, jen táta, to víš sám moc dobře.“

„No, ale třeba...“

„Kromě toho víš stejně dobře jako já, jaké má z elfeínů pocity. Stačí už jen to, že se vůbec na tuhle cestu vydávám — a vzít ještě s sebou elfeíny? Nijak zvlášť jsi o tom nepřemýšlel, Jaire.“

Potom se Jair rozčílil. „Ne, to ty jsi o ničem nijak zvlášť nepřemýšlela. Oba víme, jak je pro tebe ta cesta nebezpečná. Budeš potřebovat veškerou možnou pomoc. Elfeíny by ti mohly být hodně nápomocné — jediné, co potřebuješ, je přijít na to, jak fungují. Třeba se ti to povede.“

„Nikdo jiný než oprávněný majitel nemůže...“

„Zařídit, aby kameny fungovaly?“ To už měl nos skoro přilepený na jejím. „Ale třeba se to netýká ani tebe ani mě, Brin. Vždyť přece už v sobě elfí kouzlo máme. Máme píseň přání. Třeba se nám podaří zařídit to tak, aby ty kameny pracovaly pro nás!“

Rozhostilo se dlouhé, napjaté ticho. „Ne,“ řekla nakonec. „Ne. Slíbili jsme tátovi, že se už nikdy nepokusíme elfeíny použít...“

„Taky nás přinutil slíbit, že už nepoužijeme elfí kouzlo, pamatuješ? Ale stejně ho používáme — ty taky, občas. A není to náhodou přesně to, co chce Allanon, abys udělala, až se dostanete k pevnosti sžíravých přízraků? Co? Tak jaký je rozdíl mezi použitím písně přání a elfeínů? Elfí kouzlo je elfí kouzlo!“

Brin na něj němě upřeně koukala; ve svých hnědých očích měla vzdálený, ztracený pohled. Potom se znovu otočila k dekám. „Na tom nesejde. Elfeíny si nevezmu. Pojď sem, pomoz mi tohle svázat.“

A bylo to. Stejně jako s tím, jestli s nimi pojede do Východní země. Nikdo mu to vlastně nijak pořádně nevysvětlil. Jednoduše se rozhodla, že si elfeíny nevezme, ať je umí nebo neumí používat. Vůbec to nechápal. Nerozuměl jí. Kdyby byl na jejím místě, vzal by si elfeíny bez váhání. Vzal by je a přišel by na to, jak je používat, protože ty kameny představují mocnou zbraň proti černé magii. Ale Brin... Brin neviděla rozporuplnost ani v tom, že souhlasila s použitím písně přání, ale odmítla využít kouzla elfeínů.

Po celý zbytek dopoledne se pokoušel postihnout smysl v uvažování své sestry. Hodiny rychle ubíhaly. Rone se vrátil s koňmi a zásobami jídla, naložili náklad a v rychlosti poobědvali ve stínu dubů na zadním dvorku. Potom se před nimi náhle znovu objevil Allanon, v poledne stejně černý jako v nejtemnější noci, čekal trpělivě jako Smrt a potom najednou už nebylo času nazbyt. Rone potřásl Jairovi rukou, poplácal ho po zádech a vymámil z něho slib, že se postará o rodiče, až se vrátí domů. Potom k němu přistoupila Brin a pevně ho objala.

„Sbohem, Jaire,“ zašeptala. „Pamatuj si — miluji tě.“

„Já tě taky miluju,“ podařilo se mu ze sebe vysoukat a také ji objal.

Zanedlouho už byli v sedlech a koně se obrátili směrem dolů na polní cestu. Do vzduchu se zdvihly paže, aby si navzájem zamávaly na rozloučenou. Jair čekal, až mu zmizeli z dohledu, a teprve potom si setřel slzu — proti jeho vůli mu vytryskla z oka.

Tentýž den odpoledne se ubytoval v hostinci. Šel tam proto, že se Allanon zmínil o přízracích a jejich spojencích skřetech, kteří by již mohli hledat Druida v zemích západně od Stříbrné řeky. Pokud jejich nepřátelé dorazili do Stinného dolu, pak Ohmsfordův dům bude první místo, kam se půjdou podívat. Kromě toho — v hostinci to bylo mnohem zajímavější. Všechny jeho místnosti byly plné cestovatelů ze všech zemí, každý vyprávěl jiný příběh, každý znal nějakou novinku, o níž se mohl podělit s ostatními. Jair měl mnohem raději vzrušení z vyprávění nad sklenicí piva v taverně než nudu opuštěného domu.

Když šel do hostince s několika osobními věcmi, teplo odpoledního slunce, jež se mu opíralo do tváře, poněkud odlehčilo jeho zklamání, které pořád pociťoval z toho, že ho tu nechali a nevzali ho s sebou. Beze sporu byl dobrý důvod k tomu, aby zůstal. Někdo přece musí vysvětlit rodičům, až se vrátí, co se stalo s Brin. To nebude jednoduché. Na chvilku si představil výraz obličeje svého otce, když mu říká, co se přihodilo, a smutně pokýval hlavou. Otec nebude rád. S největší pravděpodobností bude trvat na tom, že se vydá za Brin — možná dokonce i s elfeíny.

V tu chvíli se rozhodl a v obličeji to bylo jasně vidět. Jestli k tomu dojde, tak půjde také. Podruhé už se nenechá takhle odstrčit.

Kopl do listí napadaného na pěšině a to se rozletělo v celé záplavě barev. Jeho otec se na to samozřejmě takhle dívat nebude. A vlastně ani matka, když tak o tom přemýšlel. Ale měl celé dva týdny na to, aby vymyslel, jak je přesvědčit, že pojede také.

Šel dál, teď o trochu pomaleji, a v mysli nechal setrvávat tuhle příjemnou představu.

Potom ji zaplašil. Jeho úkolem bude říci jim, co se stalo s Brin a Ronem, a potom je doprovodit do Leahu, kde všichni zůstanou pod ochranou Ronova otce až do ukončení výpravy. Tohle se od něj očekává, tohle má udělat. Může se klidně stát, že Wil Ohmsford s jeho plánem souhlasit nebude. A Jair je prvním a jediným synem svého otce, takže se od něj očekává, že dokáže samostatně uvažovat.

Usmál se a přidal do kroku. Bude na tom muset zapracovat.

Den přišel a uplynul. Jair Ohmsford povečeřel v hostinci s rodinou, která vedla obchod pro jeho rodiče, a nabídl se jim jako pomocník pro práci na další den a potom šel do velkého sálu, aby si poslechl příběhy obchodníků a poutníků, kteří procházeli Stinným dolem. Nejeden z nich se zmínil o černě oděných sžíravých přízracích — nikdo je sice neviděl, ale všichni věděli, že jsou skuteční, strašliví a pouhým pohledem dokáží z člověka vypálit život. Pocházejí z temnot země, upozorňovaly hlasy drsným šeptem, a všichni kolem souhlasně pokyvovali hlavami. Je lepší se s nikým podobným v životě nesetkat. Ani Jairovi nebylo z té představy zrovna dobře po těle.

Zůstal s vypravěči příběhů, až uplynula půlnoc, a potom šel do svého pokoje. Usnul tvrdě. Probudil se za rozbřesku a dopoledne pracoval v hostinci. Už mu nebylo tak zle z toho, že ho tu nechali. Koneckonců i jeho úloha v celé té záležitosti je důležitá. Pokud by sžíravé přízraky znaly kouzlo elfeínů a přišly hledat jejich majitele, potom je tedy Wil Ohmsford ve stejně velikém nebezpečí jako jeho dcera — a možná i ve větším. Záleží tedy na Jairovi; musí mít oči otevřené, aby se otci nepřihodilo nic nemilého, než bude náležitě varován.

Do poledne Jair svoji práci skončil, hostinský mu poděkoval a řekl mu, že má volno. Tak se šel projít do lesů za hostincem, kam nikdo nechodil, a několik hodin tu cvičil s písní přání, používal kouzlo různými způsoby a byl potěšen, jak jej dokáže ovládnout. Znovu myslel na neustálé varování svého otce, aby se zdržel použití elfího kouzla. Táta tomu prostě nerozumí. Kouzlo je částí jeho samotného a jeho použití je pro něj stejně přirozené jako využití rukou nebo nohou. „Nemůže předstírat, že už neexistuje. Oba rodiče mu neustále opakovali, že kouzlo je nebezpečné. Byl přesvědčen o tom, že mu to říkají jen proto, že je o něco mladší než Brin a mají o něj starost. Neviděl nic, co by napovídalo tomu, že to kouzlo je nebezpečné; a dokud to neuvidí, bude ho dál používat.

Cestou zpátky do hostince, když se první stíny podvečera začaly vkrádat do svitu pozdního odpoledního slunce, ho napadlo, že by měl možná zkontrolovat dům — jen aby se ubezpečil, že se nic nepřihodilo. Samozřejmě zamkl, ale kontrola nemůže nijak uškodit. Vždyť péči o dům měl mimo jiné také na starosti.

Jak šel, probíral tu záležitost v duchu a nakonec se rozhodl, že se tam podívá po večeři. Jídlo mu v tu chvíli připadalo naléhavější, než se plahočit zase do kopce k domu. Při použití kouzla mu vždycky vyhládlo.

Šel po lesních stezkách, které vedly do hostince, vdechoval vůně podzimního dne a přemýšlel o stopařích. Fascinovali ho, byli zvláštní rod. Dokázali vystopovat pohyb všeho živého pouhým pohledem na krajinu, kterou procházeli. Většina z nich nalezla svůj domov spíše v divočině než v osadách. Dávali zpravidla přednost společnosti sobě rovných. Jair jednou s jedním stopařem mluvil — teď se to zdálo strašně dávno — byl to starý muž, kterého přinesli do hostince se zlomenou nohou nějací cestovatelé, co na něj náhodou natrefili. Ten muž zůstal v hostinci skoro celý týden — čekal, až se mu noha zahojí dostatečně na to, aby mohl zase odejít. Zpočátku s Jairem nechtěl vůbec mluvit, ač o to chlapec velice usiloval — vlastně ani s nikým jiným nechtěl mít nic do činění — ale potom mu Jair ukázal něco ze svého kouzla, jen letmý dotek. Starého muže to zarazilo a začal si s ním povídat. Nejprve jen maličko, ale postupně víc a víc. A ty příběhy, co mu vyprávěl...

Jair sešel na větší cestu vedoucí do hostince a namířil do bočního vchodu, zeširoka se usmíval při vzpomínce, jak to všechno probíhalo. A v ten okamžik uviděl skřeta.

Na chvilku si myslel, že ho klame zrak. Zůstal, tak jak byl, s rukou na klice, a koukal se upřeně přes cestu k plotu, kde stála větrem ošlehaná žlutá postava. Potom se k němu

otočil svým scvrklým obličejem a ostrýma očima vyhledal jeho; Jair hned věděl, že se nezmýlil.

Rychle otevřel vstupní dveře a vešel. Zády se o ně z druhé strany opřel, teď byl sám v chodbě za nimi a snažil se uklidnit. Skřet! Co pohledává skřet ve Stinném dolu? Že by cestovatel? Ale tímhle směrem cestuje jen málo skřetů — vlastně málo se jich vydá za známé hranice lesů Východní země. Nemohl si vzpomenout, kdy naposledy viděl ve Stinném dolu skřeta. Jenže teď tady jeden je. A možná ne jenom jeden.

Rychle odstoupil od dveří a vydal se dál chodbou až k oknu, které směřovalo na cestu. Opatrně se rozhlížel přes parapet, elfí obličej plný napětí, očima prohledával dvůr hostince a plot za ním. Skřet stál na stejném místě, kde ho viděl předtím, a pořád se díval směrem k hostinci. Rozhlédl se kolem; zdálo se, že jiní skřetové tam nejsou.

Znovu se opřel zády o stěnu. Co teď? Je to náhoda, že do Stinného dolu přišel skřet v době, kdy Allanon upozorňoval na to, že se po něm budou pídit sžíravé přízraky? Anebo to náhoda nebyla ani v nejmenším? Jair se nutil zpomalit dech. Jak jenom na to přijít? Jak se ujistit?

Zhluboka se nadechl. Hlavně je třeba mít na paměti, že musí zůstat klidný. Jeden skřet, to není žádná vážná hrozba. Ucítil vůni hovězího guláše a v tu chvíli si uvědomil, jak velký má hlad. Chvilku váhal, ale potom se přece jen vydal směrem do kuchyně. Nejlepší bude rozmyslet si všechno u večeře. Dát si dobré jídlo a popřemýšlet, co dál. Jak šel, pokýval hlavou. Měl by se pokusit představit si, co by na jeho místě dělal Rone. Kdyby tu byl, tak přesně ví, co má udělat. Jair by se měl vynasnažit o totéž.

Hovězí guláš byl výborný a Jair měl pořádný hlad, ale i tak se jen stěží soustředil na jídlo; věděl, že skřet stojí venku a dívá se. Při jídle si najednou vzpomněl na prázdný, nestřežený dům a na elfeíny, které jsou v něm ukryty. Jestli je ten skřet tady na rozkaz hrozivých poutníků, pak si možná přišel pro elfeíny stejně jako pro Ohmsfordovy nebo Allanona. A třeba jsou tu i další, co hledají...

Odstrčil talíř, dopil zbytek piva a spěchal z kuchyně zpátky chodbou k oknu. Opatrně vyhlédl ven. Skřet tam nebyl.

Cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Co teď? Otočil se a rozběhl se zpátky chodbou. Musí se dostat zpátky do domu. Musí se ujistit, že elfeíny jsou v bezpečí, potom... Zarazil se uprostřed kroku a zpomalil. Nevěděl, co bude dělat dál. To se uvidí. Znovu přidal do kroku. Teď je nejdůležitější zjistit, jestli se někdo pokoušel dostat do domu.

Prošel kolem bočních dveří, jimiž předtím vešel, a vydal se dál, do zadního traktu hlavní budovy. Půjde jinudy jen pro případ, že by ho skřet vážně hledal — nebo kdyby ho nehledal, ale pojal vůči němu nějaké podezření. To by mu stejně nezabránilo v tom, aby ho sledoval, řekl si rozzlobeně. Měl jsem jít dál a pak se vrátit. Ale teď už je pozdě.

Chodba končila u dveří úplně vzadu v hlavní budově. Zastavil se, chvilku naslouchal a sám sebe peskoval, že je blázen, potom otevřel dveře a vyšel ven. Večerní stíny vrhané lesním stromovím temně a chladně dopadaly na zem, dosahovaly na stěny i střechu hostince. Obloha postupně temněla. Jair se rychle rozhlédl a potom vyrazil mezi stromy. Půjde domů lesem, bude se držet mimo hlavní cesty, dokud si nebude jistý, že...

„Vyšel sis na procházku, chlapče?“

Jair zkameněl. Skřet před něj vystoupil tiše z temného stromoví. Tvrdé, drsné rysy se zkřivily v podlém úsměvu. Skřet tam čekal.

„Já tě viděl, chlapče. Viděl jsem tě hned a na první pohled jsem tě poznal. Ty tvé rysy, něco mezi elfem a člověkem — takových jako ty po světě moc nechodí.“ Zastavil se několik kroků od něj, sukovité ruce si položil v bok a falešně se usmíval. Měl podsaditou postavu a oblečen byl do koženého zálesáckého oděvu; vysoké boty a pásky na zápěstích měl pobité železem a za pasem měl nože a jeden krátký meč. „Ty jsi mladý Ohmsford, že jo? Ten chlapec Jair.“

To slovo *chlapec* ho bodlo. „Nepřibližuj se ke mně,“ varoval ho Jair. Teď měl strach a silou mocí se snažil, aby to nebylo znát na hlase.

„Nepřibližovat se k tobě?“ Skřet se zostra zasmál. „A co když to udělám? Tak to se mnou třeba praštíš o zem? Sebereš mi zbraně? Jsi přece udatný, nebo ne?“

Následoval další smích, hluboký a hrdelní. Poprvé si Jair uvědomil, že s ním skřet mluví jazykem, který používají jižané, nikoli drsným jazykem skřetů. Skřeti jen výjimečně používali jiný jazyk než svůj vlastní. Byla to nesnášenlivá rasa, která nechtěla mít nic společného s ostatními zeměmi. Tenhle skřet musí být dlouho mimo území Východní země, když mluví tak plynně.

„Takže chlapče,“ přerušil skřet tok jeho myšlenek. „Budeme rozumní — oba dva. Hledám Druida. Řekni mi, kde je. Tady nebo někde jinde, a já odejdu.“

Jair zaváhal. „Druida? Neznám žádné Druidy. Nevím, o čem...“

Skřet zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Hraješ to na mě, co? Tím hůř pro tebe, chlapče. Myslím, že budeme muset jít natvrdo.“

Blížil se k Jairovi s nataženýma rukama. Jair se instinktivně odvrátil. Potom zazpíval píseň přání. Nadešla chvíle váhání, chvíle nejistoty — nikdy totiž ještě nepoužil kouzlo proti jinému člověku — a pak se do toho pustil. Vyloudil ze sebe tichý, syčivý zvuk a v tu chvíli se objevila spousta hadů, kteří se obtočili skřetovi pevně kolem natažených paží. Vyděšeně zavyl, zoufale mrskal rukama a snažil se ty hady setřást. Jair se rozhlédl kolem sebe, našel ulomenou větev silnou jako pořádná vycházková hůl, uchopil ji oběma rukama a vší silou jí udeřil skřeta do hlavy. Něco zabrblal a sesul se k zemi; zůstal nehybně ležet.

Jair odhodil větev, ruce se mu třásly. Zabil ho? Opatrně si ke skřetovi klekl a nahmatal mu zápěstí. Puls byl znatelný. Skřet mrtvý nebyl, byl jen v bezvědomí. Jair se narovnal. Co teď? Skřet hledá Allanona, ví, že šel do Stinného dolu a k Ohmsfordovým, ví... ví kdo ví co ještě! V každém případě příliš mnoho na to, aby se tu Jair dále zdržoval, zvlášť když použil své kouzlo. Zlostně zavrtěl hlavou. Neměl to kouzlo použít. Měl to uchovat v tajnosti. Ale na lítost už teď bylo pozdě. Domníval se, že skřet není sám. Budou tu i další, patrně v domě. A tam právě šel, protože právě tam byly uschovány elfeíny.

Rozhlédl se kolem sebe, rychle si srovnal myšlenky. Několik stop od něj byla dřevěná truhlice na odpadky. Popadl skřeta za nohy, otevřel víko a strčil tam svého zajatce, znovu víko přiklopil a zatížil je kovovou tyčí, kterou protáhl úchytem. Proti své vůli se usmál. Ta truhlice je dobře vymyšlená. Pěkně dlouho se z ní ten skřet nedostane.

Potom spěchal zpátky do hostince. Přestože cítil úpornou potřebu spěchat, prohodil pár slov s hostinským o tom, kam se chystá — jinak by všichni místní pročesávali kraj, aby ho našli. Problém ale byl v tom, že zmizela Brin a Rone; snadno to vysvětlil tím, že odjeli na návštěvu do Leahu a on sám se rozhodl zůstat ve Stinném dole. Bylo by něco úplně jiného, kdyby zmizel i on, protože by tu už nebyl nikdo, aby mu potvrdil alibi. S předstíranou nenuceností a odzbrojujícím úsměvem oznámil, že si všechno rozmyslel a že se chystá na vysočinu vyrazit druhý den ráno. Dnes ještě zůstane doma a zabalí si věci. Když hostinského napadlo zeptat se, co ho přimělo tak náhle změnit rozhodnutí, vymyslel si, že dostal od Brin vzkaz. Než se hostinský zmohl na další otázky, byl už ze dveří venku.

Rychle běžel lesem, zcela splynul s jeho stíny, a spěchal domů. Pořádně se zpotil, rozehřál se vším tím rozrušením a očekáváním věcí příštích. Neměl strach — alespoň zatím ještě ne — patrně proto, že se nezastavil na dost dlouhou dobu, aby mohl přemýšlet o tom, co to vlastně dělá. Kromě toho si pořád v duchu opakoval, jak se vypořádal s tím skřetem.

Větve stromů ho šlehaly do tváří. Spěchal dál, ani se před nimi neshýbal, oči upřené do temnoty vpředu. Tuhle část lesa znal velice dobře. I v houstnoucí tmě dokázal snadno najít svoji cestu, pohyboval se jako kočka a bedlivě naslouchal zvukům všude kolem.

Potom, asi padesát yardů od domu, se tiše rozplynul v malém borovicovém háji a šel dál, až skrze větve jehličnanů uviděl temnou stavbu. Klesl na ruce a na kolena a snažil se prohlédnout tmou, pátral pohledem kolem sebe. Nikde nebylo slyšet jediný zvuk, nebylo slyšet jediný pohyb, nebyla patrná jediná známka života. Všechno se zdálo být, jak má. Zastavil se, aby si odhrnul z Čela pramen vlasů. Mělo by to být jednoduché. Stačí jen

vklouznout do domu, vzít elfeíny a zase se z domu vykrást. Kdyby se vážně nikdo nedíval, bylo by to snadné...

Potom se něco pohnulo mezi duby vzadu za domem — jen stín se mihnul a pak nic. Jair se zhluboka nadýchl a čekal. Uplynulo deset minut. Kolem něj hladově bzučel hmyz, ale tomu nevěnoval ani zbla pozornosti. Potom ten pohyb zahlédl znovu, tentokrát zcela zřetelně. Byl to člověk. „Ne, nebyl to člověk, hned se opravil — byl to skřet.

Posadil se. Ať je to skřet nebo ne, nedá se nic dělat, musí tam jít. A jestli tam je jeden, tak tam patrně nebude jen on sám, co čeká a pozoruje — jenomže neví, kdy se vrátí anebo jestli vůbec přijde. Pot mu stékal po zádech a ústa měl vyprahlá. Čas pracoval proti němu. Musí se dostat pryč ze Stinného dolu. Ale nemůže tu nechal elfeíny.

Nezbývá, než použít píseň přání.

Chvilku se soustředil, aby si naladil výšku hlasu, napodoboval bzučení komárů, kteří všude kolem něj poletovali, pořád ještě žili v těch teplých dnech raného podzimu, ještě na ně neudeřil zimní mráz. Potom vyklouzl z borovic do řídnoucího lesa. Tenhle trik už předtím použil jednou nebo dvakrát, ale ne za takovýchhle okolností. Pohyboval se pomalu a nechal svůj hlas zcela splývat s lesní nocí, věděl, že pokud se mu to podaří dobře zvládnout, bude pro oči pozorovatele neviditelný. Postupně se přibližoval k domu. Znovu zahlédl skřeta, který pozoroval okolí zpoza potemnělého domu. Pak najednou uviděl dalšího, napravo od něj, ve vysokém křoví před domem — a ještě dalšího na druhé straně cesty ukrytého v podrostu. Ani jeden z nich se nedíval směrem k němu. Chtělo se mu utíkat, být rychlý jako noční vítr, aby se už dostal do temného domu, ale kráčel stále pomalu a pořád stejně také slabě bzučel. Ať mě nevidí, modlil se. Ať mě nevidí.

Přešel přes trávník, vyklouzl ze křoví, očima těkal a hledal další skřety všude kolem. Zadní dveře, pomyslel si, jak tak kráčel — tudy bude nejjednodušší vejít, jsou v temném stínu vysokých kvetoucích keřů, které ještě stále měly husté listoví.

Najednou se kdesi zpoza domu ozval výkřik. Jair náhle, celý vylekaný zastavil uprostřed kroku. Skřet, co byl za domem, vystoupil z úkrytu dubů, měsíční svit se třpytil na jeho dlouhém noži. Znovu se ozval ten výkřik a potom náhlý smích. Čepel poklesla. Bylo to od sousedů, kousek dál cesty od nich, žertovali a povídali si v teplé podzimní noci u večeře. Jair měl tuniku celou propocenou a poprvé se vyděsil. Skřet, který pár yardů od něj vystoupil z dubů, se otočil a zase mezi nimi zmizel. Jairovi se třásl hlas, potom mu znovu zesílil a dále jej skrýval. Šel rychle dál.

Mezi dveřmi se zastavil a nechal píseň přání v okamžení doznít a zoufale se snažil uklidnit. Šátral po kapsách a nakonec našel klíč od domu, vsunul jej do zámku a velice opatrně jím otočil. Dveře se bez nejmenšího hluku otevřely. V okamžiku byl uvnitř.

Z druhé strany se znovu v temnotě zastavil. Něco není v pořádku. Spíš to cítil, než aby to dokázal popsat — byl to pocit, který ho mrazil až do morku kostí. Něco je špatně. Ten dům... ten dům není v pořádku; je nějak jiný... Stál tam v tichosti, čekal, až na povrch vyplují pocity, co se mu zatím skrývaly. Jak tam stál, začal si pomalu uvědomovat, že v domě s ním ještě něco je, něco strašného, něco tak zlého, že samotná jeho přítomnost prostupovala vzduch strachem. Ať už to bylo cokoli, zdálo se, že je to najednou úplně všude, ohyzdný temný příkrov, který leží na celém domě Ohmsfordových jako rubáš smrti. Co, šeptala mu mysl, co...

Sžíravý přízrak.

Přestal dýchat. Poutník — tady, u něj doma! Teď už se skutečně bál. Jistota toho podezření z něj vyhnala poslední zbytek odvahy. Čekal ve vedlejší místnosti, Jair to cítil, je tam ve tmě. Ví, že je tady, a přišel si pro něj — a Jair se mu nedokáže postavit!

Chvíli si byl jistý, že se pustí na útěk, přemožený panikou, která ho úplně zaplavila. Ale potom si vzpomněl na rodiče, kteří se vrátí a nikdo je předem neupozorní, pokud se to nepodaří jemu. A vzpomněl si na elfeíny, jedinou zbraň, kterých se ti hroziví poutníci obávají — jsou všeho všudy pár stop od něj.

Víc už nepřemýšlel, jenom jednal. Jako neslyšný stín přešel ke kamennému krbu, na

němž se vařilo. Prsty přejížděl obrysy kamenů ve zdi, které se zužovaly a mezi nimiž byly škvíry. Třetí kámen se pod dotekem jeho ruky odsunul. Uchopil malý kožený váček.

Ve vedlejší místnosti se něco pohnulo.

Potom se zadní dveře najednou otevřely a objevila se v nich statná postava. Jair zůstal přitisknutý ke stěně krbu, skrytý ve stínu, strašně se mu chtělo utéct. Ta postava ale kolem něj přešla, aniž by zpomalila krok, a potom zabočila, jako by hledala cestu. Přešla do přední místnosti a hluboký, hrdelní hlas zašeptal něco tomu stvoření, co tam čekalo.

V příštím okamžiku se Jair dal do pohybu — vrhl se do otevřených dveří, zpátky do stínu kvetoucího křoví. Zastavil se tak akorát na to, aby viděl, že dovnitř vešel ten skřet, co na něj předtím číhal mezi duby, potom spěchal co možná nejrychleji do úkrytu stromů. Rychleji, rychleji! křičel neslyšně.

Bez jediného pohledu zpátky se Jair Ohmsford vrhl do noci.

Kapitola 4

Ukázalo se, že to byl trýznivý úprk.

Už jednou Ohmsfordovi utíkali ze Stinného dolu pod příkrovem noci pronásledováni temnými tvory, kteří je prohánělí křížem krážem po Čtyřzemí. 3ylo tomu už více než sedmdesát let, kdy se Shea a Flick Ohmsfordovi vykradli z domu ve Stinném dolu a tak tak prchli před odporným okřídleným Lebkonošem, kterého vyslal Černý mág, aby je zničil. Jair jejich příběh znal; byli jen o málo starší než on teď, když prchali celou cestu na východ do Posledního, přístavu a k trpaslíkům. Ale Jair Ohmsford nebyl o nic méně schopný než oni. I on vyrostl ve Stinném dolu a věděl ledacos o přežití v neznámém kraji.

Když prchal lesy Stinného dolu, měl jenom šaty, lovecký nůž za pasem, který nosili všichni vesničané, a kožený váček s elfeíny zasunutý pod tunikou.

Tohle všechno dělal s vírou, že je dost schopný na to, aby se dostal bezpečně až do cíle. V jeho úprku nebylo ani za mák paniky; jen palčivý pocit očekávání. Docela malou chvíli, když stál doma v kuchyni, ukrytý ve stínu velkého krbu, naslouchal tichu a věděl, že hned ve vedlejší místnosti čeká jeden ze sžíravých přízraků, a cítil to zlo, co z něj čišelo, přímo ve vzduchu, který dýchal — v tu chvíli měl skutečný strach. Ale to už bylo pryč, ztraceno v temnotě, která sklouzla zpátky do minulosti, jak se řítil vpřed. Teď už má mysl čistou a jasnou.

Za cíl své cesty při úprku ze Stinného dolu si zvolil Leah. Byl vzdálený tři dny cesty, ale jednou už tudy šel, takže nehrozilo nebezpečí, že by zabloudil. A pomoc, kterou nelze nalézt ve Stinném dolu, čeká v Leahu. Stinný důl je malá vesnička a její obyvatelé nemají dostatečné vybavení k tomu, aby se mohli postavit na odpor hrozivým poutníkům ani jejich spojencům skřetům. Kdežto Leah je město; na vysočině vládne královské právo a zemi ochraňuje stálá armáda. Otec Rona Leaha je králem a dobrým přítelem rodiny Ohmsfordových. Jair mu řekne, co se přihodilo, přesvědčí ho, aby vyslal patroly na jih s příkazem vyhledat jeho rodiče a varovat je před nebezpečím, které číhá ve Stinném dolu, a potom se všichni společně uchýlí do města jako do svého útočiště, dokud se Allanon s Brin a Ronem nevrátí. Jair to považoval za vynikající plán a neshledával jediný důvod, proč by neměl vyjít.

Přesto ale nechtěl nic nechat náhodě. To byl právě důvod, proč elfeíny vyndal z úkrytu a vzal si je s sebou, i když to znamenalo, že se bude muset otci přiznat, že celou dobu o tom úkrytu věděl.

Jak běžel dál, razil si neustále cestu přes lesy Stinného dolu a mířil k okraji údolí, snažil se vzpomenout si na všechno, co mu říkal starý stopař, když spolu tak dlouze hovořili o tom, jak za sebou zahladit stopy, aby je pronásledovatelé nenašli. Jair to s tím starým mužem pojali jako hru, každý z nich si vymýšlel různé zvraty, jaké se přihodily pronásledovatelům, svoji hru neustále zdokonalovali a navzájem se těšili až děsivou vynalézavostí. Pro stopaře to byl prubířský kámen jeho schopností. Pro Jaira to byla představivost bez zábran. Teď se ale ta dobrodružná hra stala skutečností a představivost sama stačit nebude. Bylo třeba alespoň trochu ze zkušeností starého muže a Jair si v mysli vybavoval všechno, na co si jen dokázal vzpomenout.

Nejvíce ho poháněl čas. Čím rychleji se dostane na vysočinu, tím dříve se patroly vydají hledat jeho rodiče. Ať se stane cokoli, nesmí se vrátit do Stinného dolu, aniž by byli upozorněni na to, co se děje. Proto nesmí plýtvat časem a ani si dovolit zbytečné odchylky ze své cesty na východ. Toto rozhodnutí bylo ještě posíleno tím faktem, že jeho schopnosti jsou zcela nepochybně omezené, a dále i tím, že si nemůže být jist, že se za ním skřeti a jejich temný vůdce nevydají. Domníval se, že k tomu samozřejmě dojde, až budou mít možnost promluvit se skřetem, kterého zavřel do dřevěné truhlice. Ale i tak ho

budou muset vystopovat a to je trochu zdrží — i kdyby věděli, kterým směrem se vydal. Má před nimi náskok a musí toho náležitě využít. Poběží rychle, s jasným cílem, a ať jen si zkusí ho chytit.

A i kdyby se jim podařilo ho dohonit, pořád ještě může použít na svoji ochranu píseň přání.

Půlnoc se nachýlila, když se dostal k východní stěně údolí, která ukrývala Stinný důl. Vyšplhal po kamením posypaném svahu až na jeho hřeben a zmizel v Dulnu. Svoji polohu určil podle měsíce a hvězd a šel dál temným lesem, trochu zpomalil, aby šetřil síly. Byl unavený, od předešlé noci se nevyspal, ale než se uloží k odpočinku, chce v každém případě překročit Rappahalladran. Znamenalo to, že musí jít až do svítání, a cesta to bude vskutku těžká. Projít zalesněný Duln bylo náročné i za příznivých podmínek a temnota často z divočiny vytvořila záludné bludiště. Jair ale procestoval Duln předcházející noc a věřil si, že se mu podaří cestu najít. A tak s bedlivě upřeným zrakem do změti větví před sebou pokračoval pořád dál.

Čas se ploužil jako s olověnou koulí na noze, ale nakonec se přece jen noční obloha začala vyjasňovat a pomalu přicházelo ráno. Jair byl vyčerpaný, jeho štíhlé tělo otupělé únavou a ruce a obličej měl poseté drobnými zraněními a modřinami po cestě lesem. Ale ještě nedošel k řece. Poprvé ho zachvátila pochybnost, že snad uhnul ze správného směru a že zašel příliš daleko na sever nebo na jih. Pořád šel ještě východním směrem, to věděl, protože slunce vycházelo přímo před ním. Ale kde je Rappahalladran? Bez ohledu na únavu a značné znepokojení klopýtal stále dál.

Slunce bylo vysoko už hodinu, když nakonec došel na břeh řeky. Hluboký a rychlý Rappahalladran si razil svoji cestu směrem na jih temným tichem lesa. Teď Jair upustil od svého plánu přebrodit řeku. Proudy byly příliš nebezpečné, aby se je pokusil překonat bez odpočinku. Našel borovicový háj hned u vody, natáhl se do chladného stínu větví stromů a brzy usnul.

Vzbudil se při slunce západu — zmatený a poněkud nesvůj. Chvíli mu trvalo, než si vzpomněl, kde vlastně je a co ho na to místo přivedlo. Teprve potom si všiml, že den končí, a celý se vylekal, že tak dlouho spal. Měl v plánu spát tak do poledne a hned zase pokračovat v cestě na východ. Celý den — to bylo moc dlouho; dal tím svým pronásledovatelům spoustu času, aby ho dohnali.

Šel dolů k řece, opláchl si obličej studenou vodou a úplně se probral. Potom se začal shánět po nějakém jídle. Najednou si uvědomil, že za posledních čtyřiadvacet hodin vlastně nejedl vůbec nic a v duchu si lál, že se při svém odchodu mohl chvilku zdržet a zabalit si s sebou kus chleba a sýra. Když procházel mezi stromy a smířil se s tím, že mu k jídlu budou muset postačit bobule a kořínky, přistihl se, že zase myslí na své pronásledovatele. Třeba si dělá zbytečné vrásky. Třeba ho nikdo nesleduje. Stejně, co by s ním vlastně chtěli dělat? Chtěli přece Allanona. To mu ten skřet říkal. Když utekl ze Stinného dolu, tak se s největší pravděpodobností vydali dál svojí cestou a hledali Druida někde jinde. Jestli je to pravda, tak se namáhal zbytečně.

Jestli se ale mýlí...

Divoce rostoucí bobule na podzim už byly vzácností, takže se Jair musel spokojit s jedlými kořínky a několika stonky divoce rostoucí rebarbory. I když celkově byl s celou situací velice nespokojen, po jídle se už cítil mnohem lépe. Rone Leah by to nevymyslel lépe, ubezpečoval se. Obalamutil toho skřeta, přímo před nosem poutníka a skřetích stopařů vzal elfeíny, uprchl ze Stinného dolu a teď úspěšně pokračuje směrem k Leahu. V duchu si představil překvapený obličej své sestry, až jí bude vyprávět, co všechno zažil.

A potom ho najednou napadlo, byl z toho sám velice překvapený, že vlastně vůbec neví jistě, jestli Brin ještě někdy uvidí. Jeho sestru odvedl Allanon do samotného srdce téhož zla, které zaútočilo na jejich dům a vyhnalo ho ze Stinného dolu. Znovu si vzpomněl na to, co cítil v přítomnosti toho zla — děsivý, nezvladatelný pocit zmatku a paniky. Brin teď

právě vedou tam, kde tohle zlo žije, kde není jen jeden hrozivý poutník, ale velmi mnoho. Nemohla proti nim použít nic jiného než sílu kouzla toho Druida a svoji píseň přání. Jak si Brin mohla vůbec myslet, že s něčím takovým uspěje? Co když ji objeví ještě dřív, než se dostane až k té knize...?

Nedokázal myšlenku dovést až do konce. Přes značné rozdíly v povaze i chování si Jair a Brin byli velice blízcí. Miloval ji a nezamlouvala se mu představa, že by se jí snad mělo něco stát. Víc než kdykoli předtím si přál, aby mu dovolila jet s ní do Anaru.

Náhle se otočil na západ, kde se slunce pomalu nořilo za špičky stromů. Světla teď valem ubývalo a nadešel čas, aby přešel přes řeku a pokračoval ve své cestě východním směrem. Nožem odřezal několik dlouhých větví, svázal je proužky borovicové kůry a udělal si tak maličký vor a na něj si mohl uložit šaty. Ani trochu se mu nechtělo jít v mrazivé podzimní noci v mokrých šatech. Rozhodl se tedy, že přeplave řeku nahý a na protějším břehu se obleče do suchého.

Když byl s vorem hotov, donesl si ho na břeh k řece a najednou si vzpomněl na jednu věc, co ho naučil starý stopař. Hovořili o tom, jak se zbavit pronásledovatele. Voda je na zmatení a zahlazení stop nejlepší, řekl mu ten starý člověk tajemně. Nemohou sledovat tvoji stopu, pokud ovšem nejsi natolik hloupý, aby ses pokusil zmást pronásledovatele tak, že se vydáš mělkou vodou, v níž na dně v bahně zůstanou otisky tvých stop. Ale hluboká voda — panečku, ta je nejlepší. Proud tě vždycky stáhne dolů, a i když tě pronásledovatel vystopuje až ke břehu a ví, že jsi vodu přebrodil — tys ale nemusel nutně přes vodu přejít, to je další trik — pořád bude muset najít tvoji stopu na druhé straně. V tomhle bodě se projevil duch té hry — ta nejmazanější oběť se vydá proti proudu, potom propluje hlubokou vodou tak, aby na druhém břehu vyšel z vody ve vyšším bodě v porovnání s místem, kde jeho stopy končily ve vodě. A protože pronásledovatel bude vědět, že tě voda odnesla po proudu — kde myslíš, že bude hledat? Ani ho nenapadne podívat se směrem proti proudu.

Jaira takové úskoky vždycky znovu překvapovaly a rozhodl se, že to teď vyzkouší. Možná ho nikdo nesleduje, ale na druhou stranu si tím zase nemůže být tak docela jistý. Do Leahu mu zbývají ještě celé dva dny cesty. Jestli za ním přece jen někdo jde, tenhle nápad ještě zvýší jeho náskok.

Sundal si tedy boty, uchopil je pod paži i s vorem a potom se brodil několik set yardů proti proudu k místu, kde se koryto zužovalo. To už stačí, řekl si. Svlékl si zbývající oděvy, položil je na vor a vrhl se do studené říční vody.

Proud ho hned popadl a stahoval ho velikou rychlostí. Nechal se odnášet, vor svíral pevně v ruce a neustále plaval směrem k protějšímu břehu. Kusy suchého dřeva a křovin proplouvaly kolem něj, drsné a ledové na dotek, a zvuky lesa se ztrácely v šumění řeky. Nad hlavou mu temněla obloha, jak slunce klesalo za lesy. Jair pořád kopal nohama, až měl protější břeh blíž.

Nakonec už nohama dosáhl na dno, stoupl do jemného bláta, a když se vynořil z vody, mrazivý vzduch ho štípal do kůže. Uchopil šaty z voru, potom ho postrčil do proudu a díval se, jak odplouvá. Po chvíli už byl na souši, otřepal si vodu z těla a navlékl si suché šaty. Kolem něj bzučel hmyz. Na břehu, kde vstupoval do vody, se černé kmeny lesních stromů ztrácely v houstnoucí noční mlze.

Mezi těmi tmavými kmeny se najednou něco pohnulo.

Jair ztuhl, oči upřené na místo, kde ten pohyb uviděl. Ale teď už to bylo pryč, ať to bylo cokoli. Zhluboka se nadýchl. Na maličkou chvíli to vypadalo — jako člověk.

Opatrně a pomalu šel do úkrytu stromoví za ním, pořád se díval na protější břeh a čekal, až se ten pohyb znovu objeví. Neopakoval se. Spěšně se dooblékl, ujistil se, že elfeíny má pořád pod tunikou, potom se otočil a neslyšně odběhl do lesa. Určitě jsem se mýlil, říkal si v duchu.

Šel celou noc. Pro orientaci se opět spoléhal na měsíc a hvězdy, které bylo vidět na kouscích oblohy mezi stromy. V místech, kde byl řidší les, postupoval lehčím poklusem, už si nebyl tak jistý, že ho nikdo nesleduje. Když byl sám se vzpomínkou na ty chvíle, jak ten

hrozivý temný muž stál za ním u nich doma, cítil se v bezpečí. Ale představa, že někdo nebo něco ho teď sleduje, v něm znovu vzdula vlnu paniky. Dokonce i v chladné podzimní noci se potil a smysly měl strachem napjaté. Znovu a znovu se v myšlenkách vracel k Brin a přistihl se, že si ji představuje stejně opuštěnou, jako je on sám — opuštěnou a štvanou. Přál si, aby ji měl vedle sebe.

Když vyšlo slunce, šel pořád dál. Pořád ještě nebyl venku z Dulnu a pocit znepokojení ho stále pronásledoval. Byl unavený, ale ne tolik, aby měl potřebu spánku. Šel dál, když slunce před ním vycházelo ze zlatého oparu, štíhlé paprsky jasného světla pronikaly do lesní šedi a odrážely duhové barvy na usychajícím listí a smaragdovém mechu. Občas se ohlédl zpátky.

Po několika hodinách došel na konec lesa a před ním se objevily lučiny, vzdálený modrý paraván vysočiny. Tady bylo teplo a vlídno, prostor mnohem méně stísněný než v lese a Jairovi se okamžitě ulevilo. Jak šel dál po louce, postupně rozeznával krajinu kolem sebe. Šel tudy už předtím, když zrovna před rokem navštívil Leah, tehdy ho Rone vzal do své lovecké chaty na úpatí vysočiny, kde pobývali a lovili ryby v mlžných jezerech. Chata byla několik hodin cesty východním směrem, ale byla v ní měkká postel a mohla mu poskytnout přístřeší na zbytek dne, takže se s nocí bude zase moci vydat na cestu odpočinutý. Představa měkké postele rozhodla.

Přestože byl Jair velice unavený, pokračoval dál na východ přes pastviny, vysočina se před ním postupně vynořovala, jak se k ní přibližoval. Jednou nebo dvakrát se ohlédl po krajině, kterou kráčel, ale pokaždé byla prázdná.

Když došel k chatě, bylo poledne. Chata ze dřeva a kamene stála u vysoké statné borovice na kraji lesů vysočiny na svahu s výhledem na pastviny, ale byla schovaná mezi stromy tak, že byla vidět, až teprve když se k ní člověk dostal hodně blízko. Jair unaveně klopýtal po kamenných schůdcích ke dveřím, natáhl ruku do štěrbiny, kam Rone ukládal klíč, když vtom si všiml, že zámek je vylomený. Opatrně zvedl západku a nahlédl dovnitř. Bylo tam prázdno.

Samozřejmě že tu je prázdno, plísnil sám sebe, oči už mu padaly únavou. Proč by tu nemělo být prázdno?

Zavřel za sebou dveře, rozhlédl se letmo po netknutém interiéru — dřevěný a kožený nábytek, police se zásobami a kuchyňskými potřebami, výčepní pult, kamenný krb — vděčně procházel krátkou chodbou do zadní části obývacího pokoje, kudy se šlo do ložnic. Nejdříve se zastavil u prvních dveří, uvolnil západku, prošel dál a zhroutil se na širokou postel vystlanou péřovými pokrývkami.

Během několika vteřin usnul.

Když se probudil, byla už skoro tma. Podzimní obloha měla temně modrou barvu a zdobil ji stříbrný pohasínající sluneční svit, který do ložnice pronikal přes záclonku. Vzbudil ho hluk, někdo v botách potichu přecházel po dřevěné plaňkové podlaze.

Bez rozmyšlení vyskočil na nohy, pořád ještě napůl spal, rychle přeběhl ložnici a vyhlédl ven. Potemnělá místnost v přední části chaty byla prázdná, ponořená do stínu. Jair mrkal a upřeně se díval do šera. Potom uviděl něco jiného.

Vstupní dveře byly dokořán.

Nevěřícně vyšel na chodbičku, mžoural ospalýma očima.

„Zase jsi na procházce, chlapče?“ zeptal se známý hlas za ním.

Jako šílený se otočil — ale příliš pomalu. Něco ho praštilo do spánku a před očima mu explodovala světla. Upadl na podlahu a tma mu zastřela mozek.

Kapitola 5

V místech, kde Mermidon protékal Truborohem a vléval se do rozlehlého Duhového jezera, bylo ještě léto. Bylo to tu zelené a svěží, směsice pastvin a lesů, úpatí a hor. Voda z řeky a jejích mnohých přítoků napájela zemi a udržovala v ní vlhkost. Mlha z jezera se s každým východem slunce unášela severním směrem, rozptýlila se a vpila do půdy; rozdávala tak život ještě po skončení léta. Sladké vlhké vůně prostupovaly vzduch a podzim byl zatím ještě neznámým pojmem.

Brin Ohmsfordová seděla sama na pahorku, z něhož měla výhled na místo, kde se řeka vlévala do jezera, a byla klidná. Den už skoro pominul a slunce na západním horizontu zářilo jasně narudlou zlatou barvou a stříbrné vody, které se před ní rozprostíraly do daleka, tou září nabývaly karmínového odstínu. Žádný vítr nenarušoval klid nadcházejícího večera a hladina jezera byla hladká a klidná jako zrcadlo. Vysoko nad hlavou se od jednoho břehu ke druhému klenula nádherná duha, podle níž jezero dostalo své jméno. Jednotlivé odstíny jejích barev nabývaly na sytosti proti šedi nadcházejícího večera v místech, kde východní obloha byla tmavá. Jeřábi a husy ladně poletovali v blednoucím světle, jejich křik zněl v hlubokém tichu až přízračně.

Brin se zamyslela. Uplynuly již čtyři dny od té doby, co opustila domov a vydala se východním směrem na cestu, která ji dovede do hlubokého Anaru, dál, než kdy v životě byla. Zdálo se podivné, že o té cestě toho ví tak málo, dokonce i teď. Čtyři dny uplynuly a ona pořád ještě byla malé dítě, které se chytilo mámy za ruku se slepou důvěrou. Ze Stinného dolu se vydali na sever přes Duln, pak východním směrem po břehu Rappahalladranu, znovu na sever a potom na východ, po břehu Duhového jezera až k místu, kde se do něj vléval Mermidon. Ani jedinkrát jí Allanon neřekl slovo na vysvětlenou.

Ona i Rone samozřejmě žádali Druida o vysvětlení. Neustále mu kladli otázky, ale on je vždycky odbyl s tím, že jim to řekne později. — Na vaše otázky vám odpovím později. Zatím mě prostě následujte. — A tak za ním šli, jak jim nakázal, obezřele a s rostoucí nedůvěrou, a slibovali si, že si vysvětlení vydobydou, ještě než dorazí do Východní země.

Doposud jim ale Druid dával jen malou příčinu věřit, že tenhle jejich slib bude splněn. Držel si je stále od těla, byl záhadný a stažený do sebe. Ve dne, když byli na cestě, jel před nimi a bylo zcela zjevné, že raději jede o samotě. V noci, když tábořili, je opouštěl a odcházel do stínů. Nejedl ani nespal a toto jeho chování jako by ještě více zdůrazňovalo rozdíly mezi nimi. Sledoval je jako sokol svoji oběť, nikdy je nenechal, aby zabloudili.

Doposud, opravila se. Ten večer čtvrtého dne od nich Allanon nečekaně odešel. Utábořili se na místě, kde se Mermidon vléval do Duhového jezera, a Druid odkráčel do lesů, které lemovaly řeku, zmizel bez jediného slůvka na vysvětlenou. Brin a Rone se za ním nevěřícně dívali, jak odchází. Nakonec, když už bylo zřejmé, že je vskutku opustil — na jak dlouho se mohli jenom dohadovat — rozhodli se, že nebudou už víc zbytečně plýtvat časem a dělat si s ním starosti, a začali se plně věnovat přípravě večeře. Vzhledem k tomu, že už tři dny pojídali ryby z Rappahalladranu a potom z Duhového jezera, jejich nadšení a veliká chuť na rybí maso vzaly za své, alespoň na čas. Takže Rone vyzbrojen lukem a šípy, oblíbenou zbraní Meniona Leaha, se vydal hledat jinou potravu. Brin měla za pár minut na hromádce dostatek dříví na oheň a potom se usadila na tomhle pahorku a vychutnávala si chvilku samoty, kterou měla pro sebe.

Allanon! Byl pro ni záhadou, která se vzpírala rozluštění. Byl zcela odevzdaný ochraně země, byl přítelem jejího lidu, dobrodincem ras a ochráncem proti zlu, kterému sami nedokázali čelit. Přesto ale — který přítel tolik využívá lidí jako právě Allanon? Proč tak pečlivě skrývá důvody všeho, co dělá? Chvílemi jí připadal stejný nepřítel, zločinec a ničitel jako ti, kterým, jak prohlašoval, je třeba se postavit.

Druid sám vyprávěl jejímu otci příběh staré říše kouzel, z níž pocházela veškerá magie společně s bytostmi, které ji ovládaly. Dobrá nebo špatná, bílá nebo černá magie byla ve smyslu své síly pořád stejná, její moc mela kořeny v síle, moudrosti a záměru jejího uživatele. Ostatně, jaký je skutečný rozdíl mezi Allanonem a Černým mágem, když oba usilovali o ovládnutí Shannarova Meče? Oba jsou Druidové, oba se naučili kouzlům z knih starého světa. Rozdíl byl jen v charakteru uživatele, protože tam, kde byl jeden zkažený mocí, zůstal ten druhý čistý.

Možná. A možná také ne. Věděla, že její otec by se s ní o tom přel a trval by na tom, že Druid je zkažený mocí stejně tak jako Černý mág, i když jiným způsobem. Protože Allanon byl ve svém životě rovněž řízen mocí, kterou vládl, a tajemstvími jejího využití. Měl-li v sobě větší smysl pro zodpovědnost a jeho záměry byly méně sobecké, i tak se stal obětí moci. Vlastně na Allanonovi bylo něco podivně smutného, bez ohledu na jeho drsné, téměř děsivé způsoby. Chvíli myslela na ten pocit smutku, který v ní Druid vyvolává — smutek, který její otec určitě nikdy nepocítil — a sama sebe se v duchu ptala, jak je možné, že to cítí tak ostře.

„Už jsem tady!“

S trhnutím se otočila. Byl to jenom Rone, volal na ni z tábořiště v borovicovém háji pod pahorkem. Vstala a vydala se směrem dolů.

„Jak vidím, tak se Druid ještě nevrátil,“ řekl, když k němu přišla. Měl přes rameno přehozený pár divokých ptáků, položil je na zem. „Třeba budeme mít štěstí a už se vůbec nevrátí.“

Upřeně se na něj podívala. „Možná to zase tak veliké štěstí nebude.“

Pokrčil rameny. „Záleží na tom, jak se na to díváš.“

„Řekni mi, jak se na to díváš ty, Rone.“

Zamračil se. „Tak dobře. Já mu nevěřím.“

„A proč mu nevěříš?“

„Kvůli tomu, na co si hraje. Dělá, jako že je ochránce proti Černému mágovi a Lebkonoši; ochránce proti démonům, kteří se dostali ze staré říše kouzel; a teď ještě ochránce proti sžíravým přízrakům. Jenomže vždycky s pomocí rodiny Ohmsfordů a jejich přátel, všimni si. Já ten příběh taky znám, Brin. Vždycky je to jedno a totéž. Znenadání se objeví, upozorní na nebezpečí, které rasám hrozí a jemuž může učinit přítrž jenom člen rodiny Ohmsfordů. Dědicové elfího rodu Shannary a kouzel, co k němu náleží — to jsou Ohmsfordové. Nejdřív Shannarův Meč, potom elfeíny a teď píseň přání. Ale ono to vždycky není tak docela, jak se zdá, viď?“

Brin pomalu zavrtěla hlavou. „Co to povídáš, Rone?“

„Povídám o tom, že Druid se vynoří odnikud s historkou o pomoci Shey a Wila Ohmsfordových — a teď o tvojí pomoci — a vždycky je to totéž. Říká jen to, co musí. Prozradí jen to, co je nezbytné. Zbytek si nechává pro sebe. Část pravdy skrývá. Nevěřím mu. Hraje hru s lidskými životy!“

„A jsi přesvědčený o tom, že totéž dělá s námi?“

Rone se zhluboka nadechl. „A ty ne?“

Brin chvilku mlčela a potom řekla: „Nejsem si jistá.“

„Takže ty mu taky nevěříš?“

„To jsem neřekla.“

Horal se na ni chvíli upřeně díval, potom se pomalu usadil na zem proti ní. „Tak jak to teda je, Brin? Věříš mu, nebo ne?“

I ona se posadila. „Myslím, že ještě v tom nemám jasno.“

„Tak co tady teda děláš, krůtíbrko?“

Musela se usmát tomu výrazu. „Jsem tu, Rone, protože mě potřebuje — natolik věřím tomu, co jsem se dověděla. V tom ostatním si tak jistá nejsem. To, co skrývá, budu muset odhalit sama.“

„Jestli to půjde.“

„Jestli přijdu na to jak.“

„Je to moc nebezpečné,“ řekl rozhodně.

Usmála se, vstala a šla k němu. Jemně ho políbila na čelo. „Proto jsem tě tu chtěla mít s sebou, Rone Leahu — abys byl můj ochránce. Proto jsi přece jel, ne?“ Zrudnul, zamumlal něco nesrozumitelného a ona se proti své vůli zasmála. „Co kdybychom tuhle diskusi odložili a udělali radši něco s těmi ptáky? Mám děsný hlad.“

Rozdělala malý oheň a Rone mezitím připravil maso. Potom je upekli a snědli spolu s kouskem sýra a zapili trochou piva. Jedli v tichosti, usazeni na vrcholku malého pahorku, dívali se na tmavnoucí noční oblohu a hvězdy a měsíc v poslední čtvrti vrhaly bledé stříbrné světlo na hladinu jezera.

Než dojedli, snesla se noc docela a Allanon stále nepřicházel.

„Briti, pamatuješ, co jsi říkala o tom, že jsem tady, abych tě chránil?“ zeptal se Rone, když se zase vrátili k ohni. Přikývla. „No, je to pravda — jsem tady, abych tě ochránil. Nedopustím, aby se ti něco stalo — nikdy. Myslím, že to víš.“

Zaváhal a ona se na něj ve tmě usmála. „Vím.“

„No.“ Neklidně se pohnul, uchopil opotřebovanou pochvu, v níž byl uložen Meč Leahů. „Tohle je další důvod, proč tu jsem. Doufám, že to pochopíš. Jsem tu, abych sám sobě něco dokázal.“ Znovu zaváhal, hledal slova, kterými by to vysvětlil. „Jsem princ z Leahu, ale je to jenom titul.

„Tak jsem se narodil, přesně jako moji bratři — a všichni jsou starší. A tenhle meč, Brin,“ zdvihl pochvu se zbraní, „není doopravdy můj, je mého pradědečka. Je to meč Meniona Leaha. Vždycky mu patřil od té doby, co jej nesl na své cestě hledání Shannarova Meče. Ten nosím — a také luk — protože je nosil Menion a já bych chtěl být jako on. Jenomže nejsem.“

„To nemůžeš vědět,“ řekla rychle.

„To je právě to,“ pokračoval. „Nikdy jsem neudělal nic, abych zjistil, jaký bych mohl být. A částečně proto jsem tady. Chci to vědět. Takhle to objevil i Menion — vydal se na výpravu jako ochránce Shey Ohmsforda. Možná to můžu udělat taky tak.“

Brin se usmála. „Možná ano. V každém případě jsem ráda, žes mi to řekl.“ Odmlčela se. „A teď ti prozradím tajemství. Šla jsem ze stejného důvodu. I já si musím něco dokázat. Nevím, jestli budu schopná udělat to, co ode mne Allanon očekává; nevím, jestli jsem dost silná. Narodila jsem se s písní přání, ale nikdy jsem nevěděla, co s ní vlastně mám dělat. Věřím, že je nějaký důvod, proč to kouzlo mám. Třeba se ten důvod dozvím od Allanona.“

Vzala ho za paži. „Takže vidíš, že nakonec nejsme tak rozdílní, co, Rone?“

Ještě chvilku si povídali, a jak se večer chýlil, byli stále ospalejší a únava po celodenní cestě je nakonec přemohla. Zmlkli a připravili si lůžka. Když se uložili ke spaní u žhavého uhlí, co zbylo v ohništi, a pořádně se zabalili do dek, snesla se na ně jasná a chladná podzimní noc.

V okamžení usnuli.

Ani jeden z nich si nevšiml vysoké postavy v černém plášti, která stála ve stínu borovic hned za světlem ohně.

* * *

Když se druhý den ráno probudili, už tam Allanon byl. Seděl jen několik yardů od nich na dutém kmeni. Jeho vysoká, hubená postava vypadala v šedém světle úsvitu jako přízrak. Mlčky se díval, jak vstali, omyli se a lehce posnídali, ani slůvkem se nezmínil, kde byl. Několikrát se Brin i Rone zcela nezakrytě podívali směrem k němu, ale zdálo se, že si toho ani zbla nevšímá. Až když si stočili svá lůžka, zabalili veškeré potřeby na vaření a přivedli koně, aby je osedlali, teprve vstal a přešel k nim.

„V našich plánech došlo ke změně,“ oznámil jim. V tichu se na něj upřeně dívali. „Už nepůjdeme na východ. Vydáme se na sever k Dračím zubům.“

„K Dračím zubům?“ Rone napjal čelist. „Proč?“

„Protože je to nutné.“

„Nutné pro koho?“ vyštěkl Rone.

„Zabere to jenom asi tak jeden den.“ Allanon teď svoji pozornost obrátil na Brin a přestal si všímat rozezleného horala. „Musím vykonat jednu návštěvu. Až to vyřídím, znovu zamíříme na východ a dokončíme naši cestu.“

„Allanone.“ Brin jeho jméno vyslovila jemně. „Řekni nám, proč musíme jít na sever.“

Druid zaváhal a obličej mu potemněl. Potom přikývl. „Dobře. Včera jsem dostal vzkaz od svého otce. Zapřísahá mě, abych přišel, a mojí povinností je ho poslechnout. Za života byl Druid Bremen. Dnes se jeho stín vynořuje z podsvětí skrze vody Ramene podsvětí v Břidlicovém údolí. Za tři dny, před rozbřeskem, tam se mnou bude hovořit.“

Bremen — Druid, který unikl masakru Rady Paranoru, když se Černý mág vyřítil ze Severní země za Druhé války ras, a který vykoval Shannarův Meč. Je to tak dávno, pomyslela si Brin, když si v paměti vybavila ten legendární příběh. Takže před více než sedmdesáti lety odešel Shea Ohmsford s Allanonem do Břidlicového údolí a spatřil Bremenův stín, jak se vynořuje z Ramene podsvětí, aby pohovořil ke svému synovi a varoval ho před tím, co ho čeká, aby věštil...

„On vidí do budoucnosti, že?“ zeptala se najednou, když si vzpomněla, jak ten stín varoval Sheu před jeho osudem. ,.Bude o tom mluvit?“

Allanon pochybovačně zavrtěl hlavou. „Možná. Ale i tak by odhalil jen zlomky toho, co se má stát, protože budoucnost není ještě zcela dotvořena a něco musí zůstat nejasné. Vědět může jen určité věci. Dokonce i když se stává, že je docela nechápeme.“ Pokrčil rameny. „V každém případě volá. Nedělal by to, kdyby to nebylo velice důležité.“

„To se mi nelíbí,“ prohlásil Rone. „Bude to ztráta tří dnů, možná i víc — za tu dobu bychom mohli vejít do Anaru a zase se z něj dostat ven. Přízraky tě už hledají. To jsi nám říkal ty sám. Takhle jim jen dáme víc času, aby našli tebe — a Brin.“

Druid na něho upřel oči; chladné a tvrdé. „Nevystavuji tu dívku zbytečnému riziku, princi z Leahu. A ani tebe.“

Rone rozhněvaně zrudl a Brin postoupila o kousek dopředu a chytila ho za ruku. „Počkej, Rone. Třeba jít k Rameni podsvětí je docela dobrý nápad. Třeba se dozvíme, co nás čeká v budoucnosti, a to nám pomůže.“

Horal se pořád ještě díval na Allanona. „Co by nám nejvíc pomohlo, je aspoň kousek pravdy o tom, do čeho jsme se dostali!“ odsekl.

„Tak.“ To slovo bylo vysloveno měkce a rychle šeptem a zdálo se, že Allanonova vysoká postava se v tu chvíli ještě prodloužila. „Jakou část pravdy si přeješ odhalit, princi z Leahu?“

Rone neustoupil. „Tuhle, Druide. Říkáš Brin, že musí s tebou jít do Východní země, protože ty nemáš dost velkou moc na to, abys prostoupil bariéru, která ochraňuje knihu černé magie — ty, který uchováváš tajemství Druidů, ty, který máš dost velkou moc na to, abys zničil Lebkonoše a démony! A přesto ji potřebuješ. A co má takového, co tobě chybí? Píseň přání. Nic víc, jenom to. Vždyť nemá ani moc elfeínů! Je to kouzelná hračka, která dokáže změnit barvu listí a přiměje květiny vykvést! Co je tohle za ochranu?“

Allanon na něj chvíli mlčky upřeně hleděl a potom se usmál — slabě a smutně. „Jakou moc?“ zamumlal. Najednou se podíval na Brin. „Ty máš taky takové pochybnosti, co o nich horal mluví? Snažíš se lépe pochopit píseň přání? Chceš, abych ti ukázal, jak je možné ji použít?“

Řekl to ledovým hlasem, ale Brin přikývla. „Ano.“

Druid přešel kolem ní, uchopil otěže svého koně a vyhoupl se do sedla. „Tak pojeď se mnou, ukážu ti to.“

Beze slov jeli severním směrem kolem Mermidonu, jeli klikatou stezkou kamenitou lesnatou krajinou, slunce, jehož paprsky pronikaly mezi větvovím, měli po levé ruce a tmavou stěnu stínů Runových hor napravo. Jeli přes hodinu, bylo to pochmurné, mlčenlivé

procesí. Potom nakonec dal Druid znamení, aby zastavili, a všichni sesedli z koní.

,,Nechte tady koně," řekl jim.

Šli dál západním směrem do lesa. Druid vedl venkovanku a horala přes hřeben a dolů, do hustě zalesněné úžlabiny. Po několika minutách, kdy si museli probojovávat cestu změtí podrostu, se Allanon zastavil a otočil.

„Takže, Brin." Ukázal před sebe na křoviny. „Dejme tomu, že tahle úžlabina je bariéra černé magie, skrz kterou musíš projít. Jak bys použila píseň přání, aby sis prosekala cestu?"

Nerozhodně se rozhlédla. „Nevím jistě..."

„Nevíš jistě?" Zavrtěl hlavou. „Vzpomeň si, jak jsi to kouzlo používala. Použila jsi ho, jak říká princ z Leahu, abys změnila barvu listí na stromě? Použila jsi ho, abys přiměla květiny vykvést, listy vyrašit a rostliny povyrůst?" Přikývla. „Takže jsi to použila, abys změnila barvu, tvar a chování. Tak to udělej i tady. Mysli na to křoví."

Chvíli se na něj dívala a potom přikývla. To bylo víc, než kdy sama od sebe chtěla. Nebyla přesvědčena o tom, že má takovou moc. A navíc, už je to hodně dávno, co píseň přání použila naposledy. Ale zkusí to. Jemně začala zpívat. Hlas měla tichý a vyrovnaný, píseň se mísila se zvuky lesa. Potom pomalu změnila výšku hlasu a zvyšovala jej pořád, až se všechno kolem přestalo hýbat a strnulo. Slova jí z úst vycházela bez jakékoli přípravy, zcela spontánně a jaksi intuitivně cítila, že dosáhne do houští, které jí stálo v cestě. Spleť začala pomaličku povolovat. Listy a větve se rozestupovaly, jak se postupně rozmotávaly pružné, svěže zelené výhony.

O chvíli později se před ní otevřela cesta až do samotného středu úžlabiny.

„Docela jednoduché, co říkáš?" Ale Druid se ve skutečnosti neptal. „Pojďte, podíváme se, kam nás tvoje cesta zavede."

Zase se vydal jako první a tmavý oblek si přitáhl k tělu. Brin se podívala na Rona, ten pokrčil rameny a dal jí tím posuňkem najevo, že tomu nerozumí. Šli za Druidem. Po několika vteřinách se znovu zastavili, tentokrát ukazoval na jilm, jehož kmen byl zkroucený a zakrnělý ve stínu vyššího a mohutnějšího dubu. Jilmové větve prorůstaly dubové a kroutily se nahoru v marném pokusu získat pro sebe trochu slunečního svitu.

„Tentokrát je to těžší úkol, Brin," řekl Allanon najednou. „Tenhle jilm by vypadal mnohem lépe, kdyby se dostal na slunce. Chci, abys ho narovnala a rozpletla z toho dubu."

Brin se pochybovačně podívala na oba stromy. Připadaly jí příliš spletené do sebe. „Myslím, že se mi to nepovede," řekla mu tiše.

„Zkus to."

„To kouzlo není dost silné..."

„Jen to zkus," přerušil ji.

Zpívala, píseň přání přijala ostatní zvuky lesa, až už nezbývalo nic jiného než ona sama, a zvučně stoupala do ranního ovzduší. Jilm se otřásl, větve se mu v odpověď zachvěly. Brin zpívala vyššími tóny, cítila odpor toho stromu a slova byla teď ostřejší. Zakrnělý kmen jilmu se odtrhl od dubu, větve vrzaly a praskaly a listy se rvaly z větví.

Potom, bylo to náhlé a šokující, se celý strom jakoby zdvihl a explodoval ve vodopádu úlomků větví, haluzí a listí, které padaly zpátky do úžlabiny. Brin byla celá užaslá, ustoupila kousek dozadu a chránila si obličej rukama. Píseň přání náhle utichla. Byla by upadla, ale Allanon ji chytil do svých paží a chránil ji svým tělem, dokud ten vodopád nepominul. Potom si ji otočil obličejem k sobě.

„Co se stalo...?" začala, ale on jí rychle položil prst na rty.

„Moc, venkovanko," zašeptal. „Moc tvé písně přání je mnohem větší, než sis dokázala představit. Jilm se nemohl odpoutat od dubu. Měl příliš tuhé a příliš propletené větve. A přesto nedokázal odolat tvé písni přání. Neměl na vybranou, musel se vysvobodit — i když se tím sám zničil!"

„Allanone!" Zavrtěla nevěřícně hlavou.

„Máš tu moc, Brin Ohmsfordová. A jak už to u kouzel bývá, mají svůj rub i líc.“ Druidův obličej se přiblížil. „Hrála sis tak, že jsi měnila barvu listí stromů. Pomysli na to, co by se stalo, kdybys tu změnu ročního období dotáhla až do logického konce. Strom by přecházel z podzimu do zimy, ze zimy do jara, z jednoho ročního období do druhého. Nakonec by takhle mohl překonat celý svůj životní cyklus. Odumřel by.“

„Druide...“ Rone ho varovně oslovil a už už k němu chtěl přistoupit, ale jediný Druidův podmračený pohled jej úplně přimrazil.

„Stůj, princi z Leahu. Jen ať slyší pravdu.“ Černé oči opět vyhledaly Brininy. „Hrála sis s písní přání jen ze zvědavosti jako s hračkou, protože jiné její uplatnění jsi neznala. Ale přesto jsi věděla, že má v sobě víc než jen tohle. Vždycky jsi to věděla, někde hluboko. Elfí kouzlo vždycky bylo víc než tohle. Ty máš kouzlo elfeínů, zrozené v nové formě, předané tvé krvi z krve tvého otce. Máš v sobě moc, která přesahuje všechno, co bylo dřív — možná skrytou, ale přesto její rozsah je neomylný. Přemýšlej chvíli o přirozenosti toho kouzla, kterým vládneš. Píseň přání dokáže změnit chování jakéhokoli živého stvoření! Nechápeš snad, co to znamená? Jediným letmým dotykem se můžeš dostat na místa, do kterých ještě nikdy nikdo nevstoupil. Ohnuté stromy, které narovnáš, se mohou rozestoupit, i když tím samy sebe zničí. Pokud dokážeš listům dodat barvu, pak ji z nich také dokážeš dostat pryč. Pokud dokážeš přimět květiny, aby kvetly, můžeš je rovněž nechat uvadnout. Pokud dokážeš dát život, Brin, pak ho dokážeš i vzít.“

Vyděšeně se na něj koukala. „Co to říkáš?“ zašeptala skřípavě. „Že píseň přání může zabíjet? Že ji použiji, abych někoho zabila? Myslíš si, že...?“

„Chtěla jsi, abych ti ukázal, jak je možné ji použít,“ přerušil Allanon vodopád jejích protestů. „Udělal jsem jen to, co jsi chtěla. Ale myslím, že teď už nebudeš pochybovat o tom, že to kouzlo znamená mnohem víc, než ses domnívala.“

Brinin snědý obličej vzplál hněvem. „Už nepochybuji, Allanone. A neměl bys pochybovat ani ty, že ani tak nikdy nepoužiji píseň přání, abych někoho zabila! Nikdy!“

Druid se jí upřeně díval do očí, a přesto jeho tvrdé rysy trochu změkly. „Ani aby sis zachránila život? Nebo třeba život horala? Ani v takovém případě ne?“

Neuhnula pohledem. „Nikdy.“

Druid se na ni ještě chvíli koukal, jako by nějakým způsobem měřil hloubku jejího prohlášení. Potom se najednou obrátil a vydal se zpátky na svah úžlabiny.

„Viděla jsi toho dost, Brin. Budeme muset pokračovat v cestě. Přemýšlej o tom, co ses dověděla.“

Jeho černá postava zmizela v křoví. Brin zůstala stát na stejném místě a najednou si uvědomila, že se jí třesou ruce. Ten strom! Jak se otřásl a rozlomil vedví...

„Brin.“ Rone stál proti ní a zvedl ruce, aby ji uchopil za ramena. Trhla sebou, když se jí dotkl.

„Nemůžeme s ním jít dál — už to nejde. Hraje s námi stejné hry jako se všemi ostatními. Nech ho, ať si jde sám na tu svoji hloupou výpravu, a my dva se hned teď vrátíme do Stinného dolu.“

Chvíli na něj hleděla a potom zavrtěla hlavou. „Ne, bylo zapotřebí, abych to viděla.“

„Nic z toho není zapotřebí!“ Odtáhl své, velké ruce a pevně jimi objal hrušku Meče Leahů. „Jestli ještě jednou něco takového udělá, nebudu se dvakrát rozmýšlet...“

„Ne, Rone.“ Chytila ho za ruce. Byla zase klidná a náhle si uvědomila, že si něčeho nevšimla. „Neudělal to jen proto, aby mě vyděsil nebo zastrašil, ale abych se něco naučila, a i proto, že na to musel spěchat. Viděla jsem to v jeho očích. Ty sis toho nevšiml?“

Zavrtěl hlavou. „Nic jsem neviděl. A proč na to musel spěchat?“

Podívala se tím směrem, kam Druid odešel. „Něco je špatně. Něco.“

Potom si znovu vzpomněla na ten zničený strom, na Druidova varovná slova a na svoji přísahu. Nikdy! Rychle se podívala na Rona. „Myslíš, že bych dokázala použít píseň přání k tomu, abych někoho zabila?“ zeptala se tlumeným hlasem.

Zaváhal, jen na docela malou chvíli. „Ne.“

Ani kdybych ti měla zachránit život? pomyslela si. A co kdyby to nebyl strom, co by tě ohrožovalo, ale živý tvor? Zničila bych ho, abych tě zachránila? Rone, a co kdyby to byl člověk?

„Budeš mě i dál doprovázet na téhle cestě?“ zeptala se ho.

Furiantsky se na ni usmál. „Přesně až do chvíle, kdy získáme tu proklatou knihu a roztrháme ji.“

Potom se sehnul, aby ji lehce políbil na ústa, a ona jej pažemi pevně objala. „Všechno bude v pořádku,“ slyšela jeho slova.

A na to mu odpověděla. „Já vím.“

Ale už si nebyla jistá.

Kapitola 6

Když Jair Ohmsford znovu nabyl vědomí, zjistil, že má svázané ruce i nohy a že je pevně uvázán ke kmeni stromu. Už nebyl v lovecké chatě, ale na mýtině, nad níž se klenuly větve vzrostlých jedlí, které se nad ním tyčily, jako by to byli strážci a měli za úkol ho hlídat. Několik stop před ním hořel malý oheň, který vrhal své slabé světlo na temné stíny tichého lesa. Nad zemí se rozhostila noc.

„Tak co, už ses vzbudil, chlapče?“

Známý, peskující hlas vycházel z temného místa po jeho levé ruce a on tím směrem pomalu otočil hlavu a pátravě se rozhlížel. Na okraji kruhu světla, které vycházelo z ohně, seděl někdo nehybně přikrčený v dřepu. Jair už se chystal odpovědět, ale v tu chvíli poznal, že je nejen svázaný, ale má i roubík v ústech.

„Jo, tohle je mi vážně líto,“ ozval se znovu. „Je jasné, že jsem ti musel dát roubík. Nemohl jsem přece dopustit, abys na mě podruhé použil to svoje kouzlo, nemyslíš? Máš vůbec představu, jak dlouho mi trvalo, než jsem se dostal z té dřevěné truhlice ven?“

Jair se sklesle opřel o strom a rozpomínal se. Ten skřet v hostinci — to byl ten, co ho pronásledoval, dohonil ho v Ronově lovecké chatě a udeřil ho zezadu...

Při té vzpomínce sebou škubnul a hned zjistil, že mu na spánku pořád pulzuje bolest.

„To s těmi hady byl dobrý trik.“ Pochichtával se lehce skřet. Vstal a posadil se do světla se zkříženýma nohama, jen několik stop od svého vězně. Úzkýma zelenýma očima si Jaira hloubavě prohlížel. „Měl jsem za to, že jsi úplně neškodný, chlapče — ne že jsi nějaký druidský nevychovanec. Moje smůla, co? Přišel jsem přesvědčen o tom, že budeš tak vyděšený, že mi hned řekneš všechno, co chci vědět — cokoli, jen aby ses mě zbavil. Ale ty ne. Hadi na mých rukou a čtyři stopy dlouhá větev, co mě praštila do hlavy — tos mi dal. Mám štěstí, že jsem vůbec přežil!“

Nepatrně zdvihl svůj zavalitý žlutý obličej. „Samozřejmě jsi udělal chybu.“ Tupý prst ostře proťal vzduch. „Měl jsi mě dorazit. To se ale nestalo, takže jsi mi dal další šanci tě dostat. Dejme tomu, že je to prostě součást tvého já, když pocházíš ze Stinného dolu. Každopádně, když jsem se dostal z té truhlice, vyrazil jsem za tebou jako liška za králíkem. Měls to nahnutý, protože jsem neměl v úmyslu nechat tě uprchnout po tom všem, cos mi vyvedl. To si tedy piš, že ani náhodou! Ostatní cvoci by tě nechali utéct. Jenomže já ne. Šel jsem po tvojí stopě tři dny. U řeky jsem tě už skoro měl, ale ty už jsi byl na druhém břehu a já v noci nedokázal objevit tvoji stopu. Musel jsem čekat. Ale v té chatě jsem tě vyhmátl, co?“

Vesele se smál a Jair rudnul zlostí. „Ale no tak, nezlob se na mě, dělal jsem jen svoji práci. A navíc, byla to věc hrdosti. Dvacet let a až doposud mě nikdo nepřekonal, jsem pořád nejlepší. A najednou takový chlapec, úplné nic. Nedokázal bych s tím žít. No, tak jsem tě praštil, až jsi omdlel — to jsem taky musel udělat. Jak jsem řekl, proti kouzlům bych neměl nejmenší šanci.“

Vstal a přišel o pár kroků blíž, v jeho drsném obličeji se zračila zřejmá zvědavost. „To bylo kouzlo, viď? Jak ses to naučil? Záleží to na hlase, že jo? Přivedeš ty hady tak, že je svým hlasem přivoláš. To je dobrý. Pořádně jsem se vyděsil — a to jsem si myslel, že mě už jen tak něco z míry nevyvede.“ Odmlčel se. „Možná kromě poutníků.“

V Jairových očích se objevil záblesk strachu při zmínce o sžíravých přízracích. Skřet si toho všiml a přikývl. „Ty vážně nahánějí hrůzu, je proč se jich bát. Jsou černí jako noc. Nechtěl bych, aby mě pronásledovali. Nevím, jak jsi prošel kolem toho za domem...“

Najednou se odmlčel a naklonil se dopředu. „Máš hlad, chlapče?“ Jair přikývl. Skřet se na něj chvilku bedlivě díval a potom vstal. „Já ti něco povím. Vyndám ti roubík a nakrmím tě, když mi slíbíš, že to kouzlo už na mě nepoužiješ. Stejně by ti to moc nepomohlo, když

jsi tady přivázaný ke stromu — jedině že by ti tvoji hadi dokázali překousat provazy. Nakrmím tě a můžem si klidně popovídat. Ostatní nás doženou nejdřív až ráno. Co ty na to?“

Jair chvíli přemýšlel a potom přikývl na souhlas. Měl příšerný hlad.

„Takže ujednáno.“ Skřet k němu přistoupil a vyndal mu roubík. Jednou rukou držel Jaira pevně za bradu. „Teď chci tvoje slovo — tak honem. Žádné kouzlo.“

„Žádné kouzlo,“ opakoval Jair a škubal sebou.

„Dobře, dobře.“ Skřet spustil ruku. „Vsadím se, že ty jsi z těch, co svoje slovo drží. Víš, člověk je dobrý jen jako jeho slovo.“ Sáhl si za pas, kde měl pevný kožený měch, odzátkoval jej a přiložil Jairovi k ústům. „Pij. No, honem. Polkni.“

Jair usrkl neznámou kapalinu, v krku měl vyschlo. Bylo to pivo, štiplavé a hořké. A jako by hořelo celou cestu, jak mu stékalo v útrobách. Zakuckal se a odtáhl. Skřet zazátkoval měch a zase si ho dal za pas. Potom si sedl na zadek a usmíval se.

„Jmenuju se Slanter.“

„Jair Ohmsford,“ Jair se pořád ještě snažil polknout. „Myslím, že tohle jsi věděl.“

Slanter přikývl. „To jo. Zdá se, že jsem se toho dověděl trochu víc. Při tom pronásledování jsi mi dal zabrat.“

Jair se zamračil. „Jak se ti podařilo mě dohnat? Myslel jsem, že mě nikdo nenajde.“

„Aha.“ Skřet se nadechl nosem. „No, jen tak někdo by tě nenašel, jenomže já nejsem jen tak někdo.“

„Jak to myslíš?“

Skřet se smál. „Já jsem totiž stopař, chlapče. Vlastně tohle svoje řemeslo umím líp než všichni ostatní. Proto mě přivedli, ti ostatní. Proto jsem tady. Stopoval jsem.“

„Mě?“ zeptal se Jair udiveně.

„Tebe ne, Druida! Toho, co mu říkají Allanon. Tomu jsem šel po stopě. Ty ses mi jenom připletl do cesty v nevhodnou chvíli.“

Venkovan byl zmatený a na malou chvilku to bylo znát ve výrazu obličeje. Tenhle skřet je stopař? Není divu, že mu nemohl uniknout jako komukoli jinému. Ale že šel po stopě Allanona...?

Slanter bezmocně zavrtěl hlavou a postavil se na nohy. „Koukni, já ti to všechno vysvětlím, ale teď si ze všeho nejdřív dáme něco k jídlu. Celé dvě míle z lovecké chaty jsem tě musel nést, a i když vypadáš, že jsi drobný, váhu drobnou rozhodně nemáš. Určitě už ti po tom odpočinku pořádně vyhládlo. Hele, seď klidně a já něco uvařím.“

Z druhé strany mýtiny Slanter přinesl ruksak, vyndal z něj kuchyňské potřeby a za pár minut už nad ohněm bublal hovězí guláš se zeleninou. Když Jair ucítil vůni teplého jídla, začaly se mu sbíhat sliny. Byl víc než vyhladovělý. Pořádně se nenajedl od toho, co odešel z hostince. Kromě toho musí nabrat sílu, jestli se naskytne možnost tomuhle chlápkovi utéct. Měl v úmyslu využít první příležitosti.

Když se guláš dovařil, Slanter ho Jairovi přinesl a sám ho nakrmil. Přitom se najedl i on. Jídlo bylo vynikající. Snědli úplně všechno a ještě si dali chléb a kousek sýra. Slanter pil víc piva, ale Jairovi dal do hrnku jen pár hltů vody.

„Já bych řekl, že to nebyl tak úplně nejhorší guláš,“ poznamenal skřet po jídle, naklonil se nad oheň, aby vytřel ještě pánev. „Za ty roky jsem se pár užitečných věcí naučil.“

„Jak dlouho jsi stopařem?“ vyzvídal Jair celý zaražený.

„Většinu svého života. Začal jsem se učit, když mi bylo jako tobě.“ Poklidil všechno kuchyňské náčiní, vstal a šel k venkovanovi. „Co víš o stopařích?“

Stručně mu vyprávěl o starém stopaři, co se ubytoval v hostinci, o tom, jak si spolu povídali a hráli stopařské hry, než se mu noha zase zahojila. Slanter tiše poslouchal a v jeho drsných žlutých rysech byl znát zjevný zájem. Když Jair skončil, skřet měl v ostrých očích vzdálený pohled.

„Kdysi dávno jsem byl jako ty. Nechtěl jsem být ničím jiným než stopařem. S jedním z nich jsem nakonec odešel z domova — byl to starý hraničář. To jsem byl ještě mladší než

ty teď. Odešel jsem z domova a vydal jsem se rovnou z Východní země do Truborohu a do Severní země. To už je dobrých patnáct let. Víš, procestoval jsem všechny země. Já, skřet z Východní země. Je to zvláštní, ale vypadá to, že kvůli tomu jsem bezdomovec. Skřeti mi vlastně nevěří, protože jsem byl pryč příliš dlouho na to, abych zůstal stejný jako oni. Skřet, co není skřetem. Naučil jsem se toho víc, než se kdy podaří jim, když zůstanou takhle uzavřeni v lesích Východní země. Oni to také vědí. Stěží mě snáší. Ale mají ze mně respekt, protože v tom, co dělám, jsem nejlepší.“

Zostra se podíval na Jaira. „Proto jsem tady — jsem nejlepší. Druid Allanon — pamatuješ, ten co ho neznáš — přišel do Krkavčích štítů a z Šeré stopy se pokoušel sejít do Maelmordu. Ale nikdo do té jámy nechodí — ani Druid ani Ďábel. Sžíravé přízraky věděly, že tam je, a pustily se za ním. Jeden poutník, patrola skřetích stopařů a já jsme se vydali po stopě. Došli jsme až do vaší vesnice, potom jsme Čekali, až se někdo objeví. Domnívali jsme se, že někdo docela jistě přijde, i když bylo nad slunce jasné, že Druid už odešel jinam. A kdo jiný se mohl objevit než ty?“

Jair usilovně přemýšlel. Kolik toho ví? Zná ten pravý důvod, proč přišel Allanon do Stinného dolu? Ví snad o...? A najednou si vzpomněl na elfeíny, které ve spěchu zasunul pod tuniku, když prchal ze Stinného dolu. Má je ještě? Nebo je snad Slanter našel? Pane bože!

Oči měl stále ještě upřené na skřeta a přitom se velice opatrně opřel do provazů, jimiž byl svázán. Pokoušel se zjistit, zda ucítí tlak kamenů na těle. Ale bylo to beznadějné. Pod těmi provazy měl tak zmuchlané oblečení, že si nebyl zcela jist, jestli elfeíny skutečně cítí. Neodvážil se podívat dolů. Ani na sebemenší chvilku.

„Provazy tě příliš tísní?“ zeptal se Slanter najednou.

Zavrtěl hlavou. „Jen jsem si chtěl najít pohodlnější polohu.“ Donutil se, aby se znovu narovnal, a odpočinul si. Změnil téma hovoru. „Proč ses vůbec obtěžoval chodit za mnou, když jsi měl stopovat Allanona?“

Slanter lehce zdvihl hlavu. „Protože jsem stopoval Druida, abych zjistil, kam jde, a to jsem taky udělal. Šel do vaší vesnice, k vaší rodině. Teď už zase odešel zpátky do Východní země — je to tak? Nemusíš mi na to odpovídat. Alespoň mně ne. Ale budeš muset odpovědět těm, co šli se mnou, až sem ráno dorazí. Jdou sice pomalu, ale jistě. Musel jsem je opustit, abych si byl jist, že doženu tebe. Víš, chtějí vědět něco o Allanonově návštěvě. Chtějí vědět, proč přišel. A bohužel pro tebe, chtějí vědět ještě jednu věc.“

Významně se odmlčel, očima Jaira úplně provrtával. Jair se zhluboka nadechl. „Jde o to kouzlo?“ zeptal se šeptem.

„Přesně tak, kamaráde.“ Slanterův úsměv byl nepřátelský.

„A co když jim to nebudu chtít říct?“

„To by bylo bláhové,“ řekl skřet tiše.

Mlčky se na sebe upřeně dívali. „Přízrak mě donutí, abych to řekl, že jo?“ zeptal se Jair nakonec.

„Přízrak není tvůj problém,“ odfrkl Slanter. „Přízrak odešel na sever za Druidem. Pro tebe je problém sedt.“

Jair zavrtěl hlavou. „Sedt? Co je to sedt?“

„Sedt je skřet velitel — v tomhle případě je to Spilk. Velí patrole. Je to docela nepříjemný chlápek. Ne jako já, víš? Je to pravý skřet z Východní země. Podřeže ti hrdlo, hned jak se na tebe podívá. On je tvůj problém. Raději bys mu měl odpovědět na jeho otázky.“

Pokrčil rameny. „Kromě toho, až řekneš Spilkovi všechno, co chce vědět, postarám se o to, aby tě pustili. Koneckonců nebojujeme s lidmi ze Stinného dolu. Bojujeme s trpaslíky. Nechci ti podrážet sebevědomí, ale ty jsi naprosto nevýznamná postava. Zajímavé je jenom to tvoje kouzlo. Ne, vážně, když zodpovíš ty otázky, myslím, že tě co nevidět pustí.“

Jair se na něj podezřívavě podíval. „Nevěřím ti.“

Slanter se trochu odtáhl. „Nevěříš? Dávám ti na to svoje slovo. Je stejně dobré jako to tvoje.“ Zdvihl husté obočí. „Pro mě má stejně velký význam jako pro tebe; chlapče. Ber to tak.“

Jair chvíli nic neříkal. Bylo to dost podivné, ale domníval se, že mu skřet říká pravdu. Jestli slíbil, že se postará o to, aby Jaira pustili, pak to jistě udělá. Pokud se domnívá, že Jaira pustí, když jim zodpoví jejich otázky, pak to Jair s největší pravděpodobností udělá. Jair se zašklebil. Na druhou stranu ale — proč by měl vůbec uvěřit nějakému skřetovi?

„Já nevím,“ zamumlal.

„Ty nevíš?“ Slanter bezradně zavrtěl hlavou. „Mohl by sis myslet, že máš možnost volby, chlapče. Neodpovíš, a Spilk na tobě začne pracovat. Když ani tak neodpovíš, předá tě poutníkům. A hádej, co s tebou potom bude?“

Jair ztuhl do morku kostí. Nechtěl myslet na to, co se stane pak.

„Měl jsem za to, že jsi chytrý,“ pokračoval skřet, jeho vyschlé žluté rysy se zkroutily do grimasy. „Když jsi dokázal obejít ty dva vzadu — dokonce i poutníka. Tak zůstaň chytrý. Co na tom záleží, komu co řekneš? Co na tom záleží, jestli sedtovi řekneš, proč tě Druid navštívil? Stejně už je pryč — a v téhle části Východní země ho asi nedohoníme. Stejně by ti neřekl nic příliš důležitého, ne? To kouzlo — všichni chtějí vědět, jak ses naučil to kouzlo. Od Druida? Nebo od někoho jiného?“ Chvilku čekal, ale Jair mlčel. „No nic, tak mi jenom řekni, jak ses ho naučil a jak ho používáš — prostě to řekni a jsi z toho venku. Nezkoušej to na mě. Prostě mi to řekni a víc už tě nebudeme potřebovat na nic.“

Zase čekal, až Jair odpoví, a venkovan zase nic.

Slanter pokrčil rameny. „No, přemýšlej o tom.“ Vstal, protáhl se a šel k Jairovi. S veselým úsměvem na rtech mu zase nasadil roubík. „Promiň mi tohle ubytování, ale s tebou nemám moc na vybranou. Tos mi předvedl sám.“

Pořád se usmíval a ze vzdáleného konce mýtiny přinesl přikrývku; zabalil do ní Jaira tak, že její rohy zastrčil za provazy, kterými byl připoután ke stromu, aby mu nesklouzla. Potom přešel k ohništi a uhasil ho. V bledém světle uhlíků viděl Jair jeho podsaditou postavu, jak odchází do tmy.

„No teda — už mě nechají tak akorát sledovat vesničana,“ mumlal skřet. „Takové plýtvání talentem! Není to ani trpaslík! Aspoň mi mohli dát trpaslíka na stopování. Nebo zase toho Druida! Bác! Druid odešel za trpaslíky pro pomoc a já tady sedím a hlídám tohodle kluka...“

Ještě chvíli něco brebentil, většina z toho byla nesrozumitelná, a potom jeho hlas ztichl docela.

Jair Ohmsford zůstal sám sedět ve tmě a sám sebe se ptal, co udělá ráno.

Tu noc se mu spalo špatně. Byl celý otlačený a samá modřina od provazů, kterými byl spoután, a navíc ho pronásledovaly vidiny o tom, co ho čeká dál. Ať se na svoji budoucnost díval z jakéhokoli hlediska, zdála se mu značně ponurá. Od přátel žádnou pomoc čekat nemůže; vždyť nikdo ani neví, kde vlastně je. Rodiče, Brin, Rone a Allanon — všichni předpokládají, že je v bezpečí v hostinci ve Stinném dolu. Nemůže ani počítat s tím, že jeho věznitelé k němu budou mít ohledy. Přes Slanterova ujištění nečekal, že ho pustí — bez ohledu na to, kolik jejich dotazů zodpoví. Stejně, jak by asi odpovídal na otázky stran kouzla? Slanter se zcela zjevně domnívá, že ho to někdo naučil. Když se skřeti dozví, že to není získaná dovednost, ale vrozený talent, budou chtít znát podrobnosti. Odvezou ho do Východní země ke sžíravým přízrakům...

Tak míjela noc. Chvílemi podřimoval, když únava zvítězila nad nepohodlím a obavami. Ale nikdy to nebylo na dlouhou dobu. K ránu ho nakonec přemohlo vyčerpání a alespoň na chvíli usnul.

Ještě před úsvitem s ním Slanter pořádně zacloumal a vzbudil ho.

„Vstávej,“ nařídil mu skřet. „Ostatní už jsou tady.“

Jair s mrkáním otevřel oči, mžoural do šedi před úsvitem. Cítil, jak je vzduch ledový a

vlhký, i když měl přikrývku pořád těsně na těle, a jemná podzimní mlha se vznášela nad tmavými kmeny jedlí. Všude kolem bylo mrtvolné ticho, les se ještě neprobudil k životu. Slanter se nad něj sklonil a povolil provazy, kterými byl připoután ke stromu. V dohledu nebyli žádní další skřeti.

„Kde jsou?“ zeptal se hned, když mu vyndal roubík z úst.

„Blízko. Sto yardů směrem dolů ze srázu.“ Slanter popadl Jaira za tuniku a postavil ho na nohy. „A teď na mě nic nezkoušej. Nech si to kouzlo pro sebe. Nebudu tě přivazovat, abys vypadal aspoň trochu jako muž, ale jestli mě oklameš, hned tě zase připoutám. Rozuměl jsi?“

Jair rychle přikývl. Měl ještě pořád svázané ruce a nohy a údy už měl tak ztuhlé, že sotva stál na nohou. Zády se opíral o jedli, svaly po celém těle ho bolely a měl je ztuhlé. I kdyby se mu nakrásně podařilo osvobodit, v takovémhle stavu by moc daleko neutekl. Mysl měl napůl omráčenou únavou a náhlým strachem, když čekal, až se mu navrátí síly. Odpovídej na otázky, radil mu Slanter. Nebuď bláhový. Ale jak jim má odpovídat? Jaké odpovědi pro ně budou přijatelné?

Potom se náhle z přítmí začaly rýsovat stíny postav; ztěžka kráčely lesem. Dva, tři, šest, osm — Jair se díval, jak se jeden po druhém vynořují z mlhy, nemotorné postavy ve vlněných lesnických pláštích. Skřeti — žluté, ostře řezané rysy prosvítaly zpod pevně přitažených kapuci, v rukou se silnými prsty třímali kopí a kyje. Neřekli ani slovo, když se shromažďovali na mýtině, zato oči měli upřené na zajatce a v těch pohledech nebylo ani zbla přátelství.

„Tenhle?“

Ten, co promluvil, vystoupil před ostatní. Byl dobře stavěný, tělo měl samý sval a silný hrudník. Praštil silnějším koncem svého kyje o zem, svíral ho svými zjizvenými sukovitými prsty a pomalu jím otáčel.

„Tak je to on?“

Skřet šlehl pohledem po Slanterovi. Ten přikývl. Pak upřel svůj pohled na Jaira. Pomalu si sundal kápi lesnického pláště. V jeho širokém obličeji převládaly tvrdé rysy. Krutýma očima nevzrušeně zkoumal vesničana.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se klidně.

„Jair Ohmsford,“ odpověděl Jair okamžitě.

„Co dělal Druid ve tvém domě?“

Jair zaváhal, snažil se rozhodnout, co by měl říci. Ve skřetových očích se mihlo něco nepříjemného. Najednou se rozmáchl kyjem a podrazil venkovanovi nohy. Jair těžce dopadl na zem a vyrazil si dech. Skřet nad ním mlčky stál, potom se k němu naklonil, napřáhl ruku, popadl ho za tuniku a postavil ho na nohy.

„Co dělal Druid ve tvém domě?“

Jair polkl, pokoušel se nedat na sobě znát svůj strach. „Přišel hledat mého otce,“ lhal.

„Proč?“

„Můj otec má elfeíny. Allanon je použije jako zbraň proti sžíravým přízrakům.“

Rozhostilo se nekonečné ticho. Jair ani nedýchal. Kdyby Slanter našel v jeho tunice elfeíny, poznal by, že lže, a to by byl jeho konec. Čekal, oči upíral na skřeta.

„Kde jsou teď? Druid a tvůj otec?“ zeptal se skřet nakonec.

Jair vydechl. „Šli na východ.“ Zaváhal a potom dodal: „Moje matka a sestra odjely do vesnic na jihu Stinného dolu. Měl jsem na ně čekat v hostinci, než se vrátí.“

Skřet si pořád něco mumlal. Musím se pokusit je zachránit, pomyslel si Jair. Spilk ho bedlivě pozoroval. Neuhnul pohledem. Nemůžeš říct, že lžu, pomyslel si. To tedy nemůžeš.

Potom se sukovitý prst zdvihl z kyje. „Děláš kouzlo?“

„Já...“ Jair se podíval na temné obličeje kolem sebe.

Kyj se zdvihl do výše a následovala rychlá a mohutná rána; dostal zásah do kolenou a znovu se zhroutil na zem. Skřet se usmál, oči měl hodně tvrdé. Se škubnutím Jaira

postavil znovu na nohy.

„Odpověz mi — děláš kouzlo?“

Jair mlčky přikývl, byl oněmělý bolestí. Sotva stál na nohou.

„Ukaž mi ho,“ poručil mu skřet.

„Spilku,“ Slanterův hlas jemně proťal náhlé ticho. „Měl by sis rozmyslet, co po něm žádáš.“

Spilk šlehl po Slanterovi pohledem, potom zrak zase upřel na Jaira. „Ukaž mi to.“

Jair zaváhal. Znovu se kyj vymrštil do výšky. I když byl Jair tentokrát připravený na to, co bude následovat, nebyl dost rychlý, aby se včas vyhnul úderu. Dostal zásah do obličeje. V hlavě mu explodovala bolest a oči se mu zalily slzami. Klesl na kolena, ale Spilk ho svýma silnýma rukama popadl za tuniku a zase ho postavil na nohy.

„Ukaž mi to!“ poručil skřet.

Jaira zaplavila zlost — tak silná, že ho až pálila. Nepřemýšlel o tom, co udělá, prostě jednal. Rychlý a němý výkřik se mu vydral ze rtů a proměnil se náhle v děsivý sykot. V ten okamžik byl Spilk obsypán obrovskými šedými pavouky. Skřet ječel hrůzou a zuřivě ze sebe odtrhával ta chlupatá stvoření, kterými jej Jair zasypával. Skřeti do nich tloukli svými kopími a kyji a snažili se Spilka od nich osvobodit. Sedt klesl pod přívalem ran a pokoušel se ze sebe strhnout ty strašlivé kreatury, které se jej tak křečovitě držely, jeho křik se rozléhal ranním lesem.

Jair ještě chvíli zpíval a potom přestal. Kdyby neměl svázané ruce a nohy a kdyby se mu netočila hlava z ran, které mu Spilk uštědřil, určitě by využil toho momentu zmatku, který píseň přání vyvolala, a pokusil by se o útěk. Ale Slanter to zajistil tak, aby utéci prostě nemohl. Když ho zlost přešla, ztichl.

Ještě chvíli se Spilk kutálel po zemi a trhal sebou. Potom si najednou uvědomil, že pavouci už jsou pryč. Pomalu si klekl a přerývaně dýchal. Obličej měl odřený a rozhlížel se kolem sebe tak dlouho, až očima našel Jaira. Se zavytím se vyškrábal na nohy a vrhl se na venkovana, natahoval k němu své sukovité ruce. Jair ustoupil, nohy se mu motaly do provazů. V příští minutě byl skřet už na něm a divoce do něj tloukl pěstmi. Bil ho do hlavy a do obličeje. Bolest a šok Jaira zcela zaplavily.

Potom ztratil vědomí.

Za pár chvil se probral. Slanter u něj klečel a na obličej mu zlehka přikládal plátno namočené do studené vody. Voda ho úplně bodala a ostře vykřikl.

„Máš v hlavě víc pilin než rozumu, chlapče,“ šeptal skřet, když se k němu hodně blízko naklonil. „Jak ti je?“

Jair kývnul hlavou a zkusmo se dotkl svého obličeje. Slanter mu odstrčil ruku.

„Nech to tak.“ Několikrát mu ještě přiložil studený obklad a potom se maličko pousmál. „Starýho Spilka jsi vyděsil skoro k smrtí. Skoro k smrti!“

Jair odvrátil zrak od Slantera a podíval se na vzdálený okraj mýtiny, kde byla patrola; všichni se bedlivě dívali směrem k němu. Spilk stál stranou, obličej temný hněvem.

„Musel jsem ho od tebe odtrhnout,“ říkal Slanter. „Jinak by tě zabil. Jinak by ti úplně rozbil hlavu.“

„Chtěl, abych mu ukázal kouzlo,“ mumlal Jair a ztěžka polkl. „Tak jsem mu ho ukázal.“

Ta myšlenka skřeta zjevně pobavila a znovu se lehce pousmál. Dával si přitom pozor, aby měl obličej odvrácený od sedta. Potom vzal Jaira kolem ramen a posadil ho. Nalil mu trochu piva z nádoby, co měl za pasem, a dal mu napít. Když se Jair napil, zakuckal se; jak mu nápoj protékal do žaludku, pálilo ho to.

„Je to lepší?“

„Lepší,“ přitakal Jair.

„Tak poslouchej.“ Úsměv zmizel. „Musím ti zase dát roubík. Teď tě mám na starosti — ostatní s tebou nechtějí mít nic společného. Pořád máš být svázaný a kromě doby, kdy budeš jíst, musíš mít i roubík. Tak se koukej slušně chovat. Čeká nás dlouhá cesta.“

„Dlouhá cesta kam?“ Teď už se Jair ani nesnažil ukrývat znepokojení v očích.

„Na východ. Do Anaru. Máme tě přivést ke sžíravým přízrakům. Rozhodl to Spilk. Chce, aby se podívali na tvoje kouzlo.“ Skřet smutně pokýval hlavou. „Je mi to líto, ale není zbytí. Po tom, co jsi provedl.“

Než mohl Jair cokoli říct, vsunul mu do úst roubík.

Potom mu povolil provazy na kotnících a postavil ho na nohy. Vzal krátký provaz, jeden jeho konec provlékl Jairovi přes pásek a druhý konec si přivázal ke svému opasku.

„Spilku,“ zavolal směrem k ostatním.

Skřet sedt se beze slova otočil a vydal se do lesa. Zbytek patroly ho následoval.

„Promiň, chlapče,“ opakoval Slanter.

Společně potom vyšli z mýtiny do ranní mlhy.

Kapitola 7

Celý ten den vedli skřeti Jaira na sever kopcovitou zalesněnou krajinou a překročili západní hranici Leahu. Využívali ochrany stromoví a drželi se mimo snadněji přístupné cesty, kterými byla vysočina protkána, byli stále pohromadě a postupovali ke svému cíli. Pro Jaira to byla velice dlouhá a vyčerpávající cesta; provazy, kterými byl spoután, se mu při každém kroku zařezávaly do těla. Jeho svízelnou situaci si docela jistě uvědomovali ostatní, nicméně mu ani zbla nepomohli. Jeho věznitelé vůbec nebrali ohled ani na to, jakou oběť musí přinést takovému pochodu. Tvrdí a silní veteráni pohraničních válek z Východní země byli zvyklí na velice náročné pochody těmi nejhoršími místy v zemi i za tvrdších podmínek — takové pochody mnohdy trvaly i několik dní. Jair byl sice v dobré kondici, ale s těmito muži se nemohl porovnávat.

Když se snášela noc, dorazili ke břehům Duhového jezera a pokračovali dál do malé odlehlé zátoky, aby se v ní mohli utábořit, Jair už sotva chodil. Znovu ho přivázali ke stromu, dali mu něco malého k jídlu, pár hltů piva a on potom během několika minut usnul.

Druhý den to bylo stejné. Za úsvitu vstali a potom ho skřeti vedli dál na východ po břehu jezera lemovaného severní vysočinou, v níž možná naleznou úkryt v Černodubí. Třikrát se během toho dne zastavili, aby si odpočali — jednou dopoledne, potom v poledne a nakonec zhruba uprostřed odpoledne. Po celý zbytek dne putovali a Jair s nimi; celé tělo ho bolelo, nohy měl samý puchýř a odřeninu. Byl už na pokraji svých sil, ale nedopřál skřetům tu radost, aby se mohli kochat tím, že už nemůže. Ani na jedinou chvilku. Odhodlání mu dodávalo sílu a on s nimi držel krok.

Celou dobu, co kráčeli vysočinou, pomýšlel na útěk. Ani jednou ho nenapadlo, že se mu to nepovede, byla to jen otázka času. Dokonce už ví, jak to udělá. V tomto ohledu je to snadné. Prostě to zařídí tak, že pro ně bude neviditelný. S tím docela určitě nepočítají — aspoň dokud si myslí, že jeho kouzlo se omezuje na vytvoření imaginárních pavouků a hadů. Nechápali, že dokáže dělat i jiné věci. Dříve nebo později takovou příležitost mít bude. Jen až ho odvážou na dost dlouhou dobu, aby mohl ještě jednou použít své kouzlo. Bude na to potřebovat jen docela malou chvíli. Tak se mu podaří utéci. Tím si byl absolutně jist.

Teď navíc k té potřebě útěku měl další pohnutku. Slanter mu řekl, že poutník, který přišel do Stinného dolu s patrolou skřetů, odešel zase východním směrem a hledá Allanona. Ale jak dát Allanonovi vědět, že ho sžíravý přízrak zrovna sleduje? Varovat ho mohl jedině Jair — a on věděl, že musí najít způsob, jak to zařídit.

Plánů na útěk měl pořád plnou hlavu, když v pozdním odpoledni vešli do Černodubí. Vysoké tmavé kmeny stromů se kolem nich tyčily jako zeď. Za pár chvil bylo slunce zcela zastíněno. Šli dál, hlouběji do pralesa po cestě souběžné s břehem jezera, pořád se drželi východním směrem a šli pořád dál do přítmí. Tady, hluboko mezi stromy, bylo chladněji a bylo tu i větší ticho. Prales je přijal a pozřel jako veliká otevřená jeskyně.

Do slunce západu už měli vysočinu daleko za zády. Utábořili se na malé mýtině zastíněné duby a dlouhým horským hřbetem, který se na severní straně svažoval do vody. Venkovan seděl opřený o mechem porostlý kmen, několikanásobně větší, než byl sám — pořád byl svázaný a měl roubík v ústech — a pozoroval Slantera, jak naběračkou nalévá bublající guláš z kotlíku nad ohněm. I když byl hodně unavený a nesedělo se mu pohodlně, díval se na skřeta a uvažoval o protikladech, které v povaze toho stopaře našel. Za ty dva dny měl spoustu příležitostí Slantera sledovat a byl z něho zmatený stejně, jako když s ním mluvil poprvé tu noc, co ho zajali. Kdo to vlastně je? Dobře, je to skřet, ale zároveň jako by skřet nebyl. Určitě to není skřet z Východní země. Není jako ti skřeti, co s nimi cestoval. Zdálo se, že to dokonce cítí i oni sami. Jair to poznal podle toho, jak se k

němu chovali. Tolerovali ho, ale také, se mu vyhýbali. A Slanter to Jairovi potvrdil. Svým způsobem je stejná černá ovce jako venkovan. Ale víc než to. Ve skřetově povaze je něco, co ho odlišuje od ostatních — snad přístup, snad inteligence. Je bystřejší než oni. S největší pravděpodobností proto, že dělal to, co oni ne. Je zkušený stopař, cestovatel po Čtyřzemí, skřet, který porušil tradice svého rodu a opustil svou domovinu. Viděl věci, které oni neviděli. Rozuměl tomu, co oni nechápali. Učil se.

A přesto tady byl. Proč?

Slanter přešel pomalu od ohně s talířem plným guláše směrem k němu a sedl si do dřepu vedle něj. Vyndal mu roubík z pusy a začal ho krmit.

„Není to špatné, co?“ Tmavýma očima ho sledoval.

„Ne — je to moc dobré.“

„Můžu ti přidat, jestli chceš.“ Slanter bezmyšlenkovitě míchal guláš na talíři. „Jak ti je?“

Jair se mu klidně díval do očí. „Všechno mě bolí.“

„Nohy?“

„Nohy nejvíc.“

Skřet odložil guláš. „Ukaž, podívám se.“

Sundal Jairovi boty a ponožky a díval se mu na nohy plné puchýřů. Pomalu zavrtěl hlavou. Potom zalovil ve svém vaku a vytáhl maličkou nádobku. Otevřel víčko, ponořil dovnitř prsty, a když je vyndal, měl na nich načervenalou mast. Pomalu ji začal vtírat do otevřených ran. Mast byla chladivá a tlumila bolest.

„Měla by tě zbavit té nejpalčivější bolesti a měla by ti po ní hrubnout kůže na nohou, až půjdeme dál,“ řekl. Ještě chvilku vtíral mast Jairovi do chodidel, krátce zdvihl oči a jeho tvrdý žlutý obličej se zkroutil do vrásek, když se smutně usmál. Potom zase oči sklopil. „Ty jsi pořádně tvrdošíjný, co?“

Jair neříkal nic. Pozoroval skřeta, jak mu ošetřil nohy, a pak pokračoval v jídle. Měl pořádný hlad a snědl dva talíře guláše.

„Napij se tohodle.“ Slanter mu přiložil ke rtům měch. Vypil několik hltů a zašklebil se. „Nevíš, co je pro tebe dobré,“ řekl mu skřet.

„Tohle určitě ne,“ zakabonil se Jair.

Slanter si sedl na paty. „Před chvílí jsem zaslechl něco, co bys možná měl vědět. Není to pro tebe zrovna moc dobrá zpráva.“ Odmlčel se a letmo se ohlédl přes rameno. „Na druhé straně Černodubí se máme sejít s poutníkem. Bude tam na nás čekat. Spilk to říkal.“

Jair ztuhl. „Jak to ví?“

Slanter pokrčil rameny. „Asi to bylo předem dohodnuté setkání. V každém případě myslím, že bys o tom měl vědět. Zítra už projdeme Černodubí.“

Zítra? Jair pocítil, jak se mu najednou rozplývají všechny jeho naděje. Jak se mu podaří do zítra uprchnout? Na to nemá dost času! Domníval se, že na to bude mít alespoň týden nebo i víc, než se dostanou hluboko do Anaru a než dojdou k pevnosti sžíravých přízraků. Ale zítra? Co bude dělat?

Slanter se na něj díval, jako by mu četl myšlenky. „Je mi to líto, chlapče. Mně se to taky nezamlouvá.“

Jair se na něj podíval a snažil se ze všech sil, aby z jeho hlasu nebylo znát zoufalství. „Proč mě teda nenecháš utéct?“

„Nechat tě utéct?“ Slanter se bezvýrazně zasmál. „Ty asi zapomínáš, s kým tu seš.“

Zhluboka se napil ze svého vaku a povzdechl si. Jair se naklonil dopředu. „Proč jsi vlastně s nimi, Slantere? Nejsi jako oni. Nepatříš k nim. Ty...“

„Chlapče!“ Přerušil ho skřet zostra. „Chlapče, nic o mně nevíš! Vůbec nic! Tak mi neříkej, jaký jsem a ke komu patřím nebo ne! Koukej se starat o sebe!“

Potom se rozhostilo dlouhé ticho. Uprostřed mýtiny se shromáždili ostatní skřeti kolem ohně, pili pivo z těžkého koženého měchu. Jair viděl lesk jejich ostrých očí, jak se občas podívali směrem k němu. Viděl v těch pohledech podezření a strach.

„Nejsi jako oni,“ opakoval Jair jemně.

„Možná ne,“ souhlasil najednou Slanter a upřeně se díval do tmy. „Ale vím toho dost, abych se nestavěl proti nim. Mění se vítr. Začíná foukat přímo z východní strany a všechno, co mu stojí v cestě, odvane. Všechno! Sžíravé přízraky jsou mocní jako nic jiného, co jsem si kdy dokázal představit, a patří jim celá Východní země. Ale to jen dneska. Zítra...“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Není čas na to, aby skřet byl někým jiným než skřetem.“

Znovu se napil piva a potom nabídl Jairovi. Ten zavrtěl hlavou. Horečně přemýšlel.

„Slantere, mohl bys mi udělat laskavost?“ zeptal se.

„Podle toho, o co jde.“

„Mohl bys mi na chvíli sundat pouta z rukou?“ Skřetovy černé oči se zúžily. „Chci si je jenom trochu promnout, abych v nich měl zase cit. Už jsou to dva dny, co jsem takhle svázaný. Už skoro necítím prsty. Prosím tě — dávám ti svoje slovo, že se nepokusím o útěk. Nepoužiju ani kouzlo.“

Slanter si ho prohlížel. „Doposud tvoje slovo platilo.“

„Pořád má svoji váhu. Jestli chceš, nech mi svázané nohy. Prosím tě, jenom na chvíli.“

Slanter se na něj díval ještě několik minut a potom přikývl. Popošel dopředu, klekl si k venkovanovi a uvolnil uzly na provazech, kterými měl svázané paže a zápěstí, a nechal je klesnout. Jair si začal opatrně dělat masáž. Nejdříve si mnul dlaně, potom zápěstí, paže a nakonec trup. Ve tmě před sebou spatřil záblesk nože ve Slanterových rukou. Sklopil oči a tiše přemýšlel. S masáží postupoval pomalu a celou tu dobu si opakoval, jen ať to neuhodne, ať to nevidí...

„To stačí,“ ozval se najednou Slanterův nevrlý hlas a znovu mu pevně utáhl provazy. Jair seděl klidně a ani trochu se nevzpečoval. Když Slanter provazy pečlivě upevnil, zase si sedl proti Jairovi.

„Je to lepší?“

„Je to lepší,“ řekl tiše.

Skřet přikývl. „Je čas jít spát.“ Ještě jednou se napil z měchu, potom se sklonil, aby zkontroloval, jak pevně Jaira svázal. „Je mi líto, jak se to všechno zvrtlo, chlapče. Mně se to nelíbí ani o trochu víc než tobě.“

„Tak mi pomoz utéct,“ prosil ho Jair šeptem.

Slanter se na něj beze slova upřeně zadíval, obličej měl zcela bez výrazu. Jemně dal Jairovi do úst roubík a vstal.

„Kdybychom se my dva nikdy nepotkali,“ zamumlal a odcházel.

Ve tmě se Jair sklesle opřel o kmen dubu. Zítra. Ještě jeden den a už ho budou mít sžíravé přízraky. Otřásl se. Už měl dávno utéct. Měl to nějak vymyslet.

Zhluboka se nadechl chladného nočního vzduchu. Alespoň ví to, co nevěděl předtím — něco moc důležitého. Slanter nemá ani zdání, nepodezírá ho. Dovolil Jairovi těch několik chvilek svobody bez provazů. Tak akorát na to, aby si mohl promnout údy, aby se trochu uvolnil, zbavil bolesti a trochu se protáhl.

Dal mu dost času, aby zjistil, že elfeíny ještě pořád má.

* * *

Zdálo se mu, že ráno přišlo až moc rychle, v přítmí Černodubí byl úsvit šedý. Třetí den vedli skřeti Jaira na východ. Teplé sluneční paprsky byly zastíněny clonou bouřkových mraků, které se blížily od severu. Mezi stromy foukal ostrý vítr, byl mrazivým příslibem nadcházející zimy. Skřeti si přitáhli kabátce těsněji k tělu a sklonili hlavy proti prachu a listí, které vítr unášel ve vírech, a těžce kráčeli dál.

Jak uteču?

Jak?.

Tu otázku si neustále v mysli opakoval, když se snažil držet krok se svými věznitelí.

Každým dalším krokem ubíhají vteřiny, které mu ještě zbývají. A minuty a hodiny. Každým krokem je blíž sžíravému přízraku. Ten jeden den je veškerý čas, který mu ještě zbývá. Během toho dne musí nějak přijít na způsob, jak se zbavit svých pout natolik, aby mohl zazpívat píseň přání. Stačí jen chvíle a všechno se změní.

Jenomže ta chvíle nepřichází. Nepochyboval o tom, že jistě nadejde — až doposud. Ale čas mu uniká mezi prsty tak rychle! Dopoledne pokročilo, byli na cestě už několik hodin. V duchu si vyčítal, že nevyužil tu chvíli, kterou mu poskytl Slanter předchozí noci, když se uvolil uvolnit mu pouta. Tehdy měl dost času na to, aby svým věznitelům utekl. Stačilo by přikovat je na místo jen na několik okamžiků něčím ohavným, aby nedokázali myslet na nic jiného, a mezitím si uvolnit provazy na kotnících a potom už by stačilo jen několik vteřin, aby si naladil náležitou výšku hlasu a skryl se jejich zrakům. A mohl by uniknout. Bylo by to nebezpečné, to ano, ale dokázal by to — jenomže dal svoje slovo. A co by se stalo, kdyby nedržel slovo, když ho dal skřetovi?

Povzdechl si. Nějaký rozdíl tu je. I když je to skřet, jeho slovo pořád zůstává jeho slovem, a pokud ho dá, má svoji váhu. Vlastní slovo je záležitostí vlastní cti. Není to věc, kterou lze jen tak plýtvat, do níž lze vklouznout a zase se z ní svléci, jako když se mění oblečení podle počasí. Kdyby se k tomu jen jedinkrát uchýlil, pak by to znamenalo spoustu omluv, kdykoli by se potom k tomu chtěl vrátit.

Kromě toho si nebyl jistý, jestli to vůbec může Slanterovi udělat, ať je to skřet nebo ne. Bylo to zvláštní, ale cítil k němu jakési pouto. Nenazval by to přímo náklonností. Spíš to byl respekt. Nebo to možná bylo jenom proto, že v tom skřetovi viděl kousek sebe sama. Oba se totiž tak trochu vymykali. V každém případě se domníval, že nemůže Slanterovi něco takového provést, dokonce ani utéct — bez ohledu na to, co ho čeká dál.

Kopal do listí navátého na cestu, jak kráčel temným podzimním dnem. Kdyby byl na jeho místě Rone Leah, určitě by teď měl v hlavě plán, jak uprchnout. A dozajista by to byl plán skvělý. Ale Jair neměl ani ponětí o tom, co by měl udělat.

Dopoledne uplynulo. S polednem vítr utichl, ale ve vzduchu byl pořád chlad. Cesta teď byla namáhavější. Půda byla popraskaná a kamenitá, jak se horský předěl svažoval k jihu, a několik rozsedlin jim zahradilo cestu. Stěna z dubů se táhla pořád dál, stále stejné obrovské stromy, slepé k věkům, které je míjely. Nedbají vůbec o tak nicotný život, jako je ten můj, pomyslel si Jair, když vzhlédl vzhůru na veliká monstra tyčící se do výšky. Obklopují mě tak, že bych ani neměl kam uprchnout.

Cesta se klikatila dolů po příkrém břehu a patrola se držela její temné stopy. Potom se duby rozestoupily a před nimi se objevila osamělá borovice a jedle, tmavé kmeny měly těsně u sebe, byly obklíčeny jako zajatci, byly jakoby ztuhlé a vystrašené. Skřeti šli směrem k nim a znepokojeně reptali, když jejich silné větve skřípaly a šlehaly je. Jair sklonil hlavu a šel dál, dlouhé jehlice stromů jej bolestivě škrábaly do obličeje a do rukou.

Po chvíli se vymotal z té spleti a vyšel na širokou mýtinu. U rokle bylo jezírko, do něhož se vléval malý pramínek vody vyvěrající ze skal.

U jezírka stál muž.

Skřeti byli velice překvapeni a zůstali udiveně stát. Ten muž pil vodu z maličkého poháru a měl nachýlenou hlavu. Byl celý v černém, měl volnou tuniku a široké kalhoty, lesnický plášť a vysoké boty. U nohou na zemi mu ležel vak z černé kůže a u něj dlouhá dřevěná hůl. Dokonce i ta byla černá, z leštěného ořechového dřeva. Muž se na ně podíval. Vypadal jako obyčejný jižan s opáleným obličejem sežehnutým sluncem a ošlehaným větrem. Jeho jemné vlasy byly skoro stříbrné. Necitelnýma šedýma očima jednou mrkl; potom odvrátil pohled. Mohl to být jeden ze stovky cestovatelů, co tudy denně procházejí. Ale od první chvíle, co ho Jair spatřil, poznal, že tomu tak není.

Spilk také cítil, že ten muž je něčím neobvyklý. Sedt se rychle ohlédl po skřetech po obou stranách, jako by chtěl sám sebe povzbudit tím faktem, že je jich devět na jednoho. Potom se zadíval na Jaira. Zjevně ho rozladilo, že ten neznámý muž viděl jejich zajatce. Chvíli váhal a potom se vydal dál. Jair a ostatní šli za ním.

Mlčky přešla patrola na druhou stranu jezírka, nikdo nespustil oči z cizince. Ten si jich ale vůbec nevšímal. Spilk se odpojil od svých společníků, naplnil si měch vodou z pramene, který stékal po skále, a zhluboka se napil. Skřeti jeden po druhém udělali totéž. Všichni kromě Slantera, který zůstal stát vedle Jaira a ani se nehnul. Venkovan se podíval na skřeta a zjistil, že se upřeně dívá na cizince. V jeho drsném obličeji se zračilo něco divného, něco...

Poznání?

Cizinec zvedl zrak a náhle se setkal pohledem s Jairem. Oči měl mdlé a prázdné. Chvíli se na sebe dívali a cizinec potom odvrátil pohled na Spilka.

„Cestujete daleko?“ zeptal se.

Spilk vyplivl vodu z úst. „Starej se o svý.“

Cizinec pokrčil rameny. Dopil vodu ze svého poháru a potom se sehnul, aby si ho uložil do koženého vaku. Když se narovnal, držel v ruce černou hůl.

„Je ten venkovan skutečně tak nebezpečný?“

Skřeti se na něj rozmrzele dívali. Spilk odhodil svůj měch na vodu a pevně uchopil svůj kyj. Šel po břehu jezírka, až stál před svými muži.

„Kdo jsi?“ vyštěkl.

Cizinec znovu pokrčil rameny. „Nikdo, koho byste chtěli znát.“

Spilk se chladně usmál. „Tak koukej odtud vypadnout, dokud to ještě jde. Tohle se tě netýká.“

Cizinec se nepohnul. Zdálo se, že o všem přemýšlí.

Spilk vykročil směrem k němu. „Řekl jsem, že se tě to netýká!“

„Devět skřetů lovců jde Jižní zemí s venkovanem, kterého svázali a dali mu roubík. Vedou ho jako prase na porážku?“ Na cizincově větrem ošlehaném obličeji se objevil lehký úsměv. „Možná máš pravdu. Třeba se mě to netýká.“

Sehnul se, aby sebral svůj vak, hodil si ho přes rameno a vydal se na cestu kolem jezírka, procházel kolem skřetů. Jair cítil, jak se jeho naděje, jež mu na chvilku svitly, zase rozplývají. Jen na okamžik měl pocit, že ten cizinec mu chce pomoci. Znovu se otočil k jezírku, chtěl se trochu napít vody, ale Slanter se mu postavil do cesty. Oči měl pořád upřené na cizince, zvedl pomalu ruku, vzal Jaira za rameno a odvedl ho zpátky pár kroků k ostatním.

Cizinec se znovu zastavil.

„Na druhou stranu je ale zase docela možné, že se mýlíš.“ Stál tak šest stop od Spilka. „Možná se mě to přece jenom týká.“

Vak se svezl cizinci z ramene na zem a šedé oči upřel na Spilka. Sedt na něj koukal, v obličeji nevěřícný a zlobný výraz. Za ním si ostatní skřeti vyměnili rozpačité pohledy.

„Stůj za mnou,“ Slanterův hlas mu zazněl jako jemné zasyčení a skřet se postavil před něj.

Cizinec postoupil ke Spilkovi. „Proč toho venkovana nenecháš jít jeho vlastní cestou?“ zeptal se klidně.

Spilk napřáhl těžký kyj a máchnul jím cizinci po hlavě. Byl sice rychlý, ale cizinec ještě rychlejší a jeho ránu odrazil holí. Potom cizinec postoupil kousek dopředu, hladce a bez námahy. Hůl vylétla do vzduchu, udeřila jednou, dvakrát. První rána zasáhla sedta do žaludku a on se sehnul. Druhou ránu dostal do hlavy a skácel se k zemi jako podťatý.

Chvíli se nikdo ani nehnul. Potom s vyděšeným řevem ostatní skřeti zaútočili, tasili meče, pozvedli sekery a kopí. Sedm siláků se vrhlo na jediného muže. Jair se zakousl do roubíku, který mu bránil v řeči, a díval se, co se dělo dál. Cizinec, rychlý jako kočka, se ubránil útoku, černá hůl vířila vzduchem. Další dva skřeti klesli k zemi s rozťatými lebkami. Zbývající slepě máchal zbraní do vzduchu, jak cizinec odtančil. Pod černým pláštěm se zaleskl kov a v cizincově ruce se objevil krátký meč. O několik vteřin později na zemi leželi další tři útočníci a s krví z jejich těl unikal i život.

Teď už zbývali jenom dva. Cizinec se před nimi přikrčil a pohrával si s krátkým mečem.

Skřeti se rychle podívali jeden na druhého a dali se na ústup. Potom jeden z nich uviděl Jaira napůl schovaného za Slanterem. Skočil k němu. K Jairovu velikému překvapení mu Slanter zastoupil cestu s dlouhým nožem v ruce. Útočník zavyl vzteky nad takovou zradou a máchnul do vzduchu svojí zbraní. S neuvěřitelnou rychlostí se okamžitě přiblížil cizinec, který dosud stál asi tak dvacet stop od nich. S hadí prudkostí švihl jednou rukou dopředu a útočník znehybněl uprostřed kroku, hrdlo prokláté dlouhým nožem. Neslyšně se sesul k zemi.

To poslednímu skřetovi stačilo. Nedbal už na nic, utíkal z mýtiny pryč a zmizel v lese.

Zbyli tam jenom Jair, Slanter a cizinec. Skřet a cizinec se na sebe chvíli beze slova koukali, zbraně přichystané. Les kolem nich utichl.

„Ty taky?“ zeptal se cizinec tiše.

Slanter zavrtěl hlavou. „Já ne.“ Vetkl si dlouhý nůž za pas. „Vím, kdo jsi.“

Cizince to nijak nepřekvapilo, jenom přikývl. Mečem ukázal na skřety, co leželi kolem po zemi. „A co tvoji přátelé?“

Slanter se podíval dolů. „Přátelé? Tahle chátra nejsou moji přátelé. Svedla nás dohromady nešťastná shoda okolností za války a šli jsme až příliš daleko stejnou cestou. Byla to banda hlupáků.“ Temné oči upřel na cizince. „Pro mě už ta cesta skončila. Přišel čas najít si jinou.“

Vytáhl dlouhý nůž a přeřezal Jairova pouta. Potom uložil nůž do pochvy a vyndal mu roubík.

„Vypadá to, žes měl dneska štěstí, chlapče,“ zabručel. „Právě tě zachránil Garet Jax!“

Kapitola 8

Dokonce i v zapadlé vísce Stinný důl o Garetu Jaxovi slyšeli.

Byl to člověk, kterému říkali Pán zbraní — muž s tak vybroušeným stylem boje muže proti muži, že údajně nemá soupeře. Při volbě libovolné zbraně nebo třeba při boji beze zbraní, pouze rukama, nohama, tělem — je vždycky lepší než kdokoli jiný. Našli se i tací, co tvrdili, že je nejlepší ze všech lidí, kteří kdy žili.

Ty příběhy byly legendy. Vyprávěly se po tavernách, když se jejich hosté po práci sešli s cestovateli z dalekých krajů, nebo u tábornických ohňů a krbů, když se snesla noc a temnota vytvářela jakési pouto, jež jako by posilovalo slova. Příběhy o Garetu Jaxovi byly všudypřítomné. Nikdo nevěděl, odkud pochází; ta část jeho života byla zamlžena spekulacemi a dohady. Ale každý znal alespoň jedno místo, kde pobýval, a znal i událost k němu se vážící. Většina historek byla pravdivá a nejeden svědek se mohl zaručit, že se skutečně udály. Byly mezi nimi i takové, které vstoupily do všeobecného povědomí, vyprávěly se široko daleko po Jižní zemi a částečně i v ostatních zemích.

Jair Ohmsford je všechny znal zpaměti.

Jeden z těch příběhů, dost možná ten nejstarší, vyprávěl o nájezdnících, skřetech, kteří byli na lovu u odlehlých vesnic Truborohu ve východním pohraničí. Jednou je porazila Pohraniční legie a oni se rozpadli na několik malých skupin —- každá čítala necelý tucet mužů — a tyhle skupiny i nadále sužovaly ne příliš dobře chráněné usedlosti a vesničky. Patroly legionářů pravidelně projížděly krajem, ale nájezdníci se vždycky bezpečně ukryli až do chvíle, než zase odjely. Potom jedenkrát skupina deseti mužů udeřila na farmářův dům jen kousek jižně od místa, kde se Mermidon spojuje s Králičími planinami, V domě byla jen farmářova žena, malé děti a jakýsi cizinec, ještě skoro chlapec. Ten u nich za jídlo a nocleh pracoval. Rodinu zabarikádoval ve sklepě a sám se postavil nájezdníkům, kteří se pokoušeli násilím dostat dovnitř. Osm jich zabil, ještě než dva zbývající stačili uprchnout. Proslýchalo se, že po téhle události se nájezdníci trochu stáhli do ústraní. A každý hned začal hovořit o cizinci jménem Garet Jax.

Stejně známé byly i další historky. V Arborlonu vycvičil zvláštní jednotku Královské gardy, která plnila funkci ochránců elfího krále Andera Elessedila. V Tyrsisu trénoval speciální jednotky pro Pohraniční legii a ještě další v Kernu a Varfleetu. Jistou dobu se účastnil pohraničních válek mezi trpaslíky a skřety a naučil trpaslíky zacházet se zbraněmi.

Potom cestoval po vnitrozemí Jižní země, účastnil se občanských válek, které vypukly mezi členskými státy Federace. Říkalo se, že v nich pobil mnoho mužů. Udělal si mnoho nepřátel. Do Jižní země se už vrátit nemohl...

Jair honem přerušil tok svých myšlenek. Všiml si náhle, že ten muž na něj upírá pohled, skoro jako by mu četl v myšlenkách. Začervenal se. „Děkuji," podařilo se mu ze sebe vypravit.

Garet Jax neřekl nic. Olověně šedé oči si ho bezvýrazně prohlížely ještě chvíli, potom se odvrátily jinam. Krátký meč zmizel ve stínu jeho pláště a ten člověk se šel podívat na těla skřetů kolem. Jair ho chvíli pozoroval a potom se kradmo podíval na Slantera.

„Je to vážně Garet Jax?" zeptal se šeptem.

Slanter se na něj zarputile podíval. „Vždyť jsem to už snad říkal, ne? Na někoho takového se nedá zapomenout. Poznal jsem ho před pěti lety, když prováděl výcvik legionářů ve Varfleetu. Tehdy jsem legii stopoval, jen tak, abych se nenudil. Byl jsem jako lamželezo, ale vedle něj..." Pokrčil rameny. „Pamatuji, jak v jednom mužstvu bylo několik nespokojenců, nelíbilo se jim něco na výcviku nebo co. Když se k nim Jax otočil zády, zaútočili na něj kopími. On sám žádnou zbraň neměl. Byli čtyři, všichni vyšší než on."

Skřet zavrtěl hlavou a v očích měl chlad. „Dva z nich zabil a vyřídil ještě další dva. Všechno proběhlo tak rychle, že se to ani nedalo pořádně sledovat. Já tam byl.“

Jair se podíval na postavu v černém oblečení. Říkalo se o něm, že je to legenda. Ale říkali mu i jinak. Nazývali ho úkladným vrahem, žoldákem bez kouska oddanosti, který má pocit odpovědnosti jen vůči těm, kdo ho platí. Neměl žádné společníky.

Garet Jax vždycky putoval sám. Neměl ani přátele, na to byl příliš nebezpečný a příliš tvrdý.

Ale proč tedy pomohl Jairovi?

„Tenhle je ještě živý.“

Pán zbraní se nakláněl nad Spilkem. Slanter si s Jairem vyměnili pohledy a potom popošli kousek dopředu, aby se podívali.

„Tvrdá hlava,“ mumlal Garet Jax. Vzhlédl, když . k němu přistoupili. „Pomozte mi s ním.“

Společnými silami odvlekli bezvládného Spilka z prostředka mýtiny na vzdálenější konec a tam ho opřeli o borovici. Pán zbraní použil provazy, jimiž byl svázán Jair, a spoutal sedtovi ruce a nohy. Spokojen se svojí prací odstoupil od skřeta a otočil se na ty dva, kteří ho pozorovali.

„Jak se jmenuješ, venkovane?“ zeptal se Jaira.

„Jair Ohmsford,“ odpověděl Jair, cítil se nesvůj pod upřeným pohledem těch podivných šedých očí.

„A ty?“ zeptal se Slantera.

„Říkají mi Slanter,“ odpověděl stopař.

Na jeho tvrdém obličeji se mihl výraz nespokojenosti. „Předpokládám, že mi řekneš, co dělali skřeti stopaři s tímhle venkovanem.“

Slanter se zašklebil, ale potom se odhodlal říci Pánovi zbraní všechno, co se přihodilo od té doby, kdy se s Jairem poprvé setkal ve Stinném dolu. Venkovana velice překvapilo, že dokonce mluvil i o tom, co mu vyvedl, aby mu unikl. Garet Jax poslouchal beze slova. Když skončil své vyprávění, obrátil se zase na Jaira.

„Říká pravdu?“

Jair zaváhal a potom přikývl. Pravda to samozřejmě nebyla — ne úplná. Část z toho byl smyšlený příběh, který vykládal Spilkovi. Ale teď nebyl důvod ten příběh měnit. Bylo lepší, že si oba myslí, že jeho otec je ve společnosti Allanona a má u sebe elfeíny — alespoň dokud Jair nebude přesně vědět, komu může věřit.

Následovala dlouhá odmlka, v níž Pán zbraní probíral v mysli celou situaci. „Myslím, že bych tě v téhle zemi neměl nechat samotného, Jaire Ohmsforde. Domnívám se, že není ani nejlepší nápad nechat tě ve společnosti tohoto skřeta.“ Slanter zrudl, ale držel jazyk za zuby. „Myslím, že bys udělal mnohem líp, kdybys šel se mnou. Tak budu s jistotou vědět, že jsi v bezpečí.“

Jair na něj nevěřícně koukal. „Abych s tebou šel kam?“

„Do Posledního přístavu. Mám tam jednu schůzku a ty tam se mnou půjdeš. Jestli ten Druid a tvůj otec šli do Východní země, pak je docela možné, že je tam najdeme — a jestli ne, tak bychom alespoň mohli najít někoho, kdo by tě k nim mohl dovést.“

„Ale já nemůžu...,“ začal Jair a potom přestal. Nemůže jim říct o Brin. Musí si dávat pořádný pozor, aby to neudělal. Ale zároveň nemůže jít ani na východ! „To nemůžu. Mám matku a sestru ve vesnici na jihu v údolí a neví, co se mi přihodilo. Musím se k nim vrátit.“

Garet Jax zavrtěl hlavou. „To je moc daleko. Nemám tolik času. Vydáme se na východ, a hned jak se to bude hodit, pošleme tam někoho se vzkazem. Kromě toho, jestli jsi mi říkal pravdu, je nebezpečnější jít zpátky než dál. Skřeti a přízraky o tobě teď vědí; vědí, kde bydlíš. Až přijdou na to, žes jim uprchl, vydají se tam zpátky, aby tě zase našli. Já jsem tě nezachránil jen proto, abych tě zase nechal chytit, sotva odejdu.“

„Ale...“

Bezvýrazné šedé oči ho zmrazily. „Je rozhodnuto. Jdeš na východ.“ Zběžně se podíval na Slantera. „Ty jdi, kam chceš.“

Vydal se zpátky na mýtinu, šel si pro vak a hůl. Jair tam stál a díval se za ním, vlastní nerozhodností se ocitl v pasti. Má tomu člověku říci pravdu, anebo se vydat na východ? Ale stejně, i kdyby Garetu Jaxovi řekl pravdu, co by se změnilo? Stejně by ho Pán zbraní nevzal zpátky.

„Tak hodně štěstí, chlapče.“ Slanter stál před ním a netvářil se zrovna šťastně. „Doufám, že nejsi proti.“

Jair na něj koukal. „Kam jdeš?“

„Co na tom záleží?“ Skřet vrhl zlostný pohled na Gareta Jaxe. Potom pokrčil rameny. „Koukej, bude lepší, když půjdeš s ním než se mnou. Už dávno jsem měl jít svojí vlastní cestou.“

„Nezapomněl jsem, jak jsi mi pomáhal, Slantere — celou tu cestu,“ řekl Jair rychle. „A myslím, že bys mi zase pomohl, kdybych to potřeboval.“

„Tak to se mýlíš!“ skočil mu do řeči skřet. „To, že mi tě bylo líto, neznamená... Koukni, já bych tě poutníkům předal stejně rychle jako Spilk, protože by to bylo rozumné! Ty a tenhle Pán zbraní vůbec nemáte tušení, do čeho jdete!“

„Viděl jsem tě, jak jsi tam stál s nožem, když se na mě vrhl ten skřet!“ trval na svém Jair. „To nic neznamená?“

Slanter si odfrkl a zlostně se odvrátil. „Kdybych měl jen trochu rozumu, nechal bych ho, ať si tě vezme. Víš, co jsem provedl sám sobě? Teď už se nemůžu vrátit ani do Východní země! Ten skřet, co utekl, jim řekne o všem, co jsem udělal! Anebo Spilk, až se vysvobodí!“ Rozhodil rukama. „Ale koho to zajímá? Stejně už to není moje země. Nepatřím tam, už celé roky. Přízraky se nebudou obtěžovat, aby stopovaly jednoho ubohého skřeta. Nějakou dobu půjdu na sever a možná na jih do měst a celé téhle záležitosti nechám volný průběh.“

„Slantere...“

Skřet se najednou otočil a hlas se mu změnil na sykot. „Ale tamhle ten — není o nic lepší než já!“ Zlobně gestikuloval směrem ke Garetu Jaxovi, který zase pil z jezírka. „Jedná se mnou, jako by to všechno byla jenom moje práce. Jako bych za všechno mohl já! Já o tobě ani nevěděl, chlapče! Stopoval jsem Druida! Nechtěl jsem pronásledovat tebe a odvést tě k přízrakům!“

„Slantere, počkej chvíli!“ Poznámka o sžíravých přízracích připomněla venkovanovi jednu věc. Z té úlevy, že je osvobozen, na to skoro zapomněl. „A co ten poutník, co jsme se s ním měli sejít na druhé straně Černodubí?“

Slanter byl rozladěn, že mu přerušil jeho tirádu. „A co je s ním?“

„On tam pořád bude, ne?“ zeptal se Jair tiše.

Skřet zaváhal, potom přikývl. „Vím, o co ti jde. Ano, bude tam.“ Zamračil se. „Tak jděte prostě jinudy. Obejděte ho.“

Jair přistoupil blíž. „A co když *on* se rozhodne jít k němu?“ Zlehka pokynul směrem ke Garetu Jaxovi.

Slanter pokrčil rameny. „Tak bude po Pánovi zbraní.“

„A taky po mně.“

Mlčky se dívali jeden na druhého. „Co ode mne chceš, chlapče?“ zeptal se nakonec skřet.

„Pojď s námi.“

„Cože!“

„Jsi stopař, Slantere. Můžeš nám pomoci obejít poutníka. Prosím tě, pojď s námi.“

Slanter důrazně zavrtěl hlavou. „Ne. Vy jdete do Východní země a tam já nemůžu. Teď ne. Kromě toho ode *mě* chceš, abych tě dovedl do Posledního přístavu! Já! To by se trpaslíkům moc zamlouvalo!“

„Jen na hranici, Slantere,“ naléhal Jair. „Pak si jdi svojí cestou. Nebudu chtít nic víc.“

„Toho si vážně považuju!“ usápnul se skřet. Garet Jax se k nim vracel zpátky. „Co to má všechno za smysl? On mě stejně nebude chtít vzít s sebou.“

„To nemůžeš vědět,“ trval na svém Jair. Otočil se, když k nim přicházel Pán zbraní. „Říkal jsi, že Slanter může jít, kam chce. Tak mu teda řekni, ať jde s námi.“

Garet Jax se podíval na skřeta a potom zpátky na Jaira.

„Je stopař,“ poznamenal Jair. „Mohl by nám pomoci vyhnout se poutníkům. Možná by dokázal najít bezpečnou cestu na východ.“

Pán zbraní pokrčil rameny. „To záleží na něm.“

Rozhostilo se dlouhé trapné ticho. „Slantere, jestli půjdeš, tak ti trochu ukážu, jak funguje to kouzlo,“ řekl Jair nakonec.

Ve skřetových temných očích se náhle objevil zájem. „No, stojí to za to nebo...“ Potom ztichl. „Ne! Co to na mě zkoušíš? Chceš mě snad uplatit? Myslíš to tak?“

„Ne,“ řekl Jair kvapně. „Já jen...“

„No, to ti nevyjde!“ skočil mu do řeči. „Úplatky totiž neberu! Nejsem žádný...!“ Nedopověděl větu, nepodařilo se mu najít to správné slovo, které by vyjadřovalo, co není. Potom se narovnal. „Jestli to pro tebe tolik znamená, jestli je to tak důležité, tak tedy dobře, půjdu. Jestli chceš, půjdu, ale ne za ten úplatek! Půjdu, protože jít chci. Chápeš, o co mi jde? A jenom na hranici — ani o krok dál! Nechci si nic začínat s trpaslíky!“

Jair na něj chvíli překvapeně hleděl a potom mu rychle podal ruku. Slanter mu jí s vážnou tváří potřásl.

Rozhodli se, že Spilka nechají tak, jak je. Bude mu sice nějakou dobu trvat, než se osvobodí, ale nakonec se mu to docela jistě podaří. Kdyby bylo nejhůř, může provazy překousat, poznamenal zlostně Slanter. Když bude řvát o pomoc, třeba ho někdo uslyší. Ale měl by být opatrný. V Černodubí žije zvláště divoký druh vlka amerického a volání upoutává jeho pozornost. Na druhou stranu se ale vlci třeba přijdou napít vody...

Spilk zaslechl ta poslední slova, když se probral. To už se Jair a jeho společníci připravovali na cestu. Statný skřet, omámený a velice rozčilený, jim vyhrožoval, že se věru se zlou potážou, až je znovu polapí — a že je určitě polapí, na to ať se připraví. Nevšímali si jeho výhrůžek, i když Slanter byl trochu nesvůj, když je slyšel. Po několika minutách sedta opustili.

Jair se teď nacházel ve velice podivné společnosti — byl s ním skřet, který ho vystopoval, zajal ho a v zajetí ho držel tři dny, a pak legendární dobrodruh, který zabil víc mužů, než kdy Jair viděl pohromadě. A tak se tahle trojice vydala na cestu a Jairovi připadala takováhle společnost veskrze záhadná. Co ti dva vlastně s ním dělají? Garet Jax se klidně mohl vydat svojí cestou, aniž by si dělal starosti o Jaira, ale neudělal to. Riskoval svůj vlastní život, aby venkovana osvobodil, a potom ze sebe udělal dočasného poručníka. Proč by člověk, jako je Garet Jax, takovou věc dělal? A Slanter mohl jeho žádost o pomoc klidně odmítnout, aby se vyhnul čemukoli, co leží mezi nimi a Anarem; věděl, jaká nebezpečenství mu hrozí, a věděl, že Garet Jax mu očividně nevěří a bude sledovat každý jeho pohyb. Přesto ale docela nečekaně, téměř zarytě, si zvolil, že půjde. A zase — proč?

Ale měl k tomu své důvody, které jeho samotného nejvíc překvapily, když o nich uvažoval. Koneckonců, pokud jejich rozhodnutí zůstat s ním bylo záhadné, co potom jeho rozhodnutí, že zůstane s nimi? Ještě před několika okamžiky byl Slanter jeho věznitel! A skutečně se bál Gareta Jaxe, svého osvoboditele. Znovu a znovu se v myšlenkách vracel k tomu, jak se Pán zbraní postavil skřetům — rychle, smrtelně, děsivě, černý jako smrt, která s ním přicházela.

Na malou chvíli se mu v mysli objevil ten obraz. Potom jej rychle rozehnal.

Zkrátka cizí lidé se na své cestě stali společníky z bezpečnostních důvodů a předpokládalo se, že Jair se na to bude takhle dívat. Musí vzít rozum do hrsti. Nakonec, teď je svobodný a nehrozí mu žádné nebezpečí. V okamžení může zmizet. Jediná nota z písně přání zazpívaná se šelestem větru a může být pryč. Když na to pomyslel, bylo mu dobře. Kdyby nebyl tak hluboko v Černodubí, kdyby jej nehledaly sžíravé přízraky a kdyby nepotřeboval tak zoufale najít někde pomoc...

Zaťal zuby, aby nic neřekl. Úvahy o tom, co by se mohlo stát, nemají žádný smysl. Bylo dost věcí, na které musel soustředit svoji pozornost. Především si musí zapamatovat, že se nesmí ani slovem zmínit o Brin a elfeínech.

Ještě nešli Černodubím ani celou hodinu, když se dostali na mýtinu se šesti vyšlapanými cestami.

Slanter, který je vedl setmělým lesem, zastavil a ukázal na tu, co vedla na jih.

„Tudy," oznámil.

Garet Jax se na něj překvapeně podíval. „Na jih?"

Slanter svraštil své husté obočí. „Na jih. Poutník půjde ze země Stříbrné řeky přes Mlžný močál. Je to nejrychlejší a nejschůdnější cesta — alespoň pro ty zlé duchy. Nebojí se ničeho, co žije v močále. Jestli chceme co nejméně riskovat, pak se vydáme na jih Černodubím, kolem Mlžného močálu a potom zahneme na sever nad nížinami."

„To je dlouhá cesta, skřete," mumlal Pán zbraní.

„Aspoň se touhle cestou dostanete, kam máte namířeno!" odsekl Slanter.

„Třeba by se nám podařilo kolem něj proklouznout."

Slanter si položil ruce v bok a zakabonil se. „Taky bychom třeba mohli letět! Ha! Vůbec nemáš tušení, o čem to tady mluvíš!"

Garet Jax upíral oči na skřeta. Zdálo se, že Slanter najednou pochopil, že zřejmě zašel příliš daleko. Spěšně se podíval na Jaira, nervózně si odkašlal a pokrčil rameny.

„No, neznáš sžíravé přízraky jako já. Nežil jsi mezi nimi. Neviděl jsi, čeho všeho jsou schopné." Zhluboka se nadechl. „Jsou jako něco ukradeného z temnoty — jako by každý z nich byl kouskem uloupené noci. Když jdou, nejsou nikdy vidět. Nejsou nikdy slyšet. Jsou prostě jenom cítit — jenom cítíš, že přicházejí." Jair se zachvěl, vzpomněl si na své setkání ve Stinném dolu a na neviditelnou přítomnost hned za stěnou. „Když kráčí, nenechávají za sebou žádné stopy," pokračoval Slanter. „Objevují se a zase mizí, přesně jak to vyjadřuje jejich jméno sžíravé přízraky. Hroziví poutníci."

Odešel kousek dál a kroutil hlavou. Garet Jax se ohlédl na Jaira. Venkovan dokázal myslet jenom na to, jak mu bylo, když se vrátil domů tu noc ve Stinném dolu a našel je tam, jak na něj čekají.

„Nechci riskovat, že bychom narazili byť na jediného z nich," řekl tiše.

Pán zbraní si znovu hodil svůj vak přes rameno. „Tak tedy půjdeme na jih."

Celé odpoledne procházeli Černodubím jižním směrem, šli po cestě, která se před nimi vinula mezi stromy. Soumrak už padal na les, šedavé polední světlo se rychle proměňovalo na noc. Na stromy se začala snášet lehká mlha, vlhká a neodbytná. Vytrvale houstla. Držet se na cestě bylo stále obtížnější, v pravidelných intervalech ji ztráceli, jak se mlha snášela. Noční zvuky se začaly ozývat z houstnoucí tmy a nebyly ani trochu příjemné.

Slanter zavolal, aby zastavili. Neměli by tu někde zůstat na noc? chtěl vědět. Oba muži se podívali na Jaira. Ten byl celý ztuhlý a unavený, rychle se rozhlédl kolem sebe. Rostly tu veliké duby, jejich černé kmeny se leskly a obklopovaly je jako masivní pevnost. Všude byla mlha a stíny a někde mezi nimi byl na lovu hrozivý poutník.

Jair Ohmsford zaťal zuby proti bolesti a únavě a zavrtěl hlavou. Malá společnost se vydala dál na cestu.

Noc se snesla i na mýtinu, kde seděl Spilk přivázaný k velikému dubu. Celé odpoledne pracoval na poutech, uvolňoval uzly, které mu bránily v pohybu, a snažil se je rozvázat. Ten den mýtinou už nikdo neprošel; žádní poutníci se tu nezastavili pro vodu; nepřišli se napít ani vlci. Pobitá těla členů jeho patroly ležela tak, jak dopadla v boji, v soumraku to byly beztvaré hromady.

Jeho drsné rysy se napjaly, jak se vší silou pokoušel působit proti provazům. Ještě asi tak hodinu a bude volný, vydá se za těmi, co mu tohle udělali. Dohoní je a dovede všechno až do samotného konce...

Kolem něj se mihnul stín; trhnul hlavou. Před ním stála vysoká černá postava v plášti s kápí, jako by se smrt vynořila z příkrovu noci. Ve Spilkovi by se krve nedořezal.

„Pane!“ zašeptal chraplavě.

Černá postava nijak neodpověděla. Prostě tam jen stála a dívala se na něj. Sedt začal překotně mluvit, slova ze sebe vyrážel jedno za druhým, strašně rychle. Vyklopil všechno, co se mu stalo — o cizinci v černém, o Slanterově zradě, o útěku venkovana s kouzelným hlasem. Jeho svalnaté tělo se zmítalo v provazech, jimiž byl pevně připoután. Slovy se mu však nepodařilo potlačit strach, který mu svíral hrdlo. „Zkoušel jsem to! Pane, já to zkoušel! Vysvoboď mě! Prosím tě, vysvoboď mě!“

Hlas se mu zlomil a záplava slov utichla. Hlava mu poklesla na prsa a tělo se mu otřásalo vzlyky. Postava nad ním zůstala chvíli nehybně stát. Potom se sehnula a štíhlou rukou v černé rukavici pevně popadla skřeta za hlavu. Následovala exploze rudého ohně. Spilk zaječel. Byl to jediný, děsivý výkřik.

Černě oděná postava odtáhla ruku, otočila se a zmizela do noci. Odešla zcela neslyšně, při jejím odchodu nezazněl jediný zvuk.

Na prázdné mýtině zůstala svázaná pokleslá Spilkova postava bez života, s vytřeštěnýma očima.

Kapitola 9

Nad nebetyčným zubatým horským hřebenem Dračích zubů přecházela noční obloha od nejtemnější modré až po šedou; měsíc a hvězdy začaly pomalu blednout v jasu a obloha na východě se s nadcházejícím úsvitem rozjasňovala.

Allanonovy tmavé oči přehlédly neproniknutelnou stěnu hor, která se před ním tyčila, srázy a vrcholky obrovitých, letitých skal, holých a poznamenaných větrem a časem. Potom jeho pohled klesl rychle, téměř úzkostlivě na místo před ním, kde se rozestupoval kámen. Pod ním leželo Břidlicové údolí, což byl práh zakázaného Sálu králů, po věky domov duchů. Stál na jeho okraji, černý šat těsně přitažený k vysokému štíhlému tělu. Na jeho tváři byla patrná náhlá melancholie. Veliký kus černé skály, který se leskl jako neprůhledné sklo, se zhroutil, rozbil se a jednotlivé kameny se rozsypaly po údolí a vytvořily tak klikatou cestu. Uprostřed skály bylo jezero, jeho voda byla zbarvená do tmavě nazelenalé černi, hladina pomaličku vířila v prázdném a bezvětrném tichu — vířila jako kotel naplněný jakousi směsí, kterou neviditelná ruka pomalu a mechanicky míchá.

Otče, zašeptal potichu.

Náhlé zaskřípění bot na uvolněných kamenech ho přimělo, aby se rychle ohlédl a uvědomil si, že s ním jsou ještě dva lidé. Vynořili se ze stínu skal dole a postavili se vedle něj. Mlčky shlíželi dolů do pustého údolí.

„To je ono?“ zeptal se Rone Leah stručně.

Allanon přikývl. Podezření poznamenalo Ronova slova a zůstalo i v jeho očích. Vždycky to bylo poznat. Nesnažil se ho nijak ukrývat.

„Břidlicové údolí,“ řekl Druid tiše. Vydal se kupředu, klestil si cestu po svahu posetém kamením. „Musíme si pospíšit.“

Podezření a nedůvěru bylo vidět i v očích venkovanky, i když se pokoušela nedat je na sobě znát. Ať už s ním cestoval kdokoli, vždycky měl podezření. Bylo to stejné s Sheou Ohmsfordem a Flickem, když se s nimi vydal hledat Shannarův Meč, a s Wilem Ohmsfordem a elfí dívkou Amberle, když je vzal s sebou, aby hledali Krvavý oheň. Možná to tak je v pořádku. Důvěra je věc, kterou je nezbytné si zasloužit, ne ji slepě dávat, a aby si ji mohl někdo zasloužit, musí být nejprve upřímný a čestný. Takový nikdy nebyl — a ani nemohl být. Má spoustu tajemství, o která se nemůže s nikým podělit, a vždycky musí zastírat pravdu, protože není možné pravdu říci, je třeba se jí naučit. Bylo velice těžké uchovat v tajnosti to, co věděl, a přesto jednat jinak by znamenalo pohrávat si s důvěrou, které se mu dostávalo a kterou si zasloužil jen vytrvalou prací.

Krátce se ohlédl, jen aby se ubezpečil, že venkovanka a horal jdou za ním; potom znovu svoji pozornost soustředil na kamení pod nohama a vybíral si nejschůdnější cestu. Mlčel. Mohl by se velice snadno zříci získané důvěry, odhalit všechno, co ví o osudu těch, kterým radí, předložit jim rovnou svá tajemství a nechat události probíhat jinak, než jak stanovil on sám.

Přesto ale věděl, že to nikdy nedokáže takhle udělat. Odpovídal vyššímu zákonu bytí a povinnosti. Je to jeho život a cíl. Pokud to znamená, že bude muset snášet jejich podezření, nedá se nic dělat. I když je to tvrdé, je to nezbytná cena.

Ale jsem tolik unaven, pomyslel si. Otče, jsem tak unaven.

V údolí se zastavil. Venkovanka a horal si stoupli vedle něj a on se k nim otočil obličejem. Jednu ruku zdvihl zpod černého oděvu a ukázal na jezero.

„Rameno podsvětí,“ zašeptal. „Můj otec tam čeká a já musím za ním. Vy tady zůstaňte, dokud vás nezavolám. Neodcházejte odtud. Ať se stane cokoli, zůstaňte tady. Kromě vás a mě tu jsou jenom mrtví.“

Nikdo nic neřekl. Přikývli na souhlas, oči upírali s obavami tam, kde neslyšně vířila voda

Ramene podsvětí. Chvíli se jim ještě upřeně díval do tváří a potom šel pryč.

Jak se blížil k jezeru, zaplavil ho podivný pocit očekávání, skoro jako by to byl konec hodně dlouhé cesty. Když si tak vybavoval vzpomínky, bylo to vždycky stejné. Vždycky to byl ten divný pocit při návratu domů. Kdysi byl domovem Druidů Paranor.

Ale ti ostatní Druidové teď už byli pryč a tohle údolí vnímal jako domov spíš než Pevnost. Všechno tady začíná i končí. Právě sem chodil, aby tu našel spánek a nabral životní sílu vždycky, když ukončil cestu po Čtyřzemí, kdy jeho smrtelná slupka byla napůl na tomto světě a napůl ve světě smrti. Tady se oba světy stýkají. Byla to taková malá křižovatka, která mu dávala rychlý přístup ke všemu, co bylo a co kdy bude. Nejdůležitější ze všeho je, že tu najde svého otce.

Je v pasti, ve vyhnanství, a čeká na to, až bude zachráněn!

Zapudil tuhle myšlenku. Temné oči pozvedl rychle k bledému světlu na východní obloze a potom je zase upřel na jezero. Shea Ohmsford sem kdysi přišel, je to už hodně let, se svým nevlastním bratrem Flickem a několika muži, kteří se vydali hledat Shannarův Meč. Podle proroctví měl jeden z nich zahynout a také se tak stalo. Shea se dostal do vodopádu pod Dračím přehybem. Druid si vzpomínal na nedůvěru a podezření, které mu ostatní dávali najevo. A přesto měl rád Sheu, Flicka a Wila Ohmsforda. Shea byl pro něj skoro jako jeho syn — mohl jím klidně být, kdyby mu dovolili syna mít. Wil Ohmsford byl spíš přítelem ve zbrani, který nesl spoluzodpovědnost za hledání, které pomůže Ellcrys a zachrání elfy.

Jeho snědý obličej se zvrásnil, jak přemýšlel. Teď je tady ta Brin — dívka s mocí, jež předčí všechno, co dokázali ve své době její předkové. Co pro něj bude znamenat?

Došel až k okraji jezera a zastavil se. Stál tam chvíli a díval se do bezedných vod, přál si... Potom pomalu zdvihl paže směrem k nebi, z celého jeho těla přímo vyzařovala síla, a Rameno podsvětí se rozechvělo. Voda začala rychleji vířit, vařit se a syčet a vzhůru k nebesům vytryskl gejzír. Všude kolem Druida se prázdné údolí otřásalo a burácelo, jako by je někdo probudil z dlouhého a bezesného spánku. Potom se z hlubin jezera ozvaly děsivé výkřiky.

Pojď ke mně, zavolal Druid tiše. Uvolni se.

Výkřiky byly stále vyšší, pronikavé a jako by nebyly člověčí — to uvězněné duše vykřikovaly o svém područí a snažily se dostat na svobodu. Celé potemnělé údolí bylo plné jejich kvílení a třišť kalné vody Ramene podsvětí zasyčela ostrou úlevou. , Pojď!

Z rozvířené temné vody se zdvihl Bremenův stín, jeho hubené, kostnaté tělo bylo na pozadí noci šedé a průhledné, zahalené do rubáše a ohnuté věkem. Z vody povstala ta příšerná postava a stoupla si nad hladinu tak, aby byla ve stejné výši jako Allanon. Druid pomalu spouštěl ruce, černý oděv si těsně tiskl k tělu, jako by se chtěl zahřát. Zdvihl obličej skrytý kápí, aby se střetl s prázdnýma, nevidoucíma očima svého otce.

Jsem tady.

Paže stínu se potom zdvihly. I když se Allanona nedotkly, cítil, jak jej chladně objímají, bylo to jako dotek smrti. Zaslechl tichý a sklíčený hlas svého otce.

— Věk končí. Kruh je uzavřen —

Chlad, který jej prostupoval, nabyl na síle a mrazil ho jako kus ledu. Slova byla vyřčena jako jedno, zároveň. A i když je všechna slyšel až bolestně zřetelně, byla sešněrována a zauzlována jako uzlíky na provaze. Naslouchal jim v tichém zoufalství, bál se jako nikdy předtím; konečně pochopil, co to všechno znamená, co se musí stát a co se stane.

Jeho tvrdé černé oči se zalily slzami.

Brin Ohmsfordová a Rone Leah celí vyděšení mlčeli, zůstali na místě, kde je Druid nechal, a upřeně pozorovali, jak se z hlubin Ramene podsvětí vynořilo Bremenovo tělo. Chlad je úplně provrtával, svůj původ neměl v nějakém bludném větru, žádný totiž nevál, ale v tom, že se blížil stín. Společně se dívali, jak si stoupá před Allanona, jaká je to bytost kost a kůže, a viděli, jak zdvihá ruce, jako by chtěl obejmout Druida a zdvihnout jeho

černou postavu ze země. Neslyšeli skoro nic z toho, co říkal; vzduch kolem nich byl plný ječících hlasů, které žádaly o vysvobození z jezera. Pod jejich nohama se skála otřásla a zaúpěla. Vzali by nohy na ramena a ani by se neohlédli — kdyby to dokázali udělat. V tu chvíli si byli jistí, že smrt se může volně procházet mezi nimi.

Potom to najednou skončilo. Bremenův stín se odvrátil a pomalu klesal zpátky do kalné vody. Výkřiky byly stále vyšší, až z nich bylo šílené kvílení mučivé úzkosti — a potom všechno utichlo. Voda v jezeře se znovu vzdouvala a vřela, jen chvíli, potom se hladina uklidnila a jen se poklidně vlnila.

Na východě se nad zubatým okrajem Dračích zubů vyhoupl vršek slunce, stříbrně šedé světlo pronikalo umírajícími nočními stíny.

Brin slyšela, jak Rone prudce vydechl, a vzala ho za ruku. Na kraji Ramene podsvětí Allanon klesl na kolena a sklonil hlavu.

„Rone!“ zašeptala chraplavě a zírala dopředu. Vzal ji za paži, chtěl jí připomenout, co jim Druid řekl, ale vymanila se z jeho sevření a rozběhla se k jezeru. V okamžení byl za ní.

Společně spěchali ke Druidovi, prudce se zastavili na uvolněné skále a sklonili se k němu: Měl zavřené oči a v obličeji byl bledý. Brin se dotkla jedné jeho veliké ruky a zjistila, že ji má studenou jako kus ledu. Vypadalo to, že Druid je v tranzu. Venkovanka se váhavě podívala na Rona. Ten pokrčil rameny. Nevšímala si ho, položila své ruce na ramena toho velkého muže a jemně s ním zatřásla.

„Allanone,“ řekla měkce.

Tmavé oči se s mrkáním otevřely a podívaly se na ni. Na malou chvíli viděla úplně jasně skrze něj. V jeho očích uviděla příšernou mučivou úzkost. Byl to strach. A byla to nedůvěra. Překvapilo ji to tak, že se od něj rychle odtáhla. Potom všechno, co viděla, zmizelo a místo toho se objevila zlost.

„Řekl jsem vám, abyste zůstali na místě.“ Neohrabaně se postavil na nohy.

Z jeho zlosti si nic nedělala, nevšímala si jí. „Co se stalo, Allanone? Co jsi viděl?“

Chvíli neříkal nic, očima mimoděk bloudil přes temně zelenou vodu jezera. Pomalu zavrtěl hlavou. „Otce,“ zašeptal.

Brin šlehla pohledem po Ronovi. Ten se zamračil.

Zkusila to znovu, jednou rukou lehce tahala Druida za rukáv. „Co ti řekl?“

Upřel na ni své bezedné černé oči. „Že nám ubíhá čas, venkovanko. Že nás honí ze všech stran a že to tak bude až do samotného konce. Ten konec je určený, ale jak to přesně je, mi neřekne. Řekne mi jenom tohle — že přijde, že to uvidíš a že pro naši věc jsi spasitelem a ničitelem zároveň.“

Brin se na něj upřeně dívala. „Co to znamená, Allanone?“

Zavrtěl hlavou. „To nevím.“

„Moc užitečné.“ Rone se narovnal a podíval se na hory.

Brin upírala zrak na Druida. Bylo tam něco víc. „Co ještě říkal, Allanone?“

Ale Druid znovu zavrtěl hlavou. „Už nic, to bylo všechno.“

Lže! Brin to věděla hned v tom okamžiku. Mezi nimi se stalo ještě něco víc, něco temného a příšerného, ještě nebyl připraven to odhalit. Ta myšlenka ji děsila, jistota toho osudového znamení, že stejně jako její otec a pradědeček před ní, i ona má být využita pro něco, čemu nerozumí.

V myšlenkách se vrátila k tomu, o čem se zmínil předtím. Spasitel a ničitel jejich záležitosti — Brin bude obojím, řekl stín. Ale jak je to možné?

„Řekl mi ještě jednu věc,“ ozval se Allanon znenadání — ale Brin hned poznala, že to není to, co skrývá. „Paranor je v rukou sžíravých přízraků. Podařilo se jim prolomit zámky a dostali se ke kouzlu, které hlídá jeho chodby. Je to dvě noci, co padl. Teď právě prohledávají jeho komnaty a snaží se najít druidskou historii a tajemství dávných předků. To, co najdou, využijí pro zvýšení moci, kterou už teď mají.“

Podíval se z jednoho na druhého. „A oni to najdou — dříve nebo později, pokud je někdo nezastaví. Nemůžeme dopustit, aby k tomu došlo.“

„Ale nepředpokládáš, že je zastavíme *my*, že ne?“ zeptal se Rone rychle.

Černé oči se zúžily. „Nikdo jiný neexistuje.“

Horalovi se vehnala krev do obličeje. „Jenom kolik jich tam je?“

„Tucet přízraků. Společnost skřetů.“

Rone byl nedůvěřivý. „A my je máme zastavit?

Ty, já a Brin? Jen my tři? A jak přesně bychom to asi měli udělat?“

V Druidových očích se náhle objevila příšerná zloba. Rone Leah ucítil, že přece jenom zašel trochu moc daleko, ale teď už se nedalo nic dělat. Trval na svém, když ten velký muž k němu přistoupil.

„Princi z Leahu, pochyboval jsi o mně od samotného začátku,“ řekl Allanon. „Přešel jsem to, protože ti jde o tuhle venkovanku a vydal jsi se na cestu jako její ochránce. Ale už toho bylo dost. Tvé neustálé vyptávání, jaký je můj cíl a k čemu to je, už dosáhlo vrcholu! Má to jen pramalý smysl, když už předem jsi proti mně!“

Rone držel svůj hlas na uzdě. „Nestojím proti tobě. Stojím za Brin. V momentech, kdy se tohle dostává do rozporu, jsem na její straně, Druide.“

„Tak tedy zůstaň po jejím boku,“ zahřímal Druid a vyňal Meč Leahů z pochvy, kterou měl Rone připevněnou na zádech. Rone dočista zbělel, byl přesvědčen o tom, že ho ten veliký muž chce zabít. Brin se vrhla dopředu, vykřikla, ale Druid jí dal rukou znamení, aby se zastavila. „Stůj, venkovanko. Tohle je jen mezi mnou a princem z Leahu.“

Ostré a pronikavé oči upíral na Rona. „Ochránil bys ji tak, jak bych to dokázal já sám, horale? Kdyby to bylo možné, troufal by sis na mě?“

Ronovi ztuhly rysy v obličeji a masku strachu překrylo odhodlání. „Ano, troufal.“

Allanon přikývl. „Potom ti dám sílu, abys to mohl udělat.“

Jednou svojí velikou rukou pevně chytil Rona za paži a bez zvláštního úsilí ho postrčil na kraj Ramene podsvětí. Tam mu vrátil Meč Leahů a ukázal na temnou zelenou vodu.

„Ponoř čepel meče do vody, princi z Leahu,“ poručil mu. „Ale nenoř tam ani hrušku meče ani svoji ruku. Na to si dej pozor. Jakmile se voda Ramene podsvětí dotkne živého masa, přinese smrt.“

Rone se na něj nejistě koukal.

„Dělej, co říkám!“ odsekl Druid.

Rone zaťal čelist. Pomalu nořil čepel Meče Leahů, až byla úplně celá pod hladinou vířících vod jezera. Pronikal do ní velmi hladce a bez zábran — jako by jezero nemělo žádné dno a pobřeží jenom naznačovalo okraj prudkého klesání. Když se kov dostal do styku s jezerní vodou, začala zvolna vířit, syčet a bublat, jako by kyselina úplně rozežírala kov. Rone byl vyděšený, ale i tak se přinutil pevně držet čepel pod vodou.

„To stačí,“ řekl mu Druid. „Vytáhni ho ven.“

Rone pomalu vytáhl meč z jezera. Čepel, která kdysi byla z leštěného železa, úplně zčernala. Na jejím povrchu ulpěla voda Ramene podsvětí, co kolem vířila, jako by byla živá.

„Rone!“ zašeptala vyděšeně Brin.

Horal pevně svíral meč, čepel držel od těla, oči upíral na vodu, která vířila a ovíjela se kolem jeho kovu.

„A teď stůj pevně!“ nařídil Allanon a zdvihl jednu paži, která se vynořila zpod jeho černého pláště. „Stůj pevně, princi z Leahu!“

Modrý oheň začal tryskat z jeho ruky tenkým, oslnivým paprskem. Přejel po celé délce čepele, sežehnul, spaloval a zapaloval vodu a kov a stmelil je v jedno. Modrý oheň zářil v explozi žhnoucího světla, a přesto se z čepele meče do jeho jílce teplo nedostalo. Rone Leah odvracel oči, ale meč pořád pevně třímal.

Za chvíli bylo po všem. Oheň pohasl a Druid svoji paži znovu ukryl pod plášť. Rone Leah se podíval na svůj meč. Čepel byla čistá, naleštěná a blýskala se černě, měla pevné a ideální hrany.

„Podívej se zblízka, princi z Leahu,“ řekl mu Allanon.

Udělal, jak mu řekl, a Brin se k němu sklonila. Společně se upřeně dívali na černý, zrcadlově lesklý povrch. Hluboko v kovu líně zlehka vířily temné zelené skvrny.

Allanon přistoupil blíž. „To je kouzlo života a smrti smíchané v jedno. Je to síla, která teď náleží tobě, horale; jsi za ni zodpovědný. Budeš stejným ochráncem Brin Ohmsfordové jako já. Máš mít stejnou moc jako já. Dává ti ji tenhle meč."

„Jak?" zeptal se jemně Rone.

„Jako je to u všech mečů, i tenhle útočí i odvrací výpady — není to ani maso a krev nebo železo a kámen, ale kouzlo. Ďábelské kouzlo sžíravých přízraků. Když je takové kouzlo odťaté nebo odblokované, nefunguje. Takže ty ses zavázal. Tvým úkolem je chránit tuto dívku až do samotného konce této cesty. Měl jsi být jejím ochráncem a já ho z tebe udělal."

„Ale proč... proč jsi mi dal...?" Rone se zajíkal.

Ale Druid se jednoduše otočil a odcházel. Rone se za ním díval a v obličeji měl výraz ohromení.

„To není spravedlivé, Allanone!" zakřičela Brin směrem za odcházející postavou, najednou ji rozčílilo, co udělal Ronovi. Dívala se za ním. „Jakým právem...?"

Větu nikdy nedokončila. Následovala náhlá, příšerná exploze, která ji zvedla ze země a odhodila ji do údolí. Vířící rudý oheň pohltil Allanona a ten zmizel.

* * *

O míle dál jižním směrem klopýtal Jair Ohmsford, unavený a s rozbolavělým tělem, z nočních stínů do úsvitu tajuplné mlhy a polosvětla. Zdálo se, že stromy a temnota se jakoby rozhrnuly jako veliká opona, a přišel nový den. Byl rozlehlý a prázdný, obrovská klenba těžké mlhy, která uzavírala veškerý svět do svých bezmezných stěn. Padesát yardů od místa, kde stál, začínala mlha a všechno ostatní končilo. Ospalýma očima nepřítomně zíral, hledal cestu skrz změť chrastí a zelenkavé vody, která se trochu rozlila do mlhy, a přece ještě nechápal, co se to vlastně stalo.

„Kde to jsme?" mumlal.

„V Mlžném močále," odpověděl mu bručivě Slanter, byl blízko něj. Jair se na skřeta tupě podíval a skřet na něj upřel i svoje oči — stejně unavené. „Překročili jsme tu hranici moc blízko, dostali jsme se do prolákliny. Musíme ji obejít."

Jair přikývl, snažil se nějak spoutat svoje rozevláté myšlenky. Garet Jax se najednou objevil vedle něj, černý a tichý. Ztěžklé, prázdné oči se rozhlédly po nejbližším okolí a potom se upřely na močál. Pán zbraní beze slova pokývl na Slantera a skřet se otočil. Jair tápal dál. V očích Gareta Jaxe nebyla vidět ani známka únavy.

Šli celou noc, byl to nekonečný, únavný pochod bludištěm Černodubí. Jair všechno kolem sebe vnímal spíš jako vzdálenou vzpomínku, jako nějaký minulý čas, tolik byl vyčerpán. Jenom jeho odhodlání ho drželo na nohou. Po čase nad ním ztratil svoji nadvládu i strach, hrozba, že ho někdo pronásleduje, už nebyla tak bezprostřední. Měl dojem, že při chůzi určitě spal, protože si nepamatoval místa, kudy prošli. Ale nespal, to věděl s jistotou. Byl jenom na pochodu...

Jakási ruka ho prudce stáhla z okraje bažiny, když zašel příliš daleko. „Koukej, kam šlapeš, venkovane." Vedle něj byl Garet Jax.

Zamumlal něco v odpověď a škobrtal dál. „Je to chodící mrtvola," zaslechl Slanterovo zavrčení, ale zůstalo bez odpovědi. Promnul si oči. Slanter má pravdu. Síly už ho skoro opustily. Už to moc dlouho nevydrží.

A přece vydržel. Připadalo mu, že jde celé hodiny, že se plahočí mlhou a šedým polosvětlem, odevzdaně klopýtal za podsaditou Slanterovou postavou a jen matně si uvědomoval, že má Gareta Jaxe u lokte. Přestal mít úplně pojem o čase. Uvědomoval si jenom to, že ještě stojí na nohách a že ještě pořád jde. Jeden krok následoval po druhém, jedna noha střídala druhou a každý ten pohyb vyžadoval přímo nadlidské úsilí. Ale cesta

ho vedla pořád dál.

Až dokud...

„Zatracenej neřád!“ brblal Slanter a najednou se zdálo, že celý močál explodoval do výšky. Voda a řídké bláto vyletovaly do vzduchu a jako déšť padaly zase zpátky k zemi na venkovana. Řev prořízl ticho úsvitu, drsně a pronikavě a skoro přímo nad Jairem se vztyčilo něco obrovského.

„Polenáč!“ slyšel Slanterův výkřik.

Jair couvl, byl celý zmatený a bál se, uvědomoval si tu velikou věc, která se před ním vztyčila, šupinaté tělo, z něhož kapalo bláto, hlavu, co vypadala, jako by byla jenom rypák, a zuby doširoka rozevřené a pak ještě šátrající údy s drápy. Ucouvl, teď už byl šílený, ale nohy už mu nesloužily, byly příliš otupělé únavou, aby reagovaly, jak bylo zapotřebí. To obrovské stvoření nad ním, jehož stín zastřel dokonce i pronikající polosvětlo, mělo páchnoucí a vlhký dech.

Potom do něj něco ze strany narazilo; hrozně ho to překvapilo a hnalo ho to přímo do spárů té obludy. Celý omráčený uviděl Slantera — pořád stál na stejném místě jako předtím, tasený krátký meč a divoce jím máchal směrem na tu obludu — ta se po něm natahovala. Jenomže ten meč byl žalostně nevhodná zbraň. Příšera jeho útok odrazila a meč odletěl ze skřetova sevření. V okamžení jedna obrovská ruka s drápy těsně ovinula Slanterovo tělo.

„Slantere!“ křičel Jair a ze všech sil se pokoušel postavit na nohy.

Garet Jax už byl v pohybu. Skočil dopředu, byl to jenom rozmazaný stín, namířil černou holí do otevřené tlamy té příšery a vrazil ji hluboko do měkké tkáně jejího hrdla. Polenáč zařičel bolestí, sevřel čelisti a hůl překousl. Rukama s paťáty si z hrdla vyndal úlomky hole a Slantera srazil na zem.

Garet Jax znovu vyskočil proti té nestvůře s taseným krátkým mečem. Tak rychle, že Jair jen sotva stačil jeho pohyb sledovat, se ocitl na rameni té obludy a mimo dosah chňapajících paťátů. Zabodl meč hluboko do Polenáčova hrdla. Vytryskla temná krev. Potom rychle zase odskočil. Polenáč byl teď zraněný, bolest, kterou prodělával, byla zřejmá. S trhnutím se zdvihl a slepě odvrávoral do mlhy a tmy.

Slanter se úporně snažil vstát, byl celý omámený a otřesený, ale Garet Jax přistoupil k Jairovi, rychle mu pomohl na nohy. Venkovan měl oči dokořán, jak se v posvátné úctě vytřeštěně díval na Pána zbraní.

„Nikdy jsem neviděl... Nikdy jsem neviděl nikoho pohybovat se... tak rychle!“ vykoktal ze sebe.

Garet Jax si ho nevšímal. Jednou rukou ho pevně uchopil za límec a dotáhl ho ke stromům; Slanter spěchal za nimi.

V několika vteřinách měli mýtinu za zády.

Rudý oheň hořel všude kolem Druida, obtáčel ho v karmínových spirálách a hrozivě se rozzářil proti šedému světlu úsvitu. Brin, omámená a napůl oslepená explozí, se vydrápala na kolena a zastínila si oči. Druid se přitiskl k lesklé černé skále na dně údolí a bledá modrá aura jej chránila proti plamenům, které ho pohlcovaly. Štít, uvědomila si Brin — jeho ochrana proti hrůze, která ho může zničit.

Urputně hledala původce toho děsu a zjistila, že je necelých dvacet yardů od ní. Tam, v bledě zlatém slunečním svitu, který pronikal zpoza horizontu, se tyčila vysoká temná silueta, ruce s tryskajícím rudým ohněm rozpažené. Sžíravý přízrak! Hned věděla, co to je. Přišel k nim bez jediného zvuku, přistihl je ve chvíli, kdy ani trochu nebyli ve střehu, a udeřil na Druida. Allanon neměl naprosto šanci se bránit a přežil jenom díky svému výbornému instinktu.

Brin se vyškrábala na nohy. Jako šílená ječela na tu věc, co na něho zaútočila, ale nepohnula se. Nepohnul se ani vrhač ohně. Oheň v neutuchajícím proudu i dál tryskal z napřažených rukou na místo, kde se krčil Druid, vířil všude kolem jeho zahaleného těla a

prudce narážel na bledý modrý štít, který jej ještě dokázal zadržet. Karmínové světlo vzplálo a odráželo se k nebi od povrchu hory jako v zrcadle a celý svět dostal barvu krve.

Potom Rone Leah přispěchal, přiskočil k Brin a postavil se před ni jako přikrčené zvíře.

„Sakra!“ zavyl vztekle.

Tasil čepel z černého kovu Meče Leahů z pochvy a v tu chvíli nepomyslel na to, komu chce pomoci, ani kvůli komu takhle dobrovolně vydává všanc svůj život. V tu chvíli byl pravnukem Meniona Leaha, stejně rychlý a lehkomyslný, jako chtěl být jeho předek, a nechal svůj rozum ovládat instinktem. S válečným pokřikem svých předků z dávno minulých staletí zaútočil.

„Leah! Leah!“

Skočil do ohně a mečem širokým rozmáchlým gestem rozťal prstenec, který spoutával Allanona. V okamžení se plameny roztříštily, jako by byly ze skla, a z Druidovy schoulené postavy spadaly jako střepy. Z rukou sžíravého přízraku pořád ještě dštil oheň, ale stejně, jako je kov přitahován k magnetu, byl přitahován k čepeli, kterou vládl zrzavý horal. Bez ustání se přibližoval k černému kovu a hořel. Přesto ale Ronových rukou se plamen ani nedotkl; jako by jej do sebe zcela pohltil meč. Princ z Leahu stál v obranné pozici mezi přízrakem a Druidem, Meč Leahů držel svisle před sebou a z čepele tančil karmínový oheň.

Allanon vstal, temný a odpudivý jako ten, kdo ho vysledoval, teď už byl osvobozen od plamenů, jež jej spoutávaly. Hubené paže se zdvihly zpod pláště a vytryskl z nich modrý oheň. Zasáhl sžíravý přízrak a úplně ho zdvihl ze země a odhodil jej, jako by do něj narazil beran. Černý oblek se rozevlál doširoka a strašlivý křik se odrážel ozvěnou v Brinině mysli. Znovu Druid vymrštil oheň a za okamžik se ta temná postava, která ho pronásledovala, proměnila v prach.

Oheň se proměnil v proužky dýmu a rozptýlený popel a v Břidlicovém údolí se rozhostilo ticho. Meč Leahů poklesl, černý kov v pádu ostře zazvonil o skálu. Rone Leah sklopil hlavu; v očích měl ohromený výraz, když se podíval na Brin. Přišla k němu, objala ho pažemi a sevřela jej v náruči.

„Brin,“ zašeptal jemně. „Tenhle meč... ta moc...“

Nemohl dopovědět. Allanon položil svoji hubenou ruku pevně Ronovi na rameno.

„Neobávej se, princi z Leahu.“ Druidův hlas byl unavený, ale uklidňující. „Moc vskutku náleží tobě. To jsi tady ukázal. Jsi skutečně ochráncem venkovanky — a alespoň protentokrát i můj.“

Ruku mu na rameni nechal ještě chvíli a potom se ten velký muž vydal zpátky cestou, která je sem přivedla.

„Byl tu jenom jeden,“ zavolal na ně. „Kdyby tu byli i další, už bychom je viděli. Pojďte. Tady už nemáme co dělat.“

„Allanone...,“ začala za ním volat Brin.

„Pojď, venkovanko. Čas běží. Paranor potřebuje veškerou pomoc, co mu můžeme poskytnout. Musíme se hned vydat na cestu.“

Aniž by se ohlédl, šplhal nahoru z údolí pryč. Brin a Rone z Leahu ho v tiché odevzdanosti následovali.

Kapitola 10

Uběhla už skoro polovina dopoledne, než se Jair a jeho společníci dostali úplně ven z Černodubí. Před nimi se rozprostírala do daleka krajina — kopcovitý terén směrem na sever a nížiny směrem na jih. Měli jen málo času, aby to panorama mohli obdivovat. Vyčerpáni až téměř do krajnosti ještě stačili objevit shluk širokolistých javorů, které v podzimním zbarvení měly jasně karmínový odstín. V několika vteřinách usnuli.

Jair neměl tušení, zda některý z jeho společníků pomyslel na to, aby držel hlídku, když on bude spát, ale když se začal snášet soumrak, vzbudil ho Garet Jax. Protože si Pán zbraní uvědomoval, že jsou pořád ještě tak blízko Mlžného močálu a Černodubí, chtěl najít bezpečnější místo, kde by mohli přenocovat. Pevnostní pahorkatina sama o sobě ukrývala mnohá nebezpečenství, takže malá společnost se vydala na sever do kopců. Trochu se osvěžili tím půldenním spánkem a v cestě pokračovali až skoro do půlnoci, než se rozhodli utábořit se na noc až do úsvitu v hájku divoce rostoucích ovocných stromů, částečně prorostlých křovím. Tentokrát Jair trval na tom, aby se zpočátku střídali na stráži.

Druhý den šli dál na sever. V pozdním odpoledni došli až ke Stříbrné řece. Čistá a jiskřící v zapadajícím slunci, protékala svým klikatým korytem na západ mezi stromy obrostlými břehy a skalnatými mělčinami. Po několik dalších hodin tři poutníci kráčeli podél řeky východním směrem k Anaru, a než se snesla noc, byli už dost daleko od Mlžného močálu a Černodubí. Cestou nepotkali vůbec nikoho a nikde nebylo ani památky po skřetech ani hrozivých poutnících. Zdálo se, že alespoň v tomto okamžiku je nikdo nepronásleduje.

Byla už noc, když se jim podařilo najít si příhodné skryté místo u skupinky javorů a ořešáků na hřebeni nad řekou a utábořili se. Rozhodli se, že se odváží rozdělat oheň. Byl maličký a bez kouře. Dali si teplé jídlo a potom se usadili a upřeně se dívali do uhlíků, které pomalu dohořívaly a měnily se v popel. Noc byla jasná a teplá; nad jejich hlavami se vynořovaly první hvězdy, shlukovaly se v překrásných obrazcích na tmavém pozadí oblohy. Všude kolem zpívali noční ptáci, bzučel hmyz a z dáli byl slyšet zastřený hlomoz prudkého říčního toku. Usychající listí a křoviny sladce a zatuchle voněly do temnoty.

„Asi půjdu na dříví," řekl Slanter najednou, když byl nějakou dobu zticha. Ztěžka se postavil na nohy.

„Já ti pomůžu," nabídl se Jair.

Skřet po něm šlehl rozčileným pohledem. „Říkal jsem si snad o pomoc? Dříví umím nasbírat sám, chlapče."

Celý podmračený odešel do tmy.

Jair se znovu natáhl, ruce si složil na prsa. Tohle byla typická situace od chvíle, kdy se tahle trojice vydala na cestu — nikdo o ničem příliš nemluvil a to, co říkali, bylo vyřčeno bez přílišné srdečnosti. U Gareta Jaxe to ani moc nevadilo. Byl nemluvný od přírody, takže nebylo nic překvapivého na tom, když se odmítal příliš zapojovat do hovoru. Ale Slanter byl řečný chlapík a jeho póza mlčenlivosti byla zneklidňující. Jairovi se Slanter mnohem víc líbil takový, jaký byl předtím — ztřeštěný, upovídaný, skoro divoký. Teď už takový není. Zdálo se, že se stáhl do sebe a před venkovanem se uzavřel — jako by se cesta s Jairem stala nanejvýš odpornou.

Když o tom tak přemýšlel, do jisté míry tomu tak mohlo být. Vždyť Slanter původně vůbec nechtěl jít. „Na cestu se vydal jenom proto, že ho umluvil Jair. A teď to bylo tak, že skřet cestoval s chlapíkem, který byl ještě nedávno jeho vězněm, a ještě s dalším, co mu ani za mák nevěřil, a to jen proto, aby je bezpečně dovedl k těm lidem, kteří válčili s jeho rasou. On by se do toho nepouštěl, ale když pomáhal Jairovi, vydal všanc své projevy věrnosti, takže teď na tom byl jen o trochu lépe než vyděděnec.

A potom tu ještě byla ta věc s Polenáčem. Slanter přišel Jairovi na pomoc tak odvážně, až to pořád venkovanovi připadalo záhadné — byl to skutek, který se vůbec nehodil k povaze muže tak bezzásadového a sobeckého, jako byl Slanter — a co se z toho stalo. Slanter nedokázal Polenáče odehnat, sám se stal obětí a nezbylo mu nic, než se spolehnout, že ho zachrání Garet Jax. To musel pociťovat s velikou hořkostí. Slanter je stopař a stopaři jsou velice hrdí. Stopaři měli ochraňovat lidi, které vedli, nemělo to být opačně.

Z malého ohně znenadání vylétly jiskry a upoutaly jeho pozornost. O několik stop dál se Garet Jax, natažený a opřený o kládu, pohnul a ohlédl. Ty podivné oči hledaly jeho a Jair se přistihl, že si zase v duchu klade otázku, jakou má vlastně Pán zbraní povahu.

„Asi bych ti měl znovu poděkovat," řekl a přitáhl si kolena na prsa, „žes mě zachránil před tou obludou v Mlžném močále."

Druhý muž se ohlédl do ohně. Jair ho chvíli pozoroval a snažil se rozhodnout, jestli má ještě něco říct.

„Můžu se na něco zeptat?" odvážil se nakonec.

Pán zbraní lhostejně pokrčil rameny.

„Proč jsi mě zachránil? Nejen před tou obludou v močále, ale ještě předtím v Černodubí, když mě skřeti drželi jako vězně?" Tvrdé oči se na něj znovu upřely a on ze sebe honem soukal slova, aniž by si je předem lépe rozmyslel. „Prostě jenom tak úplně nechápu, co tě k tomu přimělo. Vždyť mě vůbec neznáš. Klidně jsi mohl jít dál svojí cestou."

Garet Jax znovu pokrčil rameny. „Šel jsem svojí cestou."

„Jak to myslíš?"

„Prostě se to tak přihodilo — moje cesta byla stejná jako ta tvoje. Tohle mám na mysli."

Jair se lehce zamračil. „Ale ty jsi nevěděl, kam mě vedou."

„Na východ. Kam jinam by mohla jít patrola skřetů s vězněm?"

Jair se zamračil ještě víc. Na to nemohl říct nic.

Ale stejně — nic z toho, co řekl Pán zbraní, nijak nevysvětlilo, proč vlastně zachránil zrovna Jaira.

„Stejně pořád nechápu, proč jsi mi pomohl," trval na svém.

Na tváři toho muže se mihnul slabý úsměv. „Asi to nevypadá, že bych měl zrovna hluboce lidskou povahu, že ne?"

„To jsem neřekl."

„To jsi ani nemusel. Ale i tak, máš pravdu — jsem takový."

Jair zaváhal a upřeně se na něj koukal.

„Řekl jsem, že ne," opakoval Garet Jax. Úsměv byl ten tam. „Kdyby ano, nebyl bych moc dlouho naživu. A být naživu je věc, kterou umím ze všeho nejlíp."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Jair nevěděl, co má dál říkat. Pán zbraní postoupil dopředu a sehnul se k ohni, aby se trochu ohřál.

„Ale ty mě zajímáš," řekl pomalu a upřeně se podíval na Jaira. „Myslím, že to byl důvod, proč jsem tě osvobodil. Zajímáš mě a na světě už není příliš mnoho věcí, co by mě zajímaly..."

Odešel a v očích měl vzdálený pohled. Ten ale po malé chvíli zmizel a on si znovu bedlivě Jaira prohlížel. „Byl jsi tam sám, svázaný a s roubíkem v ústech a hlídala tě celá patrola po zuby ozbrojených skřetů. To bylo moc divné. Báli se tě. To mě upoutalo. Chtěl jsem vědět, čeho se na tobě tolik obávají."

Pokrčil rameny. „Tak jsem si řekl, že stojí za to se obtěžovat tě osvobodit."

Jair se na něj upřeně díval. Zvědavost? Skutečně mu Garet Jax přišel na pomoc jen ze zvědavosti? Najednou si pomyslel — ne, bylo v tom něco víc.

„Báli se kouzla," řekl najednou. „Chceš vidět, jak to funguje?"

Garet Jax se podíval zpátky do ohně. „Možná později. Ještě nejsme v cíli naší cesty." Zdálo se, že ho to vůbec nezajímá.

„Proto mě bereš s sebou do Posledního přístavu?“ naléhal na něj Jair.

„Částečně.“

Nic víc už nedodal. Jair se na něj zneklidněně podíval.

„Co je ten zbytek?“

Pán zbraní neodpovídal. Dokonce se na Jaira ani nepodíval. Jenom se zády opřel o spadlou kládu, zabalil se do černého cestovního pláště a díval se do ohně.

Jair to zkusil trochu jinak. „A co Slanter? Proč jsi pomohl jemu? Mohl jsi ho nechat Polenáčovi.“

Garet Jax si povzdychl. „To jsem mohl. Jsi snad proto šťastnější?“

„Samozřejmě ne. Co tím myslíš?“

„Připadá mi, že sis o mně udělal takové mínění, že jsem člověk, který neudělá nic, z čeho by neměl osobní prospěch. Neměl bys věřit všemu, co slyšíš. Jsi mladý, ne hloupý.“

Jair se začervenal. „Ty Slantera moc rád nemáš, že ne?“

„Neznám ho natolik, abych ho měl rád nebo nerad. Přiznávám se, že skřety zrovna v oblibě moc nemám. Jenomže tenhle se dvakrát chtěl vydat všanc nebezpečí kvůli tobě. A tak stojí za to ho zachránit.“

Najednou se ohlédl. „Kromě toho — ty ho máš rád a nechceš, aby se mu něco stalo. Mám pravdu?“

„Máš pravdu.“

„To samo o sobě je dost zvláštní, nemyslíš? A jak už jsem říkal, zajímáš mě.“

Jair zamyšleně přikývl. „Ty mě taky zajímáš.“

Garet Jax se odvrátil. „Dobře. Oba máme cestou do Posledního přístavu o čem přemýšlet.“

Už o tom dál nemluvil a Jair taky ne. Venkovan nebyl ani trochu spokojen, když pochopil, co přimělo Pána zbraní pomáhat jemu nebo Slanterovi, ale bylo zřejmé, že se o tom už tu noc nic nedozví. Garet Jax je záhada, kterou není snadné rozluštit.

Oheň už skoro dohasl a Jair si vzpomněl, že Slanter šel na dříví a ještě se nevrátil. Chvíli přemýšlel, jestli má něco udělat nebo ne, potom se znovu obrátil na Gareta Jaxe.

„Myslíš, že by se Slanterovi mohlo něco přihodit?“ zeptal se. „Už je docela dlouho pryč.“

Pán zbraní zavrtěl hlavou. „Dokáže se o sebe postarat.“ Vstal a nohou rozhrnul žhavé uhlíky; plameny pohasly. „Oheň už stejně nepotřebujeme.“

Vrátil se zase na to místo vedle padlé klády, zachumlal se do cestovního pláště a během několika vteřin usnul. Jair ležel chvíli tiše a naslouchal hlubokému oddechování toho muže a zíral do tmy. Nakonec se také pořádně přikryl a uvelebil se. Pořád si ještě dělal trochu starosti o Slantera, ale uznával, že Garet Jax měl pravdu, když říkal, že se skřet o sebe dokáže postarat. Navíc Jaira najednou přepadla veliká ospalost. Zhluboka vdechoval teplý noční vzduch a zavřel oči. Chvilku nechal svoji mysl jen tak a přistihl se, že myslí na Brin, Rona a Allanona a v duchu se ptá sám sebe, kde by tak v tuhle chvíli mohli být.

Potom se jeho myšlenky roztříštily a on usnul.

Také Slanter přemýšlel — na vyvýšenině nad Stříbrnou řekou, ukrytý ve stínu vrby. Myslel na to, že je čas vydat se jinou cestou. Zašel až takhle daleko, protože ho k tomu přemluvil ten zatracený kluk. Jen si to představte, nabízel mu úplatek — ten kluk! Jako kdyby se někdy snížil k tomu, aby přijal úplatek od kluka! A přesto, jak se domníval, to myslel dobře. Přání, aby zůstal s ním, bylo nefalšované. A jemu se Jair také docela zamlouval. V tom mladíkovi bylo spousta houževnatosti.

Skřet si přitáhl kolena na hrudník a zamyšleně je objal rukama. Stejně je tohle ale bláznivina. Jde přímo do tábora svého nepřítele. No, trpaslíci samozřejmě nejsou jeho osobními nepřáteli. Tak jako tak mu na trpaslících vůbec nezáleží. Jenomže teď zrovna jsou ve válce s kmeny skřetů a měl veliké pochybnosti, že pocity, které k nim chová, nějakým způsobem něco změní. Postačí, když jenom uvidí, že je skřet.

Zavrtěl hlavou. Riziko je příliš veliké. A to všechno kvůli tomu klukovi, co s největší pravděpodobností ani sám pořádně neví, co bude chtít zítra. Kromě toho řekl, že chlapce dovede ke hranici Anaru, a tam už skoro jsou. Zítra ještě před večerem do pralesů dozajista dojdou. On své slovo dodržel.

Tak. Zhluboka se nadechl a vyškrábal se na nohy. Je čas jít dál. Takhle žil celý svůj život — jako všichni stopaři. Ten chlapec bude možná zpočátku rozčilený, ale překoná to. A Slanter pochyboval o tom, že mu hrozí jakékoli nebezpečí, když o něj pečuje Garet Jax. Faktem zůstává, že pro toho kluka to takhle bude lepší.

Podrážděně zavrtěl hlavou. Nehodí se ani, aby Jaira nazýval chlapcem. Bylo mu víc než skřetovi, když poprvé odešel z domova. Jair je schopen se o sebe postarat, když to bude zapotřebí. Ve skutečnosti nepotřebuje Slantera ani Pána zbraní ani kohokoli jiného. Dokud se může ochránit svým kouzlem.

Slanter ještě chvíli váhal, znovu to probíral. Nedozví se nic o kouzlu, samozřejmě, což je moc špatné. Kouzlo ho zmátlo, jak chlapcův hlas mohl... Ne, už se rozhodl. Skřet ve Východní zemi nemá co dělat nikde v blízkosti trpaslíků. Nejlíp mu bude, když se připojí ke svým. Jenomže teď už se k nim vrátit nemůže. Nejlíp bude proplížit se do tábora, vzít si svoji výstroj, přebrodit řeku a vydat se na sever do pohraničních oblastí.

Zamračil se. A třeba mu jenom připadá, že ten venkovan je jako chlapec...

Slantere, hni sebou!

Rychle se otočil a zmizel v temné noci.

Jair Ohmsford měl v noci spoustu snů. Jezdil na koni přes kopce a lučiny, hustými stinnými lesy a vítr mu fičel do uší. Brin jela vedle něj a vlasy černé jako noc měla neskutečně dlouhé a vlály jí ve větru. Neřekli si ani slovo, a přece přesně věděli, co si ten druhý myslí. Projížděli velikou rychlostí zeměmi, které nikdy neviděli, plnými života, rozlehlými a divokými. Nebezpečí číhalo všude kolem: Polenáč, obrovský a páchnoucí čpavou bažinou, skřeti se svými pokřivenými žlutými obličeji, na nichž se zračila potměšilost jejich zlých záměrů; sžíravé přízraky, nic než duchové, nevýrazní a tajemní, jak se vynořovali z temnoty. Byli tam i jiní — beztvará obrovská stvoření, která nebyla vidět, ale jenom cítit, a samotný pocit z toho, že tam jsou, byl jaksi mnohem horší než jakýkoli obličej, co kdy může existovat. Tahle stvoření zla se po nich sápala, paráty a zuby protínala vzduch, oči jim žhnuly jako uhlíky v nejtemnější noci. Chtěla stáhnout Jaira a jeho sestru z koní a roztrhat je na kusy. Vždycky ale byla příliš pomalá, jen o kousíček vždycky minula svůj cíl, jak rychlí koně tryskem vezli Jaira a Brin tak, aby na ně nedosáhla.

Závod však pokračoval pořád dál. Nekončil tak, jako končí každá honička. Prostě pořád pokračoval. Byl to nekonečný úprk zemí, která se rozprostírala po horizont. I když je ta stvoření, která je pronásledovala, nikdy nepolapila, přesto vepředu na ně číhala stále nová a nová. Zpočátku měli oba radostnou náladu. Byli divocí a volní a nikdo se jich nemohl dotknout, bratr a sestra jako partneři proti všem, kdo by je snad chtěli strhnout. Ale za nějakou dobu se cosi změnilo. Postupně a záludně se mezi ně cosi vkradlo a oni věděli, co to je. Nemělo to jméno. Našeptávalo jim to, co se musí stát. Ten závod nemohou vyhrát, protože ti, co za nimi běží, jsou součástí jejich osobností. Žádný kůň, byť i seberychlejší, je nedonese do bezpečí. Podívejte se, kdo to je, našeptával ten hlas, a oni uvidí pravdu.

Jeď! zavyl Jair zlostně a pobídl svého koně ještě k rychlejšímu cvalu. Ale hlas dál našeptával a obloha nad nimi potemněla, barva země se ztratila a všechno zešedlo a utichlo. Jeď! zařval. Potom se otočil, aby se podíval na Brin, protože měl nejasný pocit, že s ní něco není v pořádku. Opanovala ho hrůza — Brin tam už nebyla. Ty obludy ji dohonily a pozřely, spolkly ji ty temné příšery, které ji dohnaly... které dohnaly...

Jair vytřeštil oči. Pot mu splavoval obličej a šaty pod pláštěm, v nichž spal, měl celé mokré. Hvězdy na nebi něžně svítily a noc byla klidná a tichá. Přesto mu ale v mysli pořád zůstával ten sen, velice živý.

Potom si uvědomil, že oheň se zase lehce rozhořel a jeho plameny olizují ve tmě nové kusy dřeva. Někdo ten oheň znovu rozdělal.

Slanter...?

Rychle ze sebe shodil plášť a posadil se. Rozhlížel se kolem, ale Slantera nikde neviděl. Několik stop od něj nerušené spal Garet Jax. Nic se nezměnilo — nic než ten oheň.

Potom se z noci vynořila postava, hubený a křehký starý muž. Tělo měl ohnuté a staré a byl oblečen do bílého. Stříbrně bílé vlasy a plnovous rámovaly jeho jemnou tvář a při chůzi se opíral o hůl. S vřelým úsměvem vešel do kruhu světla a zastavil se.

„Buď zdráv, Jaire," pozdravil ho.

Venkovan na něj upřeně koukal. „Buď zdráv."

„Sny mohou být vizí toho, co se má stát, víš. A mohou být i varováním, na co si musíme dát pozor."

Jair nebyl schopen slova. Ten starý muž šel směrem k ohni, našlapoval s velikou opatrností, až nakonec stanul před venkovanem. Potom se opatrně sehnul k zemi, byl to útržek života, který by mohl prudký vítr smést z povrchu země.

„Znáš mě, Jaire?" zeptal se stařík, jeho hlas byl spíš mumlání v tichu. „Ať ti tvoje vzpomínky napoví."

„Já ne...," začal Jair hovořit, ale potom zmlkl. Jako by se v něm kdesi hluboko něco probudilo. Najednou Jair věděl přesně, kdo to před ním sedí.

„Řekni, jak se jmenuji." Usmál se.

Jair polkl naprázdno. „Ty jsi král Stříbrné řeky."

Stařec přikývl. „Říkáš to správně. A jsem také tvůj přítel, stejně jako jsem byl přítelem tvého otce a pradědečka před ním. Byli to muži, jejichž životy měly podobný smysl, zasvětili je zemi a jejím potřebám."

Jair na něj koukal bez jediného slova, potom si najednou vzpomněl na spícího Gareta Jaxe. Nevzbudí se Pán zbraní...?

„Během našeho rozhovoru bude spát," dostalo se mu odpovědi na nevyřčenou otázku. „Nikdo nás v této noci nebude vyrušovat, dítě života."

Dítě? Jair ztuhl. Ale hned vzápětí ho zlost přešla; zmizela, když uviděl, co se zračí ve tváři toho člověka — srdečnost, jemnost a láska. S tímhle člověkem nelze mít pocity zloby a trpkosti — jenom úcty.

„Teď mě poslouchej," šeptal starý hlas. „Potřebuji tě, Jaire. Dopřej svým myšlenkám uši a oči, abys pochopil."

Potom se venkovanovi zdálo, jako by se všechno kolem něj rozplynulo, a v mysli se mu začaly vytvářet představy. Slyšel hlas toho starce, slova zněla podivně napjatě a smutně a oživovala to, co viděl.

Před ním se rozprostíraly anarské pralesy a byly tam také Krkavčí štíty, velký a roztáhlý horský hřeben, který se tyčil proti karmínovému slunci — černý a pustý. Stříbrná řeka protékala mezi jeho vrcholy jako tenká jasná stužka světla proti temné skále. Kráčel podél jejího toku daleko do hor, až nakonec došel k samotnému prameni vysoko v osamělém věžovitém vrcholu. Byla tam studna, do níž vtékala voda z pramenů z hlubin země, vytékala skalou, přelévala se a tady začínala její dlouhá cesta na západ.

Ale bylo tam něco víc — něco za tou studnou a její pevností. Pod vrcholem, ztracená v mlze a temnotě, byla veliká jáma lemovaná po obvodu zubatými skalnatými stěnami. Z jámy k vrcholu vedlo dlouhé točité schodiště, byla to tenká kamenná stezička, která ve spirálách vedla směrem nahoru. Sžíravé přízraky kráčely touhle kameny vydlážděnou cestou za svými záludnými a temnými cíli. Přicházely jeden po druhém a nakonec se dostaly až na vrchol. Tam se postavily do řady a dívaly se do vody ve studni. Potom všechny jako jeden muž sestoupily a dotkly se vodní hladiny rukou. V okamžení se voda zakalila, otrávila a proměnila se z křišťálově čisté na odporně černou. Stékala z hor a pronikala na západ skrze velké anarské pralesy, které obývali trpaslíci, potom do země

krále Stříbrné řeky a k Jairovi...

Otrávená! To slovo najednou burácelo venkovanovi v mysli. Stříbrná řeka je otrávená a země umírá...

Představy najednou zmizely. Jair zamrkal očima. Před ním byl zase ten stařec, jeho větrem ošlehaný obličej se jemně usmíval.

„Z útrob Maelmordu šly sžíravé přízraky cestou, které říkají Croagh, k Nebeské studni, zdroji života Stříbrné řeky," šeptal. „Jed působil stále víc. Teď už to vypadá, že vody budou zničeny úplně. Až se to stane, Jaire Ohmsforde, bude veškerý život, jemuž slouží a který udržuje, zničen. Celé území z hlubin anarského západu až k Duhovému jezeru začne hynout."

„Ale copak tomu nemůžeš zabránit?" zeptal se ho zlobně venkovan a škubal sebou bolestí při vzpomínce na to, co viděl. „Nemůžeš snad k nim přijít a zastavit je, než bude úplně pozdě? Máš určitě větší sílu než oni!" •

Král Stříbrné řeky si povzdechl. „Ve své zemi mohu dělat všechno. Ale jenom tam. Mimo ni jsem zcela bezmocný. Dělám, co je v mých silách, abych udržel vodu Stříbrné řeky čistou ve své zemi, ale za jejími hranicemi nemohu dělat nic. Nemám ani dost síly, abych neustále bránil prosakování jedu. Dříve nebo později mi dojdou síly a nezvládnu to."

Chvilku bylo ticho, jak se ti dva dívali jeden druhému do očí ve světle blikajícího táborového ohně. Jair usilovně přemýšlel.

„A co Brin?" vykřikl najednou. ,.Je s Allanonem na cestě ke zdroji moci sžíravých přízraků, aby ho zničili! Až to udělají, ta otrava se nezastaví?"

Starý muž se mu podíval do očí. „Viděl jsem ve snu tvoji sestru a toho Druida, dítě. Jejich dílo se nepodaří. Jsou jako listy ve větru. Oba zahynou."

Jaira zaplavil chlad. Díval se na starce bez jediného slova. Zahynou! Brin odešla navždy...

„Ne," zamumlal chraplavě. „Ne, mýlíš se!"

„Je možné ji zachránit," zaslechl najednou jeho jemný hlas. „Ty ji můžeš zachránit."

„Jak?" zašeptal Jair.

„Musíš jít za ní."

„Ale já nevím, kde je!"

„Musíš jít tam, kde víš, že bude. Vybral jsem si tě, abys šel místo mne jako spasitel země a jejího života. Jsou vlákna, která nás všechny spojují, ale jsou zauzlovaná. Vlákno, které třímáš ve svých rukou ty, je to, které ta ostatní uvolní."

Jair nevěděl, o čem ten starý muž mluví, a nijak zvlášť ho to ani nezajímalo. Chtěl jenom pomoci Brin. „Řekni mi, co mám dělat."

Starý muž přikývl. „Musíš začít tak, že mi dáš elfeíny."

Elfeíny! Zase na ně Jair zapomněl! Jejich kouzlo mělo moc, kterou potřeboval, aby zdolal kouzlo sžíravého přízraku a aby ho žádné vyvolané kouzlo nemohlo zastavit!

„Dokážeš to zařídit tak, aby mi fungovaly?" zeptal se venkovan spěšně a vyndaval je zpod tuniky. „Můžeš mi ukázat, jak probudit tu moc, kterou v sobě mají?"

Ale král zavrtěl hlavou. „To nemohu. Jejich moc ti nenáleží. Náleží jen tomu, komu bylo kouzlo svobodně předáno, a to kouzlo tobě dáno nebylo."

Jair byl sklíčený. „Co mám tedy dělat? K čemu jsou ty kameny, když...?"

„Mají spoustu využití, Jaire," jemně ho přerušil. „Ale nejdřív mi je musíš dát. Navždycky."

Jair se na něj upřeně díval. Poprvé od chvíle, kdy se ten stařík objevil, venkovan zaváhal, zda mu má věřit. Ukořistil elfeíny z domova s nasazením života. Stále je znovu a znovu ochraňoval, a to všechno jenom proto, aby našel způsob, jak je použít, aby pomohly jeho rodině proti sžíravým přízrakům. Teď po něm ten člověk žádá, aby se vzdal jediné skutečné zbraně, kterou má. Jak by něco takového mohl udělat?

„Dej mi je," znovu zaslechl ten jemný hlas.

Jair ještě chvíli váhal, bojoval se svojí nerozhodností. Potom králi Stříbrné řeky pomalu

podal váček.

„Dobře děláš," řekl mu. „Tvůj charakter a úsudek jsou vskutku hodné tvých předků. Právě pro tyhle tvoje vlastnosti jsem si tě vybral. A tyhle vlastnosti ti zůstanou i nadále."

Schoval elfeíny do záhybů svého oděvu a vyndal zase jiný váček. „V tomhle váčku je stříbrný prach — ten vzkřísí vodu Stříbrné řeky. Musíš jej donést k Nebeské studni a nasypat ho do otrávené vody. Když to uděláš, voda bude zase čistá. Potom přijdeš na to, jak přivést svoji sestru zase k sobě."

Přivést Brin k sobě? Jair pomalu vrtěl hlavou. Co tímhle ten starý člověk myslí?

„Ztratí sama sebe." Vypadalo to, že král Stříbrné řeky zase dokáže číst jeho myšlenky. „Tvůj hlas jí pomůže najít cestu zpátky."

Jair tomu pořád nerozuměl. Začal klást otázky, aby nebyl ze všeho tolik zmatený, ale starý muž jenom pomalu kroutil hlavou.

„Poslouchej, co říkám." Natáhl k němu jednu svoji hubenou paži a do rukou mu vložil váček se stříbrným prachem. „Teď jsme spojeni. Důvěra byla vyměněna. Tak teď můžeme dělat totéž s kouzly. Tvoje kouzlo ti není k ničemu a já zase nemůžu použít to svoje. Takže já u sebe schovám to tvoje kouzlo a předám ti svoje."

Znovu rukou zašátral pod svůj oděv. „Elfeíny jsou tři, jeden pro mysl, jeden pro tělo a jeden pro srdce — kouzla, která mohou ovinout a vytvořit moc kamenů. Dám ti tedy tři kouzla. První je tohle."

V ruce držel třpytivý křišťál na stříbrném řetízku. Podal ho Jairovi. „Pro mysl křišťál vidění. Když mu zazpíváš, ukáže ti obličej tvé sestry, ať bude kdekoli. Použij ho, když budeš potřebovat vědět, co je s ní. A to *budeš* potřebovat vědět, protože musíš dojít k Nebeské studni dřív, než ona sejde do Maelmordu."

Zvedl ruku na Jairovo rameno. „Pro tělo síla, která tě bude provázet na tvé cestě na východ a napomůže ti odolat nebezpečenstvím, která tam na tebe budou číhat. Tu sílu najdeš u těch, kteří pojedou s tebou — nebudeš totiž na té cestě sám. Tedy dotyk kouzla pro každého. Začíná to a končí tady." Ukázal na spícího Gareta Jaxe. „Až budeš nejvíc potřebovat, vždycky přijde. Bude tvým ochráncem až do chvíle, kdy nakonec staneš u Nebeské studny."

Znovu se obrátil k Jairovi. „A pro srdce, dítě, poslední kouzlo — přání, které ti může posloužit nejvíc ze všeho. *Jen jedenkrát* můžeš vyvolat píseň přání a ona ti předá nikoli iluzi, ale skutečnost. To je kouzlo, které zachrání tvoji sestru. Použij ho, až budeš stát u Nebeské studny."

Jair pomalu zavrtěl hlavou. „Ale jak to mám použít? Co mám dělat?"

„Nemohu ti říci, jak se máš sám rozhodnout," odpověděl král Stříbrné řeky. „Až nasypeš stříbrný prach do Nebeské studny a voda bude zase čistá, vhoď za ním i křišťál vidění. Tam určitě odpověď najdeš."

Potom se maličko předklonil a zdvihl svoji křehkou ruku. „Ale dej si pozor! Musíš ke studni dojít ještě dřív, než tvá sestra vstoupí do Maelmordu. Je dáno, že to udělá, protože Druid správně věří jejímu kouzlu. Musíš tam být, až se to stane."

„Budu tam," zašeptal Jair a pevně sevřel křišťál vidění.

Stařec pokýval hlavou. „Vkládám v tebe velikou důvěru. Země a rasy jsou teď ve tvých rukách, na tobě záleží. Nesmíš je zklamat. Ale máš odvahu. Budeš poctivý. Opakuj ta slova, Jaire."

„Budu poctivý," opakoval venkovan.

Král Stříbrné řeky se pomalu opatrně zase narovnal, duch noci. Jaira náhle zaplavíte obrovská únava a znovu se schoulil do svého cestovního pláště. Bylo mu zase teplo a pohodlně se mu leželo.

„Ty jsi ze všech nejvíc součástí mého já," slyšel starého muže, slova byla tichá a vzdálená. „Dítě života, to kouzlo tě takovým udělá. Všechno se změní, ale minulost se přenese a stane se, co má se stát. Tak to bylo s tvým pradědečkem a s tvým otcem. Tak je to i s tebou."

Mizel, rozplýval se jako dým ve světle ohně. Jair se za ním díval, ale měl oči tak unavené, že už je nedokázal ani zaostřit.

„Až se probudíš, všechno bude jako dřív, až na to, že jsem přišel já. Teď spi, dítě. Zůstávej v pokoji“

Jair poslušně zavřel oči a usnul.

Kapitola 11

Když se Jair probudil, už svítalo. Slunce vysílalo své paprsky z bezmračné modré oblohy a zahřívalo půdu pořád ještě vlhkou od ranní rosy. Líně se protáhl a zhluboka vdechl vůni chleba a vařícího se masa. U táborového ohně klečel zády k němu Garet Jax a připravoval snídani.

Jair se rozhlédl kolem sebe. Slantera nebylo nikde vidět.

Všechno bude jako dřív...

Najednou si vzpomněl na všechno, co se stalo uplynulou noc, a s trhnutím se posadil. Král Stříbrné řeky — nebo to snad všechno byl jenom sen? Podíval se na svoje ruce. Neměl v nich žádný křišťál vidění. Když znovu usnul, křišťál — pokud nějaký skutečně existoval — držel v rukou. Tápal kolem sebe po zemi a snažil se ho nahmatat, potom prohledával cestovní plášť. Křišťál pořád nikde.

Takže to *byl* sen. Rychle hledal po kapsách své tuniky. Vyboulenina v jedné kapse — to byly elfeíny — anebo to je váček se stříbrným prachem? Rychle si rukama přejel po těle.

„Hledáš něco?“

Jair trhnul hlavou a uviděl, že Garet Jax ho upřeně pozoruje. Rychle zavrtěl hlavou. „Ne, to já jen...,“ koktal.

Potom si všiml, že vepředu, kde se mu otevírala tunika, má blyštivý kov na hrudi. Podíval se dolů, zastrčil bradu. Byl to stříbrný řetízek.

„Chceš něco k jídlu?“ zeptal se ho jeho společník.

Jair ho neslyšel. Takže to tedy nakonec sen nebyl, pomyslel si. Byla to pravda. Všechno se stalo přesně tak, jak si to pamatoval. Jednou rukou si přejížděl po přední straně tuniky po délce stříbrného řetízku a nahmatal prstenec, kterým k němu byl připevněn křišťál.

„Tak chceš něco jíst, nebo ne?“ znovu se zeptal Garet Jax rozmrzele.

„Ano, já..., ano, chci,“ mumlal Jair. Garet Jax vstal, přešel k němu a klekl si vedle něj. Podal mu talíř s jídlem z kotlíku. Aby zamaskoval své rozrušení, pustil se Jair do jídla.

„Kde je Slanter?“ zeptal se po chvilce, když si znovu uvědomil, že jim skřet chybí.

Garet Jax pokrčil rameny. „Nevrátil se. Hledal jsem ho tu po okolí ještě před snídaní. Jeho stopy vedly podél řeky a potom se stočily na západ.“

„Na západ?“ Jair přestal jíst. „Ale tudy se přece do Anaru nejde.“

Pán zbraní přitakal. „Mám dojem, že tvůj přítel si řekl, že už s námi šel dost daleko. To je ta potíž se skřety — nejsou zrovna spolehliví.“

Jair pocítil hluboké bodnutí zklamání. Slanter se určitě rozhodl jít svojí vlastní cestou. Ale proč se musel takhle odplížit? Proč alespoň něco neřekl? Jair o tom chvilku přemýšlel a pak se přinutil dojíst snídani a pokoušel se ze sebe dostat to zklamání. Dnes ráno má mnohem naléhavější záležitosti, na které se musí soustředit.

Ještě jednou si v mysli probral všechno, co mu v noci řekl král Stříbrné řeky. Musí splnit jeden úkol. Musí dojít hluboko do Anaru, do Krkavčích štítů a do brlohu sžíravých přízraků na vrchol zvaný Nebeská studna. Bude to dlouhá, nebezpečná cesta — dokonce i pro zkušeného stopaře. Jair se upřeně díval do země. Samozřejmě půjde. O tom nebylo jediné pochyby. Ale ať byl jakkoli odvážný a rozhodnutý se na tu cestu vydat, musel připustit, že ke zkušenému stopaři má skutečně daleko — nebo ke zkušenému komukoli. Bude potřebovat, aby mu někdo pomohl. Ale kde tu pomoc sežene?

Zvědavě se podíval na Gareta Jaxe. Ten muž bude tvůj ochránce, slíbil mu král Stříbrné řeky. Dám mu sílu, aby přestál nebezpečenství, která vás budou cestou provázet. Až ho budeš potřebovat, přijde.

Jair se zamračil. Ví tohle všechno Garet Jax? Rozhodně to tak nevypadá. Dozajista ten stařec nepřišel za Pánem zbraní včera v noci, jako přišel za Jairem. Jinak by se už o

něčem zmínil. Znamená to, že je na Jairovi, aby mu všechno vysvětlil. Ale jak má venkovan přesvědčit Pána zbraní, aby s ním šel hluboko do Anaru? A kromě toho, jak ho má přesvědčit, že se mu to jenom nezdálo?

Pořád ještě o tom přemýšlel, když se najednou k jeho obrovskému údivu ze stromoví vynořil Slanter.

„Zbylo ještě něco v kotlíku?“ zeptal se a kabonil se na oba dva.

Garet Jax mu beze slova podal talíř. Skřet odložil vak, který nesl, sedl si k ohni a vzal si pořádnou porci chleba a masa. Jair se na něj koukal. Vypadal k smrti unavený a podrážděný, jako by celou noc nespal.

Skřet si toho všiml. „Vadí ti snad něco?“ vyštěkl na něj.

„Ale ne.“ Jair se honem podíval jinam a pak zase zpátky. „Jen jsem si říkal, kde jsi asi byl.“

Slanter zůstal skloněný nad talířem. „Rozhodl jsem se spát dole u řeky. Je tam chladněji. U ohně je vedro.“ Jair šlehl očima po odloženém vaku a skřet trhnul hlavou. „Vzal jsem si s sebou vak, abych se mohl trochu porozhlédnout kolem řeky — kdyby to bylo třeba, jen tak pro případ. Jen abych si byl jistý, že nic...“

Odmlčel se. „Nemusím se ti zpovídat, chlapče! Co záleží na tom, co jsem dělal? Teď jsem tady, ne? Nech mě na pokoji!“

Znovu se pustil do snídaně, a to s pořádnou vervou. Jair se kradmo podíval na Gareta Jaxe, ale podle všeho si Pán zbraní ničeho nevšiml. Venkovan se znovu otočil na Slantera. Samozřejmě lže; jeho stopy vedly podél řeky. To říkal Garet Jax. Proč se rozhodl vrátit?

Ledaže...

Jair se ovládl. Ta představa byla až příliš divoká. Ale třeba se stalo, že král Stříbrné řeky použil své kouzlo, aby se skřet zase vrátil. Klidně to mohl udělat, napadlo Jaira, a Slanter nikdy nepochopí ani si neuvědomí, co se s ním děje. Třeba ten stařec viděl, že Jair bude potřebovat stopaře — skřeta, který zná celou Východní zemi.

Potom Jaira najednou napadlo, že třeba král Stříbrné řeky k němu přivedl i Gareta Jaxe. Že Pán zbraní mu přišel na pomoc do Černodubí, protože to tak chtěl ten starý muž. Je to možné? Je to skutečně důvod, proč ho Garet Jax vysvobodil — aniž by si toho byl vědom?

Jair tam strnule seděl a mlčel. Zapomněl i na jídlo. To by vysvětlovalo neochotu stopaře i žoldnéře hovořit o důvodech jejich činů. Oni sami tomu úplně nerozuměli. Ale jestli je to pravda, pak je stejně dobře možné, že i Jair se sem dostal podobnou manipulací. Kolik z toho, co se mu přihodilo, bylo výsledkem práce toho stařík a?

Garet Jax dosnídal a hasil oheň. I Slanter už byl na nohou, beze slova zdvihl svůj odložený vak. Jair se díval z jednoho na druhého a v duchu se sám sebe ptal, co by měl udělat. Věděl, že mlčet nemůže.

„Je čas jít,“ zavolal Garet Jax, aby ho pobídl. Slanter už byl na kraji mýtiny.

„Počkejte... počkejte chvilku.“ Oba se otočili a upřeně se na něj dívali, jak pomalu vstává ze země. „Musím vám napřed něco říct.“

Řekl jim všechno. Původně to sice neměl v úmyslu, ale když řekl jedno, musel říct i druhé, aby to mohl vysvětlit. Než si to uvědomil, řekl jim všechno. Řekl jim o Allanonově návštěvě ve Stinném dolu a o jeho vyprávění o Ildatch, o tom, jak Brin a Rone Leah odešli s Druidem na východ, aby se dostali do Maelmordu, a nakonec o zjevení krále Stříbrné řeky a o úloze, kterou Jairovi zadal.

Když skončil, rozhostilo se dlouhé ticho. Garet Jax šel zpátky k padlé kládě a posadil se, v šedých očích napětí.

„Já mám být tvůj ochránce?“ zeptal se tiše.

Jair přikývl. „Řekl, že jím budeš.“

„A co když se rozhodnu jinak?“

Jair zavrtěl hlavou. „To nevím.“

„Slyšel jsem už ledajaké hodně divoké historky, ale tahle je nejdivočejší ze všech, kdy

jsem měl takovou smůlu, že ji musím protrpět i já!“ vykřikl Slanter najednou. „Co tímhle celým nesmyslem vlastně sleduješ? Předpokládám, že tě ani na okamžik nenapadlo, že ti někdo uvěří.“

„Věř si, čemu chceš. Je to pravda,“ trval na svém Jair a odmítl uhnout z cesty, když k němu skřet přistoupil.

„Pravda! Co ty víš o pravdě?“ zeptal se Slanter nedůvěřivě. „Ty jsi mluvil s králem Stříbrné řeky, jo? A on ti dal kouzlo, viď? A teď bychom se měli plahočit někam hluboko do Anaru, ne? A nejen do Anaru, ale přímo do pařátů hrozivých poutníků! Do Maelmordu! Ty jsi se zbláznil, chlapče! To je jediná pravda z toho všeho!“

Jair sáhl do své tuniky a vyndal váček se stříbrným prachem. „Tohle je prach, co mi dal, Slantere. A tady.“ Vyndal křišťál vidění na stříbrném řetízku, co měl na krku. „Vidíš? Mám věci, co mi dal. Přesně jak jsem říkal. Koukni se sám!“

Slanter rozhodil rukama. „Já se na to nechci dívat! Nechci s tímhle mít vůbec nic společného! Ani nechápu, co tady vlastně dělám!“ Najednou se otočil. „Ale já ti něco povím — já do Anaru nejdu, ani za tisíc křišťálů ani za celou horu stříbrného prachu! Najdi si někoho jiného, kdo už je unavený životem, a mě nech na pokoji!“

Garet Jax vyskočil na nohy. Přistoupil k Jairovi, vzal od něj ten váček, uvolnil provázek, rozevřel ho a nakoukl dovnitř. Potom se znovu podíval na Jaira.

„Mně to připadá jako písek,“ řekl.

Jair se chvatně podíval dolů. A skutečně — to, co bylo ve váčku, vážně vypadalo přesně jako písek.

V tom, co mělo být stříbrný prach, nebyla ani jediná lesklá stříbrná částečka.

„Samozřejmě ta barva může být jenom zástěrka na ochranu před zlodějem,“ pronesl Pán zbraní zamyšleně a oči jako by měl upřené do dálky.

Slanter užasl. „Snad mu nevěříš...“

Garet Jax mu skočil do řeči. „Ničemu příliš nevěřím, skřete.“ Oči mu znovu ztvrdly, když se zadíval zpátky na Jaira. „Tak tedy vyzkoušíme to kouzlo. Vyndej ten křišťál vidění a zazpívej.“

Jair zaváhal. „Já nevím jak.“

„Tak ty nevíš jak?“ odfrkl Slanter.

Garet Jax se ani nepohnul. „Nadešel, myslím, docela vhodný čas se to naučit, co ty na to?“

Jair se začervenal a sklopil oči na křišťál. Nevěří ani jedinému jeho slovu. Vlastně jim to ani nemůže mít za zlé. On sám by si nevěřil, kdyby to neprožil na vlastní kůži. Jenomže se mu to přihodilo a všechno to bylo příliš přesvědčivé, než aby to nebyla pravda.

Zhluboka se nadechl. „Zkusím to.“

Začal křišťálu jemně zpívat. Držel ho ve svých dlaních jako křehkou věc, stříbrný řetízek se mu klinkal mezi prsty. Zpíval, aniž by věděl, co má zazpívat nebo jak křišťál probudit k životu. Tichým a jemným hlasem na něj volal a žádal ho, aby mu ukázal Brin.

Reagoval téměř okamžitě. Ve dlaních se mu objevilo světlo. Překvapilo ho to tak, že křišťál skoro upustil. Ta věc se hýbala a světlo bylo křišťálově bílé a zvětšovalo se, až bylo veliké jako dětský míč. Garet Jax se sklonil blíž a v obličeji měl výraz napětí. Slanter se vracel cestou přes mýtinu.

Potom se náhle v tom světle objevil obličej Brin Ohmsfordové, tmavý a krásný, orámovaný horami, jejichž svahy byly holé a tyčily se v úsvitu méně přátelském než ten, který prožívají oni.

„Brin!“ zašeptal Jair.

Chvíli si myslel, že by mu mohla odpovědět, jak skutečně vypadal v tom světle její obličej. A přesto měla oči velice vzdálené a uši zavřené před jeho hlasem. Potom ten obraz zmizel. V tom rozrušení přestal Jair zpívat a kouzlo bylo to tam. Světlo okamžitě pohaslo. Jair znovu ukryl křišťál do dlaní.

„Kde byla?“ zeptal se chvatně.

Garet Jax zavrtěl hlavou. „Nevím to přesně. Možná...“ Ale větu nedopověděl.

Jair se otočil na Slantera, ale i skřet vrtěl hlavou. „Nevím. Bylo to moc rychlé. Jak jsi to udělal, chlapče? To bylo tou písní, ne? To je to kouzlo, co máš.“

„A kouzlo krále Stříbrné řeky,“ dodal Jair rychle. „Teď mi už věříte?“

Slanter mrzutě zavrtěl hlavou. „Já do Anaru nejdu,“ zamumlal.

„Potřebuju tě, Slantere.“

„Nepotřebuješ. S takovýmhle kouzlem nepotřebuješ vůbec nikoho.“ Skřet se odvrátil. „Prostě si vyzpívej cestu do Maelmordu jako tvoje sestra.“

Jair musel držet na uzdě svoji zlost, která v něm pomalu narůstala. Znovu uschoval křišťál a váček se stříbrným prachem do tuniky. „Tak tedy půjdu sám,“ řekl zprudka.

„To ještě nebude třeba.“ Garet Jax si hodil svůj vak přes rameno a znovu se vydal přes mýtinu. „Napřed tě bezpečně doprovodíme do Posledního přístavu — skřet a já. Potom můžeš trpaslíkům vykládat tuhle svoji historku. Druid s tvojí sestrou by do té doby tudy měli procházet nebo se alespoň k trpaslíkům donese něco o tom, že se tam blíží. V každém případě zjistíme, jestli někdo rozumí něčemu z toho, co nám vykládáš.“

Jair spěchal za ním. „Takže ty mi chceš jinými slovy říct, že jsem si to všechno vymyslel! Poslouchej mě chvíli. Proč bych to dělal? Co by mě k tomu vedlo? No, tak mi to tedy řekni!“

Garet Jax popadl venkovanův plášť a deku a strčil mu je za chůze do ruky. „Nemarni čas tím, že mi budeš vykládat, co si myslím,“ odpověděl mu klidně. „Já ti řeknu, co si myslím, až na to přijde ta správná chvíle.“

Společně pak zmizeli mezi stromy, vydali se po cestě, která vedla na východ podél břehů Stříbrné řeky. Slanter se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z očí, a jeho drsný žlutý obličej se kroutil nelibostí. Potom uchopil svůj vak a spěchal za nimi. Za chůze si něco mumlal.

Kapitola 12

Skoro celé tři dny jeli Brin Ohmsfordová a Rone Leah s Allanonem na sever k pevnosti Paranor. Cesta, kterou vybral Druid, byla dlouhá a vedla oklikou, šlo se po ní těžko. Krajina tu byla členitá, prudké sestupy střídaly úzké soutěsky a divoké pralesy. Zároveň však na té cestě nenarazili na jediného skřeta, jediný sžíravý přízrak a další zlá stvoření, která by mohla na neopatrné cestovatele zaútočit. Právě proto Allanon zvolil zrovna tuhle trasu. Ať už je na cestě na sever potká cokoli, byl pevně rozhodnut, že už nedopustí, aby byl život venkovanky jakkoli ohrožen.

Takže je nevedl přes Sál králů jako kdysi Sheu Ohmsforda; to by museli opustit své koně a dále pokračovat pěšky podzemními jeskyněmi, které pohřbily dávné krále; kdekoli v nich mohly být spuštěny pasti a obludy střežily každého, kdo si dovolil vstoupit na jejich území. Nevedl je ani přes Králičí planiny k průsmyku Jannisson — tam cesta vedla otevřenou krajinou, na níž je mohl kdokoli spatřit a která by je zavedla až příliš blízko k lesům Východní země a k nepřátelům, kterým se chtěli vyhnout. Místo toho je vedl západním směrem podél Mermidonu hlubokými lesy, které pokrývaly nižší svahy Dračích zubů z Břidlicového údolí do horských lesů Tyrsisu. Jeli na západ tak dlouho, až dorazili ke Kennonu — vysoké horské stezce, která je dovedla daleko do Dračích zubů a o několik mil dál na sever ústila v lesích obklopujících hrad Paranor.

Na úsvitu třetího dne sestoupili z Kennonu do údolí za ním. Úsvit byl šedý a těžký jako olovo, bylo zataženo a chladno, ve vzduchu už byl cítit zimní mráz. Jeli v řadě, projížděli úzkým průsmykem horami holými a pustými, jak se vynořily proti ranní obloze. Jako by se tady všechen život zastavil. Vítr v prudkých poryvech foukal kolem prázdných skal a ti tři skláněli hlavy před jeho silou. Dole se rozprostíralo zalesněné údolí, které ukrývalo hrad Druidů — bylo temné a odpudivé. Vzdálenou věžičku pevnosti před jejich zraky zahalovala slabá vířící mlha.

Jak jeli dál, Brin Ohmsfordová se neustále potýkala s neodbytným pocitem, že jim hrozí nějaké nebezpečí. Byla to vlastně zlá předtucha a měla ji od té chvíle, co odešli z Břidlicového údolí. Zákeřně ji to pronásledovalo, byl to stín temný a chladný jako krajina, kterou projížděla, cosi prchavého, co číhá ve skalách a převisech, co poletuje z jednoho místa na druhé a ukrývá se a zlomyslně je sleduje. Brin byla schoulená do svého jezdeckého pláště a snažila se co nejvíc zahřát, nechala svého koně, aby si sám zvolil cestu po úzké pěšině, a pocítila přítomnost té věci, jako by je následovala.

Myslela na to, že v její předtuše zaujímal hlavní místo sžíravý přízrak — spíš než drsnost toho dne, temný záměr Druida, jehož následovala, nebo nový strach, který v ní vyvolávala moc její písně přání. Druid ji ubezpečil, že tam už žádný další není. A přesto přichází taková temná a zlá věc, rychle a příšerně útočící, potom zmizí stejně rychle, jako se předtím objevila, a zanechá po sobě jenom popel. Jako by to bylo děsivé stvoření, co přešlo ze smrti do života a potom zase zpátky — bez tváře, bez tvaru, bez identity.

Budou tam další. Kolik jich bude, nevěděla — a ani to vědět nechtěla. Určitě hodně — a všichni budou hledat ji. To jí napovídal instinkt. Sžíravé přízraky — ať jsou kdekoli a ať jsou jejich záměry jakkoli temné — všichni ji budou hledat. Jen jeden, řekl Druid. Zatím je našel jeden; a když je objevil jeden, tak mohou i další. Jak to přišlo, že je ten jeden našel? Když se na to ptala Allanona, odbyl ji. Náhoda, odpověděl. Prostě jim nějak zkřížil cestu a potom je pronásledoval, zvolil si moment úderu na chvíli, kdy se domníval, že Druid je oslaben. Ale Brin se domnívala, že stejně dobře je možné, že stopoval Druida od chvíle, kdy prchal z Východní země. Kdyby tomu tak bylo, šel by nejprve do Stinného dolu.

A za Jairem!

Bylo to zvláštní, ale před chvilkou prožila takový okamžik — krátký a prchavý, když byla

na cestě šedí úsvitu sama se svými myšlenkami; ve větru a chladnu pocítila dotek svého bratra. Jako by se na ni díval, jako by jeho pohled překonal vzdálenost, která je dělila, aby ji spatřil, jak kráčí cestou od velkých útesů Dračích zubů. Ale potom ten dotyk zmizel a Jair byl zase vzdálený stejně jako domov, který mu nechala v péči.

Dnes ráno si dělala starosti o Jairovo bezpečí. Přízrak by se možná mohl vydat nejdříve do Stinného dolu, najít Jaira bez ohledu na to, co říkal Allanon. Druid takovou věc zamítl, ale nedalo se mu bezmezně důvěřovat. Allanon měl svá tajemství a prozradil jen to, co chtěl, aby věděli — nic víc. S Ohmsfordovými to bylo takhle vždycky, už od té doby, co Druid poprvé přišel k Sheovi.

Znovu si vzpomněla na to, jak se setkal s Bremenovým stínem v Břidlicovém údolí. Tehdy se mezi nimi něco stalo — a Druid se rozhodl nechat si to pro sebe; muselo to být něco příšerného. I když je ujišťoval o opaku, dověděl se něco, co ho velice rozrušilo, dokonce vyděsilo. Že by se dověděl něco, co má souvislost s Jairem?

Té představy se hrozila. Kdyby se něco stalo jejímu bratrovi a Druid se o tom dověděl, cítila, že by jí o tom neřekl. Nic by nemělo narušit průběh mise, kterou jí svěřil. Ve svém odhodlání byl stejně temný a příšerný jako nepřítel, kterého hledali, aby jej přemohli — a v tomto směru ji děsil stejně jako nepřátelé. Pořád ji ještě trápilo, co udělal Ronovi.

Rone Leah ji miloval; možná o tom spolu nemluvili, ale bylo to tak. Na cestu se s ní vydal právě kvůli své lásce; aby měla jistotu, že s sebou má někoho, komu může vždycky důvěřovat. Měl pocit, že Allanon by jí takovým společníkem být nemohl. Ale Druid podrýval Ronovy záměry a zároveň vždy umlčel jeho kritiku. Vyzval Rona, aby plnil svoji úlohu samozvaného ochránce. Když byla výzva přijata, proměnil horala ve zmenšenou verzi sebe sama tím, že dal kouzlo Meči Leahů.

Ta stará a otlučená relikvie byla o trochu víc než pouhý symbol, který Rone nosil u sebe, aby mu připomínal dědictví odvahy a silného srdce, které byly rodu Leahů přisuzovány. Ale Druid z toho meče udělal zbraň, s níž by Rone mohl dosáhnout takových bojových výkonů, jaké často předváděl on sám. Když tohle Allanon udělal, prohlásil, že Ronova úloha ochránce je něco mnohem strašlivějšího, než si dokázala Brin nebo on sám představit. A to, co Druid udělal z Rona Leaha, jej může zničit.

„Bylo to něco, co jsem si nikdy nedokázal představit," svěřil se jí, když spolu zůstali sami poprvé od té doby, co vyšli z Břidlicového údolí. Trochu váhal, když hovořil, ale byl hodně rozrušený. Trvalo mu dost dlouho, aby se vůbec přiměl jí to říct. „Připadalo mi, že uvnitř ve mně úplně explodovala moc. Brin, já ani pořádně nevím, co mě vedlo k tomu, abych to udělal; prostě jsem jednal. Když se meč zabodl do ohně, cítil jsem jeho moc. Byl jsem jeho součástí. V tu chvíli jsem měl pocit, že není na . světě nic, co bych nedokázal — vůbec nic!"

Obličej mu zrudl při té vzpomínce. „Brin, já se už nebojím ani Druida!"

Brin se otočila a očima přejela tmavou zalesněnou krajinu dole, stále ještě zahalenou v mlžném polosvětle nevlídného podzimního dne. Její předtucha proklouzla mezi skalami a přes zákrut soutěsky, rychlá jako kočka. Neukáže svůj obličej, jen až nás bude mít, pomyslela si. A potom bude zničena. Prostě vím, že to takhle bude. Hlas v mé mysli šeptá o Jairovi, Ronovi, Allanonovi a o sžíravých přízracích — o těch nejvíc. Našeptává mi tajemství, která jsou mi ukrývána, v šedé tísni tohoto dne a v mlžné temnotě, která nás čeká.

Zahyneme. Všichni.

* * *

V poledne dorazili do pralesů. Celé odpoledne jeli, jejich cesta se vinula mlhou a přítmím, opatrně projížděli mezi obrovskými stromy a dusivými keři. Byl to prázdný prales, bez života a bez barvy, tvrdý jako železo v podzimní šedi, s listy dohněda vyschlými a stočenými proti chladu, jako by měly strach. Jednou se tudy proplížili vlci, velké šedé

obludy, které les chránily přede všemi, kdo by se snad opovážili vstoupit na území Druidů. Ale vlci už dávno odešli a teď se všude kolem rozhostilo jen ticho a prázdnota. Ve vzduchu se vznášel pocit, že něco umírá.

Začal se už snášet soumrak, když jim Allanon konečně dal pokyn, aby zastavili, byli unavení a celé tělo je po té dlouhé celodenní cestě bolelo. Uvázali své koně u shluku obrovských dubů, dali jim jen trochu napít a nažrat, aby neměli křeče. Potom se vydali dál pěšky. Sklíčenost kolem byla ještě horší s blížící se nocí a v tichu bylo slyšet vzdálené burácení, které jako by viselo ve vzduchu. Vytrvale a sebejistě je Druid vedl dál, cestu vybíral se smyslem, jaký má člověk, když jde místy, která dobře zná. Nezaváhal při jediném kroku. Tiše jako stíny všude kolem se ti tři proplétali mezi stromy a keři a rozplývali se do noci.

Co vlastně budeme dělat? šeptala si v duchu Brin. Jakému temnému cíli tohoto Druida máme být v této noci nápomocni?

Potom se stromy před nimi rozestoupily. Z šedého soumraku se vynořily útesy Paranoru, příkré a vysoké, a na jejich kraji stál starý druidský hrad, kterému se říkalo Pevnost. Tyčila se vysoko v temnotě, kamenný a železný obr s kořeny v zemi. Z nitra Pevnosti a z hory, na níž spočívala, se linulo dunění, které slyšeli už předtím; jak přicházeli blíž, byl ten zvuk stále hlasitější. Byl to hluboký rachot strojů, který se v neutuchajících kadencích rozeznívал do ticha všude kolem. Louče hořely jako pekelníkovy oči v úzkých, zamřížovaných okénkách, karmínové a zlověstné proti noční obloze, a do mlhy pronikal dým. Když Druidové prošli chodbami za nimi, byl to čas osvícení a velkého příslibu pro lidské rasy. Ale ta doba byla pryč. Dnes se v Paranoru pohybovali už jenom skřeti a sžíravé přízraky.

„Poslouchejte mě," zašeptal Allanon najednou a oni se k němu naklonili, aby slyšeli. „Poslouchejte, co vám řeknu, a na nic se neptejte. Bremenův stín mě varoval. Paranor padl do rukou sžíravých přízraků. Hledají v jeho stěnách ukrytou historii Druidů, aby znásobili svoji moc. Pokud se kdysi stalo, že Pevnost získali nepřátelé, byla potom zase zpátky dobyta. Jenomže tentokrát to nejde. To znamená konec všeho, co kdy existovalo. Věk končí a Paranor musí odejít ze země."

Horal a venkovanka na Druida upřeně koukali. „Co to povídáš, Allanone?" zeptala se Brin divoce.

Druidovy oči se ve tmě zablýskly. „Že za můj život a za váš — za život vašich dětí a možná dětí vašich dětí — nikdo nevstoupí do Pevnosti Druidů, až tahle noc skončí. My budeme poslední. Do Pevnosti se dostaneme spodními chodbami, o nichž přízraky ani skřeti ještě neví. Půjdeme tam, kde po staletí přebývala moc Druidů, a tou mocí uzavřeme Pevnost před lidstvem. Musíme projít rychle, protože všichni, co zůstanou dnes v noci v Pevnosti, zemřou — my taky, když to uděláme moc pomalu. Když použijeme potřebné kouzlo, zbude nám jen málo času, kdy můžeme uniknout z jeho dosahu."

Brin pomalu zavrtěla hlavou. „Tomu nerozumím. Proč se to musí udělat? Proč po dnešní noci už nikdo do Paranoru nesmí vstoupit? Co to vlastně děláš?"

Druid se lehce dotkl její tváře. ,,Je po všem, Brin Ohmsfordová."

„Ale Maelmord — Ildatch..."

„Nic z toho, co tady děláme, nám v naší výpravě nepomůže." Skoro ho neslyšela. „To, co děláme, slouží jinému cíli."

„Co když nás uvidí?" vložil se do toho najednou Rone.

„Tak si probojujeme cestu na svobodu," odpověděl Allanon okamžitě. „Musíme. Pamatuj si, že především musíš chránit Brin. Nepřestávej, ať se děje cokoli. Až to kouzlo bude už vyvoláno, neohlížejte se zpátky a nezpomalujte." Naklonil se dopředu, svůj hubený obličej přiblížil k Ronovi. „Pamatuj si také, že teď máš moc kouzla Druidů ve svém meči. Nic tě nemůže zastavit, princi z Leahu. Vůbec nic."

Rone Leah významně přikývl a tentokrát se už na nic neptal. Brin pomalu zavrtěla hlavou a zlá předtucha jí tančila před očima.

„Venkovanko.“ Druid mluvil na ni a ona k němu zdvihla oči. „Drž se pořád blízko prince z Leahu a blízko mě. Budeme tě chránit před veškerým nebezpečenstvím, které dokážeme odvrátit. Nedělej nic, čím bys mohla dát v sázku svůj život, protože ty jsi nejdůležitější osoba pro zničení Ildatch. Čeká tě tahle výprava a ty ji musíš dovést do zdárného konce.“

Oběma rukama jí stisknul ramena. „Pochop. Nemohu tě tady nechat, jinak bych to udělal. Tady číhá nebezpečí větší, než bude to, které tě čeká, když půjdeš s námi do Pevnosti. Smrt dnes v noci poletuje všude tady po lesích a musíme tě před ní ochránit.“

Odmlčel se, čekal, až mu odpoví. Pomalu přikývla. „Nebojím se,“ lhala.

Allanon ustoupil dozadu. „Tak se do toho pustíme. Teď ticho. Nemluvte, dokud nebude po všem.“

Zmizeli do noci jako stíny.

Kapitola 13

Allanon, Brin a Rone Leah se plahočili lesem. Kradmo a hbitě procházeli bludištěm stromů, které čněly do nebe jako černá kopí u nějakého nastraženého příkopu. Všude kolem noc utichla. Skrze velké větve, napůl bez listí, jak přicházel podzim, prosvítala noční obloha; byla zatažená, nízká a hrozivá. Světla loučí vysoko ve věžích Pevnosti zlostně blikala karmínovým světlem.

Brin Ohmsfordová se bála. Předtucha jí v mysli našeptávala a ona na ni mlčky zoufale ječela. Stromy, jejich silné větve a chrastí se jí míhaly před očima, když spěchala pořád dál. Uteč, pomyslela si. Uteč té věci, která hrozí! Ale teď ne, dokud to neuděláme, dokud... Lapala po dechu a horko, které jí bylo z toho, jak spěchala, se rychle proměnilo a teď ji studilo na kůži. Připadala si prázdná a neskutečně opuštěná.

Potom už byli nahoře, u velkých útesů, na nichž stála Pevnost. Allanon přejel rukama přes kámen před sebou, jeho vysoká postava se v tom soustředění předklonila. Poodešel vpravo o několik stop a znovu se rukama dotýkal kamene. Brin a Rone šli za ním a pozorovali ho. Po malé chvilce se napřímil a ruce odtáhl. Něco v kameni se uvolnilo, kus stěny se odsunul a před ním se dokořán otevřela temná díra. Okamžitě jim Allanon dal znamení, aby šli dovnitř. Váhavě vešli a kamenný portál se za nimi zavřel.

Čekali chvíli, zcela oslepeni temnotou, naslouchali slabým zvukům, jak se Druid pohyboval blízko nich. Potom ostře vzplálo světlo a plameny olizovaly smolou napuštěnou louč. Allanon podal tu louč Brin, potom zažehnul další pro Rona a třetí pro sebe. Stáli v malé uzavřené komnatě, z níž vedlo jediné točité schodiště nahoru do skály. Allanon jim věnoval krátký pohled a začal stoupat nahoru.

Šli hluboko do hor, jeden schod za druhým, ze stovek schodů byly tisíce, jak schodiště stoupalo pořád dál. Tunely přetínaly chodbu, kterou kráčeli, a dělily ji ve dví, přesto ale neopouštěli schody, po nichž kráčeli, šli dál po dlouhém ohybu směrem nahoru do černoty. Ve skále bylo teplo a sucho; někde před nimi bylo slyšet neutuchající vířivý pohyb nástrojů, které se používají u výhně. Hlomozily do ticha. Brin cítila, jak ji pomalu zachvacuje panika, a snažila se ji ovládnout. Ta hora cítila, jako by byla živá.

Po dlouhých minutách schodiště skončilo u velkých, železem pobitých dveří, jejichž závěsy byly usazeny na kameni hory. Tam se zastavili a v tichu bylo slyšet jejich ostrý dech. Allanon se sklonil hodně blízko ke dveřím, zlehka se dotkl svorníků železných spojů a dveře se otevřely. Zaplavil je zvuk — pumpování a bušení pístů a pák — valil se malou chodbičkou k nim jako řev nějakého obra, který se osvobodil. Horko sežehlo jejich obličeje, suché a syrové, jak odčerpávalo studený vzduch. Allanon nahlédl otevřeným portálem a potom se protáhl dovnitř. Brin a Rone si chránili obličeje a šli za ním.

Stáli v komoře, kde byla výheň, a její obrovská černá jáma se otevírala do země. V té jámě bylo slyšet neutuchající kadenci hlomozu různých nástrojů, které přikládaly do ohně a čerpaly teplo vzhůru do komnat Pevnosti. Od časů Černého mága byla výheň uvedena do provozu znovu nepřítelem, který čekal nahoře; z toho, jak se sem vetřeli, měli tíživý pocit. Allanon je rychle vedl přes úzkou kovovou kočičí lávku, která byla vybudována kolem celé jámy a vedla do jedněch z mnoha dveří ven z komory. Stačil jen dotek a otevřely se do černoty. Svítili si loučemi a klopýtali z příšerného vedra; malé dveře za sebou zavřeli.

Znovu se před nimi otevřela spojovací chodba a oni se po ní vydali, šli kousek dál k místu, kde schodiště odbočovalo k jedné straně. Allanon se otočil ke schodišti a začali stoupat. Teď šli pomalu, opatrněji — protože teď už měli ten nepochybný pocit blízkosti druhých — trojice stoupala tmou směrem vzhůru a naslouchala...

Za nimi, kdesi dole, se dveře s bouchnutím zavřely a oni všichni ztuhli na schodě.

Ozvěna se odrazila do ticha. Pak se nedělo nic. Pokračovali obezřele dál.

Na konci schodů byly další dveře, u nichž se zastavili a naslouchali. Allanon se dotkl ukrytého zámku, aby ty dveře otevřel, protáhl se jimi a šel dál. Za nimi byla další chodba s dalšími dveřmi na konci, potom zase chodba, schody, dveře a další chodba. Chodby byly voštinově prokopány v letité stavbě a protínaly stěny Pevnosti. Plíseň a pavučiny prosytily vzduch a působilo to velice starobyle. Krysy běžely před nimi černotou, malé hlídky, které ostatní upozornily na příchod lidí. A přesto to v hradě Druidů nikdo neslyšel.

Potom se odněkud z chodeb Pevnosti ozvaly hlasy v místech, kde se vetřelci krčili a ukrývali se. Hlasy to byly hluboké a tiché, tlumené mumlání, které zesílilo a potom utichlo, ale bylo mnohem blíže. Brin měla sucho v ústech a nemohla ani polknout. Dým z loučí ji štípal do očí a ona pocítila, jak pod ní klesá skála. Byla v pasti. Všude kolem ní, ukrytá v mlhavém polosvětle a stínu, tančila předtucha.

A nakonec tenhle nejnovější tunel skončil. Náhle se objevilo přítmí, ještě před dopadem světla z jejich loučí, a v cestě jim stála kamenná stěna. Na žádnou stranu se neotevíraly žádné portály a nikde nebyly ani chodby. Allanon nezaváhal. Hned šel ke stěně, sehnul se k ní hodně blízko — na chvilku, jako by poslouchal, potom se otočil k Brin a Rone Leahovi. Zdvihl prst, dotkl se rtů a lehce sklonil hlavu. Brin se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Druidův záměr byl jasný; přecházeli do Pevnosti.

Allanon se otočil k neomítnuté stěně. Když se dotkl kamene, malá ukrytá dvířka se tiše otevřela. Prošli jimi jeden za druhým.

Ocitli se v malé pracovně bez oken plné prachu a pachu věkovitosti. Byl tu veliký nepořádek. Knihy někdo vytahal z polic kolem stěn studovny a poházel je všude po zemi, hřbety měly poškozené a listy potrhané. Polstrovaná křesla byla rozpáraná a proutěný stůl a židle s vysokými opěradly byly převrácené. Dokonce bylo vytrháno i několik prken z podlahy.

Allanon se díval na tu spoušť v kouřovém světle jejich loučí a jeho tmavý obličej vyzařoval zlobu. Potom beze slova přešel ke vzdálené stěně, natáhl se na prázdné police a dotkl se něčeho, co tam našel. Knihovna se neslyšně otevřela a před nimi se odhalilo tmavé klenuté sklepení. Bez váhání Druid vešel dál, zasunul svoji louč do držáku na pilíři a přešel ke stěně vpravo. Zeď byla ze žulových kvádrů, hladká a pevně utěsněná proti vzduchu a prachu. Druid zlehka prsty projížděl přes kámen.

Brin a Rone byli pořád ještě ve studovně, chvíli pozorovali Druida a potom se najednou ohlédli. Úzký proužek světla rámoval dveře v černotě, dveře, které vedly ze studovny do sálů Pevnosti. Odkudsi zpoza dveří zaslechli hlasy.

V klenbě přitiskl Allanon prsty na žulovou stěnu a hlavu soustředěně sklonil. Najednou se začalo z kamene, kterého se dotkl, linout temně modré světlo. To se proměnilo v oheň, který neslyšně vyšlehl ze žuly a pohasl. Tam, kde byla stěna, byly na svém místě těžké knihy vázané v kůži, vyrovnané na policích: historie Druidů.

V chodbě za studovnou bylo slyšet, jak se ty hlasy blíží.

Allanon rychle vzal jeden z tlustých svazků z místa na polici a odnesl ho na prázdný dřevěný stůl uprostřed místnosti. Položil na něj knihu a otevřel ji. Pořád ještě stál a rychle jí začal listovat. Téměř okamžitě našel, co hledal, a sklonil se blíž, aby si to mohl přečíst.

K těm hlasům venku se přidal dusot bot. Za dveřmi bylo nejméně půl tuctu skřetů.

Brin beze slov vyřkla Ronovo jméno, ve světle loučí bylo vidět její vystrašené oči. Rone zaváhal, potom jí rychle podal svoji louč a tasil Meč Leahů. Dvěma kroky se dostal ke dveřím a tam uvolnil závoru.

Hlasy a dunění kroků je minuly a pokračovaly dál — až na jednoho. Jakási ruka vyzkoušela závoru a pokusila se dveře otevřít. Brin ustoupila hlouběji do stínu studovny a v duchu se modlila, aby ten, kdo se tam zastavil, ať to byl kdokoli, neviděl světlo její louče a ani neucítil její kouř. Modlila se, aby se ty dveře neotevřely. Závora za chvíli znovu zaharašila. Ten někdo z druhé strany na ni začal tlačit.

Najednou Rone Leah zatáhl za závoru, zprudka otevřel dveře a vtáhnul dovnitř

překvapeného skřeta. Ten ze sebe stačil jenom vyloudit výkřik překvapení, než mu na hlavě přistála hruška Ronova meče, a skácel se omráčený k zemi.

Rone spěšně zavřel dveře studovny, znovu je zamkl a ustoupil dozadu. Brin k němu spěchala. V klenuté místnosti vracel Allanon svazek na místo na polici. Udělal rychlý kruhovitý pohyb rukou před historií Druidů a žulová stěna se znovu objevila, byla stejná jako dřív. Popadl louč z držáku a spěchal z klenuté místnosti ven, vrhl se k místu, kde knihovna ukrývala vchod, a pokynul venkovance a horalovi, aby šli za ním; znovu proklouzl do chodby, kterou sem vešli. Za malou chvíli měli už studovnu za zády.

Šli zpátky labyrintem tunelů, potili se z vynaložené námahy a také strachy. Všechno kolem bylo stejné jako předtím, útržky hlasů se přibližovaly a zase se vytrácely, hluboké dunění výhně stoupalo odkudsi z veliké hloubky jako vzdálená bouře.

Potom jim Allanon znovu pokynul, aby se zastavili. Před nimi byly další dveře, pokryté prachem a opředené pavučinami. Bez jediného slova jim Druid pokynul, aby uhasili své louče v prachu cesty. Znovu se chystali vejít do Pevnosti.

Vystoupili z černoty své cesty do světla chodby jasně osvětlené loučí, kde se leskla mosaz a leštěné dřevo. Přestože se v celé věkovité Pevnosti na všechno usazoval prach, ozdoby zářily skrze jeho nánosy; byly to malé ohýnky ve skvrnitých stínech. Veliká chodba se ztrácela v temnotě, na dubovém ostění byly rozvěšeny tapiserie a malby ve výklencích zdobených ornamenty. Venkovanka a horal, přitisknuti k maličkému vchodu, se kradmo rychle rozhlédli kolem. Chodba byla prázdná.

Allanon je spěšně vedl ztemnělou chodbou, proklouzl vždy z jednoho stínu do druhého kolem malých držáků s kouřícími loučemi a kolem nočních záblesků, které sem vrhaly temně šedé světlo vysokými zamřížovanými okny, jež byla na samotném vršku nad cimbuřím. Na chodbách staré pevnosti se vznášelo podivné ticho, jako by se náhle z celé Pevnosti vytratil veškerý život a zbyli tu jen oni tři. Ticho narušovalo jen neustálé hučení výhně. Brin upírala oči z potemnělé chodby k loučí prosvětlenému vchodu. Kde jsou sžíravé přízraky a skřeti, kteří ji řídí? Někdo ji uchopil za rameno; trhla sebou. Byl to Allanon, stáhl ji zpátky do stínu přístěnku, v němž byly ukryté železné dveře.

Potom najednou, jako by v odpověď na Brininu nevyřčenou otázku, se rozezvučelo volání na poplach, pronikavé a drsné v tichu Pevnosti. Brin sebou při tom zvuku prudce trhla. Ozývalo se to ze studovny za nimi. Skřet, kterého Rone omráčil, se probral.

Potom se všude kolem rozezněly kroky, bušily do kamenné podlahy a tepaly do ticha. Všude kolem nich se ozývaly výkřiky. Meč Rona Leaha temně probleskoval v polosvětle a on ukrýval Brin za sebou. Ale Allanon už v tu chvíli otevřel železné dveře; kvapně za nimi ukryl Brin a Rona, a ty dveře za nimi zabouchl.

Stáli na úzké podestě a rozhlíželi se oparem dýmu stoupajícího z hořícího polena na schodech, které se vinuly do výšky jako had kolem kamenných stěn veliké věže, jež se nad nimi tyčila. Věž byla obrovská a černá a zdálo se, že se zdvihá do nemožných výšin. Přesto ale se jim u nohou, pod maličkou podestou, na níž stáli, spouštěla ještě hluboko do země; bylo to jako bezedná jáma. Kromě podesty a schodiště tam nebylo nic, co by narušovalo hladký povrch stěn, které se táhly neproniknutelným stínem bez začátku a konce.

Brin ucouvla zpátky směrem k železným dveřím. Byla to věž Pevnosti, která střežila svatyni Druidů. Ti, kteří kdysi přišli se Sheou Ohmsfordem z Posledního přístavu, věřili, že je v ní Shannarův Meč. Monstrózní věc, která působila jako obrova studna, jež se provrtává skrze celou zem.

Rone Leah postoupil o krok dopředu ke kraji podesty, ale Allanon ho hned stáhl zpátky. „Dávej pozor!“ zašeptal výhružně.

Výkřiky venku byly stále hlasitější a všude se rozléhal zvuk dupajících nohou. Allanon upíral oči vzhůru na úzké schodiště, stál zády ke stěně věže.

„Držte se za mnou!“ zašeptal.

Po několika schodech ustoupil ke kraji schodiště. Hubené paže zdvihl zpod černého

oblečení a kroutil prsty. Přes rty mu klouzala slova, kterým venkovanka ani horal nerozuměli; byla tichá a zlostně vyrážená.

Z věžní jámy se v odpověď ozval ostrý sykot.

Druid pomalu spustil paže, prsty měl zahnuté jako drápy a dlaně obrácené dolů. Z koutků jeho tvrdých úst, z očí a uší i z toho kamene, na němž stál, vycházela pára. Brin a Rone se na to vyděšeně dívali. Zdola znovu jáma zasyčela.

Potom z Allanonových rukou vyšlehl modrý oheň, obrovský výbuch plamene, který letěl dolů do černoty. S ohonem jisker padal prudce daleko dolů a znenadání se jeho barva změnila na ohavnou zeleň. Potom uhasl.

Věž náhle utichla. Za železnými dveřmi byly sice slyšet poplašné výkřiky a dusot nohou, slabě a chaoticky, ale ve věži samotné se neozývalo nic. Allanon se opřel zády o stěnu, paže přimkl těsně k tělu a sklopil hlavu, jako by měl bolesti. Pára, která z něj předtím unikala, se rozplynula, ale ten kámen, na němž stál a o který se opíral, byl spálený.

Potom jáma znovu zasyčela. Tentokrát se samotná věž celá tím zvukem otřásla.

„Podívejte se do jejího chřtánu!“ Allanonův hlas byl drsný.

Oba se podívali z podesty schodů dolů do jámy. Hluboko pod nimi se zelená mlha míchala jako tekutý oheň okolo stěn věže. Její sykot byl jako hlas, tajuplný a překypující nenávistí. Mlha se pomalu přelévala ke stěnám a pronikla do kamene, jako by to byla voda. Poznenáhlu začala stoupat.

„Vychází ven!“ zašeptal Rone.

Mlha se začala drápat nahoru po kamenných blocích jako živá bytost. Kousek po kousku se blížila k místu, kde stáli.

Teď už vedle nich zase stál Allanon a táhl je od okraje podesty, přitáhl si jejich obličeje ke svému. Jeho temné oči se blýskaly jako oheň.

„Teď utíkejte!“ nařídil jim. „Neohlížejte se. Neodbočujte z cesty! Prchejte z Pevnosti a z téhle hory!“

Potom mocným úderem otevřel dokořán věžní dveře a vykročil do chodeb Pevnosti. Všude tam byli skřeti stopaři a ohlédli se na něj, když se tam objevil, a jejich drsné žluté obličeje ztuhly překvapením. Z Druidových natažených rukou vytryskl oheň a spaloval je, odhazoval je jako listy v prudkém větru. Z jejich hrdel se draly výkřiky, když je oheň zasáhl, a zachváceni hrůzou prchali co nejdál od tohoto temného mstitele. Objevil se jeden ze sžíravých přízraků, černý a bez obličeje ve svém oblečení. Modrý oheň na něj vypálil s ohromující silou, když se Druid otočil směrem k němu — a za okamžik se proměnil na popel.

„Utíkejte!“ volal Allanon na Brin a Rona, kteří stáli jako přimražení ve dveřích.

Rychle se vydali za ním, proplétali se mezi těly skřetů a v kouřovém světle loučí prchali do chodeb, kterými sem přišli. Prázdné byly jen chvíli. Potom se znovu objevili skřeti a útočili, seskupili se do sevřeného klínu; měli brnění a vztekle vyřvávali. Z jejich středu se ježily krátké meče a kopí. Allanon rozdrtil jejich útok jediným výbuchem druidského ohně a uvolnil tak cestu. Druhá skupina se na ně vrhla z příčné chodby, když se pokoušeli kolem ní proběhnout, a Rone se otočil, Meč Leahů tasený. Se svým domovským válečným pokřikem vyrazil do středu té skupiny skřetů, která na ně zaútočila.

Za nimi se objevil další přízrak a před nimi také jeden. Z jejich černých rukou vytryskl rudý oheň obloukem na Allanona, ale Druid jejich útok odrazil svým vlastním ohněm. Plameny se rozletěly všude kolem v divokém vodopádu a stěny a tapiserie začaly hořet. Brin se přitiskla ke zdi a zastínila si oči. Po boku jí z obou stran stáli Rone a Allanon. Skřeti se na ně vrhali ze všech stran a teď už se k nim přidaly i další přízraky, tichá černá monstra, která se vynořila z temnoty a zaútočila na ně. Rone Leah přerušil svůj boj se skřety a zaútočil na přízraky, co se odvážily až moc blízko. Ebenová čepel Meče Leahů jednoho z nich proměnila na hromadu popela. Plameny spalovaly celé jeho tělo, jak na něj ze všech stran útočili, ale on všechny útoky odrážel, černá čepel jeho meče jim brala sílu. S výkřikem vzteku si probojoval cestu k Brin, která se choulila u stěny. Na jeho tváři se

zračila divoká rozjařenost a zelená mlha se divoce obtáčela kolem černého kovu jeho meče. Popadl ji za paži, postavil na nohy a postrčil ji dopředu. Tam byl Allanon v plném boji, aby získal přístup ke dveřím, jimiž se procházelo do katakomb. Jeho černá postava se tyčila z kouře, ohně a bojujících těl jako oživlý stín smrti.

„Dveřmi, Rone!“ zařval Druid a odmrštil útočníky, kteří se jej snažili povalit na zem.

Všechny je zasáhla náhlá exploze rudého ohně a úplně je odzbrojila. Allanon se otočil a druidský oheň vzplál z jeho rukou, souvislá modrá stěna, která je v okamžení ochránila před jejich pronásledovateli. Potom se jim nějak podařilo dostat se přes oheň sžíravých přízraků, proběhnout kolem několika skřetů, kteří se marně pokoušeli jim v útěku zabránit. Výkřiky se rozléhaly Pevností Druidů, když se přiblížili ke dveřím, které hledali. Za malou chvíli se jim podařilo je otevřít a bezpečně jimi projít.

Obklopila je náhlá tma, jako by na ně padl rubáš. Výkřiky útočníků ihned umlkly za dveřmi, kterými prošli. Popadli odložené louče, Allanon je znovu zapálil a trojice společníků se vydala spěšně katakombami nazpátek. Spěchali dolů chodbami a schodišťovými šachtami. Za nimi se ještě jednou ozval pronikavý křik pronásledovatelů, ale cestu před sebou teď měli volnou. Řítili se dolů zpět do míst, kde byla výheň, kolem zemského ohně a hlomozících strojů až k místům, odkud je schody dovedly hluboko do samotného jádra hory. Pořád jim nikdo ještě cestu nezkřížil.

Potom k jejich uším náhle dolehl nový zvuk, sice vzdálený, ale naplněný hrůzou. Vnímali jej jako jednolité nekonečné kvílení prodchnuté děsem.

„Už to začíná!“ zavolal na ně Allanon. „Teď honem, utíkejte!“

Prchali o překot, jak za nimi narůstala vlna šílenství. Cosi nevyslovitelného se dělo s těmi, co byli pořád ještě v Pevnosti.

Ta mlha! zvolala Brin beze slov.

Utíkali dolů po schodech, které vedly až k samotnému základu hory, pokračovali dál zákruty a odbočkami chodby. A celou dobu slyšeli výkřiky těch, co zůstali uvězněni za nimi. Schodů bylo nespočetné množství.

Potom ale přece jen končily a vchod byl ukryt ve skále útesu, který se před nimi znovu vynořil. Allanon je pobízel, aby si pospíšili, a vedl je dál z hory do chladné temnoty lesa za ní.

Ječeni je pořád doprovázelo.

Noc se překulila. Blížil se úsvit, když se jim konečně podařilo vyvést koně úplně z údolí Paranoru. Uchození a vyčerpaní se zastavili na výchozu skály, byli vysoko východním směrem od věžičky Pevnosti a dívali se zpátky na místa, kde se zelená mlha zlomyslně ovíjela kolem prastaré pevnosti a skrývala ji jejich zrakům. Obloha se rozsvítila a mlha postupně mizela, pomalu se zvedala. V tichosti pozorovali, jak se ve vzduchu rozplývá.

Potom přišel úsvit a mlha byla pryč.

„Je po všem,“ zašeptal Allanon do ticha.

Brin a Rone Leah se upřeně dívali před sebe. Tam, kde se dříve vysoko ve slunci tyčila věž Pevnosti Druidů, teď nebylo nic než zbořeniště. Hrad Druidů zmizel.

„Tak to bylo psáno v historii, taková byla předpověď,“ pokračoval Allanon tiše. „Bremenův stín pravdu znal. Starší než čas Pevnosti bylo kouzlo vytvořené tak, aby ji zničilo. Teď už není. Vzala si ji zpátky kamenná hora a spolu s ní i všechny uvnitř.“ V jeho temném obličeji se zračil příšerný smutek. „Takže je konec. Paranor už není.“

Ale oni žijí! Brin pocítila, jak jí proniká hrozné odhodlání, které odmítá Druidův ponurý tón. Předtucha byla špatná a oni žijí — všichni!

„Takže je konec,“ opakoval Allanon jemně.

Očima vyhledal Brin a dívali se potom na sebe, jako by měli nějaké společné nevyřčené tajemství, které žádný z nich docela nechápal. Potom Allanon pomalu otočil svého koně. Brin a Rone šli za ním; vydal se na východ, k anarským pralesům.

Kapitola 14

V pozdním odpoledni Jair Ohmsford a jeho společníci dorazili k trpasličí komunitě Poslední přístav. Venkovan byl moc rád, že už jsou v cíli. Olověná obloha a ledový vítr je provázely východním směrem přes zemi Stříbrné řeky, a dokonce i měnící se barvy rozsáhlých pralesů Východní země měly šedý a zimavý nádech. Husy odlétaly na jih pod hrozivým podzimním nebem a řeka, jejíhož koryta se držely, byla drsná a nepřívětivá.

Na Stříbrné řece už byly patrné známky otravy, kterou předpovídal král. Na vodě se objevila načernalá pěna a čistě stříbrná voda potemněla. Proud unášel hynoucí ryby, drobné hlodavce a ptáky a řeka byla zahlcená suchým dřevem a úlomky křovin. Dokonce i nepříjemně páchla, svěží čistota se proměnila ve čpavý a smrdutý zápach, který útočil na jejich nozdry při každé změně směru větru. Jair si vzpomněl na příběhy, které mu otec o Stříbrné řece vyprávěl, byly to příběhy, jež se tradovaly od časů Shey Ohmsforda; z toho, co teď viděl, se mu dělalo těžko u srdce.

Garet Jax a Slanter si nenechali nijak pokazit náladu. I kdyby Jair přímo před sebou neviděl nemocnou řeku a ošklivý den, stěží by se dokázal usmívat anebo si uchovat bezstarostnost v hlase při rozhovorech, když jeho souputníky byl Pán zbraní a skřet. Stažení do sebe a mlčenliví kráčeli vedle něj s odhodlaností truchlících při smutečním pochodu. Od časného rána, kdy se na tento pochod vydali, prohodili sotva pár slov a nikomu z nich se nemihl ani stín úsměvu na tváři. S očima upřenýma na cestu vpředu kráčeli dál s cílevědomou odhodlaností, která hraničila s fanatismem. Jednou nebo dvakrát se Jair pokusil navázat rozhovor a odezvou pokaždé bylo jenom přidušené zamručení. Oběd probíhal jako vynucený a trapný ceremoniál, to už byl lepší ten mlčenlivý pochod na východ.

Takže jejich příchod do Posledního přístavu byl pro venkovana víc než vítanou záležitostí — kdyby pro nic jiného, tak proto, že brzy bude mít možnost promluvit si pro změnu s někým civilizovaným. Ačkoli měl důvod pochybovat i o tomhle. Trpaslíci je sledovali od západu už od hranic Anaru, tiší pozorovatelé, kteří se nijak nesnažili předstírat, že trojice cestovatelů je u nich vítaná návštěva. Po celé cestě procházely hlídky trpasličích stopařů, tvrdých mužů v kožených vestách a v lesnických kabátcích; ozbrojených a odhodlaných. Žádný z nich je nepozdravil a ani se nezastavil, aby s nimi prohodil byť jen pár slov. Všichni je míjeli a šli dál svojí cestou, aniž by se na cokoli zeptali. Jen očima přejeli tyhle návštěvníky — a nebylo v nich ani za mák přátelství.

Než Jair a jeho souputníci došli na kraj vesnice trpaslíků, zcela nezakrytě si je prohlíželi všichni trpaslíci, co je míjeli, a v jejich pohledech bylo víc než jenom náznak podezření. Garet Jax šel pořád jako první a zdálo se, že vůbec nedbá těch pohledů, co je doprovázely, jenomže Slanter byl pořád podrážděnější a Jairovi bylo skoro stejně nepříjemně jako jemu. Garet Jax je vedl po cestě, která protínala vesnici, zjevně tu osadu znal a věděl přesně, kam má jít dál. Cestu, po níž kráčeli, lemovaly pečlivě udržované domky a obchody, byly to masivní stavby obklopené pokosenými trávníky a sestřihanými živými ploty, oživené květinovými záhony a pěkně upravenými zahradami. Obyvatelé vesnice zdvihali pohledy, jak kolem nich procházeli, a s nástroji pevně sevřenými v rukou na chvilku ustali ve své každodenní práci. Ale i tady byli ozbrojení muži — trpasličí stopaři s tvrdýma očima a zbraněmi za pasem. Mohla by to být normální vesnice, pomyslel si Jair, jenomže zároveň to vypadalo spíš trochu jako vojenský tábor.

Nakonec, když vstoupili do samotného středu vesnice, je zastavila pěší hlídka. Garet Jax spěšně pohovořil s jedním jejím členem a trpaslík odklusal. Pán zbraní se vrátil zpátky k Jairovi a Slanterovi. Společně se potom postavili tváří v tvář zbývajícím členům hlídky a v napjatém tichu čekali. Přišlo k nim několik trpasličích dětí a zvědavě upíraly oči na

Slantera. Skřet si jich chvíli vůbec nevšímal, pak ale už ho ta hra unavovala, a tak z ničeho nic zavrčel a všechny děti se rozprchly. Skřet se za nimi zlostně díval a potom vrhl podrážděný pohled na Jaira.

Za pár minut se hlídka, kterou Garet Jax odeslal, vrátila společně s nevlídně vyhlížejícím plešatým trpaslíkem s mohutným kudrnatým černým vousem a knírem. Aniž by zpomalil, šel rovnou k Pánovi zbraní a podal mu ruku na uvítanou.

„To sis vybral tu nejlepší dobu," zavrčel, když mu ten druhý stiskl mozolnatou dlaň ve své. Ostré hnědé oči vyhlížely zpod hustého obočí a celkově ten muž vypadal divoce a tvrdě. Měl pevné tělo a oblečen byl do volného lesnického oděvu, opasek a vysoké boty byly z jemné kůže a za pasem měl pár dlouhých nožů. V jednom uchu se mu pohupovala veliká zlatá náušnice.

„Elb Foraker," představil Garet Jax trpaslíka Jairovi a Slanterovi.

Foraker si je chvilku beze slova prohlížel, potom se otočil zpátky k Pánovi zbraní. „Nacházíš se v podivné společnosti, Garete."

„Je podivná doba." Pokrčil rameny. „Našlo by se tu někde místo, kde bychom se mohli posadit a něco pojíst?"

Foraker přikývl. „Tudy."

Vedl je kolem hlídky k místu, kde cesta odbočovala vpravo, a odtud do stavení s velikou jídelnou plnou lavic a stolů. U několika stolů seděli trpasličí stopaři, plně se věnovali své večeři. Pár z nich zvedlo oči od jídla a pokývalo na Forakera, ale žádný z nich nejevil nijak zvláštní zájem o jeho společníky. Asi je rozdíl, s kým člověk jde, pomyslel si Jair. Foraker jim vybral stůl vzadu u zdi a dal znamení, aby jim přinesli jídlo.

„Co bych měl udělat s těmi dvěma?" zeptal se trpaslík, když se posadili.

Garet Jax se obrátil ke svým souputníkům. „Jde na to rovnou, co? Byl se mnou před deseti lety, když jsem trénoval trpasličí stopaře na pohraniční šarvátky ve Vlčích hřbetech. A před několika lety byl se mnou zase v Posledním přístavu. Proto jsem teď tady. Požádal mě, abych přišel, a ne nepovažoval za odpověď."

Podíval se zpátky na Forakera. „Ten venkovan je Jair Ohmsford. Hledá svoji sestru a nějakého Druida."

Foraker se trochu odtáhl a zamračil se. „Druida? Jakého Druida? Tady už žádní Druidové nejsou. Žádní tu nebyli od..."

„Já vím — od Allanona," skočil mu do řeči Jair, už to nevydržel. „To je právě ten Druid, kterého hledám."

Foraker se na něj upřeně podíval. „Vážně? A proč si myslíš, že ho najdeš tady?"

„Říkal, že půjde do Východní země. Vzal s sebou moji sestru."

„Tvoji sestru?" trpaslík svraštil obočí. „Allanon a tvoje sestra? A měli by být někde tady?"

Jair pomalu přikývl a měl nepříjemný pocit v žaludku. Foraker se na něj díval, jako by byl blázen. Potom se podíval na Gareta.

„Kde jsi toho venkovana našel?"

„Cestou," odpověděl Garet Jax neurčitě. „Co víš o tom Druidovi?"

Foraker pokrčil rameny. „Vím, že ve Východní zemi neviděl Allanona nikdo přes dvacet let — ať už s něčí sestrou nebo bez ní."

„To toho tedy moc nevíš," promluvil najednou Slanter a v jeho hlase byla slyšet jízlivost. „Druid ti prošel přímo před nosem!"

Foraker po něm šlehl svýma divokýma očima. „Být tebou, dával bych si pozor na pusu, skřete!"

„Tenhle prý vystopoval Druida ve Východní zemi," řekl Garet Jax a šedýma očima nedbale přehlížel prázdnou místnost. „Stopoval ho z Maelmordu až ke dveřím venkovanova domu."

Foraker se na něj strnule podíval. „Znovu se ptám — co přesně mám s těmi dvěma udělat?"

Garet Jax se na něj podíval. „Přemýšlel jsem o tom. Sejde se dnes Rada?“

„Teď se schází každý den.“

„Nech tam venkovana promluvit.“

Foraker se zamračil. „Proč bych to dělal?“

„Protože má co říct a myslím, že mu všichni popřejí sluchu. A nejde jenom o Druida.“

Trpaslík a Pán zbraní se na sebe beze slova dívali. „Budu muset podat žádost,“ řekl Foraker a zjevně postrádal veškeré nadšení.

„Zdá se, že teď je k tomu nejvhodnější chvíle.“ Garet Jax se zvedl.

Foraker si povzdechl, vstal a přitom se díval na Jaira a Slantera. „Vy dva se můžete najíst a zůstat tady. Nepokoušejte se nikam odejít.“ Zaváhal. „Nevím nic o tom, že by tudy Druid procházel, ale kvůli tobě, Ohmsforde, se pokusím něco zjistit.“ Zavrtěl hlavou. „Pojď, Garete.“

Trpaslík a Pán zbraní vyšli z jídelny. Jair a Slanter osaměli u stolu, oba pohrouženi do svých myšlenek. Kde je Allanon? ptal se Jair sám sebe v tichém zoufalství, hlavu měl skloněnou a bedlivě si prohlížel své ruce zaklesnuté jednu do druhé před sebou. Říkal, že jde do Východní země. Copak nešel přes Poslední přístav? Jestli ne, kam tedy šel? Kam odvedl Brin?

Trpaslík v bílé zástěře jim přinesl talíře s teplou večeří a poháry s pivem. Pustili se do jídla. Nemluvili. Minuty pomalu míjely a s každým polknutým soustem Jair cítil, jak se mu hroutí naděje, jako by polykal odpovědi, které chtěl na své otázky slyšet. Odstrčil talíř, jednou nohou nervózně přejížděl po dřevěné podlaze a přemýšlel, co bude dělat, jestli měl Elb Foraker pravdu a Allanon a Brin tudy skutečně nešli.

„Nech toho!“ zavrčel Slanter najednou.

Jair se na něj podíval. „A čeho?“

„Nešoupej tou nohou po podlaze. Rozčiluje mě to.“

„Promiň.“

„A přestaň se tvářit, jako bys ztratil nejlepšího kamaráda. Tvoje sestra se objeví.“

Jair pokýval hlavou, byl pořád ještě zneklidněný. „Snad ano.“

„Hmm,“ zamumlal skřet. „Starosti bych si spíš měl dělat já. Nechápu, jak jsi mě mohl někdy přemluvit na tuhle bláznivou cestu.“

Jair si opřel lokty o stůl a bradu si dal do dlaní. V jeho hlase znělo odhodlání. „I kdyby Brin neprošla Posledním přístavem, i kdyby Allanon šel jinou cestou, musíme do Anaru, Slantere. A musíme přesvědčit trpaslíky, aby nám pomohli.“

Slanter na něj hleděl. „My? Nám? Kdyby ses jen trochu zamyslel, přišel bys na to, že 'my' a 'nám' je nesmysl. Já nejdu nikam, jenom zpátky, odkud jsem přišel, než jsem se do tohodle všeho namočil.“

„Jsi stopař, Slantere,“ řekl Jair tiše. „Potřebuju tě.“

„To je moc špatný,“ usápnul se skřet, jeho drsný žlutý obličej náhle potemněl. „Já jsem skřet, jestli sis nevšiml! Viděl jsi, jak se po mně tam venku dívali? Viděl jsi ty děti, jak na mě koukaly jako na nějaké divoké zvíře z lesa? Mysli! Skřeti a trpaslíci proti sobě válčí a trpaslíci ti nebudou věnovat vůbec žádnou pozornost, dokud budeš trvat na tom, abych já byl tvým spojencem! Což stejně ani nejsem!“

Jair se naklonil dopředu. „Slantere, musím dojít k Nebeské studni dřív, než Brin dojde do Maelmordu.

Jak se tam mám dostat bez někoho, kdo by mě tam dovedl?“

„Nějak si poradíš, jak tě znám,“ odbyl ho skřet. „Kromě toho se tam stejně vrátit nemůžu. Spilk všem řekne, co jsem udělal. Když ne on, tak ten druhý skřet, co utekl. Budou mě hledat. Když půjdu zpátky, někdo mě pozná. Až mě chytí, poutníci...“ Najednou zmlkl a rozhodil rukama. „Prostě nikam nejdu a basta!“

Znovu se pustil do jídla, hlavu sklonil nad svůj talíř. Jair ho mlčky pozoroval a v duchu si říkal, že možná udělal chybu, když hledal pomoc u Slantera; možná král Stříbrné řeky nakonec neměl jako spojence na mysli právě jeho. Když se tak nad tím člověk zamyslí,

vážně se Slanter jako spojenec moc nezdá. Na to je příliš chytrý, příliš bezzásadový a jeho loajalita se mění stejně často jako vítr. Přece se na něj nebude spoléhat! Navzdory tomu všemu ale ten skřet měl v sobě něco, co se Jairovi velice zamlouvalo. Snad ta jeho houževnatost. Stejně jako Garet Jax, i on přežil, a to je přesně takový společník, jakého potřebuje, má-li dojít hluboko do Anaru.

Sledoval, jak skřet dopíjí zbytek piva s hlasitým polknutím, a potom řekl tiše: „Já myslel, že se chceš dovědět něco o tom kouzlu."

Slanter zavrtěl hlavou. „Už ne. Už jsem se o tobě dověděl všechno, co mě zajímá, chlapče."

Jair se rozmrzele zamračil. „Myslím, že se bojíš."

„Mysli si, co chceš, já nikam nejdu."

„A co tvůj národ? Je ti jedno, co z ním sžíravé přízraky provedou?"

Slanter po něm šlehl pohledem. „Nemám už žádný národ, díky tobě!" Potom pokrčil rameny.

„Stejně je to jedno. Od toho, co jsem odešel z Východní země, vlastně národ už nemám. Já jsem svůj vlastní národ."

„To není pravda. Skřeti jsou tvůj národ. Vrátil ses, abys jim pomohl, ne?"

„Časy se mění. Vrátil jsem se, protože to bylo chytré. Teď se nevrátím proto, že je to chytré!" Slanter se zlobil pořád víc. „Proč to prostě nevzdáš, chlapče? Udělal jsem toho pro tebe už dost. Nemám pocit, že bych byl povinen udělat cokoli dalšího. Koneckonců král Stříbrné řeky mi nedal žádný stříbrný prach, abych vyčistil jeho řeku!"

„To je štěstí, ne?" Jair zrudl, i on se teď trochu zlobil. „Nejsi k ničemu, když každých pět minut měníš svoje rozhodnutí, když se věci trochu komplikují! Myslel jsem si, že v Černodubí jsi mi pomohl proto, žes to sám chtěl! Myslel jsem si, že tě zajímá, co se se mnou děje! No, tak to jsem se asi mýlil! O co ti vlastně jde, Slantere?"

Skřet byl v rozpacích. „Jde mi o to zůstat naživu. A o to by mělo jít i tobě, jestli máš trochu rozumu."

Jair strnul v rozhořčení. Napůl se zdvihl z lavice a rukama se opřel o stůl. „Zůstat naživu! Jak přesně to uděláš, až sžíravé přízraky otráví Východní zem a potom se přesunou do dalších zemí? To se přece stane, ne? Sám jsi to říkal! Kam potom utečeš? Nebo snad chceš zase změnit plány? Staneš se zase skřetem, co bude chtít obelstít poutníky?"

Slanter se natáhl a posadil Jaira zpátky na lavici. „Na někoho, kdo ví tak málo o životě, máš moc velkou pusu. Možná kdybys byl ve světě a musel se o sebe postarat, místo aby ti někdo všechno připravil pod nos, neodsuzoval bys nikoho tak rychle. A už sklapni!"

Jair hned zmlkl. Kdyby mluvil dál o tomtéž, ničeho by nedosáhl. Slanter se už rozhodl, že mu nepomůže, takže to je konec. Stejně mu možná bez toho skřeta bude líp.

Pořád ještě po sobě pokukovali, když se za nějakou chvíli vrátil Garet Jax. Byl sám a šel rovnou k nim. Pokud si všiml napětí, které mezi nimi panovalo, nedal to na sobě znát. Sedl si vedle Jaira.

„Máš předstoupit před Radu Starších," řekl tiše.

Jair pomalu zavrtěl hlavou. „O tom nic nevím. Nevím, jestli je to správné."

Pán zbraní jej propichoval očima. „Nemáš na vybranou."

„A co Brin? A Allanon?"

„O nich nic nového. Foraker se po tom pídil a zjistil, že v Posledním přístavu nebyli. Nikdo o nich nic neví." Šedýma očima si venkovana napjatě prohlížel. „Pokud na své pouti potřebuješ jakoukoli pomoc, musíš si ji najít sám."

Jair rychle pohlédl na Slantera, ale skřet se nechtěl s jeho pohledem střetnout. Obrátil se na Gareta Jaxe. „Kdy mám před Radu předstoupit?"

Pán zbraní se postavil. „Teď."

Trpasličí Rada Starších se sešla ve shromažďovací síni; byla to rozlehlá hala uvnitř

téměř čtvercové budovy, v níž byly veškeré úřady zabývající se záležitostmi osady Poslední přístav. Dvanáct členů Rady sedělo za dlouhým stolem na podiu čelem do místnosti směrem na řady lavic oddělených uličkami až k širokým dvoukřídlým vstupním dveřím. Právě těmito dveřmi přivedl Garet Jax Jaira a Slantera. Stíny halily vše kromě samotného průčelí shromažďovací síně, kde petrolejové lampy osvětlovaly podium. Ti tři, co vešli, postoupili až k okraji kruhu světla a tam se zastavili. Ostatní, co se sešli, obsadili lavice nejblíže podiu a otočili se směrem k nim. Nad hlavami shromážděných se vznášel kouř z dýmek a vzduch byl prodchnut ostrým zápachem spáleného tabáku.

„Přistupte blíž," vyzval je čísi hlas.

Postoupili dopředu až k první řadě lavic. Jair se stísněně rozhlédl kolem sebe. Ty obličeje, co se na něj koukaly, nebyly prosté tváře trpaslíků. Hned po jeho pravé ruce seděla hrstka elfů a také půl tuctu hraničářů z Truborohu kousek dál vlevo. Foraker tam byl také, zarputilá tvář s černým vousem, a opíral se o stěnu.

„Vítejte v Posledním přístavu," znovu promluvil ten hlas.

Řečník se zdvihl zpoza stolu na podiu. Byl to trpaslík v letech s šedými vousy a přísným a tvrdým obličejem, s pletí opálenou a vrásčitou ve světle lamp. Byl uprostřed Rady Starších.

„Jmenuji se Browork, jsem Starší a občan Posledního přístavu, předsedající této Rady," sdělil jim. Zdvihl ruku a pokynul Jairovi. „Předstup, venkovane."

Jair postoupil o pár kroků dopředu a zastavil se, díval se na řadu obličejů, jež na něj shlížely. Všechny byly staré a ošlehané větrem, oči však všichni měli rychlé a ve střehu, jak si ho prohlíželi.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se ho Browork.

„Jair Ohmsford," odpověděl. „Ze Stinného dolu."

Trpaslík přikývl. „Co nám chceš říct, Jaire Ohmsforde?"

Jair se rozhlédl. Obličeje všude kolem na něj v očekávání hleděly — obličeje, které neznal. Má jim odhalit, co ví? Podíval se zpátky na Staršího.

„Můžeš otevřeně hovořit," pobídl ho Browork, když vycítil, jak je napjatý. „Všichni, kdo se tu shromáždili, jsou důvěryhodní, všichni jsou to vůdci v bojích proti sžíravým přízrakům."

Znovu si pomalu sedl a čekal. Jair se ještě jednou rozhlédl, potom se zhluboka nadechl a začal mluvit. Postupně odhalil všechno, co se stalo od chvíle, co Allanon dorazil do Stinného dolu. Vyprávěl o Druidově příchodu, o jeho varování před sžíravými přízraky, o tom, jak potřeboval Brin a jak odjeli na východ. Popsal svůj následný útěk, dobrodružství, která prožil na vysočině a v Černodubí, své setkání s králem Stříbrné řeky a proroctví legendárního krále. Trvalo poměrně dlouho, než to všechno vypověděl. Když hovořil, byli všichni shromáždění zticha. Nedokázal se přinutit podívat se na ně. Obával se toho, co by mohl v jejich tvářích spatřit. Upíral svůj zrak na Broworkovu vrásčitou, větry ošlehanou tvář a na jeho hluboce zasazené modré oči, které na něj upíral.

Když skončil, naklonil se Starší trpaslík pomalu dopředu, drsné ruce složil před sebe na stůl a pořád se upřeně díval na Jaira.

„Před dvaceti lety jsem s Allanonem bojoval, abychom ochránili elfí město Arborlon před hordami démonů. Byla to příšerná bitva. Mladý Edain Elessedil —" ukázal rukou na blonďatého elfa, stěží staršího než Brin — „tehdy ještě ani nebyl na světě. Jeho dědeček, velký Eventine, byl elfím králem. Tehdy Allanon procházel Čtyřzemím naposledy. Od těch dob Druida nikdo neviděl, venkovane. Do Posledního přístavu nepřišel. Nepřišel ani do Východní země. Co na to řekneš?"

Jair zavrtěl hlavou. „Nevím, proč nešel tudy. Nevím, kam šel. Vím jenom, kam má namířeno — a moje sestra s ním. A vím také, že skutečně byl ve Východní zemi." Otočil se na Slantera. „Tenhle stopař ho sledoval z Maelmordu na západ až do mého domu."

Čekal na jeho potvrzení, ale Slanter neříkal nic.

„Nikdo neviděl Allanona dvacet let," opakoval další člen Rady Starších klidně.

„A nikdo nikdy nehovořil s králem Stříbrné řeky," dodal třetí.

„Já s ním mluvil," řekl Jair. „A můj otec s ním také mluvil. Pomohl mému otci a elfí dívce uprchnout před démony do Arborlonu."

Browork si ho dál prohlížel. „Vím o tvém otci, mladíku. Přišel do Arborlonu pomoci elfům v boji proti démonům. Říkalo se o něm, že prý má elfeíny, přesně jak ses zmínil. Ale ty tvrdíš, že jsi vzal elfeíny z domova a potom jsi je dal králi Stříbrné řeky?"

„Výměnou za kouzlo, které bych mohl použít," doplnil rychle Jair. „Za přání, které bych mohl použít na záchranu Brin. Za křišťál vidění, abych ji našel. A za sílu pro ty, kteří mi pomohou."

Browork se teď upřeně díval na Gareta Jaxe. Pán zbraní přikývl. „Viděl jsem ten křišťál, o kterém mluví. Je kouzelný. Ukázal nám skutečně tvář dívky — říká, že je to jeho sestra."

Elf Edain Elessedil najednou vstal. Byl vysoký, měl světlou pleť a jeho blonďaté vlasy mu splývaly na ramena. „Můj otec mluvil o Wilu Ohmsfordovi mockrát. Říkal, že je to čestný muž. Myslím, že jeho syn by neříkal nic, co by nebyla pravda."

„Pokud si neplete fantazii s pravdou," poznamenal další muž. „Je přece všeobecně známo, že sžíravé přízraky je nějak otráví, aby se pokusili nás zničit."

„Jak říkáš, je to všeobecně známo," odpověděl první. „Ale to nic nedokazuje."

Ozvaly se další hlasy a diskutovaly o Jairově vyprávění. Browork prudce zdvihl ruce.

„Klid, Starší! Myslete na to, k čemu se chystáme!" Otočil se zpátky na Jaira. „Ke své výpravě, jeli pravda, co říkáš, potřebuješ naši pomoc. Nemůžeš ji dovést do konce bez pomoci, venkovane. Mezi tebou a věcí, kterou hledáš, leží armády skřetů — tomu místu říkáš Nebeská studna. Chápej rovněž, že nikdo z nás nikdy nebyl v místech, kam se chystáš, ani neviděl pramen vody Stříbrné řeky." Rozhlédl se po shromážděných; všichni přikyvovali, nebyl nikdo, kdo by vyjadřoval nesouhlas. „Abychom ti mohli pomoci, musíme si nejdříve být jistí, co děláme. Musíme věřit. Jak máme věřit něčemu, o čem nevíme vůbec nic? Jak máme vědět, že to, co nám říkáš, je pravda?"

„Já bych nelhal," trval na svém Jair a zrudl.

„Třeba ne záměrně," přemítal Starší. „Všechny lži nemusí být záměrné. Stává se, že někdy něčemu věříme, považujeme to za pravdu, ale je to klam, který nás podvedl. Možná se zrovna tohle stalo tobě. Možná..."

„A možná když budeme ztrácet čas planými úvahami, bude moc pozdě na to, abychom Brin jakkoli pomohli!" Jair úplně ztratil trpělivost. „Já jsem v ničem nepodváděl! To, o čem jsem mluvil, se skutečně stalo!"

Hlasy nespokojeně zašuměly, ale Browork hned dal pokyn, aby se všichni ztišili. „Ukaž nám váček se stříbrným prachem, abychom měli důkaz, že můžeme věřit tomu, co říkáš," vybídl ho.

Venkovan na něj bezmocně koukal. „To vám nepomůže. Ten prach vypadá jako obyčejný písek."

„Písek?" Jeden z Rady Starších znechuceně zavrtěl hlavou. „Ztrácíme čas, Broworku."

„Tak se tedy podíváme alespoň na ten křišťál," povzdechl Browork.

„Nebo nám dokaž nějak jinak, že mluvíš pravdu," žádal další.

Jair cítil, že šance nějak je přesvědčit o své pravdě mu utíká pod rukama. Jen málo členů Rady, pokud vůbec někdo, věří tomu, co říká. Nevěděli nic o Allanonovi a Brin; žádný z nich nikdy neslyšel o nikom, kdo by mluvil s králem Stříbrné řeky; dokonce mu ani nevěřili, že takový král existuje. A teď jim říká, že své elfeíny vyměnil za kouzla, která jim nemůže ukázat.

„Ztrácíme čas, Broworku," znovu zamumlal první Starší.

„Ať se tedy venkovana ptají ostatní a my se zatím poradíme," řekl další.

Znovu se ozvaly hlasy, tentokrát přehlušily Broworkovy výzvy k tichu. Všichni téměř do jednoho požadovali, aby jednání o této záležitosti bylo okamžitě skončeno.

„To jsem ti mohl říct rovnou, že to takhle dopadne," zašeptal najednou Slanter za ním.

Jair zrudl zlostí. Zašel příliš daleko a příliš toho prožil, než aby se teď nechal takhle

vystrnadit. Dej nám důkaz, říkali mu. Přesvědč nás.

Ví, jak je přesvědčit!

Najednou předstoupil, zdvihl ruce vysoko, ukázal do stínu uličky, která vedla k místu, kde stál. Jeho gesto bylo natolik dramatické, že hlasy v okamžení utichly a všichni se k němu otočili. Nebylo tam nic. Nic, než temnota...

Potom Jair zazpíval — píseň přání rychlou a pronikavou a vysoká černá postava zahalená do pláště a kápě se vynořila odnikud.

Byl to Allanon.

Všichni shromáždění zalapali po dechu. Meče a dlouhé nože vyjely z pochev a všichni rychle vstali ze sedadel, aby se bránili před stínem, co povstal z temnoty. Z kápě se do světla zdvihl hubený obličej, oči upřené na muže v Radě. Jairova píseň utichla a Druid zmizel.

Jair se znovu obrátil na Broworka. Ten měl oči doširoka otevřené. „Teď už mi věříš?“ zeptal se venkovan tiše. „Říkal jsi, že ho znáš. Že jsi s ním bojoval v Arborlonu. Byl to tenhle Druid?“

Browork pomalu přikývl. „To byl Allanon.“

„Tak tedy víš, že jsem ho viděl,“ řekl Jair.

Všichni shromáždění znovu upřeli zraky na venkovana, celí otřesení tím, co se stalo. Jair za sebou uslyšel, jak se Slanter nervózně uchichtává. Koutkem oka se podíval na Gareta Jaxe. Pán zbraní měl zvědavý, skoro překvapený výraz v obličeji.

„Říkal jsem pravdu,“ obrátil se Jair na Broworka. „Musím jít hluboko do Anaru a najít Nebeskou studnu. Tam bude Allanon s mojí sestrou. A teď pověz — pomůžete mi, nebo ne?“

Browork se podíval na ostatní Starší. „Co říkáte vy?“

„Já mu věřím,“ odvážil se říci potichu jeden starý muž.

„Ale i tak to může být trik,“ ozval se další. „Může to být práce sžíravých přízraků!“

Jair se rychle ohlédl. Několik mužů pokyvovalo na souhlas. V kouřovém světle petrolejových lamp se v mnohých očích zračilo podezření a strach.

„Myslím, že je to příliš veliké riziko,“ řekl další ze Starších.

Browork vstal. „Jsme povinováni pomoci komukoli, kdo se snaží zničit přízraky,“ řekl a jeho modré oči měly tvrdý výraz. „Tento venkovan nám řekl, že je spojencem dalších, kteří uvažují stejně a mají totožný cíl. Já mu věřím. Jsem přesvědčen, že bychom měli udělat, co je v našich silách, abychom mu v jeho výpravě pomohli. Vyzývám vás k hlasování, Starší. Zdvihněte ruku na znamení souhlasu.“

Broworkova ruka vyletěla vzhůru. Více než půl tuctu rukou z Rady se rovněž zdvihlo. Ale ti, kteří nesouhlasili, se nedali jen tak snadno umlčet.

„Je to šílenství!“ křičel jeden. „Kdo s ním půjde? Pošleme s ním snad muže z vesnice, Broworku? Kdo se má vydat na tuhle výpravu, kterou jsi tak nerozvážně odsouhlasil? Pokud se to má uskutečnit, vyzvěte potom dobrovolníky!“

V sále to souhlasně zašumělo. Browork přikývl. „Dobře tedy.“ Rozhlédl se tiše po místnosti, očima přejížděl z jednoho obličeje na druhý, hledal a čekal, kdo odpoví na tuto výzvu.

„Já půjdu.“

Jair se pomalu ohlédl. Garet Jax vystoupil o krok dopředu a bezvýraznýma šedýma očima se díval na Radu.

„Král Stříbrné řeky slíbil venkovanovi, že budu jeho ochránce,“ řekl jemně. „Tak tedy dobrá. Slib bude dodržen.“

Browork přikývl, potom se znovu rozhlédl po sále. „Kdo z vás ještě půjde?“ zavolal.

Elb Foraker se odlepil od stěny, o niž se opíral, a vykročil, aby se postavil vedle svého přítele. Znovu se Browork rozhlédl po shromážděných. Po chvíli se mezi muži z Truborohu rozvinula vzrušená debata. Veliký hraničář vstal, měl černé vlasy a vousy krátce střižené kolem dlouhého, podivně jemného obličeje.

„Já půjdu,“ zahřměl a šel se postavit k ostatním.

Jair maně ustoupil o krok dozadu. Ten hraničář byl vysoký skoro jako Allanon.

„Helte,“ pozdravil ho Browork. „Muži z Truborohu si nemusí tuto výpravu brát za svou.“

Velký muž pokrčil rameny. „Bojujeme proti stejnému nepříteli, Starší. Výprava si mě žádá, tak já půjdu.“

Potom najednou vstal Edain Elessedil. „Já půjdu taky, Starší.“

Browork se zamračil. „Jsi elfí princ, mladý Edaine. Jsi tady se svými elfími stopaři, abys splatil dluh, který tvůj otec pociťuje z doby, kdy mu trpaslíci stáli po boku v Arborlonu. Ale ty si bereš ten dluh až příliš k srdci. Tohle by ti otec neschvaloval. Rozmysli si to.“

Elfí princ se usmál. „Není si co rozmýšlet, Broworku. Dluh se v tomto případě netýká trpaslíků, ale venkovana a jeho otce. Před dvaceti lety Wil Ohmsford šel s elfí dívkou hledat talisman, který zničí démony, co se dostali na svobodu přes Hráz. Dal v sázku svůj život pro mého otce a můj lid. Teď mám já příležitost udělat totéž pro Wila Ohmsforda — jít s jeho synem a dohlédnout na to, aby došel k cíli svého putování. Jsem schopný stejně jako kterýkoli muž v této místnosti a jdu.“

Browork se stále mračil. Garet Jax se podíval na Forakera. Trpaslík jen pokrčil rameny. Pán zbraní se chvíli díval na elfího prince, jako by se pokoušel změřit hloubku jeho rozhodnutí anebo jenom šanci na přežití; potom pomalu přikývl.

„Dobře,“ stvrdil jeho rozhodnutí Browork, „tak tedy pět mužů.“

„Šest,“ řekl Garet Jax klidně. „Půl tuctu pro štěstí.“

Browork se na něj díval zmateně. „Kdo je ten šestý?“

Garet Jax se pomalu otočil a ukázal na Slantera. „Skřet.“

„Cože!“ Slanterovi klesla Čelist. „Mě si vybrat nemůžeš!“

„Už jsem to udělal,“ odpověděl mu. „Ty jsi jediný, kdo byl na místě, kam se chystáme dojít. Znáš cestu a ukážeš nám ji.“

„Nic vám neukážu!“ Slanter byl zsinalý a obličej se mu vzteky kroutil. „Ten chlapec..., ten pekelník... tě na to navedl! Nemáš mi co přikazovat! Všechny vás hodím vlkům, jestli se pokusíte mě přinutit jít!“

Garet Jax k němu přišel, děsivé šedé oči mrazivé. „To by bylo pro tebe moc špatné, skřete, protože vlci se dostanou nejdřív na tebe. Přemýšlej o tom chvilku.“

Shromáždění ztichlo do mrtvolné nehybnosti. Pán zbraní a skřet se na sebe bez hnutí dívali. V očích muže v černém byla smrt; ve Slanterových očích váhavost. Ale skřet neuhnul. Stál, kde byl, překypoval zlostí, chytil se vlastních tenat. Pomalu uhnul pohledem na Jaira a venkovan v tu chvíli skřeta upřímně politoval.

Slanter sotva znatelně přikývl. „Zdá se, že nemám na vybranou,“ zamumlal.

Garet Jax se obrátil znovu na Broworka. „Šest.“

Trpaslík Starší zaváhal, potom si odevzdaně povzdechl. „Takže šest,“ prohlásil. „Ať vás štěstí provází.“

Kapitola 15

V pozdním dopoledni druhého dne už byly přípravy u konce a malá společnost vyrazila z Posledního přístavu na cestu hluboko do Anaru. Jair, Slanter, Garet Jax, Elb Foraker, Edain Elessedil a hraničář Helt, ozbrojeni a se zásobami tiše opustili vesnici a odešli téměř bez povšimnutí. Vyprovodit je přišel jenom Browork, v jeho letité tváři se zračila směsice přesvědčení a pochybností. Jairovi slíbil, že varování před sžíravými přízraky vyřídí starším Ohmsfordovým ještě dříve, než se vrátí do Stinného dolu. Všem ostatním potřásl na rozloučenou rukou a slovem je povzbudil. Slanter sám si všiml pochopitelného nedostatku uznání za dobré úmysly. Nikdo další je vyprovodit nepřišel. Rada Starších a ostatní vůdci, trpaslíci i přespolní, kteří se předchozího večera zúčastnili shromáždění, se rozdělili na skupiny stran stupně moudrosti něco takového vůbec podniknout. Popravdě jeho účastníci měli více méně pocit, že celé tohle dobrodružství je od samotného začátku odsouzeno k nezdaru.

Přesto ale rozhodnutí padlo, a tak skupinka vyrazila. Jeli sami, bez doprovodu i přes značné protesty elfích stopařů, kteří doprovázeli Edaina Elessedila na východ od domovského města Arborlonu a kteří měli pocit zodpovědnosti za bezpečnost svého prince. Jejich moc ale byla spíše symbolická a všechno briskně vyřídil Ander Elessedil, když přijal volání o pomoc od Broworka a do doby, než se mu podaří dát dohromady vetší sílu, pojal to jako povinnost, kterou dlužili trpaslíkům za jejich pomoc v boji démonů a elfů před dvaceti tety. Edain Elessedil byl vyslán namísto svého otce, nicméně bez jakéhokoli reálného očekávání, že by se nějakého boje zúčastnil, pokud armády skřetů nedojdou až do Posledního přístavu. Jeho nabídka zúčastnit se výpravy do srdce nepřátelské země byla naprosto neočekávaná. Ale elfí stopaři s tím mohli dělat jen málo — protože princ se mohl samostatně a svobodně rozhodnout — něco jiného by bylo, kdyby trval na tom, aby se zúčastnili i oni. Mezi trpaslíky a hraničáři byli i tací, kteří by se na tu výpravu vydali také, ale všichni byli odmítnuti. O tom rozhodl Garet Jax a podpořili ho i ostatní ze šestice, dokonce i Slanter. Čím menší skupina, tím je pohyblivější a lstivější a tím větší má šanci proklouznout rozlehlými anarskými pralesy nepozorovaně. Nevyhnutelnou výjimku tvořil Jair — a ten měl kouzlo na svoji vlastní ochranu, to jim neustále připomínal — jinak všichni byli zkušení profesionálové, vycvičení tak, aby dokázali přežít. Dokonce Edain Elessedil byl školen členy Královské gardy v letech, kdy vyrůstal v muže. Všichni se shodli na tom, že čím méně jich bude, tím lépe se dokáží zaopatřit.

A tak se jich vydalo na cestu jenom šest — šli pěšky, protože v divokém pralese prostě nebylo možné se jinak pohybovat — šli východním směrem z trpasličí vesnice do temných lesů, podél ohybu Stříbrné řeky. Browork se za nimi díval, dokud se mu neztratili z očí mezi stromy, potom se váhavě otočil zpátky směrem k Poslednímu přístavu a vrátil se ke své práci.

Byl jasný, chladný podzimní den, vzduch byl ostrý a klidný a obloha jasně ozářená sluncem. Stromy hýřily nespočetným množstvím odstínů rudé, zlaté a hnědé, listy se snášely k zemi na půdu, kde vytvářely jemný koberec, který šustil pod nohama těch šesti mužů. Čas rychle ubíhal. Než si to stačili uvědomit, odpoledne se přehouplo a na Anar se pomalu snášel večer v temných stínech šedé a fialové, slunce se pomalu ztrácelo z dohledu.

Skupinka si vybudovala tábořiště u Stříbrné řeky v malém jasanovém háji, který byl na východním okraji chráněn skalnatým výchozem. Připravili si večeři a pojedli. Potom je všechny dohromady svolal Garet Jax.

„Tohle bude naše cesta.“ To hovořil Elb Foraker, klekl si uprostřed, odhrnul listí a větvičkou kreslil do hlíny čáry. „Tohle je proud Stříbrné řeky.“ Nakreslil řečiště. „My jsme

tady. Asi čtyři dny východním směrem je trpasličí pevnost Capaal, která chrání stavidla a přehrady Cillidellanu. Severně odtud Stříbrná řeka protéká mezi Vysokými horami a skřetími vězeními Dun Fee Aran. Ještě dál na sever jsou Krkavčí štíty a Šerá stopa.“

Podíval se po ostatních. „Pokud se nám to podaří, budeme muset jít podél řeky až do Šeré stopy.

Budeme-li nuceni odbočit od řeky, bude potom cesta přes Anar velice těžká — půjdeme divočinou.“ Odmlčel se. „Armády skřetů obsadily celé území severně a východně od Capaalu. Až tam budeme, musíme být velice ostražití.“

„Otázky?“ vzhlédl Garet Jax.

Slanterův posměšek proťal ticho. „Zdá se, že všechno vidíš mnohem jednodušší,“ zavrčel.

„Právě proto tě máme s sebou.“ Pán zbraní pokrčil rameny. „Až budeme za Capaalem, povedeš nás ty.“

Slanter si opovržlivě odplivl na nákres. „Jestli se vůbec tak daleko dostaneme.“

Skupina se rozešla, všichni si chystali lůžko na noc. Jair zaváhal, potom se vydal za Slanterem. Dohonil skřeta na vzdáleném konci mýtiny.

„Slantere,“ zavolal na něj. Skřet se otočil, a když viděl, kdo to je, hned zase odvrátil hlavu. Jair ho obešel, postavil se proti němu a díval se mu zpříma do očí. „Slantere, chci ti jenom říct, že vzít tě s sebou nebyl můj nápad.“

Slanter měl tvrdý výraz v očích. „Ale byl to tvůj nápad.“

Jair zavrtěl hlavou. „Nikdy bych nenutil nikoho, kdo by nechtěl jít — ani tebe ne. Ale jsem moc rád, že tady jsi. Chci, abys to věděl.“

„No, to je tedy útěcha,“ ušklíbl se skřet. „Až budeme u poutníků ve vězení, tak jim to nezapomeň říct!“

„Slantere, nebuď takový. Ne...“

Skřet se prudce odvrátil. „Nech mě na pokoji. Nechci s tebou mít nic společného. Nechci mít nic společného ani s tímhle vším.“ Potom se najednou otočil zpátky a v jeho očích bylo pevné odhodlání. „Při první příležitosti uteču, chlapče! Pamatuj si to — při první příležitosti! Jestlipak jsi ještě pořád rád, že jsem tady?“

Rázně odkráčel. Jair se za ním bezmocně díval, byl smutný a zároveň měl zlost, jak se to mezi nimi všechno zvrtlo.

„Není tak rozzlobený, jak vypadá,“ zaduněl čísi hlas. Jair se obrátil. Vedle něj stál hraničář Helt a jeho dlouhý jemný obličej shlížel dolů. „Nejvíc se zlobí sám na sebe.“

Jair pochybovačně zavrtěl hlavou. „Nevypadalo to tak.“

Hraničář přešel k pařezu a posadil se, dlouhé nohy natáhl před sebe. „Možná ne, ale je to pravda. Ten skřet je stopař. Seznámil jsem se s ním ve Varfleetu. Stopaři nejsou jako ostatní; jsou to samotáři a Slanter je větší samotář než kdokoli z nich. Připadá si jako v pasti a chce z toho někoho obvinit. Nejjednodušší je pro něj očividně obvinit tebe.“

„Myslím, že do jisté míry mě skutečně má za co obviňovat.“ Venkovan se díval za odcházejícím skřetem.

„Ne víc než sám sebe,“ odpověděl mu tiše. „Do Anaru přišel přece sám, ne?“

Jair přikývl. „Ale já ho o to poprosil.“

„Všechny nás o to někdo poprosil,“ poznamenal Helt. „Ale nemuseli jsme jít; přistoupili jsme na to. V tom není žádný rozdíl ani s tím skřetem. Když svolil s tím, že s tebou půjde do Posledního přístavu, tak to asi chtěl. Třeba je to tak, že chce jít i teď, ale nedokáže si to přiznat. Třeba ho i ta samotná představa děsí.“

Jair se zamračil. „Proč by se toho měl bát?“

„Protože to znamená, že mu na tobě záleží. Žádný jiný důvod, proč je tady, mě nenapadá.“

„O tom jsem nepřemýšlel. Asi jsem myslel jen na opak toho, co říkal — že mu nezáleží vůbec na ničem.“

Helt zavrtěl hlavou. „Ale záleží, myslím, že ano. A to ho také děsí. Stopaři si nemohou

dovolit, aby jim na někom záleželo — pokud chtějí zůstat naživu.“

Jair na hraničáře chvíli upřeně koukal. „Zdá se, že si tím jsi absolutně jistý.“

Velký muž vstal. „To jsem. Víš, sám jsem kdysi byl stopařem.“

Otočil se a odcházel do tmy. Jair se za ním díval a v duchu se ptal sám sebe, co přimělo hraničáře, aby promluvil, a byl docela rád, že k tomu došlo.

Úsvit byl šedý a neradostný a po ranním nebi plula spousta tmavých mraků směrem na východ. Foukal ledový severní vítr a v divokých poryvech je štípal do tváří, hvízdal mezi stromy v lese. Listí a špína poletovaly kolem, když kráčeli dál. Vzduch byl úplně nasáklý deštěm.

Jair Ohmsford ten den šel ve společnosti Edaina Elessedila. Elfí princ se k němu připojil na začátku jejich cesty a rozmlouval s Jairem velice uvolněně a přátelsky. Vyprávěl mu, co mu jeho otec král říkal o Ohmsfordových. Elfí princ mu vysvětlil, že mají vůči Wilu Ohmsfordovi velikánský dluh, když kráčeli jeden vedle druhého s hlavami skloněnými proti větru. Nebýt jeho, elfí národ by možná prohrál svoji válku s démony, protože to byl právě Wil, kdo vzal elfí dívku Amberle, aby našli Krvavý oheň, aby sémě legendárního Ellcrys mohlo být umístěno do jeho plamenů, potom vráceno do země, aby se znovu zrodilo.

Jair ten příběh slyšel už snad tisíckrát, ale přímo z Edainových úst zněl jinak a v jeho podání se mu velice zamlouval. On potom princi řekl o svých skromných znalostech Západní země, o tom, jak jeho otec obdivuje Andera Elessedila a jeho syna za silné city k elfímu lidu. Jak si povídali, pomalu mezi nimi začal narůstat pocit spříznění. Možná to bylo tím, že oba měli elfí původ, možná to bylo jenom tím, že si věkem byli tak blízcí. Občas byl Edain Elessedil při vyprávění jako Rone — vážný a uvolněný střídavě, chtěl se podělit o své pocity a nápady a chtěl si poslechnout ty Jairovy — a přátelský svazek byl velice rychle vytvořen.

Přišla noc a malá společnost si našla přístřešek pod převisem u hřebenu, který vrhal stín na Stříbrnou řeku. Tam povečeřeli a dívali se na těžkopádný říční proud a pěnící vodu, když obtéká kamení. Začalo pršet, obloha zčernala a den se proměnil v nepříjemnou noc. Jair seděl pod převisem a upřeně se díval do tmy, odporný zápach otrávené řeky dráždil jeho nozdry. Od Posledního přístavu byla ta řeka pořád horší, voda byla pořád tmavší a proud unášel stále více uhynulých ryb a suchých větví stromů. Dokonce i rostliny na březích už byly poněkud povadlé. Řeka byla temná, špinavá a bezedná a prudký déšť byl skoro vítaný, jen kdyby mohl nějak omýt tu špínu všude kolem.

Všichni postupně usínali. Jako vždy zůstal jeden z mužů vzhůru a držel hlídku. Tentokrát vyšla řada na Melta. Mohutný hraničář stál na vzdáleném konci výchozu, veliký stín proti matné šedi deště. Dlouho byl stopař, jak řekl Edain Elessedil Jairovi — přes dvacet let. Nikdo nikdy nemluvil o tom, proč už stopař není. Říkalo se, že snad kdysi měl rodinu, ale nikdo neví, co se s jejími členy stalo. Byl to příjemný člověk, tichý a smířlivý, ale dokázal být také nebezpečný. Byl to zkušený bojovník. Měl neuvěřitelnou sílu a schopnost nočního vidění — měl výjimečný zrak, který mu umožňoval vidět v temnotě stejně dobře jako za jasného dne. Celé příběhy se vyprávěly o jeho nočním vidění. Heltovi nikdy nic neuniklo.

Jair se schoulil do přikrývek, aby se chránil před vkrádajícím se chladem. Uprostřed výchozu plápolal oheň, ale jeho teplo neproniklo vlhkostí až k místu, kde seděl. Ještě chvíli pozoroval Helta. Od jejich krátkého rozhovoru, který spolu měli předchozí noci, už s ním hraničář nemluvil. Jair myslel na to, že si s ním promluví, a jednou nebo dvakrát už to také skoro udělal. A přece ho od toho něco zrazovalo. Možná to byl zjev toho člověka; byl tak veliký a tmavý. Jako Allanon, jenomže... nějak jinak. Jair zavrtěl hlavou, nepřišel na to, jaký je to rozdíl.

„Měl bys spát.“

Ten hlas Jaira tak překvapil, že úplně poskočil. Vedle něj byl Garet Jax, tichý černý stín, jak se usadil vedle venkovana a zabalil se do svého pláště.

„Nejsem ospalý,“ zamumlal Jair a pokoušel se silou mocí najít svoji vyrovnanost.

Pán zbraní přikývl, šedé oči upíral clo deště. Seděli tam bez jediného slova, schouleni ve tmě, poslouchali prudký déšť, kolotání řeky a jemné čeření listí a větviček ve větru. Po chvíli se Garet Jax pohnul a Jair cítil, že obrátil pohled na něj.

„Pamatuješ, jak ses mě ptal, proč jsem ti pomohl v Černodubí?“ zeptal se Garet Jax tiše. Jair přikývl. „Řekl jsem ti, že to bylo proto, že mě zajímáš. Byla to pravda, zajímal jsi mě. Ale bylo v tom i něco víc.“

Odmlčel se a Jair se na něj podíval. Tvrdé, chladné oči se zdály vzdálené a pátravé.

„V tom, co dělám, jsem nejlepší.“ Hlas Pána zbraní najednou přešel v šepot. „Celý život jsem byl nejlepší a neexistuje nikdo, kdo by se mi mohl jen přiblížit. Procestoval jsem řadu zemí a nikdy jsem nenašel sobě rovného soupeře. Ale pořád hledám dál.“

Jair se na něj upřeně díval. „Proč to děláš?“

„Protože co jiného bych měl dělat?“ zeptal se ho. „Jaký smysl má život Pána zbraní, když ne zkoušet schopnosti, podle nichž dostal jméno? Zkouším sám sebe každičký den svého života. Hledám způsob, jak si dokázat, že mě ta schopnost nezklame. Samozřejmě se to nikdy nestává, ale pořád hledám.“

Znovu uhnul pohledem, díval se do deště. „Když jsem tě poprvé uviděl na té mýtině v Černodubí, svázaného a s roubíkem v ústech, jak tě hlídá patrola skřetů — když jsem tě takhle uviděl, věděl jsem, že na tobě musí být něco zvláštního. Nevěděl jsem přesně co, ale byl jsem o tom přesvědčen. Ty bys asi řekl, že jsem to cítil. Ty jsi byl přesně ten, koho jsem hledal.“

Jair zavrtěl hlavou. „Nerozumím tomu, co říkáš.“

„Asi ne. Napřed jsem tomu nerozuměl ani já. Prostě jsem jenom cítil, že jsi pro mě nějak důležitý. Tak jsem tě osvobodil a šel s tebou. Jak jsme cestovali, viděl jsem víc z toho, co mě zmátlo především..., něco, co jsem hledal. Nic mi nenapovědělo, co s tebou mám udělat. Jenom jsem cítil, co udělám, a udělal jsem to.“

Narovnal se. „A potom...“ Oči znovu otočil k Jairovi. „Tehdy ráno jsi se probudil u Stříbrné řeky a řekl jsi mi, co se ti zdálo. Myslím, že to nebyl sen — ale něco podobného. Tvoje výprava, jak jsi tomu říkal. A já měl být tvým ochráncem. Nemožná výprava, výprava hluboko do srdce doupěte sžíravých přízraků pro něco, o čem nikdo nic nevěděl, jenom ty — a já měl být tvůj ochránce.“

Pomalu zavrtěl hlavou. „Jenomže, víš, já tu noc měl také sen. Neřekl jsem ti o tom. Měl jsem sen tak skutečný, že to bylo spíš... vidění než sen. V čase a na místě, které jsem nepoznal, jsem stál s tebou jako tvůj ochránce. Přede mnou bylo něco ohnivého, nějaká věc, co po doteku hořela. Nějaký hlas z nitra mé mysli našeptával. Řekl jsem, že musím bojovat s ohněm, že to bude boj na život a na smrt a že to bude nejhorší bitva mého života. Ten hlas mi šeptal, že právě na tuhle bitvu jsem se připravoval po celý svůj život — že všechny mé předchozí boje byly jenom přípravou právě na tenhle zápas.“

Jeho šedé oči se při těch slovech rozpálily. „Po tom, co jsi vyprávěl o svém vidění, mě napadlo, že třeba i ta moje vize pocházela od krále Stříbrné řeky. Ale ať měla jakýkoli původ, věděl jsem, že ten hlas má pravdu. A věděl jsem také, že to je přesně to, co hledám — příležitost postavit své schopnosti proti síle větší, než s jakou jsem se kdy setkal, a tak poznat, jestli jsem vskutku ten nejlepší.“

Tiše se na sebe ve tmě dívali. To, co Jair zahlédl v očích toho druhého muže, ho vyděsilo — odhodlání, sílu vůle — a ještě něco víc. Šílenství. Posedlost — stěží ovládanou a tvrdou jako železo.

„Chci, abys mě pochopil, venkovane.“ zašeptal Garet Jax. „Rozhodl jsem se jít s tebou, protože možná to svoje vidění najdu. Budu tvůj ochránce — zavázal jsem se k tomu. Dohlédnu na to, abys bezpečně prosel všude, kde by ti snad mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Ochráním tě, i kdybych při tom měl zahynout. Ale nakonec to je ta vize, kterou hledám — vyzkoušet si svoje schopnosti proti tomuhle snu!“

Odmlčel se a odvrátil se od venkovana. „Chci, abys to pochopil,“ opakoval jemně.

Znovu zmlkl a čekal. Jair pomalu přikývl. „Myslím, že to chápu.“

Garet Jax se znovu zahleděl do deště a stáhl se do sebe. Jako by byl sám, seděl a díval se na prudký déšť a neříkal nic. Po chvíli se zvedl a proklouzl zpátky do stínů.

Jair Ohmsford seděl ještě dlouho o samotě, když odešel. Sám sobě kladl otázku, zda to všechno skutečně pochopil.

Když se druhý den ráno probudili, vyndal Jair křišťál vidění, aby zjistil, co se s Brin stalo od chvíle, kdy ji viděl naposledy.

Déšť a šedá mlha halily les, když se všichni z té malé společnosti tlačili kolem venkovana. Křišťál držel před sebou tak, aby ho všichni viděli, a začal zpívat. Píseň přání, jemná a tajuplná, se nesla ranním tichem, stoupala clonou deště na zemi. Potom se najednou křišťál rozzářil jasným světlem a objevil se Brinin obličej. Dívala se na členy společnosti a hledala něco, co jejich oči nemohly vidět. Za ní byly hory — strmé a holé, jak se tyčily v úsvitu stejně šedém a ponurém, v jakém se probudili i oni. Jair pořád zpíval a sledoval obličej své sestry, když se náhle otočila. Byl tam Rone Leah a Allanon, viděl jejich vyčerpané obličeje s hlubokým, neproniknutelným pralesem v pozadí.

Přestal zpívat a obraz zmizel. Dychtivě se podíval na muže kolem sebe. „Kde je?“

„Ty hory jsou Dračí zuby,“ ozval se Helt. „O tom není pochyby.“

Garet Jax přikývl a podíval se na Forakera. „A ten prales?“

„To je Anar.“ Trpaslík se drbal ve vousech. „Jde tímhle směrem, ona a ti dva, jenomže kus severněji, přes Králičí planiny.“

Pán zbraní uchopil Jaira za rameno. „Když jsi minule použil křišťál vidění, myslím, že to byly stejné hory, Dračí zuby. Tvoje sestra a ten Druid už tam byli. Teď jdou ven. Co tam můžou jenom dělat?“

Chvíli bylo ticho, muži se dívali jeden na druhého.

„Paranor,“ řekl Edain Elessedil najednou.

„Druidská Pevnost,“ hned souhlasil Jair. „Allanon vzal Brin do Pevnosti Druidů.“ Zavrtěl hlavou. „Ale proč by to dělal?“

Tentokrát nepromluvil nikdo. Garet Jax se narovnal. „Nepřijdeme na to, když tady zůstanem. Odpovědi na takové otázky leží na východě.“

Vstali, Jair zasunul křišťál vidění zpátky pod tuniku. Vydali se dál na pochod do Anaru.

Kapitola 16

Čtvrtý den po odchodu z Posledního přístavu dorazili ke Klínu.

Bylo pozdní odpoledne, obloha měla šedou barvu a působila skličujícím dojmem. Hustě lilo jako celé poslední tři dny a Anar byl promočený a chladný. Holé kmeny stromů bez listí měly podzimní černou barvu a zdvihaly se z mlhy, která se jako přízrak vznášela v tmavnoucím soumraku. V prázdném, melancholickém lese panovalo jenom ticho.

Celý den šli cestou, která vytrvale stoupala do mírného svahu a teď vyústila ve shluk útesů a horských hřbetů. Stříbrná řeka protékala mezi nimi, po vytrvalém dešti její hladina stoupla. Říční proud se vlnil hlubokou roklí. Nad ní se tyčily hory a zahrazovaly cestu řece stěnou útesů — úplně holých, bez jediného stromu nebo keře. Zanedlouho jim řeka zahalená mlhou a nadcházející nocí zcela zmizela z dohledu.

Právě téhle rokli trpaslíci dali jméno Klín.

Členové malé společnosti vyšli vysoko na jeho jižní svah, hlavy skláněli proti větru, pláště si přitahovali těsně k tělu, pokoušeli se ochránit před chladem a deštěm. Nad vším se vznášelo ticho, burácení větru zastiňovalo veškeré ostatní zvuky a každý muž měl hluboký, vše zachvacující pocit opuštěnosti. Skupina kráčela křovisky a borovicemi a postupovala pomalu a vytrvale cestou vzhůru a všichni cítili nízkou oblohu, jak odpoledne pomalu přecházelo v noc. Foraker je vedl, tohle byla jeho země a on nejlépe ze všech znal její záludnosti. Garet Jax šel za ním, černý a tvrdý jako stromy, mezi nimiž se proplétali; potom Slanter, Jair a Edain Elessedil. Obr Helt kráčel poslední. Nikdo nic neříkal a minuty se táhly.

Přešli mírný kopec, a když se dostali ke shluku lesknoucích se smrků, Foraker najednou zastavil, naslouchal a pak dal všem znamení, aby se ukryli mezi stromy. Trpaslík řekl něco Garetu Jaxovi a zmizel v mlze a dešti.

Čekali v tichosti, až se vrátí. Byl pryč hodně dlouho. Když se nakonec objevil, přišel z úplně jiného směru. Dal jim znamení, aby šli za ním, a vedl je hluboko mezi stromy. Tam si kolem něj klekli do kruhu.

„Skřeti," řekl klidně. Po holé hlavě mu stékala voda až do hustých vousů. „Nejmíň sto. Obsadili most."

Všichni mlčeli, úplně je to vyvedlo z míry. Most byl uprostřed země, kterou považovali za bezpečnou — zemi, kterou ochraňovala celá armáda trpaslíků se sídlem v pevnosti Capaal. Jestli jsou skřeti už takhle daleko na západě a tak blízko Posledního přístavu, co se stalo s tou armádou?

„Můžeme je nějak obejít?" zeptal se hned Garet Jax.

Foraker zavrtěl hlavou. „To by byla zacházka na tři dny. Most je jediná cesta přes Klín. Pokud tady nepřejdeme, musíme se pak vrátit, sejít z hor a obejít to kruhem na jihu divočinou."

Déšť jim stékal po tvářích v tichu, které se rozhostilo. „Nemáme tři dny nazbyt," řekl nakonec Pán zbraní. „Můžeme se přes ty skřety nějak dostat?"

Foraker pokrčil rameny. „Možná — až bude tma."

Garet Jax pomalu přikývl. „Odveď nás tam, ať se na to podíváme."

Vylezli do skal, proplétali se mezi borovicemi, smrky a podrostem, kameny byly po dešti vlhké a kluzké; všechno kolem se halilo do mlhy a tmy. Jako tiché stíny šli dál, Elb Foraker je vedl; opatrně se plížili šerem.

Potom šedí kolem problesklo světlo ohně, jeho bledý, osamělý záblesk smáčel déšť. Pronikl zpoza skály vepředu. Všichni se přikrčili a pomalu se plížili dál až nahoru, kde se mohli podívat přes okraj horského předělu dolů.

Stěny Klínu se prudce svažovaly dolů, byly zahalené v mlze a v přicházející noci je

omýval déšť. Přes tenhle prudký sráz se klenul masivní pilířový most ze dřeva a železa připevněný ke skále útesu v úžině a s trpasličí zručností vyztužený proti náporům větru. Na bližší straně mostu se k horskému předělu rozbíhal široký šelf porostlý řídkým lesem a teď posetý ohni skřetů pod provizorními přístřešky a plátěnými stany. Skřeti byli všude — u ohňů, ve stanech se proti světlu plamenů rýsovaly jejich siluety, po celém šelfu od horského předělu až k mostu.

Na vzdáleném konci rokle, téměř ztracený ve tmě, hlídal další tucet skřetů úzkou stezku, která ubíhala nazpátek od svahu přes mírný kopec na široký zalesněný svah, který o sto yardů dál vybíhal do divočiny.

Na obou koncích pilířového mostu drželi hlídku skřeti stopaři.

Šestice cestovatelů, kteří se krčili u hřebene, si dlouho bedlivě prohlížela scénu dole a potom jim všem Garet Jax dal znamení, aby se přesunuli pod shluk velikých kamenů dole.

Když se tam sešli, obrátil se Pán zbraní na Helta. „Až bude tma, podaří se nám tudy protáhnout?“

Velký muž se zatvářil pochybovačně. „Možná tak k mostu.“

Garet Jax zavrtěl hlavou. „To nestačí. Potřebujeme se dostat za hlídky.“

„Jeden muž by to možná dokázal,“ řekl Foraker pomalu. „Proplížit se pod mostem, kolem podpěr. Kdyby byl dost rychlý, mohl by tudy proklouznout, zabít stráže a získat kontrolu nad mostem na dost dlouhou dobu, aby přišli i další.“

„To je šílenství!“ vykřikl Slanter najednou, jeho drsný obličej se vynořil ze tmy. „I kdyby se vám nějak podařilo dostat na vzdálenou stranu — kolem těch asi dvanácti stráží — ostatní se na vás okamžitě vrhnou! Jak jim chcete uniknout?“

„Trpasličí vynalézavostí,“ zavrčel Foraker. „Umíme stavět líp než většina ostatních, skřete. Tenhle most je postaven tak, aby se zřítil. Když se z obou stran vytáhnou trny, všechno to spadne do rokle.“

„Jak dlouho potrvá ty trny vyndat?“ zeptal se Garet Jax.

„Minutu, možná dvě. Byly doby, kdy se čekalo, že se skřeti pokusí z boku zaútočit na Capaal.“ Zavrtěl hlavou. „Ale starosti mi dělá to, že oni už zaútočili a nikdo je nezastavil. Jsou natolik smělí, že takhle otevřeně most obsadí. A podle toho, jak se utábořili, si nijak zvlášť nepřipouští, že by je mohl chytit někdo z druhé strany.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Dělám si starosti o tu armádu.“

Garet Jax si setřel déšť z očí. „S tím si dělej starosti jindy.“ Rychle se ohlédl po ostatních. „Poslouchejte mě pozorně. Až bude tma, Helt nás povede táborem k mostu. Já půjdu spodem, potom vyřídím stráže. Elb a skřet půjdou s venkovanem. Helte, ty a elfí princ použijte dlouhé šípy, abyste si drželi skřety na téhle straně mostu od těla, dokud nevyndáme ty trny. Až vás potom zavoláme, přejdete a most shodíme.“

Elb Foraker, Helt a Edain Elessedil beze slova přikývli.

„Tam dole je přes sto skřetích stopařů!“ poznamenal zlostně Slanter. „Jestli něco nevyjde, tak nemáme šanci!“

Foraker se na skřeta podíval ledově. „To by tobě vadit snad nemělo, ne? Nakonec, můžeš přece dělat, že jsi na jejich straně.“

Jair se rychle podíval na skřeta, ale Slanter se odvrátil, aniž by cokoli řekl. Garet Jax si stoupl.

„A teď už ani slovo. Pamatujte, co musíme udělat.“

Vyšplhali zpátky na horský předěl, potom se trpělivě tiskli ke skále a dívali se, jak se snáší noc. Uplynula hodina. Potom dvě. Pán zbraní pořád nic. Tma už zahalila celou rokli a déšť a mlha se kolem ní vznášely jako závoj. Začalo se ochlazovat, zima je pomalu otupovala. Pod nimi byly vidět ohně skřetů, jasnější proti temnotě.

Potom Garet Jax zdvihl paži a malá skupina se zvedla. Proklouzli od skály a vydali se k táboru skřetů. Šli jeden za druhým, vepředu Helt, pomalu a opatrně, jak hledal tu nejvhodnější cestu dolů. Ohně už plápolaly blíž, potom už v hlomozu větru a šumění deště byly slyšet i hlasy — hluboké, hrdelní. Šest mužů se proplížilo kolem ohně a stanů, ukryli

se ve stínu, který do noci vrhala hora a stromy. Obloukem zleva obešli tábořiště a jenom Heltovo noční vidění je chránilo před pádem ze svahu.

Minuty míjely a oni se pořád pomaličku plížili dál táborem nepřítele. Vítr zavál k Jairovi vůni teplého jídla. Slyšel hlasy skřetů, jejich smích a brebentění a viděl, jak se toporně pohybují kolem matného světla ohňů. Ze všech sil se snažil ani nedýchat, přál si, aby úplně splynul s nocí. Potom ho najednou napadlo, že kdyby chtěl, tak by to dokázal. Mohl použít píseň přání a stát se neviditelným.

V tu chvíli dostal lepší nápad, jak je všechny dostat přes most.

Ale jak jim to dá vědět?

Plížili se přikrčení k okraji rokliny ukryti skalami a stromy. Před nimi se rozprostíral jenom útes. Tady už nebyly žádné ohně, takže je kryl déšť a mlha. Před nimi se ve tmě rýsoval mostní pilíř, jeho dřevěné trámy se v dešti leskly. Shora slyšeli nejasně hlasy skřetů, byly úsečné, jak se stráže choulily ve svých kabátcích a toužebně hleděly na teplý a vlídný tábor za nimi. Potichu vedl Helt skupinku pod most k místu, kde podpůrné trámy byly zakotveny ve skále. O několik yardů dál se otevřely prázdné hloubky Klínu jako děsivá průrva, vítr kvílel kolem skal.

Shromáždili se v hloučku a Jair nejistě natáhl ruku ke Garetu Jaxovi. Tvrdý obličej se otočil. Jair ukázal na Pána zbraní, potom na sebe, potom na stráže nad nimi na mostě. Garet Jax se zamračil. Jair ukázal na svoje ústa a neslyšně řekl „skřet“ a znovu ukázal na každého z nich. Píseň přání nás dva může proměnit tak, že hlídkám budeme připadat jako skřeti, takže můžeme projít bez zastávky, pokoušel se tím říct. Má to zašeptat? Ale ne, Pán zbraní přece říkal, že nikdo nemá mluvit. Vítr by odnesl zvuk jejich hlasů a to bylo nebezpečné. Znovu udělal stejný pohyb. Ostatní se přiblížili, nejistě koukali jeden na druhého, když se Jair dál gesty dorozumíval s Garetem Jaxem.

Nakonec se zdálo, že Pán zbraní pochopil. Chvilku váhal, potom vzal Jaira za paži, přitáhl ho blíž k sobě a ukázal na ostatní a potom na most nahoře. Podaří se venkovanovi ukrýt je všechny? Jair zaváhal; o tom neuvažoval. Má dost velkou sílu na to, aby to předstírání dovedl až takhle daleko? Byla tma, pršelo a všichni byli zahaleni do plášťů a kápí. Bude to jen na chvilku. Přikývl na znamení, že to dokáže.

Garet Jax ho pevně objal oběma rukama a upřel na něj své šedé oči. Potom naznačil ostatním, aby je následovali nahoru. Všichni pochopili. Venkovan použije píseň přání, aby je dostal na druhou stranu. Nevěděli, jak to udělá, ale viděli, jakou mocí vládne. Navíc všichni kromě Slantera — a možná i on by se za těchto okolností podřídil ostatním — věřili bezvýhradně úsudku Gareta Jaxe. Pokud on věří Jairovi, pak oni také.

Vstali v hloučku, přesně jak se krčili v úkrytu, a šli směle dál strmým stoupáním k mostu. Před nimi se objevily tmavé postavy, které si jen tak nezávazně povídaly. Náhle si stráž uvědomila jejich příchod a postavy se obrátily. Byly jenom tři. Jair už zpíval, jeho hlas se mísil s větrem v drsné a hrdelní písni, která šeptala o skřetech. Zdálo se, že hlídka na chvilku váhá a jen někdo z nich zdvihl obezřele zbraň. Jair zpíval dál, snažil se víc a zkoušel, zda se mu písní přání podaří, aby všichni vypadali jako Slanter. Ten skřeti stopař si bude určitě myslet, že jsem se zbláznil, řekl si v duchu. Pořád zpíval.

Potom se zbraně sklopily a hlídky ustoupily stranou. Výměna stráží? Úleva pro ty na vzdálené straně rokliny? Jair a jeho společníci kolem nich prošli dál se skloněnými obličeji a těsně přitaženými plášti. Vešli na most, jejich boty trochu dupaly po těžkých dřevěných prknech. Jair pořád zpíval, všechny je předělal do podoby skřetů.

Potom mu najednou hlas vynechal únavou. Ale to už byli za strážemi, skryti v příkrovu mlhy a deště, kdyby je snad někdo sledoval pohledem. Došli doprostřed mostu, vítr kolem nich kvílel v prudkých nárazech. Garet Jax pobídl Helta a Edaina Elessedila, protože zaostávali. Jen na zlomek vteřiny uviděl Jair Slanterův obličej plný zmatku, když se díval na venkovana. Potom Garet Jax popohnal oba za sebou a s Elbem Forakerem po boku se znovu vydali dál.

Z deště a noci se vynořili na vzdálené straně mostu, pro skřety, kteří tam hlídali, to byly

jen o málo víc než stíny v kápích. Jairovi se stáhlo hrdlo. Tentokrát jim k bezpečnému přechodu píseň přání neposlouží; je jich moc. Několik obličejů se otočilo směrem k nim, když přicházeli. Chvíli se členové hlídek prostě jenom upřeně koukali na postavy, které se k nim blížily, byli sice překvapeni, ale přesvědčeni o tom, že z tábora, který vybudovali na druhé straně útesu, mohou přijít jen skřeti. Potom, ještě než se mohli z toho překvapení vzpamatovat a pojmout jakékoli podezření, Garet Jax a Foraker už po nich skočili. Krátké meče a dlouhé nože se zaleskly nocí. Půl tuctu skřetů leželo mrtvých dřív, než si ti ostatní vůbec stačili uvědomit, co se děje. Útočníci skočili mezi ně a z jejich hrdel se vydraly divoké výkřiky, jimiž přivolávali všechny z druhé strany.

Křik jim v odpověď doletěl za chvilku. Jair a Slanter se přikrčili na druhé straně mostu a dívali se na bitvu, která se před nimi odehrávala ve tmě, a slyšeli nelidské výkřiky. Ostré brnkání elfích šípů se ozývalo přes svistot větru a deště a další skřeti stopaři padali k zemi mrtví.

Potom se před nimi ze tmy vynořil osamělý skřet, zkrvavený a zmatený, jeho žlutý obličej se v matném světle zdál šílený. Pospíchal na most a v rukou třímal dvojbřitou sekyru. Uviděl Slantera a celý zmatený se zastavil. Potom zahlédl Jaira a skočil dopředu. Venkovan zavrávoral a marně se pokoušel bránit jeho útoku. Byl tak překvapený tím, že se před ním tak nenadále objevil, že úplně zapomněl na dlouhý nůž, který měl za pasem. Skřet zavyl, máchnul svou zbraní do vzduchu a Jair zdvihl na obranu ruce.

„Toho chlapce ne, ty...," zařval Slanter.

Skřet vzteky zaječel a sekera znovu vyletěla vzhůru. Slanterův meč se mihnul vzduchem a útočník se skácel na kolena, byl mrtev. Slanter ucouvl a v obličeji měl výraz naprostého šoku. Potom chytil Jaira za paži, prudce ho postavil na nohy a strkal ho před sebou, dokud nesešli z mostu.

Najednou se objevil Elb Foraker. Beze slova se ponořil pod pilířový most na místo, kde jej trny držely. Trhanými pohyby je začal vytahovat, jeden po druhém.

Zprostředka mostu se ozvaly další výkřiky. Bylo slyšet dusot bot po prknech a z mlhy a noci se vynořil Helt a Edain Elessedil. Pořád ještě byli na mostě, otočili se a velký šíp zasvištěl. Ve tmě za nimi skučeli skřeti bolestí. A znovu zasvištěly šípy a ozvaly se další výkřiky. Hlomoz běžících nohou zmizel v noci.

„Pospěš si s těmi trny!" zakřičel Helt zostra.

Teď se objevil Garet Jax, přidal se k Forakerovi pod mostem. Společně vytloukli zbývající trny, jeden po druhém — všechny, až na dva. Znovu se nocí rozlehl dusot bot.

„Helte!" zavolal Pán zbraní po chvilce a vylezl zpátky na římsu. Foraker byl krok za ním. „Jděte z mostu!"

Hraničář a elfí princ vyrazili do noci, skláněli se před větrem. Kopí a šípy letěly za nimi. Edain byl lehčí a rychlejší, takže z mostu seběhl jako první, přeskočil schoulené postavy Jaira a Slantera.

„Teď!" zavolal Foraker na Gareta Jaxe.

Stáli proti sobě, sochory zaklesnuté do háků v posledních dvou trnech. Společně je uvolnili. V tu chvíli Helt seskočil z mostu.

Se zasténáním se dřevěné trámy vyškubly a most začal padat do noci. Z hrdel skřetů, kteří na něm ještě byli, se vydraly výkřiky, ale už bylo pozdě. Most se zhroutil, padal dolů do mlhy a deště; jak narazil na útesy, odtrhl se i z druhé strany; celý se zřítil do rokliny a zmizel.

Na severních útesech Klínu se do noci rychle vytratilo šest postav jako stíny a zmizely.

Kapitola 17

Tu noc přestalo pršet. Někdy k ránu, když muži z malé skupiny z Posledního přístavu spali v mělké jeskyni půl tuctu mil východně od Klínu. Nikdo nevěděl přesně, kdy se to stalo — dokonce ani Edain Elessedil, který měl poslední hlídku. Celý vyčerpaný po trýznivém úprku přes Klín usnul jako ostatní.

A tak se stalo, že nový úsvit s novým dnem přinesl i změnu počasí. Na severu, skoro ztracený v namodralém oparu, se na horizontu rozkládal rozlehlý horský předěl, kterému říkali Krkavčí štíty, a zespoda od jeho obrovitých vrcholků foukal ledový vítr, což bylo příslibem toho, že podzim už zanedlouho ustoupí zimě. Vítr to byl ostrý a drsný a odvanul mraky, déšť a mlhu, která halila na jihu Stříbrnou řeku, a obloha znovu byla bezedně modrá. Vlhko a nepohodlí byly ty tam. Nasáklá půda znovu do tvrda vyschla, dešťová voda se vypařila ve větru a celou zemi bylo ve zlatém slunečním svitu vidět s udivující jasností.

Znovu se skupina vydala na východ, choulili se do svých ještě navlhlých vlněných lesnických plášťů, aby se ochránili před bodavým ledovým větrem. Stříbrnou řeku teď lemovaly hřebeny hor a trávou porostlé srázy a vítr se prohánět po jejích zalesněných březích. Jak naše šestice postupovala dopředu, rozprostřel se před nimi dole celý Anar. Po celý den se na východním obzoru, k němuž směřovali, před nimi postupně v hroznech vynořovaly vrcholky Capaalu. Vystupovaly z lesních stromů jako masivní špičky, které jako by chtěly probodnout oblohu. Ráno byly ještě hodně vzdálené, ale jak ubíhaly hodiny a přiblížily se k poledni, skupinka došla k jejich úpatí a pokračovala dál nahoru.

Neušli však moc daleko, když je Edain Elessedil zastavil. „Poslouchejte!“ upozornil je ostře. „Slyšíte to?“

Stáli v tichosti na otevřeném svahu, hlavy otočené východním směrem k vrcholům, na něž elfí princ ukazoval. Ze skal foukal divoký vítr a kromě jeho kvílení nebylo slyšet vůbec nic.

„Já nic neslyším,“ zamumlal Foraker, ale nikdo se ani nepohnul. Elf měl mnohem jemnější sluch než ostatní.

Potom se zdálo, že se vítr změnil a utichl a z dálky bylo slyšet hluboké a vytrvalé dunění. Znělo zastřeně a tlumeně, ztrácelo se v nespočetných zákrutech a odbočkách skal.

Forakerův obličej s černými vousy potemněl. „Bubny skřetů!“

Potom se vydali zase dál, teď už ale obezřetněji, očima sledovali bedlivě útesy a prudké svahy před sebou. Tlučení bubnů znělo stále hlasitěji, pulzovaly proti náporům větru, jejich rachot se zlověstně nesl zemí.

Jak se odpoledne prodloužilo a stíny vrcholků hor dopadaly až k těm šesti mužům, dolehl k jejich sluchu další zvuk — podivný, jakoby mrazivé kvílení, zpočátku znělo skoro jako vítr, potom bylo zřetelnější — vysoké a zlobné. Vycházelo ze vzdálených výšek, rozlévalo se přes horské svahy a zaplavovalo je. Muži se dívali jeden na druhého a nakonec jako první promluvil Garet Jax.

„Tam někde se bojuje.“

Foraker přikývl a znovu se vydal na cestu. „Zaútočili na Capaal!“

Šplhali do hor, probíjeli si cestu stále spletitějším labyrintem rozpadlých kamenů, puklin, prudkých svahů a sesuvů. Slunce přestalo svítit, jak odpoledne přecházelo do soumraku, a stíny se prodlužovaly nad celým východním výchozem. Vítr také utichl a chlad ztratil na břitkosti. Nad zemí se rozhostilo ticho, v prázdných koutech se ozývalo jen drsné echo bubnů a bitevní vřavy. Daleko od místa, kde šplhali — v trhlinách mezi holými vrcholky v líných obloucích kroužili velcí ptáci; mrchožrouti, kteří hlídali a čekali.

Nakonec celá skupina došla na nejbližší hřeben a v začínající noci se vydala do hluboké a zastíněné soutěsky, která dělila horu. Ze všech stran je obklopovaly útesy a oni pátrali očima kolem sebe, zda v polosvětle nezahlédnou náznak pohybu. Ale cesta před nimi byla otevřená a zdálo se, že veškerý život v těchto skalách je soustředěn na bitevní pole vepředu.

Po chvíli vyšli ze soutěsky a najednou se zastavili. Útes před nimi prudce klesal dolů a všechno se před nimi vynořilo.

„Pane bože!“ zašeptal drsně Foraker.

Přes soutěsku, vysoko mezi vrcholy, kudy protékala Stříbrná řeka, byla stavidla a přehrady Capaalu. Obrovské, nemotorné a překvapivě bílé proti tmavé skále se tyčily vysoko ve shluku hor a nabíraly vodu Cillidellanu do obrovských dlaní. Nahoře na jejich širokém a plochém hřebeni se přes tři patra tyčila pevnost, která sloužila jako ochrana, řada věží, stěn a cimbuří. Větší část citadely byla usazena na severním okraji tohoto celku a byla obrácena směrem na planinu, jež ubíhala do mírného svahu mezi vrcholky vzadu. Menší vížka byla jako stráž na bližším konci, kde se horské vrcholky svažovaly ke břehům přehrady a k jejich stěnám vedlo jen několik úzkých steziček.

A právě na tomhle místě se bojovalo. Příslušníci armády skřetů byli rozeseti po celém širokém výchozu vzdáleného šelfu, svazích za ním a všech stezkách a sesuvech ubíhajících dolů. Armáda byla velice početná a zaplavila kamenná cimbuří Capaalu temnou vlnou těl v brnění a s agresivními zbraněmi; skřeti hledali způsob, jak prolomit opevnění. Z katapultů vylétaly obrovské kameny a strhující silou smetaly zbroj i muže na straně obrany trpaslíků. Výkřiky a vytí se mísily s řinčením kovu a muži po celé pevnosti umírali. Před cimbuřími bojovala maličká stvoření bez tváří — trpaslíci i skřeti — a jejich boj vyústil v krveprolití.

„Tak tohle chtěli skřeti vyvést s Capaalem!“ zakřičel Foraker. „Obléhali ho! Není divu, že se chovali tak směle, když obsadili Klín!“

Jair se prodral dopředu, aby lépe viděl. „Jsou trpaslíci v pasti?“ zeptal se dychtivě. „Nemohou uniknout?“

„Ale uniknout mohou docela snadno — jenže to neudělají.“ Elb Foraker se podíval venkovanovi do očí. „Z každé strany hory jsou podzemní tunely, tajné chodby, aby bylo možno prchnout pro případ, že by pevnost padla. Ale žádná armáda stěny Capaalu neprolomí, Ohmsforde, a tak trpaslíci uvnitř zůstanou a budou se bránit.“

„Ale proč?“

Foraker ukázal prstem. „Stavidla a přehrady. Vidíš vodu Cillidellanu? Jed sžíravých přízraků ji začernil a zkazil. Přehrady ji zadržují, aby nemohla protéci do zemí směrem na západ; stavidly se řídí průtok. Kdyby se pevnost vzdala, stavidla a přehrady by se dostaly do rukou nepřítele, skřeti by je otevřeli a vypustili veškerou vodu Cillidellanu. Do zemí na západ by se rozlila zkažená voda, takže skřeti by otrávili takové území, které by otrávit mohli, a zničili tam veškerý život. Přízraky by na to dohlédly. Dokonce i Poslední přístav by byl takhle zničen.“ Ponuře zavrtěl hlavou. „To trpaslíci nikdy nedopustí.“

Jair se znovu upřeně zadíval na bitvu dole, děsila ho její zuřivost. Tolik skřetů obléhalo ochránce pevnosti! Je vůbec možné, aby jim trpaslíci odolali?

„Jak se přes tenhle zmatek dostaneme?“ Garet Jax si pozorně prohlížel prudký svah.

Zdálo se, že trpaslík je zabrán do svých myšlenek. „Až bude tma, vydejte se na východ po výšinách. Tak budete nad tábořištěm skřetů. Až projdete kolem Cillidellanu, sejděte k řece a přebroďte jí. Potom odbočte na sever. Tou dobou byste už měli být docela v bezpečí.“ Narovnal se a natáhl ruku. „Hodně štěstí, Garete.“

Pán zbraní ztuhl. „Hodně štěstí? Ty ale neuvažuješ o tom, že bys tu zůstal, že ne?“

Trpaslík pokrčil rameny. „Neuvažuji o ničem. Je rozhodnuto.“ .

Garet Jax vytřeštil oči. „Tady nemůžeš nijak pomoci, Elbe.“

Foraker pomalu zavrtěl hlavou. „Někdo musí varovat posádku, že jsme shodili most v Klínu. Jinak, kdyby došlo k nejhoršímu a Capaal padl, mohli by se pokusit o únik přes hory

a dostali by se tam do pasti.“ Pokrčil rameny. „Kromě toho vás Helt dokáže vést tmou lépe než já. A za Capaalem stejně zemi neznám. Dál vás bude muset vést skřet.“

„Uzavřeli jsme dohodu — nás šest,“ hlas Pána zbraní zchladl. „Nikdo nejde svou vlastní cestou. Potřebujeme tě.“

Trpaslík zaťal tvrdohlavě čelisti. „Oni mě taky potřebují.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho, nikdo z celé skupiny nepromluvil, když se ti dva na sebe zblízka dívali. Žádný z nich ani v nejmenším nenaznačoval ochotu ustoupit.

„Ať si jde,“ ozval se Helt jemně. „Má právo volby.“

„Volba byla provedena v Posledním přístavu.“ Garet Jax se na hraničáře ledově podíval.

Jairovi se sevřelo hrdlo. Chtěl něco říct — cokoli — prolomit to napětí mezi trpaslíkem a Pánem zbraní, ale nenapadlo ho nic. Podíval se na Slantera, pokoušel se přijít na to, na co skřet myslí. Ten si ale nikoho kolem nevšímal.

„Mám nápad,“ ozval se Edain Elessedil. Všechny oči se k němu obrátily. „Třeba to nevyjde, ale za pokus to stojí.“ Naklonil se dopředu. „Kdyby se mi podařilo dostat se dost blízko k pevnosti, mohl bych na šíp připevnit vzkaz a vystřelit ho. Tak by se obránci dověděli o tom, jak to vypadá na Klínu.“

Garet Jax se otočil na Forakera. „Co si o tom myslíš?“

Trpaslík se zachmuřil. „Bude to nebezpečné. Nezbude ti, než se přiblížit víc, než bys chtěl. O moc.“

„Tak tedy půjdu já,“ prohlásil Helt.

„Byl to můj nápad,“ trval na svém Edain Elessedil. „Já půjdu.“

Garet Jax zdvihl ruce. „Jestli půjde jeden, půjdeme všichni. Když se v těchhle horách rozdělíme, už se nikdy nenajdeme.“ Podíval se na Jaira. „Souhlasíš?“

Jair hned přikývl. „Souhlasím.“

„A ty, Elbe?“ Pán zbraní se znovu podíval trpaslíkovi přímo do obličeje.

Elb Foraker pomalu přikývl. „Souhlasím.“

„A když se nám podaří posádce vzkaz předat?“

Foraker znovu přikývl. „Půjdeme na sever.“

Garet Jax se naposledy podíval na bitvu mezi armádami trpaslíků a skřetů, potom dal ostatním znamení, aby ho následovali zpátky do skal. „Zůstaneme tady, dokud se nesnese noc,“ zavolal zpátky přes rameno.

Jair se otočil po hlase a zjistil, že vedle něj je Slanter. „Nějak jsem nezaslechl, že by se ptal *mě*, jestli souhlasím,“ zamumlal skřet, když kolem něj přecházel.

Skupinka se proplížila ke shluku velkých kamenů a dál do stínu jejich úkrytu, aby tam vyčkala do tmy. Rozesadili se po kamenech a všichni pojedli studené jídlo, přitáhli si pláště k tělu a v tichosti se uvelebili. Po chvíli Foraker a Garet Jax vyšli z úkrytu skal a ztratili se směrem dolů ze srázu, aby se mohli lépe podívat na cestu východním směrem. Edain Elessedil měl hlídku a Helt se pohodlně natáhl na kamennou zem a skoro okamžitě usnul. Jair seděl chvíli o samotě, potom vstal a vydal se k místu, kde seděl Slanter a upřeně se díval do prázdného soumraku.

„Velice si cením toho, co jsi pro mě udělal v Klínu,“ řekl tiše.

Slanter se neotočil. „Na to zapomeň.“ .

„To nemůžu. To už je potřetí, cos mi zachránil život.“

Ozval se skřetův pronikavý smích. „Tolikrát, jo?“

„Tolikrát.“

„No, třeba tam příště nebudu, chlapče. Co pak uděláš?“

Jair zavrtěl hlavou. „To nevím.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Slanter si dál venkovana nevšímal. Jair už se skoro odvrátil, ale potom v něm zvítězila jeho tvrdohlavost a přinutil se zůstat. Schválně si sedl vedle skřeta.

„Měl se tě zeptat,“ řekl klidně.

„Kdo? A na co?“

„Garet Jax — měl se tě zeptat, jestli chceš jít s námi dolů k pevnosti.“

Teď se Slanter otočil. „Neptal se mě ani předtím, ne? Proč by to měl dělat teď?“

„Možná kdybys...“

„Možná kdybych roztáhl křídla, tak bych mohl odtud odletět!“ Skřet zrudl v obličeji vztekem. „Ale stejně, co se staráš?“

„Starám se.“

„A o co? Jde ti o mě? Že tady jsem? Řekni mi, chlapče, co tady vlastně dělám?“

Jair se znepokojeně ohlédl, ale Slanter ho popadl za paži, až vyjeknul.

„Podívej se na mě! Co tu dělám? Co vlastně z toho, co se tu děje, má něco společného se mnou? Já ti to řeknu — nic! Jediný důvod, proč jsem tady, je ten, že jsem byl blázen a souhlasil jsem, že tě doprovodím až do Posledního přístavu — to je jediný důvod! Pomoz nám dostat se kolem hrozivého poutníka, prosil jsi mě! Pomoz nám dojít do Východní země! Dokážeš to, protože jsi stopař! Ha!“

Drsný žlutý obličej se naklonil dopředu. „A ten přihlouplý sen! Jenom sen, nic víc to nebylo, chlapče! Žádný král Stříbrné řeky neexistuje a celá tahle namáhavá cesta je jenom ztráta času! Ale stejně tady jsem, co? Nechci tady být. Nemám důvod tady setrvávat — ale jsem tu stejně!“ Zavrtěl hořce hlavou. „A to jenom kvůli tobě!“

Jair se teď už rozzlobil. „Možná to tak je. Možná je to moje chyba, že tu jsi. Ale ten sen byl skutečný, Slantere. A mýlíš se, když říkáš, že nic z toho s tebou nemá co do činění. Říkáš mi 'chlapče', ale sám se chováš, jako bys ještě nebyl dospělý!“

Slanter na něj upřeně zíral. „No, ty máš ale pusu prořízнutou!“

„Říkej si o mně, co chceš, klidně.“ Jair zrudl. „Ale radši bys měl začít přemýšlet taky o tom, jaký jsi ty sám.“

„Co to jako má znamenat?“

„To znamená, že nemáš co vykládat o tom, že co se děje s ostatními lidmi, nemá s tebou samotným co dělat — protože má, Slantere!“

Beze slova se dívali jeden na druhého. Tma se teď už snášela, plná hlubokých stínů a bez větru. Byl podivný klid, dunění bubnů skřetů a bitevní vřava v Capaalu utichly.

„Nemáš o mně moc vysoké mínění, co?“ řekl Slanter nakonec.

Jair si unaveně povzdechl. „To není žádná pravda. Mám o tobě vysoké mínění.“

Slanter si ho chvíli prohlížel, potom sklopil oči. „Ty se mi taky líbíš. Už jsem ti to říkal — máš kuráž. Chvílemi se mi podobáš.“ Jemně se zasmál, byl to dutý chichot, potom znovu vzhlédl. „Ale teď mě poslouchej, protože to nebudu znovu opakovat. Do tohodle nezapadám. Tohle není můj boj. A ať už se mi líbíš nebo ne, při první příležitosti se z toho všeho vyzuju.“

Chvilku čekal, jako by se chtěl ujistit, že jeho slova mají náležitý dopad, potom se odvrátil. „A teď mazej a nech mě na pokoji.“

Jair zaváhal. Pokoušel se rozhodnout, jestli má o tom všem ještě mluvit, potom váhavě vstal a odešel. Šel těsně kolem spícího Helta, když uslyšel hraničářovo mumlání. „Já ti říkal, jak to s ním je.“

Jair Ohmsford se podíval překvapeně k zemi, potom se usmál a šel dál. „Já vím,“ odpověděl šeptem.

Blížila se půlnoc, když Garet Jax vytáhl všechny z úkrytu za velkými balvany a vydali se na sráz. Dole stovky skřetích ohňů obklopovaly pevnost Capaal, hořely po obou útesech z každé strany obléhaných stavidel a přehrad. Šestice začala sestupovat, vedl je Elb Foraker. Šli dál po sesuvu, potom se vydali po úzké stezce, která vedla k několika průsmykům a kamenitým mírným svahům. Opatrně se jako tiché stíny kradli nocí.

Trvalo jim dobrou hodinu, než se dostali ke strážním ohňům na bližší hranice tábora. Tady bylo méně skřetů; většina se jich usadila u cimbuří pevnosti. Na přístupových cestách bylo jen málo rozptýlených ohňů. Za obléhací linií se na těchto jižních svazích

vysoko do nebe tyčila skupina vrcholků; u země byly seskupeny tak, že připomínaly svázané a polámané prsty vyrůstající ze země. Šest mužů vědělo, že za těmi vrcholky jsou rozesety nízké kopce, které lemují jižní břehy Cillidellanu, a za nimi se na východ táhnou lesy. Až se tam dostanou, mohou se ztratit v noční tmě a proklouznout na sever, aniž by riskovali, že je někdo spatří.

Ale nejdříve se musí dostat co možná nejblíže k cimbuří Capaalu, aby Helt mohl použít svůj šíp a doručit tak Forakerův vzkaz obráncům pevnosti. Už předtím se dohodli, že se o střelu pokusí hraničář — ačkoli to všechno byl nápad Edaina Elessedila, Helt byl mnohem silnější. Pokud bude mít k dispozici velký luk, bude mu stačit, když se ke stěnám pevnosti přiblíží tak na dvě stě yardů, potom už se mu podaří vystřelit šíp se vzkazem dovnitř.

Krok za krokem naše šestice postupovala z horských výšin kolem hlídek skřetů. Ti se rozeskupili po větších pěšinách v místech, kde hlavní tábořiště obklopovalo pevnost, a malých pěšin a stezek, které protkávaly útes, si skoro nevšímali. A právě jimi vedl Foraker skupinu mužů; opatrně sestupovali na zrádné úpatí, kde bylo jen málo porostu. Všichni měli na nohou vysoké boty z jemné kůže a načernili si obličeje. Nikdo nepromluvil. Rukama a nohama si pečlivě vybírali cestu, dávali si pozor na uvolněné kameny a na jakýkoli další zvuk, který by mohl vzbudit pozornost.

Dvě stě yardů od stěn pevnosti byli přesně za přední obléhací linií armády skřetů. Všude kolem nich plápolaly strážní ohně — podél všech pěšin, které vedly zpátky. Tiše se schoulili u malého křoví a čekali na Helta. Veliký hraničář vyňal šíp se vzkazem z toulce, připravil si ho do luku a proklouzl do noci. Několik desítek yardů před nimi, na okraji křovisek, poklekl, natáhl tětivu, chvilku ji držel u tváře a pak ji povolil.

Ostré brnknutí proťalo ticho úkrytu šestice, ale mimo místa, kde se ukrývali, se tenhle zvuk úplně ztratil v hlomozu běžného provozu tábora skřetů. Přesto ale se všichni přitiskli ke křovisku a bez hnutí celé dlouhé minuty čekali a naslouchali, jestli je snad někdo nenajde. Nic tomu nenasvědčovalo. Helt proklouzl tmou zpátky k nim a rychle pokýval na Forakera. Vzkaz byl doručen.

Skupina se kradla zase zpátky nocí a kolem strážních ohňů a skřetů, tentokrát si zvolili cestu na východ temným pásem vrcholů směrem k místu, kde se ve dne voda Cillidellanu mihotala v měkkém slunečním světle. Daleko za jezerem, kde se přehrada spojovala s širokým horským svahem na severu, plápolaly jasně ohně skřetů kolem stavidel a přehrad a na březích Cillidellanu. Jair přehlédl řadu strážních ohňů a ztuhl. Kolik tisíc skřetů přišlo obléhat tuhle pevnost? ptal se v duchu sám sebe tísnivě. Zdálo se jich tolik! Příliš mnoho. Ohně se odrážely ve vodě jezera, načervenale zářily, plameny tančily na zrcadlovém povrchu jako kapky krve.

Čas plynul. Daleko na severu se na obloze objevily hvězdy, roztroušené a ztracené v rozlehlosti noci. Skupina se vrátila na místo nad strážními ohni na jižním svahu a pokračovala v cestě dál na jih, kde skřeti měli své ležení. Už byli vysoko nad útesem, na místě, odkud by mohli mít rozhled na údolí lemující břehy Cillidellanu — skoro až tam, kde by mohli začít sestupovat do lesů dole. Jaira opanoval nevšední pocit úlevy. Připadal si velice nepříjemně obnažen, chycený takhle na otevřených svazích útesů. Bude jim mnohem lépe, až se budou moci spolehnout na úkryt, který jim poskytne zalesněná země.

Potom zašli za útes, proplížili se mezi spoustou obrovských balvanů a najednou se celí udivení zastavili.

Před nimi se otevřel svah, který vedl ke břehům Cillidellanu cestou plnou zátočin skrze skály a útesy. Celá délka i šířka toho svahu byla poseta spoustou strážních ohňů. Jair ucítil, jak se mu hrdlo sevřelo strachem. Druhá armáda skřetů blokovala cestu dál.

Garet Jax se rychle podíval na Forakera a trpaslík zmizel vpředu do noci. Pět zbývajících mužů se přikrčilo do úkrytu balvanů a čekali.

Bylo to čekání dlouhé a napjaté. Uplynula půlhodina, než se Foraker znovu ukázal; vynořil se ze tmy stejně tiše, jako odešel. Rychle si ostatní shromáždil kolem sebe.

„Jsou na celé přední straně útesu!,“ zašeptal. „Tudy neprojdeme!“

Hned nato uslyšeli na pěšině za sebou kroky vysokých bot a hlasy.

Kapitola 18

Ztuhli na místě a celí vyděšení se upřeně dívali do tmy. Nenadálý smích se smísil s blížícími se ostrými a chraplavými hlasy a ze skal zahlédli záblesk pochodně. „Schovejte se!“ zašeptal Garet Jax a strhl s sebou Jaira do stínu.

Okamžitě se rozptýlili do skal, rychle a v tichosti. Pán zbraní prudce strhl Jaira k zemi, ten potom zdvihl hlavu a díval se do tmy. Světlo pochodně se odráželo na tmavém povrchu balvanů a hlasy byly stále zřetelnější. Skřeti. Přinejmenším půl tuctu. Bylo slyšet, jak vysoké boty drhnou o kameny na cestě. Oblečeni byli do kožených uniforem. Jair se přitiskl k zemi a přestal dýchat.

Hlouček skřetích stopařů procházel kolem skupiny balvanů, před sebou drželi zapálené louče a svítili si jimi na cestu dolů z útesů. Smáli se a žertovali svým drsným, zkomoleným jazykem, prošli kolem, ani se nepodívali do míst, kde se krčila šestice mužů putující z Posledního přístavu. Světlo louče zalilo malou mýtinu, zahnalo stíny a noc, rozjasnilo i ta nejhlubší zákoutí jejich úkrytu. Jair ztuhl. Dokonce i z místa, kde ležel, viděl Helta, jak se tiskne ke skále. Určitě je objeví.

Ale skřeti svůj krok nezpomalili, vůbec si nevšímali schoulených postav a šli dál. Ti první už byli za balvany, jejich oči přitahovala světla tábořiště dole. Jair se pomalu a opatrně nadechl. Možná...

Ten poslední, co se coural za ostatními, najednou zpomalil a otočil se ke skalám. Z jeho úst se vydral ostrý výkřik a rychle tasil meč. Ostatní z hloučku se otočili a jejich smích se proměnil na překvapené vrčení.

To už byl Garet Jax v pohybu. Vyskočil z úkrytu stínů, v každé ruce dýku. Vrhl se na dva skřety, co byli nejblíž k němu, a jednou ranou je oba zabil. Ostatní se otočili, tasili zbraně na obranu, pořád ještě překvapení tím nenadálým útokem. To se už ale objevili také Helt a Foraker a další tři skřeti se bez jediného hlesnutí skáceli k zemi. Ti zbylí zůstali stát na cestě jako přikovaní a divoce ječeli. Edain Elessedil vyskočil na skály a připravil si luk. Šíp dvakrát proletěl vzduchem a další dva zahynuli. Poslední stopař se dal na divoký úprk a zmizel ve tmě.

Všichni ze skupiny spěchali k balvanům. Výkřiky na poplach se už ozývaly od mnoha strážních ohňů dole.

„Tak teď se máme na co těšit!“ vyštěkl Foraker zlobně. „Každý skřet z obou stran útesů nás bude během několika dalších minut hledat!“

Garet Jax klidně zasunul své dvě dýky znovu pod černý plášť a obrátil se na trpaslíka. „Kudy poběžíme?“

Foraker zaváhal. „Kudy jsme sem přišli. Na vrcholky, pokud se tam včas dostaneme; jestli ne, najdeme jeden z tunelů do Capaalu.“

„Veď nás.“ Garet Jax se rychle pohnul. „A pamatujte si — musíme zůstat pohromadě. Kdyby se stalo, že se rozdělíme, zkuste zůstat s někým dalším. A teď, jdeme!“

Spěchali zpátky do kopce úzkou pěšinou do noci. Za sebou pořád slyšeli výkřiky a volání skřetů, které se rozléhaly po celém sesuvu. Muži nedbali na to, že jsou pronásledováni, šli dál po prázdné cestě, až znovu zase obešli vrcholek a světla tábora za nimi se ztratila ve tmě.

Před nimi se vynořily strážní ohně obléhatelů. Pořád ještě pod cestou, kterou kráčeli, hlavní část armády skřetů neměla dost času, aby zjistila, co se vlastně děje. Louče se pohupovaly ve tmě, jak si je hlídky zapalovaly od strážních ohňů a rozcházely se po útesech, ale celá ta armáda stopařů byla poměrně daleko od místa, kde se nacházela naše šestice. Foraker je vedl rychle po temné římse, dolů po sesuvech a svazích a zastíněnými soutěskami. Pokud budou dost rychlí, mohlo by se jim podařit uniknout

stejnou cestou, kterou sem přišli — mezi štíty Capaalu; jestli ne, pak se pátrání po nich přesune nahoru do skal a oni se dostanou do sevření mezi dvě armády.

Výkřiky na poplach se najednou ozvaly odkudsi před nimi, ztracené v temnotě skal. Foraker tiše zaklel, ale krok nezpomalil. Jair klopýtl a prudce upadl na kamení; poranil si ruce a nohy. Zezadu ho Helt zdvihl a prudce ho strkal před sebou.

Potom vyskočili z úkrytu soutěsky na širokou pěšinu nahoře na sesuvu, přímo do cesty celé hlídky skřetů. Skřetové se na ně vrhali ze všech stran s meči a kopími, které se leskly v záři ohně. Garet Jax se roztočil a krátkým mečem a dlouhým nožem ostatním prosekával cestu. Skřeti se káceli k zemi mrtví všude kolem Pána zbraní a za malou chvíli se celá hlídka před tím zuřivým temným útočníkem krčila. Skupinka mužů se zoufale pokoušela projít, Elb Foraker a Edain Elessedil jako první. Ale všude kolem bylo příliš mnoho skřetů. Shromáždili se a uzavřeli cestu vepředu a zahájili protiútok. Nahrnuli se na útes a vztekle křičeli. Foraker a Edain Elessedil zmizeli z dohledu. Helt útoku odolával jen chvíli. Svýma obrovskýma rukama odhazoval skřety stranou, když se jej pokoušeli srazit k zemi. Ale ani hraničář se nemohl postavit tak velikému počtu. Pouhý jejich počet jej přinutil vytratit se z římsy — rychle klopýtal pryč, aby jim byl z očí.

Jair celý zmatený ucouvl, teď zůstal úplně sám. Zmizel dokonce i Slanter. Ale potom se znovu objevil Garet Jax, proklouzl kolem skřetů, kteří se pokoušeli zabránit mu v cestě. V okamžiku byl vedle Jaira, strkal venkovana před sebou, otočil ho zpátky do soutěsky.

Osaměli a rychle kráčeli temnotou. Za nimi se ozývaly výkřiky pronásledovatelů a světla jejich loučí zaháněla stíny. Na vzdálenějším konci soutěsky Pán zbraní rychle vzhlédl na příkrý útes, potom táhl za sebou Jaira, když se proplétal křovinami porostlým svahem k ohňům obléhatelů, které plápolaly dole. Jair byl příliš překvapený tím, co se stalo s ostatními členy jejich skupiny, aby tohle rozhodnutí nějak zpochybnil. Slanter, Foraker, Helt a Edain Elessedil — všichni ztracení v jediném okamžiku. Nemohl tomu uvěřit.

Na půli cesty dolů po svahu byla malá stezka, široká tak akorát pro jednoho muže. Bylo tam pusto — aspoň na chvilku. Garet Jax se krčil za malým keřem a rychle se rozhlížel po krajině kolem sebe. Jair pátral s ním, ale nenašel žádnou cestu ven. Všude kolem nich byli skřeti. Zahlédli světla loučí nahoře i na šelfech a pěšinách dole. Venkovanovi stékal pot po zádech a jeho vlastní dech mu zněl drsně do uší.

„Co budeme...?“ začal se ptát, ale Pán zbraní mu hned položil ruku na ústa.

Potom už zase byli na nohou, skláněli se u skal, jak šli dál po úzké cestě na východ. Balvany a zubaté obrysy byly vidět proti matné obloze, jak se vypínaly nad útesem. Běželi dál a cesta před nimi byla už namáhavější. Jair se odvážil na okamžik se ohlédnout. Řada loučí se vinula nahoru do svahu z obléhacího tábora, zrovna na to místo, kde se krčili za keřem. Po chvíli už louče byly na pěšině.

Pán zbraní vklouzl mezi roztroušené kameny, Jair jen o krok za ním, sotva se držel na nohou. Před nimi se tyčil útes vysoko k noční obloze a sráz pod nimi, po němž sestupovali, začal velice prudce klesat. Jairovi se dělalo mdlo. Byla to slepá ulička. Tudy neprojdou.

Garet Jax šel pořád dál, sestupoval mezi skalami, o kousek dál šplhal nahoru na útesy. Zezadu se k nim přibližovaly louče a po celé strži, která chránila stavidla a přehrady Capaalu, se rozléhaly výkřiky skřetích stopařů.

Potom mu konečně Pán zbraní pokynul, aby se zastavil. Cesta ubíhala dál do strmého útesu ještě několik yardů. Hluboko dole se na hladině Cillidellanu odrážela světla ohňů. Jair se zběžně podíval nahoru nad sebe. I tam v ostrém úhlu ubíhal útes.

Nezbývalo jim nic jiného, než se vrátit cestou nazpátek. Byli v pasti.

Garet Jax mu položil ruku na rameno a vedl ho dál, až k místu, kde se cesta úplně ztrácela. Potom se otočil.

„Musíme skočit,“ řekl jemně a rukou pořád ještě svíral venkovana. „Jenom pevně snož a připaž. Budu hned za tebou.“

Jair se podíval dolů, kde blikal Cillidellan. Bylo to hodně hodně hluboko. Znovu se

ohlédl zpátky na Pána zbraní.

„To je jediná možnost.“ Jeho hlas byl klidný a povzbudivý. „A teď si pospěš.“

Louče na cestě za nimi se rychle přibližovaly. Hrdelní hlasy na sebe navzájem drsně pokřikovaly.

„Pospěš si, Jaire.“

Jair se zhluboka nadechl, zavřel oči, znovu je otevřel a skočil.

Protiútok skřetů byl velice drsný,.když se šestice mužů z Posledního přístavu pokoušela projít výšinami nad Capaalem, a většina útočníků se napřed vrhla na Forakera a Edaina Elessedila. Když se útok přenesl na ostatní, trpaslík a elfí princ se vyškrábali do křoví. Hrstka skřetů je pronásledovala. Na malém výchozu se otočili a začali s nimi bojovat, elf střílel z velikého luku, trpaslík se vrhl do boje s krátkým mečem a dlouhým nožem. Skřeti podklesli, vyli bolestí a pronásledování bylo rázem u konce. Dva společníci shlíželi dolů přes výchoz a na prudký sesuv dolů, kde se teď hemžila spousta skřetích stopařů. Po ostatních nebylo ani stopy.

„Tudy!“ zavolal Elb Foraker a táhl elfího prince za sebou.

Škrábali se do vršku po uvolněné zemině a kamení. Potom zaslechli zlostné výkřiky a najednou kolem nich proletěly šípy, zlověstně jim syčely do uší. V temnotě se pohupovaly louče a pátraly po nich, ale alespoň na chvíli se dostali mimo dosah světla.

Odkudsi zdola se ozval řev a pronásledovaní muži se s obavami ohlédli. Zdálo se, že strážní ohně se rozprostřely po celém útesu. Na tmavých obrysech vrcholků na jižní straně byly další stovky světel — byly to louče armády, která rozbila svůj tábor na březích Cillidellanu. Celé úbočí hory teď svítilo jasným plamenem.

„Elbe, jsou všude kolem nás!“ vykřikl elfí princ, vyděšený obrovským počtem nepřátel.

„Lez dál!“ odseknul mu jeho společník.

Pokračovali dál, probojovávali si cestu tmou. Teď se vpravo od nich objevil shluk loučí a skřeti, kteří je nesli v rukou, vykřikovali na znamení, že je objevili. Kopí a šípy svištěly kolem těch dvou, jak lezli nahoru. Foraker se vyškrábal až z jejich dosahu a horečně se rozhlížel po temné čelní stěně útesu.

„Elbe!“ zaječel bolestí Edain Elessedil a upadl; v rameni měl zabodnutou šipku.

Trpaslík byl u něj v okamžení. „Pojď dál — už jen pár stop tamhle k tomu křoví. Dělej!“

Foraker napůl nesl raněného elfího prince a vyškrábal se až ke křovině, která se náhle vynořila ze tmy. Louče se teď mihotaly i nad nimi, skřeti stopaři scházeli z výšky svahů vrcholu, kde v kordonu prošli celý prostor tak, aby jim nikdo nemohl uniknout. Edain Elessedil zaťal zuby před bolestí v rameni a dál silou mocí postupoval s trpaslíkem.

Doklopýtali ke křoví, dopadli do skrytu jeho stínu, lehli si na zem a prudce oddechovali.

„Najdou... nás tu,“ lapal po dechu elfí princ a přinutil se kleknout si. Po zádech mu stékal pot smísený s krví.

Foraker ho strhnul zpátky na zem. „Zůstaň tak!“ Otočil se a tápal kolem tak dlouho, až našel svah, proti kterému keř vyrostl. „Tady! Dveře do tunelu! Myslel jsem, že si to pomatuji dobře, ale... musíme teď najít vysmekovací zámek...“

Edain Elessedil se díval, jak Foraker začal horečně prohledávat svah, rozdrolené kamení a zeminu, tápal kolem sebe v tichém zoufalství. Výkřiky jejich pronásledovatelů se ozývaly stále blíž. Skrze větve křoví k nim pronikl záblesk louče, pohupoval se a vlnil na černém pozadí.

„Elbe, už jsou skoro tady!“ zašeptal Edain chraplavě. Rukou si sáhl za pas a tasil krátký meč.

„Mám to!“ vykřikl trpaslík vítězoslavně.

Téměř čtvercový špalek kamene a zeminy se uvolnil a ve stěně útesu se před nimi otevřel otvor. O překot se vyškrábali do tmy za ním a Foraker potom zasunul ten kámen na jeho místo. Ztěžka se uzavřel a ozvalo se několikeré ostré cvaknutí, jak zámky zapadly zase na své místo.

Dlouho tam zůstali ležet ve tmě, naslouchali vzdáleným hlasům skřetů tam venku. Potom jejich pronásledovatelé přešli a rozhostilo se ticho. Po chvíli začal Foraker šátrat kolem sebe v temnotě. Z křesacího kamene vyskočila jiskra a ostré žluté světlo louče zaplavilo prostor kolem nich. Seděli v malé jeskyni, z níž vedlo schodiště dolů do hory.

Foraker zasunul louč do držáku vedle utěsněného vchodu a začal se věnovat zraněnému rameni elfího prince. Za několik minut měl ruku ovázanou a opatřenou prozatímním závěsem.

„To by zatím mělo stačit," zamumlal. „Můžeš chodit?"

Elf přikývl. „A co ty dveře? Myslíš, že je skřeti objeví?"

„Pokud se jim to podaří, bude to pro ně moc špatné," odfrkl Foraker. „Zámky se neotevřou. Ale kdyby povolily, tak jakmile sem někdo vejde, celý vchod se zřítí. A teď vzhůru na nohy. Musíme jít."

„Kam vedou ty schody?"

„Dolů. Do Capaalu." Zavrtěl hlavou. „Musíme doufat, že ostatní si našli jinou cestu, jak se tam dostat."

Pomohl Edainovi na nohy, elfovu zdravou paži si přehodil přes rameno. Potom popadl louč z držáku.

„A teď se drž."

Pomalu začali sestupovat.

Hraničář Helt se řítil střemhlav po strmém sesuvu, jak padal, odletěly mu zbraně, šílenou bitvu na útesu nechal za sebou. Světla a zvuky kolem něj vířily ve směsici, která se spřádala a umlkala v jeho mysli. Potom najednou do něčeho narazil a zastavil se. Zjistil, že je vklíněn mezi křoviskem a dnem sesuvu, ani sám nechápal, kde má vlastně ruce a nohy. Chvíli tam ležel úplně v mrákotách, s vyraženým dechem. Potom se velice opatrně pokoušel vyprostit. Vtom si uvědomil, že všechny ty ruce a nohy nejsou jenom jeho.

„Pozor!" zasyčel mu hlas přímo do ucha. „Už jsi mě skoro přelomil ve dví!"

Hraničář udiveně koukal. „Slantere?"

„Ovládej se!" utrhl se na něj skřet. „Jsou tu všude kolem nás!"

Helt opatrně zdvihl hlavu a zamrkal očima, aby se mu přestala točit hlava. Kousek od nich zablikala louč a v temnotě se ozývaly hlasy. Najednou si uvědomil, že leží na malém skřetovi. Velice opatrně se zvedl a nejistě si klekl ve stínu křoviny.

„Smetl jsi mě s sebou rovnou z římsy!" mumlal Slanter a v jeho hlase se mísila nevěřícnost a zloba. Narovnal si zkroucené tělo a opatrně vyhlížel přes křoví; v jeho očích se odráželo světlo vzdálených loučí. „A sakra!" zaklel.

Helt si sedl na bobek, oči upíral do tmy. Za nimi se do výše tyčil sesuv, z něhož se zřítili, jako vysoká zeď. Před nimi se stovky yardů do všech stran rozprostíralo žluté světlo strážních ohňů armády skřetů, která obklopovala pevnost Capaal. Beze slova chvíli pozoroval ohně, potom klesl zpátky do křoví, Slanter vedle něho.

„Jsme přímo uprostřed obléhacího tábora," řekl tiše.

Římsu, z níž upadli, už osvětlovaly louče, sice vzdálené, ale jejich účel byl zcela neomylný. Skřeti z římsy se vydali dolů za nimi.

„Tady nemůžeme zůstat." Helt se znovu postavil, přes křoví se díval na skřeti stopaře všude kolem.

„A kam podle tebe máme jít, hraničáři?" usápnul se na něj Slanter.

Helt pomalu zavrtěl hlavou. „Třeba podél sesuvu..."

„Sesuvu? A co třeba rovnou vzlítnout, když na to přijde!" Slanter zavrtěl hlavou. Skřeti stopaři volali z římsy dolů do tábora. „Tudy to nepůjde," zamumlal hořce. Chvíli bezvýsledně pátral kolem, potom se zastavil. „Pokud bys čirou náhodou nebyl skřet."

Trhnul svým drsným žlutým obličejem a podíval se na Helta. Hraničář na něj němě zíral a čekal. „Nebo třeba jeden z poutníků," dodal.

Helt pomalu zavrtěl hlavou. „O čem to mluvíš?"

Slanter se k němu naklonil. „Jenom pomyslet na to je šílenost, ale myslím, že nic není šílenějšího než to, co už se stalo. Ty a já, hraničáři. Hrozivý poutník a sluha skřet. Natáhni si na sebe plášť, přehoď si kápi přes hlavu a nikdo nic nepozná. Vysoký jsi na to dost. Projdeme přímo mezi nimi — ty a já. Přímo ke vratům té pevnosti. Doufám, že nám trpaslíci otevřou, abychom tam mohli vklouznout.“

Po jejich levé ruce se ozvaly výkřiky. Helt se rychle ohlédl a pak se obrátil zpátky. „Tohle všechno můžeš udělat beze mne, Slantere. Sám projdeš mnohem snadněji, než když s tebou budu já.“

„Nepřemlouvej mě!“ odsekl skřet.

Jemné oči byly pevné. „Jsou to tvoji lidé. Pořád se k nim můžeš vrátit.“

Zdálo se, že Slanter chvíli přemýšlí. Potom prudce zavrtěl hlavou. „Na to zapomeň, to by mě pak ten děsívej Pán zbraní pronásledoval po celém Čtyřzemí. To nebudu riskovat.“, Zdálo se, že ten tvrdý žlutý obličej ztuhl ještě víc. „A je tam ten chlapec...“

Zpříma se na něj podíval. „Tak co, zkusíme to, nebo ne, hraničáři?“

Helt vstal, přitáhl si plášť kolem těla. „Zkusíme.“

Vystoupili z křoví, Slanter měl volný plášť, aby bylo jasné, že je skřet, hned za ním šel Helt, obr s kápí na hlavě. Směle procházeli přes obléhací linie k místu, kde se armáda shromáždila u stěn pevnosti, pořád se drželi ve stínu, aby na ně nebylo tak docela vidět. Ušli skoro padesát yardů a nikdo si jich nevšiml.

Potom ale narazili na křižovatku, kde už nebyl stín, jímž by se mohli proplížit. Slanter nezaváhal ani na chvilku. Vydal se směrem ke strážním ohňům, zahalená postava za ním. Skřeti stopaři shromáždění kolem na ně koukali s otevřenou pusou, zbraně v pohotovosti.

„Ustupte!“ zvolal ostře Slanter. „Pán přichází!“

Oči se rozšířily a v drsných žlutých tvářích se objevil strach. Rychle sklopili zbraně a všichni ustoupili, jak kolem nich ti dva procházeli. Proklouzli do pološera mezi liniemi. Skřeti teď byli všude kolem nich, otáčeli za nimi hlavy a upírali na ně překvapené a zvědavé zraky. Pořád jim nikdo nezastoupil cestu, hluk těch, co hledali na svahu, přehlušoval všechno ostatní v podzimní noci.

Před nimi byla další obléhací linie. Slanter zdvihl dramaticky ruce nad hlavu směrem ke skřetům, co se ohlédli. „Místo pro Pána, skřeti!“

Znovu se rozestoupili, aby je nechali projít. Slanterovi tekl proudem pot po obličeji, když se ohlížel na temnou postavu za sebou. Stovky očí je provázely a mezi skřety bylo patrné mírné vzrušení. Někteří z výše postavených se začali ptát, co se děje.

Před nimi už byla poslední obléhací linie. I tady skřeti stopaři pozdvihli hrozivě svá krátká kopí a ozvalo se nespokojené mumlání. Za strážními ohni se tyčila citadela trpaslíků a na jejím cimbuří sem tam probleskovaly nejasným světlem louče.

„Ustupte!“„ vykřikl Slanter a zase zdvihl ruce. „Černá magie se dnešní noci uvolní a stěny nepřátelské pevnosti se před ní rozboří! Ustupte! Nechte poutníka projít!“

Aby zdůraznil varování, zdvihl ten zahalený muž pomalu jednu paži a ukázal směrem na hlídku.

To skřetům na obléhací linii stačilo. Nedbali na hodnosti a rychle se rozešli. Většina z nich cupitala ke druhé obranné linii, a jak šli, znepokojeně se ohlíželi přes rameno. Byli mezi nimi i takoví, kteří váhali a měli zachmuřené obličeje, když kolem nich ti dva kráčeli. Ale stále ještě jim nikdo nebránil v cestě.

Skřet a hraničář šli do noci, oči upřené na tmavé stěny vpředu. Slanter zdvihl ruce vysoko nad hlavu, když přicházeli; v duchu se modlil, aby tohle prosté gesto postačilo k tomu, aby na ně nikdo nemířil smrtící zbraní.

Byli dva tucty yardů od stěn, když se ozval hlas. „Už ani krok, skřete!“

Slanter se okamžitě zastavil a spustil paže. „Otevřete bránu!“ zakřičel nenápadně. „Jsme přátelé!“

Na stěnách se ozvalo mumlání a volání někoho zdola. Ale brána zůstala zavřená. Slanter se zoufale ohlédl. Za ním a Heltem se skřeti dali znovu do pohybu.

„Kdo jsi?“ zavolal znovu hlas shora ze stěny.

„Otevři tu bránu, hlupáku!“ Slanter ztratil trpělivost.

Helt teď popošel dopředu a stoupl si vedle skřeta. „Truboroh!“ zavolal chraplavě.

Za nimi se ozýval sbor kvílení skřetů. Hra se chýlila ke svému konci. Ti dva se rozběhli ke stěnám pevnosti šíleným poklusem a volali na trpaslíky uvnitř. Doběhli až k bráně pobité železem a zoufale se na svém běhu ohlíželi. Celá řada skřetů se vrhla za nimi, jejich louče se divoce pohupovaly a z jejich úst se draly vzteklé výkřiky. Tmou proletěly šípy a kopí.

„Sakra, otevři, ty...!“ zařval Slanter.

Najednou se brána otevřela a jakési ruce je vtáhly dovnitř. Za chviličku už byli v pevnosti, brána se za nimi s hlomozem zavřela, když se nocí rozlehly nové vzteklé výkřiky. Shodili je k zemi a v těsném kruhu je obklopila kopí s kovovým hrotem.

Slanter znechuceně zavrtěl hlavou a ohlédl se na Helta. „Vysvětli jim to, hraničáři,“ mumlal. „Myslím, že bych to nedokázal, ani kdybych chtěl.“

Jair Ohmsford padal dlouho do Cillidellanu. Vrhl se dolů jako maličký temný bod proti modrošedé noční obloze, žaludek měl jako na vodě, vítr mu hučel do uší. Dole pod ním se ve vodě blýskala karmínová světla, jak se strážní ohně skřetů odrážely na zčeřené hladině, a kolem sebe viděl jenom rozmazané hory a útesy, které lemovaly Capaal. Zdálo se, že se čas najednou zastavil. Měl pocit, že jeho pád nikdy neskončí.

Potom s prudkou vibrující silou dopadl, proletěl hladinou do jezera a ponořil se hluboko do chladné, temné vody. Dech ho opustil s ohromující náhlostí a celé jeho tělo bylo ochromeno šokem. Urputně se snažil probojovat si cestu chladnou černotou, která se nad ním zavřela, neuvědomoval si skoro nic jiného než potřebu dostat se zpátky nad hladinu, aby se mohl nadechnout. Horkost z jeho těla vyprchala během několika vteřin a on cítil drtivou sílu, která na něj tlačila tak, že skoro měl, dojem, že ho rozetne ve dví. Pokoušel se zoufale dostat ke hladině. Světla mu tančila před očima a připadalo mu, že ruce a nohy má najednou z olova. Celý zesláblý se jimi nechal stáhnout, ztracený v bludišti temných zákrutů.

Za chvilku mu všechno zmizelo z očí.

Zdál se mu dlouhý, nekonečný sen o nelogických pocitech a dojmech a o dobách a místech, které si pamatoval, a přesto pro něj byly nějak nové.

Vlny zvuku a pohybu ho unášely krajinami nočních můr a strašidel na známých cestách Stinného dolu, jimiž často projížděl, a přes proudy černé a studené vody, kde život míjel ve změti obličejů a postav, které se k sobě nehodily, byly rozpojené a oddělené. Byla tam Brin, v krátkých intervalech přicházela a zase se vytrácela, pokřivená postava, která v sobě slučovala skutečnost s falší a žadonila o porozumění. Slova se k němu nesla od věcí beztvarých a bez života, a přesto se zdálo, že Brin říká slova, volá na něj, volá...

Potom ho držel Garet Jax, pažemi pevně svíral jeho tělo, jeho hlas byl šeptem života na temném místě. Jair plul, voda ho nadnášela a on byl obrácen obličejem nahoru, směrem k zataženému nočnímu nebi. Lapal po dechu a chtěl něco říci, ale nepovedlo se mu to. Znovu se probudil, dostal se zpátky z míst, kam pronikl, nedokázal si přesně uvědomit, co se s ním stalo ani kde vlastně je. Byl unášen do temnoty a zase zpátky, pokaždé se vrátil a začal klesat moc daleko, takže ho vždycky mohl uchopit zvuk, barva a pocit, který znamenal život.

Potom tam byly i ruce, které ho pevně uchopily, vytáhly z vody a černoty a pomohly mu zase zpátky na pevnou zem. Drsné hlasy mumlaly něco nejasného, slova bloudila jeho myslí jako listy odváté větrem. Oči se mu chvěly a Garet Jax se nad ním skláněl, hubený hnědý obličej měl mokrý a prochladlý, světlé vlasy přilepené těsně k hlavě.

„Venkovane, slyšíš mě? Už je to dobrý. Už jsi v pořádku.“

Do zorného pole se mu dostaly i další obličeje — hranaté obličeje trpaslíků, rozhodné a zachmuřené, jak si ho prohlížely. Polkl, zakuckal se a zamumlal něco nesouvislého.

„Nezkoušej mluvit,“ řekl mu jeden muž stroze. „Jenom odpočívej.“

Přikývl. Něčí ruce ho zabalily do přikrývky, potom ho zvedly a nesly ho někam pryč.

„Byla to ale vskutku toulavá noc,“ zachichotal se někdo další.

Jair se pokusil ohlédnout se tím směrem, odkud ho zaslechl, ale nějak se mu nedařilo využít smysl pro směr. Poklesl do tepla přikrývek, uvolnil se jemným kolébáním rukou, které ho nesly.

Za okamžik usnul.

Kapitola 19

Jair se probudil v poledne následujícího dne. Možná by se ještě neprobral nebýt rukou, které jím zatřásly, zdaleka ne jemně, a kdyby mu drsný hlas nešeptal do ucha: ,.Vzbuď se, chlapče! Už jsi spal dost dlouho! No tak, probuď se!“

Zdráhavě se zavrtěl pod dekami, překulil se na záda a snažil se setřít spánek z očí. Sedě sluneční světlo k němu pronikalo úzkým oknem u jeho hlavy, až musel před jeho jasem mhouřit oči.

„No tak, den už skoro končí! A já jsem tady celou tu dobu zavřený — tvojí zásluhou!“

Jair se podíval na toho, kdo na něj mluvil. Známá postava seděla vedle jeho postele. „Slantere?“ zašeptal nevěřícně.

„A kdo jiný by tu asi mohl být?“ odsekl skřet.

Jair zamrkal. „Slantere?“

Najednou se mu události z předchozí noci samy vybavily v mysli: útěk před skřety v horách Capaalu, rozdělení skupiny, dlouhý pád do Cillidellanu s Garetem Jaxem a jejich následná záchrana trpaslíky. Už jsi v pořádku, šeptal mu Pán zbraní. Znovu zamrkal. Ale Slanter a ti druzí...

„Slantere!“ vykřikl, teď už docela probuzený. Rychle se posadil. „Slantere, ty jsi živý!“

„Samozřejmě že jsem živý! Nebo to tak nevypadá?“

„Ale jak jsi...?“ Fair nedopověděl svoji otázku a dychtivě uchopil skřeta za ruku. „A co ostatní? Co se s nimi stalo? Jak to s nimi vypadá?“

„Pomalu, pomalu.“ Skřet podrážděně vytrhl svoji ruku. „Všichni jsou v pořádku a všichni jsou tady, tak se zbytečně nestarej. Elf byl zasažen šipkou do ramene, ale je živý. Jediný, kdo, je teď v nebezpečí, jsem já. A to proto, že jsem zavřený v tomhle pokoji s tebou a že umírám nudou! Tak vylezeš už z tý postele, abychom se odtud konečně dostali ven?“

Jair neslyšel všechno, co mu skřet říkal. Všichni jsou v pořádku, opakoval si v duchu. Všichni to dokázali, nikoho neztratili, i když se to zdálo nevyhnutelné. Zhluboka se s úlevou nadechl. V mysli mu vytanulo něco z toho, co mu řekl král Stříbrné řeky. Dotek kouzla pro každého, kdo se s tebou vydá na cestu, řekl mu ten stařec. Tělesná síla daná ostatním. Možná ta síla, ten dotek kouzla je všechny doprovázely bezpečně celou předchozí noc.

„Vstávej, vstávej, vstávej!“ Slanter doslova poskakoval netrpělivostí. „Co tam ještě děláš, proč sedíš v té posteli?“

Jair spustil nohy z postele a rozhlédl se po pokoji. Byla to malá komnata z kamenných bloků, spoře vybavená nábytkem — postelí, stolem a židlemi, stěny byly holé až na velikou erbovní tapiserii zavěšenou na podpěrách na sešikmeném stropě. Proti Jairově lůžku bylo okno a ve stěně, proti níž seděl, jednoduché dřevěné dveře; zavřené. V malém krbu v rohu hořela polena.

Podíval se na Slantera. „Kde to jsme?“

Slanter na něj vrhl pohled, jako by byl naprostý idiot. „No, kde myslíš, že bychom asi tak mohli být? Uvnitř pevnosti trpaslíků!“

Kde jinde? pomyslel si Jair žalostně. Pomaličku se postavil, pořád ještě zkoušel, jakou má sílu, když se protahoval, a zvědavě se díval oknem, co je za ním. Jeho úzkou štěrbinou viděl temně šedý Cillidellan, který se táhl v husté denní mlze a pod nízkými oblaky. Kus dál v mlžném oparu uviděl zář strážních ohňů na březích jezera.

Strážní ohně skřetů.

Potom si uvědomil, jaký je tam klid. Je v pevnosti Capaal, citadele trpaslíků, která střeží stavidla a přehrady, jež regulují průtok stříbrné řeky na západ; v citadele, na kterou předchozí den útočily armády skřetů. A kde jsou ty armády teď? Proč na Capaal nikdo

neútočí?

„Slantere, co je s oblékáním?“ zeptal se rychle. „Proč je všude takový klid?“

„Jak bych to měl vědět?“ odsekl. „Mně nikdo nic neřekne!“

„No tak, co se děje venku? Co jsi viděl?“

Slanter vyskočil. „Neslyšel jsem ani slovo. To už jsem snad říkal, ne? Copak — že by ti vypověděly službu uši? Jsem tady v téhle místnosti s tebou od chvíle, co tě sem přinesli, když tě vytáhli z jezera! Zavřeli mě tu jako obyčejného zloděje! Zachránil jsem tam venku kůži tomu zatracenýmu hraničářovi a jaké odměny se mi dostane? Zavřou mě tady s tebou!“

„No, já...“

„Skřet jako skřet, myslí si! Nevěří nikomu z nás! A tak tady sedím a dělám ti mámu kvočnu, zatímco ty si tady podřimuješ, jako by ti do celého světa nebylo nic. Čekal jsem tady celý den, než se ti uráčí se probudit! Mám pocit, že bys klidně spal i dál, kdyby mě už úplně neopustila trpělivost!“

Jair se stáhnul. „Mohl jsi mě klidně vzbudit i dří...“

„Jak bych to měl udělat!“ vybuchl. „Jak jsem mohl vědět, co je s tebou v nepořádku? Kdybych aspoň něco věděl! Musel jsem tě pro jistotu nechat pořádně odpočinout. Nemohl jsem přece riskovat! Ten pekelník Pán zbraní by ze mě stáhnul kůži!“

Jair se proti své vůli usmál. „Uklidni se, prosím tě.“

Skřet zaťal zuby. „Uklidním se, až vylezeš z tý postele a oblíkneš se! Za dveřmi je stráž, co mě tu drží pod zámkem. Ale když vstaneš, možná se nám podaří toho chlápka přemluvit, aby nás oba pustil ven! Pak si se svým časem dělej, co se ti zlíbí! Teď se ale koukej oblíkat!“

Jair pokrčil rameny, sundal si to, v čem spal, a oblékal si své venkovské šaty. Byl příjemně překvapený, jak byl Slanter znovu upovídaný, i když se jeho kázání, aspoň na chvíli, omezilo na tirádu proti venkovanovi. Zdálo se, že Slanter je zase ve své kůži, takhle výřečný byl tu první noc, když ho na vysočině zajal jako svého vězně — Jairovi se tenhle chlapík začal zamlouvat. Nebyl si jistý, proč si skřet vybral zrovna tuhle chvíli, aby vystoupil ze své ulity, ale měl radost, že se zase může těšit ze Slanterovy společnosti.

„Je mi líto, žes tu musel být zavřený se mnou,“ odvážil se říci po chvíli.

„To by mělo,“„ zabručel. „Posadili mě sem, abych o tebe pečoval, víš. Asi si myslí, že jsem dobrá pečovatelka nebo co.“

Jair se zašklebil. „Řekl bych, že mají pravdu.“

Výraz, který se objevil skřetovi v obličeji, jej přiměl, aby se rychle odvrátil a nasadil si ledovou masku. V duchu se hodně smál. Když se natahoval pro boty, najednou si vzpomněl na křišťál vidění a stříbrný prach. Neviděl je, když se oblékal, a nenahmatal je ani v kapsách. Úsměv se mu z obličeje vytratil. Rukama si přejel přes oblečení. Nic! Jako šílený prohmatával svoje lůžko, ložní prádlo a všechno, co měl v dohledu. Křišťál vidění a stříbrný prach byly pryč. Potom myslel na předchozí noc a na ten nekonečný skok do Cillidellanu. Ztratil je snad v jezeře?

„Hledáš něco?“

Jair ztuhl. Slanter měl v hlase falešný zájem. Jair se obrátil. „Slantere, co jsi udělal...?“

„Já?“ přerušil ho briskně a ve svém mazaném obličeji předstíral nevinnost. „Tvoje oddaná pečovatelka?“

Jair se zlobil. „Kde jsou, Slantere? Kam jsi je dal?“

Teď zase byla řada na skřetovi, aby se zašklebil. „Ač je tohle velice příjemné — a věř mi, je tomu skutečně tak — mám na práci lepší věci. Tak jestli hledáš ten váček a křišťál, tak ty má Pán zbraní. Vzal si je, když tě včera přinesli a svlékli. Mně je samozřejmě nesvěřil.“

Spokojeně si zkřížil ruce na prsou. „Tak už toho necháme. Nebo snad chceš pomoci i s oblékáním?“

Jair zrudnul, dooblékl se a potom beze slova přešel ke dřevěným dveřím a zaťukal.

Když se otevřely, sdělil trpaslíkovi, co tam hlídal, že by oba chtěli ven. Trpaslík se zamračil, řekl jim, aby se ani nehnuli, podezřívavě se podíval na Slantera a potom dveře znovu zavřel.

I když byli strašně zvědaví, proč se nebojuje, a vůbec celkově hodně netrpěliví, museli čekat celou hodinu, než se dveře do místnosti otevřely podruhé a hlídač jim nakonec pokynul, aby jej následovali. Spěšně vyšli z místnosti, vydali se chodbou bez oken, která vedla kolem tuctů dveří podobných těm, jimiž právě prošli, vystoupali po mnohých schodech a nakonec vyšli na cimbuří s výhledem na temnou vodu Cillidellanu. Vítr unášel jemnou vodní tříšť z jezera do jejich obličejů, polední vzduch byl mrazivý a těžký. I tady byl den klidný a plný očekávání, zahalený mlhou a vrstvou nízkých mraků rozprostřených mezi vrcholky, které chránily stavidla a přehrady. Po stěnách přecházeli trpaslíci, co drželi hlídku, oči upírali pátravě do mlhy. Po armádách skřetů nebylo ani památky, jen v dálce se v šedi mihotaly strážní ohně svými načervenalými světly.

Trpaslík je vedl dolů z cimbuří, zabočili na široké nádvoří, které se klenulo přes střed vysoké přehrady, a odtud se zeď táhla do Cillidellanu. Na sever i na jih od míst, kterými procházeli, se k olověné obloze tyčily věže a ochranné valy pevnosti trpaslíků a ztrácely se v mlze. Ten den jim nabídl tajemný, přízračný pohled na citadelu. Stavba se halila do pološera a mlžného oparu, jako by to bylo něco zbloudilého ze sna, co se musí rozplynout hned po probuzení. Na důkaz toho, že je to pravda, tam bylo několik trpaslíků, velké nádvoří ale bylo pusté. Schodišťové šachty sestupovaly v pravidelných intervalech — černé tunely vytesané do kamene, o nichž se Jair domníval, že docela určitě vedou do vnitřních provozních prostor stavidel tam dole.

Už skoro přešli celé nádvoří, když je zastavil výkřik a Edain Elessedil k nim běžel, aby je pozdravil. Zeširoka se usmíval, zraněnou ruku a rameno měl tlustě ovázané. Hned šel k Jairovi a podával mu ruku.

„Živý a zdravý po tom všem, Jaire Ohmsforde!“ Nezraněnou paži položil svému příteli na rameno, když se znovu otočili, aby pokračovali dál za svým mlčenlivým průvodcem. „Doufám, že je ti už líp.“

„Mnohem líp.“ Jair se na něj taky usmál. „Jak to vypadá s tvojí rukou?“

„To je jenom škrábnutí. Mám ji jen trochu ztuhlou, nic víc. To ale byla noc! Měli jsme štěstí, že jsme z toho všichni vyvázli. A tenhle!“ Ukázal na Slantera, který šel krok za nimi. „Jeho únik nebyl nic míň než zázrak! Říkal ti to?“

Jair zavrtěl hlavou a Edain Elessedil mu stručně popsal, co všechno se přihodilo Slanterovi a Heltovi předcházející noci při jejich nervy drásajícím pochodu přes tábor skřetů. Jair poslouchal s rostoucím úžasem a nejednou se na skřeta ohlédl. Pod maskou líčené lhostejnosti byl Slanter z té pozornosti poněkud na rozpacích.

„Byla to nejjednodušší cesta odtamtud, nic víc,“ prohlásil skřet rozmrzele, když vášnivý elf dokončil své vyprávění. Jair byl dost moudrý na to, aby se k tomu už nevracel.

Jejich průvodce je vedl nahoru po schodišti na cimbuří u severní pozorovatelny, potom několika dvojitými dveřmi do atria plného stromů a květin, které velice dobře prospívaly na černé půdě pod sklem a otevřenou oblohou. Bylo zřejmé, že tu zem si sem obyvatelé pevnosti přinesli s sebou. Dokonce i takhle vysoko do hor si trpaslíci přinesli s sebou něco ze svého domova, pomyslel si Jair s obdivem.

Za zahradami byla terasa se stolky a lavicemi.

„Počkejte tady,“ nařídil jim trpaslík a odešel.

Když byl pryč, otočil se Jair na Edaina. „Proč se dneska nebojuje, elfí princi? Co armády skřetů?“

Edain Elessedil zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že nikdo neví docela jistě, co se stalo. Stavidla a přehrady obléhali skoro celý týden. Každý den skřeti útočili na oba výchozy pevnosti. Ale dnes útok nezahájili. Shromáždili se na obléhacích liniích a pozorují nás — nic víc. Vypadá to, že na něco čekají.“

„To se mi nechce líbit,“ zamumlal Slanter.

„Ani trpaslíkům,“ řekl Edain tiše. „Vyslali jsme běžce do Posledního přístavu a zvědové se protáhli podzemními tunely za armádu skřetů, aby hlídali.“ Zaváhal, potom se podíval na Jaira. „Garet Jax je taky venku.“

Jaira to překvapilo. „Vážně? Proč? Kam šel?“

„To nevím.“ elf pomalu zavrtěl hlavou. „Neřekl mi nic. Myslím, že od nás neodešel nadobro. Prostě se jenom rozhlíží kolem. Vzal s sebou Helta.“

„Takže se vydal na průzkum na vlastní pěst,“ Slanter se zamračil. „To je jim podobné.“

„Kdo ví?“ elf se pokusil o úsměv. „Pán zbraní se řídí svým vlastním úsudkem, Slantere.“

„Ten se řídí temnými důvody a temnými úmysly,“ zamumlal skřet, skoro sám pro sebe.

Potom tam stáli beze slov nějakou chvíli a jeden na druhého se ani nepodívali. Každý v duchu přemýšlel o tom, co dělá Garet Jax. Jair si vzpomněl, jak mu Slanter řekl, že právě Pán zbraní teď má křišťál vidění a stříbrný prach. To znamená, že kdyby se Garetu Jaxovi něco stalo, kouzlo krále Stříbrné řeky bude to tam. A to znamená, že Jair ztratí jedinou možnost pomoci Brin.

Zvuk otevíraných dveří je všechny probral a z pevnosti se vynořil Foraker. Rychle přešel k nim a pozdravil je podáním ruky.

,,Odpočinul sis, Ohmsforde?“ zeptal se mrzutě a Jair přikývl. „Dobrá. Požádal jsem, aby nám sem na terasu přinesli večeři, tak si pojďte někam sednout.“

Přešel k nejbližšímu stolku a ostatní tři se k němu přidali. Stromy a křoviny v zahradách ještě více utlumily šeď pozdního odpoledne, takže v šeru si zapálili svíce. Po chvíli jim přinesli večeři — hovězí maso, sýr, chléb, polévku a pivo. Pustili se do jídla. Jair byl překvapený, když zjistil, jak velký má hlad.

Když dojedli, vstal Foraker od stolu a začal si prohledávat kapsy. „Něco pro tebe mám.“ Podíval se na Jaira. „Aha, tady je to.“

V ruce držel váček se stříbrným prachem a křišťál vidění na stříbrném řetízku. Postrčil je po stole směrem k venkovanovi. „Garet říkal, že ti to mám dát. Říkal, abych to pohlídal, než se probereš. A taky ti něco vzkázal. Mám ti vyřídit, že jsi včera v noci ukázal pořádný kus odvahy.“

Na venkovanově obličeji se zračilo překvapení; zakusil náhlý, intenzivní pocit pýchy. Sebevědomě se podíval na Edaina Elessedila a Slantera, potom zpátky na trpaslíka.

„Kde je teď?“ vyhrkl ze sebe.

Foraker pokrčil rameny. „Odešel s hraničářem prozkoumat cestu, kterou se dostaneme ven z pevnosti za obléhací linie skřetů na severu. Než se všichni vydáme na cestu, chce se ujistit, že je to bezpečné. Vyrazíme zítra za soumraku. Nemůžeme čekat na další obléhání; třeba to bude trvat i několik měsíců. Na jeho vkus jsme tu zavřeni už moc dlouhou dobu.“

„Jsou mezi námi i takoví, co byli zavřenější než ostatní,“ zabrblal Slanter jízlivě.

Foraker se na něj podíval a svraštil obočí. „Zaručili jsme se za tebe, skřete — my všichni, co jsme šli s tebou z Posledního přístavu. Radhomm, který velí místní jednotce, se domnívá, že naše slovo stačí. Ale v těchto stěnách jsou i jiní, kteří mají zcela odlišný názor — ti, kteří ztratili své přátele a blízké zásluhou těch skřetů dole, co obléhají pevnost. Jim možná naše ujištění nestačí. Neměl jsi hlídače jako vězeň, ale byl jsi pod dohledem. Jde o tvoji bezpečnost, věř tomu nebo ne — a hlavně tady o Ohmsfordovu.“

„Dokážu se o sebe postarat sám,“ zavrčel Slanter. „A nepotřebuji!, aby o mě někdo měl zájem — a už vůbec ne tenhle chlapec!“

Foraker ztuhl. „To by pro něj mohla být dobrá zpráva!“ odsekl.

Slanter zmlkl. Zase se stahuje do sebe, pomyslel si Jair. Zaštiťuje se před vším, co se kolem něj děje. To jenom když jsme spolu sami, odkládá svoji ochrannou slupku. Teprve pak se v něm objevuje zase ten starý Slanter, jako byl, když jsem ho viděl poprvé. Jinak je outsider, sám se odsoudil k samotářství, nepřijal úlohu, jež mu v naší malé skupině náleží.

„Dostal se sem náš vzkaz?“ zeptal se Edain Elessedil Forakera. „O zničení mostu v Klínu?“

„Dostal.“ Trpaslík se přestal zamračeně koukat na Slantera. „Měl jsi ten svůj plán moc dobře vymyšlený, elfí princi. Kdybychom věděli, jak rozsáhlé je to obléhání a nakolik početná je ta armáda, možná bychom raději prchli.“

„Takže jsme tu v ohrožení?“

„Ne, pevnost je bezpečná. Máme dost velké zásoby, abychom dokázali odolávat obléhání i několik měsíců, pokud to bude nutné. A neexistuje žádná armáda, která by mohla vší silou udeřit v tak bezprostřední blízkosti hor. Nic nás nebude ohrožovat, dokud nevyjdeme z těchto stěn, teprve až budeme pokračovat ve své cestě na sever.“

Vedle něj stál Slanter, zamumlal něco nesrozumitelného a dopil zbytek piva. Foraker se podíval na skřeta a jeho vousatý obličej se napjal. „Do té doby ale ještě něco musíme udělat — a udělat to musíme my dva, skřete.“

Slanter zbystřil a zdvihl oči. „Co to je, co musíme udělat — trpaslíku?“

Forakerův obličej potemněl ještě víc, ale hlas měl pořád klidný. „V těchto stěnách je někdo, kdo tvrdí, že zná hrad sžíravých přízraků — a prohlašuje, že ho zná nejlíp ze všech. Jestli je to pravda, pak to bude pro nás mít obrovský význam.“

„Jestli je to pravda, tak už pro vás pak nebudu mít význam já!“ odsekl Slanter. „Co s tím mám společného?“

„Tu znalost bychom mohli využít, jen jestli je to pravda,“ pokračoval opatrně Foraker. „Jediný, kdo nám to může říct, jsi ty.“

„Já?“ Skřet se neradostně zasmál. „Ty bys mi natolik důvěřoval, že bych ti mohl říct, jestli to, co ti říká, je nebo není pravda? Proč bys to dělal? Nebo mě chceš jenom vyzkoušet? To mi připadá pravděpodobnější. Mohl bys to, co řeknu já, porovnat s tím, co řekne ten druhý!“

„Slantere!“ napomenul Jair skřeta a zaplavila ho vlna zloby a zklamání.

„Ty jsi ten, kdo nedůvěřuje,“ dodal Edain Elessedil pevně.

Slanter se na něj upřeně díval, zamyslel se nad jeho slovy a zůstal zticha.

Potom promluvil Foraker, tiše a ostře. „Kdybych si tě chtěl vyzkoušet, nedělal bych to zrovna jeho prostřednictvím.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. „Kdo to je?“ zeptal se nakonec Slanter.

Trpaslík svraštil obočí. „Nějaký Mwellret.“

Slanter ztuhl. „Nějaký Mwellret?“ zavřeštěl. „Ještěrka?“

Řekl to s takovým odporem, že se Jair Ohmsford s Edainem Elessedilem na sebe udiveně podívali. Ani jeden z nich nikdy žádného Mwellreta neviděl. Doposud o nikom takovém ani neslyšeli, a když viděli, jak na zmínku o něm reaguje skřet, říkali si v duchu, že by možná bylo lepší vůbec se do toho nemíchat.

„Jeden z Radhommovy hlídky ho našel vyplaveného na břehu jezera den nebo dva před začátkem obléhání,“ pokračoval Foraker s očima upřenýma na Slantera. „Když ho vytáhli, byl polomrtvý. Mumlal cosi o tom, že ho z Krkavčích štítů vyhnali hroziví poutníci. Říkal, že zná způsob, jak je zničit. Hlídka ho přivedla sem. Neměli čas se mu před obléháním věnovat.“ Odmlčel se. „Až doposud neměli možnost nijak zjistit, jestli mluví pravdu.“

„Pravdu!“ Slanter si odplivl. „Pravdy se od ještěrek nikdy nedočkáš!“

„Pomsta těm, kdo se podle jeho názoru v něm mýlili, může přinést pravdu. My mu tu pomstu můžeme nabídnout — třeba to bude dobrý obchod. Přemýšlej bedlivě. Určitě zná tajemství Krkavčích štítů a Šeré stopy. Ty hory byly kdysi jeho. Ten hrad byl jeho.“

„Nikdy nic jeho nebylo!“ Slanter prudce vyskočil ze židle, byl rozčilený. „Zabraly všechno, ty ještěrky! Postavily si svůj hrad na kostech mého lidu! Z celých kmenů skřetů, co žily v horách, udělaly otroky! Používaly černou magii jako poutníci! Jsou to ďáblové, spíš bych si podřízl krk, než bych jim jen na chvíli uvěřil!“

Jair se rozhodl zakročit. Vstal také ze židle. „Slantere, co...?“

„Okamžik, Ohmsforde,“ přerušil ho Foraker. Znovu se s vážnou tváří obrátil na Slantera. „Skřete, nevěřím Mwellretům o nic víc než tobě. Ale jestli nám jeden z nich může nějak pomoci, pak by bylo dobré toho využít. Už takhle je naše úloha dost složitá. A jestli

zjistíme, že Mwellret lže..., tak už budeme vědět, jak s ním naložit dál.“

Slanter se chvíli mlčky upřeně díval na stůl před sebou, potom se pomalu posadil. „Je to ztráta času. Jděte beze mě, spolehni se na svůj úsudek, Forakere.“

Trpaslík pokrčil rameny. „Myslel jsem si, že tohle bude pro tebe lepší než zůstat pod zámkem. Domníval jsem se, že už toho máš dost.“ Odmlčel se, pozoroval skřeta, jak zdvihl své tmavé oči a podíval se přímo na něj. „Kromě toho můj úsudek se nedá použít pro zjištění, jestli ten Mwellret mluví pravdu nebo ne. Ty jsi jediný, kdo by nám v tom mohl pomoci.“

Chvíli nikdo neříkal nic. Slanter dál upíral oči na Forakera. „Kde je teď ten Mwellret?“ zeptal se nakonec.

„Ve skladišti, to slouží jako jeho cela,“ odpověděl Foraker. „Nevychází vůbec ven. Ani aby se prošel. Nemá rád vzduch a světlo.“

„Prevít jeden!“ reagoval na jeho slova skřet. Potom si povzdechl. „Tak jo. Ty a já.“

„A tihle dva taky, jestli budou chtít.“ Foraker ukázal na Jaira a Edaina.

„Já jdu,“ prohlásil hned Jair.

„Já taky,“ připojil se elfí princ.

Foraker vstal a přikývl. „Tak vás tam teď odvedu.“

Kapitola 20

Šli z terasových zahrad dolů do nitra stavidel a přehrad Capaalu. Z šedého odpoledního světla, které se rychle měnilo v soumrak, sestupovali schodišťovými šachtami a spojovacími chodbami, které se stáčely hluboko do kamene a stavebního dřeva. Stíny se vkrádaly kolem malých nádržek mlhavého světla sálajícího z plamenů petrolejových lamp zavěšených na železných konzolách. Vzduch v masivní skále přehrady byl zatuchlý a vlhký. Tichem prostupujícím nižší poschodí se ozýval vzdálený proud vody, který protékal stavidly, a tiché otáčení kol a pák. Procházeli kolem několika zavřených dveří, a jak sestupovali stále níž, měli pocit, že někde uvnitř je schované nějaké zvíře, co se pohybuje podle zvuků stavidel a jejich mechanismů, je v kleci a čeká, až se bude moci osvobodit. Cestou potkali jen několik trpaslíků. Pralesní lidé přežili Velké války tak, že si vyhloubili tyhle tunely pod zemí. Už je to hodně dávno, co se trpaslíci dostali z podzemního vězení na slunce a přísahali, že se tam už nikdy nevrátí. Lidé ostatních ras moc dobře věděli, jakou hrůzu mají z temnoty a uzavřeného prostoru, a že je to stálo pořádnou dávku sebezapření, aby vydrželi v takových podmínkách. Stavidla a přehrady Capaalu byly nezbytné pro jejich existenci, životně důležité pro regulaci vody Stříbrné řeky, protože ta tekla do jejich domoviny, a tak se obětovali — ale nikdy to nebylo na dlouho a nikdy častěji, než to bylo nezbytně nutné. Po krátkých směnách pro kontrolu soustrojí, které sami postavili, následoval chvatný návrat zpátky do světla a vzduchu tam nahoře.

Právě proto v těch několika obličejích, s nimiž se ti čtyři setkali na své cestě dolů, byl patrný výraz stoické vytrvalosti, která tak tak maskovala nechuť k těmhle nejnepříjemnějším povinnostem.

Bylo to znát i na Elbu Forakerovi, i když tu nepříjemnost snášel docela statečně. Jeho divoký tmavý obličej byl obrácen k labyrintu chodeb a schodišťových šachet a jeho pevná postava byla vzpřímená; když vedl své společníky světlem lamp a stínem ke skladišti ještě o kus níž, kráčel se značnou rozhodností. Jak šli, vyprávěl Jairovi a Edainu Elessedilovi příběh Mwellretů.

Je to určitý druh trollů, vysvětlil hned na počátku příběhu. Trollové přežili Velké války nad zemí, vystavení příšerným účinkům energií, které ty války uvolnily. Jsou mutací mužů a žen, jimiž kdysi byli, změnila se jejich postava, pleť a tělesné orgány se přizpůsobily děsivým podmínkám, jaké Velké války vytvořily téměř na celém zemském povrchu. Trollové ze Severní země přežili v horách, hodně se zvětšili a zesílili, jejich kůže zdrsněla natolik, že vypadá jako kůra stromu. Ale Mwellreti jsou potomky lidí, kteří hledali možnost přežití v lesích, jež Velké války proměnily v bažiny s otrávenou vodou a chorobami nakaženým listovím. Aby mohli přežít jako stvoření, pro něž byly bažiny přirozeným prostředím, vzali Mwellreti na sebe podobu plazů. Když jim Slanter říkal ještěrky, pravdivě vystihl jejich současnou podobu — místo kůže mají šupiny, ruce a nohy jim narostly krátké a opatřené drápy, těla mají pružná jako hadi.

Ale mezi Mwellrety a ostatními druhy trollů, kteří obývali temné kouty Čtyřzemí, je větší rozdíl. Mwellretové jsou na sestupu po pomyslném žebříku civilizace rychlejší, a to se vyznačovalo podivnou a děsivou schopností měnit tvar. Přežití kladlo na Mwellrety děsivé požadavky — jako na všechny trolly; v procesu poznání tajemství toho přežití prodělali fyzickou proměnu, která jim umožnila měnit tvar těla s pružností mastné hlíny. I když nebyli příliš pokročilí ve své schopnosti změnit své základní charakteristiky, přesto dokázali zkrátit nebo prodloužit všechny části svého těla a přetvořit se tak, aby se přizpůsobili podmínkám jakéhokoli prostředí, v němž se vynacházeli. Jen málo se vědělo o tom, jak k té změně dochází. Stačilo jenom vědět, že takovou změnu dokáží provést, a vědět, že ze všech stvoření to dokáží jenom Mwellreti.

Jen málo z těch, kdo žili za hranicemi Východní země, o Mwellretech vědělo, byl to totiž národ odloučený a samotářský, který se jen zřídkakdy odvážil vyjít z ochrany hlubokého Anaru. Žádní Mwellreti se neukázali v době Rad v Paranoru. Žádní Mwellreti se neúčastnili bojů ve Válkách ras. Odloučení ve své temné domovině v pralese, bažinách a horské divočině se stranili ostatních.

Tedy kromě míst, kde se soustředili skřeti. Kdysi po První radě v Paranoru, v době před více než tisíci lety, Mwellreti odešli z bažin a zničených lesů do zalesněné vysočiny Krkavčích štítů. Když přenechali provlhlou a páchnoucí mokřinu v nížinách těm, s nimiž toto území sdíleli od zničení starého světa, přesunuli se do vyšších lesnatých oblastí, které obývaly roztroušené kmeny skřetů. Skřeti byli národem velice podezřívavým a děsila je stvoření, co dokázala měnit svůj tvar, a snad i uměla používat černou magii, která přivedla k životu Druidy. V té době Mwellreti začali těžit z takového strachu a prosazovali svoji autoritu nad kmeny žijícími v Krkavčích štítech. Vzali na sebe úlohu náčelníků a ze skřetů se stali otroci.

Zpočátku ještě existoval odboj proti těmto stvořením — proti těmhle ještěrkám, jak se jim říká — ale po čase utichl. Skřeti nebyli dost silní a ani dost organizovaní, aby mohli bojovat, a několik děsivých příkladů, co se stane s těmi, co se odmítnou podrobit, všechny ostatní na dlouhou dobu od něčeho podobného odradily. Za nadvlády Mwellretů byla postavena pevnost Šerá stopa — mohutná citadela, z níž ještěrky ovládaly kmeny obývající nejbližší okolí. Roky ubíhaly a Mwellreti ovládli celé území Krkavčích štítů. Trpaslíci na jihu a kmeny skřetů na severu a západě se těmto horám vyhýbali a ještěrky zase neprojevovaly sebemenší sklony odvážit se za hranice svého nového domova. Když za Druhé války ras přišel Černý mág, říkalo se, že s ještěrkami uzavřel obchod, kdy mu Mwellreti nabídli jistý počet svých skřetů do služeb Temného pána — ale tohle nikdy nikdo nedokázal.

Po skončení nezdařené Třetí války ras — války, v níž se Shea Ohmsford vydal hledat mystický Shannarův Meč a Černý mág byl zničen — začali náhle Mwellreti vymírat. Věk a nemoci byly příčinou toho, že se jejich počet snižoval a mladých se narodila jen hrstka. Úměrně s tím, jak jich ubývalo, brala také za své jejich nadvláda nad kmeny skřetů v Krkavčích štítech. Kousek po kousku se jejich malá říše začala rozpadat, až se nakonec ztenčila jenom na Šerou stopu a pár kmenů, co ještě zůstaly v téhle části světa.

„A teď to vypadá, že těch posledních pár se také vrátilo do bažin, z nichž pocházejí," ukončil příběh Foraker. „Ať jsou jakkoli mocní, poutníkům se nevyrovnají. Jako skřeti, kterým vládli, i oni se stanou otroky, pokud zůstanou v horách."

„Líp by bylo, kdyby byli smeteni z povrchu země!" poznamenal hořce Slanter. „Nic jiného si nezaslouží!"

„Skutečně vládnou mocí černé magie?" zajímal se Jair.

Foraker pokrčil rameny. „Nikdy jsem to neviděl. Myslím, že to kouzlo spočívá ve změně tvaru. Vyprávějí se také historky o tom, jak dokáží ovlivnit živly — vítr, vzduch, zemi a vodu. Třeba je na tom kus pravdy jenom proto, že pochopili, jak živly reagují na určité věci. Ale většinou se jedná jenom o pověrčivost."

Slanter zamumlal něco nesrozumitelného a podíval se na Jaira s výrazem obličeje, jímž mu chtěl dát najevo, že s tím trpaslíkem tak docela nesouhlasí.

„Budeš v bezpečí, Ohmsforde," Foraker se smutně usmál. Zdvihl tmavé obočí. „Kdyby byl dost ztřeštěný na to, aby v těchto zdech použil kouzlo, byl by mrtev dřív, než bys mrkl jedním okem!"

Před nimi se temná chodba náhle osvítila a ti čtyři se dostali do chodby s řadou dveří po jejich pravé ruce. U nejbližších dveří stála stráž. Tvrdýma očima se oba muži podívali na příchozí. Foraker je spěšně pozdravil a nařídil, aby otevřeli dveře. Ti dva se na sebe podívali a potom pokrčili rameny.

„Vezmi si světlo," řekl první a podal Forakerovi petrolejovou lampu. „Ještěrka tam má pořád tmu jako v pytli."

Foraker zapálil lampu od knotu, který visel vedle dveří, potom se ohlédl po svých společnících. „Jsme připraveni," řekl strážným.

Střelka se uvolnila a závora se zdvihla. Se smutným zakvílením se železem pobité dveře otevřely do naprosté tmy. Foraker šel beze slova dál, ostatní tři o krok za ním. Jak bledý kruh světla petrolejové lampy pronikal šerem, vynořovaly se kolem hrbaté a temné tvary dopravních klecí, přepravních beden a skladovacích pytlů. Trpaslík a jeho společníci se zastavili.

Dveře za nimi se s bouchnutím zavřely.

Jair se s obavami rozhlížel ztemnělým prostorem. Vzduch byl žluklý a odporný, vznášel se tu zápach smrti a zkaženosti. Stíny ležely na všem, hluboké a tiché.

„Stythysi?" vyslovil Foraker tiše to jméno.

Dlouho se nikdo neozýval. Potom se ve stínech po jejich levé ruce v rohu, kde byly uskladněny dopravní klece a pytle, najednou něco tiše pohnulo.

„Kdo sešš?" zasyčelo cosi.

„Foraker," odpověděl trpaslík. „Přišel jsem si s tebou promluvit. Radhomm ti vyřizoval, že přijdu."

„Hss!" Ten hlas zněl, jako když se táhne řetěz přes kámen. „Řekni, cco chccešš, trpasslíku."

Něco se pohnulo ve stínu — něco velikého a zahaleného v plášti jako samotná smrt. Objevila se postava, nejasná a temná, vztyčila se zpoza pytlů. Jaira zaplavil náhlý odpor k tomu, co tam uviděl. Koukej se ovládat, a to hodně, varoval ho vnitřní hlas. Neříkej ani slovo!

„Lidiččky," zamumlala ta obluda chladně. „Trpasslík a elff a sskřet. Jen sse nebojte, lidiččky. Přisstupte blížž."

„Sám přistup blíž," usápnul se Foraker netrpělivě.

„Hss! Nemám rád ssvětlo! Potřebuji tmu!"

Foraker pokrčil rameny. „Tak každý zůstaneme, kde jsme."

„Zůsstaneme," souhlasil.

Jair se rychle ohlédl na Slantera. Skřetův drsný obličej byl zkroucený do masky nenávisti a odporu a potil se. Vypadal, že by každou chvíli mohl utéct. Edain Elessedil určitě ten pohled viděl také, protože znenadání obešel Jaira a Forakera a postavil se jako na obranu z druhé strany vedle rozrušeného skřeta.

„Jsem v pohodě!" zamumlal Slanter téměř neslyšně a šermoval rukou ve tmě před sebou.

Potom najednou Mwellret vstoupil na okraj kruhu světla — vysoký, zahalený v plášti, jako by se zhmotnil ze stínů. Měl v podstatě lidskou postavu, chodil vzpřímeně, na silných zadních nohách, byl pokřivený a svalnatý. Předloktí váhavě natahoval před sebe a tam, kde by měl mít kůži a chlupy, byl porostlý tvrdými šedými šupinami ukončenými zahnutými drápy. Na hlavě měl kápi a otočil se k nim, do světla zdvihnul svůj plazí rypák, šupinatý a rozeklaný, aby ukázal řady ostrých zubů a hadí jazyk. Nozdry na tupém konci rypáku měl nálevkovitě rozšířené; o kousek výš, skoro ztracené ve stínu kápě, se leskly štěrbinovité zelené oči.

„Sstythyss ví, cco vásss přivádí, lidiččky," zasyčela ta stvůra pomalu. „Mocc dobře."

Rozhostilo se ticho. „Šerá stopa," řekl Foraker nakonec.

„Přízzraky," zašeptal ten druhý. „Sstythyss ví. Poutnícci, cco niččí. Jssou z jam, zz ččerné jámy Maelmordu. Zze ssmrti! Šplhají k Nebesské sstudni, aby otrávili vodu Sstříbrné řeky. Tráví zzemi. Zzniččte je! Kdyžž sse dosstanou na Šserou stopu, nasstane peklo. Vyžženou násss zz domovů. Zzotroččí násss."

„Ty jsi to viděl?" zeptal se Foraker.

„Všechno jssem to viděl! Přízzraky zz temnoty, vyhnaly násss a všechno nám vzzaly! Takové ssíle sse nicc nevyrovná. Uteččte! Někteří od násss byli zniččeni!"

Slanter si najednou odplivl do tmy, mumlal něco, jak ustoupil o kousek dozadu, a kopnul

do kamenné podlahy.

„Sstůj!“ zasyčel najednou Mwellret, v jeho hlase byl nezaměnitelný zvuk příkazu. Slanter trhnul hlavou. „Sskřeti sse náss bát nemussí. Byli jssme přátelé — ne jako přízzraky. Přízzraky niččí vššechno žživé, protožže ssami žživí nejssou. Jssou ssmrt! Vládcci ččerné magie! Ovládnou vššechny zzemě.“

„Ale ty máš způsob, jak je zničit!“ naléhal na něj Foraker.

„Hss! Ššerá sstopa je našše! Přízzraky vsstoupily do naššeho domova! Mysslí ssi, že jssou v bezzpeččí, když jssme pryčč — ale to sse mýlí! Je zzpůssob, jak sse na ně dosstat! Zzpůssob, který nezznají!“

„Chodby!“ vykřikl najednou Jair, byl tak soustředěný na to, co jim říká, že dočista zapomněl na svůj slib.

Mwellret v ten okamžik trhnul hlavou, jako když zvíře větří ve vzduchu. Jair ztuhl, pocit něčeho zvlášť strašlivého jej zcela opanoval, jak tam tak stál v náhlém tichu.

Mwellret vystrčil svůj hadí jazyk a stočil jej. „Kouzzla, malý příteli? Mášš kouzzla?“

Nikdo nic neřekl a Jair se děsivě potil. Foraker se na něj zostra podíval, nebyl si na chvilku docela jistý, co se vlastně stalo.

„Ve tvém hlasse, malý příteli?“ šeptal Mwellret. „Ccítím to ve tvém hlasse, vážžně. Ccítím to v tobě. Kouzzla jako ta moje. Řekni mi to, ano? Řekni!“

Zdálo se, jako by se kolem Jaira něco ovinulo jako neviditelná smyčka, která mu brala dech. Než se mohl ovládnout, začal zpívat. Rychle a zostra tryskala píseň přání z jeho zaťatých zubů a vlny barev a tvarů poletovaly ve vzduchu mezi nimi, tančily mezi světlem lamp a temnotou jako živé.

Za docela malou chvíli byl Jair zase volný; smyčky, které jej obtáčely, zmizely. Píseň přání utichla docela. Venkovan v šoku zalapal po dechu a celý zesláblý klesl na kolena. Slanter k němu hned přiskočil a táhl ho zpátky ke dveřím, divoce ječel na Mwellreta a volnou rukou popadl dlouhý nůž Edaina Elessedila. Foraker je rychle roztrhl od sebe, tasil i svůj meč, když se obrátil čelem ke Stythysovi. Mwellret se najednou zmenšil, stáhl se do stínu pláště, ustoupil do temnoty.

„Cos mu to udělal?“ vyštěkl Foraker. Mwellret se stáhl ještě dál, jeho štěrbinovité oči se blýskaly ve tmě. Foraker se najednou obrátil. „To stačilo. Odcházíme!“

„Zzůsstaňte!“ zanaříkal najednou Mwellret. „Mluvte sse Sstythyssem! Můžu vám řícct o přízzraccích!“

„Už nás to nezajímá,“ odpověděl mu Foraker a hruškou meče zabouchal na dveře.

„Hss! Mussíte mluvit se Sstythyssem, jesstli chccete zničit přizzraky! Vím to jen já! Tajemsství je moje!“ Hlas té kreatury byl teď neuvěřitelně tvrdý a chladný, veškeré předstírání přátelství vzalo za své. „Malí přátelé přijdou zzpátky — mussí sse vrátit! Budete litovat, jesstli odejdete!“

„Litujeme, že jsme přišli!“ odpověděl mu rázně Edain Elessedil. „Nepotřebujeme tvoji pomoc!“

Jair teď procházel otevřenými dveřmi, z jedné strany ho podpíral elfí princ a z druhé Slanter, který si na každém kroku něco brblal pod vousy. Venkovan třásl hlavou, snažil se ji tak vyčistit, a ohlédl se na Mwellretovu zahalenou postavu bez tváře, která se krčila hluboko ve stínu, jak Foraker z té místnosti odnášel to malé světlo.

„Potřebujete moji pomocc!“ řekla ta obluda jemně se zdviženou šupinatou paží. „Přijdete zznovu, lidiččky! Přijdete zznovu!“

Potom stráže trpaslíků znovu zavřely a závorou pečlivě zajistily dveře do skladiště. Jair se zhluboka nadechl a narovnal se. Setřásl ze sebe ruce, které ho podpíraly. Foraker ho zastavil a zblízka se mu díval do očí, něco zareptal a potom se otočil zpátky do chodby, kterou sem přišli.

„Asi máš pravdu,“ prohlásil. „Jdeme zpátky na vzduch.“

„Co se stalo, Jaire?“ zajímal se Edain Elessedil. „Jak ti to dokázal udělat?“

Jair zavrtěl hlavou. „Nevím to úplně jistě.“ Pořád se ještě třásl a vydal se za Forakerem,

z jedné strany měl elfího prince a z druhé skřeta. „Prostě to nevím docela jistě.“
„Zatracení pekelníci!“ rozohněně mumlal Slanter. „Dokážou tě pořádně mučit.“
Venkovan krátce přikývl a šel dál. Moc by ho zajímalo, jak to mučení vlastně provedl.

Kapitola 21

Noc se snesla na Capaal. Černá, mlhavá a klidná. Měsíc a hvězdy byly zastíněny horskými výšinami a jenom petrolejové lampy trpaslíků a strážní ohně skřetů svítily do tmy. Na kamení a porostu se začala tvořit jinovatka, vlhkost zmrzla doběla, jak teplota klesla. Na všechno kolem se snesl nepříjemný klid.

Z cimbuří pevnosti trpaslíků shlíželi Jair a Elb Foraker dolů na stavidla a přehrady, které překlenuly mezeru mezi horami, kudy protékala Stříbrná řeka.

„Celá ta soustava je víc než pět set let stará," vysvětloval trpaslík, jeho hlas zněl v nočním tichu tiše a drsně. „Byla postavena v dobách Raybura, kdy náš lid ještě měl krále, po skončení Druhé války ras."

Jair se beze slov díval přes parapety do tmy pod sebou, rozpoznával obrysy celého velikého komplexu proti mdlému světlu loučí a lamp. Byly tam tři přehrady, široké pásy, které se stáčely proti toku Stříbrné řeky, jak stékala do rokliny dole. Řada stavidel ten proud regulovala, stroje v nich usazené a ukryté přehradami a pevností, jež chránila obojí. Pevnost se rozkládala po obou stranách vysoké přehrady, roztažená z jedné strany na druhou, a hlídala všechny spojovací chodby vedoucí dovnitř. Za vysokou přehradou se do černoty vypínal Cillidellan obkroužený rudými strážními ohni obléhající armády, ale stejně byly podivně matné v bezměsíčných stínech té noci. Mezi vysokou přehradou a jejími nižšími úrovněmi se Stříbrná řeka na své cestě dolů z výšin rozlévala do dvou malých rezervoárů. Strmé útesy lemovaly oba konce nižších úrovní a jediná cesta dolů vedla přes kočičí lávky nebo podzemními spojovacími chodbami proraženými do skály.

„Skřetům by se moc zamlouvalo tohle vlastnit," zamumlal Foraker a rozmáchlým gestem ukázal na celou soustavu. „Upravuje skoro veškeré dodávky vody pro země západně od Duhového jezera. Bez tohoto zařízení by tam v období dešťů byly záplavy, jak tomu bývalo před tím, než se postavily stavidla a přehrady, aby tomu zabránily." Pokýval hlavou. „Za nepříznivého jarního počasí by mohl být smeten i Poslední přístav."

Jair pomalu vzhlédl, udělala na něj dojem rozlehlost celé té stavby, úsilí, které muselo být vynaloženo při jejím budování, v něm vyvolalo pocit posvátné úcty. Foraker už ho provedl vnitřními zařízeními stavidel a přehrad, vysvětloval mu, jak co funguje a jaké povinnosti mají ti, kteří to všechno obsluhují. Jair byl za tu prohlídku velice vděčný.

Slanter se plně věnoval přepracování map trpaslíků, které zobrazovaly země severně od Krkavčích štítů — hned, jak mu je ukázali, podotkl, že jsou nepřesné. Ve snaze vyhnout se návratu do skladiště, kde byl uvězněn Mwellret, a rozhodnutý uplatnit své vlastní znalosti, souhlasil Slanter s tím, že opatří mapy poznámkami tak, aby se na ně malá společnost mohla spolehnout a aby mohla projít bezpečně cestu, kterou má ještě před sebou. Edain Ellesedil se omluvil a šel si po svých. Takže když Foraker navrhl Jairovi, že mu ukáže stavidla a přehrady, venkovan hned jeho nabídku přijal. Jair měl podezření, že je to částečně proto, aby z mysli vypudil Gareta Jaxe, který se ještě pořád nevrátil. Ale to bylo také v pořádku. Raději nechtěl myslet na nepřítomnost Pána zbraní.

„Útesy znemožní skřetům dostat se k nižším přehradám," říkal Foraker s očima upřenýma na vzdálené strážní ohně. „Pevnost takhle hlídá celou cestu. Naši předkové moc dobře věděli, kdy postavit Capaal. Dokud pevnost stojí, stavidla a přehrady jsou bezpečné. Dokud jsou stavidla a přehrady bezpečné, je bezpečná i Stříbrná řeka."

„Jenomže je otrávená," poznamenal Jair.

Trpaslík přikývl. „To je. Ale bylo by horší, kdyby se celý Cillidellan vypustil do rokliny. Otrava by potom byla rychlejší — celou cestu západním směrem."

„Copak o tom ostatní země neví?" zeptal se Jair tiše.

„Ale ví."

„Pak by jednoho napadlo, že by vám v tom mohly pomoci.“

Foraker se nevesele zasmál. „To by jednoho napadlo. Jenomže ne každý chce uvěřit skutečnosti, víš. Jsou tací, kteří se před ní chtějí schovat.“

„Souhlasily některé rasy, že vám pomohou?“

Trpaslík pokrčil rameny. „Některé ano. Elfové ze Západní země posílají armádu pod velením Andera Elessedila. Ale ještě je dva týdny odtud. Truboroh přislíbil pomoc; Helt a hrstka dalších už s námi bojují. Od trollů zatím nic — ale severní území jsou rozlehlá a kmeny rozptýlené. Možná nám pomůžou aspoň na severních hranicích.“

Odešel. Jair ještě chvilku čekal a potom se zeptal: „A Jižní země?“

„Jižní země?“ Foraker pomalu zavrtěl hlavou. „Jižní země má Federaci a svoji Koaliční radu. Je to parta bláznů. Veškerou svoji energii vybíjejí na drobných vnitřních sporech a v boji o moc. A nová Jižní země nemá prospěch z obyvatel jiných zemí. Lidská rasa se vrací do doby První války. Kdyby teď žil Černý mág, obávám se, že Federace by byla jeho ochotným následovníkem.“

Jair sebou škubnul. V První válce ras, před stovkami let, zkazil Černý mág lidskou rasu a přesvědčil ji, aby útočila na rasy ostatní. Člověk byl v té válce poražen a doposud se z toho pokoření a hořkosti ze ztrát nevzpamatoval. Federace izolovaná v politice i v praxi se stala mluvčím pro většinu Jižní země a lidské rasy.

„Ale Truboroh je na vaší straně,“ rychle řekl Jair. „Hraničáři jsou jiné plémě.“

„Ani hraničáři možná nebudou stačit,“ zabručel Foraker. „Ani celá legie. Sám jsi viděl, kolik jich je venku. Když se spojí, je to síla, které se nemůžeme rovnat. A pomáhají jim také ty temné věci, co jim přikazují...“ Zavrtěl posmutněle hlavou.

Jair svraštil obočí. „Ale my máme svého spojence, který se může postavit sžíravým přízrakům. Máme Allanona.“

„Ano, Allanona,“ zamumlal Foraker, potom znovu zavrtěl hlavou.

„A Brin,“ dodal Jair. „Až najdou Ildatch...“

Pomalu odcházel a najednou v mysli zaslechl tajemný šepot krále Stříbrné řeky. Listy ve větru, říkal. Tvá sestra a Druid. Oba zahynou.

Honem ten šepot zahnal. To se nestane, slíbil sám sobě. To je doženu dřív. Najdu je. Nasypu stříbrný prach do Nebeské studny, abych očistil její vodu, za ním vhodím křišťál vidění a potom... Znejistěl. Potom co? Sám nevěděl. Něco. Udělá něco, co zabrání splnění proroctví toho starce.

Nejdřív ho ale čeká cesta na sever, připomněl si mrzutě. A napřed se musí vrátit Garet Jax...

Foraker znovu obešel cimbuří, obličej s plnovousem skloněný na prsa, ruce v kapsách cestovního pláště, který měl těsně přitažený kolem podsaditého těla. Jair ho dohnal, když začal sestupovat po širokých kamenných schodech na nižší rampu.

„Mohl bys mi říct něco o Garetu Jaxovi?“ zeptal se venkovan najednou.

Trpaslík měl pořád sklopenou hlavu. „Co chceš, abych ti řekl?“

Jair zavrtěl hlavou. „Já nevím. Něco.“

„Něco?“ zamumlal. „Trochu široký pojem, nemyslíš? Jaké něco?“

Jair se na chvilku zamyslel. „Něco, co neví nikdo jiný. Něco o něm.“

Foraker vyšel na parapet, který se vypínal nad tmavými rozlehlými prostorami Cillidellanu, lokty se opíral o kámen a upřeně se díval do tmy. Jair stál beze slova vedle něj a čekal.

„Ty mu chceš porozumět, viď?“ zeptal se Foraker nakonec.

Venkovan pomalu přikývl. „Aspoň trochu.“

Trpaslík zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, jestli je to možné, Ohmsforde. Je to, jako by ses snažil pochopit... jestřába. Vidíš ho, vidíš, jaký je a co dělá. Obdivuješ ho, překvapuje tě jeho bytí. Ale nikdy mu nemůžeš skutečně porozumět. Abys ho pochopil, musel bys jím být.“

„Zdá se, že ty mu rozumíš,“ namítl Jair.

Foraker se k němu prudce otočil. „Tohle si myslíš, Ohmsforde? Že mu rozumím?“ Znovu zavrtěl hlavou. „O nic líp, než nakolik rozumím jestřábovi. Možná i méně. Znám ho, protože jsem s ním trávil jistý čas, bojoval jsem s ním a trénoval jsem s ním muže. Proto ho znám. Vím také, kdo je. Ale když dojde na porozumění, pak ani co by se za nehet vešlo.“

Zaváhal. „Garet Jax je v porovnání s tebou, se mnou nebo s kýmkoli jiným jako jiná forma života. Zvláštní a jedinečná forma života, protože existuje jen jeden takový.“ Zdvihl obočí. „Je svým způsobem magický. Dělá věci, ve které nemůže nikdo jiný doufat — nebo dokonce zkusit je udělat. Přežije to, co by kohokoli jiného zabilo, a dělá to opakovaně. Stejně jako u jestřába, je to instinkt — díky jemu dokáže vzletět nad nás všechny tam, kam na něj nikdo nedosáhne. Je výjimečný, sám svého druhu. Porozumět mu? Ne, nedokážu mu porozumět.“

Jair chvíli mlčel. „Jenže do Východní země jel kvůli tobě,“ vypravil ze sebe nakonec. „Aspoň to říká. Takže k tobě musí cítit nějaký druh přátelství. Musíte být nějak spřízněni.“

„Možná,“ pokrčil rameny. „Ale to ještě neznamená, že mu rozumím. Kromě toho, co dělá, dělá z důvodů, které jsou výlučně jeho soukromé, a ne nutně z důvodů, které sám uvádí — to vím. Není tady jenom kvůli mně, Ohmsforde. Je tu i z jiných důvodů.“ Poplácal Jaira po rameni. „Myslím, že je tu stejně tak kvůli tobě jako kvůli mně. Ale nevím proč. Ty možná ano.“

Venkovan zaváhal, přemýšlel. „Řekl, že bude mým ochráncem, protože mu král Stříbrné řeky řekl, že jím být musí.“ Šel dál.

„Dobře,“ Foraker přikývl, „ale chápeš ho snad lépe kvůli tomu, že to víš? Já ne.“ Odmlčel se a ohlédl se na jezero. „Má své soukromé důvody a mně by o nich nic neřekl.“

Jair ho stěží slyšel. Na něco si vzpomněl a na obličeji se mu mihl výraz překvapení. Rychle se odvrátil. Ztuhl. Existují důvody, o kterých neřekne Forakerovi, ale jemu ano? Neudělal to snad Pán zbraní právě v tom temném, ledovém dešti tu druhou noc od Posledního přístavu, když se oba krčili sami pod horským hřebenem? Paměť se k činnosti probouzela jen velmi pomalu. Chci, abys pochopil... To bylo přesně to, co mu Garet Jax řekl. Ten sen mu slíbil zkoušku jeho schopností — těžší, než jaké kdy stál tváří v tvář. Příležitost, abych poznal, zda jsem skutečně ten nejlepší. Co jiného tam pro mě je...?

Jair vdechoval zhluboka ledový noční vzduch. Možná rozuměl Garetu Jaxovi víc, než si myslí. Možná mu rozuměl stejně jako kdokoli jiný.

„Je jedna věc, kterou ví jen málokdo,“ ozval se najednou Foraker. Jair se odpoutal od svých myšlenek. „Říkáš, že tě našel v Černodubí. Napadlo tě někdy, jak se tam vlastně vzal? Vždyť přece šel z Truborohu na východ.“

Jair pomalu zavrtěl hlavou. „O tom jsem nepřemýšlel. Řekl bych, že Černodubí je úplně mimo trasu pro někoho, kdo cestuje z pohraničí do Anaru.“ Zaváhal. „Co tam dělal?“

Foraker se lehce pousmál. ,.Já se jen tak dohaduju, víš. Neřekl mi nic víc než tobě. Ale země jezer na severu, mezi Leahem a Kletskou nížinou, byla jeho domovem. Tam se narodil a tam také vyrostl. Kdysi, už je to hodně dávno, tam měl rodinu. V každém případě někoho. Dlouho o tom nemluvil, ale možná tam ještě někoho má. Anebo jenom vzpomínky.“

„Rodina,“ opakoval jemně Jair, potom zavrtěl hlavou. „Řekl ti, kdo byl jeho rodina?“

Trpaslík ustoupil z parapetu. „Ne. Jednou se zmínil, to je všechno. Ale teď víš o tom muži to, co neví nikdo jiný — kromě mě, samozřejmě. Pomůže ti to snad mu jakkoli lépe porozumět?“

Jair se usmál. „Asi ne.“

Foraker se otočil a společně se vydali zpátky přes cimbuří. „To jsem si myslel,“ brblal trpaslík a přitáhl si kabát těsně k tělu, když se do nich opřel vítr, jak vyšli zpoza stěny, která je chránila. „Pojď se mnou zpátky dovnitř, Ohmsforde, a já ti uvařím pohár horkého piva. Budeme čekat na návrat našeho jestřába společně.“

Foraker ho jemně poplácal po rameni svojí drsnou rukou a spěchal pryč.

Noc uplynula, hodiny byly prázdné a dlouhé, poznamenané temnou předtuchou. Mlha se z výšek přikradla na kočičích packách, zhoustla, zahalila všechna stavidla a přehrady a přikryla armádu skřetů a trpaslíků závoji vlhkého a lepkavého oparu, až z dohledu zmizela i jasná záře strážních ohňů.

Jair Ohmsford usnul o půlnoci, pořád čekal, až se vrátí Garet Jax. Unaveně poklesl do kapitánova křesla s vysokým opěradlem v hale, zatímco Foraker, Slanter a Edain Elessedil v houstnoucím soumraku rozmlouvali tiše nad poháry horkého piva při jediné svíčce. Byl vzhůru, s unavenou lhostejností naslouchal jejich monotónnímu hovoru, oči před světlem zavřel; v příští minutě spal.

Už skoro svítalo, když s ním elfí princ zatřásl a vzbudil ho.

„Jaire. Vrátil se.“

Venkovan setřásl spánek z očí a posadil se. V šeru odcházející noci byly sotva viditelné uhlíky dohasínajícího ohně v malém krbu na druhé straně místnosti. Bylo slyšet, jak venku bubnuje déšť na kameny.

Jair zamrkal. Vrátil se. Garet Jax.

Rychle si stoupl. Byl úplně oblečený až na boty, po těch spěšně chňapnul a začal si je nazouvat.

„Přišel ani ne, před půlhodinou.“ Elf stál vedle něho a měl podivně tlumený hlas, jako by se obával, že někoho v místnosti vzbudí. „Helt byl samozřejmě s ním. Za tunely našli cestu na sever.“

Odmlčel se. „Ale stalo se něco jiného, Jaire.“ Venkovan se na něj tázavě zadíval. „Někdy po půlnoci začalo pršet a mlha se rozplynula. Když nastal nový den, byli tam i skřeti — všichni. Shromáždili se blízko břehů Cillidellanu od jednoho konce vysoké přehrady ke druhému; byly jich tam tucty, jen tam stáli a čekali.“

Jair vyskočil na nohy. „Co chtějí udělat?“

Edain Elessedil zavrtěl hlavou. „To nevím. Zdá se, že to neví nikdo. Ale jsou tam už hodiny. Trpaslíci jsou všichni vzhůru a už jsou na cimbuří. Pojď se mnou, ať to vidíš na vlastní oči.“

Spěchali z haly bludištěm chodeb, až došli ke dveřím, co vedly na nádvoří, které se klenulo nad střední částí přehrady. Ledový vítr foukal přes Cillidellan a déšť je bičoval do tváří, jak spěchali dál. Pořád ještě byla noc, světlo před úsvitem se objevilo za vrcholky hor na východě a bylo spíš jako vzdálený šedý opar. Trpaslíci-obránci zaujali své pozice na ochranném valu přehrady a pevnosti, měli pláště a natažené kapuce, aby se ochránili před nepřízní počasí, v rukou měli zbraně. Celý Capaal byl pohroužen do ticha.

Když došli do pevnosti, která chránila severní stranu vysoké přehrady, vedl Edain Jaira po několikerých schodištích a přes cimbuří k pozorovatelně vysoko nad celým komplexem. Zdálo se, že tady fouká silnější vítr a déšť je v šedé noci hustější.

Když se zastavili před železem pobitými dubovými dveřmi, které vedly do věže, protáhl se kolem nich hlouček trpaslíků a pustili se po vedlejších schodech. První byl divoce vyhlížející trpaslík s ohnivě rudými vlasy a vousy, oděný do koženého a kroužkového brnění.

„Radhomm, velitel trpaslíků!“ zašeptal Edain Jairovi,

Spěšně se protáhli dubovými dveřmi do věže, ošklivé počasí nechali venku, jak za sebou zavřeli. Šerem uvnitř sotva pronikalo slabé světlo louče a zdálo se, jako by se hrstka postav v pláštích před nimi zhmotnila.

„Humph, ten by spal pořád, kdybys ho nechal!“ slyšel Slantera, jak mumlá.

„Tak se zase vidíme, Jaire Ohmsforde,“ pozdravil ho čísi hluboký hlas a Helt natáhl svoji velikou ruku, aby jí mohl potřást venkovanovou.

Potom přišel Garet Jax, černý jako noc kolem něj, nezměřitelný a neměnný jako skála. Dívali se jeden na druhého a neřekli ani slovo. Hubený obličej Pána zbraní prozrazoval napětí, položil ruce jemně Jairovi na ramena a v jeho ledových očích se mihla podivná,

neznámá vřelost. Jen na zlomek vteřiny; hned nato byla ta tam. Potom ruce sundal a zmizel do šera.

Za nimi se rozlétly dveře a dovnitř vběhl trpaslík, úplně promočený, a pospíchal na místo, kde se Elb Foraker hrbil nad stohem map odložených na malém dřevěném stole. Mluvili spolu tichým, důvěrným hlasem; potom ten běžec utíkal pryč stejně rychle, jako přiběhl.

Foraker hned přešel k Jairovi, ostatní členové skupiny se kolem nich shromáždili. „Ohmsforde," řekl tiše, „právě jsem dostal zprávu, že Mwellret utekl."

Všichni ztichli, jak je to ohromilo. „Jak se to mohlo stát?" zlobně vyštěkl Slanter, jeho drsný obličej se dostal do světla.

„Změna tvaru," Foraker nespouštěl oči z Jaira. „Použil to, aby se dostal do větrací šachty, která čerpá vzduch do dolních pater. Stalo se to někdy v noci. Nikdo nemá tušení, kde by teď mohl být."

Jair ztuhl. Nebylo pochyby o tom, co má trpaslík na mysli, když mu říkal tuhle nepříjemnou zprávu. Přestože byl Mwellret zamčen ve skladišti, dokázal vycítit přítomnost elfího kouzla a přinutit Jaira, aby ho odhalil. Kdyby byl nedbalý...

„To mohl udělat kdykoli," poznamenal Edain Elessedil. „Musel mít nějaký důvod, proč to udělal zrovna teď."

A ten důvod bych mohl být já, odpověděl Jair beze slov. Foraker si to uvědomuje také. Proto chtěl mluvit nejprve se mnou.

Garet Jax se znovu vynořil z šera, náhle a rozhodně. „Všichni okamžitě odcházíme. Už tak máme veliké zpoždění. To, co hledáme, leží na severu. Ať je to cokoli, potřebujeme nebýt toho součástí. Se skřety kolem Cillidellanu by to mohlo být docela snadné..."

OOOOOMMMMMMMMMM!

Všichni se překvapeně ohlédli. Strašlivé kvílení je tahalo za uši, hluboké a děsivé, jak otřáslo tichem před úsvitem. Bylo stále hlasitější, vyluzovalo je tisíce hlasů, proti větru a dešti do hor kolem Capaalu.

„Zatraceně!" vykřikl Slanter, jeho drsný žlutý obličej se zkroutil poznáním.

Všech šest se vrhlo spěšně ke dveřím a v několika vteřinách byli do jednoho na cimbuří venku, vítr a déšť je bičovaly, jak se dívali severním směrem přes zčeřené vody Cillidellanu.

OOOOOMMMMMMMMMM!

Kvílení bylo hlasitější, jedno dlouhé, nekonečné kvílení, které se vznášelo do výšin. Po celém břehu Cillidellanu se všichni skřeti přidali k temnému nápěvu, hlasy splývaly v jeden, jak se otočili čelem ke tmavému jezeru, vzduch se naplnil truchlivým zvukem.

Radhomm se objevil na cimbuří dole, vykřikoval rozkazy a běžci od něj odbíhali, když je posílal k jejich kapitánům. Všude zavládla horečná aktivita, jak se posádka připravovala na všechno, co se mohlo dít dál. Jair si rukou sáhl do tuniky, prohledával ji a byl rád, když našel stříbrný prach i křišťál vidění.

Garet Jax popadl Slantera za plášť a přitáhl ho k sobě. „Co se to tu děje?"

Ve skřetových očích byl nefalšovaný strach. „Výzva — výzva černé magii! Jednou jsem to už viděl — v Šeré stopě!" Skřet se kroutil v železném sevření. „Ale k tomu je třeba doteku poutníků, Pane zbraní! Potřebuje jejich dotek!"

„Garete!" Foraker ho prudce odtáhl a ukazoval na nedaleký břeh Cillidellanu necelých sto yardů od místa, kde vysoká přehrada opisovala oblouk. Pán zbraní povolil sevření. Všechny oči se obrátily tím směrem, kam kráčel trpaslík.

Ze skupinky skřetů shromážděných na břehu se přiblížily tři postavy, vysoké a pevné proti nadcházejícímu úsvitu.

„Sžíravé přízraky!" zašeptal Slanter chraplavě. „Poutníci přišli!"

Kapitola 22

Sžíravé přízraky přišly k Cillidellanu, plížily se ke břehům tak, že je skoro nebylo vidět. Zahalené do kapuci a ve stínu svých kápí zcela nevýrazní to skoro mohly být stíny — nebýt prstů s černými drápy, které vyklouzly zpod oděvu, aby smrtelným stiskem sevřely tři šedé sukovité naleštěné hole z čarodějných stromů. Všude kolem nich se vzduchem vznášelo kvílení skřetů, kteří jim bezmezně věřili, ječeli do hvízdotu větru; těm, kteří se dívali z cimburí Capaalu, připadalo, jako by se ti černí zrodili ze zvuku.

Potom z ničeho nic to příšerné kvílení utichlo, jak skřeti najednou znehybněli. Vítr vydával ostré zvuky, jak se prohánět po volných prostorech Cillidellanu, a rozhoupal šplouchající vlny na hladině.

Ten sžíravý přízrak, co šel jako první, zdvihl svoji hůl hodně vysoko, jeho kostnatá temná paže se vynořila zpod ochranného oděvu a vypadala jako ulomená suchá větev. Na výšinách se rozhostilo podivné a vibrující ticho a obráncům připadalo, že se i vítr na malou chvíli uklidnil. Potom hůl pomalu klesala, natáhla se ke zčernalé vodě jezera. Ostatní udělali se svými holemi totéž, čarodějné dřevo se dotklo a spojilo se v jedno, jak se naleštěné špičky ponořily do vody Cillidellanu.

Chvíli se nedělo nic. Potom hole explodovaly do vějířů rudých ohňů, plameny se strhávaly dolů do jezera, spalovaly jeho chladnou temnotu. Voda začala vířit a vzdouvat se, potom začala kypět. Skřeti křičeli v kakofonii radosti a strachu, odstupovali do okraje břehu.

„To je výzva!“ křičel Slanter.

Rudý oheň hořel temnou, neproniknutelnou černotou, dolů do nejhlubších nepřístupných míst, kam světlo nikdy nedopadlo. Jako krvavá skvrna se světlo těch ohňů rozšiřovalo vodou, natahovalo se. Gejzíry páry vystřelovaly vzhůru s divokým sykotem a celé jezero začalo pěnit.

Obránci na ochranných valech pevnosti trpaslíků stáli ochromeni nerozhodností. Něco se mělo stát, něco nepopsatelného, a nikdo nevěděl, jak je možné to zastavit.

„Musíme se odtud dostat!“ Slanter se dychtivě podíval na Gareta Jaxe. V jeho očích byl vidět strach, ale i rozvaha. „Rychle, Pane zbraní!“

Najednou oheň z holí z čarodějného dřeva uhasl. Šedé dřevo se zdvihlo z Cillidellanu, ruce s drápy se ukryly zpátky pod šaty. Voda pořád divoce vířila. Narudlá skvrna se proměnila v hlubokou a vzdálenou záři, která vycházela hluboko zpod povrchu jako oko otevřené ve spánku.

OOOOOOMMMMMMMMMMM!

Ozvalo se znovu kvílení obléhací armády skřetů, pronikavé a netrpělivé. Ruce se zdvihly a spojily, natáhly se, když hole sžíravých přízraků znovu daly pokyn. Z jezera vytryskla pára jako v odpověď na kvílení a celý Cillidellan jako by vybuchl ve znovu nalezené zuřivosti.

Potom se z hlubin začalo zdvihat něco obrovského a tmavého.

„Pane zbraní!“ vykřikl Slanter.

Ale Garet Jax zavrtěl hlavou. „Zůstaň, kde jsi! Helte, přines dlouhé luky.“

Hraničář hned zmizel v pozorovatelně. Jair se za ním ohlédl, potom se zase otočil k Cillidellanu — zpátky k tomu ohlušujícímu kvílení skřetů a k té černé věci, co se vynořovala z hlubiny.

Teď se blížila velice rychle, jak stoupala ke hladině, rostla. Zlo přivolané přízraky — ale co je tohle za věc? Jair polkl, jak se mu stahovalo hrdlo. Ať je to cokoli, je to obrovské a zdálo se, že jeho trup musel zaplnit celé dno, jak se osvobozovalo. Pomalu to začínalo nabývat tvaru, bylo to veliké, obrovské — s rukama, co se kroutily a šmátraly kolem sebe...

Potom, s burácející vlnou, to protrhlo povrch jezera a vynořilo se to do šedého úsvitu. Znetvořené černé tělo se odpoutalo od omezující vody a proti světlu se na chvíli rýsovala jeho silueta. Mělo to sudovitý tvar, bylo to obalené bahnem a slizem ze dna jezera, celé pokryté mořskými rostlinami a korály. Mělo to čtyři velké ploutvovité nohy s drápy a ostny. Jeho hlava, to bylo množství kroutících se chapadel, která obklopovala obrovský zobákovitý chřtán lemovaný řadou zubů ostrých jako břitva. Na vnitřní straně chapadel mělo to stvoření přísavky, každou o velikosti mužské ruky, celé to bylo porostlé šupinami a ostny. Hned za chapadly mělo pár červenavých očí, které chladně mrkaly. Ve vzpřímené poloze to mělo od ocasu po temeno hlavy sto stop a na šířku čtyřicet stop.

Z cimbuří Capaalu se ozvaly vyděšené výkřiky.

„Kraken!“ řekl Foraker. „Je s námi konec!“

Kvílení skřetů teď přešlo v křik, který se vůbec nepodobal ničemu lidskému. Teď, když se ta obluda ukázala ve světle, se kvílení roztříštilo ve změť křiku, který se nesl po celém Capaalu. Dole ve vodě bouřil Kraken, jeho černé tělo se kroutilo, když se najednou otočil ke stěně přehrady, která ji chránila.

„Jde si pro nás!“ zašeptal Garet Jax překvapeně. „Bytost, která nedokáže žít v čerstvé vodě, bytost, která pochází z oceánu — a přece je tady! Dostala se sem černou magií!“ Šedé oči se chladně zaleskly. „Ale myslím, že nás nedostane. Helte!“

V okamžení byl veliký hraničář po jeho boku, v jedné své obrovské ruce svíral tři dlouhé luky. Garet Jax si vzal ten vlevo od hraničářova, a ten třetí podal Edainu Elessedilovi.

Slanter se prodral dopředu. „Poslouchejte mě! S tímhle se mu nemůžete postavit! Je to obluda přivolaná ze zla a dokonce i na vás je příliš silná!“

Ale nezdálo se, že by ho Garet Jax slyšel. „Zůstaň s venkovanem, skřete. Máš ho teď na starosti. Dohlédni na to, aby byl v bezpečí.“

Scházel z pozorovatelny s Heltem a Edainem Elessedilem v patách. Foraker zaváhal jen na zlomek vteřiny, nedůvěřivě se podíval na Slantera; potom se i on vydal za nimi.

Kraken se vrhl proti stěně citadely trpaslíků, jeho obrovské tělo mlátilo do kamene a malty s ohromující silou. Obrovská chapadla se vynořila z vody a natáhla se po trpaslících, kteří se choulili na cimbuří. Celé tucty jich popadl, ponořil do jezera a přilepil na ně své přísavky a bodal je svými ostny. Výkřiky a vytí se rozlehly ranním vzduchem, když trpaslíci umírali. Zbraně na něj shora padaly jako déšť, ale přes silnou kůži ho nemohly nijak zranit. Pořád dál likvidoval malé postavičky, které se jej snažily zadržet, škubal jimi svýma bičovitýma rukama a bořil cimbuří, za nímž se pokoušely ukrýt do bezpečí.

Teď se do útoku zapojili i skřeti, obléhací armáda ostřelovala brány na obou stranách vysoké přehrady, přicházeli další a nesli si obléhací žebříky a kotvice. Obránci spěchali na parapety a urputně čelili novému útoku. Ale vypadalo to, že skřeti zešíleli. Nedbali na své obrovské ztráty a vrhali se proti branám a stěnám, aby zemřeli.

Přesto ale k tomuto zdánlivému šílení měli důvod. Zatímco takovýmhle způsobem odvrátili pozornost trpaslíků obránců, Kraken postupoval na sever až ke stěně, která těsně sousedila s branami. S náhlým vzedmutím se vynořil z vody jezera, ploutvovitýma nohama se opřel do kamene přehrady v místě, kde se zatáčela ke břehu. Obrovská chapadla se vrhla proti stěnám, přísavky se přilepily k branám a obluda zatáhla. Dřevo a železo povolilo, závora praskla a zámky se rozlomily. Brány do citadely se zřítily, vypadly z pantů a armáda skřetů s vítězoslavným pokřikem vnikla dovnitř.

Z cimbuří pozorovatelny Jair a Slanter sledovali bitvu s rostoucí hrůzou. Když padly brány, trpaslíci už nemohli čelit útočníkům. Během několika minut bude celá pevnost obsazena. Už teď se její obránci dali na ústup po stěnách, které vedly dozadu, zoufale se snažili ubránit tomu útoku. Ale z místa, odkud venkovan a skřet pozorovali celé dění, bylo zřejmé, že bitva je ztracená.

„Musíme utéct, dokud to ještě jde, chlapče!“ prohlásil rozhodně Slanter a popadl Jaira za paži.

Ale Jair odmítl odejít, pořád ještě hledal své přátele, byl natolik otřesen vším tím, co

viděl, že skoro nebyl schopen ničeho jiného. Kraken se znovu ponořil pod hladinu a své sudovité tělo posouval podél mořské stěny k prostředku přehrady. Když se sžíravé přízraky přesunuly k okraji ostřešených cimbuří, zdvihly nabádavě své šedé hole, když se stoupenci skřetů valili vpřed. Skřeti nesmiřitelně vpadli do pevnosti trpaslíků.

„Slantere!“ zavolal najednou Jair a ukázal do samotného středu bitvy.

Vysoko nahoře na ochranných valech přední stěny se z dýmu a prachu zdvihla obrovská Heltova postava, po jeho boku byl Elb Foraker. Hraničář v jedné ruce pevně svíral luk, zaujal pevný postoj proti parapetům, zamířil dolů, kde stály sžíravé přízraky, pomalu napjal tětivu luku a vystřelil šíp. Ten odletěl jako tmavá skvrna a zabořil se hluboko do hrudi přízraku, který byl vepředu. Se zachvěním se narovnal a silou šípu byl potom vržen na zem. Druhý šíp následoval hned za prvním a znovu sžíravý přízrak zavrávoral. Ozvaly se vyděšené výkřiky černých stvoření, co byla nejblíž, a na chvíli se zdálo, že celý postup skřetů byl zažehnán.

Ale potom se sžíravé přízraky zklidnily. Jedna ruka s drápy popadla zabodnuté šípy a bez nejmenší námahy je vytrhla ven. Držela je vysoko, aby je všichni viděli, a rozlámala je. Potom se zdvihla hůl z čarovného dřeva a na jejím vrcholu se rozhořel rudý oheň. Všude na cimbuří hořely ohně, létaly na kameny i na obránce. Helt a Foraker prchali, když na ně klesl jeden z ohňů, a zmizeli v lavině bortící se stěny a prachu.

Jair vztekle vyrazil dopředu, ale Slanter s ním pořádně škubnul. „Nemůžeš jim nijak pomoct, chlapče!“ Aniž by čekal na jakékoli námitky, táhl Jaira směrem k ochranným valům ke kamennému schodišti, které vedlo dolů. „Raději si dělej starosti sám o sebe! Možná kdybychom byli dost rychlí...“

Potom zachytili Krakenův pohled. Zdvihl se z Cillidellanu uprostřed mořské stěny, kde veliké nádvoří spojovalo pevnost, jež střežila konce vysoké přehrady, jeho chapadla a ploutvovité nohy se přitiskly ke kameni. Když už byl skoro venku, v jezeře měl ponořenou jen poslední část svého sudovitého těla, otáčel se pomalu k místu, kde se obránci trpaslíci pokoušeli prchnout ze severní pevnosti. Chapadla natažená po obvodě vysoké přehrady se svíjela, v několika vteřinách byla celá cesta ven zablokována.

,.Slantere!“ vykřikl Jair varovně, klesl na schody, když jedno obrovské chapadlo proletělo kolem jeho hlavy.

Vydali se zpátky po schodech nahoru, krčili se pod balustrádou v místech, kde se stáčela k parapetům. Vodní tříšť od ocasní ploutve té obludy, která sebou mlátila v jezeře, smíšená s prachem a drobným kamením, pršela kolem nich. Dole Krakenova chapadla tápala a bubnovala do stěn pevnosti, uchvacovala všechno, co měla v dosahu.

Na chvilku se zdálo, že jakákoli šance na únik přes nádvoří je ztracená. Ale potom trpaslíci přešli do protiútoku. Spěchali z nižších poschodí pevnosti, temných schodišťových šachet a tunelů pod nimi. Vepředu byl velitel trpaslíků Radhomm. Rezavé vlasy mu poletovaly, vedl své vojáky do změti obrovských paží, sekal a mlátil širočinou. Kusy masa z Krakenova těla létaly v krvavé pěně, načervenalá krev stříkala po vlhkých kamenech přehrady. Ale Kraken byl obrovský a trpaslíci, o nic větší než mouchy, museli být smeteni stranou. Chapadla klesla, smetla maličká stvoření, která se rojila kolem, a pobíjela je. Přesto ale přicházeli další obránci rozhodnutí vyčistit cestu pro ty, kteří zůstali uvězněni v pevnosti. Ale Kraken je smetl, hned jak se objevili, a oni padali mrtví všude kolem té obludy.

Nakonec Kraken chytil Radhomma, když se velitel pokoušel probojovat kolem něj. Obluda vyhodila rudovlasého trpaslíka vysoko do vzduchu, aniž by ji jakkoli zasáhla širočina, kterou kolem sebe Radhomm mlátil s tvrdohlavou odhodlaností. Kraken Radhomma zdvihl; potom jím s šílenou prudkostí mrštil o kámen. Zůstal ležet polámaný, zkroucený — byl mrtev.

Slanter zbytečně tahal Jaira. „Utíkej!“ hulákal zoufale.

Chapadla proletěla kolem nich, mlátila do cimbuří a smetala kamení tak, že létalo všude kolem. Tříšť drsných úlomků zasáhla venkovana a skřeta na útěku a shodila je k zemi,

napůl je pohřbila v rozvalinách. Jair omámeně zatřepal hlavou, postavil se na nohy a vrávoral směrem ke kamenné balustrádě. Dole trpaslíci ustupovali do obléhané pevnosti, zcela demoralizováni ztrátou Radhomma. Kraken pořád zeširoka stál nad nádvořím v troskách, pomalu se teď blížil ke stěnám, na nichž se Jair krčil. Venkovan začal sestupovat, potom se celý zdrcený zastavil. Slanter ležel omráčený u jeho nohou a z hluboké rány na hlavě mu vytékala krev.

Potom se odkudsi zdola, skoro jakoby odnikud, objevil Garet Jax. Hubený a temný proti šedému světlu úsvitu vyrazil z ochrany cimbuří na mořské stěně, v rukou svíral krátké kopí. Jair vykřikl, když ho uviděl — byl to náhlý, divoký křik — ale ten zvuk se ztrácel v kvílení větru a vřavě boje. Pán zbraní spěchal přes krví nasáklou vysokou přehradu, malá a hbitá postava — nebyl mimo dosah smrtících Krakenových chapadel, ale kráčel přímo do nich. Vlnil se a uskakoval jako nehmotný stín, vrhl se do chřtánu té obludy. Kraken se pokoušel praštit ho chapadly, ale minul těsně, byl příliš pomalý na někoho tak neuvěřitelně rychlého. Ale jedno uklouznutí, jedna chyba...

Pán zbraní vyskočil k zahnutému zobanu, až k samotným čelistem toho zvířete. Udeřil s ohromující hbitostí, krátké kopí se zabořilo hluboko do měkké tkáně otevřené tlamy. Najednou chapadla ochabla, obrovské tělo se naklonilo; Ale Garet Jax se už uhýbal do stran a uskakoval před pastí, do které se měl chytit. Pán zbraní se znovu postavil na nohy a popadl novou zbraň, tentokrát to bylo kopí se železným hrotem, rukojeť ještě svíraly mrtvé ruce jeho majitele. Rychlým pohybem je Garet Jax vypáčil. Příliš pozdě si Kraken znovu všiml tohoto nebezpečného útočníka sotva dva yardy od očního víčka. Kopí se železným hrotem vyletělo vzhůru směrem do nechráněného oka, probodlo kůži, krev a kost a zajelo do mozku vzadu.

Zasažený Kraken zavrávoral, byl zjevně velice rozrušený, svýma ploutvovitýma nohama divoce mrskal. Všude kolem se otřásaly ochranné valy, jak se pokoušel znovu dostat do vody Cillidellanu. Garet Jax pořád držel kopí zabodnuté v mozku té obludy, odmítal je pustit, nořil je pořád hlouběji a čekal, až z něj vyprchá životní síla. Ale Kraken byl neuvěřitelně silný. Zdvihl se z vysoké přehrady, potom těžkopádně dopadl do Cillidellanu a zmizel z dohledu. Garet Jax pořád svíral rukojeť kopí a padal s ním.

Jair zavrávoral proti pobořené balustrádě v ohromeném údivu, jeho výkřik zlosti utichl ještě v jeho hrdle. Dole pod ním byla vysoká přehrada zase klidná a uvěznění trpaslíci prchali ze svého žaláře do bezpečí jižní hlídky.

Potom vedle něj byl najednou zase Slanter, vyškrábal se na nohy. Krev mu stékala po scvrklém žlutém obličeji, ale skřet jí bez jediného slova setřel a táhl venkovana dolů ze schodů. Klopýtali a padali, ale i tak se jim podařilo dostat se až na nádvoří a vydali se přes něj stejným směrem jako prchající trpaslíci.

Ale už bylo pozdě. Skřetí stopaři se objevili po obou stranách cimbuří za nimi. Kvíleli a ječeli, když jich celá horda — ozbrojených a zkrvavených — přelézala přes hřeben vysoké přehrady a přicházeli na nádvoří. Slanter se rychle ohlédl a najednou otočil Jaira do jedné ze schodišťových šachet. Prchali dolů po několika ramenech schodů, hluboko do stinné temnoty nižších pater, které vedly do vnitřních ústrojí stavidel. Nahoře nad nimi slábly výkřiky jejich pronásledovatelů.

Když schody skončily, ocitli se na matně osvětlené chodbě, která se ztrácela kolem přehrady. Slanter zaváhal, potom se obrátil na sever a táhl za sebou Jaira.

„Slantere!“ zahulákal Jair, pokoušel se silou mocí skřeta zbrzdit. „Tohle vede zpátky tam, odkud jsme přišli — pryč od trpaslíků!“

„Skřeti půjdou taky jinudy!“ odsekl Slanter. „Přece nebudou honit trpaslíky nebo někoho jiného tudy, ne? A teď utíkej!“

Utíkali do šera, unaveně klopýtali prázdnou chodbou. Zvuky bitevní vřavy teď byly vzdálené a slabé ve srovnání s pohybujícími se stroji a šumem vody Cillidellanu. Jair byl v šoku z toho, co se jim přihodilo. Ta malá skupina mužů z Posledního přístavu už neexistuje — Helta a Forakera skolili poutníci, Gareta Jaxe odnesl s sebou Kraken a Edain

Elessedil zmizel. Zbyl jenom Slanter a on — a ti prchali, aby si zachránili život. Capaal byl ztracen, padl do rukou skřetů. Stavidla a přehrady, které usměrňovaly proud Stříbrné řeky západním směrem do domoviny trpaslíků, ovládl nejneúprosnější nepřítel. Všechno je ztraceno.

Plíce se mu napínaly, jak byl unaven z běhu, a dýchal drsně a ztěžka, sám se slyšel. Oči měl plné slz a v ústech mu vyprahlo hořkostí a zlobou. Co teď má dělat? Jak se má dostat k Brin? Nenajde ji, než vejde do Maelmordu, a bude navždy ztracená. Jak vůbec dokončí misi, kterou mu uložil král...?

Nohy mu podjely, podrazilo je něco, čeho si nevšiml, a on spadl do tmy. Před ním běžel Slanter, lhostejný, matný stín v temnotě tunelu. Jair se rychle znovu vyškrábal na nohy. Slanter už byl příliš daleko před ním.

Potom se ze tmy vynořila ruka a zacpala mu ústa; ruka to byla drsná a porostlá šupinami a on v jejím sevření nemohl dýchat. Druhá ruka se mu ovinula kolem těla, silná jako železo, a zatáhla ho do stínu otevřených dveří.

„Zzůsstaňte, lidiččky," syčel hlas. ,,Jssme přátelé v magii! My, co máme kouzzlo! Přátelé!"

Jair beze zvuku v duchu řval.

Dopoledne už pokročilo, když Slanter vyšel z únikového tunelu trpaslíků. Ocitl se v hustém křoví, které obrůstalo ukrytý vchod; stál tam sám proti větrem ošlehaným výšinám hor severně od Capaalu. Šedé, mlhavé světlo pronikalo ze zatažené oblohy a bylo promáčené deštěm, ve vzduchu byl pořád ještě cítit chlad noci. Skřet se opatrně rozhlédl, potom se přikrčil do křoví a postoupil kousek dopředu, kde svah prudce klesal do průrvy.

Hluboko dole se kolem stavidel a přehrad hemžili skřeti. Rozlezli se všude jako mravenci — na cimbuří i ochranné valy pevnosti a hluboko do vnitřního zázemí celého komplexu.

Takhle to muselo skončit, pomyslel si Slanter. Zavrtěl svým drsným žlutým obličejem v tiché výstraze. Nikdo se poutníkům nemůže postavit. Capaal teď patří jim. Obléhání skončilo.

Pomalu si stoupl, oči pořád upřené na scénu dole. Bylo jen málo pravděpodobné, že by ho tady nahoře někdo objevil. Všichni skřeti byli v pevnosti a zbytek armády trpaslíků uprchl na jih do Posledního přístavu. Nezbývalo mu nic jiného, než se vydat svojí vlastní cestou.

A to bylo přesně to, co si celou dobu přál.

Přesto tam stál, jeho mysl se zmítala celou řadou nezodpovězených dotazů. Pořád ještě nevěděl, co se stalo s Jairem Ohmsfordem. Byl hned za ním, ale pak, v jediné vteřině dočista zmizel. Samozřejmě ho Slanter hledal, ale nikde po něm nebylo ani stopy. Takže nakonec se skřet vydal na cestu sám — ostatně, co jiného mu zbývalo?

„Stejně s tím chlapcem byly jen samé starosti!" mumlal si rozzlobeně. Ale jeho slova poněkud postrádala přesvědčivost.

Povzdechl si, ohlédl se směrem nahoru na šednoucí oblohu a pomaličku se odvrátil. Když venkovan zmizel a zbytek skupiny byl pobit nebo rozprášen, znamená to, že cesta k Nebeské studni je ukončena. Jak jinak. Od samotného počátku to byla přihlouplá výprava. Pořád jim to říkal — všem. Neměli vůbec ponětí, do čeho se pouští, neměli vůbec ponětí o tom, jakou moc mají poutníci. To, že se nic nepodařilo, nebyla jeho vina.

Vrásky na jeho drsném obličeji se prohloubily. V každém případě se mu nezamlouvalo, že neví, co se stalo s tím chlapcem.

Znovu se protáhl do křovin ukrývajících tajný vchod do tunelu a vylezl na skalnatý výběžek, odkud byl výhled na Východní zemi. Aspoň že byl dost chytrý na to, aby si naplánoval vlastní útěk, pomyslel si samolibě. Ale to bylo proto, že přežil, a ti, co přežijí, mají vždycky čas, aby si naplánovali útěk — kromě takových bláznů jako třeba Garet Jax. Slanter se slabě pousmál. Už dávno se naučil zbytečně neriskovat, pokud k tomu neměl

důvod. Už dávno se naučil mít oči otevřené a najít si nejrychlejší cestu ven z místa, kam se odvážil vstoupit. Takže když trpaslík byl dost laskavý na to, aby mu poskytl mapy podzemních tunelů, které je dovedou na západ za obléhací armádu, rychle si je prostudoval. Proto se odtud dostal živ a zdráv. Kdyby ti ostatní nebyli tak bláhoví...

Do tváře mu znovu zavanul vítr, byl drsný a ostrý, hnal se z hor. Daleko na sever a západ se rozkládaly anarské pralesy se záplatami podzimního vybarvení, provlhčené mlhou a deštěm. Tohle je přesně ono, pomyslel si chmurně. Zpátky na hranice, do nějakého místa, kde je klid a mír, kde by znovu mohl žít jako dřív a na tohle všechno zapomenout. Je zase volný a může jít, kam se mu zlíbí. Jak se z toho dostane, za týden, deset dní už pro něj bude Východní země a válka, která ji zpustošila, minulostí.

Šoupal botou o skálu. ,,Ale ten chlapec měl kuráž," řekl tiše, myšlenky mu ještě bloudily.

Nerozhodně se upřeně díval do deště.

Kapitola 23

V pozdním odpoledni toho dne, kdy Paranor zmizel ze světa lidí, byl celý Truboroh od Streleheimu na jih k Duhovému jezeru zaplaven podzimními lijáky. Bouře se přehnaly přes hranice, přes les a pastviny a dál přes Dračí zuby a Runové hory, až se nakonec rozlily po celé šíři Králičích planin. A právě tam zastihly Allanona, Brin a Rona Leaha; byli na cestě na východ, mířili do Anaru.

Tu noc se utábořili, zůstali na dešti a choulili se do svých promočených plášťů pod chabým přístřeškem letitého polámaného dubu. Prázdné a pusté Králičí planiny se rozprostíraly na všechny strany; bouře řádily nad jejich hlavami a v jasném svitu blesků byla vidět nekonečnost planin. Na jejich rozpraskaném a větrem ošlehaném povrchu nebyl už žádný jiný život; byli tam sami. Bývali by mohli tu noc jet dál až do úsvitu, a tak dojít do Anaru a až tam se zastavit a odpočívat. Ale Druid viděl, že horal a venkovanka jsou vyčerpáni, a domníval se, že bude lepší příliš je nepřetěžovat.

Takže na noc zůstali na Králičích planinách a za úsvitu zase vyrazili. Den se protáhl, aby je pozdravil, šedý a deštivý, sluneční světlo jen mlhavě pronikalo skrze bouřkové mraky, které pokrývaly podzimní oblohu. Pokračovali v cestě přes planiny směrem na východ, až se dostali ke břehům řeky Rabb, potom zabočili na jih. V místě, kde jedno rameno odbočovalo od hlavního toku na západ, přešli přes úžinu nedaleko od kraje lesa a pokračovali na jih, až dokud se denní světlo neproměnilo v mdlý, provlhlý soumrak.

Druhou noc strávili rovněž na Králičích planinách pod širým nebem, choulili se do kuten a plášťů, bez ustání pršelo a oni byli promočení na kost a nemohli spát. Bylo jim chladno. Zatímco na Druida ani chlad ani nespavost nijak zvlášť nepůsobily, vitalitu té dívky a horala to značně ovlivnilo. Hlavně Brin.

Přesto ale za úsvitu následujícího dne byla schopna se znovu vydat na cestu, její odhodlání bylo skálopevné, bylo výsledkem vnitřní bitvy, kterou prodělala v těch prázdných nočních hodinách, aby si uchovala zdravý rozum. Déšť, který je pronásledoval od té doby, co odjeli z Dračích zubů, se změnil v měkkou, lehounkou mlhu. Obloha se pročistila, plula po ní bílá oblaka a slunce se vyhouplo nad lesem. A právě slunce vyburcovalo ve venkovance sílu mysli a těla, kterou deště a temnota značně nahlodaly, a ona velice statečně usilovala o to, aby se jí podařilo nevnímat vyčerpání, které ji celou zaplavovalo. Když se vyhoupla do sedla, vděčně obrátila tvář k teplu ještě zamlženého slunečního svitu a pozorovala, jak se vyhupuje z východu.

Pochopila však, že vyčerpání se nedá jen tak snadno překonat. I když se během jejich další cesty den vyjasnil, únava zůstávala kdesi hluboko a ona propadala pochybnostem a obavám, že se jí už nikdy nezbaví. Démoni bez tváří poletovali jako šipky v jejich stínu — vrhali se z její mysli do lesa, podél něhož jeli, smáli se a posmívali. Někdo na ni upíral oči. Stejně jako tehdy v Dračích zubech měla pořád pocit, že je někdo sleduje, někdy z veliké dálky, jindy zase hodně zblízka. A zase tam byla ta zákeřná předtucha. Poprvé se dostavila ve skalách a stínech Dračích zubu, neoblomně si ji dobírala, varovala ji, že ti, co s ní cestují, hrají hru se smrtí, kterou nemůžou vyhrát. Myslela si, že po Paranoru je po všem, protože z pevnosti Druidů unikli živi a zdrávi. Ale teď se to vrátilo znovu, znovu se to narodilo ze šedi a vlhka posledních dvou dní, známý a děsivý démon její mysli. Bylo to zlo, a i když se to pokoušela vypudit ze své mysli s odhodlaností a divokou zlobou, pořád se toho nemohla zbavit.

Během cesty třetího dne dopoledne hodiny míjely bezúčelně a odhodlání Brin Ohmsfordové pomalu odplouvalo s nimi. To se projevilo nejprve jako nevysvětlitelný pocit osamělosti. Obtěžovaná svojí předtuchou — takovou, kterou její souputníci nemohli ani rozpoznat — se venkovanka začala stahovat do sebe. Byla to především sebeobrana proti

věci, která usilovala o to, aby ji zničila svými divokými varováními a zákeřným znepokojováním. Stěny vyrostly, okna a dveře se s bouchnutím zavřely a uvnitř ve své mysli se snažila tu věc zapudit.

Ale Allanon a Rone byli rovněž uzavřeni a ona nepřišla na to, jak se z toho dostat ven. Byla osamělá, vězeň svého vlastního já, spoutaná v řetězech vlastního myšlení. Potom ale nastala jemná změna.

Pomalu, neúprosně začala věřit sama sobě. Allanon nikdy nebyl blízko, vzdálená a odpudivá postava dokonce i za těch nejpříznivějších okolností, cizinec, k němuž cítila lítost a k němuž ji vázal dojem podivného spříznění — ale i tak zůstával cizincem, nepřístupným a odpudivým. S Ronem Leahem to bylo samozřejmě jiné: ale horal se změnil. Z přítele a společníka se stal ochráncem tak vznešeným a nepřístupným jako Druid. Tu změnu zapříčinil Meč Leahů, když dal Ronu Leahovi moc, aby se svojí vlastní myslí ztotožnil s tím, o čem se domníval, že stojí proti němu. Magie zrozená z temných vod Ramene podsvětí a Allanonova černá magie jej zničily. Pocit důvěrnosti, který je k sobě poutal, byl ten tam. Rone byl teď svázán s Druidem a jemu náleželo spříznění.

Ale jak se Brinino odhodlání postupně vytrácelo, velice rychle je přehlušil pocit osamělosti. Měla pocit, že pro ni tato výprava nějak ztratila smysl. Věděla, že není úplně ztracen, ale stejně, byl zbloudilý. Kdysi byl důvod jasný a jistý. Měla se vydat do Východní země přes Anar a Krkavčí štíty na okraj jámy, které se říká Maelmord, a potom sestoupit do chřtánu té zčernalé jámy a zničit Ildatch, knihu černé magie. To byl smysl jejího putování. Ale jak ubíhal čas v temnotě, chladu a nepohodlí, s nimiž se na svém putování setkali, naléhavost toho účelu pomalu opadávala až do této chvíle, kdy jí připadal vzdálený a nejasný. Allanon a Rone byli silní a jistí — dva lamželezové proti stínům, které je zastaví. K čemu ji vlastně potřebují? Neporadili by si na své pouti stejně dobře bez ní — nehledě na Druidova slova? Nějak cítila, že by si poradili, že není nijak důležitým členem jejich společnosti, spíš břemenem, nepotřebnou věcí, její prospěšnost byla mylně hodnocena. Snažila sama sobě namluvit, že to není pravda. Ale byla, její přítomnost tady je omyl. Cítila to a zároveň s tím si připadala pořád opuštěnější.

Poledne přišlo a minulo a nastalo odpoledne. Mlha časného rána se rozplynula a přišel den — jasný a plný slunečního svitu. Na pustých planinách se tu a tam objevila barevná skvrna. Popraskaná a zpustošená země se pomalu proměňovala zase v travinami porostlé louky, na chvíli Brin přestala svoji osamělost pociťovat tak naléhavě.

Než přišla noc, cestovatelé dojeli do Storlocku, což byla komunita skřetů-léčitelů. Byla to starodávná, známá vesnice, jen pár skromných obydlí z kamene a dříví, postavených na okraji lesa. Právě tady se Wil Ohmsford učil povolání, kterému se vždycky chtěl věnovat. Právě tady ho našel Allanon, takže mohl Druida doprovodit na jeho cestě na jih, aby našel elfí dívku Amberle na své výpravě na záchranu rodu Ellcrys a také rasy elfů — na cestě, která skončila tak, že Brininu otci bylo předáno kouzlo elfeínů a jí potom bylo odkázáno kouzlo písně přání. To bylo před více než dvaceti lety, pomyslela si Brin hořce. Právě takhle začalo celé to bláznovství — příchodem Allanona. Pro Ohmsfordovy to vždycky takhle začínalo.

Projeli poklidnou ospalou vesnicí, zastavili se za velkým stavením, bylo to městské centrum. Objevili se bíle odění Storové, jako by na příjezd trojice čekali. Tiše a bez jakéhokoli výrazu jich pár odvedlo koně a další tři mezitím doprovodili Brin, Rona a Allanona dovnitř, vedli je tmavými a zastíněnými chodbami do oddělených komnat. Čekaly je horké koupele, čisté šaty, jídlo a čistě povlečená lůžka. Storové nepromluvili ani slovo, když se věnovali svým hostům. Jako duchové se několik minut zdrželi a potom zmizeli.

Brin byla ve své komnatě sama, vykoupala se, převlékla a snědla, co jí přinesli, ztracená v únavě svého těla a v osamělosti mysli. Noc se snesla na zalesněnou krajinu a stíny dopadaly přes okna zastíněná záclonami, denní světlo přecházelo do soumraku. Venkovanka je sledovala s ospalým, malátným nezájmem, přemohla ji slast pohodlí, kterého si neužila od chvíle, kdy opustila Stinný důl. Na malou chvíli si dokonce dovedla

představit, že je tam zpátky.

Ale když večer pokročit, někdo zaklepal na dveře, vešel bíle oděný Stor a pokynul jí, aby šla za ním. Šla bez dohadování. Aniž by se ptala, bylo jí jasné, že ji k sobě volá Allanon.

Našla ho v komnatě na konci chodby, vedle něj seděl Rone Leah za nízkým stolem, na němž hořela petrolejka, co zaháněla noční stíny. Druid bez jediného slova pokynul na třetí křeslo a venkovanka do něj usedla. Stor, který ji přivedl, čekal, až dosedne, potom se otočil a odešel z místnosti; tiše za sebou zavřel dveře.

Tři souputníci se na sebe mlčky dívali. Allanon se zavrtěl ve svém křesle, v jeho temném obličeji byla tvrdost a soustředění, oči měl ztracené ve světech, do kterých ani Brin ani Rone nemohli dohlédnout. Tu noc vypadal staře, napadlo Brin a hned se sama sebe ptala, jestli je to možné. Nikdo nevěděl, kolik je Allanonovi let, kromě jejího otce, a ten to věděl před dvaceti lety, než Druid zmizel ze Čtyřzemí. Přesto to teď viděla i ona. Vypadal starší, než když poprvé přišel do Stinného dolu, aby ji vyhledal. Dlouhé tmavé vlasy měly šedivější odstín, v hubeném obličeji měl víc vrásek a zřetelněji na něm byly vidět roky, celkově se zdál poněkud nachýlený a unavenější. Čas pracoval proti Druidovi, i když vlastně pracoval proti nim všem.

Zdvihl černé oči a podíval se na ni. „Chtěl bych vám teď vyprávět o Bremenovi," řekl jemně a své sukovité ruce složil před sebe.

„Před dávnými časy, v dobách Rad Druidů v Paranoru, mezi Válkami ras, to byl právě Bremen, který znal pravdu o kouzlu, co přijde. Brona, který se měl stát Černým mágem, odhalil ta tajemství už před lety a padl jim za oběť. To, co doufal, že ovládne, jej pozřelo, a rebel Druid se stal otrokem. Po První válce ras byla Rada přesvědčena o tom, že je zničen, přesto ale Bremen viděl, že tomu tak není. Brona žil, ochraňován kouzlem, choval se podle jeho síly a potřeb. Vědy starého světa vzaly za své, ztratily se v masakru za Velkých válek. Na jejich místě se zrodila magie starého klidného světa, v němž žily jen pohádkové bytosti. To bylo kouzlo, pochopil Bremen, které dokáže uchovat nebo zničit nový svět lidí.

A tak se postavil na odpor Radě stejně jako Brona před ním — přesto ale s větší péčí — a začal se sám učit tajemstvím moci, která před ním rebel Druid odhalil. Protože byl připraven na možný návrat Černého mága, zachránil se, když ostatní Druidové zahynuli. Jediným a pevným smyslem jeho života bylo získat znovu sílu, kterou zlo uvolnilo, a uzavřít ji na místo, odkud by se už nemohla dostat. Nebyl to jednoduchý úkol — a přesto se k němu zavázal. Druidové uvolnili magii; teď zbýval jen on jako jeden z posledních Druidů, aby tu sílu znovu uzamkl a ukryl."

Allanon se odmlčel. „Řekl si, že to všechno provede tak, že vytvoří Shannarův Meč, zbraň dávného elfího kouzla, které dokáže zničit Černého mága a jeho přisluhovače Lebkonoše. V nejtemnějších hodinách Druhé války ras, kdy bylo celé Čtyřzemí ohrožováno armádami zla, vypracoval Bremen z magie a zručnosti, které se naučil, a na základě znalostí, které získal, legendární Meč. Daroval ho elfímu králi Jerle Shannarovi. S tím mečem se dokáže král postavit v bitvě rebelovi Druidovi a zničit ho.

Ale jak víš, Jerle Shannara prohrál. Nedokázal plně ovládnout sílu Meče a nechal Černého mága uniknout. I když byla bitva vyhrána a armády zla vypuzeny, Brona pořád žije. Uplynou celé roky, než se vrátí, ale určitě se vrátí. Bremen věděl, že tam potom nebude, aby se Bronovi znovu postavil. Přesto ale dal slib a Bremen se nikdy svého slibu nevzdá."

Druidův hlas přešel do šepotu a v jeho černých, neproniknutelných očích byla znát silná bolest. „Tehdy udělal tři věci. Vybral si mě, abych se stal jeho synem, skutečným potomkem Druidů z masa a kostí, který se vydá do Čtyřzemí, dokud se nevrátí Pán temnot. Nejprve sám sobě přidal jeden život a potom také mně prostřednictvím spánku, který funguje tak, že dokud to bude třeba, Druid bude ochráncem lidstva proti Černému mágovi. A nakonec udělal ještě jednu věc. Když se blížil čas jeho odchodu a on se

nedokázal odhodlat odejít, použil kouzlo v poslední, děsivé představě. Spoutal svého ducha s tímto světem, v němž jeho tělo nemůže zůstat, aby mohl i po konci svého života vidět splnění svého závazku.“

Sukovité ruce se zaťaly v pěsti. „Spoutal se duchem i tělem se mnou! Použil k tomu kouzlo, spojil otce se synem, jeho duch odešel do světa temnot, kde se spojuje minulost s budoucností, kde je možné se setkat, pokud to bude nezbytné. Tohle si vybral, ztracená a beznadějná bytost, která nebude nikdy svobodná, dokud to bude trvat, dokud oba neodejdou...“

Najednou se odmlčel, jako by prozradil víc, než měl v úmyslu. Na malou chvilku zahlédla Brin něco, co jí bylo dosud utajeno — rychlý, prchavý záblesk tajemství, které před ní Druid tajil v Břidlicovém údolí, když Bremen povstal z Ramene podsvětí a hovořil o tom, co se má stát a co bylo podstatou našeptávání její předtuchy.

„Pomyslel jsem na to, že to jednou udělám,“ pokračoval Allanon a přerušil náhlou odmlku. „Myslel jsem na to, když Shea Ohmsford zničil Černého mága — když venkovan odhalil tajemství Shannarova Meče a stal se jeho vládcem. Ale mýlil jsem se. Černá magie nezahynula s Černým mágem. Ani nebyla zavřena pod zámek, jak se zapřísahal Bremen. Přežila, ukrytá bezpečně na stránkách Ildatch, utajená v nitru Maelmordu, kde čeká na své nové objevitele. A ti nakonec přišli.“

„A stali se z nich sžíravé přízraky,“ ukončil Rone Leah.

„Otroky černé magie stejně jako za dávných časů byli Černý mág a Lebkonoši. Domnívali se, že budou pány, ale stali se jenom otroky.“

Ale jaké tajemství skrýváš? šeptala Brin v duchu, pořád čekala, že to uslyší. Řekni to teď!

„Takže Bremen se nemůže vysvobodit z Ramene podsvětí, dokud nebude Ildatch zničena — a s ní i to kouzlo?“ Rone byl až příliš zaujatý vyprávěním toho příběhu, aby viděl to, co Brin.

„On se zavázal k tomu zničení, princi z Leahu,“ zašeptal Allanon.

A ty. A ty. Brin horečně přemýšlela.

„Veškerá černá magie by zmizela ze země?“ Rone zavrtěl pochybovačně hlavou. „To mi připadá nemožné. Po tolika letech existence — po válkách, které vypukly kvůli ní, po tolika obětech na životech.“

Druid se podíval jinam. „Ten věk končí, horale. Ten věk musí skončit.“

Potom se rozhostilo dlouhé ticho, důvěrný klid, který naplňoval noční stíny kolem plamene petrolejové lampy a blízko naší trojice, která se tam krčila. Každý byl pohroužen do svých myšlenek, očima přejížděli po obličejích těch druhých, aby skryli svůj vnitřní šepot. Cizinci spjatí společným dílem, ale bez porozumění, pomyslela si Brin. Pokoušíme se o obecné dobro, a přesto je vazba tak překvapivě křehká...

„Je možné, aby se nám to podařilo, Allanone?“ zeptal se Rone Leah znenadání. Jeho větrem ošlehaný obličej se obrátil k Druidovi. „Máme dost síly na to, abychom zničili Ildatch a její černou magii?“

Druid chvíli neodpovídal. Oči se mu zachvěly skrytou vědomostí, těžko postižitelně a rychle. Potom tiše řekl: „Tu sílu má Brin Ohmsfordová. Ona je naše naděje.“

Brin se na něj podívala a pomalu zavrtěla hlavou. V úsměvu měla ironii. „Naděje a nenaděje. Spasitel a ničitel. Vzpomínáš si na ta slova, Allanone? Tvůj otec je použil, když mluvil o mně.“

Allanon neřekl nic. Prostě tam jenom seděl a upřeně se jí díval do očí.

„Co ti ještě řekl, Allanone?“ zeptala se ho tiše. „Co ještě?“

Následovala dlouhá odmlka. „Že už ho na tomto světě neuvidím.“

Ticho se prohloubilo. Uvědomila si, že teď už je hodně blízko tajemství, které Druid ukrývá. Rone Leah se zavrtěl na židli, podíval se na Brin. V těch očích spatřila nejistotu. Rone už nechtěl vědět nic. Uhnula pohledem. Ona je tou nadějí. Ona to musí vědět.

„Bylo toho víc?“ ozvala se.

Allanon se pomalu narovnal, tmavé šaty si přitáhl k tělu a na jeho unaveném a vyčerpaném obličeji se mihl nepatrný úsměv. „To je ohmsfordovská posedlost — znát pravdu o tomhle všem," odpověděl. „Ani jeden z vás se nespokojil s něčím menším."

„Co řekl Bremen?" naléhala Brin.

Úsměv se vytratil. „Řekl, Brin Ohmsfordová, že až tentokrát odejdu ze Čtyřzemí, už se nevrátím."

Venkovanka a horal na něj šokované a nevěřícně koukali. Návrat Allanona do Čtyřzemí, když černá magie ohrožovala rasy, byl stejně jistý jako koloběh ročních období. Nikdo si nepamatoval, že by někdy nepřišel.

„Nevěřím ti, Druide!" rozohněně se ozval Rone, žádná jiná slova ho nenapadla, čišelo z nich pobouření.

Allanon pomalu zavrtěl hlavou. „Věk končí, princi z Leahu. Já musím skončit s ním."

Brin naprázdno polkla, i když měla stažené hrdlo. „Kdy... kdy budeš...?"

„Až budu muset. Brin," ukončil Brin jemně. „Až přijde čas."

Potom vstal, vysoká postava černá jako noc a neochvějná jako její příchod. Velké sukovité ruce se natáhly přes stůl. Aniž by plně chápali proč, venkovanka a horal je uchopili do svých, na chvilku byli spojeni.

Druid rychle přikývl, a jako by to bylo naposledy.

„Zítra jedeme na východ do Anaru — na východ, až dokud neukončíme svoji cestu. Teď se jděte vyspat. Zůstávejte v míru."

Velké ruce se z jejich vyprostily. „Tak jděte," řekl jemně.

Brin a Rone se na sebe nejistě podívali, vstali a odcházeli z místnosti. Celou dobu na sobě cítili, jak je provází temný pohled.

Šli v tichosti chodbou venku. Vzdálené a útržkovité hlasy se vznášely ve stínech prázdné haly a vracely se bez těl z jakéhosi neviditelného místa. Vzduch byl silně provoněn bylinami a léčivy a oni vdechovali jejich aroma; upustili od svých myšlenek. Když došli ke dveřím ložnic, oba zůstali stát. Nedívali se na sebe, nedotýkali se jeden druhého, bez jediného slova spolu sdíleli to, co se právě dověděli.

To nemůže být pravda, pomyslela si Brin ohromeně. Nemůže.

Rone se otočil tváří k ní a chytil ji za ruce. Poprvé po odchodu od Ramene podsvětí a Břidlicového údolí měla zase pocit, že je mu blízká.

„To, co nám řekl, Brin..., co řekl o tom, že se nevrátí..." Horal zavrtěl hlavou. „Proto šel do Paranoru a zničil Pevnost. Věděl, že se nevrátí..."

„Rone," řekla rychle a položila mu prst na rty.

„Já vím. Jenom tomu prostě nemůžu uvěřit."

„Ne."

Dlouho se jeden na druhého dívali. „Bojím se, Brin," zašeptal nakonec.

Mlčky přikývla, potom ho pevně objala. Po chvíli odstoupila, lehce ho políbila na rty a zmizela ve svém pokoji.

* * *

Pomalu, unaveně se Allanon odvrátil od zavřených dveří a znovu se posadil k nízkému stolu. Očima uhnul před plamenem petrolejové lampy a zíral do stínu, nechal se unášet svými myšlenkami. Kdysi by necítil potřebu odhalit svá tajemství. Něčím takovým by pohrdal. Koneckonců, požívá značné důvěry; je posledním Druidem a moc, kterou kdysi Druidové měli, teď náleží jemu. Nemá potřebu věřit ostatním.

Tak tomu bylo se Sheou Ohmsfordem. Hodně z pravdy mu nebylo řečeno, zůstala ukrytá, aby ji malý venkovan odhalil sám. Stejné to bylo s Brinin̆ým otcem, když ho Druid vzal na putování za Krvavým ohněm. Přesto Allanonovo rozhodnutí pro utajení, pro záměrné a skálopevné odmítnutí říci cokoli — dokonce i těm nejbližším — z toho všeho,

co věděl, za ty uplynulé roky poněkud povolilo. Možná je to věkem, který na něj nakonec dolehl, nebo neúprosným uplýváním času, který ho tolik tížil. Možná se prostě jenom potřeboval podělit o to, co v sobě nesl, s jinou živou duší.

Možná.

Znovu vstal od stolu, další noční stín, který se vznáší z dosahu světla. Náhlý proud vzduchu zhasl lampu.

Té venkovance a horalovi řekl mnohem víc než komukoli jinému.

A přesto jim neřekl všechno.

Kapitola 24

Nad Východní zemí a anarskými pralesy svítalo a naše trojice, která vyrazila ze Stinného dolu, pokračovala ve své cestě. Léčitelé ze Storlocku jim doplnili čerstvé zásoby a oni vyjeli na východ za vesnici do lesů. Jen málo jejích obyvatel je šlo vyprovodit. Hrstka Storů oblečených do bílého, smutných a mlčenlivých, se shromáždila u stáje za hlavní budovou, aby jim zdvižením paží dali sbohem. Za několik minut ti tři zmizeli mezi stromy. Odešli v tichosti a záhadně, stejně jako přišli.

Byl to takový podzimní den, který vytane na paměti, když tohle mírnější roční období skončí a zima zasype celou krajinu hlubokým sněhem. Byl to den teplý, prosvícený sluncem, se zářivými barvami lesních stromů, jak na ně dopadaly měkké paprsky, s ranními sladkými a velice příjemnými vůněmi. Po období pozdních bouřek, šerém a chladném, přišel tenhle den — jasný a povzbuzující s oslnivě modrou oblohou a slunečním svitem.

Příslib toho dne byl však pro Brin Ohmsfordovou a Rona Leaha ztracený. Byli celí vyděšení tím, co jim Allanon odhalil, a byli napjatí očekáváním věcí příštích, takže ani jeden z nich nedokázal náležitě vnímat teplo, které jim tenhle den nabídl. Každý z nich byl ponořen do černých myšlenek svých emocí. Zarytě mlčeli, když projížděli skvrnitými stíny velkých temných stromů, vnímali jenom chlad uvnitř sebe sama.

„Naše další cesta bude zrádná," řekl jim Allanon, když se to ráno sešli před stájemi, kde měli své koně; hlas měl tichý a podivně jemný. „Po celou dobu, kdy budeme projíždět Východní zemí a pralesy Anaru, nás budou sledovat sžíravé přízraky. Vědí, že přicházíme; Paranor rozptýlil veškeré pochybnosti. Vědí rovněž, že nás musí zastavit, ještě než dojedeme do Maelmordu. Skřeti nás vyhledají a tam, kde se jim to nepodaří, zaujmou jejich místo jiní, poslušní přání poutníků. Žádná cesta na východ do Krkavčích štítů pro nás nebude bezpečná."

Zdvihl ruce, položil jim je na ramena, přitáhl si je blíž. „Jenomže my jsme jenom tři a nebude jednoduché nás najít. Přízraky a skřeti se soustředí na dvě cesty, kudy bychom mohli přijít — ze severu nad řekou Rabb a z jihu od Posledního přístavu. Tyhle cesty by si zvolil moudrý člověk, protože jsou bezpečné a bez překážek. Právě proto si my zvolíme cestou jinou. Místo téhle pohodlné se vydáme tam, kde je to nejnebezpečnější — nejen pro nás, ale i pro ně. Půjdeme přímo na východ do středu Anaru — přes Vlčí hřbety, Černavu a Starou slatinu. V těchhle oblastech přebývají kouzla starší než ta jejich — rozmyslí si, jestli se právě s nimi pustí do křížku. Vlčí hřbety jsou pro skřety zakázanou oblastí a nevstoupí do nich, ani kdyby jim to sžíravé přízraky přikázaly. Ta kouzla jsou nebezpečnější než skřeti, kterým se chceme vyhnout, ale většina z nich dříme. Pokud budeme rychlí a obezřelí, mohli bychom tudy projít bez potíží. Černava a Stará slatina jsou rovněž vyhledávaným místem jiných kouzel, ale možná některá z nich k nám budou přátelštější než k nim..."

Jeli po západním okraji středu Anaru nahoru na vyvýšeninu, která byla prahem do zbrázděných zalesněných kopců Vlčích hřbetů. Vyhledávali takovou cestu, kam nesvítilo slunce a nebylo tam teplo ani zářivé podzimní barvy, protože tam se ukrývaly temné věci. V poledne dojeli k Nefritové soutěsce a zahájili dlouhý výstup oklikou po jejím jižním svahu, kde je před pohledy jiných ukrývaly stromy a křoviny; v jejich hlubokém stínu se ukryli i se svými koňmi. Uprostřed odpoledne už měli za sebou pořádný kus cesty na východ od soutěsky a pokračovali dál k nejvyšším vrcholkům. Jak začalo pomalu ubývat denního světla, kamení a dřevo kolem potemnělo, obklopovalo je ticho. Když nastala noc, byli hluboko v horách. Ve stromech, mezi nimiž se teď proplétali, se míhaly stíny jako živé. Celou dobu pátrali, ale nenalezli známku jiného života a cítili se osamělí.

Je to podivné a trochu děsivé, že můžeme být takhle osamělí, pomyslela si Brin, když se soumrak usadil v okolních horách a den skončil. Mohla by ucítit alespoň dotek jiného života než toho jejich, ale tyhle vrcholky a lesy jako by byly obnažené. Na stromech nebyli žádní ptáci, žádný hmyz, nic živého, všude jenom ticho — hluboké a vše prostupující — ticho, které v absolutní nepřítomnosti jakéhokoli jiného života samo o sobě bylo živoucí.

Allanon je zastavil v příkrovu lesíka drsných a roztřepaných hikor, aby se tam utábořili. Když roztřídili zásoby, opatřili koně a měli připravený tábor, zavolal je Druid k sobě a nařídil jim, aby nerozdělávali žádný oheň. Spěšně se s nimi rozloučil a odešel mezi stromy. Venkovanka a horal se za ním mlčky dívali, dokud se jim neztratil z očí, potom si dali studené jídlo — chleba, sýr a sušené ovoce. Jedli ve tmě, nemluvili, rozhlíželi se po stínech kolem sebe po nějakém životě, ale zdálo se, že ten se nikdy nedostaví. Nad hlavou měli jasnou noční oblohu, po níž bylo roztroušeno mnoho hvězd.

,,Co myslíš, kam šel dneska?“ zeptal se po chvíli Rone Leah. Řekl to tak, jako by se skoro ptal sám sebe. Brin zavrtěla hlavou a nič neříkala. Podíval se jinam. „Je jako stín, vid“? Mění se vždycky se sluncem a měsícem, objeví se, pak zase zmizí — vždycky k tomu má svoje důvody. Samozřejmě by nám je nikdy neprozradil. Rozhodně ne obyčejným lidem, jako jsme my.“ Povzdechl si a odložil talíř. „Jenže já bych řekl, že už ani nejsme obyčejný lidi, co myslíš?“

Brin si pohrávala s kouskem chleba a sýra, co jí zůstaly na talíři. „Ne,“ odpověděla.

„No, to nevadí. I tak jsme pořád stejný jako dřív.“ Odmlčel se, jako by se sám sebe ptal, jak moc si tím je jistý. Potom se naklonil dopředu. „Je to zvláštní, ale už k němu necítím to, co dřív. Přemýšlel jsem o tom celý den. Pořád mu tak docela nevěřím. Prostě to nejde. Ví příliš mnoho, co já nevím. Ale nemůžu ani říct, že bych mu vůbec nevěřil. Myslím, že se pokouší pomoct, jak nejlíp umí.“

Přerušil svoje povídání; čekal, jestli s ním bude Brin souhlasit, ale venkovanka mlčela a dívala se jinam.

„Brin, co tě souží?“ zeptal se nakonec.

Podívala se na něj a zavrtěla hlavou. „Nevím jistě.“

„To, co nám řekl včera večer — že už ho po tomhle neuvidíme?“

„To taky. Ale ještě něco víc.“

Zaváhal. „Možná jsi jenom...“

„Něco je špatně,“ skočila mu do řeči a upřeně se na něj podívala.

„Cože?“

„Něco je špatně.“ řekla to pomalu, zřetelně. „S ním, s tebou, s celou touhle cestou — ale ze všeho nejvíc se mnou.“

Rone se na ni zkoumavě podíval. „Já tomu vůbec nerozumím.“

„Já tomu taky nerozumím. Prostě to jenom cítím,“ přitáhla si plášť blíž k tělu, schoulila se do jeho záhybů. „Mám ten pocit už několik dní — od toho, co se v Rameni podsvětí vynořil Bremen a my zničili ten přízrak. Mám pocit, že se blíží něco špatného... něco děsivého. A já nevím, co to je. A také cítím, že mě někdo sleduje; celou dobu mě někdo sleduje, ale nikdy nic kolem není. A nejhorší je, že cítím, že jsem... odtrhována od sebe, od tebe a od Allanona. Všechno se mění oproti tomu, jaké to bylo, když jsme vyrazili ze Stinného dolu. Nějak je to všechno jiné.“

Chvíli neříkal nic. „Asi je to tím, co se nám přihodilo, Brin. Rameno podsvětí, Paranor — to, co nám Allanon řekl o Bremenových slovech. Muselo nás to změnit. A taky jsme už hodně dlouho pryč ze Stinného dolu a vysočiny, daleko od všeho známého. To tomu určitě dodává.“

„Daleko od Jaira,“ řekla potichu.

„A od tvých rodičů.“

„Ale především od Jaira,“ trvala na svém, jako by hledala nějaký důvod. Potom zavrtěla hlavou. „Ne, to není ono. Je to něco jiného, něco mezi tím, co se stalo s Allanonem, a steskem po domově a rodině a... Je to hrozně jednoduché, Rone. Cítím to hluboko v sobě.

Něco...“

Zmlkla, v jejích tmavých očích se objevila nejistota. Odvrátila se. „Chtěla bych, aby tu teď se mnou byl Jair — alespoň na chvilku. Myslím, že spolu bychom přišli na to, co se zhatilo. Jsme si v tomhle tak blízcí...“ Ovládla se a potom se jemně zasmála. „Není to bláznivina? Přát si něco takového, když by se tím sotva co změnilo?“

„Mně taky chybí.“ Horal se pokusil o úsměv. „Aspoň by dokázal odtrhnout naše myšlenky od těch potíží, co máme. Vydal by se po stopách sžíravých přízraků nebo tak.“

Zmlkl, uvědomil si dopad slov, která vyslovil, potom ze sebe setřásl ten neklid. „Tak jako tak je patrně všechno v pořádku. Kdyby tomu tak nebylo, Allanon by to přece cítil. Koneckonců zdá se, že všechno ostatní cítí.“

Brin odpověděla až za hodnou chvíli. „To by mě zajímalo, jestli tomu tak ještě je,“ řekla nakonec. „Jestli to ještě dokáže.“

Potom zmlkli, nedívali se na sebe; upřeně koukali do tmy a každý byl pohroužený do svých myšlenek. Jak míjely minuty, nehybnost horské noci jako by na ně doléhala, jako by je chtěla zahalit přikrývkou své naprosté, prázdné osamělosti. S každým uplývajícím okamžikem se zdálo, že nějaký zvuk musí prolomit tu čaromoc, vzdálený křik živé bytosti, malý pohyb lesního stromu nebo skály nebo zašustění listu nebo zabzučení hmyzu. Ale nic takového se nestalo. Všude bylo jenom ticho.

„Připadá mi, že se vláčíme bez cíle,“ řekla najednou Brin.

Rone Leah zavrtěl hlavou. „Jedeme stanovenou trasou, Brin. Není v tom žádné vláčení bez cíle.“

Podívala se na něj. „Kdybych tě tak poslechla a nikam nejela.“

Horal na ni zíral v šoku. Krásný- snědý obličej před jeho pohledem neuhnul. V dívčiných černých očích se objevila směs únavy a pochybností, které hraničily velice těsně se strachem. Na zlomek vteřiny měl nepříjemný pocit, že ta dívka, co proti němu sedí, není Brin Ohmsfordová.

„Já tě ochráním,“ řekl jemně a naléhavě. „Slibuju.“

Potom se usmála, slabě, nejistě, jenom na chvilku. Něžně ho chytila za ruce. „Věřím tomu,“ zašeptala v odpověď.

Ale někde hodně hluboko uvnitř se sama sebe ptala, jestli to Rone skutečně dokáže.

Byla už skoro půlnoc, když na tábořiště přišel Allanon, vynořil se zpoza stromů tiše jako kterýkoli jiný stín, co se pohybuje po Vlčích hřbetech. Měsíc prosvítal skrze velké větve tenkými stříbrnými paprsky a noc tak nabývala na tajuplné jasnosti. Rone a Brin leželi zabaleni do přikrývek a spali. V širokém, zalesněném horském prostoru bylo všechno zticha. Bylo to, jako by on sám držel hlídku.

Druid se zastavil několik desítek stop od místa, kde jeho schovanci spali. Musel se projít sám, popřemýšlet a rozvážit si, co se má stát. Jak neočekávaná byla Bremenova slova, když je ten stín pronesl — jak podivně neočekávaná. Neměla by být, samozřejmě. Od samotného začátku věděl, že k tomu dojde. Přesto ale neustále přetrvával pocit, že by se to nějak dalo změnit. Je přece Druid a možné je všechno.

Svýma černýma očima přehlédl horský hřeben. Uplynulé dny jeho života byly daleko, bitvy, které přestál, a cesty, které prošel, aby dospěl až k tomuto okamžiku. I zítřky se zdály hodně vzdálené, ale to byla jenom iluze, to věděl. Zítřky jsou přímo před ním.

Tolik se toho stalo, přemítal. Ale není to dost. Ohlédl se na spící venkovanku. Na ní bude všechno záležet. Samozřejmě tomu nebude věřit, ani pravdě o moci písně přání, protože se na elfí kouzlo dívala lidskýma očima a to kouzlo nikdy lidské nebylo. Předvedl jí, jak by to mohlo vypadat — byl to jen letmý pohled na hranice, kam tu píseň lze dovést, protože cítil, že by to déle nevydržela. Co se týkalo chápání kouzla, byla jako dítě a její dospívání bude těžké. Ještě těžší o to, že nebude mít možnost jí pomoci, to věděl.

Své dlouhé paže si pevně přitiskl k tělu pod černými šaty. Nemohl by jí nějak pomoci? A je to tady. Smutně se usmál. To rozhodnutí, že nikdy neprozradí všechno, jenom kolik je

zapotřebí — takové rozhodnutí jako v případě Shey Ohmsforda v tom dávném čase, že totiž pravda se nejlépe pozná, když ji někdo použije. Mohl by jí to říci, samozřejmě — nebo by to aspoň mohl zkusit. Její otec by trval na tom, že jí to říci má, protože Wil Ohmsford věřil témuž jako elfí dívka Amberle. Ale rozhodnutí nebylo na Wilu Ohmsfordovi. Bylo to jen a jen jeho rozhodnutí.

Vždycky bylo jeho.

Hořkostí zkřivil ústa. Ty tam byly Rady v Paranoru, kdy se mnohé hlasy a mnohé mysli spojily, aby našly řešení problémů lidstva. Druidové, staří a moudří, už nejsou. Historie a Paranor a všechny naděje a sny, které vzbudily, jsou pryč a zůstal jen on sám.

Veškeré problémy lidstva byly teď jeho, jako tomu bylo vždycky a bude i nadále, dokud bude žít. I tohle rozhodnutí bylo na něm. Učinil jej, když si zvolil být tím, kým je. Ale je poslední. Až odejde, bude někdo, kdo učiní stejné rozhodnutí?

Sám, nejistý stál na kraji stínů pralesa a shlížel na Brin Ohmsfordovou.

Za rozbřesku zase jeli dál na východ. Byl další jasný podzimní prosluněný den — teplý, sladký a plný snů o tom, co se může stát. Jak se noc ztratila na západ za Vlčími hřbety, slunce se vyhouplo na východním horizontu, prosvítalo lesem zlatými paprsky, které se rozlily do nejtemnějších koutů země a plašily šero. Dokonce i v té rozlehlé a prázdné samotě zakázaných hor se vznášel pocit pohodlí a klidu.

Brin myslela na domov. Jak krásně by bylo v takovýhle den ve Stinném dolu, pomyslela si, když vedla koně po horském předělu a ucítila teplo slunce na své tváři. Dokonce i tady se barvy podzimu v rozmařilém zmatku rozprostřely proti horizontu mechu a stále ještě zeleného podrostu. Vůně života jí pronikaly do nozder a ona byla opojená jejich směsicí. Ve Stinném dolu budou teď venkované už vzhůru a začnou se věnovat své každodenní práci. Chystají si snídani, výrazné vůně připravovaných jídel se linou okny otevřenými dokořán, aby se do domů dostalo teplo. Později, až budou hotové všechny dopolední domácí práce, se rodiny venkovanů sejdou a budou si vyprávět příběhy a hrát hry v odpoledni, jaké v této roční době bývá jen málokdy, budou chtít využít té možnosti a zachytit alespoň chvilku připomínající už skončené léto.

Kdybych tam tak mohla s nimi být! Chtěla bych být doma.

Dopoledne rychle uplynulo, ztratilo se v teple slunce, vzpomínek a snů. Horské předěly a svahy se objevovaly a mizely a přes hluboké lesy nížin za Vlčími hřbety je bylo možné zahlédnout nad hrbatými vrcholky. V poledne měli už předěl za zády a vydali se cestou dolů.

Krátce nato si uvědomili, že existuje Bystřina. Slyšeli ji dlouho před tím, než ji zahlédli — byl to hluboký pronikavý řev daleko za zalesněným hřbetem, který se vypínal vysoko a jeho zubatá silueta byla vidět proti obloze Východní země. Valilo se to k nim jako neviditelná vlna, hluboký a těžkopádný hřmot, který rozrýval zemi. Potom se zdálo, že to zachytil vítr, zesílil ten hlomoz natolik, až to znělo jako údery hromu. Cesta před nimi se vyrovnala a stromy začaly houstnout. Na vrcholu hřbetu mrznoucí vodní tříšť a hustá valící se mlha přikryla všechno kromě matného náznaku vzdálené modři z polední oblohy, která se teď ztrácela nad změtí větví lesních stromů s vlhkou, mechem porostlou kůrou a lesknoucími se vlhkými listy v barvách země. Dál cesta před nimi vedla do kopce znovu přes kamení a popadané stromy, které se přízračně vynořily z mlhy jako nehybní obři. A pořád to byl jenom zvuk, obrovský a ohlušující.

Přesto ale pomalu, jak se pěšina vinula a horský hřeben se přibližoval, mlha se pod nápory větru začala rozplývat; vanul přes vrcholek země, z Dračích hřbetů do nížin na východě. Před nimi se otevřelo údolí; jeho zalesněné svahy byly temné a hrůzu nahánějící ve stínu horských štítů pod horskými předěly do zlata zbarvenými sluncem. A tam nakonec našli zdroj hlomozu — vodopád. Děsivý tyčící se sloup pěnící bílé vody divoce se valící puklinou ve skále útesu; padal stovky stop dolů skrze oblaka mlhy a vodní tříště, které hustou vrstvou pokrývaly celý západní konec údolí, dolů do veliké řeky, jež se kroutila a

protékala mezi skalami a stromy, až se ztrácela z očí.

Všichni tři zastavili své koně.

„Bystřina.“ Allanon ukázal na vodopády.

Brin shlížela beze slov. Připadalo jí, že stojí na kraji světa. Nedokázala popsat, co v tu chvíli cítí, jen to, co vidí. Sotva sto yardů pod ní se voda Bystřiny tříštila a řítila přes skálu a skrze puklinu v obrovském představení, při němž se jí tajil dech a které ji naplňovalo úžasem. Daleko za údolím, do něhož se voda vlévala, se na horizontu rýsovala vzdálená Východní země, lehce se chvěla přes vodní tříšť unášenou větrem od vodopádu, měla barvy vybledlého a časem opotřebovaného obrazu, jas byl zastřený. Neúprosná mlha omývala venkovance snědý obličej a pronikala do jejích dlouhých černých vlasů a lesnického oblečení jako drobný déšť. Zamrkala očima, aby se té vody zbavila, a hluboce vdechla chladný, těžký vzduch. Nedokázala vysvětlit jak, ale měla pocit, jako by se znovu narodila.

Potom jim Allanon naznačil, aby šli dál, a všichni tři se vydali cestou po vnitřním svahu zalesněného údolí, směřovali k prasklině v čelní stěně útesu, odkud vodopád tryskal. V řadě za sebou se proplétali podrostem a šikmo narostlými borovicemi, které se tvrdošíjně držely kamenité půdy v těchto výškách, pokračovali po tom, co jim připadalo jako vyšlapaná a vyježděná pěšina, která vedla dolů podél vodopádu. Zdvihající se oblaka mlhy je obalila, byla vlhká a lepila se jí na kůži. Za okrajem horského hřbetu vítr ustal, jeho pronikavý hvízdot se ztrácel v tlumeném řevu vodopádu. Sluneční světlo rychle ustupovalo do stínu, příšeří zalilo lesnatou krajinu, přes niž cestovali, v postupných, stále temnějších vlnách.

Nakonec se dostali k místu, kam kaskáda dopadala, a pokračovali dál po ztemnělé stezce; konečně se vynořili z mlhy a stínu na teplé slunce. Jeli na východ, po říčním břehu hustou trávou ještě zelenou a svěží pod rozptýlenými borovicemi a duby se žlutým listím. Postupně řev vodopádu ustupoval a vzduch už nebyl tolik ledový. Ve stromoví kolem nich poletovali ptáci v náhlých návalech barev.

Život se znovu vrátil do země. Brin si vděčně oddechla, myslela si, jak se jí ulevilo, že je zase v čistých horách.

Potom náhle Allanon zastavil svého koně.

Skoro jako by si to Druid přál, byl les kolem nich klidný — hluboké, vrstvené ticho se snášelo na všechno jako rubáš. I další koně se zastavili. Venkovanka a horal se nejdříve dívali na velkého muže, potom jeden na druhého, v očích překvapení a ostražitost. Allanon se nepohnul. Prostě jenom seděl obkročmo na svém koni, nehybně zíral před sebe do stínů lesních stromů a naslouchal.

„Allanone, co...?“ začala se Brin ptát, ale on prudce zdvihl ruku a přerušil ji.

Nakonec se otočil a jeho hubený temný obličej byl napjatý a tvrdý, úzkýma očima se díval tak, jak ho ani venkovanka ani horal ještě nikdy neviděli. V tu chvíli, aniž by věděla, proč ji zaplavil ten pocit, Brin se najednou vyděsila.

Druid neříkal nic. Jen se usmál — rychlým, smutným úsměvem — a odvrátil se. Pokynul jim rukou, aby ho následovali, a vydal se mezi stromy.

Ujeli jenom kousek mezi rozptýlenými stromy a uvadajícím podrostem na místo, kde se před nimi otevřela strž blízko břehu řeky. Tam Allanon znovu zastavil svého koně a tentokrát sesedl. Rone a Brin udělali totéž. Tak tam stáli před svými koňmi, dívali se přes strž mezi houstnoucí stromy za ní.

„Co se děje, Allanone?“ dokončila tentokrát svoji otázku Brin.

Druid se neotočil. „Něco se blíží. Poslouchejte.“

Čekali, stáli vedle něj bez hnutí. Bylo teď takové ticho, že i jejich dech jim do uší zněl velice ostře. Brin v mysli zase našeptávalo její tušení, přišlo z deště a šedi Dračích zubů a našlo si ji. Strach se jí dostal až na kůži a ona se otřásla.

Najednou zaslechli zvuk, slabý a opatrný — jemný šelest uschlého listí, jako by, jím něco procházelo.

„Tamhle!“ vykřikl Rone a ukázal rukou.

Na vzdálené straně strže se cosi vynořilo ze stromů. Ještě to bylo ukryto v šeru a najednou se to zastavilo, všimlo si to trojice lidí, kteří ho pozorovali. Dlouho to tam v úkrytu stálo zcela nehybně, neviditelné oči se na ně upíraly, tichý stín v temnotě.

Potom to s jasným záměrem rychle vystoupilo ze stromů na světlo. Chlad, který Brin zcela opanoval, se teď proměnil v mráz. Ještě nikdy neviděla takové stvoření, jaké teď před nimi stálo. Vypadalo jako člověk, trochu se to napřímilo, pořád to bylo nachýlené a jeho dlouhé paže se volně komíhaly podél těla. Bylo to veliké silné stvoření, štíhlé, s vypracovanými svaly. Jeho kůže měla podivnou narudlou barvu a byla napjatá na jeho svalnatém těle; bylo to stvoření holé, jenom mělo hustý chomáč chlupů kolem přirození. Prsty na rukou i na nohou mělo zakončené velikými zahnutými drápy. Zdvihlo k nim obličej a byla to tvář nějakého groteskního zvířete, tupého a vyděšeného. Upíralo na ně své lesklé žluté oči a jeho rypák se rozevřel doširoka v odporné grimase; odhalilo spoustu zahnutých zubů.

„Co to je?“ zašeptal vyděšeně Rone Leah.

„To, co bylo přislíbeno,“ odpověděl Allanon jemně podivně zneklidněným hlasem.

Ten narudlý tvor popošel o několik kroků směrem k okraji strže. Tam se zastavil a čekal.

Allanon se otočil na venkovanku a horala. „To je Jachyra, stvoření z jiné doby, strašně zlé. V době před úsvitem člověka na něj pohádkové bytosti použily kouzlo, aby nemohl vstoupit do země. To bylo dokonce ještě před tím, než elfové vybudovali Hráz. Jenom kouzlo stejné moci ho mohlo znovu osvobodit.“

Napřímil se a přitáhl si černé oblečení těsněji k tělu. „Vypadá to, že jsem se mýlil — sžíravé přízraky napadlo, že bychom se mohli vydat touto cestou. Jenom na místě, jako jsou tyhle hory, na místě, kde magie ještě žije, může být takové stvoření jako Jachyra znovu osvobozeno. Přízraky před nás postavily protivníka mnohem nebezpečnějšího, než jsou samy.“

„Třeba se nám podaří zjistit, jak je nebezpečný,“ navrhl Rone odvážně a tasil ebenovou čepel Meče Leahů.

„Ne.“ Allanon ho rychle chytil za paži. „Tohle je moje bitva.“

Horal se podíval na Brin, hledal u ní podporu.

„Myslím, že jakákoli bitva na naší cestě je bitvou nás všech a všichni se do ní musíme zapojit.“

Ale Allanon zavrtěl hlavou. „Tentokrát ne, princi z Leahu. Dokázal jsi svoji odvahu a oddanost téhle dívce. Už nezpochybňuji ani jedno. Ale moc tohoto stvoření je nad tvoje síly. Musím se mu postavit jen já sám.“

„Allanone, nedělej to!“ vykřikla najednou Brin a popadla ho za paži.

Podíval se na ni, unavený obličej a oči prostupující vším, co by se snažila zakrýt maskou smutného odhodlání. Dívali se jeden na druhého a potom, aniž by dost dobře věděla proč, ho pustila.

„Nedělej to,“ opakovala znovu jemně.

Allanon natáhl ruku, aby se dotkl její tváře. Na vzdálené straně strže Jachyra vydal náhlý, ostrý výkřik, který otřásl tichem odpoledne — znělo to skoro jako smích.

„Nech mě jít s tebou!“ přemlouval ho Rone Leah a už zase vyrazil kupředu.

Druid se mu postavil do cesty. „Stůj, princi z Leahu. Počkej, až tě zavolám.“ Černé oči upřel na horala. „Do toho se nemíchej. Ať se děje cokoli. Slib mi to.“

Rone zaváhal. „Allanone, já nemůžu...“

„Slib mi to!“

Docela dlouhou dobu před ním horal vzdorně stál a potom váhavě přikývl. „Slibuju.“

Druid se naposledy podíval na venkovanku, byl to ztracený a vzdálený pohled. „Opatruj se, Brin Ohmsfordová,“ zašeptal.

Potom se obrátil a vydal se na sestup do strže.

Kapitola 25

Sluneční světlo se rozlévalo z bezmračné modré odpolední oblohy a vyleptávalo ostře Allanonovu vysokou, temnou postavu, jak kráčela proti pralesu. Teplo a sladké vůně podzimu se vznášely ve vzduchu jako znepokojující šepot Druidovým smyslům a přes lesy foukal jemný vánek a vlnil dlouhé, černé oblečení. Mezi břehy porostlými stále ještě letně zelenou trávou problikával proud Bystřiny, byl azurový a stříbrný, jeho záře se chladně odrážela v očích vysokého muže.

Neuvědomoval si nic, jenom kluzkou postavu s červenavou kůží, která se plížila jako kočka po vzdáleném svahu strže, zúžené žluté oči a rypák nakrčený v očekávání.

Prosím tě, vrať se! volala Brin beze slov v tichu své mysli, vyjádřila tak bez hlasu hrůzu známé předtuchy, která se najednou vrátila, aby ji děsila, a tančila v divoké škodolibé radosti na okraji jejího vidění.

Ta předtucha ji varovala právě před tímhle!

Jachyra se spustil na všechny čtyři, pod napjatou kůží se mu vlnily svaly a kolem huby se mu začaly dělat sliny. Po celé páteři měl ostny, které se s každým pohybem jeho těla ohýbaly, jak lezl na dno sluncem zalité strže. Čumák zdvihl nahoru proti temné postavě. Obluda podruhé zařvala — totéž odporné zavytí, které znělo do uší jako šílený smích.

Allanon se zastavil několik yardů od místa, kde se krčil. Bez pohnutí zůstal stát tváří v tvář té obludě. Na tvrdém temném obličeji se objevil výraz tak děsivého odhodlání, až se venkovance a horalovi zdálo, že žádná živá věc, jakkoli odporná, mu nemůže být soupeřem. Jachyra se příšerně zašklebil a v jeho roztažené mordě se ukázaly další zahnuté zuby. Ve žlutých očích bylo šílenství.

Děsivě dlouho se na sebe Druid a ta obluda koukali v hlubokém tichu podzimního odpoledne a celý svět kolem nich přestal existovat. Znovu se ozval Jachyrův smích. Ukročil stranou, byl to podivný kroucený pohyb. Potom s příšernou náhlostí udělal proti Allanonovi výpad. Nic se nehýbalo tak rychle jako on. Byla to jenom šmouha narudlého vzteku, jako by se vynořila přímo ze země, a pustila se do Druida.

Jachyra nějak minul. Allanon byl rychlejší než ten útočník, uklouzl stranou stejně rychle jako stín ztracený ve tmě. Jachyra skočil za Druidem, rozplácl se na zem, když dopadl. V okamžiku se otočil a vymrštil se na svoji oběť podruhé. Ale to už měl Druid napřažené ruce a tryskal mu z nich modrý oheň. Ten se do Jachyry zakousl a odhodil ho. Dopadl na zem a oheň ho pořád olizoval a spaloval a zatlačoval to zvíře na ústup, až se pak muselo zastavit u velikého dubu.

Překvapivě se Jachyra v okamžení postavil na nohy.

„Pane bože!“ zašeptal Rone Leah.

Znovu se vrhl na Allanona, vyskočil a podařilo se mu vykroutit kolem Druidova ohně, který dštil z prstů. Celý rozzuřený se vymrštil proti vysokému muži se smrtící rychlostí hada. Modrý oheň do něj tepal, odhazoval ho, ale přesto se mu podařilo drápy jedné ruky seknout po Druidovi, roztrhaly mu černé šaty a kůži až do masa. Allanon zavrávoral, snažil se po tom úderu znovu najít rovnováhu, oheň pohasl a změnil se v dým. Ve vysoké trávě několik stop od něj se Jachyra znovu postavil na nohy.

Obezřetně se oba soupeři obcházeli v kruhu. Druid měl před sebou natažené ruce, jeho tmavý obličej byla maska zuřivosti. Ale trávu, kterou kráčel, barvil karmínovými krůpějemi své krve.

Jachyra znovu doširoka otevřel svůj rypák, byl to zlý a pomatený škleb. Z narudlé kůže se zdvihaly pentle dýmu z míst, kde ji oheň vypálil, a přesto se zdálo, že obluda není raněna. Železné svaly se vlnily při každém jejím pohybu — v kluzkém a důvěrném tanci smrti, která si hledala oběť.

Znovu zaútočil rychlým nejistým výpadem, tak se dostal k Druidovi, ještě než si mohl připravit oheň. Allanon chytil pevně rukama zápěstí toho zvířete a zdvihl je tak, aby na něj Jachyra nedosáhl. Zlostně chňapal zahnutými zuby, pokoušel se zakousnout Allanonovi do krku. Zaklíněni do sebe se ti dva blížili a zase vzdalovali od strže, kroutili se a potili ve snaze získat převahu nad tím druhým.

Potom Druid s nesmírnou silou zdvihl Jachyru a přehodil si ho přes záda, zdvihl ho ze země a odhodil. V tu chvíli se rozhořel modrý oheň z konečků jeho prstů a pohltil tu obludu. Jachyra zlostně a děsivě zařval, při tom šíleném skřeku znehybněly všechny stromy kolem. V tom řevu byla bolest, přesto to ale znělo tak, jako by ho ta bolest naplňovala nevysvětlitelnou škodolibostí. Jachyra vyskočil ze sloupu ohně, všelijak se kroutil, aby se z něho vymanil, jeho mohutné zarudlé tělo bylo poseto skvrnami, z nichž vycházela pára — byly to stopy po modrém plameni. Stále znovu padal do zelené trávy, šílený a rozzuřený, byl zevnitř stravován ještě temnějším ohněm. Znovu se postavil na nohy, nakrčil rypák a objevily se lesklé zahnuté zuby; žluté oči měl jasné a odporné.

Brin si s hrůzou uvědomila, že bolest tomu netvorovi dělá dobře. Získává z ní uspokojení.

Za ní odfrkovali koně a couvali před zápachem, který Jachyra vydával, vzpínali se proti otěžím v horalových rukou. Ten se s obavami ohlédl, volal na zvířata, marně se je pokoušel zklidnit.

Jachyra se znovu vrhl na Allanona, udělal výpad skrze plamen Druidova ohně, který ho spaloval. Dostal se skoro až k muži v černém, znovu svými pařáty zaútočil a znovu Allanon v pravou chvíli uhnul, modrý oheň mocně obludu odhodil stranou.

Brin se na to všechno dívala, dělalo se jí z té pranice špatně, ale nedokázala odtrhnout oči. V mysli se jí pořád dokola opakovalo jedno — že Jachyra je příliš silný. Druid bojoval v tolika bitvách a přežil; ocital se tváří v tvář hrůzu nahánějícím stvořením černé magie. Ale s Jachyrou to bylo jiné. Jemu na životě a smrti nezáleželo, což odporovalo všem přírodním zákonům — bylo to stvoření šílenství, zuřivosti a bezúčelného ničení.

Z Jachyrova hrdla se vydral ohlušující skřek, když se ta obluda znovu vrhla na Allanona. Koně ve strachu ucouvli, otěže vytrhli Ronovi z rukou. Horal se zoufale snažil znovu je uchopit, ale nepodařilo se mu to a koně se divoce rozběhli zpátky k vodopádu. V několika vteřinách zmizeli mezi stromy.

Rone a Brin se otočili a sledovali boj tam dole. Allanon vztyčil ohňovou stěnu mezi sebou a útočníkem, plameny šlehaly na Jachyru jako nože, když se marně pokoušel tou stěnou projít. Druid tuhle stěnu udržoval záměrně, rozpažil ruce ve strnulém soustředění. Potom najednou rozmáchlým pohybem připažil a ohňová stěna jako síť spadla na Jachyru, a ten tak byl zničen. V jediné chvíli úplně zmizel, ztracený v běsnících plamenech. Kroutil se a otáčel, pokoušel se uniknout, ale oheň se urputně držel v jeho blízkosti, pevně ho ovládalo Druidovo kouzlo. Ať se Jachyra snažil sebevíc, nedokázal se vyprostit.

Brin stiskla Ronovi ruku. Možná...

Ale potom Jachyra najednou ostře vyrazil směrem od Allanona a z trávy ve strži, vrhl se mezi stromy v lese. Plameny ho pořád obklopovaly, ale oheň už pomalu ztrácel na síle. Vzdálenost mezi Druidem a zvířetem byla příliš velká a Allanon už ho nedokázal ovládnout. S vytím se zvíře vrhlo mezi borovice, a jak třáslo končetinami a trupem, oheň od něho odlétal na všechny strany. Suché dříví a jehličí vzplanuly a ze stínů se vyvalil dým.

Uprostřed strže Allanon unaveně svěsil ruce. Na okraji strže čekali Rone a Brin a bez jediného slova se upřeně dívali do kouřového šera, v němž to zvíře zmizelo. Les byl znovu tichý.

„Je pryč,“ zašeptal Rone nakonec.

Brin neodpověděla. Čekala.

Po chvíli se ve spálené a temné části shluku borovic něco pohnulo. Brin ucítila kdesi hluboko chlad. Jachyra vystoupil ze skupiny stromů. Plížil se na okraj strže, rypák měl

doširoka otevřený v té své odporné grimase, žluté oči mu plály.

Nebyl vůbec zraněný.

„Co je tohle za hrůzu?“ zašeptal Rone Leah.

Jachyra se znovu připlížil k Allanonovi, dech měl drsný a lačný. Z hrdla se mu vydralo hluboké dychtivé zakvičení, čumák měl vztyčený, jako by chtěl zavětřit Druidův zápach. Ve vysoké trávě před ním byla krvavá stopa toho muže, jasné šarlatové skvrny na zeleni. Jachyra se zastavil. Pomalu se k těm krvavým stopám sklonil a začal je olizovat. Skučení se najednou změnilo v hluboké spokojené vrnění.

Potom zaútočil. Jediným nejistým pohybem pod sebe složil zadní nohy a vrhl se na Allanona. Druid zdvihl ruce a natáhl prsty — byl ale příliš pomalý. Ta obluda už byla na něm, ještě než stačil přivolat oheň. Upadli do vysoké trávy, kutáleli se, jak byli do sebe zaklesnuti. Celý útok byl tak rychlý, že ta stvůra nalehla na Allanona dřív, než mu k uším dolehlo Brinino varovné volání. Modrý oheň vyšlehl z konečků Druidových prstů, spaloval zápěstí a předloktí útočníka, ale plameny nijak neúčinkovaly. Jachyra se drápy zaryl do Allanona, roztrhl mu šaty i kůži, zajel mu jimi až do masa, k samotné kosti. Druid cuknul hlavou dozadu, přes tmavý obličej mu přejel výraz bolesti, která přesahovala fyzické utrpení. Allanon se zoufale pokoušel to zvíře zapudit, ale Jachyra byl příliš blízko a Druid neměl prostor, který k působení nutně potřeboval. Příšerný útočník svým tělem přidržoval oběť na zemi a drápy a zuby bezhlavě rval a trhal tělo pod sebou.

„Ne!“ zařval najednou Rone Leah.

Odtrhl se od Brin, která se pokoušela ho zbrzdit, a vrhl se do strže, oběma rukama svíral široký meč s ebenovou čepelí. „Leah! Leah!“ křičel rozzuřeně. Na slib, který dal Druidovi, zapomněl. Nemohl jenom stát a dívat se, jak Allanon umírá. Jednou ho zachránil; možná se mu to podaří znovu.

„Rone, vrať se!“ křičela na něj Brin, ale marně.

Rone Leah se v okamžení přiblížil k bojující dvojici. Tmavá čepel Meče Leahů se zdvihla a obloukem snesla dolů, zajela hluboko do Jachyrova krku a ramen, vedená silou magie, rozťala svaly a kosti. Jachyra se napřímil, z hrdla se mu vydralo děsivé zavytí, jeho narudlé tělo sebou cukalo ve vzpřímené poloze, jako by bylo ničeno zevnitř.

„Zemři, ty obludo!“ rozzuřeně křičel Rone, když pod ním spatřil Allanonovo rozervané a zkrvavené tělo.

Ale Jachyra nezemřel. Prudce se rozmáchl jednou svojí svalnatou paží a s ohromující silou zasáhl horala do obličeje. Odletěl dozadu, povolil stisk Meče Leahů. V okamžení se na něj Jachyra znovu vrhl a celou tu dobu vyl v šílené rozkoši, skoro jako by se mu ta větší bolest nějak odporně a nepochopitelně líbila. Chytil Rona, ještě než dopadl, vzal ho do drápů a mrštil jím do strže, kde zůstal zhroucený ležet.

Potom se Jachyra napřímil. Tmavá čepel Meče Leahů byla pořád zabodnutá do jeho těla. Natáhnul se dozadu a vyndal ho, jako by to poranění vůbec necítil. Chvíli váhal, držel meč před svýma žlutýma očima a potom ho vyhodil vysoko do vzduchu nad Bystřinu; dopadl do proudu a voda jej rychle unášela jako kus suchého dřeva, pohupoval se a vířil.

Jachyra se otočil zpátky směrem k Allanonovi.

Bylo to velice překvapivé, ale Druid byl zase na nohou. Černé šaty měl potrhané a potřísněné svojí krví. Když to Jachyra viděl, zdálo se, že je úplně zběsilý. Vztekle zavyl a skočil.

Ale tentokrát se ho Druid nepokusil zastavit. Chytil Jachyru uprostřed skoku, velkýma rukama mu stiskl krk jako svěrákem. Nedbal na drápy, kterými mu trhal tělo, přimáčkl obludu k zemi, rukama ji pevně svíral. Jachyra řval a jeho narudlé tělo se kroutilo jako probodený had. Druid stisk nepovolil. Netvor otevřel doširoka rypák a zuby hryzal do vzduchu.

Potom náhle Allanon povolil a zaklínil mu ruce do otevřeného chřtánu. Vrazil je hodně hluboko. Ze sevřených prstů vyšlehl modrý oheň. Jachyra se svíjel v křečích a končetiny rozhodil do stran. Druidův oheň se propálil skrz to mocné tělo až k samotnému jádru jeho

bytosti. Jen chvíli se pokoušel vymanit. Potom z něho všude začal tryskat oheň a vybuchoval v oslnivých záblescích modrého světla.

Brin se odvrátila, kryla si oči před tou září. Když se podívala zpátky, klečel Allanon na hromadě zčernalého popela.

Brin šla nejprve k Ronovi, byl v bezvědomí a ležel celý pokřivený na zadním okraji strže, dýchal slabě a pomalu. Jemně ho narovnala, pečlivě mu prohmatala končetiny a trup, aby zjistila, jestli nemá nějaké zlomeniny. Žádné nenašla. Když mu vyčistila rány na obličeji, spěchala k Allanonovi.

Druid pořád klečel v popelu, který zbyl z Jachyry, paže měl těsně přitisknuté k tělu, hlavu skloněnou na prsa. Dlouhé černé šaty měl rozedrané a nasáklé krví.

Pomalu si k němu Brin klekla se sklíčeným výrazem v obličeji, když viděla, co se s ním stalo. Druid unaveně zdvihl hlavu, upřel na ni své tvrdé oči.

„Umírám. Brin Ohmsfordová," řekl tiše. Pokusila se zavrtět hlavou, ale zdvihl ruku, aby jí v tom zabránil. „Poslouchej mě, venkovanko. Tohle všechno bylo v předpovědi. V Břidlicovém údolí mi řekl stín Bremena, mého otce, že k tomu dojde. Řekl, že musím opustit zemi a že už se nevrátím. Řekl, že se to stane před tím, než ukončíme naši výpravu."

V návalu náhlé bolesti sebou trhnul, obličej se mu celý napjal. „Myslel jsem, že bych to třeba mohl udělat jinak. Ale přízraky... přízraky přišly na to, jak Jachyru osvobodit, možná věděly... nebo aspoň doufaly, že se s ním setkám zrovna já. Je to šílená stvůra. Živí se svou vlastní bolestí a bolestí jiných. Ve svém šílenství ubližuje nejen tělu, ale i duchu. Není proti němu obrana. Byl by se sám roztrhal na kusy..., jen aby mě viděl zničeného. Je to jed..."

Při těch slovech se začal dusit. Brin se k němu nahnula hodně blízko, spolkla bolest a strach. „Musíme ošetřit rány. Allanone. Musíme..."

„Ne, Brin, je po všem," skočil jí do řeči. „Není mi pomoci. Se mnou se musí stát to, co bylo předpovězeno." Pomalu přehlédl strž. „Ale musíš pomoci princi z Leahu. I v něm bude ten jed. Je teď tvůj ochránce..., sám říkal, že jím bude." Znovu se jí podíval do očí. „Věz, že jeho meč není ztracen. Kouzlo to nedovolí. Musí... si najít cestu k rukám smrtelníka..., řeka jej do takových rukou donese..."

Znovu se dusil při těch slovech, tentokrát to bylo mnohem horší, protože měl velké bolesti. Brin natáhla ruku a chytila ho. Zdvihla ho, těsně k sobě.

„Už nic neříkej," zašeptala a oči se jí zalily slzami.

Pomalu se od ní odtáhl, napřímil se. V místech, kde ho držela, měla ruce i paže zkrvavené.

Na jeho rtech se objevil letmý, ironický úsměv. „Přízraky si myslí, že já jsem ten, koho se mají bát — že já je mohu zničit." Pomalu zavrtěl hlavou. „Mýlí se. Tu moc máš ty, Brin. Ty jsi ta, jíž... se nemůže nic postavit."

Jednou rukou jí pevně sevřel paži. „Poslouchej mě dobře. Tvůj otec nedůvěřuje elfímu kouzlu; má obavy z toho, co může napáchat. Říkám ti, že k těm obavám má své důvody, venkovanko. Kouzlo může být věc světlá nebo černá pro toho, kdo jej vlastní. Možná vypadá jako hračka, ale hračka to nikdy nebyla. Buď velmi obezřelá, co se týče jeho moci. Má takovou sílu, jakou jsem nikdy neviděl. Uchovej si ji. Používej ji v dobrém a ona tě bezpečně dovede až na konec tvého putování. Používej ji správně a ona ti pomůže zničit Ildatch!"

„Allanone, já nemohu jít dál bez tebe!" vykřikla tiše a zoufale potřásala hlavou.

„Můžeš a musíš. Stejně jako v případě tvého otce... nikdo jiný není." Sklonil svůj temný obličej.

Němě přikývla, stěží ho slyšela, ztracená ve změti emocí, které ji ovládaly, když se pokoušela bojovat proti nevyhnutelnosti toho, co se dělo.

„Věk končí," šeptal Allanon a černé oči se mu blýskaly. „S ním musí skončit i Druidové."

Zdvihl ruku, aby ji něžně položil na její. „Ale víra, kterou za ně nesu, nesmí skončit, venkovanko. Musí zůstat s těmi, kdo žijí. Tu víru ti teď předávám. Nakloň se ke mně hodně blízko.“

Brin Ohmsfordová se sehnula, až byl její obličej přímo proti jeho tváři. Pomalu a bolestně Druid zasunul jednu ruku do svých potrhaných šatů k hrudi, potom ji znovu zdvihl, prsty měl smočené ve vlastní krvi. Jemně se dotkl jejího čela. Když na ní držel své prsty teplé jeho vlastní krví, mluvil jemně jazykem, jaký nikdy neslyšela. Něco z jeho doteku a jeho slov jako by do ní vsakovalo, naplňovalo ji to návalem rozjařenosti, která se jí přelila před očima ve vlně oslepující barvy, a potom zmizela.

„Co... cos mi to udělal?“ zakoktala.

Ale Druid neodpověděl. „Pomoz mi na nohy,“ nařídil jí.

Upřeně se na něj dívala. „Nemůžeš chodit, Allanone! Jsi vážně zraněn!“

Podivná, neznámá jemnost naplnila jeho tmavé oči. „Pomoz mi na nohy, Brin. Nemusím jít daleko.“

Váhavě ho objala pažemi a zdvihla ho ze země. V místě, kde klečel, jeho krev zbarvila trávu i Jachyrův popel.

„Allanone!“ Brin teď už plakala zcela bez zábran.

„Odveď mě k řece,“ zašeptal.

Pomalu, nejistě klopýtali prázdnou strží k místu, kde proud Bystřiny rychle plynul východním směrem mezi trávou porostlými břehy. Slunce pořád ještě zářilo jasně zlatě, bylo teplé a přátelské, jak rozjasňovalo podzimní den. Byl to den života, ne smrti a Brin v něm plakala — přece to s Allanonem nemůže takhle dopadnout.

Došli na říční břeh. Venkovanka opatrně pomohla Druidovi pokleknout; sklonil svoji temnou hlavu proti slunečnímu svitu.

„Až bude tvá cesta u konce. Brin.“ řekl jí, „najdeš mě tady.“ Zdvihl k ní obličej. „Teď odstup.“

Celá sklíčená odstoupila kousek od něho. Slzy jí stékaly po obličeji a rukama udělala prosebné gesto směrem ke skrčené postavě.

Allanon se na ni dlouho díval, potom se odvrátil. Krví zbrocenou paži zdvihl směrem k Bystřině a napjal ji. Proud se náhle uklidnil, hladina zůstala nezčeřená — jako na krytém rybníce. Všechno kolem prostoupilo podivné, prázdné ticho.

Po chvíli začala voda uprostřed mohutně vířit a z hlubin řeky se ozvaly výkřiky, jež pocházely z vod Ramene podsvětí — vysoké a ostré. Bylo je slyšet jenom chvíli a potom zase všechno utichlo.

Allanonovi klesla ruka podél těla a sklopil hlavu.

Potom se z Bystřiny vynořila přízračná Bremenova postava. Stín se vztyčil a zůstal nad řekou, vyčerpaný a věkem shrbený. V odpoledním slunečním svitu byl šedý a téměř průhledný.

„Otče,“ zaslechla Brin Allanonovo jemné volání.

Stín postoupil dopředu, klouzal bez pohybu na klidné říční hladině. Přišel k místu, kde klečel Druid. Tam se pomalu sklonil a uchopil do svých paží poraněnou postavu. Bez jediného ohlédnutí se vydal zpátky přes vodu a v náruči pevně svíral Allanona. Znovu se zastavil uprostřed Bystřiny a voda pod ním divoce vířila, syčela a odpařovala se. Potom se pomalu nořil zpátky do řeky a poslední Druid jí zmizel z dohledu. Bystřina byla ještě chvíli klidná a potom účinek kouzla pominul a voda se znovu rozproudila východním směrem.

„Allanone!“ zavolala Brin Ohmsfordová.

Osamělá na břehu řeky se dívala přes rychle plynoucí vodu a čekala na odpověď, které se jí nikdy nedostalo.

Kapitola 26

Když Mwellret Stythys zajal Jaira při pádu pevnosti trpaslíků Capaal, vedl ho na sever přes anarskou divočinu. Šli podle ohybů a zátočin Stříbrné řeky, která se jako stuha vinula mezi stromy a kravinami, přes útesy a přes průrvy, dostali se hluboko do pralesů a do všudypřítomné temnoty. Celou dobu jejich putování měl venkovan v ústech roubík a byl uvázaný na řemeni jako zvíře. Jenom když byl čas k jídlu, mu Stythys pouta sundal, aby se mohl najíst, a celou dobu ho vždycky sledovaly Mwellretovy chladné hadí oči. Šedé deštivé hodiny se vlekly v pomalé agonii, jak pokračovali ve svém putování, a všechno, co bývalo součástí venkovanova života, jeho přátelé a společníci, jeho naděje a sliby, jako by se ztratily s nimi. Lesy byly vlhké a páchnoucí, naplněné otrávenou vodou ze Stříbrné řeky, ucpané hnijícími uhynulými keři, a stromy rostly tak hustě, že celá obloha byla zakrytá změtí jejich kmenů a větví. Jenom řeka jim dávala pocit směru, jak líně plynula — černá a odporná.

Na sever v těch dnech kráčeli i další lidé, i oni měli namířeno hluboko do Anaru. Na široké cestě podél Stříbrné řeky, které se Mwellret opatrně vyhýbal, postupovaly karavany vojáků skřetů a jejich zajatců ve vytrvalém průvodu, brodili se bahnem se svojí celou válečnou kořistí. Zajatci byli svázáni v řetězech — muži, kteří byli obránci Capaalu. Klopýtali v dlouhých řadách, sháněni jako dobytek do stáda — trpaslíci, elfové a hraničáři, k smrti vyčerpaní, ubití a bez sebemenší naděje. Jair se na ně podíval skrze stromy nad cestou, po níž kráčeli, a v očích měl slzy.

Armády skřetů z Šeré stopy rovněž kráčely po cestě, směřovaly na jih ve velkých, neukázněných skupinách, jak spěchaly, aby se mohly přidat k těm kmenům, které už vstupovaly do zemí trpaslíků. Přišly jich tisíce, ponuří a děsiví, jejich tvrdé žluté obličeje se kroutily v posměšcích, když pokřikovali na ty zoufalé zajatce, jak procházeli kolem nich. Sžíravé přízraky přišly také, i když jich bylo jen o trochu víc než hrstka, byly to temné a přízračné postavy, které kráčely osaměle a jimž se všichni vyhýbali.

Cestou se počasí zhoršilo. Obloha se zatáhla bouřkovými mračny a spustil se prudký liják. Blesk oslnivě roztínal oblohu a dunivé burácení se neslo promočenou zemí. Podzimní stromy se nakláněly, zbarvené listy se snášely na zem a dopadaly na mokřinu; půda se proměnila v bláto. Na les se snesla ponurá šeď a zdálo se, že se obloha tiskne na zem a pokouší se zadusit veškerý život.

Jair Ohmsford měl pocit, že to tak může dopadnout, jak se bezmocně potácel divokými křovinami, tažený za kožené opasky, které v rukou svíral ten v černém oblečení před ním. Chlad a vlhkost ho hluboko prostupovaly. Jak míjely hodiny, vyčerpání si bralo svoji daň. Dostal horečku a mysl mu začala bloudit. Obrazy, jak se dostal do takhle politováníhodného stavu, se mu mísily se vzpomínkami z dětství ve zdeformovaných útržcích, které se vznášely v jeho zmatené mysli a mizely. Chvílemi nebyl zcela při smyslech a podivné a děsivé vize jej proměňovaly v trosku, kradly mu myšlenky jako zloději. Dokonce i když byly chvíle, kdy jej horečka tolik nesužovala, temné zoufalství kalilo jeho myšlenky. Teď už nemáš žádnou naději, šeptalo mu. Capaal, všichni obránci, kteří mu vládli, a všichni tvoji přátelé — nic z toho už není. Jejich obrazy ve chvíli porážky se mu mihly hlavou s oslepující jasností blesku, který se míhal skrze klenbu stromů: Garet Jax, kterého Kraken stáhl hluboko do šedých vod Cillidellanu; Foraker a Helt pohřbení pod sutinami zbořených kamenných stěn, které strhli svou černou magií poutníci; Slanter běžící podzemními chodbami pevnosti před ním, aniž by se ohlédl, a nic nevidí. Dokonce i Brin, Allanon a Rone se občas vynořili, ztracení kdesi hluboko v Anaru.

Někdy se mu vracely myšlenky na krále Stříbrné řeky, jasné a podivně naléhavé, naplněné kouzlem a mysteriem toho starého muže. Pamatuj si, šeptaly jemným,

úzkostným tónem. Nezapomeň, co musíš udělat. Ale zdálo se, že to zapomněl. Pod tunikou měl před zvědavýma Mwellretovýma očima schované kouzelné dary od toho starce — křišťál vidění a kožený váček se stříbrným prachem. Pořád je ještě měl a hodlal si je ponechat. Ale jejich smysl byl podivně nejasný, ztracený v návalech horečky, skrytý v klikatých záhybech jeho mysli.

Nakonec, když se zastavili, aby přenocovali, si Mwellret všiml, že má horečku, a dal mu vypít lék — směs obsahu váčku, co měl za pasem, s pohárem černého hořkého piva. Venkovan se pokusil nápoj odmítnout, ale Mwellret mu ho vnutil. Zanedlouho usnul a tu noc ho ve spánku nic nevyrušovalo. Za úsvitu dostal další hořký lektvar a se soumrakem druhé noci začala teplota klesat.

Tu noc spali v jeskyni ve vysokém horském hřebeni, který se tyčil nad temnou říční zátočinou; bylo tam větší sucho a tepleji než tam, kde spali předchozí noci, nebylo tam tolik nepříjemných věcí, které je sužovaly v otevřeném lese. Právě tuhle noc Jair začal hovořit se svým věznitelem. Dojedli mleté kořeny a sušené hovězí maso a zapili to trochou hořkého piva; teď seděli v temnotě čelem k sobě, choulili se do svých plášťů proti nočnímu chladu. Slyšeli venku déšť, jak pomalu a vytrvale dopadá na stromy, kameny a rozblácenou půdu. Mwellret nedal už venkovanovi do úst roubík, jak to dělal v předchozích dvou nocích, ale nechal mu ho volně viset na krku. Seděl a díval se na Jaira, jeho chladné oči se leskly, jeho hadí obličej byl jenom nejasný stín pod černotou jeho kutny. Nepohnul se, ani nepromluvil. Prostě tam seděl a pozoroval venkovana, který dřepěl proti němu. Minuty míjely a nakonec se Jair rozhodl, že tu obludu přiměje k rozhovoru.

„Kam mě vedeš?“ odvážil se opatrně zeptat.

Štěrbiny očí se zúžily ještě víc a v tu chvíli si venkovan uvědomil, že Mwellret čekal, až zapřede rozhovor. „Jdeme do Vyssokých hor.“

Jair zavrtěl hlavou, nerozuměl tomu. „Vysokých hor?“

„Hory pod Krkavčími šštíty, elfíččku,“ zasyčel.

„Nějakou dobu tam zůsstanešš. Zavřu tě do vězzení v Dun Fee Aranu!“

Jairovi se sevřelo hrdlo. „Do vězení? Ty mě chceš zavřít do vězení?“

„Moji hossté tam zůsstávají,“ skřípal Mwellret a jemně se smál.

Venkovan ztuhl při zvuku toho smíchu a snažil se ze všech sil ovládnout strach, který ho zaplavoval. „Proč mi to chceš udělat?“ ptal se rozzlobeně. „Co ode mě chceš?“

„Hss!“ Vztyčil křivý prst. „Ccopak to elffík sskuteččně neví? Nevidí to ssnad?“ Zahalená postava se naklonila k němu blíž. „Tak posslouchej, ččlovíččku. Posslouchej! Nášš lid byl nadaný, byli to páni žživota v horách. Ččerný mág k nám přiššel, užž je to sspoussta let, a byl uzzavřen obchod. Malí sskřeti budou possíláni do sslužby k Černému mágovi, jesstli nechá našše lidi na pokoji a zůstaneme tak pány v horách. Černý mág to udělal, a kdyžž přiššel jeho ččass, opusstil zemi. Ale my jssme vytrvali. Žžijeme!“

Křivé prsty se pomalu kroutily. „Potom přišši poutnícci, vylezzli zz temné jámy Maelmordu, vyššplhali do naššich hor. Že prý ssloužší kouzzlu Ččerného mága. Chtějí, abychom opusstili ssvůj domov. Abychom sse vzzdali lidiččkám, cco nám ssslouží. Obchod teď nicc nezznamená. Odmítáme poutníky, přízzraky. Ale něcco sse nám sstalo. Onemoccněli jssme a umíráme. Nerodí se malí. Nášš lid mizzí. Roky plynou a náss zzbyla jen hrsstka. Sstejně poutnícci říkají, že mussíme odejít zz hor. Je náss mocc málo a poutnícci náss vyžženou!“

Potom zmlkl, jeho zelené štěrbinové oči se přímo vpalovaly hluboko do venkovanových, byly plné zlosti a hořkosti. „Chtěli, abych zzemřel — poutnícci, přízzraky. Ččerní pekelnícci. Jenžže já žžiju!“

Jair zíral na tu obludu. Stythys připouštěl, že Mwellreti v dobách Shey Ohmsforda prodali Černému mágovi životy horských skřetů, aby je mohl využít pro boj proti Jižní zemi v přerušené Třetí válce ras. Mwellreti to udělali, aby si uchovali nadvládu na svým horským královstvím v Krkavčích štítech. Bylo to, jak říkal Foraker a jak se trpaslíci domnívali. Ale potom přišly sžíravé přízraky, získaly temná kouzla Černého mága.

Východní země teď měla být jejich a Krkavčí štíty už Mwellretům nenáleží. Když se ještěrky postavily na odpor, přízraky jim způsobily choroby a zničily je. Tak byli Stythysové skutečně vyhnáni z rodné země, aby je našli trpaslíci a vzali je do Capaalu...

„Ale co to všechno má společného se mnou?“ chtěl vědět a pojal nepříjemné podezření.

„Kouzzlo!“ zasyčel hned Mwellret. „Kouzzlo, příteli! Chcci, cco mášš ty! Píssně, cco zzpívášš, mussí být moje! Ty mášš kouzzlo; mussíšš mi ho dát!“

„Ale já nemůžu!“ vykřikl Jair nespokojeně.

Šupinatý obličej se zkroutil clo grimasy. „Nemůžžešš, příteli? Ssíla kouzzel sse zzasse mussí dosstat do rukou mého lidu — ne přizzrakům. Vššak mi to ssvoje kouzzlo dášš. Ve vězzení mi ho dášš. Uvidíšš.“

Jair uhnul pohledem. Se Stythysem to bylo stejné jako se skřetem sedtem Spilkem — oba chtěli ovládnout něco, co jim Jair nemohl dát. Kouzlo písně přání patřilo jemu a jen on je může používat. Mwellretovi bude k ničemu, stejně nepoužitelné, jako bylo pro sedta.

A potom jím projela mrazivá myšlenka. Co když to Stythys ví? Co když Mwellret ví, že kouzlo získat nemůže, ale že je musí použít prostřednictvím Jaira? Venkovan si vzpomněl, co se mu stalo v té cele v Capaalu — jak ho Mwellret přinutil odhalit kouzlo...

Zhluboka se nadechl. Sakra! Co když Stythys ví — nebo má dokonce podezření — že existují ještě další kouzla? Co když cítí přítomnost křišťálu vidění a stříbrného prachu?

„Nemůžeš je mít,“ zašeptal, skoro ještě dřív, než si uvědomil, co říká. V jeho hlase byl náznak zoufalství.

Mwellret mu odpověděl jemným zasyčením. „Vězzení zzmění tvoje myššlení, ččlovíččku. Uvidíšš.“

Jair Ohmsford potom byl dlouho vzhůru, zase měl roubík a byl svázaný, byl ztracen v temnotě svých myšlenek, když naslouchal zvukům deště a pravidelnému dýchání spícího Mwellreta. Stíny byly všude kolem vchodu do malé jeskyně; venku vítr honil bouřkové mraky nad promočeným lesem. Co má dělat? Za sebou má svoji výpravu a své rozbité plány na záchranu Brin. Před sebou vězení skřetů Dun Fee Aran. Jakmile ho jednou zavřou do těch stěn, je možné, že se odtud už nikdy nedostane, protože Mwellret ho tam mínil držet, dokud se nedozví všechno o tajemstvích elfího kouzla. Ale on se těch tajemství nikdy nevzdá. Má je užívat jenom on, a to ve službách krále Stříbrné řeky výměnou za život své sestry. Nikdy se jich nevzdá. Přesto ale cítil, že navzdory svému rozhodnutí a ať v sobě sebere jak chce velikou sílu, aby odolal svému věznitеli, dříve nebo později si Stythys najde způsob, jak z něj ta tajemství dostat.

Kdesi v dáli řádila bouře, valila se přes lesy, hluboká a zlověstná. Ještě zlověstnější bylo venkovanovo zoufalství. Trvalo ještě dlouho, než ho přemohlo vyčerpání a nakonec usnul.

Jair a Mwellret se znovu vydali na pochod na sever s úsvitem třetího dne, trmáceli se deštěm, mlhou a promočeným lesem a v poledne došli do Vysokých hor. Hory byly tmavé a zubaté, shluk polámaných vrcholků a skalních útesů nad Stříbrnou řekou v místech, kde vytékala z vysokých lesů pod Krkavčími štíty. Ti dva vylezli do jejího středu, pozřela je mlha, která lnula ke skalám, až nakonec, jak dne ubývalo a vkrádala se noc, stáli na útesu, z něhož bylo vidět pevnost Dun Fee Aran.

Dun Fee Aran byl roztažený, jakoby hradní soubor stěn, věží, pozorovatelen a cimbuří: Celá pevnost byla na pohled šedá a ponurá, jak se před nimi v dešti vynořila; Jair cítil, že i za nejkrásnějšího počasí by vypadala stejně. Mlčky klopýtali mezi stromy, vysoký Mwellret v plášti vedl pokulhávajícího venkovana, procházeli křovinami a kleči na skoseném povrchu do promočeného tábora. Skřeti stopaři a členové družiny všech hodností a postavení se trmáceli kolem nich po zablácené půdě, proti dešti se chránili plášti s kápěmi a byli zabráni do svých myšlenek. Nikdo se jich na nic neptal. Nikdo jim nevěnoval zvláštní pozornost. Přešli přes ochranné valy a průchody, přes stěny a zvýšené chodníčky, dolů po schodech a chodbami. Noc se vkrádala a světla ubývalo. Jair měl pocit, jako by se nad

ním zavřel celý svět. Cítil odporný zápach toho místa, zavřené a čpavě smrduté cely a lidská těla. Životy tu byly utráceny bez nějakého většího přemýšlení, cítil to s mrazením v zádech. Životy byly v těchto stěnách zavřeny a zapomenuty.

Před nimi se vynořila obrovská čtvercová stavba, místo oken měla jen úzké škvíry mezi kameny, dveře byly masivní a pobité železem. Vstoupili do této budovy a obklopilo je ticho.

„Vězzení, elfíčku," šeptal Jairovi Mwellret.

Procházeli labyrintem temných a stinných chodeb s mnoha dveřmi; zrezavělé šrouby a závěsy a spousta pavučin napovídala, že tudy už dlouho nikdo nešel. Jairovi bylo chladno a cítil se prázdný, když se díval na celé řady takových dveří. Dusot jejich bot se tupě ozýval v tichu a jenom vzdálený zvuk železem otesávaného kamene doléhal k jejich uším. Jair stísněně přejížděl očima po stěnách, které se tyčily kolem něj. Jak se odtud vůbec dostanu? ptal se sám sebe v duchu v tichu své mysli. Jak najdu svoji cestu?

Potom před nimi v chodbě vzplála louč a uviděli malou postavu zahalenou v plášti. Byl to starý skřet, žlutý obličej měl zdeformovaný nějakou bezejmennou nemocí tak odporně, až se Jair vzepřel ve svých kožených poutech. Stythys přistoupil ke skřetovi, sklonil se nad toho ošklivého člověka a prsty udělal několik tajemných znamení. Skřet mu odpověděl v podobném duchu; rychlým pohybem jedné své křivé ruky jim pokynul, aby šli za ním.

Šli hlouběji do vězení, světlo světa zcela zmizelo za slepencem kamene a malty. Jenom louč jim ukazovala cestu, hořela a kouřila do černoty.

Nakonec se zastavili před železem pobitými dveřmi, podobnými stovkám těch, co předtím míjeli. Skřet rukama pevně sevřel kovové závory a s trhnutím povolil západku. S ostrým skřípotem se otevřel široký vchod. Stythys se ohlédl na Jaira, potom zatáhl za řemínek a vedl ho dál do místnosti vzadu. Byla to malá, těsná cela, úplně prázdná až na hromadu slámy v jednom koutě a dřevěné vědro vedle dveří. Jedinou uzounkou skulinou ve vzdálené stěně cely pronikal maličký paprsek šedého světla zvenčí.

Mwellret se otočil, uvolnil Jairovi řemeny a vyndal mu roubík z úst. Hrubě do venkovana strčil a odhodil ho na lůžko ze slámy.

„Tohle je tvoje, elfíčku. Tohle teď bude tvůj domov, dokud mi neřekneš o kouzzlech." Křivým prstem ukázal na shrbenou postavu skřeta za sebou. „Tvůj žžalářník, elfíčku. Je to můj ččlověk. Sstále possluššný. Je hluchoněmý — nemluví ani nesslyšší. Píssně kouzzel na něj vůbecc nezzabírají. Bude sse o tebe sstarat a dávat ti jísst." Odmlčel se. „A taky ti bude ubližžovat, jesstli sse mu nepodřídíšš."

Skřetův zohyzděný obličej se obrátil směrem k venkovanovi, když Stythys hovořil, ale Jairovi se nepodařilo odhalit nic z myšlenek za ním. Zachmuřeně se rozhlédl.

„Rekneš mi, cco mussím vědět, elfíčku," zašeptal najednou Mwellret. „Řekni mi to, nebo sse odtud nikdy nedosstaneš!"

Chladný hlas zůstal viset v tichu malé místnosti, když se žluté oči zadívaly hluboko do Jairových. Potom se Stythys otočil a vydal se zpátky přes celu ke dveřím. Skřet-žalářník se také otočil, křivýma rukama sevřel železem pobité dveře za šroub petlice a pevně je zavřel.

Jair byl skrčený ve tmě a poslouchal, dokud zvuky jejich kroků neztichly docela.

Minuty se proměnily v hodiny, jak bez hnutí seděl v cele, naslouchal tichu a myslel na to, do jak beznadějné situace se dostal. Jak tam seděl, zaútočily na jeho nozdry zápachy, byly odporné a štiplavé, smíšené s pocitem zoufalství, který jej neoblomně zaplavoval. Byl teď vyděšený, tak vyděšený, že se jen stěží dokázal přinutit, aby myslel. Nikdy ho to nenapadlo za celou tu dobu — od toho, co opustil domov ve Stinném dolu, co uprchl skřetům, kteří ho honili, až teď se poprvé dostavila.

Nezvládneš to, našeptávala mu.

Plakal by, kdyby to šlo, ale slzy se nějak nedostavovaly. Možná se až moc bál. Přemýšlej o tom, jak se odtud dostaneš, přikazoval sám sobě. Odevšad vede vždycky nějaká cesta.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Co by v takové situaci dělal Garet Jax? Nebo třeba Slanter? Slanter vždycky věděl jak ze všeho ven, dokázal se vysekat odevšad. Dokonce i Rone Leah by na něco přišel.

Myšlenky mu chvíli poletovaly sem a tam, toulaly se mu vzpomínkami na to, co bylo, bez jakékoli námahy plynně přecházely v představy, co by se ještě mohlo stát. Všechno to byla fantazie, falešné zpodobnění pravdy proměněné v šílenství jeho vlastního zoufalství, aby se staly tak, jak si to sám přál.

Potom se nakonec přinutil vstát a přecházet po své malé cele, prozkoumával, co tam všechno viděl, dotýkal se vlhkého chladného kamene a díval se na paprsek šedého světla, který z oblohy pronikal průduchem ve stěně. Chodil po celé kobce, bez určitého cíle, čekal, až se jeho emoce uklidní a jeho myšlenky usadí.

Najednou se rozhodl, že použije křišťál vidění. Jestli má mít nějaký pocit času, který mu zbývá, musí zjistit, co se stalo s Brin.

Spěšně vyndal křišťál na stříbrném řetízku z úkrytu své tuniky. Upřeně se na něj díval, jemně ho držel ve svých dlaních. Slyšel hlas krále, jak mu šeptá a upozorňuje ho, že tohle bude způsob, jak může sledovat postup Briti. Stačí mu jenom zazpívat...

Jemně zpíval. Nejdříve se jeho hlas neozýval, byl přidušený emocemi, které jej stále opanovávaly. Přesto se obrnil proti vlastnímu pocitu nejistoty a zvuk písně přání naplnil jeho maličkou celu. Téměř okamžitě se křišťál rozzářil, ostré světlo vyšlehlo do šera a zahánělo před sebou stíny.

Hned viděl, že vychází z malého ohně a před sebou měl Brinin obličej, bylo jasné, že se upřeně dívá do plamenů táborového ohně. Hezký obličej si držela v dlaních. Potom vzhlédla a vypadalo to, jako by něco hledala. Byly na ní vidět stopy únavy a obav a vypadala skoro vyčerpaná. Potom se podívala znovu dolů a povzdechla si. Lehce se zachvěla, jako by potlačovala vzlyk. Všechno, co z ní Jair viděl, jako by propadlo zoufalství. Ať se jí přihodilo cokoli, bylo to zcela zjevně něco nepříjemného...

Jairův hlas se zlomil, jak ho zaplavily obavy o sestru, a obraz zachmuřeného obličeje jeho sestry se zavlnil a zmizel. Venkovan upřeně shlížel dolů v ohromeném tichu na křišťál, který svíral v dlaních.

Kladl si otázku, kde je Allanon. V křišťálu po něm nebylo ani stopy.

Listy ve větru, našeptával mu hlas krále Stříbrné řeky v mysli. Zahyne.

Potom ve svých dlaních těsně sevřel křišťál a slepě upíral zrak do temnoty.

Kapitola 27

V anarských pralesích se rozhostila noc, když Brin Ohmsfordová uviděla světla. Blikala na ni jako světlušky přes clonu stromů a stínů, které se rozpínaly do temnoty. Byla malá, prchavá a vzdálená.

Zpomalila, pažemi rychle uchopila Rona, aby neupadl, jak klopýtal směrem k ní. Bolestná únava ničila její tělo, ale přinutila se udržet horala ve vzpřímené poloze, když na ni padal, jeho hlava jí poklesla na rameno, obličej měl horký a celý hořel, jak měl vysokou teplotu.

„...nemůžu najít, kde... ztratil, nemůžu najít...," mumlal nesouvisle a prsty svíral její ruku s takovou silou, až ji to bolelo.

Šeptala na něj, chtěla, aby slyšel její hlas a věděl, že je u něho. Prsty pomalu povolovaly stisk a horečnatý hlas ztichl.

Brin zírala před sebe do světel. Tančila mezi silnými větvemi lesních stromů, ještě pořád hustě obrostlých podzimním listím. Oheň! Zašeptala to slovo důrazně a to zcela potlačilo zoufalství a beznaděj, které ji mocně sužovaly od samotného začátku pochodu na východ od Bystřiny. Jak dávno se to teď zdálo! Allanon není, Rone je vážně raněný a ona zůstala sama. Když si to uvědomila, zavřela oči. Celé odpoledne až do noci šla podél toku Bystřiny východním směrem a doufala, modlila se, aby došla k jakémukoli člověku, který by jí mohl pomoci. Nevěděla, jak dlouho jde ani jak dalekou cestu má za sebou. Ztratila úplně pojem o čase a vzdálenosti. Věděla jenom, že se jí nějakým způsobem podařilo pořád jít.

Napřímila se, narovnala Rona. Vepředu jim světla blikala na pozdrav. Prosím! křičela beze slov. Prosím, jen ať tam naleznu pomoc, kterou potřebuji!

Vlekla se dál. Rone měl paži přehozenou kolem jejích ramen, tělo se ohýbalo podle jejího, jak klopýtal vedle ní. Větve stromů a křovin ji šlehaly do obličeje a po těle a ona před nimi skláněla hlavu. S vytrvalou houževnatostí kladla jednu nohu před druhou a pokračovala pořád dopředu. Už byla skoro u konce svých sil. Jestli tam nenajde pomoc...

Potom se najednou clona stromů a stínů rozestoupila a zdroj toho světla měla přímo před sebou. Před ní se vynořila budova, celá temná až na útržky žlutého světla, které unikalo ze dvou míst téhle čtvercové stavby. Zevnitř zaslechla hlasy, slabé a nezřetelné.

Chytila pevně Rona a přidala do kroku. Jak se přibližovala, rýsovala se ta budova stále zřetelněji. Nízká, přikrčená stavba se špičatou střechou postavená z trámů a postranic na kamenném základě.

Zastřešená veranda vybíhala před jednopatrový dům s podkrovím a u zadního traktu byla postavená stáj. U zábradlí byli uvázáni dva koně a mula, měli skloněné hlavy a spásali usychající trávu. V průčelí budovy byla řada oken zavřených na závoru a se zavřenými okenicemi na noc. Právě otvory v okenicích pronikalo světlo petrolejových lamp, které venkovanka viděla.

„Ještě kousek, Rone," šeptala, i když věděla, že jí nerozumí, ale mohl by vnímat její hlas.

Když byla tucet stop od té verandy, uviděla nápis, který visel na okapu zkosené střechy: OBCHODNÍ STŘEDISKO ROOKER LINE.

Nápis se jemně pohupoval v nočním větru, byl puklý a písmena tak vybledlá, že se dala jen těžko přečíst. Brin se na něj zběžně podívala a pak se ohlédla. Jediná věc vadila — že tam uvnitř byli lidé.

Vyšli na verandu, klopýtali a zakopávali na opršených prknech a opřeli se o dveře. Brin tápala po klice a hlasy uvnitř náhle ztichly. Potom venkovanka pevně stiskla kovovou rukojeť a těžké dveře se otevřely dokořán.

Tucet drsných obličejů se obrátilo směrem k ní a upřeně na ni zíraly. V jejich pohledech byla směsice překvapení a ostražitosti. Lovci kožešinové zvěře, poznala Brin skrze clonu dýmu a vyčerpání — vousatí a neupravení, oblečeni do obleků z odřené kůže a kožešin. Vypadali nevlídně, ve skupinkách posedávali kolem baru z dřevěných planěk položených napříč na překlopených pivních soudcích. Za pultem byla hromada zvířecích kožek a před pultem několik malých stolků se židlemi. Petrolejové lampy visely na trámech nízkého dřevěného stropu a vrhaly své tvrdé světlo proti nočním stínům.

Brin pažemi objímala Rona, stála mlčky mezi otevřenými dveřmi a čekala.

„To jsou duchové!“ zamumlal někdo od servírovacího pultu a ozvalo se šoupání nohou.

Zpoza pultu vyšel hubený vysoký muž jen v košili a zástěře a pomalu vrtěl hlavou. „To by si přece nepotřebovali otevírat dveře, ne? Prostě by rovnou prošli zdí!“

Zastavil se uprostřed místnosti. „Co se vám stalo, děvče?“

Brin si najednou mlhou únavy a bolesti uvědomila, jak asi musí těmhle mužům připadat. Klidně mohli být někým ze záhrobí — dvě unavené a ztrhané postavy, v mokrých a zablácených šatech, bílí v obličeji z vyčerpání, zavěšení jeden do druhého jako slámou vycpaní strašáci. Rone měl hlavu ovázanou pruhem látky nasáklým krví, ale i tak přes něj byla vidět ošklivá rána. Na zádech měl pochvu, v níž kdysi byl meč se širokou čepelí. Brin měla obličej špinavý a tmavé oči vyděšené. Stáli tam jako přízračná zjevení v rámu světla otevřených dveří a nejistě se pohupovali.

Brin se pokusila něco říct, ale z úst jí nevyšlo ani slovo.

„Pojďte mi pomoct,“ zavolal ten vysoký muž na ostatní u pultu a znovu šel dál dopředu, aby chytil Rona. „Tak dělejte, pomozte mi!“

Svalnatý zálesák rychle přistoupil a oba pomohli Brin a horalovi dojít k nejbližšímu stolku; usadili je na nízké stoličky. Rone se sklonil dopředu a zasténal, hlava mu klesla.

„Co se vám stalo?“ opakoval svoji otázku ten vysoký muž a přidržoval horala, aby neupadl ze židle. „Ten úplně hoří, jakou má teplotu!“

Brin ztěžka polkla. „Ztratili jsme koně u vodopádu, co vytéká z hor,“ lhala. „Už předtím byl nemocný, ale teď se to ještě zhoršilo. Šli jsme po břehu řeky až sem.“

„Tady je to moje,“ řekl jí ten vysoký muž. „Jsem tady obchodník. Jefte, dej těm dvěma pivo.“

Zálesák zmizel za pultem k jednomu soudku s pivem a pípou načepoval do dvou sklenic.

„A co takhle jedno zadarmo pro nás ostatní, Stebbe?“ zavolal jeden ze skupiny těch nepříjemně vyhlížejících mužů na vzdálenější straně pultu.

Obchodník na něj vrhl zlostný pohled, odhrnul si pramen vlasů na téměř holé temeno a obrátil se zpátky na Brin. „V těch horách nemůžete zůstat, děvče. Jsou tam horší věci než jenom horečka.“

Brin beze slova přikývla, polkla — v hrdle měla sucho. Po chvíli se zálesák vrátil se sklenicemi piva. Jednu dal venkovance, potom podepřel Rona a sledoval ho, jestli skutečně upije. Horal se pokusil sklenici uchopit a polknout štiplavou tekutinu a zakuckal se. Zálesák mu hned odtáhl sklenici od úst.

„Nech ho napít!“ ozval se znovu ten muž od pultu.

Další se zasmál. „Dyť je to zbytečný! Každej přece vidí, že ten chlápek dodělává!“

Brin se na něj zlostně podívala. Muž si toho pohledu všiml a pomalu šel k ní. Na širokém obličeji se mu rozlil povýšenecký úsměv. Ostatní z té skupiny šli za ním, mrkali na sebe a uchichtávali se.

„Něco se ti nezdá, holka?“ pošklebovalo se. „A copak, bojíš se...?“

Najednou byla Brin na nohou, sotva si uvědomovala, co dělá, když tasila z pochvy dlouhý nůž a ukázala mu ho těsně před očima.

„No, no,“ zakročil zálesák Jeft rychle, jemně ji strkal dozadu. „To snad nebude třeba, ne?“

Otočil se k tomu, co mluvil, postavil se přímo před něj. Zálesák byl velký muž a vyčníval

nad ostatní, co byli kolem pultu. Ti znejistěli a koukali se jeden na druhého.

„Jasně, Jefte, já to tak nemyslel," zamumlal útočník. Podíval se na Rona. „Jen mě udivila ta pochva. Ten kříž totiž vypadá jako královský." Tmavýma očima se podíval na Brin. „Odkud jste, děvče?"

Chvíli čekal, ale Brin mu odmítala odpovědět. „No nic." Pokrčil rameny. Se svými kamarády se zase vrátil na své místo k pultu. Sesedli se k sobě nad svými sklenicemi a začali si tiše povídat, otočení k nim zády. Zálesák se za nimi chvíli upřeně díval a potom si klekl k Brin.

„To je taková banda. Táboří západně od Klenutého hřbetu a vydávají se za lovce kožešin. Žijí ze svých chytračin a neštěstí druhých."

„Pijí tady a utrácejí čas už od rána." Obchodník zavrtěl hlavou. „Ale za pivo vždycky zaplatí." Podíval se na venkovanku. „Už je ti trochu líp?"

Brin se usmála. „Mnohem líp, děkuju." Podívala se na dýku ve svých rukách. „Nevím, co to se mnou je. Nevím, co jsem..."

„Tiše, zapomeň na to." Velký muž ji poplácal po ruce. „Jsi moc vyčerpaná."

Rone vedle něj slabě zasténal, na okamžik zdvihl hlavu, otevřel oči a zíral do prázdna. Potom se znovu sesul.

„Musím s ním něco udělat. Nějak mu srazit teplotu. Nemáte něco, co by mu pomohlo?"

Obchodník se ustaraně podíval na zálesáka, potom zavrtěl hlavou. „Takováhle horečka se jen tak nevidí, děvče. Mám tady posilující lék, ten by snad zabral. Můžeš ho tomu chlapci dát a počkat, jestli horečka klesne." Znovu zavrtěl hlavou. „Ale stejně by bylo nejlepší, aby se vyspal."

Brin přikývla trochu přihlouple. Měla potíže myslet jasně. Byla úplně vyčerpaná a dívala se na dýku. Pomalu ji znovu zasunula do pochvy. Co si myslela, že udělá? Za celý svůj život nikdy nikomu neublížila. Samozřejmě, ten muž od Klenutého hřbetu se choval povýšeně, možná ji i ohrožoval — ale byla vystavena skutečně opravdovému nebezpečí? Pivo ji hřálo v žaludku a trochu ji posílilo. Byla unavená a podivně sklíčená. Hluboko uvnitř měla podivný pocit ztráty.

„Tady není moc místa na spaní," říkal obchodník Stebb. „Vzadu ve stáji je sedlárna, kde v sezóně přespává můj pomocník. Tam můžete být. Jsou tam kamna a postel pro tvého přítele a sláma pro tebe."

„To by bylo krásné," zamumlala Brin a ke svému ohromení zjistila, že pláče.

„Klid, klid." Svalnatý zálesák ji vzal kolem ramen a zaclonil výhled těm od pultu. „Nedovol, aby to viděli, děvče. Teď musíš být silná."

Brin beze slova přikývla, otřela si slzy a vstala. „Už je to dobrý."

„Přikrývky jsou v dřevníku," řekl jí obchodník a zdvihl se také. „Pojď, ukážu ti to."

S pomocí zálesáka postavili znovu Rona Leaha na nohy a šli s ním dozadu do obchodu a dál krátkou potemnělou chodbou, která vedla kolem dveří skladišť. Brin se ještě jednou krátce podívala na muže za pultem a potom odešla. Nedělala si nic z pohledů těch mužů od Klenutého hřbetu.

Malé dřevěné dveře se otevřely do noci vzadu v budově a obchodník, zálesák, Rone a Brin šli ke stáji a sedlárně. Obchodník šel první, rychle zapálil petrolejovou lampu zavěšenou na dřevěném hřebu na stěně a potom otevřel dokořán dveře sedlárny, aby mohli vejít i ostatní. Místnost za nimi byla čistá, i když v ní byl trochu zatuchlý vzduch, na stěnách visely postraňky a postroje. V rohu byla malá železná kamínka, chráněná kamenným výklenkem. Blízko nich byla postel. Byla tam i dvě okna se zavřenými okenicemi.

Obchodník a zálesák vedli horala v horečce opatrně k lůžku, položili ho a přikryli ho dekami složenými na jedné straně. Potom zapálili v železných kamínkách, počkali, až se dřevo rozhořelo jasným plamenem, a přinesli pro Brin slamník z čerstvé slámy. Když už se chystali odejít, obchodník položil petrolejovou lampu na kamenný parapet vedle kamen a otočil se k Brin.

„Tady má lék na tu horečku.“ Podal venkovance malou, jantarově zbarvenou lahvičku. „Dej mu jen dva hlty — víc ne.“ Pochybovačně zavrtěl hlavou. „Doufám, že mu to pomůže, děvče.“

Odcházel dveřmi se zálesákem v patách. Potom se ještě jednou ohlédl. „Na těchhle dveřích je závora,“ řekl jí a na chvíli se odmlčel. „Zaklapni ji.“

Zavřel za sebou potichu dveře. Brin přešla místnost a zasunula závoru. Ještě zaslechla hlasy obchodníka a zálesáka.

„Je to ale cháska ti chlapi od Klenutého hřbetu,“ mumlal zálesák.

„To máš pravdu,“ souhlasil s ním obchodník.

Chvíli byli zticha.

„Je čas, abych se vydal svojí cestou,“ řekl zálesák. „Do tábora to je několik hodin.“

„Přeji ti bezpečnou cestu,“ odpověděl obchodník.

Odcházeli a jejich hlasy mizely.

„Měl bys být hodně opatrný, když máš tu sebranku vevnitř, Stebbe,“ poradil mu zálesák. „Bedlivě se opatruj.“

Potom slova definitivně utichla a oba odešli.

Brin se otočila zpátky k Ronovi v tichu sedlárny. Opatrně mu pomohla se posadit a donutila ho vypít dva hlty posilovacího nápoje, který dostala od obchodníka. Když lék polkl, uložila ho zpátky a přikryla.

Potom si sedla vedle kamen, zabalila se do deky a byla zticha. Na stěně malé místnosti se ve svitu jediné petrolejky před ní vynořil její vlastní stín jako temný obr.

Jedno polínko v kamnech s bouchnutím upadlo, jak pod ním prohořelo dříví na popel, a Brin se s trhnutím probudila. Uvědomila si, že dřímala, ale nevěděla, jak dlouho. Unaveně si promnula oči a rozhlédla se kolem sebe. Sedlárna byla tmavá a tichá, plamen petrolejové lampy byl slabý a osamělý ve stínech.

Hned pomyslela na Allanona. Těžko se smiřovala s tím, že Druid odešel a už není. Pořád ještě čekala, že každým okamžikem se ozve ostré zaklepání na dveře zavřené na závoru a zavolá na ni svým hlubokým hlasem. Jako stín, který se objeví a zase zmizí se světlem — takhle ho popsal Rone tu poslední noc před tím, než Druid zemřel...

Opanovala se, bylo jí podivně stydno za to, že na to i jenom pomyslela. Ale Allanon zemřel, odešel ze světa smrtelníků stejně, jako musí všichni, odešel ze Čtyřzemí v náruči svého otce — možná na místo, kde Bremen hlídal. Chvíli se v myšlenkách zaobírala touto možností. Je možné, že by vskutku odešel za svým otcem? Pamatovala si jeho slova: „Až bude tvá cesta u konce, Brin, najdeš mě tady.“

Znamenalo to snad, že i on se uzavřel do země existence nikoho mezi světem života a světem smrti?

V očích měla slzy a rychle si je setřela. Nemohla si slzy dovolit. Allanon zemřel a ona zůstala sama.

Rone Leah se neklidně pohnul pod přikrývkami, dýchal ztěžka a nepravidelně. Pomalu vstala a šla k němu. Hubený opálený obličej měl horký, suchý a napjatý, jak horečka zachvátila celé jeho tělo. Když se na něj dívala, na okamžik se zachvěl, jako by mu najednou byla zima, potom se napjal. Jeho rty zašeptaly slova, ale smysl postrádala.

Co s ním mám dělat? ptala se venkovanka bezmocně sama sebe. Kdybych tak měla zručnost svého otce. Dala jsem mu posilující nápoj od obchodníka. Zabalila jsem ho do přikrývek, aby byl v teple. Ale nevypadá to, že by mu něco z toho pomohlo. Co ještě mám dělat?

Nakazil ho Jachyrův jed, to věděla. Allanon říkal, že jed účinkuje nejen na tělo, ale i na ducha. Právě ten jed zabil Druida — a i když jeho poranění byla mnohem horší než ta Ronova, pořád to byl Allanon a mnohem silnější než princ z Leahu. Horalovo tělo by se jen sotva dokázalo vyrovnat i s lehčím zraněním.

Poklesla vedle jeho lůžka, jemně ho držela za ruku. Její ochránce. Smutně se usmála

— kdo teď ochrání jeho?

Myslí jí projely vzpomínky jako rtuť, pomíchané a zmatené. Takovou dlouhou cestu spolu ušli, aby skončili v téhle opuštěné, zoufalé noci. A za tu strašlivou cenu. Paranor už není. Allanon je mrtev. Dokonce i Meč Leahů, skutečný kouzelný předmět, který měli, je pryč. Jediné, co jim zůstalo, je píseň přání.

I když Allanon říkal, že píseň přání bude stačit...

Na hliněné podlaze ve stáji za dveřmi sedlárny se ozvaly kroky nohou obutých do vysokých bot. Po svých předcích měla elfí smysly a zaslechla ten zvuk ve chvíli, kdy by si ho jiní ani nepovšimli. Rychle pustila Ronovu ruku a vyškrábala se na nohy, zapomněla na únavu.

Někdo byl tam venku — někdo, kdo nechtěl, aby ho slyšela.

Jednou rukou obezřetně uchopila jílec dlouhého nože v pochvě za pasem, potom ho pustila. Nemůže to udělat. Neudělá to.

Západka na dveřích zachrastila a držela pořád.

„Kdo je tam?“ zavolala.

Z bezprostřední blízkosti za dveřmi se ozvalo bručivé nadávání a najednou do dveří sedlárny narazilo několik těžkých těl. Brin ustoupila dozadu, hledala jinou cestu ven. Žádná tam ale nebyla. Znovu ta těla narazila do dveří. Železná západka povolila se slyšitelným cvaknutím a pět temných postav vtrhlo do místnosti, slabé světlo petrolejové lampy se matně blýskalo na tasených nožích. Shlukli se na okraji stínu, opile něco brblali a mumlali, jak stáli proti ní.

„Jděte pryč!“ usápla se na ně, vlna zlosti a strachu jí projela tělem.

Na její slova reagovali smíchem a ten, který byl nejblíže, vstoupil do kruhu světla. Hned ho poznala. Byl to jeden z těch od Klenutého hřbetu, jeden z těch, o kterých obchodník Stebb říkal, že jsou zloději.

„Hezká holka,“ mumlal a jeho slova byla rozmazaná. „Pojď sem... ke mně.“

Všech pět postoupilo dopředu, rozestoupili se po ztemnělé místnosti. Mohla zkusit proběhnout kolem nich, jenomže to by musela opustit Rona, a to neměla ani v nejmenším v úmyslu. Znovu vzala pevně do ruky dlouhý nůž.

„Ale no tak, nedělej to...,“ zašeptal ten první muž a přistoupil k ní blíž. Najednou udělal výpad, rychlejší, než by Brin předpokládala vzhledem k tomu, jak byl opilý. Chytil ji za zápěstí a škubnul jí rukou od zbraně. V tu chvíli k ní okamžitě přistoupili i další, začali ji tahat za šaty a chtěli ji stáhnout dolů. Bojovala divoce, útočila na ně, ale byli mnohem silnější a ubližovali jí.

Potom se zdálo, že něco v ní klaplo stejně jako západka, když dveře sedlárny povolily. Myšlenky jí vířily hlavou a všechno se jí ztrácelo v oslepujícím vzteku. To, co se stalo potom, byl instinkt, pevný a rychlý. Zpívala, píseň přání znělá jinak než ty předchozí. „Naplnila temnou místnost zuřivostí, která šeptala o smrti a bezmyšlenkovitém ničení. Útočníci od ní ustupovali, oči a ústa otevřené dokořán v šoku a nevíře a rukama si zacpávali uši. Svíjeli se v agonii, jak píseň přání pronikala jejich smysly a hrnula se do jejich myslí. Šílenství vyzvánělo, posedlost a utrpení bylo skoro vidět.

Pětice od Klenutého hřbetu se v tom zvuku dusila. Padali jeden přes druhého, jak se chtěli dostat ke dveřím, jimiž se dostali dovnitř. Z jejich otevřených úst se v odpověď na píseň venkovanky ozývaly výkřiky. Ale stejně nepřestala. Její zlost dosáhla takové míry, že rozum ji nemohl nijak zastavit. Píseň přání narůstala a zvířata ve stáji kolem sebe divoce kopala a dupala, vykřikovala svoji bolest, jak k nim hlas venkovanky doléhal.

Potom nakonec těch pět mužů dveře našlo a vypotáceli se ze sedlárny v šíleném zoufalství, vypadali jako úplně zlomení lidé, třásli se a kvíleli. Krev jim vytékala z úst, uší a nosů. Rukama si zakrývali obličej a prsty se jim kroutily v drápy.

V tu chvíli je Brin znovu viděla, jak ji opustila slepota její vlastní zuřivosti. Viděla také, že jak utíkali vetřelci pryč, vynořil se najednou ze tmy obchodník Stebb. I on se tvářil vyděšeně, zastavil se a ustoupil zpátky a jako šílený držel ruce před sebou. Najednou se

vrátil rozum v pocitu viny a píseň přání utichla.

„Pane bože...," vykřikla a sesula se. Nemohla tomu uvěřit.

Půlnoc přišla a minula. Obchodník ji znovu opustil a odešel do svého pohodlného obydlí, oči měl vyděšené. Ve tmě lesní mýtiny, která obklopovala Obchodní středisko Rooker Line, bylo všude ticho.

Přikrčila se k železným kamnům. Hořelo v nich čerstvé dříví, praskalo a házelo jiskry do ticha. Seděla s nohama přitaženýma k hrudníku, kolena objímala rukama jako dítě, když se zamyslí.

Ale její myšlenky byly temné a plné démonů. V těch myšlenkách byly roztroušeny úryvky Allanonových slov, našeptávaly jí to, co tak dlouho odmítala slyšet. Píseň přání je moc — má takovou sílu, jakou jsem nikdy neviděl. Bezpečně tě dovede až na konec tvého putování a pomůže ti zničit Ildatch.

Nebo zničí mě, odpověděla. Nebo zničí ty kolem mne. Umí zabíjet. Může to zabít i mě.

Nakonec se pohnula, měla křeč a byla celá rozbolavělá, jak dlouho setrvávala v jedné pozici, tmavé oči se jí leskly strachem. Dívala se upřeně přes mřížku dvířek železných kamen a pozorovala tančící rudé plameny. Mohla jsem pět mužů od Klenutého hřbetu zabít, pomyslela si zoufale. Možná by je zabila, kdyby nenašli dveře.

Stáhlo se jí hrdlo. Co má udělat, aby tomu zabránila, až zase někdy bude přinucena píseň přání použít?

Za ní Rone slabě zasténal, házel sebou pod přikrývkami. Pomalu se otočila k jeho obličeji, sklonila se k němu, aby ho pohladila po čele. Pleť měl mrtvolně bílou, horečnatou, horkou a ztrhanou. Pořád špatně dýchal, slabě a sípavě, jako by z něj každé nadechnutí vysávalo veškerou sílu.

Klečela vedle něj a třásla hlavou. Posilující nápoj nepomáhal. Byl pořád slabší a jed se dostával hlouběji do jeho těla a pomalu ho připravoval o život. Jestli se to nezastaví, zemře...

Jako Allanon.

„Ne!" vykřikla důrazně a svírala jeho ruku ve své, jako by mohla zadržet život, který uniká.

V tu chvíli věděla, co musí udělat. Spasitel a ničitel — takhle ji pojmenoval Bremenův stín. Tak dobře. Pro ty zloděje od Klenutého hřbetu byla ničitelkou. Pro Rona Leaha bude možná spasitelkou.

Pořád ještě držela jeho ruku ve své, naklonila se blízko k jeho uchu a začala zpívat. Jemně, něžně zněla píseň přání z jejích rtů, vznášela se jako neviditelný dým vzduchem kolem nich obou. Opatrně se natáhla k nemocnému horalovi, zkoušela zjistit, kde ho co bolí, hledala zdroj jedu, který ho zabíjel.

Musím to zkusit, říkala si, když zpívala. Musím! Do rána zemře, jed mu pronikne do celého těla — jed, který napadá ducha stejně jako tělo. Allanon říkal, že tak to je. Takže třeba elfí kouzlo může najít způsob, jak to vyléčit.

Zpívala sladké a loudavé tóny, které se obtáčely těsně kolem horala a přinášely ho k ní. Pomalu ustával jeho třas a uklidňoval se působením nápěvu.

Zabořil se do přikrývek, začal dýchat silněji a pravidelněji.

Minuty plynuly příšerně pomalu, když venkovanka zpívala a čekala na změnu — cítila, že k ní prostě musí dojít. Když k tomu nakonec došlo, byla tak náhlá, že nad vším skoro ztratila kontrolu. Ze zničeného těla Rone Leaha se vznesl Jachyrův jed jako červená mlha — vycházela z bezvládného horalova těla a vznášela se nad ním, ohavně vířila v matném světle petrolejové lampy. Se syčením zůstala na chvíli viset nad svou obětí, když Brin vložila kouzlo písně přání mezi jeho dotek a tělo Rona Leaha. Potom se pomalu rozplynula a zmizela.

Na lůžku vedle ní byl zpocený obličej prince z Leahu. Napjatý divoký výraz byl ten tam a dýchal opět silně a pravidelně. Brin se na něj upřeně dívala závojem slz, když píseň přání

utichala.

Podařilo se mi to, rozplakala se. Použila jsem to kouzlo pro dobrou věc. Tentokrát jsem spasitel — ne ničitel.

Pořád ještě klečela vedle něj, zabořila obličej do tepla jeho těla, rukama ho pevně objala. V okamžení usnula.

Kapitola 28

V Obchodním středisku Rooker Line zůstali dva dny. Čekali, až se Rone zotaví natolik, aby měl dost síly vydat se dál na cestu na východ. Do rána mu horečka klesla a horal mohl v pohodlí odpočívat, ale pořád byl ještě velice zesláblý na to, aby se pokusil cestovat. A tak Brin požádala obchodníka Stebba o dovolení zůstat v sedlárně ještě o den déle a obchodník s tím souhlasil. Dal jim potraviny, aby si mohli připravit jídlo, dostali pivo, léky i přikrývky: odmítl přijmout jakékoli peníze. Ujišťoval venkovanku, že je moc rád, že jim může pomoci. V její přítomnosti se ale necítil nejlépe a nikdy se jí nedokázal podívat přímo do očí. Brin velmi dobře chápala, co se děje. Obchodník byl laskavý a slušný člověk, ale teď z ní měl strach — bál se, co by mu mohla provést, kdyby odmítl jí pomoci. Určitě by jí pomohl z čiré šlechetnosti, ale strach tomu všemu dodával na důraznosti. Zjevně cítil, že tohle všechno je nejrychlejší a nejúčelnější způsob, jak ji dostat ze svého života.

Většinu času trávila v malé sedlárně s Ronem, starala se o něj a vyprávěla mu o všem, co se jim přihodilo od Allanonovy smrti. Zdálo se, že když o tom mluví, pomáhá jí to. Oba ještě pořád byli z toho všeho přepadlí, a když si spolu pohovořili o svých pocitech, dospěli ke společnému rozhodnutí, že musí pokračovat dál, aby dokončili hledání, které na nich Druid nechal. Mezi nimi se vyvinul nový vztah — silnější a jistější blízkost. Po Allanonově smrti teď už měli jen jeden druhého, na koho se mohli spolehnout, a každý cítil novou hodnotu přítomnosti toho druhého. Když byli spolu sami v malé místnosti vzadu za obchodníkovými stájemi, mluvili tiše o tom, jak se vlastně dostali až na tohle místo, a o tom, co ještě musí udělat. Pomalu a jistě k sobě velice pevně přilnuli.

Přesto ale, i když byli spolu spojeni duchem a tím, co musí dovést do konce, zůstávaly pořád ještě takové věci, o nichž se Brin nemohla přimět hovořit, dokonce ani s Rone Leahem. Nemohla mu říct o té krvi, kterou Allanon z vlastního poničeného těla přenesl na ni — o krvi, která v jistém smyslu znamenala její závazek vůči němu, dokonce i ve smrti. Nemohla ani Ronovi říci o tom, jak použila píseň přání — jednou v rozzuření, aby zničila lidský život, a podruhé v zoufalství, aby život zachránila. Nemohla s horalem mluvit o žádné z těchhle věcí — částečně proto, že jim sama tak docela nerozuměla, a částečně proto, že důsledky ji natolik děsily, že si nebyla jistá, jestli to doopravdy chce. Krevní přísaha byla pro ni příliš vzdálená, aby o ní teď přemítala, a to, že použila píseň přání, byl jenom výsledek emocí. Sama sobě slíbila, že už nikdy nedopustí, aby se takhle projevovaly.

A pak tady byl ještě jeden důvod, proč o těchhle věcech s Ronem nemluvit. Horal měl už takhle dost starostí s tím, že přišel o Meč Leahů — to ho natolik sužovalo, že byl stěží schopen myslet na něco jiného. Byl rozhodnutý ten meč získat zpátky, to opakoval pořád dokola. Najde ho a dostane ho, ať to bude stát cokoli. Jeho umanutost ji děsila, protože to skoro vypadalo tak, že k tomu meči přilnul a potřeboval ho tolik, jako by ta zbraň byla součástí jeho samotného. Napadlo ji, že horal nevěří, že bez toho meče přežije to, co je čeká. Rone cítil, že bez toho meče určitě zahyne.

Celou dobu ho poslouchala, jak o tom mluví, a myslela na to, jak hluboce jí připadá závislý na té kouzelné čepeli, a zároveň uvažovala i o své závislosti na písni přání. Vždycky se utvrzovala v tom, že se jedná jen o hračku — ale byla to lež. Byla všechno možné, jen ne hračka; kouzlo tak nebezpečné jako ten ztracený Meč Leahů. Dokáže zabíjet. Tohle jí vlastně vždycky říkal otec — je to právo, s nímž se narodila, ale bylo by lepší, kdyby ho vůbec neměla. Allanem ji varoval, když umíral: „Píseň přání má takovou sílu, jakou jsem ještě neviděl.“ Ta slova jí temně našeptávala, když poslouchala Rona. Hojivá moc, ničivá moc — obojí už viděla. Musí na tom kouzlu být stejně závislá, jako se jí zdál Rone? Ona a elfí kouzlo — kdo má ovládat koho?

Její otec bojoval svoji vlastní bitvu, aby našel odpověď na tuhle otázku, to věděla. Bojoval ji, když se snažil přemoci svoji neschopnost zvládnout moc kouzla ukrytého v elfeínech. Udělal to, přežil ohromující síly, které se v něm uvolnily, a potom je odložil navždycky. Přesto ale, jak tu sílu krátce použil, upřesnila se její cena — transmutace kouzla elfeínů na jeho děti. Takže teď třeba musí být ta bitva bojována ještě jednou. Ale co když se tentokrát nepodaří tu sílu ovládnout?

Druhý den se překulil a přišla noc. Venkovanka a horal snědli jídlo, které jim obchodník přinesl, a dívali se upřeně do tmy. Když už Rone byl unavený, zabalil se do přikrývek a usnul, vykradla se Brin do chladné podzimní noci, aby se nadýchala ostrých a čistých vůní a aby se zadívala na oblohu posetou hvězdami, na níž svítil srpek měsíce. Když šla kolem obchodu, spatřila obchodníka, jak osaměle sedí v prázdné verandě na křesle nakloněném k zábradlí a kouří dýmku. Ten večer nikdo nepřišel ani popít ani si popovídat, seděl tam úplně sám.

Tiše šla až k němu.

„Brej večír," pozdravil spěšně a posadil se rovně, trochu moc rychle, skoro jako by se chystal vzlétnout.

Brin přikývla. „Ráno odjíždíme," řekla mu a měla pocit, že v jeho tmavých očích zahlédla okamžitou úlevu. „Ale nejdříve jsem vám chtěla poděkovat za pomoc."

Zavrtěl hlavou. „Není za co." Odmlčel se, odhrnul si řídnoucí vlasy. „Zařídím, abyste měli zásoby na prvních pár dní."

Brin neprotestovala. Nemělo smysl udělat nic jiného než prostě přijmout, co jí nabídl.

„Není tu někde luk?" zeptala se, když si najednou vzpomněla na Rona. „Abychom ho mohli použít k lovu, až...?"

„Luk? Jeden tu zrovna mám." Obchodník byl v tu ránu na nohou, prošel dveřmi do obchodu a za chvilku se vrátil s lukem a toulcem plným šípů. „Vem si tohle," nutil ji. „Samozřejmě bez placení. Jsou to dobré, pevné zbraně. Stejně vám patří, protože je tu nechali ti chlápkové, cos je vyhnala." Včas se zarazil a rozpačitě si odkašlal. „V každém případě si je vezmi."

Položil je před ni a znovu si sedl do křesla, prsty nervózně bubnoval do dřevěné opěrky.

Brin vzala luk a šípy. „Vlastně mi nepatří," řekla klidně. „Hlavně ne kvůli tomu..., co se stalo."

Obchodník se díval na svoje nohy. „Mně taky nepatří. Vezmi si je, děvče."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Obchodník se zadíval do tmy za ní. Brin zavrtěla hlavou. „Víš něco o zemi, která je na východ odtud?" zeptala se.

Oči měl upřené pořád jinam. „Moc ne. Je to špatná země."

„Je někdo takový, kdo by věděl víc?"

Obchodník neodpovídal.

„Co třeba ten zálesák, co tu onehdy v noci byl?"

„Jeft?" Obchodník se na chvíli odmlčel. „To je možný. Byl na spoustě míst."

„Jak bych ho mohla najít?" naléhala na něj a bylo jí pořád nepříjemněji, jak málo mluvil.

Obchodník svraštil obočí. Přemýšlel, jak jí má odpovědět. Nakonec se na ni zpříma podíval. „Nechceš mu nijak ublížit, že ne?"

Brin se na něj chvilku upřeně koukala se smutkem v očích a potom zavrtěla hlavou. „Ne, nechci mu nijak ublížit."

Obchodník si ji chvíli prohlížel, potom odvrátil zrak. „Je to přítel, víš." Potom ukázal směrem na Bystřinu. „Táboří několik mil dolů po řece na jižním břehu."

Brin přikývla. Už se otáčela, potom se zarazila.

„Jsem stejná, jako když jsi mi tu první noc pomohl," řekla tiše.

Kožené boty zašoupaly o prkna verandy. „Třeba mi to tak ani nepřipadá," dostalo se jí odpovědi.

Zaťala ústa. „Mě se bát nemusíš. Docela vážně."

Boty se zklidnily a obchodník se na ně zadíval. „Já se nebojím," řekl tiše.

Čekala ještě chvíli, marně se snažila přijít na něco, co by ještě řekla, potom se otočila a odešla do tmy.

Druhý den ráno, hned po rozbřesku, odešli Brin a Rone z Obchodního střediska Rooker Line do země, která ležela východním směrem. Nesli s sebou potraviny, přikrývky a luk, co dostali od obchodníka, dali mu sbohem a ztratili se mezi stromy.

Byl jasný, teplý den. Jak šli podél řeky po jižním břehu Bystřiny, vzduch byl naplněn zvuky lesního života a vůní usychajícího listí. Ze vzdálených Vlčích hřbetů pofukoval západní vítr, listy se v líných spirálách snášely k zemi a na půdě vytvářely tlustý koberec. Skrze stromy bylo vidět, jak země dál mírně stoupá. Veverky a deňky se rozprchly, když je zaslechly přicházet. Vyrušili je v přípravách na zimu, která se zrovna ten den zdála velice vzdálená.

Uprostřed dopoledne si venkovanka a horal na chvíli odpočinuli, seděli vedle sebe na staré kládě, věkem a červíky vyhlodané. Sotva tucet yardů od nich vytrvale zurčela Bystřina východním směrem hluboko do Anaru; unášela s sebou suché dříví a další předměty splavené z výšin, které se kroutily ve složitých obrazcích.

„Pořád se nemůžu vyrovnat s tím, že doopravdy zemřel," řekl Rone po chvíli, očima přejížděl přes řeku.

Brin se nemusela ptát, koho má na mysli. ,,Já taky ne." přiznala se. „Někdy si tak říkám, že ve skutečnosti vůbec nezemřel — že jsem se mýlila v tom, co jsem viděla — že když budu trpělivá, vrátí se, jako to dělal vždycky."

„Bylo by to moc divné?" přemítal Rone. „Bylo by snad hodně překvapivé, kdyby to Allanon udělal přesně takhle?"

Venkovanka se na něj podívala. „Je mrtvý, Rone."

Rone měl pořád odvrácený obličej, ale přikývl. „Já vím." Chvilku se odmlčel, než pokračoval. „Myslíš, že bylo něco, co by ho mohlo zachránit, Brin?"

Potom se na ni podíval. Ptal se, jestli snad mohl udělat něco *on*. Brin se rychle a hořce usmála. „Ne, Rone. Věděl, že zemře. Řekli mu, že tuhle výpravu nedokončí. Myslím, že to přijal jako nevyhnutelnost."

Rone zavrtěl hlavou. „To bych já neudělal."

„Já asi taky ne." souhlasila Brin. „Možná právě proto nám raději neřekl nic o tom, co se má stát. A možná jeho přijetí je něco, co nechápeme, a ani v to nemůžeme doufat, protože nikdy jsme nemohli doufat, že mu porozumíme."

Horal se naklonil dopředu, pažemi objal své natažené nohy. „Takže poslední Druid zmizí ze země a nezůstal tu nikdo, kdo by se mohl postavit poutníkům — až na tebe a na mě." Zavrtěl beznadějně hlavou. „To jsme teda chudáci."

Brin se rozpačitě dívala na své ruce složené v klíně. Vzpomněla si na to, jak se Allanon dotkl jejího čela s krví na prstech, když umíral, a při té vzpomínce se otřásla.

„To jsme teda chudáci," opakovala po něm.

Odpočívali ještě pár minut a potom se znovu vydali na svou cestu na východ. Ani ne po hodině přebrodili mělký potok s drobnými kaménky na dně, který líně vytékal z rychlejšího proudu hlavního kanálu Bystřiny zpátky do vymleté strouhy. Zahlédli malý srub usazený mezi stromy v lese. Byl postaven z ručně otesaných klád položených napříč a utěsněných maltou, na mýtině u mírného stoupání, které bylo první z celé řady nízkých kopců, jež pozvolna vystupovaly do pralesa. Pár ovcí a koz a jedna kráva se popásaly mezi stromy za srubem. Letitý lovecký pes vstal ze svého oblíbeného místa, na němž dřímal, jak je slyšel přicházet, a spokojeně se protáhl.

Zálesák Jeft stál na vzdálené straně malé paseky, byl svlečený do půl těla, sekal dříví. S jistotou, kterou lze získat po dlouhém používání dlouhé sekery, rozťal kus dřeva na pařezu, jenž mu sloužil jako špalek. Vypáčil zaseknutou sekeru z toho kusu a odstrčil rozštípnuté poloviny, než si dal pauzu, a díval se, jak jeho návštěvníci přicházejí. Zaťal sekeru do špalku, své sukovité ruce položil na topůrko a čekal.

„Dobrý den,“ pozdravila Brin, když se k němu blížili.

„Dobrej,“ odpověděl zálesák a přikývl. Nezdál se ani moc překvapený, že tam jsou. Podíval se na Rona. „Už se cítíš trochu líp, co?“

„Mnohem,“ odpověděl Rone. „I tvojí zásluhou, jak jsem se dověděl.“

Zálesák pokrčil rameny, svaly na jeho mohutném těle se zavlnily. Pokynul směrem ke srubu. „U vchodu v tom vědru je pitná voda.- Každý den si z kopců nosím čerstvou.“

Vedl je ke srubu a k tomu slíbenému vědru.

Všichni tři se dlouze napili. Potom se posadili ke vchodu a zálesák si přichystal dýmku a tabák. Nabídl váček svým hostům, ale ti odmítli, a tak si nacpal hlavičku dýmky a začal kouřit.

„V obchodním středisku je všechno v pořádku?“ zeptal se nenuceně. Rozhostilo se dlouhé ticho. „Slyšel jsem, co se stalo tuhle v noci s tou bandou od Klenutého hřbetu.“

Pomalu se ohlédl na Brin. „Tady se zprávy šíří mnohem rychleji, než byste si pomysleli.“

Venkovanka se mu dívala do očí a nedbala na to, že jí to je nepříjemné. „Obchodník nám řekl, kde tě najdeme. Prý bys nám mohl pomoci.“

Zálesák bafal z dýmky. „A jak?“

„Říkal, že tuhle zemi znáš líp než kdokoli jiný.“

„Jsem tu už hodně dlouho,“ souhlasil.

Brin se naklonila dopředu. „Už jsme ti dlužni za tu pomoc v obchodním středisku. Ale potřebujeme tvoji pomoc znovu. Potřebujeme najít cestu přes zemi na východ odtud.“

Zálesák se na ni zostra podíval, potom pomalu vyndal dýmku z úst. „Na východ odtud? Myslíš Černavu?“

Venkovanka i horal přikývli.

Zálesák pochybovačně zavrtěl hlavou. „To je nebezpečná země. Nikdo do Černavy nechodí, když se jí může vyhnout.“ Vzhlédl. „Jak daleko chcete jít?“

„Chceme projít skrz,“ řekla Brin tiše. „A potom do Staré slatiny a Krkavčích štítů.“

„Jste úplní blázni,“ prohlásil zálesák jen tak mimochodem, vyklepal popel z dýmky a rozetřel ho nohou do půdy. „Ta země náleží skřetům a poutníkům a ještě horším. Odtud se živí nikdy nedostanete.“

Na to nikdo nic neříkal. Zálesák si střídavě prohlížel jejich obličeje a zamyšleně si pohrával s vousem. Nakonec pokrčil rameny.

„Asi k tomu máte svoje důvody a mně do nich nic není. Ale říkám vám tady a teď, že děláte velikánskou chybu — možná největší, jakou kdy uděláte. Dokonce ani lovci kožešin tam nechodí a drží se stranou. Lidi se tam ztrácí jako dým — mizí beze stop.“

Čekal na odpověď. Brin se rychle podívala na Rona a potom znovu na zálesáka. „Musíme tam jít. Můžeš nám pomoci?“

„Já?“ zálesák se pokřiveně usmál a zavrtěl hlavou. „Já ne, děvče. Ani kdybych měl jít s vámi — což samozřejmě neudělám, dokud jsem živ, protože mám život rád — sám bych tam zabloudil hned první den.“

Odmlčel se a bedlivě je pozoroval. „Asi vás na to někdo najal, co?“

Brin beze slova přikývla a čekala.

Zálesák si povzdechl. „Možná existuje někdo, kdo by vám mohl pomoci — jestli jste si jistí, že tohle je přesně to, co chcete.“ Profoukl troubel dýmky, aby ji vyčistil, potom složil paže na svém širokém hrudníku. „Je jeden starý muž, jmenuje se Cogline. Pokud ještě žije, musí mu být dneska tak devadesát let. Už jsem ho skoro dva roky neviděl, tak ani nevím, jestli tam pořád ještě je. Ale před dvěma lety žil ve skalách na místě, kde se říká Kamenný krb, to je přesně uprostřed Černavy — skály v tom místě vypadají jako veliký komín.“ Pochybovačně zavrtěl hlavou. „Můžu vám ukázat směr, ale cesty nejsou nic moc. Je to divočina; sotva v tom vzdáleném východním lese žije někdo jiný než skřeti.“

„Myslíš, že nám pomůže?“ zeptala se Brin dychtivě.

Zálesák pokrčil rameny. „Zná tu zemi. Žije tam celý život. Nevychází odtud častěji než jednou do roka — dva poslední roky se neobjevil vůbec. Nějak tam v té džungli přežívá.“

Zdvihl své husté obočí. „Je to divný patron, starý Cogline. Je bláznivější než ryba plovoucí v trávě. Možná vám způsobí spíš potíže, než že vám pomůže.“

„To bude v pohodě,“ ujistila ho Brin.

„Snad ano.“ Zálesák se na ni podíval. „Jsi příliš hezká na to, abys odešla do té země, děvče — i když máš na svoji obranu to zpívání. Nejsou tam jenom zloději a zbabělci. Nad tím bych se zamyslel, než se tam vydáte.“

„Už jsme se zamysleli.“ Brin vstala. „Jsme rozhodnutí.“

Zálesák přikývl. „Vezměte si vodu, kolik jí jen unesete. Aspoň neumřete žízní.“

Pomohl jim doplnit měchy vodou, přinesl vědro čerstvé vody z pramene, který vytékal z kopců za jeho srubem, a potom jim ještě několik minut vysvětloval, kudy mají jíl, aby se dostali ke Kamennému krbu. Do hlíny před vchodem jim namaloval zhruba mapku.

„Opatrujte se.“ řekl jim a na rozloučenou každému pevně stiskl ruku.

Brin a Rone se s ním rozloučili, hodili si na záda svoje zásoby a pomalu odcházeli od malého srubu do lesa. Zálesák se za nimi díval. Podle výrazu jeho vousaté tváře bylo zjevné, že nepředpokládá, že je ještě uvidí.

Kapitola 29

Šli celý den a i ten následující, šli podél zákrutů a zátočin Bystřiny, jak se klikatila stále hlouběji do anarských pralesů, a přešli do Černavy. Rone sice načerpal síly, ale ještě se úplně neuzdravil, takže postupovali pomalu. Druhý den večer se rychle najedli a on si šel hned lehnout.

Brin seděla u ohně a dívala se do plamenů. Myslí jí pořád vířily nešťastné vzpomínky a temné myšlenky. V jednu chvíli, ještě než si řekla, že už půjde spát, měla pocit, že je s ní Jair. Neuvědoměle se podívala nahoru a hledala ho. Ale nikdo tam nebyl a zdravý rozum jí napovídal, že její bratr je hodně daleko. Povzdechla si, uhasila oheň a zabalila se do přikrývek.

Až teprve v pozdním odpoledni třetího dne, co odešli z Obchodního střediska Rooker Line, Brin a Rone uviděli osamocenou, tyčící se skálu, která se před nimi v dálce vynořila, a pochopili, že našli Kamenný krb.

Kamenný krb byla temná, jasná silueta proti měnícím se barvám podzimu, jeho rozeklaná věžička tvořila dominantu mělkého zalesněného údolí, nad kterým se tyčila jako pozorovatelna. Celá ta skála vypadala jako komín, byly to kameny otesané jemnou rukou přírody a uplynulými roky. Nad jejím věžovitým stínem se vznášelo naprosté ticho. Jak tam stála osamělá a přetrvávající, byla neodolatelně vábivá z temného moře, rozlehlého, roztaženého, zalesněné Černavy.

Jak Brin stála na hřebenu horského předělu a dívala se do krajiny, cítila její nevyslovené volání šeptem přes svoji únavu a nejistotu a zaplavil ji neočekávaný pocit klidu. Další úsek dlouhé cesty směrem na východ měli téměř za sebou. Vzpomínky na to, co všechno musela prodělat, aby se dostala až na tohle místo, a varování, co ji ještě čeká, byly teď podivně vzdálené. Usmála se na Rona a toho ten úsměv zcela zjevně zaskočil. Potom ho lehce vzala za paži a vydala se po mělkém svahu údolí.

Sotva znatelný náznak stezky se kroutil jako had stěnou vysokých stromů. Jak se slunce vytrvale blížilo k západnímu horizontu, les kolem nich se znovu zavřel. Bedlivě si vybírali cestu přes padlé klády a kolem rozeklaných skalních útvarů, dokud se hustě porostlý svah nevyrovnal. V zalesněné klenbě údolí se stezka rozšiřovala a pak se docela ztratila, jak začaly řídnout křoviny a popadané dříví. Teplé odpolední slunce jemně zaplavovalo trhliny a štěrbiny v propletených větvích nad jejich hlavami a osvětlovalo celý potemnělý les. Les v údolí byl prostoupen mnoha širokými mýtinami, které vyvolávaly pocit prostoru a otevřenosti. Půda tu byla teď jemnější, bez kamení, a byla pokryta kobercem drobných větviček a listí, které jemně šelestilo tem dvěma pod nohama.

To malé údolí v nich vyvolalo příjemný pocit, bylo tak odlišné od divočiny všude kolem a Brin Ohmsfordová se přistihla, že myslí na Stinný důl. Zvuky života, hmyzu a zvířat, míhavé pohyby mezi stromy, náhlé a kradmé, dokonce teplá svěží vůně podzimních lesů — to všechno se tolik podobalo vzdálené vesnici v Jižní zemi. Nebyla tu Rappahalladran, ale byly tu tucty drobných potůčků, které se líně přelévaly přes cestu. Venkovanka se zhluboka nadechla. Není divu, že si ten zálesák Cogline vybral tohle údolí za svůj domov.

Šli dál, stále hlouběji do lesa a čas jim pomalu ubíhal. Občas skrze spleť tmavých větví lesních stromů zahlédli Kamenný krb, jeho stín se temně tyčil proti modré obloze a oni se vydali směrem k němu. Šli tiše, byli unavení a už chtěli mít za sebou tenhle dlouhý pochod, soustředili se na terén před sebou a na zvuky a obrazy lesa.

Nakonec se Rone Leah zastavil, jednou rukou chytil Brin ostražitě za paži a díval se před sebe.

„Slyšíš to?“ zeptal se tiše, když chvilku napínal uši.

Brin přikývla. Byl to hlas — slabý, skoro neslyšitelný, ale dozajista lidský. Chvíli čekali,

hledali směr, odkud k nim doznívá, a pak se za ním vydali. Na chvilku ten hlas ztichl, potom se znovu ozval, tentokrát hlasitější, skoro rozzlobený. Ať už mluvil kdokoli, byl přímo před nimi.

„Koukej se ukázat, a to hned!“ Hlas byl vysoký a pronikavý. „Nemám čas si tady s tebou hrát!“

Ozvalo se brblání a klení a venkovanka a horal se na sebe tázavě podívali.

„Jen vylez, jen vylez, jen vylez!“ ječel ten hlas a potom přešel ve zlostné mrmlání. „Měl jsem tě nechat v tý bažině... nebýt mého laskavého srdce...“

Další nadávky a pak se jim k uším donesl zvuk, jak někdo prošel křovinami.

„Umím pár triků, to víš! Mám prášek, který vybuchne přímo pod tebou, a lektvary, co tě svážou na uzle! To, myslím, víš ty... Tak se koukneme, jak šplháš po provaze. Na to se teda podíváme! Podíváme se na cokoli, co mi nebude dělat potíž! Jak by se ti líbilo, kdybych tě tu nechal? Co ty na to? Vsadím se, že pak bys nebyl takhle vychytralej! Tak a teď ven!“

Brin a Rone prostoupili stěnou stromů a keřů, které jim kryly výhled, a ocitli se na okraji malé mýtiny se širokým, klidným rybníkem uprostřed. Naproti nim se tam bezcílně na všech čtyřech plazil nějaký starý muž. Když je slyšel přicházet, s námahou vstal.

„Ha! Tak ty ses rozhodl...!“ Zastavil se, když je uviděl. „A kdopak jste vy? Ne, je to úplně jedno. Není to vůbec žádný rozdíl. Jen prostě jděte odtud a vraťte se, odkud jste přišli.“

Odvrátil se od nich s odmítavým gestem a znovu se začal plazit na okraji lesa. Svými kostnatými pažemi tápal vlevo a vpravo, měl sehnuté tělo jako kus uschlého dřeva. Velké chomáče rozcuchaných bílých vlasů a vousů mu splývaly až na ramena, zelené šaty a kabátec měl potrhané a obnošené. Venkovanka a horal na něj bezvýrazně hleděli a pak se podívali na sebe.

„To je směšné!“ bouřil ten stařík a svůj hněv směroval do tichých stromů. Potom se rozhlédl a uviděl, že ti dva tam pořád jsou. „No, tak na co čekáte? Jděte odtud! Tohle je můj dům a já vás nepozval! Tak jděte pryč, jděte pryč!“

„Tady bydlíš?“ zeptal se Rone a pochybovačně se rozhlížel kolem.

Stařík se na něj podíval, jako by byl naprostý idiot. „Ty jsi snad neslyšel, co jsem zrovna teď říkal? Co myslíš, že bych tu asi v tuhle dobu jinak dělal?“

„To nevím,“ připustil horal.

„Člověk by v tuhle hodinu měl být doma!“ pokračoval poněkud káravým tónem. „Mimochodem, co tady děláte vy? Copak nemáte nějaký svůj domov?“

„Přišli jsme sem až ze Stinného dolu v Jižní zemi,“ pokusila se mu vysvětlit Brin, ale stařík na ni koukal zcela bez výrazu. „To je pod Duhovým jezerem, několik dní jízdy.“ Výraz obličeje toho starce se vůbec nezměnil. „Přišli jsme sem hledat někoho, kdo...“

„Kromě mě tu nikdo není.“ Stařík kategoricky zavrtěl hlavou. „Jenom Šepot a toho teď nemůžu najít. Kde myslíte...?“

Jako šílený od nich odcházel, zase se od nich odvrátil, jako by se znovu vydal najít toho, koho postrádal. Brin se pochybovačně podívala na Rona.

„Počkej!“ zavolala na starého muže a ten se ostře otočil. „O tom muži nám řekl zálesák. Říkal, že tady bydlí. A že se jmenuje Cogline.“

Stařík pokrčil rameny. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„No, možná žije v jiné části údolí. Možná bys nám mohl říct, kde bychom...“

„Ty mě vůbec neposloucháš, co?“ skočil jí do řeči rozezleně. „Tedy, nevím, odkud to jste — a taky je mi to jedno — ale určitě by se vám nezamlouvalo, kdyby vám po domě pobíhali cizí lidi, nemám pravdu? Vsadím se, že znáte úplně všechny, co tu bydlí nebo sem chodí na návštěvu! Proč si myslíte, že by to se mnou mělo být jinak?“

„Chceš říct, že celé tohle údolí je tvůj domov?“ nedůvěřivě se zeptal Rone.

„Samozřejmě že je to můj domov! Vždyť jsem to říkal už kolikrát! Takže koukejte odtud odejít a nechte mě na pokoji!“

Dupnul významně jednou nohou obutou do sandálu a čekal, až půjdou. Ale venkovanka

a horal tam pořád stáli.

„Tohle je Kamenný krb, ne?“ naléhal Rone, už ho ten hašteřivý stařec rozčiloval.

Ten pevně sevřel čelisti. „A jestli jo?“

„No, jestli jo, tak to tady potom bydlí muž, co se jmenuje Cogline — aspoň tady bydlel ještě před dvěma lety. Předtím tu žil celé roky, jak jsme se dověděli. Takže jestli ty tady žiješ už delší dobu, tak bys o něm měl něco vědět!“

Stařec chvíli mlčel, svraštil své drsné obočí. Potom umíněně zavrtěl hlavou s chomáčky vlasů. „Už jsem vám to říkal. Nikdy jsem o něm neslyšel. Nikdo s tímhle jménem tady v okolí nežije a ani nežil. Nikdo.“

Ale Brin zahlédla cosi v jeho očích. Přistoupila k němu blíž. „Ty to jméno znáš, viď? Cogline .— ty ho znáš.“

Stařík trval na svém. „Možná jo a možná ne. Ale i tak vám to nemusím říkat!“

Brin na něj ukázala. „Ty jsi Cogline, že jo?“

Stařec dostal prudký záchvat smíchu. „Já? Cogline? Ha-ha, no, to by bylo něco! No, ale talentu mám dost! Ha-ha, no to je k popukání!“

Venkovanka a horal na něj udiveně koukali, jak se svíjel smíchy a pak upadl na zem a hystericky se smál. Rone vzal Brin za paži a obrátil ji k sobě.

„Sakra, Brin — tenhle chlap je cvok!“ zašeptal.

„Cos to říkal? Já že jsem cvok?“ Stařík už zase stál na nohou a jeho obličej hořel vztekem. „Já vám ukážu cvoka! Koukejte se klidit z mého domu! Nechtěl jsem vás tady předtím a nechci vás tady ani teď! Jděte pryč!“

„Nemysleli jsme tím nic zlého,“ pokoušel se omluvit celý zmatený Rone.

„Jděte pryč, jděte pryč, jděte pryč! Proměním vás v dým! Sešlu na vás oheň a budu se dívat, jak hoříte. Udělám... udělám...“

Skákal celý rozčílený, vůbec se neovládal, kostnaté ruce zaťal v pěsti, chomáčky bílých vlasů mu divoce poletovaly do všech stran. Rone k němu přistoupil, chtěl ho uklidnit.

„Nepřibližuj se ke mně!“ zaječel stařík a jednou hubenou pěstí na něj mířil jako zbraní. Horal se hned zastavil. „Nepřibližuj se! No, kde je ten nanicovatej...! Šepote!“

Rone se kolem sebe v očekávání rozhlédl, ale nikdo se neobjevil. Stařík byl bez sebe vztekem, otáčel se, křičel do lesní temnoty a rozhazoval pažemi jako lopatkami větrného mlýnu.

„Šepote! Šepote! Pojď sem a ochraň mě před těmihle otrapy! Šepote! Čert aby tě vzal! To je necháš, aby mě zabili? Měl bych se jim snad vzdát? K čemu jsi mi dobrý, ty blázne...! Nikdy jsem s tebou neměl marnit čas! Jděte pryč! Hned!“

Venkovanka a horal se dívali na dovádění toho stařík částečně ostražitě a částečně pobaveně. Ať už byl Šepot kdokoli, zcela zjevně se rozhodl dát si na čas a nechtěl mít s tímhle vším nic společného. Stařec se ale nevzdával. Dál kolem hystericky poskakoval a křičel na nikoho. Nakonec se Rone znovu obrátil k Brin.

„Tohle nikam nevede,“ prohlásil a záměrně mluvil tiše. „Jdeme dál — budeme hledat sami. Ten starý člověk zjevně přišel o rozum.“

Ale Brin zavrtěla hlavou, vzpomněla si na to, co o Coglinovi říkal zálesák: je to divný patron, bláznivější než ryba plovoucí v trávě. „Počkej, zkusím to ještě jednou,“ odpověděla mu.

Popošla kupředu, ale stařec se k ní v ten okamžik obrátil. „Tak vy mě neposlechnete, jo? No, varoval jsem vás. Šepote! Kde jsi? Pojď sem! Vem si ji! Vem si ji!“

Chtě nechtě se postavila zpříma a rozhlédla se. Pořád ještě nikde nebyl nikdo v dohledu. Rone šel za ní, netrpělivě gestikuloval.

„Tak koukej, stařiku. Už toho bylo dost. Nikdo tu není, jenom ty, tak proč toho už konečně nenecháš...“

„Ha! Jenom já, myslíš?“ Vyskočil do vzduchu se škodolibým šklebem, dopadl a pokrčil se. „Já ti ukážu, kdo tady je, ty... ty vetřelče! Tak tys přišel do mého domu, jo? Já ti ukážu! Šepote! Šepote! Čert aby tě vzal...!“

Rone vrtěl hlavou v beznaději a zašklebil se, když se z ničeho nic odnikud přímo před ním objevil největší kocour, jakého kdy viděl. Všeho všudy půl tuctu yardů od něj. Měl tmavě šedou barvu, na bocích černé skvrny, které se táhly nahoru k nahrbenému hřbetu, černou masku, uši, ocas a i široké, skoro těžkopádně vyhlížející packy. To zvíře bylo přes deset stop velké, chundelatou hlavu mělo ve stejné úrovni s jeho hlavou. Svaly se mu vlnily pod hladkou srstí, jak se líně otřepávalo a dívalo se na horala a venkovanku svýma svítícíma, tmavě modrýma očima, které mrkaly a zužovaly se. Vypadalo to, že si je chvilku prohlíží, potom rozevřel čelisti a zívl, ukázal řadu lesklých zubů, ostrých jako břitva.

Rone Leah ztěžka polkl a zůstal úplně bez hnutí.

„Ah-ha! Už to není taková legrace, to se vsadím!“ Stařec se na něm popásal očima a začal se vesele uchichtávat, jeho hubené nohy začaly znovu tancovat. „Myslel sis, že jsem blázen, viď? A copak si myslíš teď?“

„Nikdo z nás to nemyslel špatně,“ opakovala Brin, když si kocour podezřívavě prohlížel Rona.

Stařec postoupil o krok dopředu, pod chomáčkovitými vlasy, které mu spadaly na vrásčité čelo, mu svítily oči.

„Myslíš, že by si tě dal k večeři? Na to teď myslíš? Má hlad, náš starý Šepot, to tedy má! Vy dva byste pro něj byli dobrou chuťovčičkou před spaním. Ha! Copak je? Jsi nějaký bledý, jako by ti snad nebylo dobře. Jo, jo, máš to teď špatný, moc špatný. Možná bys měl...“

Najednou mu z tváře zmizel úsměv. „Šepote, ne! Šepote, ne, počkej, nedělej to...!“

A s těmi jeho slovy kocour prostě zmizel a byl pryč, vypadalo to spíš, jako by se vypařil. Chvíli všichni tři koukali udiveně na místo, kde předtím stál. Potom ten starý muž vztekle dupnul nohou a kopl do vzduchu před sebou.

„K čertu s tebou! Takhle zmizet, poslouchej! Ukaž se, ty bláznivý zvíře, nebo...!“ Rozhněvaně poodešel, pak se podíval na Brin a Rona. „Odejděte z mého domu! Jděte pryč!“

Rone Leah toho měl tak akorát. Šílený stařec a mizící kocour, to už bylo příliš. Otočil se a odcházel kolem Brin, zamumlal jen, aby šla za ním. Ale Brin váhala, pořád se ještě nechtěla vzdát.

„Nechápeš, jak moc je to důležité!“ zavolala rozohněně. Stařík ztuhl. „Nemůžeš se prostě obrátit a takhle odejít! Potřebujeme tvoji pomoc! Prosím, řekni nám, kde najdeme muže jménem Cogline.“

Stařec se na ni v tichosti díval, jeho tyčkovité tělo bylo ohnuté, chundelaté obočí se nedůtklivě mrskalo. Potom najednou zdvihl ruce a zavrtěl bílou hlavou na znamení, že se vzdává.

„No, tak dobře — cokoli, jen ať se vás zbavím!“ Zhluboka si povzdechl a zatvářil se, jak nejlépe dokázal. „Nepomůžu vám, ani co by se za nehet vešlo, rozumíte — ani náhodou!“

Venkovanka beze slova čekala. Rone za ní se znovu odvrátil. Starý muž zdvihl hlavu, přemýšlel. Jednou svojí hubenou rukou si rychle projel zcuchané vlasy.

„Starý Cogline je zrovna tamhle, na úpatí té vysoké skály.“ Mávl rukou skoro lhostejně směrem ke Kamennému krbu. „Přesně tam na to místo jsem ho víc než před rokem pohřbil.“

Kapitola 30

Brin Ohmsfordová se upřeně dívala na toho starce, byla velice zklamaná a potlačila v sobě výkřik, který se jí už už vydral z hrdla. Zdvihla jednu ruku v bezradném gestu.

„Chceš říct, že Cogline je mrtvý?“

„Mrtvý a pohřbený!“ odsekl divoký stařík. „A teď koukejte jít svojí cestou a nechte mě na pokoji!“

Netrpělivě čekal, až venkovanka a horal odejdou, ale Brin se nemohla přinutit k sebemenšímu pohybu. Cogline je mrtev? Nějak nemohla takovou věc přijmout. Je možné, že by se k zálesákovi Jeftovi nějak nedostala zpráva o jeho smrti, že by se to nedoneslo ani k těm, co žijí v lesích kolem Obchodního střediska Rooker Line? O smrti takového muže, jako byl Cogline, co takové roky žil v divočině, o muži, kterého tolik lidí znalo...? Zarazila se.

Možná ne, protože zálesáci a lovci kožešin byli často pryč celé měsíce. Ale kdo tedy je tenhle stařec? Zálesák se o něm ani slůvkem nezmínil. Nějak to do sebe nezapadalo.

„Tak jdeme, Brin,“ zavolal na ni Rone jemně.

Ale venkovanka zavrtěla hlavou. „Ne. Dokud si nebudu jistá. Dokud nebudu moci...“

„Odejděte z mého domu!“ opakoval pořád dokola stařík a nedůtklivě podupával nohou. „Už jsem se s vámi zdržel dost dlouho! Cogline je mrtvý! Jestli odtud neodejdete než...“

„Dědečku!“

Hlas se ozval ostře z temnoty lesa po jejich levé ruce, kde se ve spleti větví tichých stromů temně vypínala rozeklaná věžička Kamenného krbu. Všichni sebou trhli úplně stejně a les najednou utichl. Šepot se znovu objevil na jedné straně, modré oči mu svítily, vztyčil svoji velkou, chundelatou hlavu a hledal. Stařík si něco mumlal pro sebe a znovu si dupnul.

Potom se ozvalo jemné šustění listí a ten, komu patřil ten záhadný hlas, se vynořil před nimi. Na mýtinu lehce vykročila postava. Brin a Rone se na sebe překvapeně podívali. Byla to dívka, sotva o něco starší než Brin, byla malá, měla pružnou postavu a na sobě kalhoty a tuniku a volný pletený kabátek v barvě lesní zeleně. Dlouhé tmavé husté vlasy samý prstýnek jí splývaly na ramena, lehce stínily její opálený uličnický obličej s pihami, který byl podivně okouzlující a podmanivý ve své nevinnosti. Obličejík to byl moc pěkný, a i když podle Brin nebyl krásný, v každém případě byl půvabný, svěží a plný života. Ve tmavých, inteligentních očích se zračila upřímnost a nezáludnost, jak si zvědavě prohlížela venkovanku a horala.

„Kdo jste?“ zeptala se takovým tónem, jako by měla právo to vědět.

Brin se podívala na Rona a potom zpátky na tu dívku. „Jsem Brin Ohmsfordová ze Stinného dolu a tohle je Rone Leah. Vydali jsme se na sever ze svých domovů v Jižní zemi pod Duhovým jezerem.“

„To máte za sebou hodně dlouhou cestu,“ poznamenala dívka. „Proč tu jste?“

„Abychom našli muže jménem Cogline.“

„Znáte toho člověka, Brin Ohmsfordová?“

„Ne.“

„Tak proč ho tedy hledáte?“

Dívka z Brin nespustila oči. Ta zaváhala, nevěděla přesně, co všechno jí má říct. V té dívce bylo něco, co ji varovalo před lhaním, a Brin si také všimla, nakolik náhlý příchod té dívky uklidnil stařík a přivedl zpátky ztraceného kocoura. Přesto ale venkovanka váhala, zda jí má skutečně říci celou pravdu o tom, proč jsou u Kamenného krbu, než si zjistí, kdo ta dívka vlastně je.

„Dověděli jsme se, že Cogline je muž, který se nejlépe vyzná v lesích od Černavy na

východ až po Krkavčí štíty," odpověděla ostražitě. „Doufali jsme, že nám poskytne své služby v jedné velice důležité záležitostí."

Dívka chvíli mlčela, bylo jasné, že přemýšlí o tom, co jí řekla Brin. Stařík se šoural k ní a začal se ošívat.

„Jsou to vetřelci a výtržníci!" trval vehementně na svém.

Dívka neodpověděla, dokonce se na něj ani nepodívala, tmavé oči pořád upírala na Brin, ani se nepohnula. Stařík rozhodil zlostně rukama.

„Neměla bys s nimi prohodit ani jediné slovo! Měla bys je vyhodit!"

Potom dívka pomalu zavrtěla hlavou. „Pšt, dědečku." napomenula ho. „Nechtějí nám ublížit. Kdyby ano, Šepot by to hned poznal."

Brin se rychle ohlédla na velkého kocoura, který se natáhl skoro hravě do vysoké trávy u malého rybníka, jednou svojí velikou packou se líně ohnal po nějakém dotěrném hmyzu. Velké oválné oči svítily jako dva signální ohně, když se na ně podíval.

„Tohle bláznivý zvíře vůbec nepřijde, když na něj volám!" reptal stařík. „Jak se na něj můžeš spolehnout?"

Dívka se podívala káravě na starého muže, v jejích rysech se mihnul náznak otevřeného odporu. „Šepote!" zavolala laskavě a ukázala na Brin. „Stopa!"

Velký kocour se hned zvedl a zcela neslyšně přešel k Brin. Venkovanka ztuhla, když to zvíře svým velikým černým čumákem očichávalo její oblečení. Opatrně ustoupila o krok dozadu.

„Stůj klidně," poradila jí ta dívka.

Brin udělala, co jí řekla. Přinutila se být navenek klidná, stála ztuhlá na místě, když to veliké zvíře pomalu očichávalo jednu její nohavici. Pochopila, že ta dívka si ji zkouší — používá kocoura, aby věděla, jak bude reagovat. Jak se k ní tiskl ten zvířecí čumák, trnula jí šíje. Co bude dělat? Má tam takhle dál stát? Má se snad toho zvířete dotknout na znamení, že se ho nebojí? Jenomže ona se *bojí* a ten strach ji celou prostupuje. To zvíře to dozajista ucítí a potom...

Rozhodla se. Jemně začala zpívat. Slova se vznášela v temném poklidu večera, plula v tichu malé mýtiny, natahovala se a jakoby jemnými prsty se dotýkala svého okolí. Trvalo jen pár chvil a kouzlo písně přání se začalo spřádat; veliký kocour si sedl na zadek, svítící oči upíral na venkovanku.

Mrkal v ospalé kadenci té písně a poslušně si jí lehl k nohám.

Brin se zklidnila. Chvíli nikdo nic neříkal.

„Pekelníci!" zaječel nakonec stařík a tvářil se při tom zlověstně.

Dívka mlčky popošla a postavila se přímo před Brin. V jejích očích nebylo ani památky po strachu, byla v nich jenom zvědavost. „Jak jsi to udělala?" zeptala se a zdálo se, že ji to zmátlo. „Nenapadlo by mě, že někdo něco takového dokáže."

„Je to dar," odpověděla Brin.

Dívka zaváhala. „Ale nejsi zlá, že ne? Nejsi jedna z těch poutníků ani s nimi nejsi nějak duchovně spřízněná?"

Brin se usmála. „Ne, nic takového. Jenom prostě mám tenhle dar."

Dívka nevěřícně zavrtěla hlavou. „Nenapadlo by mě, že někdo dokáže tohle udělat Šepotovi," opakovala.

„Jsou to pekelníci!" trval na svém stařík a podupával nohou.

Šepot si mezitím zase stoupl na nohy a přešel k Ronovi. Horal zíral celý překvapený, potom vrhl zvídavý pohled na Brin, když k němu to zvíře strkalo svůj černý čumák. Chvíli Šepot zvědavě očichával horalovo oblečení. Potom najednou otevřel veliké čelisti a volně jimi sevřel jeho pravou botu a začal ho tahat. To, co se Ronovi podařilo uchovat ze své vyrovnanosti, z něj rychle vyprchávalo a on se pokusil vymanit.

„Myslím, že si chce s tebou hrát," oznámila mu dívka a na rtech se jí objevil neznatelný úsměv. Významně se podívala na stařík, který si něco nespokojeně brblal pod vousy a poodešel o několik kroků od nich všech.

„A... víš to... jistě?“ vydechl podrážděně Rone a hrdinně se snažil zůstat stát, když ten kocour ho dál popotahoval za botu.

„Šepote!“ zavolala ostře dívka.

Veliké stvoření okamžitě povolilo stisk a hned přešlo k ní. Vyndala ruku zpod krátkého kabátce a drsně polaskala střapatou hlavu, dlouhé tmavé vlasy jí padaly přes obličej, jak se k tomu zvířeti nakláněla. Chvilku na něj jemně mluvila a pak se podívala na Brin a Rona.

„Zdá se, že dokážeš zvířata přimět k tomu, aby dělala, co chceš. Šepot je tebou úplně unešený.“

Brin se rychle podívala na Rona, který se pokoušel zase si obout pořádně botu na nohu. „Myslím, že Rone by byl docela rád, kdyby Šepot nebyl tolik unesen i jím,“ poznamenala.

Dívka se doširoka usmála. V jejích tmavých očích se mihl letmý záblesk uličnictví. „Líbíš se mi, Brin Ohmsfordová. Vítej u nás. I s Ronem Leahem.“ Natáhla k ní svoji štíhlou snědou ruku, aby ji pozdravila. „Jsem Kimber Boh.“

Brin její ruku přijala a překvapilo ji, jak silný a jemný stisk pocítila. Překvapily ji i dva dlouhé nože, které měla dívka za pasem pod krátkým kabátcem.

„Co se mě týče, tak vítáni nejsou,“ usápnul se stařík — stál za dívkou a gestikuloval, jako by je všechny odstrkoval svojí tyčkovitou paží.

„Dědečku!“ napomenula ho Kimber Boh. S ostrým nesouhlasem se na něj podívala a potom se obrátila zpátky na Brin. „Nevšímej si ho. Děsně mě brání. Jsem jediná, koho má, takže někdy pociťuje...“

„Jen tolik nespěchej, abys jim o nás vyzvonila všechno!“ skočil jí do řeči stařík a vyděšeně potřásal svojí bělovlasou hlavou. „Co o nich víme? Jak můžeme s jistotou vědět, co je sem přivedlo? Ta dívka má pekelný hlas, když jím takhle dokázala přimět Šepota k ústupu. Jsi příliš důvěřivá, děvče!“

„A ty zase nadmíru nedůvěřivý,“ odpověděla Kimber Boh vyrovnaně. Její uličnický obličej se napjal rozhodnutím. „Tak jim teda řekni, kdo jsi.“

Stařík zkroutil pusu. „Nic jim neřeknu!“

„Ale řekni, dědečku.“

Noha v sandálu nedůtklivě dupla. „Řekni jim to sama. Když si myslíš, že toho víš mnohem víc než já!“

Rone Leah přišel dopředu a stoupl si vedle Brin a rozpačitě se dívali jeden na druhého. Šepot se díval na horala, zívl a položil si velikou hlavu zpátky na packy. Z jeho hrdla bylo slyšet hluboké předení, jak zavřel svoje modré oči.

Kimber Boh se otočila k venkovance a horalovi. „Můj dědeček někdy zapomíná, že hry, které tak rád hraje, nejsou skutečné. Má jednu oblíbenou hru, to se mění v někoho jiného. Dělá to tak, že se rozhodne pohřbít své staré já a začít nový život. Naposledy tuhle hru hrál asi tak před rokem.“ Významně se na na něj podívala. „Ale je tím, kým vždycky byl. Vlastně je to ten muž, za kterým jste přišli.“

„Takže je to opravdu Cogline,“ Brin to prostě suše oznámila.

„Já *nejsem* Cogline!“ trval vehementně na svém stařík nenávistně. „Ten je mrtvý a pohřbený, přesně jak jsem už říkal! Neposlouchejte ji!“

„Dědečku!“ znovu jej Kimber Boh napomenula. „Jsi tím, kým jseš, a jinak to být nemůže. Předstírání je pro děti. Narodil ses jako Cogline a tím i zůstaneš. A teď se, prosím tě, pokus být svým hostům dobrým hostitelem. Pokus se být jejich přítel.“

„Ha! Já je sem nezval, takže nemusím být dobrým hostitelem!“ odsekl Cogline umíněně, rozhodnutý nemít nic společného ani s venkovankou ani s horalem. „Co se týče přátelství s nimi, klidně buď jejich kamarádka, jestli chceš — to je tvoje věc!“

Brin a Rone se pochybovačně podívali jeden na druhého. Nepřipadalo jim, že jim tenhle stařík při hledání cesty přes Černavu pomůže.

„Tak dobře, dědečku — já tedy budu hostitelka a kamarádka za nás oba.“ Kimber Boh

si povzdechla. Vyrovnaně se na ně podívala a stařík si nevšímala. „Připozdívá se. Máte za sebou dlouhou cestu a potřebujete se najíst a odpočinout si. Bydlíme kousek odtud a vy jste u nás vítáni na noc jako moji hosté — a mého dědečka.“

Odmlčela se, aby se ještě nad něčím zamyslela. „Vlastně byste mi udělali velikou radost, kdybyste zůstali. Jen málokdo zajde takhle daleko na východ a i pak mám jen zřídka možnost hovořit s lidmi. Jak jsem už říkala, dědeček mě velice ochraňuje. Ale možná byste souhlasili s tím, že budete hovořit se mnou — že mi řeknete něco o svém domově v Jižní zemi. Ano?“

Brin se unaveně usmála. „Za místo na vyspání a něco k jídlu je to asi to nejmenší, co můžeme udělat.“

Rone přikývl na souhlas, i když ne zcela bez obav šlehl pohledem po Šepotovi.

„Takže ujednáno,“ prohlásila Kimber Boh. Zavolala na velkého kocoura; ten vstal, líně se protáhl a kráčel k ní. „Pojďte za mnou, dojdeme tam za pár minut.“

Otočila se, Šepot šel za ní a zmizeli v lese. Venkovanka a horal vzali svoje ruksaky a vydali se za nimi. Když míjeli Coglina, ani se na ně nepodíval, upřeně zíral do země ve vzteklém odhodlání a jeho mohutné obočí se svraštilo.

„K čertu s těmi vetřelci!“ mumlal.

Potom se obezřele rozhlédl kolem a šoural se za nimi mezi stromy. Za okamžik zůstala malá mýtina opuštěná.

Kapitola 31

Domovem bylo pro dívku, starce a mizícího kocoura příjemné, ale průměrně vyhlížející stavení na veliké, trávou porostlé mýtině ve stínu staletého dubu a jilmu. Vepředu a vzadu byly verandy a stěny byly hustě porostlé vínem a stále zelenými keři. Kamenné cestičky vedly od domu zahradami všude kolem — některé byly květinové, v jiných pěstovali zeleninu, všechny byly pečlivě udržované a hezky upravené. Smrky a borovice lemovaly mýtinu a zahrady byly od sebe odděleny živými ploty. Celý ten pozemek vyžadoval spoustu práce a velikou péči.

Stejnou péči bylo znát i uvnitř domu. Bylo tam uklizeno a čisto. Pískem vydrhnuté dřevěné podlahy a trámové stěny zářily v jemném světle petrolejových lamp, byly naleštěné a navoskované. Po stěnách byla rozvěšena ručně tkaná plátna a křížkové výšivky a jasné tapiserie pokrývaly drsný dřevěný nábytek a okna. Podivné stříbrné a křišťálové předměty byly na policích v širokém kredenci a na dlouhém stole na kozách na jedné straně hlavní místnosti bylo naskládáno hliněné nádobí a skrovné pomůcky. Ve vázách a hliněných nádobách byly květiny, některé rostly v hlíně, jiné byly řezané. Celé stavení se zdálo jasné a veselé, dokonce i když se snášela noc, a na každém kroku to připomínalo domov ve Stinném dolu.

„Večeře už skoro bude hotová," oznámila Kimber Boh, když vešli dovnitř, a vrhla vyčítavý pohled směrem na Coglina. „Posaďte se, prosím, hned prostřu stůl."

Cogline si něco mumlal pod vousy a posadil se na lavici ke vzdálené straně stolu a Brin a Rone si sedli proti němu. Šepot prošel kolem nich na splétaný kobereček před širokým kamenným krbem, v němž vesele hořela malá polínka. Zívl si, stočil se do klubíčka před ohněm a usnul.

Kimber Boh jim předložila večeři, která se sestávala ze slepice, zahradní zeleniny, čerstvě upečeného chleba a kozího mléka. Jedli hladově. Při jídle se jich dívka vyptávala na Jižní zemi a její lid, chtěla slyšet o světě, který je za jejím domovským údolím. Vysvětlila jim, že se nikdy nedostala mimo Černavu, ale už zanedlouho se na takovou cestu vydá. Cogline se nesouhlasně zakabonil, ale neřekl nic; sklonil hlavu a zarytě se soustředil na to, co má na talíři. Po večeři se zatvrzelým zabručením vstal a oznámil, že si jde ven zakouřit. Prošel dveřmi, aniž by se na kohokoli ohlédl, a zmizel.

„Nic si z něho nedělejte." omlouvala se Kimber Boh, vstala, aby uklidila ze stolu. „Je velice jemný a hodný člověk, ale žije už tolik let o samotě, že je mu zatěžko být s lidmi a necítí se tak dobře."

S úsměvem odnesla nádobí ze stolu a vrátila se s nádobou vína barvy burgundského. Nalila po trošce do čistých sklenic a znovu se posadila proti nim. Jak upíjeli víno a tlachali, Brin si kladla otázku, která se jí vracela od samého začátku, jak je možné, že ta dívka se starým mužem dokáží žít o samotě v takové divočině. Jistě, mají toho kocoura, ale stejně...

„Každý den po večeři se dědeček prochází," vyprávěla jim Kimber Boh a konejšivě se dívala na ně oba. „Dlouho se prochází po údolí, když přichází pozdní podzim. Všechnu práci na rok už máme hotovou, a až přijde zima, nebude ven chodit tak často. Někdy ho za chladného počasí bolí celé tělo a to potom dává přednost ohni. Ale teď, dokud jsou noci ještě teplé, se rád prochází."

„Kimber, a kde jsou tvoji rodiče?" neubránila se té otázce Brin. „Proč tady žijete úplně sami?" „Moji rodiče zahynuli, zabili je," vysvětlila jen tak mimochodem. „Byla jsem hodně malá, když mě Cogline našel zabalenou v nějakém prádle na místě, kde karavana tábořila na severním okraji údolí. Vzal mě sem a vychoval mě jako svoji vnučku." Naklonila se dopředu. „Nikdy svou vlastní rodinu neměl, víte. Má jenom mě."

„Jak tvoje rodiče zabili?“ zajímal se Ron, když viděl, že dívce nevadí o tom mluvit.

„Skřetové nájezdníci. Několik rodin cestovalo v karavaně; všechny lidi zabili, až na mě. Cogline říká, že si mě nevšimli.“ Usmála se. „Ale to už je hodně dávno.“

Rone usrkl své víno. „Je to tu trochu nebezpečné, ne?“

Zatvářila se zmateně. „Nebezpečné?“

„Jistě. Všude kolem divočina, divoká zvířata, nájezdníci — všelicos. Nemáš nikdy ani trochu strach žít tady takhle stranou?“

Zdvihla hlavu. „Myslíš, že bychom se měli bát?“

Horal se podíval na Brin. „No... já nevím.“

Vstala. „Podívejte se.“

Skoro rychleji, než stačil očima sledovat, měla ta dívka v ruce dlouhý nůž. Proletěl mu kolem hlavy, jak ho hodila přes místnost. S úderem se zabodl do maličkého černého kruhu nakresleného na trámu ve vzdáleném rohu.

Kimber Boh se zasmála. „Pořád si to trénuju. Vrhat nože jsem se naučila, když mi bylo deset. Naučil mě to Cogline. Stejně dobře umím zacházet s jakoukoli jinou zbraní, která vás napadne. Běhat umím rychleji než kdokoli v Černavě — kromě Šepota. Dokážu jít celý den a noc a nemusím spát.“

Znovu se posadila. „Samozřejmě by mě Šepot ochránil proti všemu, co by mě ohrožovalo, takže si nemám proč dělat starosti.“ Usmála se. „Kromě toho ke Kamennému krbu nikdy nepřichází nikdo příliš nebezpečný. Cogline tu žije celý život; tohle údolí mu patří. Ví to všichni a neobtěžují ho. Dokonce i skřeti pavouci se tomuhle místu vyhýbají.“

Odmlčela se. „Víte něco o skřetech pavoucích?“

Zavrtěli hlavami. Dívka se naklonila dopředu. „Plíží se po zemi i po stromech, jsou celí chlupatí a záludní, jako pavouci. Jednou se pokusili vstoupit do údolí, je to asi tři roky. Bylo jich několik tuctů, všichni načernění popelem a celí dychtiví po lovu. Víte, nejsou jako ostatní skřeti, protože žijí v doupatech a lapají své oběti do pastí jako pavouci. No, ale přišli ke Kamennému krbu. Myslím, že ho chtěli získat pro sebe. Dědeček to hned poznal, vždycky pozná, když je někde nablízku něco nebezpečného. Vzal si s sebou Šepota a ze zálohy napadli skřety pavouky na severním konci údolí, hned vedle velké skály. Ještě dneska skřeti pavouci utíkají.“

Zeširoka se smála, ta historka ji pobavila. Brin a Rone se na sebe znepokojeně podívali, vůbec nevěděli, co si z té dívky vybrat.

„Odkud je ten kocour?“ Rone se znovu podíval na Šepota, který dál nerušené spal. „Jak dokáže zmizet, když je ho takový kus?“

„Šepot je kocour ze slatin,“ vysvětlovala dívka. „Většina takových koček žije v mokřinách hluboko v Anaru, daleko na východ od Černavy a Krkavčích štítů. Šepot se zatoulal clo Staré slatiny, to byl ještě kotě. Cogline ho našel a přinesl domů. S někým se popral a byl celý potrhaný. Starali jsme se o něho a on už u nás zůstal. Naučila jsem se s ním mluvit.“ Podívala se na Brin. „Ale ne tak jako ty, neumím mu tak zpívat. Mohla bys mě to naučit, Brin?“

Brin jemně zavrtěla hlavou. „To asi nepůjde, Kimber. Píseň přání mám vrozenou.“

„Píseň přání,“ zopakovala dívka ta slova. „To zní moc hezky.“

Chvíli bylo ticho. „Tak jak to dělá, že takhle zmizí?“ zeptal se znovu Rone.

„Ale on nemizí.“ vysvětlovala se smíchem Kimber Boh. „To se jenom zdá. Někdy není vidět — ne proto, že by zmizel, to určitě ne, ale nevidíš ho proto, že dokáže změnit zbarvení svého těla, aby úplně splynul s okolím — má třeba barvu stromů, skal, půdy, všeho. Dokáže s pozadím tak splynout, že ho prostě nevidíš, když nevíš, jak se na něj máš koukat. Když s ním ale nějakou chvíli pobudeš, tak se to naučíš.“ Odmlčela se. „Samozřejmě, když nechce, aby ho někdo našel, tak ho s největší pravděpodobností nikdo nenajde. To je součást jeho obrany. S dědečkem si tak rád hraje. Šepot zmizí a odmítá se mu ukázat, dokud dědeček nekřičí tak, až úplně chraptí. Není to od něj moc hezké, to tedy ne, protože dědeček už nemá tak dobrý zrak jako dřív.“

„Ale na tvoje zavolání se objeví.“

„Vždycky. Považuje mě za svoji matku. Pečovala jsem o něj, když jsme ho sem poprvé přinesli. Teď už jsme si tak blízcí, že skoro tvoříme jednu bytost. Většinou jako bychom dokonce cítili, co si ten druhý myslí.“

„Mně připadá nebezpečný,“ prohlásil Rone bezvýrazně.

„No, to je,“ souhlasila dívka. „Velmi nebezpečný. Když se rozdivočí, může se přestat ovládat. Ale Šepot už divoký není. Možná v něm někde kousek divokosti dříme, někde hodně hluboko, ale už na ni zapomněl.“

Vstala a každému dolila trochu vína. „Líbí se vám náš dům?“ zeptala se po chvíli.

„Moc.“ odpověděla Brin.

Dívka se usmála, byla zjevně potěšená. „Většinu té výzdoby tady jsem dělala já — kromě těch skleněných a stříbrných předmětů; ty přivezl dědeček ze svých cest. Nebo některé měl, ještě než jsem přišla já. Ale to ostatní je moje práce. A ty zahrady — jsem osázela já. Všechny ty květiny a keře a zeleninu — všechny keříky a révu. Líbí se mi ty barvy a sladké vůně.“

Brin se také usmála. Kimber Boh byla směsicí dítěte a ženy — v některých ohledech ještě mladá, v některých na svůj věk poněkud příliš vyspělá. Bylo to zvláštní, ale venkovance připomínala Jaira. Když na to pomyslela, v tu chvíli jí bratr velice chyběl.

Kimber Boh zahlédla výraz, který Brin přelétl po obličeji, a špatně si ho vysvětlila. „Tady v Kamenném krbu to vážně není nebezpečné,“ ujišťovala venkovanku. „Možná vám to tak připadá, protože tu zemi tady neznáte jako já. Ale víte, tohle je můj domov — tady jsem vyrostla. Když jsem byla malá, dědeček mě naučil všechno, co bych měla vědět, abych se dokázala bránit. Naučila jsem se poradit si se všemi nebezpečenstvími, jaká tu existují. Vím, jak se jim vyhnout. A pak mám dědečka a Šepota. Nemusíte si o mě dělat starosti. Vážně, to není nutné.“

Brin se tomu ujištění usmála. „Vidím, že to není třeba, Kimber. Vidím, že jsi vskutku velice schopná.“

K jejímu překvapení se Kimber Boh začervenala. Potom se najednou zvedla a šla k místu, kde Cogline nechal svůj zálesácký plášť na opěradle dřevěného křesla. „Musím dědečkovi donést plášť,“ řekla rychle. „Je tam chladno. Chcete jít se mnou?“

Venkovanka a horal vstali a šli za ní, když otevřela dveře, a vyšli ven. V okamžiku, kdy uvolnila západku, byl Šepot na nohou a tiše prošel dveřmi za nimi.

Na chvíli se zastavili u vchodu malého stavení, ponořili se do té nádhery večerního mírumilovného, téměř mystického zátiší. Vzduch byl chladný a trochu vlhký, sladce voněl po ztemnělém lese. Bílý měsíční svit dopadal na trávník, květinové zahrady, pečlivě sestřižené živé ploty a keře s oslnivou jasností. Každé stéblo trávy, jemný okvětní lístek a nejmenší lísteček se vlhce leskl, tmavý smaragd lemovaný jinovatkou, jak se snesla rosa podzimního večera. V černotě o kousek dál se tyčily lesní stromy proti obloze poseté hvězdami jako obrovští obři — nestárnoucí, masivní, ztuhlí v tichu noci. Jemný vánek ranného soumraku teď zcela utichl. I známé výkřiky lesních obyvatel se proměnily ve slabé a vzdálené mumlání, které konejšilo a uklidňovalo.

„Dědeček bude u vrby,“ řekla Kimber Boh a přerušila to okouzlení.

Společně odešli od vstupních dveří stavení na pěšinku, která vedla za dům. Nikdo nic neříkal. Prostě jenom šli pomalu dál, vedla je ta dívka, pod botama jim křupaly drobné kaménky. V suchém listí v temné zácloně lesa se něco mihlo a zmizelo. Nějaký pták ostře zapískal a v nehybnosti se vznášela ozvěna jeho výkřiku.

Všichni tři teď zahnuli za roh domu, prošlí shlukem borovic a smrků a kolem živých plotů. Potom se ze tmy vynořila veliká, ovislá vrba na kraji lesa, její větve volně visely v hustých pramenech jako záclona proti noci. Byla veliká a sukovitá, ohnutá ve stinné temnotě, jako by se stahovala sama do sebe. Pod jejím baldachýnem zářila temně rudě dýmka a chomáčky kouře stoupaly k obloze a rozplývaly se.

Když prošli svěšenými větvemi vrby, uviděli jasně Coglinovu hubenou postavu,

sehnutou na jedné ze dvou dřevěných laviček u letitého kmene, seschlý obličej měl obrácený ke ztemnělému lesu. Kimber Boh šla přímo k němu a přes ramena mu přehodila plášť.

„Nastydneš, dědečku," kárala ho jemně.

Stařík se ušklíbnul. „To už si nemůžu jít ani zakouřit, aby ses kolem mě nemotala jako kvočna!" Ale plášť si přitáhl k tělu, když se podíval na Brin a Rona. ,,A ani tyhle dva za společnost nepotřebuju. Nebo toho bezcenného kocoura. Předpokládám, žes ho sem přivedla taky!"

Brin se podívala po Šepotovi a byla překvapená, když zjistila, že zase zmizel. Ještě před chvilkou byl přímo před nimi.

Kimber Boh si sedla vedle svého dědečka. „Proč se nechceš aspoň pokusit spřátelit s Brin a Ronem?" zeptala se ho tiše.

„K čemu?" odsekl. „Já přátele nepotřebuju! S přáteli jsou jenom potíže, vždycky čekají, že pro ně člověk něco udělá, vždycky od tebe chtějí nějakou tu službičku. Za dávných časů jsem měl dost přátel, děvče. Ještě dost dobře nevíš, co je život, v tom je ta potíž!"

Dívka se omluvně podívala na Brin a Rona a pokývla směrem k prázdné lavičce. Beze slova se venkovanka a horal posadili proti ní.

Kimber Boh se otočila zpátky na starce. „Nesmíš být takový. Nesmíš být tak sobecký."

„Jsem starý člověk. Můžu být, jaký chci!" poznamenal Cogline nedůtklivě.

„Když jsem dřív říkala takové věci já, káral jsi mě, že jsem rozmazlená, a posílal jsi mě do mého pokoje. Pamatuješ si na to?"

„To bylo něco jiného!"

„Mám tě poslat do tvého pokoje?" zeptala se. Mluvila s tím starcem jako matka se svým dítětem, držela ho za ruce. „Nebo bys možná byl radši, kdybych i se Šepotem jsme s tebou také neměli nic společného, protože jsme tvoji přátelé a ty, jak se zdá, žádné přátele mít nechceš."

Cogline zaťal zuby do troubele dýmky, jako by ji měl prokousnout, a mrzoutsky se balil do pláště, odmítal odpovědět. Brin se rychle podívala na Rona, který v odpověď zdvihl jedno obočí. Oběma bylo jasné, že navzdory svému věku je Kimber Boh stabilizační silou v téhle podivné malé rodině.

Dívka se potom naklonila a lehce políbila dědečka na tvář. „Vím, že tak docela ani ty sám nevěříš tomu, cos řekl. Vím, že jsi dobrý, laskavý a jemný muž a mám tě moc ráda." Objala ho pažemi a pevně přitiskla k sobě. Brin byla překvapená, když stařík také zdvihl paže a to děvče objal.

„Měli se zeptat, než sem přišli," mumlal a máchnul rukou směrem k venkovance a horalovi. „Mohl bych jim i ublížit, víš."

„Ano, dědečku, já vím," odpověděla dívka. „Ale teď, když už jsou tady, když ušli tak dlouhou cestu, aby tě vyhledali, myslím, že by ses měl zajímat o to, proč přišli a jestli bys jim nemohl nějak pomoci."

Brin a Rone se na sebe spěšně podívali. Cogline se vymanil z jejího objetí, něco brblal a vrtěl hlavou, chomáčkovité vlasy tančily v měsíční záři jako jemná hedvábná příze.

„Sakramentskej kocour, kde je zase teď! Šepote! Pojď sem, ty bezcenné zvíře! Neposedávám tady..."

„Dědečku!" přerušila ho dívka energicky. Stařík se na ni zaraženě podíval, mlčel a ona pokývla směrem k Brin a Ronovi. „Naši přátelé, dědečku — zeptáš se jich?"

Vrásky v obličeji toho starce se prohloubily, jak se zamračil. „No tak dobře," obořil se popuzeně. „Co vás sem tedy přivedlo?"

„Potřebujeme někoho, kdo by nám ukázal cestu, jak projít touhle zemí," odpověděla hned Brin, neodvažovala se doufat, že se jim nakonec dostane pomoci, kterou tak nutně potřebují. „Slyšeli jsme, že Cogline je muž, který by takovou cestu znát mohl."

„Až na to, že Cogline už neexistuje!" odsekl stařec, ale varovný pohled dívky ho hned umlčel. „Tak dobře, kterou že zemi to chcete projít?"

„Střední Anar,“ odpověděla Brin. „Černavu, slatinu za ním — celou cestu na východ do Krkavčích štítů.“ Odmlčela se. „Do Maelmordu.“

„Ale tam jsou poutníci!“ vykřikla Kimber Boh.

„Jaký důvod máte k tomu, abyste se vydali do té černé jámy?“ zlostně se zeptal stařík.

Brin zaváhala, když viděla, kam to všechno spěje. „Zničit poutníky.“

„Zničit poutníky!“ vyděsil se Cogline. „A jak je chceš zničit, děvče?“

„Písní přání. Kouzlem, které...“

„Písní přání? Tím zpěvem? Tohle chceš použít?“ Cogline se postavil na nohy a divoce hopsal kolem, gestikuloval svými kostnatými pažemi. „A ty si myslíš, že jsem blázen? Jděte odtud! Odejděte z mého domu! Jděte pryč, jděte pryč!“

Kimber Boh vstala a jemně stáhla starce zpátky na lavičku, mluvila s ním a konejšila ho, když ze sebe dál chrlil vodopád slov. Chvíli trvalo, než se zklidnil. Potom ho znovu zabalila do pláště a zase se obrátila k Brin a Ronovi.

„Brin Ohmsfordová,“ oslovila venkovanku vážně s přísným výrazem v obličeji. „Maelmord není místo pro vás. Tam nechodím ani já.“

Brin se skoro musela usmát, když ta dívka tolik zdůrazňovala ten zákaz. „Ale já nemám na vybranou, Kimber.“ vysvětlovala klidně. „Musím jít.“

„A já musím jít s ní.“ dodal zdráhavě Rone. „Tedy, až zase najdu meč. Napřed musím najít ten meč.“

Kimber se podívala z jednoho na druhého a potom zmateně zavrtěla hlavou. „Já tomu nerozumím. Jaký meč? A proč musíte jít do Maelmordu? Proč musíte zničit poutníky?“

Brin znovu zaváhala, tentokrát s opatrností.

Kolik jí toho může říci o výpravě, která ji dovedla až sem? Kolik jí může říci z té pravdy, která jí byla svěřena? Ale jak se dívala Kimber do očí, opatrnost, která ji nabádala, aby byla neustále ve střehu a dbala na všechno, co tak pečlivě ukrývala, najednou postrádala na významu. Allanon je mrtev, navždy opustil Čtyřzemí. Kouzlo, kterým podaroval Rona, aby ji mohl ochraňovat, je ztraceno. Zůstala sama, unavená a vystrašená bez ohledu na odhodlání, které ji pohánělo pořád dopředu na téhle neskutečné cestě. Má-li přežít to, co ji čeká, ví, že musí přijmout jakoukoli pomoc. Skryté pravdy a chytré podvody — to byl způsob života, jaký vedl Allanon, byla to součást jeho osobnosti. S ní to ale takhle nikdy nebude.

Řekla té dívce a starci všechno, co se dověděla, a všechno, co zažila od chvíle, kdy se Allanon poprvé objevil ve vesnici Stinný důl před tolika dny. Neskrývala z pravdy nic, až na ta tajemství, která ukrývala i před Ronem, ta děsivá podezření a nepříjemná našeptávání sil temných a neproniknutelných z písně přání. Trvalo dost dlouho, než jim to všechno vypověděla, ale ten stařík mlčel a dívka poslouchala spolu s ním v tichém úžasu.

Když skončila, otočila se k Ronovi, jestli je snad třeba ještě něco dodat, ale horal mlčky zavrtěl hlavou.

„Takže teď víte, že prostě musím jít.“ Opakovala ta slova ještě jednou, dívala se střídavě na starce a dívku a čekala.

„Elfí kouzlo je v tobě, co?“ zamumlal Cogline, oči měl pronikavé. „Druidův dotek na všem, co děláš. Já sám mám z toho doteku také trochu, víš — trochu z temné nauky. Ano. Ano, mám.“

Kimber ho jemně chytila za paži. „Můžeme jim pomoci najít cestu na východ, dědečku?“

„Na východ? Znám celou tu zemi na východ — křížem krážem, tam i zpátky. Kamenný krb, Černava, Stará slatina — všechno až ke Krkavčím štítům, všechno k Maelmordu.“ Zamyšleně zavrtěl svojí chomáčkovitou hlavou. „Uchoval jsem si ten dotyk. Poutníci mě tady neobtěžují, do tohoto údolí nechodí. Za jeho hranicemi chodí, kam se jim zachce. Je to jejich země.“

„Dědečku, poslouchej mě,“ pobízela ho Jemně. „Musíme pomoci našim přátelům — ty a Šepot a já.“

Cogline na ni chvíli koukal beze slov, potom rozhodil rukama. „Ztráta času!“ prohlásil.

„Směšná ztráta času!“ Kostnatým prstem se dotkl dívčina nosu. „Musíš myslet líp, děvče. Naučil jsem tě myslet líp! Dejme tomu, že jim pomůžeme; dejme tomu, že tyhle dva dovedeme přes Černavu, přes Starou slatinu, přímo do Krkavčích štítů a samotné černé jámy. Dejme tomu! Co potom? Řekni mi! Co potom?“

„To bude stačit...,“ začala Brin odpovídat.

„Stačit?“ skočil jí do řeči Cogline výkřikem. „Ne tak docela, děvče! Před tebou se tyčí útesy jako stěna, stovky stop vysoké. Míle pustých skal. Všude kolem jsou skřeti. Co se stane pak? Co potom uděláš?“ Prstem na ni mířil jako dýkou. „Žádná cesta, děvče. Nevede tam žádná cesta. Nemůžeš projít celou tu vzdálenost, dokud neznáš cestu, která tam vede!“

„Najdeme tu cestu.“ ubezpečila ho Brin pevně.

„Bah!“ Stařík si odplivnul a zakabonil se. „Poutníci vás v momentě načapou! Uvidí vás napůl cesty ve stoupání — pokud se vám tedy vůbec podaří najít místo, kudy šplhat! Nebo snad umíš kouzlo neviditelnosti? Dokážeš to?“

Brin zaťala zuby. „My tu cestu najdeme,“ opakovala.

„Možná ano, možná ne,“ ozval se najednou Rone. „Vůbec se mi to nelíbí, Brin. Tenhle stařík tu zemi zná, a jestli říká, že je to otevřená krajina, pak s tím budeme muset počítal, než se tam vydáme.“ Podíval se na Coglina, jako by se chtěl ubezpečit, že ten stařec skutečně ví, o čem mluvil. „Kromě toho všechno má svůj čas. Než se vydáme na tuhle cestu přes Východní zem, musíme najít meč. Je to jediná skutečná obrana proti poutníkům, kterou máme.“

„Proti poutníkům neexistuje žádná obrana!“ odfrkl Cogline.

Brin se chvíli dívala upřeně na horala, potom se zhluboka nadechla. „Rone, na ten meč musíme zapomenout,“ řekla mu klidně. „Je pryč a nemůžeme nijak zjistit, co se s ním stalo. Allanon říkal, že si znovu najde cestu do lidských rukou, ale neřekl, čí ty ruce budou ani kdy k tomu dojde. Nemůžeme...“

„Bez meče, který nás ochrání, neuděláme už ani krok!“ Rone zaťal čelisti, když zabránil Brin říci cokoliv dalšího.

Rozhostilo se dlouhé ticho. „Nemáme na vybranou.“ řekla Brin. „Alespoň já ne.“

„Tak tedy honem jděte.“ odstrčil je Cogline oba rukou. „Jděte si svou cestou a nás nechte na pokoji — vy se svými bláznivými plány dobýt jámu a zničit poutníky: bláznivé, bláznivé plány! No, jen běžte, vyleťte odtud, aby vás čert... Šepote, kam ses zase, ty darebo... Ukaž se nebo... Yiii!“

Vykřikl překvapením, když se veliký kocour objevil z temnoty těsně u jeho ramene, svítícíma očima mrkal, studený čumák přitiskl přímo na jeho obnaženou paži. Cogline se zlobil, že se nechal takhle překvapit, plácl kocoura a odešel několik yardů zpod vrbového větvoví a cestou klel. Šepot se za ním upřeně koukal, potom šel k lavičce, aby si lehl vedle Kimber.

„Myslím, že dokážu dědečka přesvědčit, aby vám ukázal cestu na východ — alespoň po Krkavčí štíty,“ řekla Kimber Boh zamyšleně. „Co se týče toho, co budete dělat pak...“

„Počkej chvilku — jenom..., promyslíme to.“ Rone zdvihl úpěnlivě ruce. Otočil se k Brin. „Vím, že ses rozhodla tuhle výpravu, kterou ti Allanon uložil, uskutečnit! Chápu, že to udělat musíš. Ale já jdu s tebou, až do samotného konce. Ale musíme mít ten meč, Brin. Copak to nechápeš? Musíme! Nemáme proti sžíravým přízrakům vůbec žádné jiné zbraně!“ Jeho obličej se napjal zklamáním. „Sakra, jak tě můžu ochránit bez toho meče?“

Brin zaváhala a najednou si vzpomněla na sílu písně přání a na to, jak viděla, co ta síla dokázala udělat s muži od Klenutého hřbetu v Obchodním středisku Rooker Line. Rone to nevěděl a ona to ani nechtěla, ale taková síla byla víc než zbraň, na jakou by si pomyslela — a jí se ošklivila samotná představa, že v ní taková síla dřímá. Rone si byl tak jistý, že musí znovu získat sílu Meče Leahů. Ale ona nějak cítila, že stejně jako to bylo s kouzlem písně přání a před ní s elfeíny, i kouzlo Meče Leahů je světlé i temné zároveň — že může ublížit svému uživateli stejně jako mu pomoci.

Podívala se na Rona, v jeho šedých očích viděla lásku, kterou k ní choval, smíšenou s jistotou, že bez kouzla, které mu Allanon dal, jí nemůže pomoci. Byl to zoufalý pohled — ale bez chápání toho, co žádá.

„Neexistuje způsob, jak bychom mohli ten meč najít, Rone," řekla mu jemně.

Beze slov se na sebe dívali, seděli blízko vedle sebe na dřevěné lavičce, ukryti ve stínu staré vrby. Nech to být, žadonila Brin beze slov. Prosím tě, nech to tak. Cogline se přišoural zpátky a přisedl si k nim, pořád ještě láteřil na Šepota, když si opatrně sedl na jeden konec lavičky a začal si nacpávat dýmku.

„Možná by nějaká cesta byla," řekla Kimber najednou, její hlas prolomil ticho. Všechny oči se na ni obrátily. „Můžeme se zeptat Divouse."

„Ha!" odfrkl Cogline. „To se klidně můžeš zeptat díry v zemi!"

Ale Rone hned poposedl. „Co je to Divous?"

„Avatar," odpověděla dívka tiše. „Stín, který žije v rybníce severně od Kamenného krbu, kde odbíhají vysoké hřebeny. Vždycky tam žil, říká — ještě před zničením starého světa, od dob říše kouzel. Ovládá kouzlo starého světa a schopnost vidět tajemství ukrytá před zraky živých lidí."

„Mohl by mi říci, kde najdu Meč Leahů?" zeptal se Rone nedočkavě, nedbal na to, že se ho Brin pokoušela zklidnit a chytila ho za paži.

„Ha-ha, podívej se na něj!" Cogline se škodolibě rozesmál. „Myslí si, že teď našel odpověď, co? Myslí si, že našel cestu! Divous má tajemství země pěkně připravené v převázaném balíčku, aby mu je mohl předat! Jenomže to má trochu háček — jak rozeznat pravdu od lži! Nic víc! Ha-ha!"

„O čem to mluví?" ptal se Rone zlobně. „Co myslí tou pravdou a lží?"

Kimber se na svého dědečka příkře podívala, aby ho umlčela, potom se obrátila k horalovi. „Chce říct, že avatar nemluví vždycky pravdu. Lže nebo říká hádanky, které nikdo nedokáže uhádnout. Všechno bere jako hru, překrucuje, co je pravda a co pravda není, takže posluchač si nemůže vybrat, čemu má věřit."

„Ale proč to dělá?" zeptala se Brin zaraženě.

Dívka pokrčila rameny. „Stíny už takové jsou. Proplouvají mezi světem, co byl, a tím, který teprve bude, a v žádném z nich si nedokáží najít svoje místo."

Řekla to s takovou autoritou, že venkovanka přijala její slova, aniž by se dál nějak vyptávala. Kromě toho, s Bremenovým stínem to bylo stejné — alespoň zčásti. Stín Bremena měl cit pro závazek, který dost možná Divous postrádá; ale nemluvil o všem, co věděl, ani nemluvil jasně o tom, co bude. Část pravdy nelze nikdy vyslovit. Budoucnost nebyla nikdy nezměnitelně stanovená, a když se o ní hovoří, je třeba, aby byla vždy zamlžena tím, co by se stát mohlo.

„Dědeček by byl nejraději, abych s Divousem neměla nic společného," vysvětlovala Kimber Boh Ronovi. „Nemá v oblibě způsob, kterým avatar lže. Přesto ale rozhovory s ním jsou někdy docela zábavné, a když se rozhodnu tuhle hru hrát, je zajímavá." Nasadila přísný pohled. „Něco jiného ale samozřejmě je, když se pokusíte avatara přimět, aby vám řekl pravdu o tom, co ví, když je to pro vás skutečně důležité. Nikdy se ho na budoucnost neptám a ani ho neposlouchám, když o ní začne sám mluvit. Někdy dokáže být pořádně krutý."

Rone na okamžik sklopil zrak a potom se zase podíval na dívku. „Myslíš, že bych ho mohl nějak přinutit, aby mi řekl, co se stalo s mým mečem?"

Kimber zdvihla obočí. „Nedá se přinutit. Přesvědčit, to možná ano. Možná i podvést, použít trik." Podívala se na Brin. „Ale teď jsem neměla na mysli jenom hledání meče. Myslela jsem také na hledání cesty do Krkavčích štítů a do Maelmordu. Kdyby tam byla cesta, na níž by vás mohli poutníci vidět přicházet, Divous by to věděl."

Rozhostilo se dlouhé, zneklidňující ticho. Brin Ohmsfordová horečně přemýšlela. Cesta do Maelmordu, která by je ukryla před sžíravými přízraky — to byl ten klíč, který potřebovala, aby zakončila svoji výpravu k Ildatch. Dala by přednost tomu, aby Meč Leahů

se svým kouzlem i silou zůstal ztracený. Ale jaký smysl by mělo, kdyby ho našli, pokud by ho nebylo třeba vůbec použít? Podívala se na Rona a v jeho očích spatřila odhodlání. Ta záležitost pro něj byla nevyřešena.

„Musíme to zkusit, Brin," řekl klidně.

Coglinův vrásčitý obličej se roztáhl do poťouchlého šklebu. „Jen jdi, jižane — jen to zkus!" Jeho jemný smích se vracel ozvěnou.

Brin zaváhala. U jejích nohou, mezi oběma lavičkami byl Šepot natažený, své šedočerné tělo měl stočené u své paničky; zdvihl velikou hlavu a zvědavě zamrkal. Venkovanka se upřeně dívala hluboko do jeho velkých kulatých modrých očí. Jak zoufale už na tom je, když musí žádat o pomoc děvče z lesů a pološíleného starce a kocoura, který mizí.

Ale Allanon je mrtev...

„Promluvíš za nás s Divousem?" zeptala se Brin Kimber.

Dívka se usmála. „No, myslela jsem si, Brin, že bude mnohem lepší, abys s ním promluvila ty."

A právě v tuhle chvíli se Cogline skutečně začal kdákavě smát.

Kapitola 32

Cogline se kdákavě smál ještě druhý den ráno, když se tahle podivná společnost vydala hledat Divouse. Škodolibě si pro sebe něco brblal, poskakoval po lese vystlaném listím, vůbec si nedělal starosti s tím, co ho čeká, byl ztracený ve stinném, pološíleném světě svých myšlenek. Přesto se ale jeho ostré oči často obracely k Brininu ustaranému obličeji a v jeho pohledu byla úskočnost a prohnanost. A v jeho hlase bylo vždycky slyšet zlomyslnou a tajnůstkářskou radost.

„Zkus to, jižanská dívko — to prostě musíš zkusit! Ha-ha! Promluv s Divousem a zeptej se ho, na co chceš! Na všechna tajemství, co jsou a co budou! Po tisíce let Grimpond vidí všechno, co se sebou udělal lidský život, dívá se očima, jaké nikdo jiný nemůže mít! Zeptej se ho, jižanská dívko — dotkni se toho ducha a uvidíš!“

Kdákavý smích se ozýval a zase mizel. Znovu a znovu jej Kimber Boh kárala za jeho nepěkné chování — slovem nebo pohledem. Starcovo chování starce jí připadalo hloupé a trapné. Ale na stařík to nijak nezabíralo a pořád si dělal legraci a posmíval se.

Byl šedý, mlhavý podzimní den. Obloha byla zatažená od temných Vlčích hřbetů na západě po ztrácející se špičky lesních stromů na východě. Chladný vánek povíval od severu a unášel s sebou prach a rozmělněné listy; ty jim nepříjemně narážely do obličejů a do očí. V ranním světle měl les barvu poněkud vybledlou a v té šedi všude kolem už byly patrné náznaky nadcházející zimy.

Malá společnost se vydala na sever od Kamenného krbu, vepředu šla Kimber Boh, podmračená a odhodlaná; Brin a Rone Leah jí šli v patách; starý Cogline tančil kolem nich; a Šepot odbíhal daleko do temné změti stromů. Prošli stínem pod tyčící se skálou, která dala údolí jméno, a šli dál z prostorných mýtin bez křovin v kryté úžlabině do divočiny za ní. Suché větve a houštiny přímo dusily lesnatou zemi, do níž kráčeli, byla tam hustá a propletená masa stromů. Když se přiblížilo poledne, jejich krok se zpomalil na loudání. Cogline už nepoletoval kolem jako divoký pták, protože je všechny těsně obemkla divočina. Opatrně si klestili cestu dál, šli v řadě jeden za druhým. Jenom Šepot volně pobíhal, míhal se jako stín temným lesem, neslyšně a uhlazeně.

V poledne byl terén dokonce ještě kostrbatější a v dálce se nad stromy tyčil tmavý okraj několika horských předělů. Balvany a úlomky skal pokrývaly zemi, kterou kráčeli, a stále častěji bylo třeba šplhat. Jak se blížili k horským hřbetům, vítr ustal a les byl cítit hnilobou a plísněmi.

Nakonec se vyšplhali po dlouhé, hluboké průrvě a stanuli na hřebenu úzkého údolí, které se svažovalo mezi dvěma tyčícími se horskými předěly; ty ubíhaly na sever, až se zcela ztratily v mlžné stěně.

„Tamhle,“ Kimber ukázala na údolí. Jezero obklopovaly hustě narostlé borovice, vodu bylo vidět jen částečně přes mlhu, která se vznášela a vířila v náporech větru.

„Divous!“ Cogline se kdákavě smál, svými prsty zlehka hladil Brin po paži, potom zmizel.

Procházeli bludištěm borovic, které hustě porostly úbočí údolí, pořád postupovali dolů až tam, kde se mlha líně válela nad malým jezerem. Zdálo se, že sem nemůže dovanout žádný vítr; vzduch úplně znehybněl a les byl tichý. Šepot úplně zmizel. Drobné kamení a borovicové jehličí byly poházené po zemi a jejich kožené boty po nich křupaly. I když bylo ještě poledne, mraky a mlha clonily sluneční světlo tak, že to vypadalo, jako by už nastala noc. Brin kráčela za drobnou postavou Kimber Boh a přistihla se, že naslouchá tichu lesa a mezi stíny hledá nějaký náznak života. Jak poslouchala a pátrala, narůstala v ní nejistota. Něco tam bylo — něco odporného, ukrytého. Cítila, že to čeká.

Hluboko mezi borovicemi začala kolem nich padat mlha. Oni však pokračovali ve své

cestě dál. Když už se zdálo, že se v ní docela určitě musí úplně ztratit, najednou vyšli na malou mýtinu, kde v kruhu kolem otevřeného ohniště stály staré kamenné lavičky; ohořelá polena a popel ve vlhku zčernaly.

Na vzdálené straně mýtiny vedla vyšlapaná pěšina zase zpátky do mlhy.

Kimber se otočila k Brin. „Odtud už musíš jít sama. Drž se té cesty, až dojdeš ke kraji jezera. Tam za tebou přijde Divous.“

„A zašeptá ti svoje tajemství do ucha!“ smál se vítězoslavně Cogline, který se krčil vedle ní.

„Dědečku!“ kárala ho dívka.

„Pravdy a lži, jenže co je co?“ kdákavě se vzdorovitě smál Cogline a odskotačil mezi borovice.

„Neboj se mého dědečka,“ poradila Kimber a v uličnické tváři měla výraz soustředění, když viděla, jak ustarané oči má Brin. „Divous ti nemůže nijak ublížit. Je to jenom stín.“

„Možná by s tebou měl jít někdo z nás.“ navrhl jí nejistě Rone, ale Kimber Boh hned rezolutně zavrtěla hlavou.

„Divous bude mluvit jen s jedním člověkem. Kdyby tam bylo lidí víc, ani se neobjeví.“ Dívka se povzbudivě usmála. „Brin musí jít sama.“

Brin přikývla. „Myslím, že to bude dobré.“

„Pamatuj na moje varování.“ upozornila Kimber. „Dávej pozor, co ti řekne. Spousta toho bude lež nebo překroucená pravda.“

„Ale jak poznám, co je lež a co je pravda?“ zeptala se Brin.

Kimber znovu zavrtěla hlavou. „Na to budeš muset přijít sama. Divous s tebou bude hrát hru. Zjeví se ti a bude hovořit, jak si sám vybere. Bude tě škádlit. To je jeho chování. Bude hrát hry. Ale možná je ty umíš hrát líp než on.“ Chytila Brin za ruku. „Právě proto si myslím, že bys s Divousem měla mluvit spíš ty než já. Máš to kouzlo. Jestli to půjde, tak ho použij. Třeba přijdeš na způsob, jak by ti píseň přání mohla pomoci.“

Coglinův smích se ozval z okraje malé mýtiny. Brin si ho nevšímala, přitáhla si lesnický plášť těsněji k tělu a přikývla. „Snad ano. Zkusím to.“

Kimber se usmála, svraštila své pihovaté čelo. Potom impulzivně Brin objala. „Hodně štěstí, Brin.“

Brin to překvapilo a také ji objala, jednou rukou ji pohladila po dlouhých černých vlasech.

Rone neohrabaně přišel, naklonil se a políbil Brin. „Dávej na sebe pozor.“

Usmála se na něj. Potom si znovu utáhla plášť, otočila se a kráčela mezi stromy.

Stíny a mlha ji pohltily téměř okamžitě, bylo to tak náhlé, že během několika yardů zabloudila v borovicích. Stalo se to tak rychle, že ve chvíli, kdy si uvědomila, že kolem sebe nic nevidí, pořád ještě šla. Zaváhala, trochu beznadějně se upřeně dívala do temnoty a čekala, až se jí oči přizpůsobí. Vzduch se zase ochladil a mlha z jezera pronikla svým chladným, vlhkým dotykem skrz její oblečení. Uplynulo několik okamžiku, dlouhých a úzkostných, a potom zjistila, že dokáže nejasně rozpoznat štíhlé kmeny nejbližších borovic; ve vířící mlze mizely a znovu se objevovaly jako fantomové. Domnívala se, že lepší to už asi nebude. Setřásla ze sebe nejistotu a vydala se opatrně dopředu, tápala předpaženýma rukama, spíš cítila než viděla pěšinu mezi stromy, jak ji vede dolů k jezeru.

Uběhlo deset minut a v tichu mlhy a lesa zaslechla jemné šplouchání, jak vlny narážely na břeh. Zpomalila a obezřetně se dívala do mlhy, hledala něco, o čem věděla, že na ni čeká. Ale kromě šedého oparu nebylo vidět nic. Opatrně postupovala dál.

Pak najednou stromy i mlha zřídly, rozestoupily se před ní a ona stála na úzkém, kamením poházeném břehu u šedé vody jezera ponořeného v mracích. Prázdnota mizela v mlze, jejíž oblaka ji celou obklopila, zcela ji pozřela...

Tělem jí projel chlad, vydlabal ji zevnitř a zbyla z ní jen zmrzlá skořepina. Rychle se rozhlédla kolem sebe, byla vyděšená. Co tam je? Potom ji zaplavil hněv. Ostrý, hořký a tvrdý jako železo. Oheň spálil chlad, plápolal v ní divoce, potlačoval v ní strach, který, jak

se zdálo, ji už už přemohl. Jak tam stála na břehu jezera, sama ukrytá v mlze, pocítila v sobě podivnou vlnu síly, která jí projela; v tu chvíli se jí zdálo, že je dost silná na to, aby zničila všechno, co se proti ní vrhne, ať je to cokoli.

V mlze se najednou něco pohnulo. Ten zvláštní pocit síly pominul, přelil jako zloděj zpátky do její duše. Nechápala, co se s ní v těch několika okamžicích děje, a nebyl čas o tom přemýšlet; v mlze se něco pohnulo. Stín na sebe vzal tvar, z šedi se vylouplo něco tmavého. Zdvihlo se to, zjevilo a vytvarovalo nad hladinou jezera a začalo to postupovat.

Venkovanka se dívala, jak se to blíží — zahalená, přízračná věc, která klouzala v tichu po vzduchových proudech, se z mlhy blížila ke břehu k čekající dívce. Ta věc byla zahalena do pláště s kápí, byla nehmotná jako mlha, z níž povstala, měla tvar lidského těla, ale byla neobratná.

Stín zpomalil a zastavil se několik stop před ní, držel se nad hladinou jezera. Zahalené paže měl volně svěšené a mlha vířila z toho šedého stínu. Pomalu zdvihl hlavu v kápi směrem k dívce na břehu a zpod kápě svítily dva rudé ohýnky.

„Podívej se na mě, venkovanko," zašeptal stín a jeho hlas zněl, jako když uniká pára. „Podívej se na Divouse!"

Hlava se zdvihla ještě víc a stíny, které halily obličej té postavy, zmizely. Brin na to nevěřícně koukala.

Obličej, který jí Divous ukázal, byl její vlastní.

* * *

Jair se probral ve vlhké a prázdné tmě cely Dun Fee Aranu, kam ho uvěznili. Slabý proužek šedého světla pronikal otvorem úzkým jako střenka nože. Zase je den, pomyslel si, a zoufale se snažil určit, kolik času uběhlo od té chvíle, kdy se sem dostal. Zdálo se mu to jako týdny, ale uvědomil si, že je to teprve druhý den jeho uvěznění. Neviděl nikoho ani nemluvil s nikým živým kromě Mwellreta a tichého skřeta žalářníka.

S velikou opatrností se narovnal a potom si zpříma sedl na tvrdý slamník. Zápěstí a kotníky měl spoutané v řetězech, které byly upevněny na kruzích v kamenné stěně. Ty okovy mu žalářník nasadil na Stythysův příkaz druhý den poté, co ho uvěznil. Jak přenášel váhu těla, řetězy ostře řinčely a chrastily do hlubokého ticha, ozvěna se rozléhala po chodbách za železem pobitými dveřmi kobky. I když dlouho spal, byl unaven. Poslouchal, jak ozvěna utichá, pokoušel se zaslechnout nějaký další zvuk. Nic se neozvalo. Nikde blízko nebyl nikdo, kdo by ho slyšel a přišel mu na pomoc.

Do očí mu vstoupily slzy a kutálely se mu po tvářích na špinavou tuniku. A co si myslel? Že snad za ním někdo přijde a pomůže mu uprchnout z téhle černé kobky? Zavrtěl hlavou, aby zaplašil bolest své vlastní jistoty, že pomoc nepřijde. Všichni z jeho společnosti z Posledního přístavu jsou ti tam — ztracení, zahynuli nebo je rozehnali. Dokonce i Slanter. Utřel si slzy a snažil se v sobě potlačit zoufalství. Mlčky si opakoval — nevadí, že nikdo nepřijde. Nikdy Mwellretovi nedá, co chce. A přijde na to, jak odtud uprchnout.

Znovu, jako pokaždé, když se vzbudil, začal pracovat na svorníčích a zámcích na řetězech, kterými ho spoutali, snažil se je uvolnit tak, aby se z nich mohl vyvléknout. Dlouho otáčel to železo, s nadějí prohlížel v temnotě spoje. Ale nakonec to vzdal, jako vždycky, protože je nesmysl proti kovářem ukutému železu používat holé ruce. Pout se zbaví jen pomocí žalářníkova klíče.

Volnost. Říkal si to slovo v duchu. Musí přijít na to, jak se osvobodit. Musí.

V tu chvíli si vzpomněl na Brin; když na ni myslel, ptal se sám sebe, co viděl naposledy v křišťálu vidění. Jak divný a smutný byl ten krátký pohled — sestra seděla sama před táborovým ohněm, obličej zkroucený námahou a zoufalstvím, když se dívala přes les. Co se Brin přihodilo, že byla tak nešťastná?

Neuvědoměle posunul svoji ruku na hrbolek křišťálu, který měl ukrytý pod tunikou. Stythys ho ještě nenašel, ani váček stříbrného prachu, a Jair dbal na to, aby je měl pečlivě

schované pod oblečením, když v jeho blízkosti byl Mwellret. Přicházel za ním velice často, neslyšně proklouzl tmou ve chvíli, kdy to venkovan očekával nejméně, přikradl se ze stínu jako nějaký odporný přízrak, aby mu lichotil, sliboval a vyhrožoval: Dej mi, co žádám, a budeš volný... Řekni mi, co chci vědět!

Jairův obličej ztvrdl a zaťal zuby. Pomáhat té obludě? Za nic na světě to určitě neudělá!

Rychle vyndal stříbrný řetízek s přívěskem zpod tuniky a láskyplně ho držel v dlaních. Bylo to jediné jeho spojení se světem za celou, jediný způsob, jak zjistit, co je s Brin. Upřeně se díval na křišťál a rozhodl se. Použije ho ještě jednou. Bude muset být velice opatrný, to věděl. Ale potřeboval jenom chvilku. Vyvolá ten obraz a potom ho rychle zapudí. A ta obluda nic nepozná.

Musí vědět, co se stalo s Brin.

Držel křišťál ve dlaních a začal zpívat. Měkkým a tichým hlasem vyvolával dřímající kouzlo kamene, dostával se do jeho temných hlubin. Pomalu z něho začalo vyzařovat světlo — byla to záplava bělosti, která rozjasnila to příšerné šero a na tváři mu vykouzlila nečekaný úsměv.

Brin! zavolal jemně.

Obraz se vynořil — před ním se ve světle objevil obličej jeho sestry. Zpíval, vytrvale a pomalu, a obraz se zostřoval. Teď stála před jezerem. Smutek v její tváři se proměnil v šok. Celá ztuhlá bez jediného pohybu zírala přes šedou a zamlženou vodu na zjevení v plášti a s kápí, které se vznášelo ve vzduchu. Jak zpíval, obraz se pomalu otáčel, až viděl do tváře tomu zjevení.

Píseň přání se zachvěla a umlkla, když se ten obličej přiblížil.

Byl to Brinin obličej!

V Jairově temné cele se ozvalo kradmé zašustění a v ten okamžik měl místo žaludku kus ledu. Ztichl a ta podivná vize se ztratila. Jair rukama zakryl křišťál vidění a hned si ho schovával pod roztrhané oblečení, ale už věděl, že je příliš pozdě.

„Kamaráde, naššel jssi zzpůssob, jak mi pomocct," zasyčel na něj známý chladný hadí hlas.

A Mwellretova postava v plášti prošla dveřmi cely.

Na břehu jezera se rozhostil dlouhý, nekonečný okamžik mlčení, rušený jenom jemným šplouchánim šedé vody, která omývala skály. Stín a venkovanka se na sebe dívali v přítmí mlhy a stínu jako duchové bez hlasu, kteří byli přivoláni z jiného světa a času.

„Podívej se na mě!" přikázal jí stín.

Brin se na něj pevně dívala. Divous měl její obličej — ztrhaný, k smrti unavený a zničený hořem, a tam, kde by měly být její tmavé oči hořely karmínovým světlem dvě štěrbiny jako uhlíky. Na rtech obličeje toho stínu měla popichující a zákeřný úsměv, ozýval se hluboký a děsivý smích.

„Znáš mě?" doléhal šepot k jejím uším. „Řekni, jak se jmenuju."

Brin polkla, měla stažené hrdlo. „Jsi Divous."

Rozezněl se smích. „Já jsem ty, Brin z venkovanů, Brin z rodu Ohmsfordů a Shannary. Já jsem ty! Budu ti vyprávět o tvém životě a v mých slovech najdeš i svůj osud. Tak pěkně hledej."

Syčení Divousova hlasu ze ztratilo v náhlém víření vody, nad níž se stín vznášel. Jemná vodní tříšť jako gejzír explodovala do mlžného vzduchu a snášela se na venkovanku. Byla studená jako zakázaný dotek smrti.

Grimpondovy karmínové oči se zúžily. „Chceš vědět, dítě světla, o temnotě, kterou je Ildatch?"

Brin beze slova přikývla. Divous se neradostně zasmál a přiblížil se k ní. „Tebe a tvé blízké odjakživa stmelovalo předivo související s černou magií té knihy. Války ras, války člověka — kouzelní démoni, všechno je propojené. Všichni jedno jsou. Lidstvo přichází k černé magii, hledá sílu, kterou nemůže pro sebe získat — tak hledá smrt. Plazí se na

skrytá místa knihy, přitahuje je návnada, potřeba. Jednou ke tváři smrti, jednou k jámě noci. Pokaždé najdou, co hledají, a jsou ztraceni, mění se v duchy. Lebkonoši a přízraky jedno jsou. A zlo je u obou stejné.“

Hlas umlkl. Brin horečně přemýšlela nad významem všeho, co slyšela. Jednou ke tváři smrti... Hora lebek. Minulost a současnost jsou jedním a tímtéž, Lebkonoš a sžíravý přízrak — to měl Divous na mysli. Byli zrozeni ze stejného zla. A nějakým způsobem bylo všechno svázáno dohromady v jednom zdroji.

„Všechny je vytvořila černá magie,“ řekla rychle. „Černý mág a Lebkonoši z dob mého pradědečka; teď sžíravé přízraky. To je ten smysl, že?“

„Vážně?“ zasyčel hlas jemně, škádlivě. „Jeden z jednoho? Kde teď leží Černý mág, venkovanko? Kdo teď dává hlas kouzlu a rozkazuje sžíravým přízrakům?“

Brin beze slov koukala upřeně na to zjevení. Chce snad říci, že se Černý mág vrátil? Ale ne, to není možné...

„Ten hlas je temný, když mluví k lidstvu,“ odříkával slova monotónně Divous. „Ten hlas je zrozen z magie, zrozen z nauky. Má různé podoby — je to psané slovo, jindy je zase... zpívané!“

Brin ztuhla. „Ale já nejsem z jejich druhu!“ usápla se na něho. „Já nepoužívám černou magii!“

Divous se zasmál. „Tu nepoužívá nikdo, venkovanko. Magie používá vás. V tom je klíč všeho, co hledáš. Tam je všechno, co potřebuješ vědět.“

Brin se usilovně snažila pochopit. „Mluv víc,“ pobídla ho.

„Víc? Víc o čem?“ Jeho mlžná postava se temně tetelila. „Chceš, abych ti řekl o očích, které tě sledují, které se na tebe dívají na každém kroku?“ Venkovanka strnula. „Láska tě vidí těma očima, když jsou to oči, co ovládají křišťál. Ale vidí tě i temný úmysl, když jsou oči slepé a jsou ze tvého vlastního rodu. Vidíš? Máš své oči otevřené? Ne jako oči Druida, když žil, temný stín svého života. Zavíral je před největší částí pravdy, zavíral je před tím, co bylo zřejmé, když si to rozmyslel. Neviděl pravdu, ubohý Allanon. Viděl jenom, že se vrací Černý mág; viděl jen to, co bylo jako to, co je — ne, jak by to mohlo být. Oklamaný, ubohý Allanon. Dokonce i ve smrti šel, kam černá magie chtěla. A když přišel až na konec, byl považován za blázna.“

Brinina mysl se úplně roztočila. „Poutníci — ti věděli, že přichází, mám pravdu? Věděli, že přijde do Vlčích hřbetů. Proto tam také byl Jachyra.“

Rozezněl se smích a jeho ozvěna se nesla tichou mlhou. „Pravda nakonec zvítězí! Ale dost možná, že jenom jednou. Nevěř tomu, co říká Divous. Mám ještě mluvit dál? Mám ti vyprávět o tvé cestě do Maelmordu s tím kašparem princem z Leahu a o jeho ztraceném kouzlu? Tak zoufale chce to kouzlo mít, tolik potřebuje to, co ho zničí. Máš podezření, že ho to zničí, viď, venkovanko? Tak ať ho tedy má, možná se mu jeho přání splní a stane se jedním z těch všech, kdo si přáli totéž před ním a zaplatili životem. Právě on má mocnou paži, kterou vede i tebe k podobnému osudu. A mám ti taky vyprávět o tom, jak ty taky zemřeš?“

Brinin snědý obličej se napjal. „Řekni mi, co chceš. Ale já budu poslouchat jenom pravdu.“

„Ano? Mám já posoudit, co je pravda a co není, kdy mluvíme o tom, co se má už stát?“ Divousův hlas byl tichý a výsměšný. „Kniha tvého života leží přede mnou otevřená, i když ještě zbývá některé stránky dopsat. To, co bude psáno, napíšeš ty sama, nebudou to slova, která bych mohl vyslovit. Jsi poslední ze tří, všichni máte žít ve stínu těch druhých, každý má hledat cestu, jak se od těch stínů osvobodit, každý se má od něho odštěpit a potom se znovu sejít s těmi, kdo šli před ním. Jenomže tvůj cíl je nejtemnější na zemi.“

Brin zaváhala, nebyla si jistá. Shea Ohmsford je určitě ten první, její otec druhý a ona sama třetí. Každý z nich hledal způsob, jak se osvobodit od dědictví elfího rodu Shannary, z něhož všichni vzešli. Ale co znamená ta poslední část?

„Čeká tě smrt v zemi poutníků.“ zasyčel Divous jemně. „V černé jámě, v srdci magie,

kterou hledáš, abys ji ničila — tam nalezneš svoji smrt. Tak je předem dáno, venkovanko, poneseš jeho sémě ve svém vlastním těle.“

Venkovanka netrpělivě zdvihla ruku. „Tak mi tedy řekni, jak se tam dostanu, Divousi. Pověz, kudy vede cesta do Maelmordu, která mě ochrání před zraky poutníků. Nech mě dojít ke smrti rychle, je-li tak určeno.“

Divous se ponuře zasmál. „Chytré děvče, tos mi mohla říct rovnou, proč jsi za mnou vlastně přišla a co ses chtěla dovědět. Já vím, co tě vede pryč z tohoto světa, elfko. Přede mnou nemůžeš nic skrýt, protože žiju od té doby, co se to všechno děje, a budu žít až do konce. Taková je moje volba, zůstat v tomhle starém světě a ne v klidu onoho světa. Udělal jsem si hračky z těch z masa a kostí, co mi jsou teď jedinými společníky, a žádný z nich se nedostal přes stráže, které jsem kolem sebe postavil. Chtěla bys vědět pravdu o tom, na co se ptáš, venkovanko? Tak mě tedy pěkně popros.“

Zaplavil ji hněv, když slyšela tahle chlubivá Divousova slova, popošla na samotný kraj šedého jezera. Z mlhy výhružně zasyčela vodní tříšť, ale ona na ni nedbala.

„Upozornili mě, že se mnou budeš tuhle hru hrát,“ řekla a její vlastní hlas teď zněl nebezpečně. „Ušla jsem dlouhou cestu a cesta to věru nebyla snadná, plná utrpení. Nemám nejmenší chuť, aby sis ze mě dělal legrácky. Nedělej na mě nátlak. Mluv jenom pravdu. Jak se dostanu do jámy Maelmordu, aniž by mě poutníci viděli?“

Grimpond ostře zúžil oči a v tichu se mu rudě blýskaly. „Najdi si svoji cestu. Brin ze Stinného dolu,“ zasyčel Divous.

V Brin úplně explodovala zlost a jen nezměrnou silou moci ji dokázala ovládnout. Beze slova přikývla na znamení souhlasu, ustoupila dozadu a posadila se na břeh, plášť si přitáhla těsněji k tělu.

„Čekáš úplně zbytečně,“ posmíval se stín.

Ale Brin se nepohnula. Uklidnila se, hluboce vdechovala vlhký vzduch jezera a rovnala si myšlenky v hlavě. Divous se pořád vznášel nad hladinou jezera, ani se nepohnul, oči upíral na Brin. Nechala ho, ať si ji pořádně prohlédne. V obličeji měla poklidný výraz a dlouhé černé vlasy jí vítr odvanul dozadu. On ještě nevidí, co udělám! Uvnitř se usmívala a tahle myšlenka se zase hned vytratila.

Potom, velice jemně, začala zpívat. Píseň přání se nesla nad hladinou se sladkými a jemnými slovy z dívčiných úst, jak seděla pořád na břehu, a plnila vzduch kolem ní. Rychle se natáhla do vzduchu a obtočila se kolem Divousovy mlžné postavy, vlnila se a kroutila svým kouzlem. Stín byl tak překvapen, že se ani nepohnul z místa, ale vznášel se ve vzduchu, polapen v síti kouzla, jak se pomalu stahovala. Potom, během vteřiny, se zdálo, jako by Divous pochopil, co se s ním děje. Pod jeho nařaseným oděvem voda v jezeře začala vířit a syčet. Ale píseň přání ho rychle obemkla tak těsně, že vypadal jako motýlí kukla.

Hlas venkovanky teď nabyl na rychlosti a jistotě. Ochrana první písně, jemné písně, která těsně zaobalila Divouse, aniž by to viděl, byla ta tam. Teď se stínem, lapeným jako moucha v pavoučí síti, naloží jeho věznitelka tak, jak sama bude chtít. Přesto venkovanka proti tomuto stvoření nepoužila ani sílu zbraní ani sílu mysli, protože už věděla, že by to bylo k ničemu. Zbraněmi, které teď přivolala na pomoc, byly vzpomínky — vzpomínky na to, co bylo kdysi a co už se víc nevrátí. Všechno se teď v písni přání vrátilo. Byl to dotek lidské ruky, teplé a laskavé. Byla to vůně a chuť sladkosti a světla a pocit lásky a radosti, života a smrti. Bylo tam všechno, o co Divous ve své současné podobě přišel, už na to skoro zapomněl, protože ze života odešel tak dávno.

S mučivým výkřikem se Divous pokoušel vyhnout těm starým pocitům, třásl se a klepal v oblaku mlhy. Ale před kouzlem písně neměl úniku. Pomalu ho zachvátily pocity a už ho nepustily. Byl vydán na pospas svým vzpomínkám. Brin cítila, jak stín znovu zaplavují emoce, a při těch znovu objevených vzpomínkách začal Divous slzet. Vytrvale zpívala dál. Když stín opanovala úplně, posílila se proti své vlastní bolesti a vzala si zpátky, co mu dala.

„„Ne!“ zavylo zjevení s hrůzou. „Vrať mi je, venkovanko! Vrať mi je!“

„Řekni mi, co bych měla vědět,“ zpívala, vlákna otázek proplétala svojí písní. „Řekni mi to!“

S děsivou náhlostí začal Divous ze sebe chrlit slova, jako by si ulevoval od mučivé úzkosti, která rvala jeho zapomenutou duši. „Šerá stopa přemosťuje Maelmord v Krkavčích štítech — Šerá stopa, hrad přízraků. Tam je cesta, kterou hledáš, bludiště odvodňovacích kanálů z jeho chodeb a komnat hluboko pod skálou, na níž stojí; ty ústí do nádrže hluboko dole. Jdi těmi kanály a oči poutníků tě neuvidí!“

„Meč Leahů,“ tvrdě na něj naléhala Brin. „Kde ho můžu najít? Řekni mi to!“

Muka prostupovala Divouse, jak se ho dotýkala uštěpačnými údery s pocitem, co všechno je ztraceno. „Pavoučí skřeti!“ zoufale křičel stín. „Meč je v jejich táboře, vylovili ho z Bystřiny do sítí a osidel, které mají upevněné na břehu!“

Najednou Brin zrušila kouzlo písně přání naplněné vzpomínkami a pocity ze starého života. Vyjasnila všechno rychlým, bezbolestným vírem, který osvobodil uvězněný stín z pout. Ozvěna písně se vznášela v nehybnosti nad prázdným jezerem, pozvolna splývala do jediného neodbytného tónu, který vyzváněl poledním vzduchem. Byl to tón zapomnění — sladký, duchovní výkřik, který nechal Divouse tak, jak byl.

Potom se rozhostilo dlouhé, příšerné ticho. Brin si pomalu stoupla a přímo se dívala do obličeje, který byl odrazem jejího vlastního. Něco hodně hluboko uvnitř v ní zmateně vykřiklo, když viděla pohled toho obličeje. Bylo to, jako by to všechno provedla sama sobě!

A Divous si teď uvědomil, co se stalo. „Ty jsi ze mě vymámila pravdu trikem, ty temné dítě!“ lkal stín hořce. „Cítím, žes to takhle udělala. Jsi temná! Temná!“

Hlas stínu se zlomil a šedá voda se vařila a vystupovala z ní pára. Brin stála bez hnutí na kraji jezera, bála se otočit nebo promluvit. Uvnitř byla prázdná a studená.

Potom Divous zdvihl paži zahalenou v oděvu. „Tak, poslední hra, venkovanko! Ode mě na oplátku! Tohle je dárek ode mě! Dívej se do mlhy tady vedle mě, co se tam udělá — dívej se bedlivě! A koukej!“

Brin v tu chvíli věděla, že by mohla utéct, ale nějak to nešlo. Zdálo se, že se před ní ta mlha hromadí, víří a rozprostírá do šedé plachty, která se odlehčila a přestala se hýbat. Potom na ní byl patrný pohyb, jako by se čeřila voda, a objevil se obraz — postava, schoulená ve ztemnělé cele, nenápadně se pohybovala...

Jair chňapnul po křišťálu vidění a rychle ho vhodil hluboko pod tuniku. Modlil se, aby Mwellret nezahlédl stíny ani světlo, aby nepřišel na to, co dělal. Třeba byl dost rychlý. Třeba...

„Viděl jssem to kouzzlo,“ zaskřehotal drsným hlasem, a to byl konec jeho nadějí. „Ccelou dobu jssem ccítil, že mášš kouzzla. Rozzděl sse sse mnou! Ukažž, cco mášš, kamaráde.“

Jair pomalu zavrtěl hlavou a v jeho modrých očích byl vidět strach. „Nepřibližuj se ke mně, Stythysi. Nepřibližuj se.“

Mwellret se rozesmál — hluboký, hrdelní smích se nesl v prázdnotě cely a dlouhými chodbami za ní. Najednou se ta kreatura pod svým černým pláštěm nafoukla, zdvihla se proti slabému světlu jako obrovský stín.

„Vyhrožžuješš mi, maliččký? Rozzmáččknu tě jako brouka, jesstli to kouzzlo zkussíšš na mě. Buď zzticha, kamaráde. Podívej sse mi do oččí. Dívej ty ssvětla.“

Skvrnité oči s víčkem se zaleskly, byly chladné a neúprosné. Jair se přinutil sklopit zraky. Věděl, že se na něj nemůže dívat, jinak ho zase bude mít ve své moci. Ale nedívat se bylo strašně těžké. Chtěl se do těch očí dívat. Chtěl, aby ho do sebe vtáhly — a do klidu a míru, co byl za nimi.

„Koukej sse,“ syčela obluda.

Jair pevně svíral křišťál vidění přes tuniku, až cítil, že ho okraje řežou do dlaně. Soustřeď se na bolest, myslel si zoufale. Nedívej se. Nedívej se!

Potom Mwellret zlostně zasyčel a zdvihl jednu ruku. „Dej mi ty kouzzla! Dej mi je!“

Beze slova Jair Ohmsford od něj ucouvl...

Divous prudce natáhl ruku v hávu přes obraz v mlze a všechno se rozplynulo. Brin se naklonila dopředu, sestoupila ze skály na břehu do šedé vody jezera. Jair! Na tom obraze byl Jair! Co se mu stalo?

„Tak co, líbila se ti ta hra, Brin ze Stinného dolu od lidí?“ zašeptal avatar chraplavě a v místě, kde se vznášel nad vodou, začala hladina znovu vířit. „Vidělas, co se stalo tvému drahému bratříčkovi, jak sis myslela, že je v bezpečí ve Stinném dolu? Vidělas?“

Brin všemožně bojovala se vztekem, který ji naplňoval. „Lžeš, Divousi. Tentokrát jsou to jen samé lži!“

Stín se zachichotal. „Lži? Mysli si, co chceš, venkovanko. Koneckonců — hra je jenom hra. Pokroucená pravda. Nebo je to odhalená pravda?“ Pažemi máchl do stran a mlha se rozvlnila. „Jsi temná, Brin z rodu Shannary. Ohmsforda. Temná jako kouzlo, s nímž hraješ. A teď jdi pryč. Pouč se z kouzla toho šaška prince a cesty ke své smrti. Najdi, co hledáš, a staň se tím, čím skutečně chceš být! Odejdi ode mne!“

Divous se začal vytrácet do šedi mlhy, která se za ním rozprostřela nad kalnou vodou. Brin stála na břehu celá ohromená. Chtěla ten stín zadržet, ale věděla, že tentokrát to už nepůjde.

Najednou se ten stín na svém ústupu zastavil, jeho rudé oči se zúžily do škvírek v mlžném plášti.

Brinin vlastní obličej se na ni poťouchle díval, zkřivená maska zla. „Koukni se, jaká jsi, Brin ze Stinného dolu. Spasitel a ničitel, zrcadlo života a smrti. Magie použije všechno, temné dítě — dokonce i tebe!“

Potom Divous zmizel do mlžné stěny, jeho smích v tom hlubokém tichu zněl jemně a zlomyslně. Šeď se za ním neslyšně uzavřela a zmizel.

Brin se za ním chvíli upřeně dívala, ztracená ve strachu, obavách a šeptaných varováních. Potom se pomalu otočila a vydala se zpátky mezi stromy.

Kapitola 33

Mwellret Stythys, temný a ohavný, postupoval šerem malé cely a Jair pomalu couval.

„Dej mi ty kouzzla,“ syčela obluda a dávala mu znamení svými křivými prsty. ,,Dej to ssem.“

Venkovan stále ustupoval hlouběji do stínů a táhl s sebou řetězy, kterými měl spoutaná zápěstí a kotníky. Potom už se dostal ke stěně a neměl kam dál ustoupit.

Nemůžu od něj ani utéct, pomyslel si zoufale.

Od vstupu do cely se ozvalo jemné vrzání kožených bot po kameni a z chodby se vynořil skřet žalářník. Postava v kápi s hlavou skloněnou do stínu se tiše protáhla otevřeným vchodem do cely. Stythys se k němu otočil, chladné oči se mu blýskaly nelibostí.

„Nikoho jssem tu nechtěl,“ výhružně zabručel Mwellret a šupinatou rukou ukázal skřetovi, aby šel pryč.

Žalářník si toho ale vůbec nevšímal. Bez jakékoli odpovědi se šoural kolem toho ještěrkovitého stvoření, jako by ho vůbec neviděl, a šel rovnou k Jairovi. Stále ještě se skloněnou hlavou a rukama ukrytýma hluboko ve skladech svého potrhaného pláště se skřet jako přízrak protáhl temnotou. Jair se na něj díval překvapeně a nejistě zároveň. Když ten člověk přišel blíž, venkovan se s odporem přitiskl ke kamenné stěně cely, řetězy řinčely, když zdvihl ruku, aby se před ním ochránil.

„Kliď sse odtud!“ zaskřehotal Stythys, teď už rozzlobeně, a jeho šupinami porostlé tělo se hrozivě napjalo.

Ale skřet žalářník už byl u Jaira. Stál tam před ním shrbený a mlčenlivý. Pomalu zdvihl hlavu s kápí.

Jair vykulil oči. Ten skřet v roztrhaném plášti a kapuci nebyl žalářník!

„Potřebuješ drobet pomoct, chlapče?“ zašeptal Slanter.

Potom černě oděná postava z chodby venku přiskočila a štíhlá čepel dlouhého meče se objevila u krku překvapeného Stythyse a přinutila ho ustoupit do cely.

„Koukej mlčet,“ varoval ho Garet Jax. „Ani muk. Jinak budeš mrtvej, ještě než dořekneš slovo.“

„Garete, ty jsi živ!“ vykřikl nevěřícně Jair.

„Živ a zdráv,“ odpověděl, ale tvrdé šedé oči nespustil z Mwellreta. „Dělej, pusť toho venkovana z okovů, skřete.“

„Moment, trpělivost!“ Slanter vyndal kruh s železnými klíči zpod svého pláště a jedním po druhém zkoušel odemknout pouta. „Sakramentská práce, ten tam nejde..., ah-ha — tenhle to je!“

Zámky na kotnících a zápěstích ostře cvakly a řetězy spadly na podlahu. „Slantere,“ Jair pevně uchopil Slantera za paži, když ze sebe shodil ten potrhaný plášť a odhodil ho stranou. „Jak se ti vůbec podařilo mě najít?“

„Není to žádný trik, chlapče!“ odfrkl skřet a třel Jairovi pohmožděná zápěstí, aby obnovil krevní oběh. „Říkal jsem ti, že jsem nejlepší stopař, jakého jsi kdy potkal! Počasí mi samozřejmě moc nepřálo — déšť z poloviny smyl všechny stopy a celý les proměnil v bláto. Ale narazili jsme na ještěrčí stopy hned za tunelem a věděli jsme, že tě povede sem, ať už s tebou bude chtít dělat cokoli. Cely v Dun Fee Aran jsou vždycky na prodej za dobrou cenu a nikdo se na nic neptá. Lidi v nich se dají koupit stejně. Prostě tě tu zamknou, dokud nejsi kost a kůže, dokud...“

„To si řeknete později, skřete,“ přerušil ho rychle Garet Jax. Pořádně šťouchl do Mwellreta. „Ty půjdeš první a zařídíš, aby nám všichni ustoupili z cesty. Nikdo nás nezastaví, nikdo se nás nebude na nic ptát. Jestli ano...“

„Nechte mě tady, lidiččky!“ syčel.

„Ano, nech ho tu,“ souhlasil s ním Slanter, obličej se mu svraštil odporem. „Ještěrkám se nedá věřit.“

Ale Garet Jax zavrtěl hlavou. „Půjde. Foraker si myslí, že ho můžeme potřebovat.“

Jair byl překvapený. „Foraker je tu taky!“

Ale Slanter už ho popoháněl ke dveřím cely a s opovržením si odplivl, když šel kolem Mwellreta. „Nebude nám k ničemu, Pane zbraní,“ trval na svém. „Pamatuj si, já tě varoval.“

To už byli na půl cesty venku, krčili se ve stínech a tichu, Slanter vedle venkovana a Garet Jax vedl Stythyse dveřmi. Pán zbraní se na chvíli zastavil, zaposlouchal se a potom strkal Stythyse před sebou, když se vydali po ztemnělé chodbě. Před nimi v držáku na stěně hořela louč; když došli až k ní, Slanter ji popadl do ruky a ujal se vedení.

„To je ale černá díra!“ vrčel tiše a hledal v šeru cestu dál.

„Slantere!“ zašeptal Jair důrazně. „Elb Foraker je tu taky?“

Skřet se na něj ohlédl a přikývl. „Trpaslík, elf i hraničář. Říkal, že když jsme tu cestu zahájili společně, tak také společně dojdeme na její konec.“ Žalostně zavrtěl hlavou. „Asi jsme se všichni zbláznili.“

Znovu se ponořili do labyrintu chodeb vězení, skřet a venkovan vepředu a krok za nimi Pán zbraní s mečem přitisknutým Mwellretovi na záda. Spěchali temnotou, tichem a zápachem smrti a hniloby, míjeli zavřené a zarezlé dveře kobek a hledali cestu zpátky na denní světlo. Postupně se začalo šero vytrácet, jak se před nimi vynořovaly útržky denního světla, šedavého a mlhavého, které rozjasňovalo chodby před nimi. K uším jim dolehlo bubnování deště a kolem projela sladká vlna čerstvého vzduchu.

Potom se před nimi znovu objevily masivní, železem pobité vstupní dveře do budovy. Byly zavřené na závoru. Vítr a déšť do nich narážely v prudkých poryvech, bubnovaly na dřevo. Slanter odhodil louč na stranu a rychle se šel podívat výřezem ve dveřích, co je čeká venku. Jair se k němu přidal, s povděkem vdechoval čerstvý vzduch, který tudy proudil.

„Myslel jsem, že se už nikdy neuvidíme,“ zašeptal skřetovi. „Že se už nesetkám s nikým z vás.“

Slanter se pořád díval škvírou ven. „No, měl jsi teda štěstí.“

„Myslel jsem, že už nezbyl nikdo, kdo by pro mě přišel. Měl jsem za to, že jste mrtví.“

„To sotva,“ zavrčel skřet. „Když jsem tě ztratil v tunelech, nedovedl jsem si představit, co se s tebou stalo, šel jsem dál k útesům severně od Capaalu. Tam ten tunel končil. Věděl jsem, že jestli ostatní jsou naživu, tak půjdou stejnou cestou jako já, protože takový byl plán Pána zbraní. Tak jsem čekal. Nejdřív se samozřejmě shledali navzájem a pak našli mě. A pak jsme se vydali za tebou.“

Jair se upřeně díval na skřeta. „Slantere, mohls mě opustit a je taky. Nikdo by se nic nedověděl. Byl jsi volný.“

Skřet pokrčil rameny, v jeho hranatém obličeji byly patrné rozpaky. „Vážně?“ Opovržlivě zavrtěl hlavou. „To mě ani na chvíli nenapadlo.“

Teď se k nim prodral Garet Jax, před sebou postrkoval Stythyse. „Ještě prší?“ zeptal se Slantera.

Skřet přikývl. „Pořád.“

Pán zbraní jedním plavným pohybem uložil do pochvy svůj štíhlý meč a na jeho místě se objevil dlouhý nůž. Postrčil Stythyse ke stěně chodby, v hubeném obličeji měl tvrdý výraz. Když ho Garet Jax překvapil v Jairově cele, byl Stythys o hlavu větší než on. Teď byl celý scvrklý a jako had se kroutil ve svých šatech. Zelenýma očima zle blýskal po jižanovi, měl je chladné a nemrkal.

„Nechte mě tu, lidiččky,“ znovu skučel.

Garet Jax zavrtěl hlavou. „Až budeme venku, půjdeš těsně vedle mě, Mwellrete. Nezkoušej utéct. Nic na mě nehraj. Když budeme v pláštích s kápěmi, nikdo nás nepozná. Většina bude schovaná před deštěm, ale kdyby někdo přišel blíž, tak je odrazíš.

Pamatuj si, ani chvíli bych neuvažoval o tom, jestli ti mám prořízнout hrdlo.“

Řekl to tiše, skoro něžně, a rozhostilo se ledové ticho. Mwellretovy oči se zúžily na štěrbiny.

„Máte kouzzla!“ syčel zlobně. „K niččemu vám nejssem. Pussťte mě!“

Garet Jax přitiskl hrot dlouhého nože k jeho šupinatému krku. „Jdi.“

Přitáhli si pláště k tělům, otevřeli těžké dřevěné dveře temného vězení a vykročili do světla. Déšť padal v oslepujících proudech z šedé oblohy plné mraků, které ke stěnám pevnosti přivál vítr. Sklonili hlavy proti jeho síle a všichni čtyři se vydali přes zablácený dvůr směrem k cimbuří na severní straně. Rozptýlené hloučky skřelích stopařů je míjely, aniž by zpomalily, spěchaly se ukrýt před nepřízní počasí. Na pozorovatelnách se hlídky choulily v kamenných rozích a výklencích, v chladnu a mokru jim nebylo nejlépe. Nikdo si nevšímal té malé skupinky dole. Nikdo se za nimi ani neohlédl.

Slanter šel vpředu, jak se blížili k severnímu cimbuří, vedl je kolem malých jezírek plných vody a rozblácených děr, kde dvoukřídlé železné mřížové dveře oddělovaly malý dvorek. Prošli těmi dveřmi a přeběhli ke krytému vchodu do přikrčené pozorovatelny z kamene a dříví. Skřet beze slov otevřel závoru na zastíněných dřevěných dveřích a vedl je dovnitř.

Za nimi byla malá předsíňka osvětlená loučemi v držácích z obou stran dveří. Setřásali si vodu z šatů a na chvilku se zastavili, když skřet přešel ke kraji ztemnělé chodby, která vedla vlevo dolů pod cimbuří. Nahlédl do šera a pak dal ostatním znamení, aby šli za ním. Garet Jax vzal z držáku louč, podal ji Jairovi a naznačil, že má jít za Slanterem.

Před nimi se otevřela úzká chodba lemovaná dveřmi, které se táhly do temnoty vepředu.

„Skladiště,“ sdělil Slanter Jairovi a zamrkal přitom očima.

Vešli do chodby. Slanter se obezřele protáhl dopředu; u třetích dveří se zastavil a tiše zaklepal.

„To jsme my,“ zašeptal.

Závora se s cvaknutím posunula, dveře se otevřely a za nimi se objevili Elb Foraker, Helt a Edain Elessedil. Na jejich potlučených obličejích se objevil úsměv, obestoupili Jaira a srdečně mu tiskli ruku.

„Jsi v pořádku, Jaire?“ zeptal se hned elfí princ, sám měl obličej samou modřinu a šrám, až se o něj hned začal venkovan obávat. Elf si všiml jeho výrazu a odbyl to mávnutím ruky. „Jen pár škrábanců. Našel jsem únikovou cestu, ale ústila do trnitého keře. To se za pár dní zahojí. Ale ty — jsi vážně v pořádku?“

„Už je to dobré,“ Jair ho impulzivně objal.

Helt a Foraker měli také potlučené obličeje a ruce, Jair se domníval, že asi z toho, jak se na ně zřítila stěna cimbuří. „Nemůžu uvěřit, že tu všichni jste!“ Venkovan rychle polkl proti tomu knedlíku, co se mu tvořil v krku.

„Přece jsme tě tam nemohli nechat, ne, Jaire?“ Veliký hraničář mu s upřímností stiskl paži svojí velikou rukou. „Máš kouzlo, které potřebujeme k vyléčení Stříbrné řeky.“

Jair se šťastně usmál a Foraker k němu přistoupil blíž, oči upíral na Mwellreta. „Vidím, že se vám podařilo ho přivést.“

Garet Jax přikývl bez jediného slova. Zatímco se ostatní znovu zdravili s Jairem, on zůstal se Stythysem a dlouhým nožem mu pořád mířil na krk.

„Lidiččky, bude váss mrzzet, že jsste mě vzzali!“ syčel jízlivě Mwellret. „Já něcco vymysslím a váss to bude mrzzet!“

Slanter si zhnuseně odplivl na zem. Foraker ukázal na Mwellreta. „Sám jsi zodpovědný za všechno, co se s tebou dál stane, Stythysi. Kdybys nezajal venkovana, tak bys teď byl volný. Ale protože jsi ho zajal, tak za to budeš pykat. Dostaneš nás odtud do bezpečí, potom nás převedeš přes lesy na sever do Krkavčích štítů. Jedinkrát se nás pokusíš obalamutit a dám tě Slanterovi, ať si s tebou udělá, co chce.“ Podíval se na skřeta. „A pamatuj si, Stythysi, on tu cestu taky dobře zná, takže si dobře rozmysli, než nás budeš

chtít podvést.“

„Pojďte už odtud pryč!“ zavrčel Slanter.

První šel skřet a za ním celá skupina úzkou chodbou a dál ještě užšími chodbičkami, až došli k točitému schodišti. Slanter si přiložil varovně prst ke rtům. V řadě se vydali po schodech nahoru. Někde shora se k jejich uším nesly hrdelní hlasy skřetů, ještě vzdálené a nezřetelné. Nahoře na schodišti byly malé dřevěné dveře — zavřené. Slanter se na chvilku zastavil, zaposlouchal, potom ty dveře otevřel a dal jim znamení, aby šli za ním.

Ocitli se ve veliké zbrojnici, na podlaze byly na hromadách zbraně, brnění a potraviny. Přes zamřížovaná okna vysoko nahoře sem dopadalo šedé světlo. V místnosti nebyl nikdo a Slanter vedl všechny rychle dál ke dveřím ve druhé stěně.

Už tam skoro byl, když se najednou rozletěly a on se ocitl tváří v tvář celé skupině skřelích stopařů.

Skřeti zaváhali, viděli napřed Slantera, potom podivné tváře za ním. Když zahlédli Forakera, chopili se zbraní.

„Tentokrát nemáš štěstí, chlapče!“ zařval Slanter a skočil před Jaira, aby ho uchránil.

Skřeti stopaři se na ně vrhli, ale to už se dala do pohybu temná postava Gareta Jaxe, šermoval svým štíhlým mečem. Útočníci, co byli vepředu, padli k zemi. Potom se vedle Pána zbraní objevil Foraker a svou dvoubřitou sekerou dorazil zbývající. Stythys za nimi se vrhl ke dveřím, kterými přišli, ale Helt k němu přiskočil jako kočka a srazil ho k zemi. Spadli na hromadu kopí a ta se kolem nich s řinčením svalila.

Skřeti stopaři si stoupli a bojovali před otevřenými dveřmi jen chvilku potom, co na ně Garet Jax a Foraker udeřili. Potom vztekle zavyli a dali se na útěk. Pán zbraní a trpaslík je pronásledovali až ke dveřím; ale když viděli, že to nemá smysl, otočili se, aby pomohli bojujícímu Heltovi. Společnými silami zase postavili Stythyse na nohy, Mwellret při tom nasupeně syčel a jeho šupinaté tělo se nafukovalo, až bylo větší dokonce i než hraničář. Drželi tu ještěrku pevně, přitáhli Mwellreta tam, kde Slanter a Jair vyhlíželi do chodby, která vedla dál dopředu.

Z obou stran chodby byl slyšet křik na poplach v odpověď na prchající skřeti stopaře.

„Kudy poběžíme?“ vyštěkl Garet Jax na Slantera.

Beze slova skřet odbočil vpravo, směrem od prchajících stopařů, rychle klusal chodbou a dával ostatním znamení, aby ho následovali. Vrhli se za ním, Stythyse pobízel dlouhý nůž, který mu Garet Jax držel pevně u žeber.

„Hlupácci!“ skřípěl vztekle zuby Mwellret. „Zemřete tu ve věžzení!“

Chodba se před nimi rozdělovala. Po levé straně si jich všimla skupina skřetů a zaútočila s tasenými zbraněmi. Slanter se obrátil a vedl je vpravo. Vepředu se ze dveří vyhrnul skřeti stopař, ale Foraker ho překvapil, a aniž by zpomalil, pořádnou silou praštil jeho hlavou v helmici o kamennou stěnu. Všude kolem se rozléhal křik pronásledovatelů.

„Slantere!“ Zavolal najednou varovně Jair.

Příliš pozdě. Skřet se ocitl uprostřed hordy ozbrojených stopařů, kteří se sem nečekaně nahrnuli z vedlejší chodby. S výkřikem klesl ve změti rukou a nohou. Garet Jax postrčil Stythyse Heltovi a vrhl se na pomoc, hned za ním Foraker a Edain Elessedil. Zbraně se blyštěly v šedém pološeru a chodbu naplnily výkřiky bolesti a zlosti. Prchající se vrhli na skřety a odtrhávali je od ležícího Slantera. Garet Jax byl jako kočka na lovu, pružný a rychlý, jak dělal výpady a sekal svým štíhlým mečem. Skřeti ustoupili. S pomocí Edaina Elessedila se Slanter postavil na nohy.

„Slantere! Dostaň nás odsud!“ zařval Elb Foraker a máchal před sebou dvojbřitou sekerou.

„Kupředu!“ rozkašlal se Slanter a vrávoral.

Skupina přeběhla přes skřety, kteří jim ještě zastupovali cestu, a spěchala dál chodbou; táhli s sebou vzpírajícího se Stythyse. Skřeti stopaři se na ně vrhali ze všech stran, ale oni je s divokým odhodláním odráželi. Slanter znovu upadl přes jílec krátkého kopí, které se před ním zabodlo. V okamžení byl na místě Foraker, sekyrou se ohnal po útočníkovi a

druhou rukou zdvihl Slantera zase na nohy. Výkřiky za nimi se změnily v jednolitý řev stovek skřetů, kteří zaplavili chodbu u dveří zbrojnice.

Potom se jich na chvíli zbavili, vrhli se dolů ze schodů, které vedly pod podlahu do chodby dole. Před nimi se otevřela široká rotunda, několikery dveře i okenice byly zavřené. Slanter ani nezpomalil, prudce otevřel nejbližší dveře a vyvedl skupinu zase do deště.

Byli teď na jiném nádvoří obehnaném zdmi s branami. Déšť je bičoval do obličejů a přes Vysoké hory se valila bouřka. Slanter trochu zpomalil a vedl všechny přes nádvoří k bráně, otevřel ji a prošel. Vnější schodiště se stáčelo dolů k řadě cimbuří a pozorovatelen. Za nimi, těsně za stěnami, byl vidět temný stín lesa.

Slanter vedl celou společnost neohroženě dolů po schodech na cimbuří. Skřeti stopaři se teď seskupili kolem pozorovatelen, byli ve střehu, když viděli, že se něco děje v pevnosti. Slanter si jich nevšímal. Sklonil hlavu, plášť si přitáhl těsněji k tělu a šel s ostatními do chodby pod cimbuřím. V úkrytu jeho stínu si všechny shromáždil kolem sebe.

„Teď půjdeme rovnou přes bránu," oznámil udýchaně. „Nikdo nebude mluvit, jen já. Nasaďte si kapuce a skloňte hlavy. Ať se bude dít cokoli, nezastavujte. A teď, honem!"

Nikdo nic nenamítal, dokonce ani Garet Jax. Všichni znovu vyklouzli ze stínu, pláště přitažené těsně u těla a kapuce na hlavách. Slanter šel vpředu a za ním ostatní po stěnách cimbuří pod pozorovatelnou k železné mřížové bráně. Byla otevřená. Před ní stál hlouček skřetích stopařů, povídali si, měli sklopené hlavy a společně popíjeli pivo. Jeden nebo dva zdvihli hlavu, když se blížila skupinka, a Slanter jim pokynul, zavolal něco v jazyce skřetů, kterému Jair nerozuměl. Jeden ze skřetů se odpojil od svých kamarádů a šel jim v ústrety.

„Jděte dál." zašeptal Slanter přes rameno.

Několik osamělých výkřiků zezadu se doneslo až ke sluchu skřetích stopařů. Udiveně se podívali na pevnost, aby zjistili, co se stalo.

Malá společnost procházela kolem nich, aniž by zpomalila. Jair se instinktivně pokoušel přikrčit pod pláštěm. Snažil se tak, že klopýtl a skoro upadl, Elb Foraker ho chytil. Slanter odstoupil od ostatních, když procházeli kolem hlídky, zastínil výhled tomu skřetovi, který je chtěl zadržet. Něco mu rozzlobeně říkal, Jair v tom rozhovoru zachytil jméno Mwellret. Všichni teď už byli z dosahu stopařů — až na Slantera, procházeli pod cimbuřím a otevřenou bránou. Nikdo je nezastavil. Když spěchali z Dun Fee Aran do temnoty stromů, Jair zpomalil a ohlédl se. Slanter ještě pořád stál pod obloukem a dohadoval se s hlídkou.

„Skloň hlavu!" upozornil ho Foraker a strkal ho dál.

Šel do deštěm nasáklého lesa, váhavě následoval ostatní a stěny a věže pevnosti zmizely za ním. Šli dál ještě několik minut, hledali si cestu křovinami a stromy; vedl je Elb Foraker. Potom se zastavili, shromáždili se pod rozložitým dubem, jeho spadané listy tvořily na rozblácené zemi koberec. Garet Jax přistrčil Stythyse zády k sukovitému kmeni stromu a držel ho tam. Čekali v tichosti.

Minuty ubíhaly. Slanter nepřicházel. Jair byl schoulený na kraji malé mýtiny, která obklopovala starý dub, a bezmocně koukal clo deště. Ostatní za ním hovořili tlumenými hlasy. Déšť vytrvale padal, v hlasité kadenci plácal o zem a lesní stromy. Slanter se pořád neobjevoval. Jairovi ztuhla ústa v odhodlání. Jestli nepřijde během pěti minut, tak se pro něj vrátí. Neopustí toho skřeta — ne po tom, co všechno pro něj udělal.

Pět minut uplynulo a Slanter se ještě neobjevil. Jair vstal a tázavě se podíval na ostatní, hlouček zahalených postav v temnotě a dešti.

„Jdu zpátky," řekl jim. Potom se najednou ozvalo šustění a Slanter se vynořil z lesa.

„Trvalo to trochu dýl, než jsem čekal." oznámil. „Vydají se za námi docela rychle." Potom uviděl výraz úlevy na Jairově obličeji a zmlkl. „Chtěl jsi snad někam jít, chlapče?" odhadl správně.

„No, já... teď už ani nevím...," koktal Jair.

Na skřetově drsném obličeji se objevil výraz pobavení. „Ne? Pořád chceš ještě najít

svoji sestru, ne?“ Jair přikývl. „Dobře. Takže nakonec přece jen někam půjdeš. Jdeš s námi ostatními na sever. Tak šup.“

Pokynul ostatním, vydal se mezi stromy. „Přebrodíme řeku šest mil proti proudu, abychom se zbavili všech pronásledovatelů. Je tam sice hluboko, ale mokřejší už asi být nemůžeme.“

Jair si dovolil zlehka se usmát a potom se vydal za ostatními. Před nimi se tyčily vrcholky Vysokých hor, byly zamlžené a šedé, jak je viděli skrze stromy. Ještě dál za nimi severním směrem čekaly Krkavčí štíty, teď je ale neviděli. Je dost možné, že do Šeré stopy to potrvá dlouho, pomyslel si venkovan, vdechoval chladný podzimní vzduch a vůni deště, ale poprvé od chvíle, kdy vyrazili z Capaalu, si byl jistý, že tam dojdou.

Kapitola 34

Brin cestou od Divouse do Kamenného krbu mluvila málo. Potřebovala si utřídit a rozšifrovat všechno, co jí stín řekl, protože věděla, že s ubíhajícím časem bude zmatek jenom narůstat. Když její společníci naléhali, aby jim řekla, co se dověděla od Divouse, prozradila jenom to, že Meč Leahů je v rukou skřetů pavouků a že vstoupit do Maelmordu, aniž by je někdo viděl, je možné kanály pod Šerou stopou. Když jim tohle vypověděla, úpěnlivě je požádala, aby se zdrželi všech dalších otázek, než dojedou do údolí, aby měla dost času nechat si projít hlavou všechno, o čem mluvil.

Podivná vize Jaira v té ztemnělé místnosti s postavou v kápi, která se k němu tak hrozivě blížila, jí vytanula na mysli, hned jak se pustila do přemýšlení nad tou záhadou, co jí Divous ukázal. Ze zášti a vzteku vyčaroval ten obraz a ona nemohla uvěřit, že v tom bylo byť i jen za mák pravdy. Ta postava v kápi nebyl ani skřet ani sžíravý přízrak — to byli nepřátelé, kteří hledali Ohmsfordovy. Měla zlost, že zůstala a dívala se na ten obraz, který před ní Divous rozehrál, aby ji podráždil, což se mu podařilo. Kdyby měla jen trochu rozumu, hned by se otočila a odešla, aby se jí nemohl takhle posmívat. Jair je přece v bezpečí ve Stinném dolu s jejími rodiči a přáteli. Ten Divousův obraz byla jenom odporná lež.

A přece si nebyla úplně jistá.

Protože už si s tímhle nevěděla rady, odsunula tu představu a soustředila svoji pozornost na další záhady, které jí Divous předvedl. Bylo jich hodně. Minulost a současnost byly nějakou černou magií spojeny, jak stín naznačil. Moc, kterou vládl Černý mág v době Shey Ohmsforda, byla tatáž, jakou v její době vládly sžíravé přízraky. Ale v Divousově vyjádření bylo něco víc. Zmínil se o nějaké souvislosti mezi Válkami ras a novější válkou, v níž bojoval její otec a elfové ze Západní země proti démonům z říše kouzel. A pak ta záludná narážka, že když byl Černý mág zničen kouzlem Shannarova Meče, vlastně nezemřel. „Kdo teď dává hlas kouzlu a rozkazuje sžíravým přízrakům?“ ptal se jí Divous. Nejhorší byla ta zlomyslnost, když trval na tom, že Allanon — který za celé roky své služby Čtyřzemí a jeho obyvatelům vždycky všechno předvídal — byl tentokrát podveden. Když si myslel, že vidí pravdu, nechal oči zavřené. O čem to Divous mluvil? Že Allanon viděl jenom to, že Černý mág se znovu vrací — že viděl jen to, co je minulost.

Co vidíš? šeptal jí stín. Máš oči otevřené?

Zklamání ji celou začalo ovládat, ale rychle se opanovala. To by jenom přispělo k tomu, že uvidí ještě méně věcí, a ona potřebuje mít zrak čistý, pokud chce pochopit smysl Divousových slov. Dejme tomu, uvažovala, že Allanon byl skutečně podveden — bylo pro ni sice velice těžké to přijmout, ale musí se s tím vyrovnat, pokud chce rozluštit to, co jí řekl. Jak mohl ten klam zapůsobit? Bylo dostatečně jasné, že Druid byl podveden ve své víře, že přízraky nebudou předpokládat, že do Východní země půjdou přes Vlčí hřbety, anebo že přízraky se za nimi nevydají, když opustí Stinný důl. Byly snad tyhle klamy jen drobnými součástmi nějakého většího klamu?

Máš oči otevřené? Vidíš?

Znovu uslyšela v duchu šeptat ta slova, bylo to varování, kterému nerozuměla. Bylo Allanonovo oklamání v nějakém smyslu i klam pro ni? Zavrtěla hlavou proti tomu všemu zmatku. Pořádně si to prober, řekla si v duchu. Je třeba vyrovnat se s tím, že Allanon byl nějak oklamán, když uvažoval o tom, jaká nebezpečí na něj v Maelmordu číhají. Možná mají sžíravé přízraky větší moc, než předpokládal. Možná nějaká část Černého mága přežila zničení. Možná Druid podcenil sílu jejich nepřátel nebo přecenil svoji sílu.

Potom přemýšlela o tom, co jí Divous řekl o ní. Temné dítě — tak ji oslovoval — odsouzené zemřít v Maelmordu, nositel sémě svého vlastního zničení. Určitě to zničení

má počátek v písni přání. Je to nedostatečná a kolísavá obrana proti černé magii poutníků. Sžíravé přízraky byly oběťmi svého vlastního kouzla. Ale s ní je to stejné, tvrdil Divous. A když mu rozohněně odpověděla, že není jako oni, že černou magii nepoužívá, stín se zasmál a řekl, že magii nepoužívá nikdo — že magie používá je.

„Tam je klíč k tomu, co hledáš," řekl jí.

To byla další hádanka. Dozajista byla pravda v tom, že magie ji využívala stejně tak, jako ona využívala magii. Vzpomněla si na to, jaký měla vztek na muže od Klenutého hřbetu v Obchodním středisku Rooker Line, a na to, jak jí Allanon ukázal, co dokáže magie udělat s těmi hustě propletenými stromy. Spasitel a ničitel — ona bude obojí, varoval Bremenův stín. A teď ji varoval i Divous.

Cogline jí něco pošeptal a potom odtančil, když mu Kimber Boh řekla, aby se choval slušně. Myšlenky jí okamžitě přeskočily jinam a ona pozorovala toho muže, jak vklouzl do lesní divočiny, smál se a švitořil, jako by se napůl zbláznil. Zhluboka se nadechla chladného odpoledního vzduchu, všimla si, že podvečerní stíny se začínají prodlužovat. Uvědomila si, že se jí stýská po Allanonovi. Je to zvláštní, protože jeho temná a hrůzu nahánějící přítomnost jí nedodávala na klidu v době, kdy společně putovali. Ale bylo mezi nimi to podivné spříznění, smysl pro porozumění a do jisté míry si byli podobní...

Měli snad společné to kouzlo — píseň přání a moc Druida?

Přistihla se, že jí slzy stoupají do očí, když si znovu v mysli vybavila obraz jeho zraněné postavy, jak tam pokleslý v té sluncem zalité rokli krvácel a byl celý potrhaný. Jak strašlivě se na ni podíval, sklíčený blížící se smrtí, zdvihl ruku, aby se dotkl jejího čela krví... Osamělá, sešlá postava v její mysli protknutá ani ne tolik silou Druida jako spíš vinou Druida, zavázal se svému otci přísahou, že očistí Druidy od zodpovědnosti, kterou nesli za uvolnění černé magie do světa lidí.

A teď tahle zodpovědnost přešla na ni.

Odpoledne se přehouplo do večera a malá skupina přešla z divočiny Anaru do údolí Kamenného krbu. Brin už přestala hledat význam Divousových slov a začala přemýšlet o tom, co řekne svým společníkům a co udělá s tím málem znalostí, které získala. Její vlastní podíl v této záležitosti byl daný — ale u ostatních ne, dokonce ani u Rona. Kdyby mu měla říct všechno, co se od Divouse dověděla, možná by se jí podařilo ho přesvědčit, aby ji nechal jít samotnou. Pokud bylo předpovězeno, že si musí jít pro smrt, možná by se jí podařilo zdržet ho, aby nešel zemřít.

Za hodinu se sešli u krbu v malé chalupě, rozesadili se po potažených židlích a lavicích — Brin, stařík, to děvče a Rone Leah. Teplo plamenů se ztratilo z jejich obličejů, když se rozhostila noc, chladná a klidná. Šepot mírumilovně spal na svém koberečku, veliké tělo natažené před ohněm. Za tu cestu k Divousovi a zpátky ho skoro neviděli, objevil se, až když se vrátili, a hned se stočil na své oblíbené místo.

„Divous mi ukázal můj vlastní obraz," začala Brin potichu, když ostatní poslouchali. „Vzal si podobu mého obličeje a posmíval se mi tím, co o mně říkal."

„Hraje takové hry." řekla jí soucitně Kimber Boh. „Z toho si nesmíš nic dělat."

„Všechno lži a klamy! Je to temná a pokroucená věc," zašeptal Cogline, své hubené tělo naklonil dopředu. „Je uvězněný ve své kaluži ještě z doby před ztrátou starého světa, říká hádanky, které nemůže žádný člověk rozluštit — ani muž ani žena."

„Dědečku," kárala ho jemně Kimber Boh.

„Co říkal Divous?" zajímal se Rone.

„Jak jsem už říkala. Že Meč Leahů je v rukou skřetů pavouků, že ho vylovili z Bystřiny. Že cesta do Maelmordu tak, aby nás poutníci neviděli, vede přes kanály pod Šerou stopou."

„Není to nějaký klam?" ptal se dál.

Pomalu zavrtěla hlavou a vzpomínala, jak při tom použila zákeřně kouzlo písně přání. „Tohle ne."

Cogline odfrkl. „Ale to ostatní byly lži, to se vsadím!"

Brin se k němu otočila. „Divous říkal, že v Maelmordu mě čeká smrt, že jí neuniknu.“

Rozhostilo se napjaté ticho. „Lži, jak říká i tady stařík,“ zamumlal nakonec Rone.

„Divous říkal, že smrt tam čeká i tebe, Rone. Říká, že oba jsme nositeli sémě té smrti v kouzlu, jímž vládneme — to tvoje je v Meči Leahů a moje v písni přání.“

„A ty tomu nesmyslu věříš?“ Horal zavrtěl hlavou, „Já tedy ne. Dokážu se postarat o nás oba.“

Brin se smutně usmála. „Ale co když Divousova slova nelžou? Co když je i tohle pravda? Musím si brát na svědomí tvoji smrt, Rone. Trváš na tom, že se mnou zemřeš?“

Rone se začervenal při té výtce. „Když musím. Allanon ze mě udělal tvého ochránce, když jsem to chtěl. A jaký bych to byl ochránce, kdybych tě teď opustil a nechal tě jít samotnou? Jestli je -předem určeno, že spolu zemřeme, Brin, tak to není tvoje zodpovědnost. Ať padne na moji hlavu.“

Brin znovu vstoupily slzy do očí, rychle je polykala, aby se jí nevyřinuly po tvářích.

„Děvče, děvče, teď neplakej, žádný pláč!“ Cogline najednou vyskočil na nohy a šoural se k místu, kde seděla. K jejímu překvapení k ní jemně natáhl ruku a setřel jí slzy. „Divous si pořád hraje, všechno to jsou lži a polopravdy. Ten stín předvídá všem smrt, jako by byl požehnán touhle zvláštní schopností. No tak. Co může duch vědět o smrti?“

Poplácal Brin po rameni, potom se nevysvětlitelně zakabonil na Rona, jako by to byla jeho chyba, a zamumlal něco o proklatých vetřelcích.

„Dědečku, musíme jim pomoci,“ řekla Kimber najednou.

Cogline se k ní otočil a naježil se. „Pomoci jim? A co jiného asi děláme, děvče? Sbíráme dříví na oheň nebo co?“

„Ne, to nemyslím, dědečku, ale...“

„Ale nic!“ netrpělivě máchal křivými pažemi. „Samozřejmě že jim pomůžeme!“

Venkovanka a horal zůstali překvapeně koukat na starce. Cogline se pronikavě chichotal, potom kopnul spícího Šepota, a ten s trhnutím zdvihl hlavu. „Já a tohle zvíře k ničemu pomůžeme ze všech sil! Takovéhle slzy nemůžeme dopustit! Přece nemůžeme nechat hosty potloukat se po krajině a neukázat jim cestu!“

„Dědečku...,“ dívka ho přerušila, ale stařec na ni nedbal.

„Už jsme dávno nezašli ke skřetům pavoukům, co? Tak jim dáme vědět, že tu pořád jsme, aby si snad nemysleli, že jsme se odstěhovali. Budou nahoře na Tofferu — ne, touhle dobou ne. Teď už budou dole z horského hřebenu v mokřině, když se zanedlouho bude měnit roční období. To je jejich země; tam právě s největší pravděpodobností vylovili ten meč z řeky. Šepot to pro nás vystopuje. Potom se dáme na východ, obejdeme slatinu a přejdeme do Krkavčích štítů. Prý je to tak den, možná dva.“

Znovu se otočil nazpátek. „Ale ty ne, Kimber. Do té země tě s sebou vzít nemůžu. Poutníci a vůbec všichni jsou tam hrozně nebezpeční. Zůstaneš tady a budeš pečovat o domácnost.“

Kimber se na něj beznadějně podívala. „Pořád mě považuje za dítě. Spíš bych se já měla bát o něho.“

„Ha! O mě se bát nemusíš!“ vyštěkl na ni Cogline.

Kimber se shovívavě usmála, její rošťácký obličej zůstal klidný. „Samozřejmě si o tebe musím dělat starosti. Miluju tě.“ Obrátila se k Brin. „Brin, musíš něco pochopit. Dědeček už beze mě z údolí nevychází. Občas potřebuje moje oči a moji paměť. Dědečku, nezlob se, že to říkám, ale občas zapomínáš. Kromě toho. Šepot neudělá vždycky všechno, co mu řekneš. Zmizí ti, když se ti to bude nejmíň hodit, když s ním zkusíš jít sám.“

Cogline se zamračil. „Ten hloupý kocour to dělá, to je fakt.“ Podíval se na Šepota, který na něj ospale mžoural očima. „Je ztráta času pokusit se ho převychovat. No tak dobře, myslím, že půjdeme všichni. Ale ty se budeš vyhýbat nebezpečí, děvče. To necháš na mně.“

Brin a Rone si vyměnili pohledy.

Kimber se k nim otočila. „Je tedy ujednáno. Za úsvitu můžeme vyrazit.“

Venkovanka a horal se na sebe nevěřícně dívali. Co se to děje? Jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, právě se rozhodlo o tom, že děvče sotva tak staré jako Brin, napůl bláznivý stařec a mizející kocour pro ně zachrání ztracený Meč Leahů od nějakých stvoření, kterým se říká skřeti pavouci, a potom je odvedou do Krkavčích štítů a Šeré stopy! Skřeti a poutníci a další nebezpečné bytosti budou všude kolem — bytosti, jejichž moc zničila Druida Allanona — a ten stařík a děvče dělali, jako by na tom vůbec nesešlo.

„Kimber, ne," řekla nakonec Brin, nevěděla, co jiného říct. „Nemůžeš jít s námi."

„Má pravdu," souhlasil Rone. „Ani v nejmenším nechápeš, za čím jdeme a co nás čeká."

Kimber Boh se podívala z jednoho na druhého. „Rozumím tomu líp, než si myslíte. Už jsem vám řekla — tahle země je můj domov. A domov mého dědečka. Známe její nebezpečenství a rozumíme jim."

„Nerozumíš poutníkům!" vybuchl Rone. „Co zmůžete vy dva proti poutníkům?"

Kimber se jen tak nedala. „To nevím. Řekla bych, že asi to, co vy. Vyhneme se jim."

„A když se vám to nepovede?" zeptal se Rone. „Co potom?"

Cogline chňapnul po kožené tašce, kterou měl zavěšenou za pasem, a ukázal ji. „Dáme jim ochutnat moje kouzlo, cizinče! Dáme jim okusit oheň, o kterém neví vůbec nic!"

Horal se pochybovačně zamračil a podíval se na Brin, žádal ji tím pohledem o pomoc. „To je šílenství," usápnul se.

„Ne tak zhurta s tím odmítáním kouzla mého dědečka," poradila mu Kimber s povzbudivým pokývnutím směrem ke starci. „Žije v téhle divočině celý svůj život a nejednou vyvázl z velmi nebezpečných situací. Umí věci, které byste od něj nečekali. Bude vám hodně nápomocen. Stejně jako Šepot a já."

Brin zavrtěla hlavou. „Myslím, že je to špatný nápad, Kimber."

Dívka s porozuměním přikývla. „Změníš názor, Brin. V každém případě, nemáte na vybranou. Potřebujete Šepota na stopování. Potřebujete dědečka, aby vás vedl. A potřebujete mě, abych jim oběma pomohla."

Brin chtěla znovu něco namítat, ale pak od toho upustila. Co si myslí? Přišli do Kamenného krbu hlavně proto, že potřebují, aby je někdo dovedl do Černavy. Je jen jediný muž, který to dokáže, a to je Cogline. Bez něj by mohli bloudit divokou krajinou Anaru celé týdny — týdny, které ale nemají. Teď, když ho našli a on jim nabízí svou pomoc, kterou tak nutně potřebují, se Brin snaží ji odmítnout!

Zaváhala. Třeba k tomu má nějaký důvod. Kimber jí připadá jako dívka, která má větší srdce než sílu. Faktem ale zůstává, že Cogline bez ní půjde jen stěží. Má tedy potom Brin právo klást svoji starost o Kimber nad důvěru, kterou jí dal Allanon?

Patrně ne.

„Jsem přesvědčena o tom, že všechno je rozhodnuto," řekla Kimber jemně.

Brin se naposledy podívala na Rona. Horal v útrpné odevzdanosti bezmocně zavrtěl hlavou.

Brin se otočila zpátky a unaveně se usmála. „Řekla bych, že ano," souhlasila a v rozporu se zdravým rozumem doufala, že to rozhodnutí je správné.

Kapitola 35

Z Kamenného krbu odjeli druhý den za úsvitu a vydali se severovýchodním směrem přes zalesněnou krajinu k temnému pahorku Toffer. Postupovali pomalu, stejně jako když cestovali k Divousovi. Celá divočina za údolím mezi Krkavčími štíty a Králičími planinami bylo zrádné bludiště skalnatých strží a děr, takže nepozorný cestovatel se mohl ošklivě zranit. V teplém, sladce vonícím podzimním dni plném zvuků a barev šli Brin, Rone, Kimber Boh a Cogline velice opatrně s tornami připevněnými na zádech a se zbraněmi za pasem. Šepot se jim ukazoval jenom občas, šel mezi stromy a držel s nimi krok. Všichni z té malé skupinky byli odpočatí a mnohem čilejší, než by se dalo předpokládat, protože šli spát až k ránu, než všechno probrali. Bylo jim jasné, že nedostatek spánku se nakonec projeví, ale prozatím alespoň byli plni napětí a vzrušení ze své výpravy a všechny stopy únavy snadno překonávali.

Nicméně Brin tak snadno nedokázala zapudit nejistotu z toho, že s sebou mají Kimber a Coglina. Rozhodnutí však bylo učiněno, slib dán a cesta začala — přesto ale nejistota, která ji znepokojovala od samotného počátku, neustupovala. Pochybnosti a strachy přijdou, jak předpokládala podle strašných Divousových předpovědí. Ale takové pochybnosti a strachy se budou týkat jí a Rona — jeho odhodlání zůstat s ní v celé této záležitosti bylo tak silné, až nakonec pochopila, že se jí nikdy nepodaří ho přesvědčit, aby ji opustil. Pochybnosti a strachy nebudou takové jako doposud — kvůli starci a dívce. Bez ohledu na jejich ubezpečování se venkovanka pořád domnívala, že ani jeden z nich není dost silný na to, aby přežil moc černé magie. Jak by se na to mohla dívat jinak? Nezáleželo na tom, že celé roky žili v divočině Anaru, protože nebezpečenství, kterým se teď dostanou tváří v tvář, nepocházejí z tohoto světa ani z tohoto času. Jaká kouzla a jakou nauku chtějí použít proti sžíravým přízrakům, až se s nimi setkají?

Brin děsilo i jen samotné pomyšlení, že sžíravé přízraky použijí svoji sílu proti téhle dívce a starci. Děsilo ji to víc než všechny představy o tom, co by se mohlo stát jí samotné. Jak by mohla žít s vědomím, že jim dovolila vydat se na tuhle cestu, kdyby měla končit jejich smrtí?

A přesto se zdálo, že si je Kimber velice jistá sama sebou i svým dědečkem. V její mysli nebyl ani strach ani pochybnost. Byla tam jenom sebejistota, odhodlání a ten neotřesitelný pocit povinnosti k Brin a Ronovi, který ji motivoval k tomu, co se rozhodla pro ně udělat.

„Jsme přátelé, Brin, a přátelé pro sebe dělají to, co vidí, že je třeba udělat," vysvětlila jí dívka v pozdních hodinách předchozího večera, když všichni už hovořili jenom unaveným šeptem. „Přátelství se cítí uvnitř a projevuje navenek. Člověk pociťuje přátelství a je jím spoután. Tohle právě ke mně připoutalo Šepota a získala jsem tak jeho věrnost. Milovala jsem ho stejně jako on mě a každý z nás cítil v tom druhém totéž. S tebou je to stejné. Máme být přátelé, my všichni, a pokud máme být přátelé, tak potom spolu musíme v našem přátelství sdílet dobré i zlé. Tvé potřeby se stanou mými."

„To je moc hezká myšlenka, Kimber," odpověděla jí. „Ale co když ty moje potřeby jsou až příliš veliké, jako jsou třeba zrovna teď? Co když jsou ty moje potřeby příliš nebezpečné, abychom je mohli s někým sdílet?"

„To je jen další důvod, že *musí* být sdíleny." Kimber se melancholicky usmála. „A sdíleny musí být s přáteli. Musíme si navzájem pomáhat, pokud má přátelství vůbec něco znamenat."

Po tom nebylo skutečně co dodat. Brin mohla namítat, že ji Kimber sotva zná a že k ní nemá žádné povinnosti a že tahle výprava byla dána jenom jí a že není zodpovědností té dívky a jejího dědečka. Ale takové argumenty by pro Kimber nic neznamenaly, chápala přátelství mezi nimi jako přátelství dvou rovnocenných lidí a její smysl pro povinnost byl

tak vyvinutý, že by nepřistoupila na kompromis.

Cesta je vedla dál a den míjel. Procházeli divokým vysokým lesem, mezi vysokými černými duby, jilmy a sukovitými hikorami. Jejich hrdé, pokroucené větve se doširoka rozevíraly jako paže obra. Přes koruny bez listí prosvítala křišťálově modrá obloha se sluncem, které rozjasňovalo lesní stíny. Světlo ale v téhle divočině bylo velice vzácným hostem. Sem patřily jenom stíny — vše prostupující, neproniknutelné, naplněné jemným náznakem skrytých nebezpečí, věcí neviděných a neslyšených a neviditelného života, který se probouzí, jen když světlo zcela ustoupí a les se úplně zahalí do tmy. Ten život čekal, tiše ukrytý ve ztemnělém srdci těchto lesů, úskočná a nenávistná síla, která má vztek, že tahle stvoření se vetřela do jejího soukromého světa, a může je zlikvidovat stejně snadno, jako vítr sfoukne svíčku. Brin cítila její přítomnost. Jemně jí našeptávala v mysli, ovíjela tenkou nit sebedůvěry, kterou nabyla díky přítomnosti těch, co s ní cestovali, varovala ji, že až se zase setmí, musí být velice opatrná.

Potom se slunce začalo sklánět k západní obloze a nad krajinou se vznášelo šero. Před nimi se vynořila temná silueta Tofferu jako zubatý a hrbolatý stín a Cogline je vedl klikatým průsmykem, který rozrušil jeho stěnu. Kráčeli v tichosti, únava je už začala zmáhat. Temnotu naplňovalo bzučení hmyzu a vysoko nad nimi, ukryti ve spleti větví velikých stromů, pronikavě křičeli noční ptáci. Horský hřeben a divoký les je obemkly a sevřely je v temném průsmyku. Vzduch, celý den teplý, byl teď horký a nepříjemný a jeho vůně se proměnila v pach. Ten skrytý život, který čekal ve stínech lesa, se probudil, vstal a šel se porozhlédnout...

Najednou se les před nimi rozestoupil a před nimi se horský hřeben prudce svažoval do rozlehlého údolí schouleného v mlze a zalitého kouzelným svitem hvězd a podivným světle oranžovým měsícem v poslední čtvrti, který se vznášel na okraji východního horizontu. Pochmurný a bezútěšný pruh údolí byl jen o trochu víc než zastíněná masa nehybnosti, která jako by se otevírala do země jako nějaký bezedný kaňon v místech, kde se Toffer ztrácel v mlze.

„Stará slatina," zašeptala Kimber jemně.

Brin se upřeně dívala na bažinu v ostražité tichosti. Cítila, jak se na ni dívá zpátky.

Půlnoc přišla a pominula a zdálo se, že čas zpomalil svůj běh, než se zastavili. Nápor větru plácnul Brin přes prachem pokrytý obličej a zase zmizel. V očekávání vzhlédla, ale dál se už nic nedělo. Znovu bylo vedro, štiplavé a nesnesitelné. Měla pocit, jako by ji někdo zavřel do pece, její neviditelné plameny jí z rozbolavělých plic kradly vzduch, který potřebovala k přežití. Ani úplně dole podzimní noc nic kolem neochladila. Brin měla propocené oblečení, pot jí stékal po těle v šílených stružkách a její unavený obličej se stříbrně leskl. Ve svalech měla křeče a měla je unavené. I když často měnila polohu, aby se zbavila toho nepohodlí, rychle přišla na to, že už není žádná pozice, kterou by ještě nevyzkoušela. Bolest prostě pokračovala dál. Roje komárů otravně bzučely, přitahovala je vlhkost jejího těla, štípali ji do obličeje a do rukou; snažila se je odehnat, ale bylo to zbytečné. A všude kolem čpělo hnijící dřevo a stojatá voda.

Přikrčená ve stínu shluku skal spolu s Ronem, Kimber a Coglinem se upřeně dívala dolů na úpatí horského hřebene, kde měli na okraji Staré slatiny svůj tábor skřeti pavouci. Byla to vlastně spleť provizorních chatrčí a doupat mezi Tofferem a tmavou bažinou. Uprostřed hořely ohně, jejich kalné a jazykovité světlo sotva pronikalo šerem. Zkroucené, ohnuté stíny obyvatel tábora procházely tou tlumenou září. Skřeti pavouci se svými groteskními těly, porostlými šedými chlupy, byli nazí až k pohlaví, jak hopkali povadlou dlouhou trávou na všech čtyřech, skrčení a bez obličeje. Velké skupiny se jich shromáždily na okraji bažiny. V mlze si rozdělali ohně a monotónně si prozpěvovali do noci.

„Volají temné síly," sdělil Cogline svým společníkům hodiny předem, hned když je přivedl na tohle skryté místo. „Skřeti pavouci žijí v kmenech — semknutějších, než je tomu u jiných ras. Věří v duchy a temné věci, které povstávají z jiných světů spolu se změnou

ročního období. Skřeti si je žádají pro jejich sílu — a zároveň doufají, že se ta síla neobrátí proti nim. Ha! Ti jsou ale pověrčiví!“

Ale jak jim Cogline řekl, občas jsou temné věci skutečné. Ve Staré slatině jsou věci tak temné a strašné jako ty, které obývají lesy Vlčích hřbetů — zrozené v jiných světech a ztracené magii. Říká se jim pazvířata. Žijí v mlhách, jsou to příšery děsivých tvarů a forem, které ničí na těle i na duchu, vychytrale získají smrtelná stvoření slabší, než jsou samy, a vysávají z nich život. Pazvířata nejsou jenom v představách, připustil ponuře Cogline. Právě před jejich příchodem se bránili skřeti pavouci — byli totiž oblíbenou stravou pazvířat.

„Teď, když podzim přechází v zimu, sešli skřeti do močálu, aby zaříkali mlhy.“ Stařík drsně šeptal. „Skřeti si myslí, že zima nepřijde nebo mlhy zůstanou dole, když to neudělají. Je to pověrčivý národ. Přicházejí sem každý podzim skoro na měsíc, celé jejich tábory, celé kmeny — prostě sejdou z horského hřebene. Vyzývají temné síly den a noc, aby je zima ochránila a zvířata se držela daleko od nich.“ Tajnůstkářsky se usmál a zamrkal. „To taky vychází. Pazvířata se jimi živí celý měsíc, víte? Nají se dost, aby přečkali zimu. Potom už se nemusí obtěžovat lézt na horský hřeben!“

Cogline věděl, kde hledat pavoučí lidi. Když se snesla noc, postupovala malá skupina na sever podél úpatí horského hřbetu, dokud nespatřili skřeti tábor. Potom, když se přikrčili za skalní výstupky, jim Kimber Boh vysvětlila, co se bude dít dál.

„Budou mít s sebou tvůj meč, Rone. Ten meč, co vytáhli z Bystřiny, budou považovat za talisman, který jim seslaly temné síly. Postaví si ho před sebe a budou doufal, že je ochrání před pazvířaty. Musíme přijít na to, kam si ho uložili, a potom jim ho zase ukrást.“

„Jak to uděláme?“ zeptal se Rone rychle. Celou cestu sem mluvil hlavně o tomhle. Lákadlo moci meče ho znovu posílilo.

„Šepot to vystopuje. Když bude znát tvůj pach, dokáže dojít až k meči, byť by byl ukryt sebelépe. Až ho najde, vrátí se pro nás a dovede nás k němu.“

Tak si Šepot vzal pach horala a zmizel do noci. Odešel bez jediného zvuku, skoro okamžitě jim zmizel z očí. Čtveřice z Kamenného krbu čekala, až se vrátí. Krčili se ve vlhké a smrduté tmě údolí, naslouchali a bedlivě se rozhlíželi. Kocour byl pryč hodně dlouho.

Brin zavřela oči proti únavě, která jí začala prostupovat, a pokoušela se vypudit monotónní zpěv skřetů ze své mysli. Pokračoval bez ustání — tupý, prázdný, monotónní. Jak poslouchala, z mlhy se několikrát ozval výkřik — jekot rychlý a strašidelný. Vždycky se ale skoro současně vytrácely. Přesto zpěv pokračoval i dál... Obrovský stín se odlepil ze tmy přímo před ní, vyskočila na nohy a vykřikla.

„Tiše, děvče!“ Cogline ji strhl zase zpátky, jednou kostnatou rukou jí zakryl ústa. „To je jenom kocour.“

Potom se Šepotovo veliké tělo zhmotnilo. Svítící modré oči líně mrkaly, jak kráčel ke Kimber. Dívka se sklonila, objala ho pažemi a jemně ho drbala a šeptala mu do ucha. Chvíli s kocourem rozprávěla a ten se o ni otíral čumákem. Potom se obrátila k nim zpátky a v očích měla vzrušení.

„Našel ten meč, Rone!“

V ten okamžik byl Rone vedle ní. „Kimber, odveď mě tam, kde bych ho mohl najít!“ žadonil. „Potom budeme mít zbraň, se kterou se můžeme postavit proti poutníkům a dalším temným stvořením, která by jim třeba sloužila!“

Brin se vší silou v sobě potlačovala hořkost, která v ní znenadání narůstala. Rone už zapomněl, jak málo mu byl jeho meč platný, když se pokusil zachránit Allanona, pomyslela si. Byl přímo posedlý potřebou ho mít.

Cogline je přivolal všechny blíž, zatímco Kimber něco rychle říkala Šepotovi. Potom začali sestupovat do tábora skřetů. Plížili se ze svahu, na němž se ukrývali, choulili se do stínu horského hřebenu. Světlo ze vzdálených ohňů k nim sem tak tak pronikalo a oni směle pokračovali dál. Varování pošťuchovala neklidnou mysl Brin Ohmsfordové,

našeptávala jí, že se musí vrátit zpátky, že tady nic dobrého není. Příliš pozdě, odpověděla šeptem. Příliš pozdě.

Tábor se přiblížil. Jak se postupně rozjasňovaly ohně, bylo lépe vidět skřety pavouky, jejich přikrčené postavy, které se plazily kolem chatrčí a doupat jako stvoření, podle nichž dostali své jméno. Na pohled byli odpudiví, celí chlupatí, s ostrýma, slídivýma očima. Nahnuté a přikrčené postavy jako vystřižené z nějaké noční můry, na kterou je nejlepší zapomenout. Celé tucty jich tu přecházely sem a tam, objevovaly se a pak zase mizely v šeru. Švitořily jazykem, který nebyl ani lidský. A celou dobu se shromažďovaly před mlžnou stěnou a monotónně hovořily v bezbarvé kadenci.

Kocour a jeho čtyři souputníci se neslyšně plížili po hranici tábora, mířili obloukem na vzdálenou stranu. Mlha za nimi vířila v chomáčích, odtrhávala se od stěny, která bez sebemenšího hnutí visela nad prázdným močálem. Byla vlhká a neodbytná, nepříjemně teplá, jak se dotýkala jejich kůže. Brin ji s ošklivostí odháněla.

Vepředu se Šepot zastavil, rozhlížel se svýma kulatýma modrýma očima, aby našel svoji paničku. Brin se teď úplně celá potila a rozhlížela se kolem sebe, zoufale se pokoušela zorientovat. Temnota byla plná stínů a pohybu, tepla podzimní noci a hučení skřetů pavouků, kteří monotónně hovořili před močálem.

„Musíme jít dolů do tábora," rozrušeně šeptala Kimber jemným hlasem.

„To se koukneme, jak budou pěkně poskakovat!" chichotal se škodolibě Cogline. „To se pak držte od nich!"

Dívka řekla něco Šepotovi, ten se vydal dolů do tábora skřetů. Neslyšně se plížil mlhou a šel směrem k nejbližšímu shluku chatrčí a doupat. Kimber, Cogline a Rone šli za ním. Brin se zdržela vzadu, očima pátrala ve tmě.

Po její levé ruce se něco pohnulo ha samé hranici zorného úhlu, plazilo se to přes skály a proklouzlo to do vysoké trávy. Ostatní popošli kousek napravo, naklonili se směrem ke zvuku zpěvu a k mlžné stěně. Dým z ohňů teď dráždil Brin do očí, mísil se s mlhou, byl bodavý a ostrý.

A najednou neviděla. Zlost a strach v ní narostly. Oči měla plné slz a mnula si je rukama...

Z temnoty se najednou ozval výkřik nad hučení hlasů a po něm se kolem rozhostila noc. Skřet pavouk vyskočil ze stínu přímo před ně, ze všech sil se snažil uniknout před velikým kocourem, který se mu z ničeho nic objevil v cestě. Šepot se s řevem vrhl dopředu. Srazil ohromeného skřeta k zemi, jako by to byla suchá větev — a ještě dalšího půl tuctu těch, co jim stáli v cestě. Kimber rychle běžela ke kocourovi, její postava byla v té tmě drobná a hbitá. Cogline a Rone se vydali za ní, všichni křičeli jako šílenci. Brin se za nimi rozběhla, pokoušela se s nimi udržet krok.

Malá společnost vedená kocourem se vrhla do samotného středu tábora. Skřeti pavouci kolem nich běželi, chlupaté, sehnuté stíny, které štěbetaly, řičely a poskakovaly. Společnost spěchala kolem nejbližšího ohně. Cogline zpomalil a začal se věnovat obsahu své kožené brašny za pasem. Vyndal hrst černého prášku a rovnou ji hodil ho ohně. Najednou celým údolím zacloumal výbuch, jak oheň v gejzírech vystřeloval k nebi ve sprše jisker a hořících kusů dřeva. Štěbetání před mlžnou stěnou utichlo, když se začaly ozývat stále vydatněji výkřiky skřetů v táboře. Naše čtveřice se hrnula kolem dalšího ohně a Cogline zase vhodil do plamenů ten černý prášek. Ve vteřině země pod ním explodovala, noc se naplnila jasnou září a skřeti pavouci se rozprchli do všech stran.

Daleko vepředu Šepot proskočil plamenem jako obrovský přízrak a dopadl na primitivně postavenou plošinu, která se zdvihala u mlžné stěny. Plošina pod váhou kocoura povolila a s praskotem se zřítila. Kolekce džbánů, vyřezávaných dřevěných předmětů a lesklých zbraní se vysypaly na zem.

„Meč!" vykřikl Rone nad hřmot ječících skřetů. Odhodil stranou šlachovitá stvoření, která mu chtěla zastoupit cestu, a šel dál. Za malou chvíli byl vedle Šepota a z popadaných pokladů vytáhl štíhlý ebenový meč. „Leah! Leah!" křičel a triumfálně se oháněl svojí zbraní

nad hlavou a přinutil tak k ústupu hrstku skřetů, co se na něj chystala.

Všude kolem nich teď všechno vybuchovalo, jak Cogline sypal černý prášek do ohňů. Celé údolí bylo zalito žlutou září, která z černoty tryskala k nebi. Všude hořely ohně. Kouř a mlha houstly a válely se po celém táboře. Všechno se v nich začalo ztrácet. Brin utíkala za ostatními, zapomněla se v rozrušení z bitvy a stále více zaostávala. Teď už odcházeli ze zhroucené plošiny a obrátili se zpátky k horskému hřbetu. Ve směsi mlhy a dýmu byli sotva vidět.

„Rone, počkej!“ volala Brin jako šílená.

Skřeti pavouci kolem ní pobíhali ze všech stran, bláznivě něco blábolili. Několik z nich se dostalo až k ní, natáhli k ní své chlupaté končetiny, prsty s drápy se zahákli za její oblečení a trhali. Divoce se jim vyškubla a utíkala pryč. Jenže jich bylo moc. Byli všude kolem a sápali se po ní. V zoufalství se uchýlila k písni přání. Podivný, omračující křik je od ní odhodil, zmateně při tom křičeli.

Potom cítila, jak obličejem upadla do vysoké trávy, špína se jí dostala do očí a úst. Něco těžkého na ni skočilo, něco chlupatého a šlachovitého ji pevně obemknulo. V tu chvíli nad sebou ztratila kontrolu, strach a odpor ji celou pozřely, takže už nedokázala uvažovat. Vyškrábala se na všechny čtyři, ale ta věc, kterou neviděla, ji pořád těsně svírala. Použila píseň přání se vší zlostí, kterou v sobě sebrala. Bylo to jako výbuch a ta věc na jejích zádech se prostě rozletěla na kusy, roztrhla se silou kouzla.

Brin se potom otočila a uviděla, co udělala. Na skále za ní ležel potrhaný a mrtvý skřet pavouk, ve smrti se zdál podivně malý a křehký. Dívala se na jeho potrhané tělo a na malou chvíli ji naplnil podivný, děsivý pocit radosti.

Potom ze sebe ten pocit setřásla. Beze slova, úplně ochromená hrůzou, se otočila a vrhla se do kouře, všechen smysl pro orientaci ji opustil.

„Rone!“ ječela.

Proletěla do mlžné stěny, která se před ní tyčila, a zmizela z dohledu.

Kapitola 36

Bylo to, jako by se svět propadl.

Všude samá mlha. Měsíc, hvězdy a obloha zmizely. Stromy v lese, vrcholky hor, horské hřbety, údolí, skály a potoky — všechno bylo pryč. Dokonce i zem, po které Brin běžela, byla matná a beztvará, tráva na ní byla součástí posouvajícího se šedého oparu. Zůstala sama v rozlehlé a prázdné pustině, do níž vběhla.

Zastavila se, paže držela těsně u těla, její vlastní dech jí zněl drsně a chraptivě. Dlouho stála v mlze a nepohnula se, jen matně si uvědomovala dokonce i teď, že se na útěku obrátila směrem z mokřiny a běžela do Staré slatiny. Myšlenky jí vířily hlavou jako rozfoukané listí, a i když po nich usilovně chňapala, snažila se je usměrnit a udržet pohromadě, téměř okamžitě se jí zase vymkly. Před očima jí zůstal jeden jasný obraz — skřet pavouk, zkroucený, poničený a bez života.

Zavřela oči proti světlu a ruce se jí ve vzteku sevřely v pěsti. Udělala to, co řekla, že už nikdy neudělá. Vzala život jinému člověku, zničila ho v záchvatu strachu a vzteku a použila k tomu píseň přání. Allanon ji varoval, že se to může stát. Slyšela, jak šeptá svoje varování: „Venkovanko, píseň přání má takovou sílu, jakou jsem nikdy neviděl. Kouzlo může dát život a kouzlo může život vzít.“

„Ale já ji nikdy nepoužiju...“

„Kouzlo využívá všech, temné dítě — dokonce i tebe!“

To bylo Divousovo varování, ne Allanonovo, co se jí teď vysmívalo, a ona ho setřásla.

Napřímila se. Někde hluboko uvnitř věděla, že jednou bude možná přinucena použít kouzlo písně přání, jak ji Allanon varoval. Ve chvíli, kdy jí ukázal moc toho kouzla na propletených stromech v lese v Runových horách, tu možnost poznala. Smrt toho skřeta pavouka pro ni nebyla šokujícím a nečekaným odhalením.

Faktem bylo, že někde uvnitř se jí líbilo to, co udělala, že něco uvnitř se skutečně radovalo ze zabíjení, a to ji děsilo.

Hrdlo se jí stáhlo. Vzpomněla si najednou na záludný pocit škodolibé radosti při pohledu na zničené tělo skřeta a uvědomila si, že ho zničila právě píseň přání. V tu chvíli se radovala z moci magie...

V jakou nestvůru se to změnila? Jak to mohla dopustit?

Rychle otevřela oči. Ona nedopustila nic. Divous měl pravdu: Ty jsi magii nepoužila — magie použila tebe. Magie tě přiměla dělat to, co chtěla sama. Nemohla ji plně ovládat. To si uvědomila, když se v Obchodním středisku Rooker Line setkala s muži od Klenutého hřbetu, a tehdy sama sobě slíbila, že už nikdy takhle neztratí kontrolu na tím kouzlem. Ale když na ni šli skřeti pavouci, jak probíhala jejich táborem, pokus o takové ovládnutí se rychle rozplynul pod náporem emocí a zmatku a nezbytnosti té chvíle. Použila to kouzlo, aniž by byla skutečně při smyslech, byla to prostě jenom reakce, ovládání síly jako té, kterou Rone Leah ovládal svůj meč, příšernou a ničivou zbraň.

A jí se to líbilo.

Slzy jí vstoupily do očí. Mohla by namítnout, že ta radost byla jenom chvilková a že měla příchuť viny a že její hrůza z existence toho kouzla jí napříště zabrání ho použít. Ale pravdě se vyhnout nedá. Kouzlo dokázalo, že může být nebezpečně nepředvídatelné. Ovlivnilo její chování takovým způsobem, který by nepovažovala za možný. To z něj činilo hrozbu nejen pro ni, ale i pro lidi v jejím okolí a ona se bude muset mít na pozoru před touto hrozbou.

Věděla, že nemůže upustit od svojí cesty na východ do Maelmordu. Allanon se na ni spolehl a ona věděla, že jeho důvěru nesmí zklamat — bez ohledu na všechno, co se stalo, a na všechno, co hovořilo proti. Věřila tomu i teď. Ale i když byla takhle vázána,

mohla si zvolit vlastní způsob. Allanon trval na tom, že píseň přání lze použít jen k jednomu — aby Brin pomohla vstoupit do jámy. Proto musí najít způsob, jak si ponechat své kouzlo, dokud nepřijde jeho čas. Už jenom jednou může riskovat použití kouzla. Odhodlaně si setřela slzy. Stane se, jak přísahala. Kouzlo už ji nikdy nevyužije.

Napřímila se. Teď musí najít především cestu za ostatními. Znovu klopýtala dopředu, tápala v šeru, nejistým směrem. Kolem ní se vznášela mlha a v jejích meandrech objevila obrazy, to ji překvapilo.

Hromadily se kolem ní, přibližovaly se z oparu do její mysli a zase z ní odcházely. Obrazy začaly nabývat tvarů a forem vzpomínek z jejího dětství. Před ní se objevili otec a matka, v paměti větší než v životě, se svojí upřímností a bezpečím, něžné postavy, které jí zajišťovaly záštitu a lásku. Byl tam Jair. Stíny se míhaly podivnou poloosvětlenou prázdnotou, duchové minulosti. Jedním z těch duchů by mohl být Allanon, který se vrátil ze smrti do života. Hledala ho, napůl doufala...

A najednou, bylo to šokující, tam byl. Vyšel z mlhy jako stín, který teď stál sotva tucet yardů od ní, obklopoval ho šedý mlžný opar, vířil, jako když tehdy oživlo Rameno podsvětí.

„Allanone?“ zašeptala.

Pořád ještě váhala. Byla to Allanonova postava, ale z mlhy — jen samá mlha.

Ten stín, který byl Allanon, se stáhnul do šera — zmizel, jako by nikdy vůbec neexistoval. Odešel...

Ale přece jen tam něco bylo. Ne Allanon, ale něco jiného.

Rychle se rozhlédla, hledala to, nějak cítila, že to tam je, že se to na ni dívá. Před očima jí znovu tančily představy, zrozené z chomáčů mlhy, odrazy její paměti. Mlha je oživovala, kouzlo, které ustupovalo a vábilo. Stála tam celá ochromená a sama sebe se ptala, jestli už také nezačíná bláznit. Takovéhle představy jsou určitě příznakem šílenství, ale ona přesto cítila, že má jasnou hlavu. To ta mlha ji chtěla obloudit, dobírala si ji svým přemítáním, pohrávala si s jejími vzpomínkami, jako by patřily jí. Byla to mlha — nebo něco v mlze!

Pazvíře! To slovo zaznělo šeptem někde z hloubky jejího vědomí. Cogline ji varoval před mlžnými stvořeními, když se ta malá skupina krčila ve skalách na horském předělu nad táborem skřetů pavouků. Byli roztroušeni po celé Staré slatině a olupovali stvoření slabší, než byli sami, lapili je do tenat a vysávali z nich život.

Napřímila se, zaváhala, potom se pomalu vydala dál. Něco v mlze se pohnulo spolu s ní — stín, nejasný, ne úplně vyformovaný, kousek noci. Pazvíře. Spěchala dál, kam ji nohy nesly. Byla beznadějně ztracená, ale nemohla zůstat tam, kde je. Musí se pohybovat. Myslela na ty, co ji opustili. Budou ji hledat? Dokáží ji najít v téhle mlžné stěně? Pochybovačně zavrtěla hlavou. Na to se nemůže spoléhat. Musí si najít cestu ven sama. Někde vepředu se mlžná stěna rozestoupí a močál skončí. Musí jít prostě dál, dokud se odtud nedostane, dokud se nezbaví té ochromující mlhy.

Ale co když jí nedovolí se osvobodit?

Znovu se před ní v chomáčích mlhy objevily její vzpomínky, dráždivé a lákavé. Šla rychleji, nevšímala si jich, byla si vědoma toho, že někde hned za hranicí jejího zorného úhlu kráčí i ten stín. Prostoupil ji chlad, když si uvědomila přítomnost toho druhého.

Pokoušela se v duchu si představit tu věc, co ji následuje. Jaké stvoření je vlastně pazvíře? Přišlo k ní jako Allanon — nebo to snad byl jenom klam z mlhy a její představivost? Zavrtěla hlavou v němém zmatku.

Něco malého a vlhkého odhopkalo od jejích nohou, mihlo se to směrem do tmy, odvrátila se od toho a šla dolů po širokém svahu do rozlehlé bažinaté prohlubně. Bláto se jí lepilo na boty a ledová tráva ji šlehala po nohou a křečovitě se jí chytala. Zpomalila, cítila tu nepříjemnou poddajnost půdy, ustoupila zase k okraji. Na dně té prohlubně ležel tekoucí písek a ten ji vtáhne a pozře. Musí se mu vyhnout a jít po pevnější, sušší zemi. Kolem ní vířila hustá mlha a clonila jí výhled, když chtěla vidět jasně svoji cestu. Pořád ještě neměla pojem o směru. Ze všeho nabyla dojmu, že šla nejspíš neustále v kruhu.

Dupla si. Mlhy Staré slatiny vířily a houstly v hluboké noci kolem ní a stíny se plížily svým vlhkým mlžným oparem — pazvířata. Teď se jich za ní táhlo víc než jedno. Brin se na ně soustředěně dívala, sledovala jejich rtuťovité pohyby, když proplouvala jako ryby v šeré vodě. Divoce zrychlila krok, prodírala se bahenní trávou, držela se vyššího terénu. Pořád byla za ní. Ale nedostanou mě, přísahala si Brin. Patřím jiné rase.

Spěchala dál, teď už utíkala a tlukot srdce a pulzování krve slyšela v uších. Zloba, strach a odhodlání se v ní mísily a poháněly ji dál. Močál před ní se nepatrně zdvihal a ona se škrábala doprostřed nízkého pahrbku hustě porostlého dlouhou trávou a křovinami. Zpomalila a nevěřícně se rozhlížela kolem.

Stíny byly všude.

Potom se z mlhy před ní vynořila hubená postava zahalená v horalském plášti s obrovským širokým mečem uloženým v pochvě přes záda. Brin ztuhla překvapením. To je Rone! Paže měl zdvižené zpod pláště a šel k ní a dával jí znamení, aby mu šla naproti. Hned se s radostí vydala směrem k němu a ruku natáhla jako on.

A potom ji něco zastavilo.

Zamrkala. Rone? Ne!

Přes ten obraz spadl rudý závoj, zachvátil ji vztek, když pochopila ten klam. To, co viděla, nebyl Rone Leah. Zase ji pronásledovalo pazvíře.

Přistoupilo blíž, bylo to zjevení chvějivé a proměnlivé. Oděv a meč odpadly, byly to jen kusy mlhy, skrz kterou to prošlo. Z horala už teď nezbylo vůbec nic, jenom stín, velký a proměnlivý. Rychle se spojil, masivní tělo schýlené na silných zadních nohách s pařáty, veliké přední končetiny měl křivé a štětinaté se střapatými chlupy a hlavu vrásčitou a zkroucenou, jak jeho otevřené čelisti odhalovaly bělavé zuby.

Vystoupil z mlhy, dvakrát tak velký jak ona, zahalený v oparu močálu. Neslyšně sklonil hlavu a chňapnul po ní, spousta chlupů a šupin, svalů a zašpičatělých kostí, zubů a štěrbinovité oči. Byla to věc zrozená z nejtemnějších nočních můr, taková, která možná Brin pronásledovala v mučivosti jejího vlastního zoufalství.

Je to opravdové? Nebo se to jenom zrodilo z mlhy a jejích představ?

Nebyl v tom žádný rozdíl. Porušila slib starý sotva pár minut a použila píseň přání. Posílena svým záměrem, šílená z toho, co viděla, ji přivolala. Neměla v úmyslu zemřít tady ve Staré slatině v pařátech té příšery. Tentokrát znovu použije magii — na věc, jejíž zničení vůbec nevadí.

Zpívala a píseň přání jí zatuhla v hrdle.

Teď před ní stál její otec.

Pazvíře se nahrbilo směrem k ní, jeho postava se v mlze proměňovala, bylo uslintané v očekávání, jak život té venkovanky nasytí jeho potřeby. Brin ustoupila dozadu, teď viděla snědý a laskavý obličej své matky. V zoufalství vykřikla, bylo to divoké a ničivé zvolání a zdálo se jí, že uvízlo v tichu její mysli.

V odpověď se ozval křik; volal ji jménem. Brin! Opanoval ji zmatek; ten křik jí připadal skutečný, ale kdo...?

„Brin!“

Nad ní se vynořilo monstrum. Úplně z něj cítila zlo. Ale píseň přání se jí zadrhla v hrdle. Spatřila totiž štíhlou postavu své matky, kouzlo tedy přerušila.

„Brin!“

Potom tichem noci otřásl děsivý skřek. Štíhlý stín se vynořil z mlhy a rozzuřený kocour o váze pěti set liber se vrhl na pazvíře; odhodil je od Brin. Kocour sekal zuby a drápy do toho monstrózního zjevení a oba se skáceli do hluboké trávy.

„Brin! Kde jsi?“

Brin ustoupila dozadu, stěží slyšela ty hlasy přes vřavu boje. Celá šílená na ně křičela. Po chvilce se objevila Kimber, vrhla se dopředu mlhou, dlouhé vlasy vlály za ní. Za ní přišel i sehnutý Cogline a divoce křičel, pokoušel se držet krok s dívkou.

Šepot a pazvíře se objevili na dohled, útočili na sebe. Kocour byl silnější z těch dvou, a i

když se ta mlžná věc pokoušela protáhnout, vždycky ji zastavil. Ale teď už se v temnotě vzadu shromažďovaly další stíny, veliké a beztvaré v kruhu, který se uzavíral. Příliš mnoho stínů!

„Leah! Leah!“

A potom tam byl Rone, jeho štíhlá postava se vyhoupla ze stínů s taseným mečem. Tajemné zelené žhnutí se rozlilo po ebenové čepeli. Šepot zahnal pazvíře do rohu, když ucítil větší nebezpečí kouzla meče. Obluda se vrhla směrem od kocoura a skočila na Rona. Ale princ z Leahu byl připraven, máchl mečem a proťal mlhu v místě, kde bylo pazvíře. Zelený oheň vzplanul ostře nocí a ta mlžná věc vybuchla ve sprše plamenů.

Potom světlo uhaslo a všechno znovu zahalila noc a mlha. Stíny, které se seskupily v temnotě vzadu, se znovu rozplynuly v nicotu.

Horal se otočil, meč měl pořád po straně. Přišel rychle k Brin, v obličeji měl sklíčený výraz.

„Je mi to moc a moc líto,“ šeptal. „To kouzlo...,“ bezmocně zavrtěl hlavou. „Když jsem znovu našel meč, když jsem se ho dotkl..., měl jsem dojem, že nemůžu myslet na nic jiného. Vzal jsem ho a utíkal jsem s ním. Na všechno jsem zapomněl — dokonce i na tebe. Bylo to kouzlo, Brin...“

Zajíkl se a ona přikývla, přivinula se k němu. „Já vím.“

„Už tě takhle nikdy neopustím,“ sliboval. „Už nikdy.“

„To vím taky,“ odpověděla jemně.

Ale neřekla mu nic o svém rozhodnutí opustit jeho.

Kapitola 37

Jair a malá skupina z Posledního přístavu došla k horskému hřebeni čnícímu do výšky, kterému říkali Krkavčí štíty, tři dny poté, kdy Jaira osvobodili z vězení Dun Fee Aran. Z obavy, aby je někdo neviděl, nemohli použít veřejné cesty podél břehů Stříbrné řeky, která vytékala na jih od hor, museli jít hlubokými lesy, postupovali pomalu divočinou. Druhý den nakonec přestalo prudce pršet, dopoledne se déšť změnil ve mžení a v poledne už z něj byla mlha. Vzduch se prohřál, když se obloha vyjasnila a oblaky odpluly na východ. Když se nad krajinu snesla tma, byl skrze stromy vidět měsíc a hvězdy. Šli hodně pomalu, dokonce i když teď déšť odezněl, protože nasáklá půda už nemohla přijmout všechnu povrchovou vodu a hlína se proměnila v kluzké bláto. Zastavovali se vždy jen na chvíli, aby si trochu odpočinuli a něco pojedli, snažili se co možná nejméně vnímat špatné podmínky, za nichž museli putovat, a odhodlaně pokračovali dál.

Třetí den se objevilo slunce, jasné a teplé, pronikalo stíny stromů v přátelských paprscích a vracelo promočené zemi útržky barev. Před nimi se vynořily tmavé Krkavčí štíty; byly to pusté skály, které vystupovaly nad obrys lesa. Celé dopoledne k němu směřovali a potom se po poledni, zhruba uprostřed odpoledne, dostali k dolním svahům a pustili se do vršku.

Právě v tu chvíli je Slanter zastavil.

„Máme potíž," oznámil jakoby mimochodem. „Když se pokusíme přejít tyhle hory, bude nám to trvat celé dny — možná i týdny. Jediný jiný způsob je jít kolem Stříbrné řeky proti proudu k jejímu prameni u Nebeské studny. To bychom mohli zvládnout, když si budeme počínat opatrně — ale dříve nebo později budeme muset projít přímo pod Šerou stopou. Poutníci nás dozajista uvidí přicházet."

Foraker se zamračil. „Přece je nějaký způsob, jak kolem nich proklouznout."

„Není," zareptal Slanter. „To bych o něm musel vědět."

„Mohli bychom jít podél řeky až k Šeré stopě a potom přejít do hor?" zeptal se Helt, když jeho veliké tělo spočinulo na balvanu. „Mohli bychom se tam dostat z jiné strany?"

Skřet zavrtěl hlavou. „Odtud to nejde. Šerá stopa je na prahu útesu s vyhlídkou na celou zem — Krkavčí štíty, Stříbrnou řeku, na všechno. Skály jsou holé a otevřené — neukryje se v nich vůbec nic." Podíval se na Stythyse, který si těžkopádně sedl k jedné straně. „Proto se to tady ještěrkám tak líbí. Nikdo se k nim nikdy nemůže připlížit."

„Tak to tedy budeme muset putovat v noci," řekl Garet Jax.

Slanter znovu zavrtěl hlavou. „Když tohle zkusíme, zlámeme si vaz. Útesy jsou srázné po celou cestu a stezky úzké a hlídané. To se nám nikdy nepodaří."

Rozhostilo se dlouhé ticho. „Tak co tedy navrhuješ?" zeptal se nakonec Foraker.

Slanter pokrčil rameny. „Nenavrhuju nic. Dovedl jsem vás až sem; zbytek je na vás. Možná by vás ten chlapec mohl znovu ukrýt svým kouzlem." Zdvihl obočí směrem k Jairovi. „Co ty na to — dokázal bys polovinu noci prozpívat?"

Jair se začervenal. „Slantere, určitě je nějaký způsob, jak se dostat přes hlídky!"

„Pro mě to není žádný problém," holedbal se skřet. „Ale vy ostatní byste mohli mít potíže."

„Helt má schopnost nočního vidění...," začal Foraker zamyšleně.

Ale Garet Jax ho přerušil, pokynul směrem ke Stythysovi. „A co bys navrhoval ty, Mwellrete? Ty tady bydlíš. Co bys dělal ty?"

Stythys zúžil oči. „Najděte ssi ssvoji ccesstu, lidiččky. Najděte ssi pomocc jiného blázzna. Mě nechte na pokoji!"

Garet Jax si ho chvíli prohlížel, potom k němu mlčky přistoupil, šedé oči měl tak chladné, že Jair bezděčně ustoupil o krok dozadu. Pán zbraní vztyčil prst a šel dál k

Mwellretovi, zahalenému do pláště.

„Tak se mi zdá, že mi chceš tvrdit, že už nám k ničemu nejsi," řekl jemně.

Mwellret jako by se v tu chvíli ve svém plášti zmenšil, škvíry očí mu blýskaly nenávistí. Ale nad Garetem Jaxem neměl žádnou moc. Pán zbraní stál na místě a čekal.

Potom z úst té ještěrky vyklouzlo tiché zasyčení a její rozeklaný jazyk se pomalu vyplazil. „Pomůžžu vám, kdyžž mě pusstíte," zašeptal. „Odvedu váss, kde váss nikdo neuvidí."

Rozhostilo se dlouhé ticho, všichni z té malé společnosti se dívali jeden na druhého s podezřením v očích. „Nevěřte mu," ozval se Slanter.

„Ten hloupý malý sskřet vám teď nedokážže pomocci," řekl jízlivě Stythys. „Potřebujete moji pomocc, kamarádíččkové. Zznám ccessty, kudy nikdo nedokážže projít."

„Jaké cesty znáš?" zeptal se Garet Jax, jeho hlas zněl pořád jemně.

Ale Mwellret zavrtěl vzpurně hlavou. „Napřed mi sslib, že mě pusstíšš. Sslib mi to,"

Na hubeném obličeji Pána zbraní se vůbec nedalo poznat, co si myslí. „Jestli nás dostaneš do Šeré stopy, jsi volný."

Slanter se zamračil, nesouhlasil s tím a odplivnul si na zem. Jair spolu s ostatními stál a čekal, jestli Stythys řekne ještě něco. Ale zdálo se, že Mwellret přemýšlí.

„Máš naše slovo," vložil se do toho Foraker, z jeho hlasu byla slyšet notná dávka netrpělivosti. „Tak nám teď řekni, kudy máme jít."

Stythys se zašklebil, byl to zlý, nepříjemný úsměv, byl skoro jako grimasa. „Vezzmu ty lidiččky přess Jesskyně nocci!"

„Teda, ty jeden...!" Slanter vybuchl hněvem a vrhl se směrem k Mwellretovi. Helt ho chytil v pase a pokoušel se ho stáhnout zpátky, skřet řičel a mlátil kolem sebe jako šílený. Stythysův smích zněl jako tiché syčení, když všichni z malé společnosti obklopili Slantera, aby ho zadrželi.

„Co se děje, skřete?" chtěl vědět Garet Jax, jednou rukou držel Slantera pevně za paži. „Víš něco o těch jeskyních?"

Slanter se vrhl k Pánovi zbraní, i když ho pořád ještě svíral Helt. „Jeskyně noci, Garete Jaxi!" prskal skřet. „To jsou rakve pro horské skřety od dob, kdy se dostali pod nadvládu ještěrek! Tisíce lidí z mého rodu byly vydány do těch jeskyní, uvrženy do nich a ztratily se! A teď by tohle... monstrum chtělo totéž udělat i s námi!"

Garet Jax se rychle otočil na Stythyse. V ruce se mu jakoby kouzlem objevil dlouhý nůž. „Tentokrát si dej na svou odpověď moc dobrý pozor, Mwellrete," poradil mu tiše.

Ale zdálo se, že Stythyse to ani zbla nevyvedlo z míry. „Ten sskřet lžže. Jesskyně jssou ccesstou do Ššeré sstopy. Dosstanete sse tudy dolů pod hory, kolem poutníků. Nikdo váss neuvidí."

„Je tam skutečně průchozí cesta?" zeptal se Foraker Slantera.

Skřet se najednou uklidnil, jak ho pevně svíral Helt. „Nezáleží na tom, jestli tam je nebo ne. Jeskyně nejsou místo k žití. Míle tunelů vyrubané pod Krkavčími štíty, černé jako noc a plné pyskounů! Slyšeli jste někdy o pyskounech? Jsou to živé věci vytvořené magií starší než země— prý je to magie ze starého světa. Živoucí ústa po celých jeskyních. Kamkoli se vydáte, všude jsou na dně jeskynní pyskouni. Jediný chybný krok a otevřou se, polknou vás, zavřou se nad vámi, zatlačí vás do..." Třásl se vztekem. „Takhle naložily ještěrky se skřety z hor — nacpaly je do jeskyní!"

„Ale těmi jeskyněmi vede cesta." Garet Jax Forakerovu otázku proměnil v konstatování faktu.

„Ta cesta je nám k ničemu!" znovu vybuchl Slanter. „Nebudeme vědět kudy jít! Ujdeme sotva pár kroků a už nás pyskouni dostanou!"

„Ale ne sse mnou!" přerušil ho Stythys svým syčením. „Já zznám tajemsství Jesskyní nocci! Lidiččky nemůžžou projít, ale našši zznají ccesstu. Pysskouni nám neublížží!"

Potom všichni ztichli. Garet Jax popošel a postavil se před Mwellreta. „Jeskyně noci vedou do Šeré stopy pod Krkavčími štíty — ochrání nás před zraky poutníků? A ty nás

tudy můžeš provést?“

„Ano, přítelíčkové,“ odpověděl Stythys skřípavým hlasem. „Provedu vás tudy.“

Garet Jax se otočil k ostatním. Chvíli nikdo nic neříkal. Potom Helt rychle přikývl. „Je nás jenom šest. Pokud máme mít vůbec nějakou šanci, budeme muset do pevnosti dojít nepozorováni.“

Foraker a Edain Elessedil rovněž přikývli. Jair se podíval na Slantera. „Všichni jste blázni!“ vykřikl s hořkostí v hlase skřet. „Slepí, hloupí blázni! Ještěrkám se nedá věřit!“

Nastalo trapné ticho. „Nemusíš jít s námi dál, Slantere, jestli nechceš,“ řekl mu Jair.

Skřet ztuhl. „Já se o sebe dokážu postarat, chlapče!“

„Já vím, já jen myslel, že...“

„Tak si nech ty myšlenky pro sebe!“ utrhl se na něj. „A co se týče toho, jestli jít dál nebo ne, radši by ses té rady měl držet sám. Jenomže to ty jistě neuděláš, takže všichni budeme blázni společně.“ Zle se podíval na Stythyse. „Ale tenhle blázen se bude bedlivě hlídat, a jestli se něco zhatí, tak já osobně zajistím, že se tahle ještěrka na konec nedostane!“

Garet Jax se obrátil na Stythyse. „Tak nás tedy provedeš, Mwellrete. Ale pamatuj si — stane se, jak řekl skřet. Co se stane s námi, stane se i s tebou. Nehraj si s námi. Jestli se pokusíš...“

Stythysův úsměv byl krátký a tvrdý. „Žádné zzahrávání ss vámi, přítelíčkové.“

* * *

Počkali, až se snesla noc, potom proklouzli ze skal nad Stříbrnou řekou a otočili se severním směrem do hor. Světlo hvězd a měsíce v poslední čtvrti rozjasňovalo temné Krkavčí štíty, které se před nimi vynořily, jejich vysoké holé štíty se tyčily proti tmavě modré obloze. Vyšlapaná cesta vedla po břehu podél řeky skrze rozptýlené stromy a keře a malá skupinka mužů z Posledního přístavu po ní kráčela, dokud jim z dohledu nezmizel jižní les.

Šli celou noc, Helt a Slanter vepředu, ostatní za nimi v obezřelém tichu. Temné vrcholky se stále přibližovaly ke korytu Stříbrné řeky, až jimi bylo zcela obehnáno jako zdí. Kromě šumu říčního proudu bylo mezi těmi vrcholky podivné ticho, hluboký, vše prostupující klid obklopoval holou skálu, jako by matka příroda houpala své spící dítě. Jak míjely hodiny, zjistil Jair, že se v tom tichu cítí stále nepříjemněji, upřeně se díval na obrovské skalní stěny, nahlížel do stínů a hledal něco, co nemohl vidět, a přesto cítil, že to tam je a pozoruje je. Společnost tu noc nenatrefila na žádného živého tvora kromě velkých ptáků z útesu, kteří jim tiše přeletovali nad hlavami přes svá noční oblíbená místa — a přece venkovan cítil, že nejsou sami.

Jeho pocit částečně vyplýval z toho, že s nimi byl pořád Stythys, toho si byl vědom. Jak kráčel, viděl černou Mwellretovu postavu přímo před sebou. Cítil, že svoje zelené oči stáčí neustále směrem k němu, hledá ho, pozoruje, čeká. Nevěřil Mwellretovi stejně jako Slanter. Přestože jim Stythys nasliboval, že jim pomůže, Jair si byl jistý, že za tím vším je nemilosrdné odhodlání ovládnout jeho elfí kouzlo. Ať se děje cokoli, ta kreatura chce získat jeho moc. Ta jistota byla děsivá. Dny, které strávil zavřený za zdmi vězení v Dun Fee Aran, ho strašily jako zjevení tak děsivé, že se mu nedařilo je jakkoli odehnat. Stythys za něj mohl a mohl i za to, že se znovu objevilo. Ačkoli se zdálo, že Jair je už od Mwellreta osvobozen, nemohl setřást ten pocit, že nějakým zákeřným způsobem nad ním ta obluda neztratila svoji vládu beze zbytku.

Ale jak noc míjela a pomalu se proměňovala v časné ráno, únava otupila ostří jeho pochybnosti a strachu, přistihl se Jair, že myslí na Brin. V duchu viděl znovu její obličej — jako dvakrát v křišťálu vidění — jednou celý zničený, jak prožívala nějaké nevyslovitelné hoře, a jednou v posvátné hrůze, když se dívala na pokřivenou podobu sebe sama v tom stínu. Ty dvě rychlé vize byly jenom letmým pohledem a žádná z nich nenapověděla

venkovanovi, co se přihodilo. Jeho sestra toho prožila spoustu — to cítil, něco z toho bylo hodně děsivého. Cítil se uvnitř prázdný, když na ni myslel, jak před tak dlouhou dobou odešla ze Stinného dolu a od něho na výpravu, o níž mu král Stříbrné řeky řekl, že bude znamenat její konec. Bylo to zvláštní, ale do jisté míry už mu teď připadalo, jako by pro něj už nebyla, protože čas a prostor, který je dělil, se podivně zvětšovaly událostmi, které se seběhly od té doby, co ji naposledy viděl. Stalo se toho tolik a on se už nepodobal tomu, kým byl předtím.

Prázdnota se najednou proměnila v bolest. Co když se v něm král Stříbrné řeky mýlil? Co když zklame a Brin pro něj zůstane ztracená? Co když se k ní dostane moc pozdě? Při takových myšlenkách se kousal do rtu a přísahal si, že tak to nebude. Pojily ho k ní hluboké svazky, byli bratr a sestra — rodinné svazky, společně prožitý život a společně nabyté vědomosti, porozumění a péče — a ze všeho nejvíc pouto lásky.

Šli dál temnotou časného rána. Při prvních známkách úsvitu vedl Stythys společnost do skal. Odbočili od Stříbrné řeky plné pěnivé, temné, líné vody a šli hluboko do útesů. Stromy a keře zmizely a po obou stranách se rozprostřely holé skály. Nad okrajem hory se objevil sluneční svit — jasný, oslepivě zlatý planul skrz trhliny a průrvy ve skalách jako oheň. Šplhali stále blíž k tomu ohni, až najednou, zcela nečekaně se dostali do tmavého stínu útesu a ocitli se před vstupem do obrovské jeskyně.

„Jesskyně nocci!“ zasyčel Stythys tiše.

Jeskyně před nimi zívala jako otevřený chřtán, hrbolatá skála rozeklaná a zkroucená kolem cesty, jako by to byly zuby. Vítr foukal ze skalních výšin a zdálo se, že na ně píská z jeskyní. Úlomky suchého bělavého dříví ležely poházené kolem vchodu jakoby seschlé věkem a vlivem počasí. Jair se podíval blíž a ztuhl. Nebylo to dříví, ale polámané a sluncem vybělené kosti.

Garet Jax si stoupl před Stythyse. „Jak tam vůbec něco uvidíme, Mwellrete? Máš louče?“

Stythys se zasmál, potichu a zle. „V jesskyních loučče nehoří, kamarádíčču. Potřebujeme kouzzlo!“

Pán zbraní se ohlédl ke vstupu do jeskyně. „A ty to kouzlo máš?“

„Ssamozřejmě žže mám,“ odpověděl mu, vyndal paže zpod oblečení a jeho tělo trochu nabobtnalo. „Mám Budičč ohně! Leží tam uvnitř!“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se Foraker stísněně. Trpaslíci nemají uzavřené prostory v oblibě a jemu se příliš nezamlouvalo pouštět se do těchhle.

„Jesskyněmi projdeme rychle, přítelíčču,“ ubezpečil ho Stythys, snad až příliš dychtivě. „Provedu vásss tak za tři hodiny. Ššerá sstopa násss ččeká.“

Členové společnosti se podívali jeden na druhého a potom na vchod do jeskyně. „Říkám vám, jemu se nedá věřit!“ znovu je upozorňoval Slanter.

Garet Jax vytáhl dlouhý provaz, jeden konec si ovázal kolem pasu a druhý kolem Stythyse. Přezkoušel uzly a potom vyndal dlouhý nůž. „Budu ti blíž než tvůj vlastní stín, Mwellrete. Pamatuj na to. Teď nás tam tedy odveď a ukaž to svoje kouzlo.“ Stythys se už už chtěl obrátit, ale Pán zbraní s ním trhnul. „Ne moc hluboko. Dokud neuvidíme, co umíš.“

Mwellret se zašklebil. „Ukážžu, přítelíčču. Pojď.“

S ohnutými zády se vydal k obrovskému černému vchodu do jeskyní, Garet Jax šel krok za ním a provaz v pase je spojoval, jako by byli jeden muž. Slanter se vydal hned za nimi. Po chvíli váhání se za nimi pustili i ostatní. Sluneční svit zmizel, kolem nich zhoustly stíny a oni šli do kamenného chřtánu a do tmy vepředu. V prvních okamžicích jim ještě v postupu pomáhalo bledé světlo, viděli obrysy skalních stěn, podlahu, ježaté stalaktity a nakupené kameny. Potom rychle zmizelo i tohle bledé světlo a zcela je pozřela tma.

Teď byli všichni prakticky slepí a jejich postup se proměnil v potácení, zastavovali se, jejich kožené boty vrzaly o kamení a drsná ozvěna naplňovala ticho v jeskyni. Stáli v hloučku a poslouchali ustupující ozvěnu. K uším jim dolehl zvuk kapající vody odkudsi hluboko v černotě před nimi. A ještě z větší hloubky vycházelo nepříjemné skřípání

kamene o kámen.

„Koukejte, přítelíčkové," zasyčel najednou Stythys. „V jesskyních je vššechno ččerné!"

Jair se stísněně rozhlédl kolem sebe, neviděl skoro nic. Vedle něj vypadal hubený elfí obličej Edaina Elessedila jako bledý stín. Ve vzduchu byla cítit podivná vlhkost, neodbytná promáčenost, která se pohybovala, i když se zdálo, že tam vůbec nefouká vítr, že je obaluje a kroutí se kolem nich. Byl to velice nepříjemný pocit a všude byla cítit plesnivina. Venkovan nakrčil nos v ošklivosti, najednou si uvědomil, že je to tentýž zápach jako ve Stythysově cele v Capaalu.

„Teď zzavolám na Budičč ohně!" zaskřehotal Mwellret a zarazil venkovana. „Posslouchejte! Volám ssvětlo!"

Ostře vykřikl, byl to jakýsi ponurý, dutý pískot, který zněl jako skřípění kostí, drsné a mučivé. Pískot prolétl tmou, donesl se hluboko do jeskyní. Dlouho byla slyšet ozvěna a potom to Mwellret ještě jednou zopakoval. Jair se zachvěl. Celý ten nápad s jeskyněmi se mu zamlouval čím dál míň.

Potom najednou přišel Budič ohně. Přiletěl tmou jako shluk briliantového prachu, úlomků duhově zbarveného ohně; vířil a letěl po větru, který tu nefoukal. Byl rozptýlený v černotě, jak se vrhal přímo k nim, a před Mwellretovou nataženou rukou se rychle stáhl, malé částečky se seskupily v kuličku světla, z níž se rozlévala záře všude kolem a rozjasňovala stíny jeskyní. Všichni překvapeně koukali, jak se Budič ohně seskupuje a vznáší před Stythysem, a před jejich obličeji podivná záře kmitala a tančila.

„To jssou moje kouzzla, přítelíčkové," syčel Stythys vítězoslavně. Rypákovitý obličej otočil směrem k Jairovi a zelené oči se mu blýskaly ve vířícím světle. „Vidíšš, jak Budičč ohně posslouchá?"

Garet Jax mezi ně rychle vstoupil. „Ukaž nám cestu, Mwellrete. Čas běží."

„Běžží rychle, to ano," zaskřehotal v odpověď.

Pospíšili si dál do tmy, Budič ohně jim svítil na cestu. Stěny Jeskyní noci kolem nich rostly do výšky, až se nakonec ztrácely v šeru stínů, kterými nedokázal proniknout ani Budič ohně. Z šera se k nim vracely podivnou, jakoby mrzutou ozvěnou zvuky jejich vlastních kroků. Jak šli stále hlouběji do jeskyní, zápach se zhoršoval, vzduch, který dýchali, byl úplně odporný, a aby nezvraceli, dýchali krátce. Cesta před nimi se rozštěpila a rozbíhala se do tuctů chodeb propletených v neuvěřitelném labyrintu tunelů. Ale Stythys nezpomalil, bez sebemenšího zaváhání zvolil jeden tunel a vedl je dál. Zářící prach Budiče ohně před ním tancoval.

Čas se plížil. Tunely a cesty pokračovaly pořád dál, nekonečné černé otvory ve skále. Zápach byl dokonce ještě horší a skřípot kamení už nebyl tolik vzdálený, ale nepříjemně blízko nich. Potom jim najednou dal Stythys znamení, aby zůstali stát u vchodu do zvlášť veliké jeskyně, Budič ohně tančil blízko, když zdvihl ruku.

„Pyskouni!" zašeptal.

Máchnutím pěsti od sebe odhodil Budič ohně a ten letěl dál do jeskyně vepředu, osvětloval neproniknutelnou černotu. Členové malé společnosti z Posledního přístavu zůstali v hrůze hledět na to, co se jim v tom světle ukázalo. Celé dno jeskyně bylo poďobané stovkami zoubkovaných trhlin, které se otevíraly a zavíraly, připomínaly ohavně žvýkající ústa a nenávistně ve tmě rozmělňovaly kamení. Z těch úst vycházely zvuky — zurčící hřmoty, štípání, hluboké sténání výbuchů kapaliny a polámaného kamení.

„Sakra!" uslyšeli, jak zašeptal Helt. „Celá ta jeskyně je živá!"

„Mussíme tudy projít," oznámil Stythys s odporným šklebem. „Držžte sse blízzko, lidiččky."

Stáli těsně vedle sebe, bledé obličeje se jim leskly potem ve světle Budiče ohně, oči upírali na zem před sebou. Zase je vedl Stythys dál, Garet Jax šel sotva krok za ním, potom Slanter, Jair, Edain Elessedil a Helt za sebou, na konci se táhl Foraker. Postupovali pomalu, kráčeli klikatě mezi pyskouny, šlapali, jak jim ukazoval Budič ohně, do míst, kde nebyla ta černá ústa, uši a mysl jim naplňovaly zvuky, které ta hnusná ústa vyluzovala.

Pyskouni se všude kolem nich otevírali a zavírali, jako by čekali, až je někdo nakrmí, byla to hladová, zvířata, která cítila přítomnost potravy. Občas se zavřela tak těsně, že se zdálo, že podlaha jeskyně je celá pevná, byly vidět jen tenké rýhy na drsných kamenech. Ale dokázali se velice rychle otevřít a úplně proměnit tu jakoby bezpečnou půdu pod nohama, byli připraveni spolknout cokoli, co se odvážilo tam stoupnout. Ale pokaždé jeden z nich ležel ukrytý na cestě vepředu, Budič ohně ukazoval všem, kde číhá, a vedl je pečlivě kolem něj.

Přešli z první jeskyně do další a pak ještě do další. Pyskouni tam byli pořád, protkávali dno každé jeskyně a cesty tak, že nikdo si nebyl jist, zda bezpečně projde. Teď se pohybovali velice pomalu a minuty se táhly na jejich zdánlivě nekonečně dlouhé cestě. Na všechny padla únava, jak se museli tolik soustředit, všichni věděli, že jediný chybný krok může být zároveň i krokem posledním. Celou tu dobu se kolem nich pyskouni otevírali a zavírali, mleli sebou v rozdováděném očekávání.

„Tohle bludiště je bez konce!“ zašeptal zoufale Edain Elessedil Jairovi.

Venkovan přikývl v bezmocném souhlasu. Foraker se teď přiblížil k nim a Helt uzavíral řadu. Trpaslíkův obličej s plnovousem byl mokrý od potu a jeho tvrdé oči se blýskaly.

Ukrytý pyskoun se najednou otevřel, skoro pod Jairovou nohou, jeho černý chřtán zívl. Venkovan sebou trhnul jako šílený a strčil do Slantera. Pyskoun byl těsně vedle něj a on ho neviděl! Bojoval s obrovskou vlnou odporu a strachu, která ho zalila, a odhodlaně zaťal zuby. Už to nebude dlouho trvat. Za chvíli z toho budou venku.

Ale potom, když procházeli další jeskyní, přes další labyrint pyskounů, udělal Stythys to, před čím je všechny Slanter předem varoval. Stalo se to tak rychle, že ani Garet Jax nedokázal zakročit. V jednu chvíli byli všichni pohromadě, opatrně procházeli kolem hnusně kousajících štěrbin; a v následujícím okamžiku Mwellret najednou švihl rukou dozadu a hodil jim Budič ohně přímo do obličejů. Ten na ně dopadl jako výbuch ostrého, rozptýleného světla. Instinktivně se odvrátili a chránili si oči a v ten okamžik se Stythys pohnul. Skočil kolem Gareta Jaxe tam, kde se krčil Jair. Jednou svojí mohutnou paží ho chytil v pase, druhou vytáhl odněkud z temného šatu odporně vyhlížející nůž a přitiskl ho svému zajatci k hrdlu.

„Ani hnout, přítelíčkové!“ zasyčel Mwellret a otočil se směrem k nim, když se Budič ohně znovu seskupil před ním.

Nikdo se nepohnul. Garet Jax stál sehnutý sotva dva yardy od něho, černý stín přichystaný ke skoku. Provazem byl pořád ještě svázán s Mwellretem. Stythys držel Jaira mezi nimi, jeho nůž se v položeru blýskal.

„Blázzniví lidiččky!“ zaskřehotala ta obluda. „Myssleli jsste ssi, žže mě využžijete proti mojí vůli! Vidíte, cco váss ččeká?“

„Já říkal, že se mu nedá věřit!“ vykřikl vztekle Slanter.

Chtěl se pohnout kupředu, ale při výhružném Mwellretově sykotu se okamžitě zastavil. Za ním všichni ztuhli v pevném kruhu — Helt, Foraker a Edain Elessedil. Všude kolem nich pyskouni vytrvale chroupali, kámen se drtil o kámen.

Garet Jax se narovnal, šedé oči měl tak chladné, že Stythys přitiskl nůž ještě silněji Jairovi ke krku. „Nech toho venkovana odejít, Mwellrete,“ řekl mu klidně Pán zbraní.

Střenka nože se přitiskla těsněji k Jairově hrdlu. Polkl a pokusil se před ním uhnout. Potom se setkal s očima Gareta Jaxe. Pán zbraní byl rychlý — rychlejší než kdokoli jiný. To prokázal v boji se skřetími stopaři, kteří v Černodubí Jaira zajali — tam poprvé předvedl, jak rychlý dokáže být. A ve své hubené tváři měl tentýž pohled právě teď — klidný, nevyzpytatelný, kdy jenom oči hovoří o slíbené smrti.

Jair se pomalu zhluboka nadechl. Garet Jax byl dostatečně blízko. Ale nůž na krku venkovana byl ještě blíž.

„Kouzzla patří nám, ne lidiččkám!“ zaskřehotal Stythys rychle šeptem plným úzkosti. „Kouzzla proti poutníkům! Lidiččky je nemůžžou použžívat, nessmí! Hloupí lidiččky! Rozzmáččknu váss jako mouchy!“

„Nech toho venkovana odejít!“ opakoval Garet Jax.

Budič ohně tančil a zářil před Mwellretem, vířící oblak míhajícího se prachu. Stythysovy zelené oči se ztenčily ve škvíry nenávisti a tiše se zasmál.

„Běžž místo něj ty, ččerný!“ odsekl. Rychle se podíval na Slantera. „Ty, sskřete! Odřízzni ten provazz, cco mě ss ním ssvazzuje!“

Slanter se podíval na Gareta Jaxe, potom zase zpátky. Oči jen na zlomek okamžiku vyhledaly Jairovy. Venkovan v nich vyčetl, co se od něj čeká. Jestli pořád doufá, že odtud vyvázne živý, bude tomu muset nějak pomoci.

Slanter pomalu přešel dopředu, krok za krokem, vytáhl dlouhý nůž, co měl za pasem. Nikdo jiný se ani nepohnul. Jair se uklidnil, bojoval proti strachu a odporu, které ho zaplavovaly. Slanter přistoupil blíž o další krok. Jednu ruku natáhl k povolenému provazu, jímž byl Mwellret připoután ke Garetu Jaxovi. Jair stál úplně bez hnutí. Má jen jedinou příležitost. Slanter rukou uchopil provaz a nůž se k němu zdvihl.

Potom Jair zazpíval — rychlý, ostrý křik, který Slanter okamžitě rozeznal. Tucty šedých chlupatých pavouků se vrhly na Stythyse, lezli mu po ruce, v níž svíral nůž těsně u Jairova hrdla. Mwellret se zaúpěním odtáhl ruku, prudce s ní tloukl o své černé šaty ve snaze setřást je ze sebe. Najednou se Budič ohně rozplynul do velikého kruhu, všechno světlo pohaslo a celá jeskyně se ponořila do stínu.

Rychle jako kočka se Slanter vrhl na Stythyse a zabořil svůj nůž hluboko do ruky, kterou držel Jaira kolem pasu. I tahle ruka ucukla a Jair prudce klesl na drsný kámen. Byl zase volný. Ostatní vykřikli a vrhli se k němu, aby ho postavili na nohy. Stythys uskočil dozadu do jeskyně, Slanter se ho držel a Garet Jax skočil za nimi. V ruce Pána zbraní se objevil dlouhý nůž a chtěl přetít provaz, kterým byl s Mwellretem spoután. Ale jak provaz praskl, ztratil rovnováhu a padl na kolena.

„Slantere!“ zaječel Jair.

Skřet a Mwellret se potáceli bludištěm pyskounů, divoce po sobě chňapali. Budič ohně se stále více vzdaloval, když ho Stythys už neovládal, a v celé jeskyni se rychle rozprostíral stín. Ještě pár vteřin a nikdo neuvidí nic.

„Skřete!“ volal Foraker jako upozornění, odpojil se od ostatních k místu, kde ti dva spolu zápasili.

Ale Garet Jax byl rychlejší. Vyskočil ze šera jako stín, už zase stál pevně na nohou. Dlouhý nůž přeťal provaz, který měl v pase, jediným tahem. Pyskouni skřípali a chňapali v odpověď na zvuky nahoře, tmavé chřtány se mohutně rozpohybovaly. Stythys a Slanter byli přímo uprostřed mezi nimi, klouzali...

A potom se k nim dostal Garet Jax, přeskočil zbývající prostor, který je odděloval, a svým železným stiskem chytil Slantera za nohu. S trhnutím vysvobodil skřeta ze Stythysových pařátů. Stythys měl roztrhané šaty a z jeho hrdla se vydralo strašlivé zasyčení.

Mwellret zavrávoval, ztratil rovnováhu. Pod ním se doširoka otevřel černý chřtán pyskouna. Zdálo se, že ještěrka ještě chvíli zůstala viset, prsty s drápy lapala po vzduchu. Potom spadla a zmizela jim z očí. Pyskoun se zavřel a ozval se náhlý křik. Potom se ta černá štěrbina začala mlít a celá jeskyně se naplnila zvukem příšerného křupání.

V okamžení se Budič ohně rozptýlil a rozplynul v šeru, spolu s ním zmizelo i cenné světlo. Jeskyně noci byly znovu pohrouženy do tmy.

Trvalo několik minut, než se pohnuli. Krčili se tam, kde stáli v temnotě, čekali, až se jejich oči přizpůsobí naprosté tmě, poslouchali zvuky, které vydávali pyskouni všude kolem. Brzy bylo jasné, že tam nikde není ani sebemenší náznak světla, kterému by se mohly jejich oči uzpůsobit. Elb Foraker zavolal na ostatní a prosil je, aby mu odpověděli. Jeden po druhém se mu ozvali, byly to hlasy bez tváří v neproniknutelné tmě. Byli tam všichni.

Ale věděli, že moc dlouho tam nevydrží. Budič ohně byl pryč — světlo, které tak zoufale

potřebovali, aby si našli cestu ven. Bez něho byli slepí. Musí se pokusit projít bludištěm mezi pyskouny a řídit se víc než jen pouhým instinktem.

„Je to beznadějné," prohlásil hned Foraker. „Bez světla nemůžeme najít cestu ven. I kdyby se nám podařilo vyhnout se pyskounům, budeme navždycky bloudit jeskyněmi."

V trpaslíkově hlase byl slyšet strach, s tím se u něj Jair ještě nesetkal. „Musí být nějaký způsob," zamumlal tiše, jakoby spíš jen pro sebe než pro ostatní.

„Helte, můžeš použít noční vidění?" zeptal se s nadějí Edain Elessedil. „Vidíš tak, abys našel cestu touhle tmou?"

Ale obr hraničář to nedokázal. Nešlo to. Dokonce i noční vidění potřebuje alespoň trošku světla na pomoc, vysvětloval klidně. V naprosté, absolutní tmě je noční vidění k ničemu.

Všichni na chvíli ztichli, zdálo se, že ztratili poslední naději. Ve tmě Jair slyšel Slanterův hlas, jak připomíná Garetu Jaxovi, že ho varoval, aby ještěrce nevěřil. Jair poslouchal a zdálo se mu, jako by slyšel Brin, když mu říká, že měl lépe poslouchat. Zahnal její šepot z mysli a přemýšlel, jestli by mu píseň přání posloužila jako jí, kdyby mohl přivolat zpátky Budič ohně. Ale jeho píseň přání byla jenom iluze, byla to jenom napodobenina skutečnosti.

Potom si vzpomněl na křišťál vidění.

Rozrušeně zavolal na ostatní, chvíli šmátral pod šaty, než ho našel, pořád ho měl bezpečně schovaný, pohupoval se na stříbrném řetízku, držel ho v dlaních. Křišťál jim dá světlo — všechno světlo, co potřebují! S křišťálem a Heliovým nočním viděním, které je povede, to dokáží, dostanou se ven z těchto jeskyní!

Jen stěží dokázal potlačit rozrušení, které ho zaplavilo, zpíval dárku od krále Stříbrné řeky a přivolal kouzlo. Vzplanulo jasné světlo a svojí září zaplavilo celou jeskyni. Objevil se v něm obličej Brin Ohmsfordové — snědý, krásný a unavený, vznášel se před ním v šeru Jeskyní noci jako nějaký přízrak z jiného světa. Šeď obklopovala venkovanku, šero až příliš připomínalo to, v němž byli i oni sami, těsné a dusivé. Ať je kdekoli, není to místo o nic méně nehostinné než tahle jeskyně.

Opatrně se seskupili kolem křišťálu, vzali se za ruce jako děti, když jdou nějakým temným místem, a vydali se bludištěm mezi pyskouny. Jair šel první, udržoval světlo v křišťálu svým zpěvem, a tak rozháněl stíny před nimi. Helt šel krok za ním, ostrým zrakem bedlivě sledoval dno jeskyně, vyhýbal se pyskounům. Ostatní šli za nimi.

Přešli z té jeskyně do další, ale ta byla menší a zvolit cestu už nebylo tak obtížné. Jairova píseň byla čistá, silná a plná jistoty. Teď už věděl, že se dostanou z jeskyní ven, a bylo to zásluhou Brin. Chtělo se mu zavolat na ten obraz, co se před ním vznášel, a poděkovat mu. Jak je to zvláštní, že je může takhle přijít zachránit!

Zavřel si uši před zvuky, které vyluzovali pyskouni, jak v nich skřípěly kameny o kameny, zavřel svoji mysl všemu a věnoval se jenom světlu a obrazu své sestry, který se před ním vznášel. Plně se oddal kouzlu písně přání a šel dál temnotou.

Kapitola 38

Trvalo celý zbytek noci, než se Brin a její zachránci dostali ven ze Staré slatiny. Nepodařilo by se jim to nebýt Šepota, který je vedl; kocour byl v tom údolí doma a ani mlha ani beztvará mokřina ho nemohly zastavit. Vybíral cesty svými instinkty, které ani bažina nemohla oklamat, vedl je na jih, k temné stěně Krkavčích štítů.

„Bez Šepota bychom tě v bažině ztratili," vysvětlovala jí Kimber, když ji našli a vydali se na jih. „To Šepot tě v té mlze vystopoval. Nenechá se oklamat zdáním a nic v mokřině ho nemůže obelstít. Ale i tak bylo štěstí, že jsme tě našli, Brin. Po tom všem se musíš držet blízko nás."

Brin přijala tu dobře míněnou výtku bez komentáře. Nemělo smysl o tom dál hovořit. Už se rozhodla, že je opustí, ještě než dojdou do Maelmordu. Teď už jen zbývalo, aby si počkala na nejvhodnější příležitost.

Její důvody byly prosté. Úkol, kterým ji pověřil Allanon, spočíval v tom, že má proniknout bariérou lesa, který chrání Ildatch, a dohlédnout na to, aby ta kniha černé magie byla zničena. Udělá to tak, že postaví kouzlo písně přání proti kouzlu Maelmordu. Kdysi se ptala, zda je taková věc vůbec možná. Teď už se neptala, jestli je taková věc možná, ale jestli taková věc dokáže být převratná. Odpoutaná moc kouzel bude nahánět hrůzu — nebude to boj bílé magie proti černé, jak to kdysi předvídala, ale bude to boj kouzel stejně temných co do tónu i účinku. Maelmord byl vytvořen, aby ničil. Ale i píseň přání může ničit a Brin teď ví nejen to, že takovou ničivou sílu vždycky měla, ale i to, že si nemůže být jistá, že je bude vždycky ovládat. Mohla by to slavnostně slíbit. Mohla by přísahat na všechno, co jí je, nejdražší. Ale nikdy by si nemohla být jistá, že tu přísahu bude schopná dodržet — už ne, pokud se úplně nezdili použití písně přání. Mohla to riziko na sebe vzít; to už udělala dávno, když se rozhodla vydat se na tuhle výpravu. Ale nemohla přijmout riziko těch, kteří cestovali s ní.

Musí je opustit. Ať ji po vstupu do Maelmordu čeká jakýkoli osud, nesmí u toho být její společníci, aby ho sdíleli s ní. Jdeš si pro smrt, Brin ze Shannary, varoval ji Divous. Neseš s sebou sémě toho zničení. Možná to tak je. Třeba to sémě nese spolu s kouzlem písně přání. Jedna věc je ale jistá. Ostatní z té skupinky, co se s ní vydali, už kvůli ní riskovali až dost. Znovu už to nedovolí.

Myslela na to celou noc, když se plahočila tím údolím, vzpomínala na to, co cítila, když použila kouzlo písně přání. Hodiny míjely a pazvířata je už tu noc nepronásledovala. Ale mysl venkovanky naplňovali jiní démoni.

Na úsvitu už skupinka ze Staré slatiny vyšla a ocitla se na úpatí kopců sousedících s Krkavčími štíty na jihu. Byli unaveni z dlouhého pochodu z Kamenného krbu a událostí minulé noci a vzhledem k tomu, že museli být velice opatrní na to, aby putovali za denního světla, kdy by je snadno mohli vidět, rozhodli se, že si odpočinou v nízkém borovicovém podrostu na loučce mezi dvěma horskými hřbety, a usnuli.

Když padla noc, vydali se dál. Teď směřovali na východ, šli podél vysoké stěny hor, kde se stýkala s mokřinou. Chomáče mlhy se kroutily mezi stromy a nízkými zalesněnými svahy jako pavoučí síť přes cestu, jak tudy cestovatelé tiše procházeli. Vrcholky Krkavčích štítů byly obrovské a chladné. Pusté skály se zdvihaly nad lesem a ostře vyčnívaly směrem k obloze. Noc byla prázdná a tichá a zdálo se, že celá země kolem je úplně bez života. Stíny ležely na útesech, lesích a hlubokých mlhách močálu. V jejich přítmí se nepohnulo vůbec nic.

O půlnoci si odpočinuli, byla to tíživá chvíle, kdy se přistihli, jak poslouchají to ticho kolem, když si mnuli rozbolavělé svaly a utahovali řemínky u bot. Právě tu chvíli si Cogline vybral k tomu, aby pohovořil o svém kouzlu.

„To je taky kouzlo,“ zašeptal opatrně Brin a Ronovi, skoro jako by se bál, že by je někdo mohl poslouchat. „Kouzlo jiného druhu, než jakým vládnou poutníci — není zrozeno z jejich času ani z času, kdy elfové a kouzelní lidé měli moc, ale z času mezi tím!“

Naklonil se dopředu, oči měl ostré a vyčítavé. „Myslela sis, že o starém světě nevím nic, že jo, děvče?“ zeptal se Brin. „No, dostalo se mi poučení i o starém světě — od předků. Ne od Druidů, to ne. Ale od učitelů, děvče — učitelů! Jejich učení bylo o světě, který existoval v době, kdy Velké války zapříčinily takové zničení lidstva!“

„Dědečku,“ napomenula ho Kimber Boh. „Vysvětli jim to normálně.“

„Humphh!“ zabrblal Cogline podrážděně. „Vysvětli! A co si myslíš, že dělám, holka?“ Svraštil čelo. „Zemská síla! To je kouzlo, kterým vládnu! Ne síla slov a zaříkadel — ne takové kouzlo! Síla zrozená z toho, co tvoří zemi, po níž chodíme, cizinci. To je zemská síla. Kousky kovů a prachu a směsi, které jsou okem viditelné a rukama hmatatelné. Kdysi se jim říkalo chemikálie. Byly vyvinuté jinak, ne tak jednoduše jako ty, které dnes ve Čtyřzemí používáme. Většina znalostí zmizela spolu se světem. Ale trochu — jen docela málo — se zachránilo. A to teď mám já.“

„To máš v těch váčcích?“ zeptal se Rone. „To, jak jsi to použil k těm výbuchům ohně?“

„Ha-ha!“ Cogline se jemně zasmál. „To taky umí a ještě spoustu dalších věcí, jižane. Ohně mohou vybuchovat, země se proměnit v bláto, vzduch v dusivý prach, maso v kámen! Na to všechno mám lektvary a ještě na mnohem víc věcí!“ Znovu se zasmál. „Ukážu poutníkům sílu, jakou ještě nikdy neviděli!“

Rone pochybovačně zavrtěl hlavou. „Skřeti pavouci jsou jedna věc; sžíravé přízraky jsou ale zase něco úplně jiného. Stačí, když na tebe ukáže prstem, a je z tebe hromádka popela. Meč, který nosím, je naplněn druidským kouzlem a ten jediný nás dokáže ochránit před těmi temnými stvořeními.“

„Bah!“ odplivl si Cogline. „Radši by ses měl spolehnout na moji ochranu — ty i to děvče!“

Rone se už chystal mu zostra odpovědět, potom si to ale rozmyslel a raději jenom pokrčil rameny.

„Jestli se střetneme s poutníky, oba pak budeme muset poskytnout Brin veškerou možnou ochranu.“

Podíval se na venkovanku, aby mu to potvrdila, a ona se souhlasně usmála. Tohle s ní nic nedělalo. Stejně už věděla, že s ní nebude ani jeden z nich.

Chvíli přemýšlela o tom, co jim Cogline řekl. Znepokojovalo ji, že cokoli ze starých zručností přežilo genocidu Velkých válek. Nezamlouvala se jí představa, že taková hrůzu nahánějící síla by mohla znovu přijít na svět. Dost špatné už bylo to, že magie z říše kouzel se znovu zrodila přes falešné úsilí hrstky rebelských Druidů na Radách Paranoiu Ale dostat se tváří v tvář faktu, že znalosti o síle a energii mohou být dále rozvinuty, bylo ještě znepokojivější. Skoro všechno učení, které se týkalo těchto vědomostí, bylo ztraceno spolu se zničením starého světa. To málo, co zůstalo, Druidové znovu drželi v tajnosti. Ale tady je tenhle stařík, napůl blázen a nespoutaný jako divočina, v níž žije, a má část toho učení — zvláštní druh kouzla, o němž teď tvrdí, že náleží jenom jemu.

Zavrtěla hlavou. Možná je nevyhnutelné, aby se všechno tohle učení, ať už zrozené z dobrého nebo zlého úmyslu, ať už použité pro to, aby život dalo anebo vzalo, musí někdy vyjít na světlo. A možná to byla pravda o zručnosti i kouzlu — jedno zrozené ve světě lidí a druhé v říši kouzel. Možná obojí musí pravidelně vyplout na povrch v běhu času, potom zase zmizet, po nějaké době se znovu vynořit a tak pořád dokola na věky.

Ale návrat znalosti energie a síly teď, když poslední z Druidů odešel...?

Přesto ale Cogline je starý muž a jeho znalosti jsou omezené. Až zemře, možná s ním odejdou i jeho znalosti a zase budou ztraceny — přinejmenším na nějakou dobu.

A tak to možná bude i s jejím kouzlem.

Po zbytek noci kráčeli dál na východ řídnoucími lesy. Vepředu se směrem k nim začaly stáčet Krkavčí štíty obrácené na sever do divočiny hlubokého Anaru. Zdvihaly se z noci,

tyčily se k nebi jako temný stín. Stará slatina za nimi zmizela a od horských výšin je oddělovalo jen zelené úpatí kopců. Zdálo se, že nad zemí se sneslo ještě hlubší ticho. V ohbí hor v místě, kde se hory stáčely na sever, ležela ukrytá Šerá stopa a Maelmord, to Brin věděla.

A tam musím přijít na to, jak se osvobodit od ostatních, pomyslela si. Tam už musím dál jít sama.

Zpoza horské stěny se začaly prodírat první sluneční paprsky. Obloha se pomalu rozjasňovala, proměňovala se z tmavě modré na šedou, z šedé na stříbrnou a ze stříbrné na růžovou a zlatou. Stíny se ztratily s odcházející nocí a před nimi se vynořila široká zakřivená plocha země. Nejprve byly vidět stromy, listí, pokroucené větve a zdrsnělé kmeny, které zalilo světlo a vybarvilo je; potom následovaly skály, křoviny a holá zem od úpatí kopců až do údolí. Chvíli stín hor přetrvával, stěna proti světlu ztracenému v temnotě ještě nezmizela. Ale nakonec i ta ustoupila slunečnímu svitu a světlo se přelilo přes okraj vrcholků a odhalilo hrůzu nahánějící tvář Krkavčích štítů.

Byla to chladná a odporná tvář — tvář poničená časem, přírodními silami a jedy černé magie, jimiž byla skropena. V místě, kde se hory stáčely na sever do divočiny, byly skály vybělené sluncem a rozpadlé — jako by se z nich život sloupl jako kůže a zbyla jenom kost. Tyčily se k nebi tisíce stop nad nimi; byla to stěna útesů a zubatých soutěsek obtěžkaná váhou minulých věků a hrůz, které prožily. Na tvrdé, šedé prázdnotě se nic nehýbalo.

Brin zdvihla obličej hned ve chvíli, kdy kolem zafoukal vítr. V ošklivosti nakrčila nos. Odněkud zepředu se linul nepříjemný zápach.

„Stoky Šeré stopy," odplivl si Cogline a prudce pohyboval slídivýma očima. „Už jsme blízko."

Kimber od nich poodešla dopředu, kde Šepot něco větřil v ranním vzduchu. Sklonila se blízko k velikému kocourovi a něžně mu něco říkala do ucha — bylo to jen jedno slovo — a zvíře do ní jemně rýpalo čumákem.

Otočila se k nim. „Teď rychle, než se ještě víc rozední — Šepot nám ukáže cestu."

Pospíchali dál novým světlem a ustupujícím stínem, šli za kocourem, který je vedl podél ohybu úpatí kopců tam, kde se Krkavčí štíty stáčely na sever. Stromy a keře úplně zmizely, traviny prořídly a byly starší a na zemi se objevily kameny a skála útesu. Pach byl pořád horší, žluklý a smrdutý; přehlušil dokonce i svěžest zrodu nového dne. Brin lapala po dechu. O kolik horší to bude, až se dostanou přímo do kanálů?

Potom kopce před nimi prudce klesaly do hlubokého údolí, které se ztrácelo ve stínu horské stěny. Tam bylo pochmurné a klidné temné jezero hnijící vody, do něhož vtékal potok ze skal z široké černé díry.

Šepot se zastavil a Kimber po jeho boku také. „Tamhle." Ukázala prstem. „Stoky."

Brin vzhlédla proti zubaté linii vrcholků, tisíce stop nahoru, kde horská stěna zařezávala svůj zubatý okraj do zlaté oblohy úsvitu. Tam byly — pořád ještě skryté jejich pohledům — Šerá stopa, Maelmord a Ildatch.

Polkla proti zápachu ze stok. Tam také leží její osud. Trpce se usmála. Musí mu jít v ústrety.

* * *

U vstupu do stok Cogline odhalil zase o trochu víc svá kouzla. Z uzavřeného balíčku v jednom z váčků za pasem vyndal mast. Když si ji vetřeli do nosních dírek, necítili smrad jedovatých výparů stoupajících z kanálů. Jen takové malé kouzlo, prohodil. I když se ten zápach nedal potlačit úplně, byl alespoň snesitelný. Z kousků uschlého dřeva si udělal několik klacků a ponořil jejich konečky do druhého váčku. Když je vyjmul, byly pokryty stříbrnou látkou, která zářila jako petrolejová lampa, které se používají v temných jeskyních — svítily dokonce úplně bez ohně!

„Zase trochu z mých kouzel, cizinci.“ Chichotal se, když je viděl, jak s údivem koukají na louče bez ohně. „Chemikálie, pamatujete? O tom poutníci nemají ani zdání. A to mám ještě v zásobě další překvapení. Uvidíte.“

Rone se pochybovačně zamračil a zavrtěl hlavou. Brin neříkala nic, ale hned si pomyslela, že bude moc ráda, když příležitost k tomu, aby se seznámila s dalšími jeho kouzly, prostě nikdy nenastane.

Každý třímal v ruce svoji louč a vydali se úsvitem do temného tunelu kanálů. Chodby byly široké a hluboké, tekuté jedy z Šeré stopy a Maelmordu stékaly pobořeným, rozrytým kanálem na dně tunelu. Z obou stran kanálu byly kamenné cesty dost velké, aby jimi mohla naše malá skupinka projít. První šel Šepot, jeho svítivé oči ospale mrkaly proti světlům loučí, ploskýma nohama neslyšně našlapoval. Cogline s Kimber šli hned za ním a Brin s Ronem uzavírali řadu.

Šli dlouho. Brin ztratila pojem o čase a nedokázala přesně odhadnout, jak dlouho to trvalo, soustředila se zčásti na cestu před sebou v tom pološeru a částečně myslela i na svůj slib, že si cestu do Maelmordu najde bez pomoci ostatních, úplně sama. Kanál vedl nahoru skálou, kroutil se a zatáčel jako stočený had. Zápach, který chodbou prostupoval, byl skoro nesnesitelný, dokonce i s pomocí toho odpuzovače od Coglina, který jim pomáhal, aby mohli lépe dýchat. Občas shora náhle zavanul chladný vzduch, trochu pročistil smradlavý kanál — byl to vítr z vrcholků, k nimž šplhali. Ale závanů čerstvého vzduchu bylo málo a vždycky byly krátké a zápach kanálů se pokaždé záhy vrátil.

Minulo dopoledne, hodiny se ztrácely v nekonečné spirále jejich stoupání. Náhle přišli k veliké železné mříži u jedné chodby husté tak, aby se skrze ní nedostalo nic většího než krysa. Rone se natáhl po svém meči, ale Cogline ho ostrým slovem zastavil. S veselým chichotáním ho odstrčil dozadu a vytáhl další váček — v tom tentokrát byl podivný černavý prášek smíchaný s něčím, co vypadalo jako saze. Nasypal špetku toho prášku tam, kde se mříž dotýkala skály, rychle se těch míst dotkl loučí bez plamene a prášek jasně bíle vzplanul. Když světlo pohaslo, byla mříž úplně prožraná. Cogline do ní potom pořádně šťouchl, a ta se celá zhroutila na zem. Šli dál.

Když stoupali, nikdo nic neříkal. Místo toho naslouchali zvukům svého nepřítele, který čekal někde nahoře — poutníci a ti, kteří jim sloužili. Neslyšeli nic takového, zato ale se prázdnými chodbami nesly jiné zvuky — zvuky, co přicházely shora a nedaly se hned rozpoznat. Bylo to žbluňkání a dunění, jako by padaly nějaké veliké předměty, škrabání a drápání, hluboké hučení, jako by se prudký vítr prohánět tunely z horských štítů, a syčení, jako by pára unikala nějakou štěrbinou v zemi.

Vzdálené zvuky naplňovaly a ještě zdůrazňovaly jinak naprosté ticho v kanálech. Brin se přistihla, jak se snaží naslouchat těm rozmanitým zvukům, ale nic tam nebylo — snad jen syčení, které se ozývalo a utichalo v podivné pravidelnosti. Brin to nepříjemně připomnělo, jak se z jezera a mlhy vynořil Divous.

Musím si najít cestu, po které půjdu sama, pomyslela si znovu. A musím to udělat brzy.

Tunely začínaly a končily a oni dál pomalu šplhali vzhůru. Vzduch v kanálech byl s postupujícím dnem stále teplejší a oni se pod plášti a tunikami potili. Chodbami k nim začala pronikat podivná mlha, neodbytná a špinavá, prodchnutá zápachem kanálů. S odporem se pokoušeli ji od sebe odhánět, ale ona se jich pořád držela, obklopovala je a nepohnula se od nich. Jak stoupali dál, byla pořád hustší a zanedlouho měli vůbec potíž, aby viděli tak na tucet stop před sebe.

Náhle se před nimi mlha a šero rozestoupily a oni se ocitli na výchozu skály, z níž byl výhled do hluboké strže, až do samotného jádra hory; ztrácela se v naprosté černotě. Znepokojeně se dívali jeden na druhého. Napravo od nich se chodba stáčela doprava nahoru do skály podél příkopu, kterým vedl kanál z citadely sžíravých přízraků. Nalevo vedla chodba dolů jenom kousek ke štíhlému kamennému mostu sotva jeden yard širokému, který se klenul přes strž. Ten vedl do temného tunelu v protější čelní stěně útesu.

„Kudy teď?“ mumlal tiše Rone, skoro jako by se ptal sám sebe.

Nalevo, pomyslela si Brin hned. Nalevo přes strž. Nevěděla proč, ale instinkt jí napovídal, že právě tohle je cesta, kterou musí zvolit.

„Cestu nám ukazují kanály.“ Cogline se na ni díval. „Tak to říkal Divous, že, děvče?“

Brin nemohla promluvit. „Brin?“ zavolala na ni jemně Kimber.

„Ano,“ odpověděla nakonec. „Ano, to je ta cesta.“

Šli tedy doprava přes šelf, nahoru kanálem, znovu se plahočili do černoty. Brin horečně přemýšlela. To není ta cesta, říkala si. Proč jsem řekla, že ano? Najednou polkla vzduch, snažila se zpomalit tok myšlenek. To, co hledá, je vzadu, na místě, kterému se vzdalují, vzadu za tím kamenným mostem. Maelmord je tou cestou zpátky — cítila to. Ale proč tedy...?

Rychle se opanovala, na otázku si odpověděla skoro stejně rychle, jako si ji položila. Samozřejmě proto, že tohle je místo, kde je opustí. Tohle byla ta příležitost, na kterou čekala od Staré slatiny. Takhle to musí být. Píseň přání jí pomůže — malý klam, malá lež. Prudce se nadechovala, když ji to napadlo. I když zradí jejich důvěru v ni, musí to udělat.

Jemně začala pobrukovat, stavěla si píseň přání kámen po kameni jako neviditelnou stěnu kolem sebe a kolem svého obrazu v mysli svých společníků. Potom najednou vystoupila ze svého vlastního ducha, vrhla se proti kamenné stěně chodby a dívala se, jak ostatní kráčí dál.

Iluze bude trvat jen několik minut, to věděla. Utíkala zpátky odpadním tunelem podél skály. Zvuk jejího dechu ji bolel do uší. Doběhla na šelf, spěchala na místo, kde se zužoval, a vykročila na kamenný most. Před ní černě zívala strž. Krok za krokem postupovala po mostě. V šeru a mlze, která se kolem vznášela, bylo ticho — a přesto měla dojem, že není sama. Mysl se jí obrnila proti rychlé záplavě strachu a pochybností, stáhla se hluboko do sebe, byla chladná. Nic se jí nesmí dotknout.

Nakonec přešla most. Stála u vchodu do toho nového tunelu. Myslí jí proběhla rychlá vzpomínka na Rona a ostatní a zase zmizela. Teď jsem použila píseň přání i proti nim, pomyslela si hořce. A i když to třeba bylo nezbytné, v hloubi duše ji zraňovalo, že to udělala.

Potom se najednou otočila ke kamennému mostu, soustředila píseň přání do rychlého, tvrdého skřeku a zazpívala. Zvuk se nesl zlostnou ozvěnou černotou, most vybuchl, roztříštil se na kousky a zřítil se do strže.

Teď už není cesta zpátky.

Otočila se k tunelu a zmizela v něm.

Zvuk toho křiku pronikl nahoru do odpadního tunelu, kde ti ostatní stále ještě hledali cestu šerem.

„Proboha! Co to bylo?“ vykřikl Rone.

Chvíli bylo ticho, když echo doznělo. „Brin — to byla Brin,“ zašeptala Kimber v odpověď.

Rone zůstal překvapeně stát. Ne, Brin je přece vedle něho...

Představa venkovanky vytvořená v jejich myslích se najednou rozplynula do nicoty. Cogline tiše zaklel a dupnul nohou.

„Co to udělala...?“ zajíkal se horal zmateně. Nedokázal dopovědět svoji myšlenku.

Kimber stála vedle něj s napjatým výrazem ve tváři. „Myslím, že udělala to, co chtěla udělat od samého počátku. Opustila nás a vydala se dál sama. Už předtím nám přece říkala, že nechce, aby s ní šel někdo z nás; teď se ubezpečila, že s ní nepůjdeme.“

„Ale to snad ne!“ Rone byl vyděšený. „Copak nechápe, jak nebezpečné...?“

„Všechno chápe,“ skočila mu do řeči dívka a protáhla se kolem něj na cestě dolů tunelem. „Měla jsem si to uvědomit dřív, než to udělala. Musíme si pospíšit, jestli ji chceme dohnat. Šepote, stopa!“

Veliký kocour vyskočil bez zvláštního úsilí, vrátil se zpátky do stínů odpadní stoky. Tři lidé spěchali za ním, klopýtali a zakopávali v mlze a šeru. Rone Leah se zlobil a obával

zároveň. Proč to Brin udělala? Nerozuměl tomu.

Potom náhle byli zpátky na kamenném šelfu, upřeně se dívali přes strž na místo, odkud se zřítil most do černoty; zlomil se uprostřed.

„Tak to vidíte, použila svoje kouzlo!“ odsekl Cogline.

Rone beze slov spěchal dopředu, stoupl si na zubaté zbytky mostu. Z protější strany vyčníval také zbytek mostu, vzdálenost byla dobrých dvacet stop. Mohl by skočit, napadlo ho najednou. Bylo to sice daleko, ale třeba by to dokázal. Musí to alespoň zkusit...

„Ne, Rone Leahu,“ Kimber ho stáhla zpátky ze srázu, hned mu četla myšlenky. Uchopila ho za paži s překvapivou silou. „Nesmíš být bláhový. Tak daleko nedoskočíš.“

„Nemůžu ji znovu opustit,“ trval tvrdohlavě na svém. „Už ne.“

Dívka s vážnou tváří přikývla. „I já si o ni dělám starosti.“ Otočila se. „Šepote!“ Kocour k ní přicapkal, přitiskl hlavu k jejímu obličeji. Tiše mu něco říkala a drbala ho mezi ušima. Potom ustoupila stranou. „Stopa, Šepote!“ poručila mu.

Kocour se otočil a vrhl se na most, odrazil se a skočil do vzduchu. Bez většího úsilí přeskočil strž a dopadl na protější stranu, na zbytky pobořeného mostu; zmizel v temném tunelu za ním.

Na mladém obličeji Kimber Boh se zračilo soustředění. Nechtěla se odloučit od svého kocoura, ale Brin ho možná bude potřebovat víc než ona a venkovanka je přece její přítelkyně. „Veď ji dobře,“ šeptala za ním.

Potom se podívala zpátky na Rona. „Tak, a my teď zkusíme přijít na to, jak dohnat Brin Ohmsfordovou.“

Kapitola 39

Bylo už skoro poledne téhož dne, kdy Jair a jeho společníci vyšli z Jeskyní noci a ocitli se na skalním šelfu s vyhlídkou na hluboký kaňon mezi horskými vrcholky Krkavčích štítů. Vrcholky byly tak blízko u sebe, že z místa, kde stála naše skupinka, ztracená ve stínu, bylo vidět jen úzký pruh modré oblohy vysoko nahoře. Šelf vybíhal několik set yardů vlevo nahoru podél čelní stěny hory a potom se zase ztrácel mezi dalšími útesy.

Venkovan se unaveně díval vzhůru, prohlížel si ty hory proti polední obloze. Byl vyčerpaný — fyzicky i psychicky. Pořád ještě v jedné ruce svíral křišťál vidění, stříbrný řetízek táhl za sebou po skále šelfu. V jeskyních byli od slunce východu. Valnou část té doby musel používat svoji píseň přání, aby jim křišťál svítil a našli tak cestu ven. Musel vynaložit veškerou svoji sílu, každý kousíček schopnosti soustředění, aby to dokázal. V duchu ještě stále slyšel ty zvuky, které vyluzovali pyskouni, kámen se mele o kámen, teď už to byl jenom šepot, který zanechali za sebou v temnotě jeskyní. V duchu také ještě teď slyšel poslední Stythysův výkřik.

„Nemůžem tady takhle stát, aby nás někdo neviděl," řekl klidně Garet Jax a posunul ho kousek doleva.

Slanter se k nim přidal a pochybovačně se kolem sebe rozhlížel. „Nejsem si jistý, jestli je to ta správná cesta, Pane zbraní."

Garet Jax se neotočil. „Kolik dalších cest tu ještě vidíš?"

Beze slov všichni sešli po skalnatém šelfu k rozestupu v útesu. Před nimi se otevřela úzká soutěska, která se stáčela do skály a ztrácela se ve stínu. V řadě za sebou tudy prošli, očima opatrně sledovali drsné stěny. Proti nim udeřil proud ledového vzduchu, který sem dovanul z výšin. Jair se v jeho poryvu zachvěl. Otupený z hrůz v jeskyních uvítal dokonce i tenhle nepříjemný pocit. Cítil, že teď už jsou blízko stěn Šeré stopy. Šerá stopa, Maelmord, Nebeská studna — to vše teď už měli na dosah. Jeho pouť je téměř u konce, jeho dlouhá cesta dospěla ke svému závěru. Měl podivné nutkání smát se a plakat zároveň, ale únava a bolest v celém těle mu nedovolily ani jedno.

Soutěska se ještě dál stáčela, ustupovala hlouběji do skály. Mysl mu bloudila. Kde je Brin? Křišťál jim ukázal její obličej. Ale nebylo vůbec poznat, kde by mohla být. Na jakémsi pochmurném a pustém místě ji obklopovala šedá mlha a šero. Je možné, že to byla spojovací cesta směrem k nim? Je snad také v těchto horách?

„Musíš se dostat k Nebeské studni dřív, než se ona dostane do Maelmordu," upozorňoval ho král Stříbrné řeky. „Musíš tam být dříve než ona."

Potácel se a skoro upadl, jeho soustředění se odpoutalo od tak blízkého úkolu. Rychle se napřímil a zasunul křišťál vidění zpátky pod tuniku.

„Dávej na sebe pozor," zašeptal za ním Edain Elessedil. Jair přikývl a šel dál.

Začala ho opanovávat předtucha. Celá armáda skřetů hlídá cimbuří a pozorovatelny Šeré stopy. Sžíravé přízraky procházejí jeho chodbami. Uvnitř mohou číhat ještě temnější stvoření, hlídky proti takovým vetřelcům, jako jsou oni. Je jich jenom šest. Jakou šanci mají proti takovému množství a proti takové přesile? Zdálo by se, že malou; a přece — i když se to všechno dohromady venkovanovi zdálo úplně beznadějné, nebylo tomu tak. Možná to byla víra, že král Stříbrné řeky si vybral pro tuhle výpravu právě jeho — byl to důkaz přesvědčení toho starého muže, že je schopen najít cestu, jež bude úspěšná. Možná to bylo jeho vlastní odhodlání, síla vůle, která nedovolí, aby prohrál.

Mírně zavrtěl hlavou. Možná. Ale byl to také charakter těch pěti mužů, kteří se rozhodli vydat se s ním a podpořit ho. Byl to Garet Jax, Slanter, Foraker, Edain Elessedil a Helt — přišli ze Čtyřzemí až sem na konec, k příšerné konfrontaci, záhadné směsici síly a odvahy. Dva stopaři, lovec, Pán zbraní a elfí princ prošli různými životními cestami a nakonec se tu

sešli pospolu na jejím konci. Ale jsou tu. Jejich spojení s Jairem a vírou, která mu byla dána, je tak pevné, že stojí nad opatrností, která by jim jinak napovídala, aby si uvědomili zjevné nebezpečí, jemuž vystavují své životy. Tak tomu bylo dokonce i se Slanterem. Skřet se rozhodl v Capaalu, když se otočil zády ke své příležitosti utéci na sever do pohraničí a k životu, který opustil. Všichni byli spolu spjati a v tomhle sepětí byla jednota, která se zdála až nezdolná. Jair o svých společnících věděl jen málo. Ale jednu věc věděl s jistotou — a to stačilo: ať se s ním ten den má stát cokoli, všech těch pět mužů zůstane s ním.

Možná právě proto neměl strach.

Soutěska se před nimi znovu rozestoupila a sluneční svit proudil dolů z nově otevřené oblohy. Garet Jax zpomalil, potom se přikrčil a zvolna šel dál. Jednou hubenou paží jim dal znamení, aby šli za ním. Přitisknuti ke skalám se plížili za ním.

„Tamhle," zašeptal a ukázal.

Byla to Šerá stopa. Jair to poznal hned, ani mu to nikdo nemusel říkat. Pevnost byla postavena na přední stěně útesu, který se před nimi stáčel. Spočíval na širokém skalním šelfu, který vyčníval ostře proti polední obloze. Byla to ponurá a masivní věc. Cimbuří, věže a parapety vystupovaly z kamenného bloku stěn stovky stop vysokých jako špice a otupělé hlavice seker, které sahaly na bezoblačnou modř. Na stožárech věží nevlály žádné vlajky, žádné barvy nebyly vidět ani v okenních křídlech. Celá pevnost působila nevýrazně a mrazivě, dokonce i v jasném slunečním světle. Kámen měl ponurý, popelavý odstín. A okna — to byly malé sevřené otvory zakryté mřížemi a dřevěnými okenicemi. Jediná úzká cesta se vinula vzhůru po horském svahu — užší než římsa vysekaná do skály — na jejím konci, před celou stavbou, byla vysoká dvojkřídlá vrata okovaná ocelovým plechem. Vrata byla zavřená.

Beze slov si pevnost prohlíželi. Nikde nebylo nikoho vidět. Nic se nepohnulo.

Potom Jair zahlédl Croagh. Viděl ho jenom kousek, jak se zvedá za Šerou stopou, zubatý kamenný oblouk, který se zdál skoro jako součást věží a parapetů celé stavby. Stáčel se jako visuté schodiště, jež vedlo hodně vysoko a končilo až na vrcholu, čnícím nad ostatní kolem.

Jair chytil Slantera za paži a ukázal na vrchol a tenkou stužku kamenů, které k němu byly připojeny.

„Ano, chlapče — Croagh a Nebeská studna." Skřet pokýval hlavou. „Všechno to, co tě poslal král Stříbrné řeky hledat."

„A Maelmord?" zeptal se Jair rychle.

Slanter zavrtěl hlavou. „Na druhé straně pevnosti, dole, v kruhu útesů. Tam začíná výstup na Croagh, ovíjí se kolem Šeré stopy a potom se zdvihá."

Znovu zmlkli, oči měli upřené na pevnost. „Zdá se, že tam nikdo není," zamumlal Helt po chvíli.

„To, co tam je, si přeje, aby sis přesně tohle myslel," řekl mu na to Slanter suše. „Kromě toho, poutníci mají rádi tmu. Většinu dne odpočívají a v noci vychází. Dokonce i skřeti, kteří jim slouží, záhy začínají žít stejně a neukazují se, když je světlo. Ale nenechte se mýlit. Jsou tam, hraničáři — poutníci i skřeti. A s nimi i další."

Garet Jax se díval na horskou pěšinu, jak se vine nahoru ke vchodu do pevnosti. „Tudy by čekali, že přijdem." Mluvil spíš jen pro sebe. „Buď po pěšině, nebo že budeme zlézat útesy." Podíval se doleva, kde se šelf, na němž stáli, stáčel dolů mezi skály a vytrácel se do hor úzkým tunelem. „Možná je to tahle cesta."

Slanter ho chytil za paži. „Tunel spojuje celou řadu chodeb a vede je nahoru do sklepení pevnosti. Tudy půjdeme."

„Zvládnem to?"

Slanter pokrčil rameny.

„Bylo by mi líp, kdybychom našli nějakou cestu, abychom mohli odtud na Croagh vyšplhat," zabrblal Foraker. „Už mám těch jeskyní a tunelů až dost."

Skřet zavrtěl hlavou. „To nejde. Jediný způsob, jak se dostat na Croagh, je projít přes Šerou stopu — přímo mezi poutníky a těmi, kdo jim slouží, ať je to kdokoli.“

Foraker zavrčel. „Co myslíš, Garete?“

Garet Jax si dál prohlížel pevnost a útesy kolem. Jeho hubený obličej byl bez výrazu. „Znáš tu cestu tak dobře, abys nás tudy provedl, skřete?“ zeptal se stručně Slantera.

Slanter se na něj zlostně podíval. „Ptáš se moc. Znám tu cestu, ale ne dobře. Šel jsem tudy jednou nebo dvakrát, když mě sem poprvé přivedli, než celá tahle věc začala...“

Najednou odešel a Jair věděl, že si vzpomíná na to, jak si zvolil, že se vrátí do své domoviny, aby byl se svými lidmi, a jak ho poutníci poslali, aby stopoval Druida Allanona. Vzpomínal a možná na chvilku zalitoval, že dopustil, aby se to všechno takhle zvrtlo.

„To je velmi upřímné,“ řekl Garet Jax klidně a šel dopředu.

Vedl je dolů mezi skalami na místo, kde se šelf otevíral do tunelu, co vedl zpátky pod horu. Tam, mimo dohled Šeré stopy, se skryl za několika velikými balvany a pokynul ostatním, aby se drželi blízko něj.

„Poutníci vždycky přes den odpočívají?“ zeptal se Slantera. Za těmi kameny bylo těsno a horko a na jeho obočí se leskl pot.

Skřet se zamračil. „Jestli se ptáš, jestli bychom tam měli jít teď spíš než za tmy, tak ti říkám, že bychom měli.“

„Jestli na to bude dost času,“ vložil se do toho Foraker. „Poledne už minulo a v horách se rychle stmívá. Možná by bylo lepší počkat do zítřka, když budeme moci využít celého dne. Dvanáct hodin přece už není takový velký rozdíl.“

Chvíli bylo ticho. Jair se podíval nahoru, očima přejížděl zubatý okraj útesů. Dalších dvanáct hodin? Tísnivé podezření mu v mysli zazvonilo na poplach. Jak daleko je Brin? Slova krále Stříbrné řeky se znovu opakovala: „Musíš dojít k Nebeské studni dřív, než ona sejde do Maelmordu.“

Rychle se otočil ke Garetu Jaxovi. „Nejsem si jistý, jestli máme dvanáct hodin nazbyt. Musím přesně vědět, kde je Brin. Musím znovu použít křišťál — myslím, že bych ho raději měl použít hned teď.“

Pán zbraní zaváhal, potom vstal. „Tady ne. Pojď do jeskyně.“

Protáhli se temným otvorem a tápali po cestě zpátky do šera. Tam se všichni seskupili a čekali trpělivě, až Jair vyndá zpod své tuniky křišťál vidění. Trvalo to jen malou chvilku. Uchopil stříbrný řetízek a vytáhl křišťál. Něžně ho sevřel v dlaních, navlhčil si rty a bojoval s únavou, která ho zdolávala.

„Zpívej, Jaire,“ uslyšel povzbudivá slova Edaina Elessedila.

Zpíval, jeho hlas byl tichý a šeptal, byl unavený z toho úsilí, jež musel vyvinout, aby je provedl Jeskyněmi noci. Křišťál začal svítit a světlo se rozlilo...

Brin se zastavila v temném tunelu, kterým se kradla. Najednou měla dojem, že ji někdo pozoruje, že ji sledují něčí oči. Bylo to stejné jako u vstupu do Dračích zubů a zase když je opouštěla — jako by ji někdo pozoroval z veliké vzdálenosti.

Zaváhala, myšlenky jí ztuhly a vnitřní hlas jí pošeptal. Jair! To je Jair! Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Nedokázala to logicky vysvětlit — prostě to tak je. Ale jak je to možné? Jak by mohl její bratr...?

V tunelu za ní se něco pohnulo.

Ušla kousek od vyvýšené pěšinky, šla pomalu a opatrně tmou s pomocí Coglinovy louče bez plamene. Za celou tu dobu neviděla ani neslyšela žádnou jinou živou bytost. Šla takhle daleko bez toho, že by pocítila jiný život, a skoro už si říkala, že se možná zmýlila, když si zvolila cestu právě tímhle tunelem.

Ale teď tu konečně něco je — ne vepředu, jak čekala, ale vzadu. Obezřele se otočila, zapomněla na ten pocit, že ji někdo sleduje. Namířila louč dopředu a v šoku úplně ztuhla. Z šera na ni mrkaly svítivé modré oči. Potom se v kruhu světla její louče objevila chlupatá hlava.

„Šepote!“

Vyslovila jméno toho kocoura s úlevou a klesla na kolena, zvíře přišlo k ní a třelo si svoji velikou hlavy o její rameno v přátelském pozdravu.

„Šepote, co tady děláš?“ mumlala, když se kocour posadil a vážně se na ni díval.

Samozřejmě snadno uhodla odpověď na tuhle otázku. Když ostatní zjistili, že Brin tam není, určitě se vydali po stopě zpátky ke kamennému mostu. Protože už sami nemohli jít dál, poslali za ní Šepota. Nebo spíš Kimber poslala Šepota, protože poslouchá jenom ji. Brin drbala kocoura mezi ušima.

Kimber to muselo stát hodně přemáhání pustit Šepota takhle samotného — vzhledem k tomu, jak jsou si blízcí a nakolik je na něm to děvče závislé. Jednala přirozeně a poskytla sílu svého kocoura přítelkyni. Oči se venkovance zamlžily a objala ho.

„Děkuju, Kimber,“ zašeptala.

Potom vstala, ještě chvíli kocoura hladila a jemně zavrtěla hlavou. „Ale s sebou tě vzít nemůžu, víš. Nemůžu vzít nikoho. Je to příliš nebezpečné — dokonce i pro tebe. Řekla jsem si, že nikdo nesmí být vystaven tomu, co mě čeká, ať je to cokoli — takže ani ty. Musíš se vrátit zpátky.“

Kocour k ní zdvihl oči a nehnul se z místa.

„No tak, jdi. Musíš se vrátit ke Kimber. Jen jdi, Šepote.“

Šepot se ani nepohnul. Prostě tam seděl dál a čekal.

„No tak.“ Brin znovu zavrtěla hlavou. „Jsi stejně umanutý jako tvoje panička, co?“

Nezbylo jí nic jiného než použít píseň přání. Zpívala jemně kocourovi. Obklopovala ho svými slovy a hudbou, říkala mu, že se musí vrátit. Zpívala několik minut, bylo to jen jemné naléhání, které nemůže ublížit. Když dozpívala, Šepot vstal a capkal zpátky chodbou dolů. Zmizel ve tmě.

Brin se za ním dívala, dokud jí nezmizel z očí, potom se otočila a pokračovala dál v cestě.

Za nějakou chvíli se temnota začala rozplývat v šero. Spojovací chodba před ní, úzká a těsná, se rozšiřovala a „zdvihala tak, že zanedlouho světlo její louče nedosáhlo ke stěnám a ke stropu. Ale teď už se před ní objevilo světlo, takže už nemusela použít svoji louč, spojovací chodba se naplnila prašným šedým jasem. Bylo to slunce. Někde hodně blízko tunel končil a otevíral se do světa venku.

Spěchala dál, Coglinovu louč bez ohně odhodila stranou. Chodba teď stoupala vzhůru, byla to vybroušená schodišťová šachta a od skalního tunelu pokračovala dál nahoru do veliké, otevřené jeskyně. Spěchala po schodech, zapomněla na únavu, cítila, že se její cesta chýlí ke konci. Sluneční světlo pronikalo do jeskyně, stříbrné paprsky byly plné částeček prachu, které tančily a vířily jako živá stvoření.

Potom došla na poslední schod, vyšla ven z tunelu na širokou římsu za ní a zastavila se. Před ní se klenul přes další strž druhý kamenný most, dvojnásobně velký ve srovnání s tím předchozím; byl pevný a masivní. Strmě se svažoval tisíce stop do propasti tak hluboké, že ani sluneční paprsky, které pronikaly štěrbinou ve stropu jeskyně, nemohly proniknout až na její dno. Brin se dívala dolů, krčila nos před zápachem, který odtud stoupal. Dokonce i přes Coglinovu mast otupující čich se jí zdvihal žaludek. Ať už je na dně cokoli, je to mnohem horší než to, co protékalo kanály Šeré stopy.

Dívala se přes most, co ji čeká dál. Jeskyně byla protažená do skály několik set stop, potom ústila do krátkého, vysokého tunelu. Ale to není tunel, pomyslela si, spíš výklenek, ručně tesaný, tvarovaný a vyhlazený se složitými ornamenty vytesanými do skály. Světlo proudilo jeho vzdáleným koncem a obloha se rozprostírala v šeré a zamlžené zeleni.

Podívala se blíž. To, co se dál rozprostíralo, nebyla obloha. Byla to údolní mlžná stěna.

Byl to Maelmord.

Poznala to instinktivně, jako by to viděla ve snu a zapamatovala si to. Cítila jeho dotyk a slyšela jeho šepot.

Spěchala dopředu na most, na širokou, klenutou cestu asi dva tucty stop širokou s

dřevěnými sloupky zatlučenými do skály a spojenými řetězy, které tak tvořily zábradlí. Rychle pokračovala dopředu, minula vrchol oblouku a spěchala dál.

Už byla skoro na druhé straně, když se z hluboké trhliny ve dně jeskyně asi tak tucet stop před ní vyhouplo černé stvoření.

Cogline s rozčileným mumláním zastavil, Rone a Kimber byli těsně za ním. Vepředu se stoka větvila do několika tunelů, všechny vypadaly úplně stejně. Podle ničeho nebylo poznat, kterým z nich se Brin vydala. Nic nenapovídalo tomu, kterým tunelem je lepší jít.

„Tak, kudy půjdeme?“ ptal se Cogline Rona.

Horal na něj upřeně koukal. „Ty to nevíš?“

Stařík zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Vyber ty.“

Rone zaváhal, rozhlédl se. „Nemůžu. A třeba je úplně jedno, kudy půjdeme. Možná oba tunely končí na stejném místě.“

„Stoky také vedou na jedno místo, ne z jednoho místa! To ví přece každý bloud!“ zasupěl stařík.

„Dědečku!“ napomenula ho Kimber zostra.

Šla mezi ně a přitom se dívala na tunely, prohlížela si černavé vody, které proudily temnými kanály vyhloubenými v každém z nich. Nakonec ustoupila dozadu a pomalu vrtěla hlavou.

„Nemohu vám pomoci,“ řekla to tak, jako by se skoro omlouvala. „Vůbec necítím, kam který vede. Zdají se mi stejné.“ Podívala se na Rona. „Cestu budeš muset zvolit ty.“

Chvíli se upřeně dívali jeden na druhého, vypadali jako sochy. Potom Rone pomalu přikývl. „Dobře, půjdeme doleva.“ Vydal se kolem nich. „Aspoň mi připadá, že tenhle tunel směřuje zpátky ke strži.“

Pospíšil si do stoky, pevně před sebou třímal louč bez plamene a v obličeji měl ponurý výraz. Cogline a Kimber se na sebe rychle podívali a spěchali za ním.

Černé stvoření se vynořilo z průrvy ve dně jeskyně jako oživlý stín ze snového nočního světa a přikrčilo se před mostem. Na pohled vypadalo jako člověk, i když nemělo vlasy a bylo hladké, jakoby vymodelované z tmavé hlíny. Hrbilo se to tak, až se zhouplo na své dlouhé přední končetiny — a i tak bylo vyšší než Brin. Jeho údy a tělo byly podivně beztvaré, jako by nepoužívalo vůbec svaly — nebo jako by svaly vůbec nemělo a nebylo z masa. Slepé oči bez lesku se k ní zdvihly a ústa stejně drsná a temná jako kůže toho stvoření zívla v hlubokém bezbarvém zasyčení.

Venkovanka ztuhla. Neměla před tou obludou vyhnutí. Bylo zjevné, že tam je záměrně, jejím úkolem je hlídat most, aby přes něj nemohl nikdo projít. Patrně ji vytvořily sžíravé přízraky z černé magie — stvořily ji nebo ji přivolaly z nějakého podzemního místa a času, jako to udělaly s Jachyrou.

To temné stvoření postoupilo o krok dopředu, pomalu a jistě, a upřeně hledělo svýma mrtvýma očima. Brin se přinutila stát na místě. Nedalo se nijak poznat, nakolik je to stvoření nebezpečné, ale cítila, že je nebezpečné dost, a že pokud se obrátí a půjde zpátky, skočí na ni.

Ta obluda otevřela doširoka svůj černý chřtán a její sykot pronikl tichem. Brin ztuhla. Věděla, co bude dál. A to znamenalo, že zase bude muset použít píseň přání. Náhle se jí stáhlo hrdlo. Nechtěla použít elfí kouzlo, ale nemohla nechat tuhle obludu, aby se na ni dostala, dokonce i když to znamenalo...

Znenadání ta černá věc zaútočila, vymrštila se ze svého přikrčeného postoje. Rychlost, s jakou to udělala, ji překvapila. Bylo to hypnotické. Píseň přání se jí zadrhla v hrdle, váhavost ji zmrazila. Ta chvíle se vznášela jako uzel na niti času a Brin čekala na úder.

Ale rána nikdy nepadla. Něco se vymrštilo zezadu za ní, v náhlém rozmazaném pohybu, a uprostřed skoku popadlo tu černou věc a srazilo ji. Brin zavrávorala a klesla na kolena. To je Šepot! Kouzlo písně přání nebylo dost silné na to, aby zapůsobilo proti

příkazu jeho paničky; Šepot to kouzlo setřásl a šel za ní!

Soupeři se svalili na zem ve změti trhajících drápů a zubů. Ta černá věc byla vyvedena z míry; překvapilo ji to, protože viděla jenom tu dívku. Syčela vzteky a ze všech sil se snažila setřást kocoura ze svých zad, kde ji to veliké zvíře polapilo do smrtelného sevření. Znovu a znovu vrávorali po mostě, kocour čelistmi rval krk a ramena svého protivníka, zatímco on se přikrčil a křečovitě sebou házel.

Brin zůstala jako přimrazená tucet yardů od středu mostu. Musím něco udělat, říkala si. Tohle není Šepotův boj, ale její. Trhla sebou, když viděla zuřivost té bitvy, výkřik se jí vydral z úst, když ti dva se ve víru boje dostali nebezpečně blízko okraji mostu, těsně k zábradlí a zachřestili železnými řetězy. Musí pomoci! Ale jak? Kromě písně přání nemá jinou zbraň a to kouzlo se použít nedá. Nejde to!

Sama sebe překvapila takovou rozhodností. Nemůže použít píseň přání, protože... protože... Vztek a strach ji zaplavily a smísily se se zmatkem, který ji svazoval. Proč? Křičela tu otázku v duchu, byl to křik mučivé úzkosti. Co se s ní děje?

Potom najednou šla dopředu, mířila na vzdálenou stranu kamenného oblouku, dál od bojujících. Rozhodla se — uteče. Ji ta černá věc hledá. Až ji uvidí utíkat, pustí se za ní. A když bude Brin dost rychlá, mohlo by se jí podařit dojít do Maelmordu před tou obludou...

Zastavila se. Před ní, na místě, kde bylo rozeklané dno jeskyně, uviděla něco nového, jak se to vynořilo z puklé skály.

Další obluda!

Zůstala stát bez hnutí. Cesta, která ústila do denního světla a dál do údolí, byla moc daleko — a ta černá obluda stála přímo v dráze jejího útěku. Už se blížila k ní. Zdvihla se ze skály a nemotorně přešla k mostu po všech čtyřech, otevírala svůj černý chřtán. Brin ustoupila. Tentokrát se musí bránit sama. Strach a nejistota ji zcela opanovaly. Musí použít píseň přání. Musí!

Černá obluda zasyčela a natáhla se po ní. Znovu měla v krku knedlík.

A zase ji zachránil Šepot. Zbavil se té první příšery, otočil se a vyskočil na tu druhou, srazil ji od dívky. Šepot se znovu zdvihl a obrátil se, aby se mohl utkat s tímhle novým nepřítelem. Ta černá věc se na něj vrhla s drásajícím zavytím, vymrštila se do vzduchu. Ale Šepot byl hodně rychlý. Uhnul stranou a seknut po odhaleném břiše svého protivníka. Vyhřezly kusy tmavého masa, a přece ta obluda nezpomalila. Vyrazila výpadem, mrtvé oči upřené na jedno místo.

Teď se druhá obluda přidala k té první. Obezřetně se blížily ke kocourovi. Šepot byl ve střehu a ustoupil dozadu, držel se před Brin a svůj hustý kožich naježil tak, že vypadal dvojnásobně velký. Obě ty černé stvůry byly na všech čtyřech a předstíraly útok, plavně se pohybovaly z jedné strany na druhou s lehkostí, která se vůbec nesrovnávala s jejich objemným zjevem. Bedlivě se pokoušely najít skulinu v kocourově obraně. Šepot neustoupil, odmítal nechat se vytlačit. Potom se na něj obě obludy najednou vrhly, zuby a drápy zlostně zatínaly do jeho kožichu a svalů. Odhodily Šepotovo mohutné tělo proti řetězům zábradlí na mostě. Ale vybojoval si svoji cestu, sekal divoce proti svým soupeřům a nenávistně křičel.

Znovu ho obklíčily. Ztěžka dýchal a jeho lesklý šedý kožich byl potřísněn krví; stáhl se do obranného nakrčení. Útočníci ho dotlačili k zábradlí na stranu od Brin. Teď si venkovanky nevšímaly, své oči bez života upíraly na kocoura. Brin viděla, co chtějí udělat. Znovu se vrhnou na Šepota, ale tentokrát řetězy tenhle nápor nevydrží. Odhodí kocoura přes okraj mostu, ten se zřítí a zabije.

Zdálo se, že i on si uvědomuje, o co se jedná. Udělal výpad, předstíral útok a pořád se snažil vyhnout se okraji kruhu a držet se spíš ve středu mostu. Ale obludy manévrovaly obratně a rychle ho odřízly, dostaly ho do pasti proti zábradlí.

Brin Ohmsfordová zatajila strachy dech. Šepot tenhle boj nemůže vyhrát. Tyhle stvůry jsou na něj příliš. Zasáhl je tak, že by měly být úplně ochromené, ale nezdálo se, že by to na ně nějak zapůsobilo. Maso jim z ran viselo v kusech, a přece nekrvácely. Byly velice

silné a rychlé — silnější a rychlejší než cokoli zrozené v tomhle světě. Bylo zřejmé, že jsou stvořeny Černou magií, ne rukama přírody.

„Šepote," vydechla a hlas měla nakřáplý a upjatý.

Musí ho zachránit. Nic jiného se nedá dělat. Má píseň přání a sílu jejího kouzla. Může ho použít, aby zničila tyhle obludy, aby je odstranila stejně jistě jako...

Prorostlé stromy v Runových horách...

Mysli zlodějů od Klenutého hřbetu...

Skřeta... rozervaného...

Slzy jí kanuly po tvářích. Nemůže! Něco se vetřelo mezi její vůli a její vykonání, bránilo jí v zamýšleném díle a ochromilo její pevné rozhodnutí váhavostí. Musí mu pomoci, ale nejde to!

„Šepote!" zaječela.

Černé obludy sebou trhly, vztyčily se a napůl otočily. Šepot najednou udělal falešný výpad, ony ztuhly v té poloze, jak byly, potom se kocour prudce otočil doprava, vzchopil se a obě je přeskočil obrovským skokem. Dopadl a utíkal doprostřed mostu a k Brin. Obludy byly hned za ním, vztekle syčely a sekaly směrem k jeho bokům ve snaze shodit ho na zem.

Asi tak tucet stop před Brin se jim to podařilo. Všichni tři upadli ve změti zubů a drápů. Několik děsivých vteřin jim Šepot odolával. Potom se mu jedna dostala na záda a druhá se vymanila. Vymrštila se kolem bojujícího kocoura směrem k Brin. Venkovanka uskočila stranou, rozplácla se na most. Šepot zaječel. Z posledních sil se vrhl na útočníka, druhou obludu měl pořád ještě na zádech jako obrovského pavouka. Síla jeho prudkého výpadu je všechny strhla k řetězům na zábradlí. Železné spoje praskly jako suchá větev a černé obludy začaly zlomyslně syčet, když Šepot klouzal z mostu do strže.

Brin si klekla, z hrdla se jí vydral výkřik zlosti a odhodlání. To, co ji svazovalo, bylo to tam, setřásla ze sebe váhavost a nejistotu. Zpívala, pevně a rychle, a zvuk písně přání naplňoval výšiny a hlubiny jeskynní skály. Píseň byla nejtemnější ze všech, jaké kdy zpívala, byl to nový a příšerný zvuk, plný zuřivosti, který předčil všechno, co si myslela, že dokáže. Vybuchla na ty černé obludy jako železné beranidlo. Pod jejím vlivem vyletěly nahoru a jejich oči bez života se obrátily v sloup. Máchaly končetinami, černé tlamy měly němě otevřené dokořán a byly odhozeny od Šepota za bezpečí mostu a do prostoru. Zmítaly se v křečích jako listy hnané větrem a spadly do bezedné propasti. Bylo po nich.

Všechno se to seběhlo velice rychle. Brin ztichla, její snědý unavený obličej zrudl a chvěl se. Znovu měla ten náhlý, podivný pocit zvrácené škodolibé radosti — tentokrát ale silnější, mnohem silnější. Pálil ji uvnitř jako oheň. Stěží dokázala ovládnout to vzrušení. Zničila ty temné příšery skoro bez námahy.

A líbilo se jí to!

Potom si uvědomila, že ta překážka, která jí vadila mezi vůlí a jejím provedením, byla její vlastní — byla to zábrana, kterou tam vložila, aby nemohlo dojít k tomu, co se právě teď stalo. Teď už je po všem a domnívá se, že to už nedokáže vrátit. Cítila, že ztrácí kontrolu nad kouzlem. Nevěděla, proč to je, jenom to, že se to prostě děje. Připadalo jí, že každé použití ji vzdaluje od sebe sama. Pokusila se odolávat tomu, co se s ní děje, ale její úsilí zříci se kouzla bylo mařeno na každém kroku — skoro jako by nějaký zvrácený osud chtěl, aby *musela* to kouzlo využít. Když je použila tentokrát, plně se ho chopila a už neměla pocit, že proti němu musí bojovat. Bude tím, čím být musí.

Pomalu, velice opatrně kráčel Šepot k místu, kde klečela, dloubl ji svým černým čumákem do obličeje. Zdvihla paže, aby ho objala, a po tvářích se jí kutálely slzy.

* * *

Hlas Jaira Ohmsforda utichl v přerývaném dechu a světlo křišťálu vidění mizelo s ním. Obličej jeho sestry zmizel. Náhlé šero zaplnilo hluboké ticho a obličeje shromážděných

mužů byly bledé a vyčerpané.

„To byli muteni,“ zašeptal nakonec Slanter.

„Co?“ Edain Elessedil, který seděl vedle něj, byl překvapený.

„Ty černé obludy — tak se jim říká — muteni. Vytvořila je černá magie. Hlídají kanály pod Šerou stopou...“ Skřet se vytratil, letmo se podíval na Jaira.

„Takže je tady,“ vzdechl venkovan a v ústech měl sucho; rukama pevně svíral křišťál.

Slanter přikývl. „Ano, chlapče, je tady. A blíž jámě než my.“

Garet Jax rychle vstal, hubený, černý stín. Po něm tak učinili i ostatní. „Vypadá to, že nemáme času nazbyt a ani jinou možnost, než tam jít hned.“ I v tom pološeru byly jeho oči jako ohně. Natáhl se k nim, ruce měl dlaněmi vzhůru. „Dejte mi ruce.“

Jeden po druhém natahovali ruce a spojovali je s jeho. „Tímto se zavazujeme,“ řekl jim pevným a chladným hlasem. „Venkovan se dostane k Nebeské studni, jak přísahal. V tom jsme všichni jako jeden muž, ať se stane cokoli. Jako jeden muž až do samotného konce. Přísahejte.“

Rozhostilo se napjaté ticho. „Jako jeden muž,“ opakoval Helt svým hlubokým, jemným hlasem. „Jako jeden muž,“ řekli ozvěnou ostatní.

Ruce klesly a Garet Jax se obrátil ke Slanterovi. „Doveď nás tam,“ řekl mu.

Kapitola 40

Procházeli horskými spojovacími chodbami do sklepení, která byla pod Šerou stopou, stejně jako přízraky, které chránila. Za svitu loučí, které nalezli ukryté ve výklenku u vchodu do tunelu, se plížili šerem a tichem do útrob pevnosti. Vedl je Slanter, svůj drsný žlutý obličej měl skloněný blízko k světlu, černé oči se mu leskly strachem. Šel rychle a rozhodně a jenom oči prozrazovaly, že by se raději sám před sebou schoval. Ale Jair to viděl, poznal, že se v nich zračí to, co i on v sobě ukrývá.

I on měl obavy. Předtucha, která mu předtím dávala tolik síly, se ztratila. Nahradil ji strach, divoký a stěží ovladatelný, který ho zcela opanoval a proměnil jeho kůži na led. Podivné, rozkouskované myšlenky zaplnily jeho mysl, jak šel spolu s ostatními pořád dál skalním tunelem, do nozder mu pronikal zápach zatuchlého vzduchu a jeho vlastní pot.

Myslel na domov ve Stinném dolu, na celou svoji rodinu roztroušenou po zemi, na přátele a známé věci, které nechal za sebou a možná o ně i přišel, na stíny těch, co ho pronásledovali, na Allanona a Brin a na to, co je přivedlo na toto místo a do tohoto času. Všechno se smíchalo a propletlo dohromady, jako se barvy rozmíchají ve vodě a nemá smysl pokoušet se rozeznat jedinou z nich. Myšlenky mu takhle vířily kvůli strachu, a tak svoji mysl opanoval a předsevzal si, že proti tomu udělá, co může.

Spojovací chodby dlouho vedly směrem vzhůru, znovu a znovu se křížily, bylo to zmatené bludiště a zdálo se, že nemá začátek ani konec. Přesto se ale Slanter nezastavil a vedl je stále dál, až přišli k velikým, železem pobitým vratům zavěšeným na skále. Přišli až k nim a zastavili se, byli tiší jako tunely, kterými prošli. Jair se spolu s ostatními přikrčil, když Slanter přiložil jedno ucho k vratům a poslouchal. V nehybnosti své mysli slyšel puls vlastního těla.

Slanter se narovnal a jednou pokývl hlavou. Opatrně zdvihl závoru, jíž byla vrata zavřená, položil ruku na železnou kliku a zatáhl. Vrata se se skřípotem otevřela. Před nimi se objevilo schodiště, které se za kruhem světla jejich louče ztrácelo v černotě. Vydali se nahoru, znovu šel jako první Slanter. Krok za krokem, pomalu a obezřetně šli nahoru schodišťovou šachtou. Šero a ticho se prohloubilo a obklopilo je. Schodiště končilo, nahoře ústilo na kamennou podestu. Jemné vrzání něčích bot na schodech se drsně neslo temnotou nahoru a ztrácelo se daleko v tichu. Jair polkl proti tomu, co cítil. Jako by nahoře nebylo nic než tma.

Potom už odstoupili ze schodů a ocitli se v šeru. Tiše stáli těsně vedle sebe na podestě a upřeně se dívali do šera, louče třímali před sebou. Jejich světlo nemohlo proniknout až ke stěnám ani ke stropu a všichni měli jasný pocit, že jsou v místnosti tak veliké, že si v ní připadali maličcí. Ve světle loučí rozeznávali nejasně obrysy beden a sudů. Dřevo bylo suché a zetlelé, kovové obruče zrezivělé. Všechno bylo opředeno pavučinami a na podlaze byla silná vrstva prachu.

Ale v prašném, koberci si všimli ploskonohých otisků, bylo jasné, že tudy šel někdo, kdo dozajista nebyl člověk. Vůbec to nebylo dlouho, co se ten někdo odvážil sejít do nejnižších úrovní Šeré stopy, pomyslel si Jair a zamrazilo ho.

Slanter jim pokynul, aby se vydali dopředu. Muži se pohnuli do šera, hledali si cestu ven ze schodišťové šachty, pod botami rozvířovali prach, který se zdvihal v jemných obláčcích a mísil se s mlhavou září jejich loučí. Míjeli hromady zásob a uskladněných potravin a nechávali je za sebou. Komnata pokračovala pořád dál.

Potom se náhle podlaha zdvihla o půl tuctu schodů a do temnoty se rozprostírala další rovina. Šli nahoru do schodů v hloučku, potom dál asi tak dvacet yardů a dostali se do obrovské chodby s klenutým stropem. Jak tudy procházeli, byly z obou stran zavřené železné dveře. Začernalé pahýly loučí spočívaly v kovových stojanech, u stěny ležely na

hromadě řetězy a mnohonohý hmyz prchal před světlem do úkrytu v šeru. Smrad jim bránil v dýchání a zahlcoval jejich smysly, vycházel ve vlnách z kamene ve stropě.

Chodba končila u dalšího schodiště, které se tentokrát vinulo nahoru jako had. Slanter se na chvilku zastavil a potom začal stoupat. Ostatní se vydali za ním. Schodiště se dvakrát otočilo kolem své osy a potom ústilo do další chodby. Vydali se tudy několik tuctů yardů k místu, kde se větvila do dvou směrů. Slanter je vedl doprava. Chodba končila o kousek dál u zavřených železných dveří. Skřet vyzkoušel západku, marně jí cloumal a zavrtěl hlavou. V obličeji se mu zračilo soustředění, když se obrátil k ostatním. Bylo zjevné, že počítal s tím, že budou otevřené.

Garet Jax ukázal zpátky na chodbu, v očích nevyřčenou otázku. Mohli by se snad vrátit a vydat se jinudy? Slanter pomalu zavrtěl hlavou, odpověď se mu dala vyčíst z očí. Skřet nevěděl.

Chvilku váhali, dívali se jeden druhému do očí. Potom se Slanter protáhl kolem a ostatním pokynul, aby šli za ním. Vedl je zpátky chodbou na místo, kde se rozdvojovala. Tentokrát šel vlevo. Druhá chodba vedla dál než ta první, kolem schodišťových šachet, výklenků ukrytých ve stínu a mnoha dveří — všechny byly zamčené a měly mříže. Několikrát se skřet nerozhodně zastavil, potom zase pokračoval dál. Minuty míjely a Jair byl stále neklidnější.

Chodba končila, tentokrát u dvojitých masivních železných dveří tak obrovských, že se skřet musel natáhnout, aby dosáhl na kliku. Překvapivě snadno se dala stisknout a pravé křídlo dveří se neslyšně otevřelo. Všichni se kolem sebe obezřetně rozhlíželi. Za nimi byla další komnata, obrovská a plná zásob. Ale šero tu bylo poněkud slabší, pronikalo sem slabé, šedé světlo maličkými otvory ve stěnách vysekanými těsně pod vysokým stropem.

Slanter ukázal směrem na ty škvíry, potom na vzdálenou stěnu komnaty, kde byly zavřené dvojité železné dveře. Ostatní pochopili. Ocitli se za vnějšími stěnami Šeré stopy.

Slanter šel první a opatrně prošli do místnosti.

Na podlaze tu nebyl prach, na bednách a sudech nikde žádné pavučiny. Ve vzduchu se pořád vznášel zápach, dusivý a čpící, ale teď se zdálo, že je ho jen tolik, kolik může zvenčí přes stěny proniknout. Jair znechuceně nakrčil nos. Ten zápach je může klidně zlikvidovat ještě dříve, než je najdou ta temná stvoření. Bylo to hnusné jako...

Na jedné straně ve stínu něco proběhlo. Garet Jax se otočil, v každé ruce držel dýku a vykřikl varovně na ostatní.

Příliš pozdě. Něco obrovského, černého a okřídleného jako by vybuchlo ze stínů. Vztyčilo se to v pološeru, tělo potažené kůží se roztáhlo, jako by to byl obrovský netopýr. Zuby a drápy se tomu leskly, sklovina se zableskla a ze chřtánu se tomu vydral divoký skřek. Vrhlo se to na ně s takovou rychlostí, že se ani nestačili bránit. Vyskočilo to na ně, proletělo kolem těch vpředu a vrhlo se to na Helta. Narazilo do obrovského hraničáře, mlátilo to končetinami a jeho skřek se změnil v děsivý sykot. Helt s výkřikem zavrávoral, potom oběma rukama popadl tu obludu a odhodil ji prudce stranou. Přeletěla přes místnost na hromadu zásob.

Garet Jax vyskočil dopředu, dýky z obou rukou mu vyletěly a připíchly tu věc ke dřevěným bednám.

Slanter doběhl na vzdálený konec místnosti a se škubnutím otevřel železné dveře dokořán. „Honem ven!“ zaječel.

Rychle utíkali z komnaty pryč, jeden za druhým. Slanter strčil do dveří a ty se s bouchnutím zavřely a západky se zaklaply na své místo. Celý roztřesený se opřel zády o dveře.

„Co to bylo?“ lapal po dechu Foraker, jeho obličej s černým plnovousem se leskl potem a divoce vraštil obočí.

Skřet zavrtěl hlavou. „To nevím. Něco, co poutníci vytvořili černou magií — asi nějaká hlídka.“

Helt klesl na jedno koleno a obličej zabořil do dlaní. Mezi prsty mu v malých stružkách

tekla krev.

„Helte!“ zašeptal Jair a šel k němu. „Helte, ty jsi raněný...“

Hraničář pomalu zdvihl hlavu. Po celém obličeji měl řezné rány. Jedno oko měl nateklé a už se mu začalo zavírat. Zlehka si otřel rány rukávem tuniky a zbrzdil gestem venkovana. „To nic, to jsou jenom škrábance. Nic strašného.“

Ale škubnul sebou bolestí. S úsilím vstal a opřel se o stěnu. V očích měl stísněný výraz.

Slanter se pohnul ode dveří a kradmo se rozhlédl. Byli uprostřed úzké chodby, která na jednom konci vedla k několika zavřeným dveřím a na druhém ke schodišti k dennímu světlu.

„Tudy!“ kývnul a rychle se vydal směrem ke světlu. „Honem — než nás najde ještě něco dalšího!“

Všichni se za ním vydali — až na Helta, pořád se opíral o stěnu chodby. Jair se ohlédl a zpomalil. „Helte?“ zavolal.

„Pospěš si, Jaire!“ Velký muž si pořád otíral krev z obličeje. Potom se odlepil od stěny a šel za ostatními. „Tak pojď. Drž se ostatních.“

Jair ho poslechl. Věděl, že hraničář je následuje, ale uvědomoval si také, že mu to dělá veliké potíže. Něco s ním bylo hodně v nepořádku.

Došli na konec chodby a spěchali nahoru do schodů. Tajuplné ticho pevnosti bylo narušováno zvukem jiných nohou a hlasů, smíchaných, vzdálených a nezřetelných. Řev té okřídlené obludy varoval ostatní, že v pevnosti jsou vetřelci. Jair usilovně přemýšlel, když běžel rychle do schodů s ostatními.

Nesmí zapomenout, že na ochranu má píseň přání — že ji může vhodně použít, jen pokud si zachová chladnou hlavu...

Něco mu zasyčelo kolem obličeje, zavrávoral a upadl. Do stěny schodiště se zabodl šíp. Helt byl v okamžení vedle něj a postavil ho na nohy. Všude kolem nich teď létaly šípy, jak se skřeti stopaři objevili v chodbě dole a na parapetech nahoře. Skupinka se sice dostala za stěny Šeré stopy, ale jejich nepřátelé to vědí a sbíhají se ze všech stran. Jair vylezl po čtyřech po schodech a hned utíkal za ostatními kolem cimbuří s výhledem na široké vnitřní nádvoří v labyrintu věží a opevnění. Skřeti se zjevovali odevšad se zbraněmi v rukou a divokými výkřiky. Pár se jich mačkalo na cimbuří vepředu, Garet Jax je srazil na kolena, jak si tudy klestil cestu. Naše šestice se řítila po cimbuří k věžnímu schodišti, kde je Slanter zastavil.

„Padací brána — tamhle!“ Ukázal přes dvůr na železnou padací mříž visutou nad klenutým vstupem v masivní kamenné stěně. „Tudy se nejrychleji dostaneme na Croagh!“ Zašklebil se, jak popadal dech. „Ve chvilce skřeti zjistí, že tu jsme. Hned potom spustí bránu a dostanou nás do pasti. Ale jestli se k ovládání té padací mříže dostaneme dřív než oni, můžeme ji naopak využít my a odříznout je!“

Garet Jax přikývl, byl podivně klidný uprostřed momentu zloby. „Kde je kormidelna a naviják?“

Slanter znovu ukázal rukou. „Pod bránou — na téhle straně. Budeme muset to kolo zaklínit!“

Všude kolem nich se ozvaly výkřiky. Na nádvoří dole pod nimi se začali rojit skřeti.

Garet Jax se narovnal. „Tak rychle — než jich na nás bude moc.“

Všichni spěchali dolů po věžním schodišti, Slanter vpředu. Dole prošli předsíní, temnou a zavřenou, k jednoduchým dveřím, které vedly na nádvoří. Po celém nádvoří jim tváří v tvář stáli skřetí stopaři.

„Sakra!“ zalapal po dechu Slanter.

Rychle se vrhli k bráně.

Brin Ohmsfordová se pomalu vyškrábala na nohy, jednu ruku měla zlehka položenou Šepotovi na hlavě. Jeskyně byla znovu tichá, bez života. Chvíli stála uprostřed kamenného mostu a dívala se přes strž tam, kde denní světlo zjasňovalo vysoký, klenutý přístěnek.

Jemně podrbala Šepota na hlavě, uvědomovala si, kolik podlitin a ošklivých šrámů má po tom příšerném boji s černými obludami, cítila bolest, kterou prodělával.

„Už ne," šeptala něžně.

Potom se otočila dopředu a rychle odešla z mostu, aniž by se ohlédla, a vydala se přes jeskyni k přístěnku. Šepot šel s ní, kráčel tiše vzadu, velké kulaté modré oči se mu leskly. Nemusela se ohlížet, a přece věděla, že tam je. Obezřele si prohlížela trhlinu ve skále, zda se tam neobjeví ty černé obludy nebo jiná monstra vytvořená černou magií, ale nic tam nebylo. Zůstala jen ona a kocour.

Za pár minut došla do přístěnku, jeho hladké stěny byly vytesány do kamene zdobeného složitými ornamenty, které už předtím viděla. Příliš si jich nevšímala, hned šla do otvoru a k dennímu světlu za ním. Teď měla jen jeden cíl.

Otvor nechala za sebou a znovu stanula ve slunečním svitu. Odpoledne pokročilo do své poloviny, slunce se stočilo k západu k vrcholkům stromů, jeho jas byl zastřen mlhou a mraky, které jako rubáš pluly po celé obloze. Stála na římse s výhledem na hluboké údolí obklopené pustými zubatými vrcholky hor. V seskupení hor, mlhy a mraků bylo něco zvláštního, jakoby snového. Celé údolí se koupalo v olověném lesku. Pomalu se rozhlédla kolem a potom nahoru za sebe. Tam nahoře na skále byla osamělá, bezútěšně působící pevnost. Šerá stopa. Dolů z jejích výšin a z míst ještě vyšších, kam nedohlédla, vedla kamenná cesta Croagh. Vinula se těsně kolem její římsy a potom spirálovitě klesala dolů do údolí.

Svůj poslední pohled věnovala údolí. Bylo hluboké, stinné, ustupovalo ze světla a jeho nižší hlubiny se ztrácely v mlžném šeru. Croagh se dál vinul do své temnoty, do spousty stromů, popínavých rostlin, keřů a dusivého podrostu, tak hustého, že jím ani světlo neproniklo. Tenhle les byl divoký a zdálo se, že nemá konec ani začátek, ale že se sestává jenom z ochranného valu podrostu u skalních stěn vrcholků.

Brin se zarazila. Právě odtud vycházel syčivý zvuk, takový, který slyšela už dříve ve stokách. Bylo to jako dýchání. Mhouřila oči před polosvitem. Viděla...?

Na dně údolí se les pohnul.

„Jsi živý!" řekla jemně a zatvrdila se proti pocitu, který z toho měla.

Postoupila daleko na římsu, až na samotný okraj, kde se k ní připojoval Croagh. Do skály byly vytesány drsné schody a ona se na ně dívala až tam, kde jí mizely z dohledu v zátočině. Potom se znovu podívala na údolí pod sebou.

„Maelmorde, jdu k tobě," zašeptala.

Potom se otočila zpátky k Šepotovi. Klekla si k němu a něžně ho drbala za ušima. Její úsměv byl smutný a něžný. „Dál se mnou už nesmíš, Šepote. I když tě tvoje panička poslala, abys mě chránil, dál už prostě nesmíš. Musíš tu zůstat a počkat, až si pro tebe přijde. Rozumíš mi?"

Kocour zamrkal svýma svítícíma očima a otřel se o ni. „Hlídej mi cestu zpátky, pokud mě chceš chránit," řekla mu. „Třeba to nedopadne tak, jak říkal Divous — že tady umřu. Možná se zase vrátím. Hlídej mi cestu zpátky, Šepote. Hlídej svoji paničku a moje přátele. Nedovol jim, aby šli za mnou. Počkej, a až udělám, co udělat musím, vrátím se k tobě, pokud to dokážu. To ti slibuju."

Potom zazpívala kocourovi, tentokrát nepoužila píseň přání k přesvědčení nebo donucení, ale jako vysvětlení. Do obrazů, které se dostaly do mysli toho zvířete, vložila to, co si přála, a zařídila to tak, aby pochopil, co musí ona sama udělat. Když bylo po všem, sklonila se a na chvilku kocoura objala, zabořila svůj obličej do drsného kožichu a ucítila teplo, kterým to zvíře prosakovalo do ní, a brala si z toho tepla novou sílu.

Vstala a ustoupila dozadu. Šepot pomalu klesl na zadek a přední packy, až se jí díval přímo do obličeje. Přikývla a usmála se na něj. Vzal si na starosti hlídku na její cestě nazpátek. Udělá, co si Brin přeje.

„Sbohem, Šepote," řekla mu a vydala se ke Croaghu.

Zápach, který stoupal ze strže za ní, se znovu zdvihal z hlubin údolí dole. Nevšímala si

toho, hned upřela pohled přes útesy tam, kde se sluneční svit rozjasňoval nad horizontem. Myslela na Allanona a kladla si otázku, jestli ji vidí — jestli třeba nějakým způsobem může být s ní.

Potom se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a vydala se dolů.

Kapitola 41

Jako jeden muž se těch šest, co přišli z Posledního přístavu, vyřítilo ze dveří věže na nádvoří. Kolem nich se rozezněly výkřiky varování a skřeti se sbíhali ze všech stran. Uprostřed toho víru Jair sledoval rozpoutanou bitvu kolem sebe s podivnou netečnosti. Čas se roztříštil a jeho smysl pro bytí jej opustil. Byl obklopen přáteli, kteří ho ochraňovali, proplouval v jejich středu, bez hlasu a zcela pomíjivý jako duch, kterého nikdo nevidí. Země, obloha a celý svět za těmito stěnami byl ztracen spolu se vším ostatním, co kdy existovalo nebo existovat ještě bude. Byla jenom přítomnost a obličeje a postavy těch, kdo bojovali a umírali na tomhle nádvoří.

Garet Jax vedl celou družinu, vrhl se mezi skřety, kteří si pospíšili, aby mu zastoupili cestu, rychle a plavně je pobíjel. Byl jako černě oděný tanečník, pohyboval se ladně, mocně a jakoby bez námahy.

Skřeti stopaři, drsní a ošlehaní z nespočetných bitev, se před něj vrhali s šílenou odhodlaností a sekali kolem sebe svými zbraněmi smrtící silou. Skoro jako by v sobě měli rtuť. Žádný z nich se nedotkl Pána zbraní a ti, kteří se k němu přiblížili dost na to, aby se pokusili v něm najít černý stín smrti, zaplatili svým životem.

Ostatní ze skupiny bojovali vedle něj, vedeni stejným cílem jako on, a byli jen o málo strašnější. Po jeho boku stál z jedné strany Foraker; trpaslík měl divoký výraz v obličeji s černými vousy, když máchal kolem sebe velikou dvojbřitou sekerou, a útočníci padali s výkřiky hrůzy. Edain Elessedil se vrhl z druhé strany, bojoval štíhlým mečem a dlouhým nožem se kryl před útokem. Slanter stál hned za nimi, v obou rukách držel dlouhé nože, v černých očích měl uštvaný výraz. Melt byl vzadu jako obrovský štít, znovu krvácel ze zraněného obličeje a vypadal děsivě, v ruce držel kopí, které vytrhl jednomu útočníkovi, a používal je proti všem, kdo se pokusili kolem něj projít.

Jaira zaplavil podivný pocit veselí. Vypadalo to, že je nedokáže nic zastavit.

Zbraně létaly ze všech stran a křik raněných a umírajících se nesl šedým odpolednem. Teď byli uprostřed nádvoří, hradní stěna se zdvihala před nimi. Venkovana najednou zasáhla prudká rána, až se zapotácel. Celý otupělý se podíval dolů a zjistil, že se mu do ramene zabodla šipka; připadala mu jako dřevěný hřeb. Bolest z toho zranění mu projela celým tělem a on celý ochromený ztuhl, byl v šoku. Slanter viděl, jak se zapotácel, hned k němu přiskočil, uchopil ho a odtáhl za ostatními. Helt křičel vzteky a dlouhým kopím odrážel všechny skřety, kteří se pokoušeli najít cestu, jak se k nim dostat.

Jair měl bolesti a pevně sevřel oči. Jsem raněn, pomyslel si nevěřícně, když se potácel za Slanterovy pomoci.

Před nimi se vynořila padací mříž. V jejím stínu teď byli skřeti, divoce pobíhali a křičeli na výstrahu. Dveře od pevnůstky se s bouchnutím zavřely a železné navijáky se daly do pohybu. Padací mříž začala pomalu klesat.

Garet Jax skočil dopředu — tak rychle, že to ostatní sotva stačili sledovat. Ve vteřinách byl u brány a vrhl se mezi skřety, kteří tam byli. Ale navijáky v pevnůstce se pohybovaly dál, železné řetězy se odvíjely. Mříž pořád padala dolů.

„Garete!“ ječel Foraker varování, skoro pohřben pod návalem útočníků skřetů, kteří se na něj vrhli.

Ale byl to Helt, který začal jednat. Probojoval se mezi skřetími stopaři a sklopeným kopím je odstrkoval do stran jako listy, které poletují ve větru. Snášely se na něj rány, ale on si jich nevšímal, jako by je ani necítil, a pokračoval dál. Skřeti lučištníci útočili na velikého hraničáře ze stěny vzadu. Dostal dva zásahy; při druhém zavrávoral a padl na kolena. Ale šel pořád dál.

Potom byl před pevnůstkou a svojí obrovskou postavou vrazil do zavřených dveří.

Dveře jeho náraz nevydržely, otevřely se a hraničář vešel dovnitř. Vrhl se do klubka obránců, odhodil je od soustrojí jako panáky, obrovskýma rukama popadl páky od navijáků a pořádně za ně zatáhl. Padací mříž se zpomalila a zastavila se skřípěním řetězů a ozubených kol, zuby sotva deset stop nad zemí.

Garet Jax rozprášil skřety, kteří zůstali před branou, a Slanter s Jairem klopýtali pod ní na nádvoří zahalené stínem za ní. Alespoň na chvíli bylo nádvoří prázdné. Jair poklesl na jedno koleno, cítil, jak mu při každém pohybu vystřeluje do těla palčivá bolest. To byl Slanter před ním.

„Promiň, chlapče, ale musím to udělat.“

Jednou rukou se mu zapřel o rameno, druhou uchopil šipku. S trhnutím šipku vytáhl. Jair zaječel a skoro ztratil vědomí, ale Slanter ho držel, aby neupadl, a nacpal mu dopředu pod tuniku kus plátna a přepásal mu to místo svým opaskem, aby to plátno nevypadlo.

Pod padací branou stáli v řadě proti blížícím se skřetům Garet Jax, Foraker a Edain Elessedil. Tucet kroků za nimi byl Helt pořád ještě v pevnůstce a znovu uvolnil páky navijáků. Padací brána začala znovu klesat.

Jair zamrkal přes slzy, které mu bolestí vytryskly. Něco je špatně. Hraničář se nepokouší dostat se za nimi. Unaveně se naklání nad stroje a dívá se, jak brána klesá.

„Helte...?“ zašeptal Jair slabě.

Potom si uvědomil hraničářův záměr. Helt chce spustit padací bránu a zatarasit ji z druhé strany. Pokud to tak udělá, pak tam zůstane uvězněný. To bude znamenat jistou smrt.

„Helte, ne!“ zaječel a vyskočil na nohy.

Ale už bylo po všem. Brána dopadla až dolů, zaslechl ránu, jak praštila o dlažbu nádvoří. Skřeti obranáři křičeli zlostí a vrhli se na muže v pevnůstce. Helt se vší silou opřel do pák navijáků, vytrhl je z upínadel a celý stroj tak rozbil.

„Helte!“ zakřičel znovu Jair a snažil se vytrhnout Slanterovi.

Hraničář se odpotácel ke dveřím pevnůstky, před sebou držel dlouhé kopí. Skřeti se na něj vrhli ze všech stran. Naklonil se proti nim, ale odolával jim jen chvíli. Potom se na něj sesypali a už ho nebylo vidět.

Jair stál celý ztuhlý z druhé strany brány, když k němu přišel Garet Jax a postrčil ho. „Jdi!“ vyštěkl na něj. „Rychle, Jaire Ohmsforde, okamžitě jdi!“

Venkovan klopýtal od brány, pořád ještě omámený. Pán zbraní šel vedle něj. „Už umíral,“ řekl Garet Jax. Jair trhl hlavou a šedé oči se na něj upřely. „Ta okřídlená stvůra ve skladišti ho otrávila. Měl to v očích, venkovane.“

Jair tupě přikývl, vzpomněl si, jak se na něj hraničář podíval. „Ale... mohli jsme...“

„Mohli jsme udělat spoustu věcí, kdybychom nebyli tam, kde jsme teď,“ přerušil ho rázně Garet Jax, hlas měl klidný a ledový. „Ten jed byl smrtící. Věděl, že umírá. Vybral si tenhle způsob, jak to ukončit. A teď už utíkej!“

Obr Helt! Jair si vzpomněl, jak na něj byl ten velký muž laskavý na té dlouhé cestě na sever. Vzpomínal na jeho něžné oči. Helt, o němž toho věděl tak málo...

Sklonil hlavu, aby ukryl slzy, běžel.

Na kraji Croaghu, v místě, kde se spojoval se skalnatým šelfem na útesech pod Šerou stopou, naslouchal Šepot zvukům bitvy, která se odehrávala nad ním a byla čím dál lítější. Byl natažený u zastíněného kamene a čekal, až se vrátí Brin nebo až přijde jeho panička. Měl mnohem lepší sluch než člověk a ty zvuky už slyšel dávno. Ale neohrožovaly ho, a tak pořád držel stráž a nehýbal se.

Ale potom k jeho uším dolehl nový zvuk, ne z bojiště v Šeré stopě, ale odněkud docela blízko. Na kamenných schodech Croaghu zaslechl kroky — jemné a kradmé. Zdvihl hlavu. Někdo scházel dolů. Zaťal drápy do skály. Potom znovu položil hlavu a zdálo se, že zmizel v kameni.

Vteřiny ubíhaly a potom se ten stín ukázal. Šepotovy úzké oči ten pohyb zachytily a

veliký kocour ztuhl. Jedna z těch černých oblud se kradla dolů ze schodů Croaghu — taková, s jakými bojoval v jeskyních v hoře. Scházela dolů po kamenné cestě, mrtvé oči upřené, jakoby slepé. Šepota neviděla. Kocour čekal.

Když byla necelého půl tuctu kroků od místa, kde se krčil, tak se vymrštil. Vrhl se na tu černou stvůru dřív, než si vůbec stačila uvědomit, že tam je; bylo to jenom tiché mihnutí. Mlátila kolem sebe pažemi a padala z Croaghu jako kámen do údolí dole. Šepot se z okraje spirálovitého schodiště díval, jak padá. Když tělo dopadlo, celý les kolem něj se křečovitě stáhl v šílenství větví a listnatých plazivých rostlin. Vypadalo to velice nepěkně, jako polykající chřtán. Nakonec se všechno uklidnilo.

Šepot se vrátil z Croaghu, uši stáhnul ve směsi strachu a nenávisti. Zápach živočišné džungle stoupal a zaútočil na kocourovy nozdry. Kašlal a prskal odporem. Šel zpátky na horský šelf.

Potom mu k uším dolehl další zvuk, bylo to tiché vrčení. Další temné postavy stály na Croaghu nad ním — další dvě ty černé obludy a za nimi vysoká postava v plášti s kápí. Šepot zamrkal svýma kulatýma modrýma očima a zúžil je. Na to, aby se schoval, už bylo příliš pozdě. Už ho viděly.

Neslyšně se otočil čelem k nim.

Jair Ohmsford a jeho společníci spěchali stínem a pološerem hluboko v pevnosti Šerá stopa. Utíkali chodbami prodchnutými zápachem plísně a odpadků, kolem zrezavělých železných dveří a pobořeného kamení, komnat, v nichž se ozývaly jejich kroky, a ošlapanými a pobořenými schodišti. Hrad Šerá stopa bylo umírající místo, bylo nemocné věkem a tím, že nebylo používáno, a bylo zkažené rozkladem. Nic, co tu žilo, netolerovalo život; ti uvnitř nalézali uspokojení jen ve smrti.

A teď to chce moji smrt, pomyslel si Jair, jak utíkal, rána mu bolestivě pulzovala. Hledá mě to, aby mě to pozřelo a aby to ze mě udělalo část sebe sama.

Před ním rychle běžela temná postava Gareta Jaxe jako přízrak. Šero kolem nich bylo prázdné, tiché a čekající. Skřety nechali za sebou; sžíravé přízraky se neobjevily. Venkovan bojoval proti strachu, který ho hrozil celého zalít. Kde jsou přízraky? Proč je ještě neviděly? Jsou tady, v pevnosti, schované někde v těch stěnách; stvůry, které dokáží zničit mysl i tělo. Jsou tu a dozajista přijdou.

Ale kde jsou?

Klopýtl, vrazil do Slantera a skoro upadl. Ale skřet ho zdvihl jednou mohutnou paží, která se rychle objevila. „Koukej, kam šlapeš!“ zakřičel Slanter.

Jair zaťal zuby, když ho bolest z ramene celého zaplavila. „Bolí to Slantere. Každý krok...“

Skřet k němu otočil svůj zavalitý obličej. „Ta bolest ti napovídá, že jsi ještě živý, chlapče. A teď utíkej!“

Jair Ohmsford utíkal. Prchali zahnutou chodbou a zaslechli další kroky, jak někdo běží, a také hlasy, co vykřikovaly. Skřeti přišli jinudy a teď je hledají.

„Pane zbraní!“ ozval se důrazně Slanter a Garet Jax se prudce zastavil. Skřet jim dal znamení, aby šli do výklenku, kde se otevíraly malé dveře na úzké schodiště, které nahoře mizelo v černotě.

„Tudy se můžeme kolem nich protáhnout,“ prudce oddechoval Slanter a unaveně se opíral o kamennou stěnu. „Ale ještě chvilku strpení kvůli tomu chlapci.“

Rychle vyndal korkovou zátku ze svého měchu na pivo a zdvihl náústek venkovanovi ke rtům. Jair se vděčně napil, dal si několik hlubokých doušků. Hořká kapalina ho pálila. Zdálo se, že skoro najednou bolest pominula. Byl opřený o stěnu vedle skřeta a díval se, jak Garet Jax proklouzl na schodiště a pátral ve tmě nahoře. Za nimi u vchodu na schodiště stáli na stráži Foraker a Edain Elessedil; krčili se ve stínu.

„Je to lepší?“ zeptal se ho stručně Slanter.

„Lepší.“

„Jako tenkrát v Černodubí, co? Potom co jsi dostal nakládačku od Spilka?“

„Jako tenkrát,“ Jair se při té vzpomínce usmál. „To skřetí pivo léčí všechno.“

Skřet se hořce zasmál. „Všechno? Ne, chlapče — ne to, co nám udělají poutníci, až nás chytí. To ne. Půjdou na nás, víš — přesně jako v Černodubí. Vystoupí ze stínů, neslyšné černé věci. Já je cítím!“

„To je jenom pach celého tohohle místa, Slantere.“

Skřet sklonil svůj drsný obličej, jako by neslyšel. „Helt přesně tak zahynul. Nenapadlo mě, že toho velkého muže takhle rychle ztratíme. Hraničáři jsou tvrdé plemeno, stopaři ještě tvrdší. Vůbec bych neřekl, že to s ním bude takhle rychlé.“

Jair polkl. „Já vím, ale pro nás ostatní to bude něco jiného, Slantere. Skřeti jsou za námi. Unikneme, jako už se nám to podařilo dřív.“

Slanter pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, tentokrát neunikneme, chlapče. Tentokrát ne.“ Odlepil se od stěny, jeho hlas přešel v šepot. „Všichni zemřeme, než toho všeho bude konec.“

Prudce táhl venkovana za sebou, rychle dal znamení Forakerovi a Edainu Elessedilovi a vydal se nahoru po schodech. Trpaslík a elf se za ním hned vydali. Po několika schodech dohonili Gareta Jaxe a všech pět společně kráčelo vzhůru do černoty. Krok za krokem postupovali dopředu, jediným jejich vodítkem byl malý záblesk světla někde nahoře. Ve stěnách Šeré stopy to je jako v hrobce, která je chce pevně uchopit a držet. Jair o tom chvilku přemýšlel, zoufale si uvědomoval svoji vlastní smrtelnost. Může zemřít tak snadno, jako zemřel Helt. Nebylo jisté, jak tomu kdysi věřil, že se dožije konce téhle cesty.

Potom tu myšlenku zapudil. Jestli nebude žít, tak Brin nikdo nepomůže. Bude to znamenat konec pro oba, protože bez něj nemá naději. Proto musí žít, musí najít způsob, jak žít.

Schodiště končilo u malých dřevěných dveří se zamřížovaným okýnkem. Právě- tímhle okénkem proudilo denní světlo dolů do temnoty, kde se krčili. Slanter tiskl svůj drsný žlutý obličej těsně k mřížím a díval se na to, co čeká za nimi. Někde blízko bylo slyšet křik jejich pronásledovatelů.

„Musíme znovu přeběhnout,“ řekl Slanter přes rameno. „Dopředu, přes velkou halu. Držte se blízko!“

Otevřel prudce dveře a vrhli se do denního světla za nimi. Ocitli se v dlouhé chodbě s vysokým stropem a krokvemi, s úzkými klenutými okny. Slanter je vedl doleva, kolem alkoven a dveří zahalených do stínu, skořepin zrezavělých brnění na podstavcích a hroznů zbraní zavěšených na kamenech. Výkřiky byly stále hlasitější a zdálo se, že ta skupinka křiklounů běží přímo proti nim. Potom najednou ty výkřiky byly všude kolem nich. Jen pár yardů za nimi se rozletěly dveře a z nich se vyvalili skřeti stopaři. Vyřítili se na vetřelce a rozrušeně vyli.

„Rychle!“ křičel Slanter.

Sprcha šípů prosvištěla kolem nich, jak zamířili na práh před dvojkřídlými vysokými klenutými dřevěnými dveřmi vytesanými ve volutě. Slanter a Garet Jax se vrhli ke dveřím, ostatní jen krůček za nimi, dveře se po jejich náporu otevřely, skupinka se jimi rychle protáhla a jeden za druhým se vrhli dolů po dlouhém schodišti. Ocitli se ve velké hale, kterou Slanter hledal; byla to veliká komnata plná jasného denního světla, jež sem pronikalo vysokými zamřížovanými okny. Letité a popraskané trámy byly nahoře uspořádány do křížů a podpíraly jeskyňovitý strop, který se klenul nad řadami stolů a lavic roztroušených bez ladu a skladu po podlaze. Pětice mužů z Posledního přístavu utíkala zběsile mezi stoly a lavicemi a horečně se vyhýbala troskám. Za nimi se do místnosti vrhli jejich pronásledovatelé.

Jair se vydal za Slanterem doprava, uvědomoval si, že Garet Jax je těsně vpředu vlevo a Foraker a Edain Elessedil vzadu. Plíce mu hořely a rána mu zase bolestivě pulzovala. Šípy a šipky zlověstně syčely kolem nich, zabodávaly se do dřevěných lavic a stolů. Skřeti

stopaři se teď vynořovali všude kolem nich.

„Schody!“ zaječel jako šílený Slanter.

Vepředu nahoru na balkón vedlo dlouhé točité schodiště a oni se na něj vrhli. Jenomže několik skřetů tam bylo dřív, rozestoupili se na nejnižších stupních a odřízli jim tak cestu k úniku. Garet Jax se vrhl přímo na ně. Vyskočil na lavici na podstavci, sklouzl po celé její délce a ponořil se přímo do jejich středu. Nějak se mu podařilo dopadnout na nohy, jako černá kočka, která vyletěla na skřety. S dlouhými noži v obou rukách se protáhl mezi nemotornými kopími a širokými meči a pobíjel jednoho skřeta po druhém, jako by to byly bezmocné terče. Než se k němu dostali ostatní ze skupiny, většina skřetů už byla mrtvá a těch pár zbývajících se rozuteklo.

Garet Jax se otočil na Slantera, po hubeném obličeji mu stékala krev. „Kde je Croagh, skřete?“

„Přes chodbu za balkónem!“ Slanter ani nezpomalil, když mu odpovídal. „Rychle!“

Spěchali do schodů. Za nimi se na schodiště vrhl hlouček pronásledovatelů. Na půl cestě vzhůru je skřeti dohnali. Pán zbraní, trpaslík a elf se otočili a pustili se do boje. Slanter táhl Jaira o pár schodů výš a dělal mu štít. Vysoko se zdvihaly široké meče a palcáty skřetů a rozezněl se strašlivý skřípot kovu. Garet Jax zavrávoral, odloučil se od ostatních pod tlakem útočníků. Potom klesl Elb Foraker, hlavu měl čepelí rozťatou až na kost. Snažil se ze všech sil vstát, krev mu proudila po vousatém obličeji a Edain Elessedil mu přiskočil na pomoc. Chvíli držel mladý elf útočníky v šachu, oháněl se úzkým mečem. Ale dostal zásah kopím do ruky, v níž třímal meč. Jak polevil v ostražitosti, jeden skřet ho praštil palcátem do nohy. Elf se svalil s výkřikem bolesti a skřeti se na něho vrhli.

Chvíli se zdálo, že už je po všem. Ale potom se znovu ukázal Garet Jax, jeho černě oděná postava se vrhla mezi útočníky a odrazila je. Skřeti stopaři padali dolů a umírali velice překvapeni, umřeli skoro ještě dřív, než poznali, co je to vlastně zabilo. Poslední stopař padl a malá společnost znovu osaměla.

Foraker klopýtal na místo, kde se Edain Elessedil svíjel v bolestech, svýma sukovitýma rukama se dotkl jeho zraněné nohy. „Napadrť,“ vydechl a vyměnil si chápavý pohleď s Garetem Jaxem.

Ovázal mu nohu útržky se svého krátkého kabátce a poničené šípy použil jako dlahy. Slanter a Jair spěchali ze schodů, aby se k němu připojili, a skřet vlil elfovi do hrdla trochu hořkého piva, co měl u sebe. Edain Elessedil měl bílý obličej ztrhaný bolestí, když se nad ním skláněl Jair. Venkovan hned poznal, že ta rozdrcená noha mu už není k ničemu.

„Pomoz mi ho postavit,“ nařídil mu Foraker. Se Slanterovou pomocí odvedl elfa nahoru na schodiště. Opřeli ho o balustrádu a klekli si k němu.

„Nechte mě tu,“ šeptal, šklebil se, když přenášel váhu. „Musíte. Odveďte Jaira na Croagh. Pospěšte si.“

Jair se spěšně podíval na ostatní. Měli pochmurné a pevné obličeje. „Ne!“ vykřikl rozzlobeně.

Elf pevně sevřel jeho paži. „Tak jsme se domluvili, Jaire. Zavázali jsme se. Ať se s námi ostatními stane cokoli, ty se musíš dostat k Nebeské studni. Já už ti pomoci nemůžu. Musíte mě tu nechat a jít dál.“

„Má pravdu, Ohmsforde — nemůže jít dál,“ hlas Elba Forakera zněl podivně tlumeně. Položil venkovanovi ruce na ramena, pomalu se postavil na nohy, podíval se na Slantera a Gareta Jaxe. „Myslím, že i já jsem došel, kam jsem mohl. Po té ráně mečem se mi příliš motá hlava na to, abych se mohl vydat na dlouhé výstupy. Vy tří jděte dál. Já tu asi zůstanu.“

„Elbe, ne, to nemůžeš udělat...,“ pokoušel se namítat zraněný muž,

„Sám jsem si to vybral, Edaine Elessedile,“ uťal ho trpaslík. „Sám jsem to zvolil, přesně jako ty, když jsi se rozhodl jít mi na pomoc. Je mezi námi pouto, mezi tebou a mnou — pouto, které je mezi elfy a trpaslíky tak dlouho, kam až paměť sahá. Vždycky jsme stáli jeden při druhém. Je čas, abych i já vzdal úctu tomu poutu.“

Potom se obrátil na Gareta Jaxe. „Tentokrát o tom, jestli tu zůstanu, nebudu dál dohadovat, Garete.“

Hrstka skřelích stopařů se objevila na vzdáleném konci haly. Šli pomalu a obezřetně a volali na další za sebou.

„Honem,“ zašeptal Foraker. „Vemte Ohmsforda a jděte.“

Garet Jax váhal jen okamžik, potom přikývl. Stiskl trpaslíkovi ruku. „Hodně štěstí, Forakere.“

„Vám taky,“ odpověděl.

Jeho tmavé oči se setkaly se skřetovýma. Potom beze slova položil luk a šípy a štíhlý elfský meč vedle Edaina Elessedila. Sám v rukou pevně svíral dvojbřitou sekeru.

„Jděte už!“ vyštěkl, aniž by se ohlédl, v obličeji měl divoký a odhodlaný výraz.

Jair trval neústupně na svém, očima přejížděl z obličeje Gareta Jaxe na Slantera. „Tak jdeme, chlapče,“ řekl skřet tiše.

Drsné ruce uchopily venkovanovu zdravou paži a táhly ho na balkón. Garet Jax je následoval. Šedé oči chladné a upřené. Jair chtěl křičet na protest, říct, že je tam přece nemůžou nechat, ale věděl, že by to nebylo k ničemu. Rozhodnutí už padlo. Ohlédl se přes rameno na místo, kde Foraker a elfí princ čekali na kraji schodiště. Ani jeden z nich se na něj nepodíval. Upírali zraky na blížící se skřetí stopaře.

Potom je Slanter vedl dveřmi do další haly a pospíchali dál. Znovu zaslechli výkřiky pronásledovatelů, rozptýlené a vzdálené ve směru, odkud prchali. Jair běžel v tichosti vedle Slantera a bojoval sám se sebou, aby se neohlédl.

Chodba, kterou běželi, končila klenutým otvorem. Prošli jím do šedého, mlhavého denního světla a stěny pevnosti nechali za sebou. Před nimi se otevřelo široké nádvoří k zábradlí. Dál byly útesy a pevnost se strmě svažovala do údolí; z údolí vedla jediná kamenná cesta spirálovitě nahoru kolem okraje nádvoří. Stoupala stále výš, až se nakonec oviíjela kolem samotného vrcholku vysoko nahoře.

Croagh s Nebeskou studnou na vrcholu.

Ti tři, co zbyli ze skupiny z Posledního přístavu, spěchali dopředu do místa, kde se schodiště a nádvoří spojovaly, a začali stoupat vzhůru.

Kapitola 42

Brin přešla stovky schodů, když sestupovala po kamenném schodišti Croagh do jámy Maelmord. Štíhlá stuha kamene spirálovitě klesala, vinula se ze skličujících věží Šeré stopy do mlhy a živočišného tepla džungle dole, byl to úzký a závratný sestup prostorem. Venkovanka scházela strnulými kroky, mysl měla otupělou strachem a únavou a roztříštěnou šepoty pochybností. Jednou rukou se zlehka dotýkala zábradlí, aby měla alespoň nějakou oporu. Na západě se slunce zahalené v mracích pomalu nořilo za hory.

Po celou dobu sestupu upírala oči dolů do jámy. Zpočátku to byla mdlá a mlhavá masa, ale každým schodem nabýval Maelmord na ostrosti a byl jasnější. Život, který v něm byl zakořeněný, nabýval pomalu tvaru a formy, zdvihal se z širokého horizontu údolí. Stromy byly obrovské, sehnuté a omšelé, zkroucené podle toho, jak je vytvarovala ruka přírody. A uprostřed rašily veliké přerostlé lodyhy křovin a plevele a popínavé rostliny, které se ovíjely kolem všeho jako hadi bez hlav a ocasů. Tahle džungle neměla živou barvu, nebyla to jarní zeleň, ale mdlý našedlý odstín, náznak něčeho umírajícího ze zimního mrazu.

Přesto to horko bylo děsivé. Brin měla pocit, že Maelmord je jako den v nejparnějším létě, kdy země praská, traviny hnědnou a vodní hladina se mění v prach. Ten příšerný zápach v kanálech měl tady svůj zdroj, povstával ze země a listoví džungle v odporných vlnách, zůstával viset v nehybném odpoledním vzduchu a shlukoval se jako páchnoucí polévka v hrnci z horského kamene. Zpočátku to bylo skoro k nevydržení, dokonce i když měla v nosních dírkách pořád ještě silnou vrstvu Coglinovy mastičky. Ale za nějakou dobu ten zápach už tolik nevnímala, jak byl její čich milosrdně otupen. Stejné to bylo i s vedrem, když se teplota jejího těla uzpůsobila okolí. Horko a zápach ztratily nepříjemnou ostrost a zůstal jen ohavný pohled na jámu, který se nedal nijak překlenout ani zakrýt.

Slyšela také syčení a listoví se zdvihalo a klesalo, jako by tam někdo dýchal. Bylo jisté, že celé údolí je živé, že je to samotářské stvoření se všemi neodmyslitelnými částmi, které dokáže konat, myslet a cítit. A i když to nemělo oči, venkovanka cítila, že se to na ni dívá, pozoruje ji a čeká.

Ale pokračovala dál. Nemůže ani pomyslet na návrat. Sem, na toto místo a clo tohoto času ji přivedla dlouhá a svízelná cesta a příliš mnoho bylo obětováno. Byly ztraceny životy a charakter těch, kdo jí pomohli, je navždy pozměněn. Ani ona sama už není tou dívkou jako dříve, protože kouzlo ji přetvořilo v někoho jiného a strašlivého. Škubla sebou při pomyšlení na to, co teď může kdykoli udělat. Je teď jiná a způsobila to magie. Zavrtěla hlavou. Třeba to ale přece jen nakonec nebyla změna, kterou prodělala, ale jenom pochopení. Možná ji poznání děsivého rozsahu moci písně přání jenom ukázalo to, co v ní bylo vždycky, a ona je stejná jako předtím a vůbec se nezměnila. Možná všechno teď prostě jenom pochopila.

Přemítání jen zlehka odvedlo její pozornost od velikosti Maelmordu, jak se teď přibližoval s posledním zákrutem kamenného schodiště Croaghu; schody už dál nepokračovaly. Zpomalila, upřeně se dívala dolů do džungle pod sebou, viděla zkroucený labyrint kmenů, větví a popínavých rostlin zahalený v oblacích mlhy a vzestupu a pádu života, který tu byl zakořeněný, dech džungle syčel ve vytrvalé kadenci. Ve zpustošeném srdci jámy nebyly patrné žádné známky jiného života.

A přesto v té změti ležela ukrytá Ildatch.

Jak ji má najít?

Stála na Croaghu, dva tucty schodů nad nejnižším bodem, všude kolem ní se jemně nadouval Maelmord. Zmateně se rozhlédla kolem sebe, bojovala s odporem a strachem, které ji zcela prostoupily, a usilovně se pokoušela zůstat klidná. Věděla, že teď musí použít píseň přání, jak jí řekl Allanon. Stromy, keře a popínavé rostliny téhle džungle byly

jako ty stromy prorostlé v lesích nad Duhovým jezerem. Použije píseň přání, aby je od sebe oddělila. Vytvoří si tak cestu.

Ale kam ta cesta povede?

Zaváhala. Něco uvnitř jí radilo, aby byla obezřelá, našeptávalo jí, že moc písně přání je tentokrát třeba použít jinak — že ta síla samotná nebude stačit. Maelmord je příliš veliký, příliš mocný, aby se dal zvládnout takhle. Musí vymyslet lest a zapojit důvtip. Tahle věc nebyla ničím jiným než výtvorem stejné magie, jíž vládla ona sama, to celé pocházelo z dávné říše kouzel — z doby, kdy magie byla jedinou mocí...

Přestala se tou myšlenkou zaobírat a znovu vzhlédla k obloze. Sluneční světlo ji hřálo do obličeje úplně jinak, než na ni působilo horko z jámy. V jeho teple a jasu byl život. Volalo na ni tak, že na okamžik pociťovala nevysvětlitelnou a urputnou potřebu běžet nazpátek.

Odvrátila oči a přinutila se znovu zahledět do hlubin džungle. Pořád ještě váhala se sestupem. Nebyla jí ještě jasná ta cesta, ještě si nebyla jistá. Nemůže jít přece slepě do chřtánu té věci. Nejdříve musí přijít na to, kde je to místo, kam má jít a kde je Ildatch ukrytá. Její snědý obličej se napjal. Musí tu věc pochopit. Musí v ní hledat...

Vysmívala se jí Divousova slova, šepot, který si zlomyslně dělal legraci z hlubokých zákoutí její paměti: Podívej se tam, Brin ze Shannary. Vidíš?

A najednou, překvapivě, viděla všechno. Bylo jí to řečeno v Břidlicovém údolí, ale tehdy to nechápala. Spasitel a ničitel, nazval ji Bremen, který povstal z Ramene podsvětí, aby přivolal Allanona. Spasitel a ničitel.

Mdle se opřela o kamenné zábradlí, zapůsobilo to na ni jako náraz. Odpovědi na své otázky nenalezne v Maelmordu — ne v jámě.

Ale v sobě samé!

Potom se napřímila, ve snědém obličeji měla divoký výraz z jistoty toho, co věděla. Jak snadné pro ni bylo dostat se do Maelmordu a najít to, co hledala! Nebylo třeba, aby si vynucovala cestu přes tohle stvoření, které hlídalo Ildatch — není dokonce ani nutné, aby hledala Ildatch. Nebude se tu konat žádná bitva, žádná konfrontace magií.

Místo toho dojde ke spojení!

Sestoupila poslední schody Croaghu a stanula na jejich samotném konci. Střecha džungle jako by se nad ní najednou uzavřela, odřízla sluneční světlo a ponechala ji zahalenou ve stínech, horku a nesnesitelném zápachu. Ale jí už to nevadilo. Už věděla, co musí udělat, a na ničem jiném nezáleželo.

Jemně zpívala. Píseň přání se rozvinula, byla tichá, pevná a svěží. Nápěv zaplavil obrovskou změť větví, popínavých rostlin a přebujelého křoví. Hladila a konejšila obratným dotekem, potom se ovíjela a halila s upřímným uklidněním. Přijmi mě, Maelmorde, šeptala. Přijmi mě do sebe, protože já jsem jako ty. Mezi námi není žádný rozdíl. Jsme stejní, naše kouzla jsou spojená. Jsme jedno a totéž!

Slova, která šeptala v nápěvu, by ji měla děsit, ale byla podivně příjemná. Kdysi se jí zdálo, že píseň přání je jenom hračka, s níž se může zabavit — hračka, se kterou se dají měnit barvy a tvary a zvuky — rozsáhlost jejího použití se jí zcela odhalila. Může být čímkoli. Může patřit dokonce i sem, kde je nejsilnější zlo. Maelmord byl stvořen tak, aby se do něj nedostalo nic, co s ním není v souladu. Dokonce ani síla vrozená kouzlu písně přání nemůže přemoci základní účel své existence. Ale to kouzlo je tak mnohostranné, že se může vzdát své síly pro úskočnost a může to zařídit tak, že Brin Ohmsfordová se bude zdát spřízněná s čímkoli, co se před ni postaví. Může být v souladu s životem v téhle jámě — a může to tak zůstat, dokud nedosáhne toho, co hledá.

Veselí ji opanovalo, když zpívala Maelmordu a on jí odpovídal. Plakala, tak silný byl pocit, který ji poutal k tomu nápěvu. Džungle kolem ní se rozhoupala v odpověď, ohnula své údy a popínavé rostliny a křoviny se kroutily jako hadi. To, co zpívala, šeptalo o smrti a hrůze, která dala život tomuto údolí. Hrála s ním tuhle hru, ponořila se do svého výtvoru tak, že nemohla být považována za nic jiného, než sama chtěla.

Ponořila se hluboko do sebe, svázaná písní, kterou zpívala. Zapomněla na Allanona a cestu, kterou ušla. Stejně tak na Rona, Kimber, Coglina a Šepota. Sotva si pamatovala úkol, který sem přišla splnit — najít a zničit Ildatch. Uvolnění kouzla s sebou znovu přineslo ten podivný a děsivý pocit škodolibé radosti. Cítila, že ztrácí kontrolu, stejně jako když použila píseň přání proti tomu skřetovi pavoukovi na Tofferu a na ta temná stvoření v kanálech. Cítila, jak se její nitky rozmotávají. Ale musí to riziko podstoupit, to věděla. Je to nezbytné.

Maelmord dýchal rychleji a sykot byl hlasitější. Chtěl ji, potřeboval ji. Nalezl v ní pulzující kousek sebe sama, srdce těla, které tu bylo zakořeněno, které tak dlouho scházelo, ale teď se vrátilo. Pojď ke mně, syčel. Pojď ke mně!

Obličej jí oživl vzrušením a potřebou, Brin přešla z Croaghu do džungle za ním.

„Někde přece ty kanály končit musí, sakra!“ tvrdil Rone Kimber a Coglinovi, když vstoupil z chodby do jeskyně za ní. Pocit nezdaru ho prostoupil natolik, až se mu zdálo, že ve stokách Šeré stopy budou bloudit navždycky.

„Nic takového tu být vůbec nemusí!“ odsekl Cogline, nepříjemný jako vždycky.

Ale horal ho skoro nevnímal, soustředil se na jeskyni, do níž vcházeli. Byla rozlehlá, se stropem tak popraskaným, že mlhavé sluneční světlo pronikalo jasnými paprsky až na její dno, uprostřed rozeklané mohutnou strží. Beze slov Rone spěchal ke kraji strže a oči upíral na kamenný most, který se přes ni klenul. Za mostem pokračovala jeskyně do vysokého přístěnku z leštěného kamene, ozdobeného dávnými znaky, a dál do otvoru, který ústil do denního světla a zeleně zamlženého údolí.

Maelmord, pomyslel si hned.

A tady bude Brin.

Skočil na most a přešel, stařík a děvče spěchali za ním. Šel k přístěnku, když na něj Kimber ostře zakřičela.

„Horale, koukni!“

Otočil se, rychle se vracel. Čekala na něj uprostřed mostu, potom beze slov ukázala, když se k ní blížil. Veliký kus řetězu ze zábradlí na mostě byl rozlomený. U jejích nohou viděl na kamení zaschlé krvavé skvrny.

Dívka si klekla a dotkla se těch skvrn. „Nejsou moc staré,“ řekla tiše. „Ani ne hodinu.“

Díval se na ni tiše a oba napadla stejná myšlenka. Máchl rychle rukou, jako by tu myšlenku chtěl odehnat. „Ne, to nemůže být její…“

Potom vzduch prořízl výkřik, pronikavý a děsivý — výkřik zvířete plný vzteku a strachu. Otřásl klidem a jejich myšlenkami a oni úplně ztuhli. Linul se z prostoru před přístěnkem.

„Šepote!“ vykřikla Kimber.

Rone se otočil. Brin!

Seskočil z mostu na dno jeskyně a utíkal rychle do spojovací chodby s přístavkem, oběma rukama se natahoval přes rameno pro velký široký meč, který měl připnutý přes záda. Pohyboval se rychle, ale Kimber byla rychlejší. Proběhla kolem něj jako vyděšené zvíře, vrhla se ze stínů jeskyně do přístavku a do světla za ním. Cogline se snažil běžet s nimi, ale jeho zkroucené nohy jim nestačily, volal na ně rozzlobeně, pokoušel se je oba zbrzdit.

Potom proběhli přístavkem a do světla, Kimber tucet yardů před Ronem. Byl tam Šepot, zabrán do boje s párem černých věcí bez tváří na úzkém skalním šelfu před nimi, rozmazaný pohyb a temnota. Vzadu na kamenném schodišti, které se vinulo dolů z útesů na římsu a do údolí dole — na schodišti, které Rone hned poznal, byl to Croagh — stál a díval se jeden sžíravý přízrak.

Když přišla dívka a horal, sžíravý přízrak se otočil.

„Kimber, pozor!“ zavřeštěl Rone.

Ale Kimber už skočila Šepotovi na pomoc, v obou rukách držela dlouhé nože. Přízrak ukázal na dívku a z jeho prstů vyšlehl rudý oheň. Oheň si razil cestu kolem té dívky, nějak

ji minul a po jeho nárazu vzduchem létaly úlomky skály. Rone s výkřikem skočil dopředu, ebenovou čepel Meče Leahů držel před sebou. Přízrak se k němu hned otočil a oheň vyšlehl podruhé. Tloukl do horala, chytil se čepele meče a celý vzduch kolem něj se rozjasnil plamenem. Síla nárazu ho zdvihla nad zem a odhodila zpátky.

Potom se z jeskyní vynořil Cogline, starý, ohnutý a divoký, jak ječel vyzývavě na ten přízrak. Uzlíček masa, kostí a látky hopkal před černě oděnou postavu. Poutník vyskočil a ukázal prstem. Ale stařík mrštil svojí tyčkovitou paží dopředu, z ruky mu vyletěl černý předmět a vrhl se na přízrakův karmínový oheň. Mohutný výbuch otřásl celým horským svahem. Plameny a kouř v gejzírech vylétaly k obloze z Croaghu a všude kolem poletovaly kameny.

Na chvíli všechno zmizelo v kouři a prachu. Jako šílený se Rone škrabal na nohy.

„Okus trochu mého kouzla, ty potravo pro červy!“ zavyl škodolibě Cogline. „Tak ukaž, co proti tomu uděláš!“

Vrhl se kolem Rona, ještě než ho horal mohl zastavit, tancoval kolem v šílené radosti, jeho tyčkovité tělo se ztrácelo v kouři. Šepotovo náhlé zavrčení se ozvalo odněkud vepředu, potom Kimbeřin ostrý výkřik. Rone vzteky klel a skočil dopředu. Bláznivý dědek!

Přímo před ním vyšlehl z oparu rudý oheň. Coglinova hubená postava odlétla do strany, jako by byl panenka, kterou odhodilo rozčilené dítě. Horal zaťal zuby a vrhl se ke zdroji toho ohně. Téměř v okamžení se ocitl před přízrakem, jeho černě oděná postava byla potrhaná a ohnutá. Meč Leahů zajel do vyšlehnutého rudého ohně a rozťal ho. Přízrak zmizel. Za horalem se něco pohnulo, rychle se obrátil. Ale byl to Šepot, který udělal prudký výpad do pruhu dýmu, první z těch černých věcí byla na něm nalepená a druhou nesl v zubech. Rone rychle sekl mečem a ten prudce prorazil stvoření, které viselo kocourovi na zádech, a to spadlo.

„Kimber!“ zaječel.

Rudý oheň vyšlehl blízko něj, ale znovu ho zachytil svým mečem. V ten okamžik se z dýmu zjevila postava v plášti a on na ni zaútočil. Tentokrát nebyl přízrak dostatečně rychlý. Ustoupil směrem ke schodům Croaghu a pokusil se proklouznout vlevo a oheň mu šlehal z prstů. Rone byl hned u něj. Ťal Mečem Leahů a přízrak vybuchl v hromadu popela.

Všechno potom ztichlo, až na tichý kašlavý zvuk, který vyluzoval Šepot, když jako duch našlapoval mlžným oparem směrem k Ronovi. Kouř se pomalu rozestupoval a celá římsa a Croagh byly najednou vidět. Římsa byla pokrytá ulámanými kusy skály a část Croaghu, která přiléhala k římse — tam, kde stál sžíravý přízrak, když na něj Cogline vyrazil — zmizela.

Rone se rychle ohlédl. Přízrak a ta černá stvoření byly rovněž pryč. Nebyl si docela jistý, co se s nimi stalo — jestli byly zničeny nebo jenom někam prchly — ale nebylo je nikde vidět.

„Rone.“

Prudce se otočil po Kimbeřině hlase. Vynořila se ze vzdálené strany římsy, vypadala maličká, byla celá ušpiněná, a jak přicházela, lehce dopadala na jednu nohu. Zlost a úleva ho zaplavily zároveň. „Kimber, proč jsi proboha...?“

„Protože Šepot by pro mě udělal totéž. Kde je dědeček?“

Rone zavřel pusu místo toho, aby dořekl, co měl na jazyku. Společně se rozhlíželi po kamením posetém skalnatém šelfu. Nakonec ho uviděli napůl zasypaného v hromadě lomového kamene po straně útesu, byl začerněný jako popel, který zbyl po ohních jejich boje s přízrakem. Spěchali k němu a vyprostili ho. Obličej a paže měl popálené, vlasy sežehnuté a celý byl od sazí. Kimber jemně houpala starcovu hlavu. Oči měl zavřené a zdálo se, že ani nedýchá.

„Dědečku?“ zašeptala dívka s rukou na jeho tváři.

„Kdo je to?“ zakřičel stařík najednou a překvapil dívku i horala. Pažemi a nohama začal kolem sebe mlátit. „Odejděte z mého domu, vetřelci! Odejděte z mého domu!“

Potom zamrkal a otevřel oči. „Děvče?“ zamumlal slabě. „Co se stalo s těmi černými

obludami?“

„Jsou pryč, dědečku.“ Usmála se, v jejích tmavých očích se zračila úleva. „Jsi v pořádku?“

„V pořádku?“ vypadal omámeně, ale pokyvoval významně hlavou a v hlase mu bylo slyšet rozhořčení. „Samozřejmě že jsem v pořádku! Akorát jsem se trochu namohl, to je všechno! Pomozte mi vstát!“

Rone se zhluboka nadechl. Buď rád, že jsi naživu, staříku, ty i ta dívka, pomyslel si ponuře.

S Kimbeřinou pomocí postavil Coglina na nohy a zkusil, jestli se sám unese. Stařík vypadal, jako by ho vytáhli z jámy popela, ale zdálo se, že raněn není. Dívka ho vroucně objala a začala ho oprašovat.

„Musíš být opatrnější, dědečku,“ kárala ho. „Už nejsi tak rychlý jako dřív. Poutníci tě dostanou, jestli zkusíš ještě jednou proběhnout kolem nich, jako jsi to udělal tady.“

Rone nevěřícně zavrtěl hlavou. Kdo by koho měl kárat — dívka stařík nebo stařík dívku? Co si myslel on a Brin, když...

Zarazil se. Brin! Zapomněl na Brin! Podíval se na Croagh. Jestli se venkovanka dostala takhle daleko, tak určitě odešla dolů do Maelmordu. A právě tam musí jít i on.

Otočil se od Kimber a jejího dědečka a spěchal přes skalní šelf k místu, kde se spojoval se schody Croaghu. Pořád ještě pevně svíral Meč Leahů. Kolik času tady ztratil? Musí chytit Brin dříve, než se dostane příliš daleko dopředu, ať už v tom údolí dole čeká cokoli...

Najednou zpomalil a zastavil se. Šepot mu stál přímo v cestě a blokoval schody dolů. Kocour se na něj chvíli upřeně díval, potom si sedl na zadek a zamrkal.

„Ustup mi z cesty!“ usápnul se na něj Rone.

Kocour se nepohnul. Horal zaváhal, potom se netrpělivě vrhnul dopředu. Šepot lehce nakrčil čumák a tiše zavrčel.

Rone se ihned zastavil a rozzlobeně se ohlédl na Kimber. „Řekni mu, ať mi uhne z cesty, Kimber. Jdu dolů.“

Dívka tiše zavolala na kocoura, ale Šepot zůstal, kde byl. Byla zmatená, přešla k němu, sklonila se a mluvila s ním tichým, klidným hlasem, drbala mu velikou hlavu za ušima a také na krku. Kocour jí nastavil záda a jemně zapředl, ale nepohnul se. Nakonec dívka ustoupila.

„Brin je v pořádku,“ sdělila mu s úsměvem. „Šla dolů do jámy.“

Rone s úlevou přikývl. „Tak to se za ní musím vydat.“

Ale dívka zavrtěla hlavou. „Musíš zůstat tady, horale.“

Rone se zarazil. „Zůstat tady? To nemůžu udělat! Brin je tam dole úplně sama! Jdu za ní!“

Ale dívka znovu zavrtěla hlavou. „Nemůžeš. Ona nechce, abys to udělal. Použila píseň přání, aby tomu zabránila. Udělala si ze Šepota hlídku. Nikdo kolem něj nemůže projít. Dokonce ani já ne.“

„Ale je to přece tvůj kocour! Přinuť ho, aby se pohnul! Řekni mu, že musí uhnout! To kouzlo snad není tak silné, nebo snad ano?“

Její rošťácký obličej se na něj podíval klidně. „Je to víc než kouzlo, Rone. Šepotovi napovídají jeho instinkty, že Brin jedná správně. Nedrží ho kouzlo, ale jeho rozum. Ví, že ať v údolí čeká jakékoli nebezpečí, je příliš veliké. Nenechá tě projít.“

Horal na dívku dál upřeně koukal a obličej mu zaplavila zlost a nevěřícnost. Podíval se na velikého kocoura a zase zpátky.

Co má teď udělat?

Euforie zaplavila Brin, přemohla ji v horkém víru, projela jí, jako by to byla krev jejího života. Cítila, že ji s sebou unáší jako lísteček po vodě nějaké veliké řeky. Pohled, zvuk a zápach se smísily dohromady a řítily se v oslnivé směsi divokých představ, některé byly krásné a světlé, některé temné a zdeformované, všechny v odlivu a přílivu oka jejího

myšlení. Nic nebylo jako dřív, ale nové a exotické a oživené zázrakem. Byla to cesta samoobjevení, která přesahovala myšlení a pocity a měla svůj důvod k existenci.

Zpívala, melodie písně přání pro ni byla jídlem i pitím, vzpružovala ji a dávala jí život.

Teď už byla hluboko v Maelmordu, daleko od schodiště Croagh a od světa, který nechala za sebou. Tady byl úplně jiný svět. Jak se pokoušela s ním splynout, natáhl se po ní a vtáhl ji do sebe. Zápach, horko a rozklad živých organismů ji obklopily a shledaly v ní své dítě. Sukovité větve, popínavé rostliny obtočené a zamotané, veliké lodyhy křovin a plevele ji tloukly do těla, jak je míjela, živené rezonancí nápěvu, v němž nalézaly elixír, který je vracel zpátky do života. Z veliké dálky Brin cítila jejich pohlazení a v odpověď se usmála.

Bylo to, jako by přestala existovat. Nějaká maličká část kdesi uvnitř věděla, že by měla být vyděšená věcmi, které se kolem ní ovíjejí a tak láskyplně se o ni otírají. Ale ona se teď oddává nápěvu písně přání a už není tím, kým byla. Všechny pocity a úvahy, které bývaly její, které vytvářely její osobnost, byly odstraněny černou magií a teď je stejná jako ta věc, k níž se vydala. Je spřízněný duch, který přicestoval z nějakého vzdáleného místa, zlo v ní je stejně silné jako to zlo, které, jak odhalila, na ni čeká. Je stejně temná jako Maelmord a život zde zplozený. Byla s ním sjednocená. Patřila tam.

Maličká část uvnitř jí samotné chápala, že Brin Ohmsfordová přestala existovat, že byla přetvořena kouzlem písně přání. Chápala, že dovolila, aby se stala touto jinou věcí — věcí tak odpudivou, že by ji jinak nemohla vystát — a že se nepřetvoří zpátky, dokud nenajde svoji cestu srdcem zla, které ji svírá. Euforie, veselí, které jí přinesla děsivá síla písně přání, hrozily, že ji ukradnou docela, že ji připraví o rozum a že už navždycky bude tím, co teď předstírá. Všechny ty podivné a krásné představy byly jen zničující uskoky šílenství. Z té, kterou byla dřív, zůstal všeho všudy jenom ten malý zbytek sebe sama, který uchovávala pečlivě ukrytý hodně hluboko v sobě. Všechno ostatní se stalo dítětem Maelmordu.

Stěna džungle skončila a znovu se objevila a nic se nezměnilo. Stíny ji obklopovaly, měkké jako černý samet a tiché jako smrt. Celá obloha byla zacloněná a jenom tlumené světlo nadcházející noci pronikalo šerem. Celou dobu, kdy procházela tímhle bludištěm temnoty a dusivého horka, se ze země ozývalo syčení dechu Maelmordu a větve, kmeny, lodyhy a popínavé rostliny se pohupovaly a svíjely spolu s tím, jak se země při dýchání pohybovala. Kromě toho syčení všude kolem panovalo ticho — intenzivní a napjatě čekající. Nikde nebylo ani stopy po jiném životě — ani stopa po poutnících, po temných věcech, které jim sloužily, ani po Ildatch, která jim dávala život.

Šla dál, poháněla ji jiskřička vzpomínek, kterou měla hluboko v sobě. Najdi Ildatch, šeptal jí ten tichý, prázdný hlas. Najdi knihu černé magie. Čas se rozkouskoval a uplýval, až to postrádalo význam. Je tu hodinu? Nebo snad déle? Měla podivný pocit, že je tu už strašně dlouho, skoro jako by tu byla už celé věky.

Hodně daleko, skoro ztracené v rozlehlé spleti džungle, se cosi zřítilo z útesů nahoře a spadlo to do jámy. Cítila ten pád a slyšela křik, jak se nad tím rychle Maelmord zavřel, tiskl, drtil a stravoval, dokud ta věc nepřestala úplně existovat. Ochutnal si smrt, ochutnal si krev, když to bylo pohlceno. Když to bylo pryč, zachtělo se mu dalšího.

Potom k ní dolehl varovný šepot. V minulosti, kterou si pamatovala jen mlhavě, uviděla znovu Allanona. Byl vysoký a nachýlený, jeho černé vlasy zešedly, hubený obličej se zvrásnil věkem, natahoval se k ní přes strž, kterou nedokázala překlenout, a jeho slova byla jako dešťové kapky dopadající na okno, které bylo před ní zavřené. Dej si pozor. Píseň přání má takovou sílu, jakou jsem nikdy neviděl. Používej ji s rozvahou. Slyšela ta slova, viděla je jako kapky dopadající na sklo a přistihla se, že se směje, jak se vždycky rozstříknou. Postava Druida se objevila a zase zmizela. Teď si celá překvapená vzpomněla, že je mrtev. Odešel navždy ze Čtyřzemí.

Volala ho zpátky, jako by jeho znovuobjevení mohlo pro ni znamenat, že si vzpomene na něco, co už skoro zapomněla. Přišel, vynořil se z mlhy, přešel strž, která je dělila. Jeho

silné ruce jí jemně spočinuly na ramenou. V očích se mu zračila moudrost a odhodlání a ona měla pocit, že vlastně nikdy neodešel, že ve skutečnosti tam vždycky byl. Tohle není hra, kterou hraješ, šeptal. To nikdy! Měj se na pozoru! A ona zavrtěla hlavou. Jsem spasitel a ničitel, zašeptala v odpověď. Ale kdo jsem? Řekni mi! Řekni...

Zavinění jejího uvědomění jej odvanulo, ducha, a najednou byla zase zpátky v Maelmordu. V jámě se ozval rachot neklidu, tón znepokojení v jeho sykotu. Pocítil tu její chvilkovou změnu a vadila mu. Hned se vrátila do věci, kterou vytvořila. Píseň přání se zdvihla a klenula se nad džunglí, znovu chlácholivá a konejšivá. Neklid a nespokojenost byly ty tam.

Znovu se protáhla dopředu do nicoty, nechala se pozřít Maelmordem. Stíny se stávaly temnější a světla ubývalo. Zdálo se, že jáma dýchá ztěžka. Pocit spříznění, který píseň přání mezi nimi vytvořila, se upevnil a ona zůstala bez dechu s předtuchou. Teď už je blízko.— blízko k tomu, co hledá. Ten pocit jí projel jako náhlý nával krve a ona zpívala s novou vášnivostí. Kouzlo písně přání se vznášelo šerem a Maelmord se v odpověď zachvěl.

Potom se stěna džungle rozestoupila a ona zůstala stát na velké stinné mýtině těsně obklopené stromy, keři a popínavými rostlinami. Uprostřed mýtiny stála věž, stará a polorozpadlá, ztracená v šeru. Kamenné stěny se zdvihaly ke střeše lesa, vytvářely několik spirálovitých věžiček a zubatých parapetů, na pohled stejně obnažených a holých jako sluncem vybělené kosti. Po věži nikde nerostlo listoví z džungle. Jako by dotknout se jí znamenalo smrt, džungle ji prostě obešla.

Brin se zastavila, nápěv písně přání ztišila až do šepotu očekávání, a dívala se na věž.

Tady! Srdce zla je tady! Ildatch!

Přitáhla si blíž vrstvy kouzla, které ji zahalovalo, a vydala se Ildatch v ústrety.

Kapitola 43

U tmavého vchodu do věže byly dokořán otevřené dřevěné dveře, popraskané věkem, prověšené na poškozených a zrezavělých pantech, jak je nikdo dlouho nepoužíval. Dívka zahalená do melodie své písně jimi prošla. Za nimi bylo temné šero, ale přesto dost světla na to, aby viděla; kalná a mlhavá záře, která sem pronikala ve slabých paprscích prasklinami a škvírami v rozpadajících se věžních stěnách. Prach pokrýval kamennou podlahu jako koberec v jemném nánosu, který se v obláčcích zdvihal, jak tudy dívka procházela. Bylo tam chladno; horko a zápach džungle nějak zůstaly venku.

Brin zpomalila. Chodba před ní ubíhala do stínu. Rychle se obrátila, varovný signál odkudsi z hloubky v ní ji přiměl, aby se bedlivě ohlédla dozadu do džungle, která obehnala tuto věž jako stěna.

Šla dál. Síla kouzla jí projela v záblesku náhlého tepla a měla pocit, že se vznáší. Šla dál chodbou, jejími zákruty a ohyby, sotva si uvědomovala prach, jak stoupá jako pára pod jejíma nohama. Chvilku uvažovala o tom, jak je možné, že v chodbě, kterou prochází, nejsou kromě jejích stop žádné jiné, i když tudy docela určitě procházely i sžíravé přízraky. Ale hned se ta myšlenka rozplynula.

Před ní se zdvihaly schody a ona se po nich vydala vzhůru — byl to pomalý, nekonečný výstup do středu věže. Zdálo se, že na ni někdo volá šeptem — hlasy, které neměly ani původce ani identitu, ale byly zrozeny ze vzduchu, který dýchala. Všude kolem ní se ozývaly výkřiky šeptem. Stíny a polosvětlo se smísily. Zdálo se, jako by se vpíjela do kamene samotné věže, jako duch procházela jejími komnatami, jako by se rozestřela tak, aby s nimi splynula jako s Maelmordem. Cítila, jak se to děje, kousek po kousku, příjemné vpíjení jejího těla. Kouzlo písně to zapříčinilo. Pořád se natahovala ke zlu, které tu bylo ukryté, vloudilo se do ní, jako by s ním skutečně splynula...

Potom schody skončily a ona stála na prahu jeskyňovité rotundy s kopulí, byla šedá, přízračná a pustá. Skoro sám od sebe přešel nápěv písně přání do šepotu a hlasy ve vzduchu kolem utichly.

Vešla do místnosti, sotva si uvědomovala pohyb vlastního těla, pořád jako by se vznášela. Stíny od ní odstoupily a její oči se přizpůsobily světlu. Komnata nebyla prázdná, jak si zpočátku myslela. Skoro ztracený v šeru tam byl stupínek a na něm oltář. Postoupila o krok dopředu. Na oltáři něco bylo, něco velikého, téměř čtvercového a zahaleného ve tmě, skoro se zdálo, že temnota vychází přímo odtud. Postoupila ještě o další krok dopředu. Zaplavilo ji prudké vzrušení.

To je Ildatch!

Poznala to hned, dokonce ještě než si byla úplně jistá, co vidí. Je to Ildatch, srdce zla. Moc písně přání ji naplnila a projela jejím tělem s obrovskou silou.

Přešla místnost za běsnění myšlenek, které se v ní kroutily jako svinutí hadi. Nápěv písně přání se změnil v jedovaté syčení. Zdálo se, jako by se ta místnost od ní odtahovala, stěny neustále ustupovaly do stínu, až ze světa nezbylo nic než ta kniha. Vyšla po schodech na stupínek a kráčela na místo, kde na oltáři ležela zavřená. Byla stará a otrhaná, její matné měděné kování se zbarvilo do zelenavé černi a kožené desky byly popraskané a ušpiněné — byla to obrovská tlustá kniha, vypadala, jako by viděla všechno ze všech lidských věků.

Chvíli nad ní stála, shlížela na ni v očekávání, prosycoval ji pocit uspokojení, že má tu knihu konečně na dosah ruky.

Potom napřáhla ruce a položila je na ni.

— Temné dítě —

Zašeptal jemně hlas v její mysli a prsty jí ztuhly na matném kování.

— Temné dítě —

Píseň přání se proměnila v šepot a potom utichla úplně. Hrdlo se jí sevřelo a nemohla zpívat, skoro ještě před tím, než si uvědomila, co udělala. Stála tiše před oltářem, rukama pořád pevně svírala knihu. Ozvěny hlasu se jí pořád vznášely v mysli, úponky, které se natahovaly a obtáčely ji, aby se nemohla pohybovat.

— Čekala jsem na tebe, temné dítě. Čekám od té chvíle, co jsi začala existovat, novorozeně z dělohy své matky, dítě s elfím kouzlem. Vždycky jsme byly spojeny, ty a já, pouty silnějšími než pokrevní, silnějšími než tělesná. Mnohokrát jsme se v duchu dotkly jedna druhé, a i když jsem tě nikdy neznala ani nevěděla, kudy vede tvoje cesta, vždycky jsem věděla, že jednou přijdeš —

Hlas zněl monotónně, nepatřil ani muži ani ženě, byl tak něco mezi tím, oproštěn od všech emocí a pocitů, takže ten šepot byl prázdný, postrádal život. Brin tomu hlasu naslouchala a chlad jí prostoupil až do morku kostí. Hluboko uvnitř se její já, ochráněné a ukryté, v hrůze stáhlo.

— Temné dítě —

Rychle přejela očima stíny v komnatě. Kde je ten, kdo na ni mluví? Co je to za věc, která ji takhle drží? V hrůze sklopila oči na letitou knihu, kterou držela. Prsty měla bílé, jak urputně je k ní tiskla, a kožená vazba začala pálit.

— Já, temné dítě, jsem jako ty. Mám život. Bylo tomu tak vždycky. Vždycky byli tací, kteří mi dali život. Vždycky byli tací, kteří se mi oddali —

Brin otevřela ústa, ale neozval se žádný zvuk. Pocit pálení se rozšířil z rukou do paží a začal stoupat.

— Znáš mě. Jsem Ildatch, kniha černé magie, zrozená ve věku kouzel. Jsem starší než elfové — stejně stará jako král Stříbrné řeky, letitá jako Slovo. Ti, kdo mě stvořili, ti, kdo mi dali tvar, už dávno opustili tuto zemi s příchodem říše kouzel a světa člověka. Kdysi jsem byla jenom součástí Slova, skrytého pohledům a vyřčeného jen ve tmě. Byla jsem jenom seskupení tajemství. Potom to seskupení dostalo tvar, bylo napsáno a studováno těmi, kdo poznají moji moc. Vždycky byli tací, kdo znali moji moc. Jsem tu pro ně už celé věky a vydávám svá tajemství těm, kdo je chtějí poznat. Vytvořila jsem bytosti magie a dala jim sílu. Ale nikdy tu nebyl nikdo jako ty —

Slova měla ozvěnu v šepotech prodchnutých nadějí a slibem. Ale venkovanka cítila, že víří její myslí jako odfouknuté listy. Pálení ji teď celou prostupovalo, štípalo jako prudké vedro z pece, když jsou otevřená dvířka.

— Bylo jich před tebou hodně. Z Druidů vzešli Černý mág a Lebkonoši. Našli ve mně tajemství, po nichž pátrali, a stali se tím, čím chtěli. Ale ta moc jsem byla já. Z lidí z vyděděných ras vzešli sžíravé přízraky, sémě už zaseté. A zase ta moc jsem byla já. Ta moc jsem vždycky já. Pokaždé existuje rozhodující vize o tom, co se musí stát se světem a jeho stvořeními. Pokaždé dostává tvar v myslích těch, kdo budou používat sílu uzamčenou na mých stránkách. Pokaždé se ukáže jako neodpovídající a tvůrce zklame. Temné dítě, podívej se zběžně na to, co ti mohu nabídnout —

Jako o vlastní vůli Brininy ruce otevřely opatrně knihu Ildatch a její pergamenové stránky se začaly obracet. Slova šeptaná z textu psaného cizím písmem a jazykem starším než člověk sám přecházela z písma do hlasu, jemného a tajnůstkářského. Mysl venkovanky se jim otevřela a hned text pochopila. Tajemství síly se před ní postupně odhalovala, temná a strašná.

Potom odhalení odešla stejně rychle, jak přišla, zůstávala jen ve škádlivých vzpomínkách. Stránky knihy sklouzly zpátky a kniha se zavřela. Ruce měla pořád na knize a začaly se jí třást.

— Jen šepot z toho, co jsem, jsem ti ukázala. Moc, temné dítě. Moc, která převýší to, co ovládl Druid Brona a jeho stoupenci. Moc, která učiní sžíravé přízraky bezvýznamné pro toho, kdo ke mně teď přijde. Vnímej tu sílu, která tebou prostupuje. Cítíš její dotek —

Pálení ji celou zaplavovalo. Cítila, že se celá roztahuje a roste pod jeho účinkem.

— Tisíc let jsem využívána k tomu, abych určovala tvůj osud a osud tvých blízkých. Tisíc let nepřátelé tvé rodiny používali moji moc a hledali způsob, jak zničit to, co vy ochraňujete. Všechno, co tě přivedlo na toto místo a do tohoto času, bylo kvůli mně. Já jsem tvůrce toho, co jsi; já dávám tvar tvému životu. Všechno, co se děje, má svůj důvod, temné dítě, a ten důvod je tady uvnitř. Cítíš, jaký je to důvod? Podívej se dovnitř —

Varovný šepot na ni najednou zavolal a zdálo se, že si vzpomněla na vysokou postavu v černém oděvu s šedavými vlasy a pronikavýma očima, jak jí říká o tom, co ji oklame a podvede. Chvilku bojovala s pamětí, ale nevybavilo se jí žádné jméno a vize byla přehlušena pálením, které ji prostupovalo, a vznášející se ozvěnou slov Ildatch.

— Copak se nevidíš? Nevidíš, kdo jsi? Podívej se dovnitř —

Hlas byl chladný, monotónní a bez citu, ale přece v něm byla naléhavost, která ji vytrhla z jejích myšlenek. Vize se rozmazala a měla pocit, že vidí bez té věci, že prošla kouzlem písně přání.

— Jsme jako jeden, temné dítě, přesně jak sis přála. Nikdy nebylo třeba elfího kouzla, protože ty jsi tím, čím jsi, a vždycky jsi taková byla. Proto jsme spojeny. Jsou to svazky zrozené v kouzlech, která nás činí takovými, jací jsme, protože nejsme nic víc než kouzla, jimž jsme přístavem — ty ve svém těle z masa a kostí, já ve svém pergamenu a inkoustu. Jsme spojeny životem a to, co se stalo dřív, nás dovedlo až k současnosti. Právě na tohle jsem čekala celé ty roky —

Lži! To slovo blesklo Brininou myslí a zmizelo. Její myšlenky zmateně vířily a rozum měla oslabený. Rukama ještě pořád svírala Ildatch, jako kdyby obsahovala celý její život, a Brin připadalo, že slova vyřčená jejím hlasem bez těla jsou podivně přesvědčivá. Mezi nimi skutečně jsou pouta, která je svazují, je mezi nimi spojení. Brin je jako Ildatch, je její součástí, spřízněná s ní.

V mysli zavolala jméno Druida, snažila se nalézt paměť, kterou ztratila. Pálení zběsile nabývalo na síle, aby ji odehnala, a ten hlas znovu promluvil.

— Všechny ty roky jsem čekala na tebe, temné dítě. Občas jsi ke mně přišla a teď ti náležím. Podívej, co je třeba se mnou udělat. Zašeptej mi to —

Slova se spojila v její mysli, temná proti rudému oparu její vize. Chtěla zakřičet, ale zvuk se jí vzpříčil v hrdle.

— Zašeptej, co je třeba se mnou udělat —

Ne! Ne!

— Zašeptej, co je třeba se mnou udělat —

Slzy jí vstoupily do očí a pomalu jí začaly stékat po tvářích.

Musím tě použít, zašeptala.

Rone rozzlobeně odcházel od Croaghu, otočil se a znovu se vydal nazpátek. Oběma rukama svíral ebenovou čepel svého meče, až měl bílé klouby.

„To už stačilo — Kimber, přikaž tomu kocourovi, ať mi jde z cesty!“ nařídil, šel k ní a zpomalil, když Šepot zdvihl svoji velikou hlavu a podíval se mu do obličeje.

Dívka ale znovu zavrtěla hlavou. „To nemůžu, Rone. V tomhle používá vlastní úsudek.“

„Jeho vlastní úsudek mě ani trochu nezajímá!“ vybuchl Rone. „Je to jenom zvíře a nemůže se takhle rozhodovat! Projdu kolem něho, ať se mu to líbí nebo ne! Nenechám Brin v té jámě samotnou!“

Pozvedl meč a vyrazil na Šepota, ale v tu chvíli se hora zatřásla; ten pohyb vycházel z temné džungle Maelmordu. Otřes byl tak silný, že se horal i dívka zapotáceli, hodně je to překvapilo. Celí otřesení znovu našli svoji rovnováhu a spěchali ke kraji útesů.

„Co se tam dole stalo?“ zašeptal ustaraně Rone. „Co se to stalo, Kimber?“

„Já bych řek, že to jsou asi poutníci,“ ozval se za ním Cogline. „Možná je vyvolalo temné kouzlo, aby se postavili proti dívce.“

„Dědečku!“ tentokrát se Kimber zlobila.

Rone se vztekle otočil. „Ty dědku, jestli se Brin stalo cokoli jen proto, že mě tady drží

ten kocour...“

Potom najednou zmlkl. Na schodišti Croagh se objevila řada stínů, nachýlených a zahalených v pohasínajícím světle pozdního odpoledne. Šly jeden za druhým, sestupovaly ze mdlých stěn Šeré stopy a šly dolů k římse, kde čekal Rone a jeho společníci.

,,Sžíravé přízraky!“ vydechl horal.

Šepot se už otočil, přikrčil se, jako by se připravoval na obranu. Cogline se najednou nadechl a jeho dech se ostře ozval do ticha.

Rone se beze slova díval nahoru, jak se řada tmavých postav prodlužuje a postupuje dopředu. Bylo jich příliš mnoho.

„Postav se za mě, Kimber,“ řekl jí tiše.

Potom zvihl meč.

Musím tě použít... použít... použít.

Ta slova se Brin v mysli opakovala pořád dokola, stoupala v litanii přesvědčení, které hrozilo tím, že zaplaví celý rozum. Přesto ale maličké zdání logiky zůstalo, křičelo na ni skrze slova monotónního nápěvu.

Je to temné kouzlo, venkovanko! Je to zlo, které jsi přišla sem, na tohle místo zničit!

Ale dotek té knihy na kůži jejích rukou a pálení, které jí vysílala do celého těla, ji natolik svazovaly, že už ji nic jiného nemohlo ovlivnit. Znovu k ní dolehl ten hlas a celou ji obalil.

— Co jiného jsem než shromážděné lekce moudrosti sebrané za celé věky určené k použití smrtelnými stvořeními? Nejsem dobro ani zlo, jsem prostě jenom věc. Učení zaznamenané a svázané — jsem pro každého, kdo hledá vědění. Beru si, co mi dávají ze životů ti, kdo pracují s mými kouzly, a já jsem jejich pouhým odrazem. Mysli, temné dítě. Kdo byli ti, co mě použijí? Jaké důvody je k tomu vedly? Ty nejsi jako oni —

Brin se opřela o oltář, knihu sevřenou v rukou. Neposlouchej! Neposlouchej!

— Tisíc let a ještě déle mě vlastnili tvoji nepřátelé. Teď jsi na jejich místě ty. Máš možnost použít mě tak, jak to nikdo nikdy nezkusil. Držíš moc, která je moje. Držíš tajemství, která mnozí používali špatně. Přemýšlej, co bys s takovou silou mohla udělat, temné dítě. Celý život a smrt je možné předělat s tím, co jsem. Píseň přání spojená s psaným slovem, kouzlo s kouzlem — jak krásné by to bylo. Pocítíš, jak krásné by to bylo. Stačí, když to zkusíš —

Ale nebylo třeba to zkoušet. Už to cítila předtím v kouzlu písně přání. Moc! Byla jí smetena a libovala si v její sladkosti. Když ji obklopila, zdvihla se vysoko nad celý svět a nad všechna stvoření v něm a mohla je shromáždit nebo rozptýlit podle své libosti. Co ještě víc tedy může dělat — cítí to — když má tu sílu i v téhle knize?

— To všechno by mohlo být tvoje. Všechno. Buď, čím chceš, a udělej svět takový, jaký bys ho chtěla mít. Mohla bys toho tolik udělat a bylo by to tak, jak by mělo být s tebou — ne jako s těmi, kdo přišli dříve. Ty máš sílu, která jim chyběla. Jsi zrozena z elfího kouzla. Použij mě, temné dítě. Najdi hranice svého vlastního kouzla a mého. Spoj se se mnou. Na to jsem právě čekala a ty jsi proto přišla. To je to, co nám vždycky bylo určeno. Vždycky —

Brin pomalu vrtěla hlavou ze strany na stranu. Přišla jsem tohle zničit, přišla jsem tomu učinit přítrž... Zdálo se, že uvnitř se všechno trhá, tříští jako sklo, co spadne na kámen. Nápory oslepujícího horka ji propalovaly a měla pocit, jako by byla něčím mimo své tělo a to něco se ji snažilo držet.

— Vskutku ti mám co nabídnout. Mám vnitřní zrak, který pronikne vším, o čem kdy smrtelníci snili. Můžu ti udělat, cokoli si budeš přát. Celý život můžu předělat na takový, jaký by měl být z tvého pohledu. Znič mě a všechno, co mám, bude zbytečně ztraceno. Znič mě a nic z toho, co by se mohlo předat, se nikdy dál nedostane. Nech si, co je dobré, temné dítě, a přivlastni si to —

Allanone, Allanone...

Ale hlas přerušil její bezhlasý výkřik.

— Podívej, temné dítě. To, co bys skutečně zničila, je za tebou. Hned se otoč a podívej

se. Otoč se a dívej se —

Prudce se otočila. Skupina poutníků v pláštích proklouzla ze stínů jako duchové. Byli vysocí, černí a odporní. Trousili se do rotundy; zaváhali, když uviděli Brin, jak drží v rukou knihu černé magie. Hlas Ildatch znovu zašeptal.

— Píseň přání, temné dítě. Použij to kouzlo. Znič je. Znič je —

Jednala téměř bez rozmyšlení. Přitiskla k sobě Ildatch na obranu a zavolala moc svého kouzla. Přišla hned, uvolnila se v ní jako voda při povodni. Vykřikla a píseň přání otřásla temným tichem věže. Pronikla přítmím rotundy, byla skoro hmatatelná. Zachytila poutníky výbuchem zvuku a ti prostě přestali existovat. Nezbyl po nich ani popel.

Brin zavrávorala k oltáři a v jejím těle se kouzlo písně přání smísilo s kouzlem knihy.

— Vnímej ten pocit, temné dítě. Vnímej tu moc, která je tvoje. Naplňuje tě a já jsem její součást. Jak snadno před tebou musí padnout tvoji nepřátelé, když tu sílu povoláš. Můžeš si snad ještě klást otázku, co se musí stát? Už nepřemýšlej o ničem jiném, co by se kdy mohlo stát. Už nás nepovažuj za dva. Vezmi mě a použij mě. Znič přízraky a temná stvoření, které by mohly stát proti tobě. Vezmi si mě. Dej mi život —

Pořád ale ta její část hluboko uvnitř bojovala, aby odolala tomu hlasu, ale její tělo už nebylo její. Teď náleželo tomu kouzlu a ona byla uvězněná v jeho skořepině. Vztyčila se sama ze sebe, nová bytost, a ten malý kousek uvnitř, který pořád viděl pravdu, zůstal vzadu. Rozšiřovala se, až se zdálo, že zaplňuje celou komoru. Je tu pro ni tak málo místa! Musí mít prostor, který je venku!

Dlouhé, mučivé sténání se vydralo z jejích rtů a natáhla paže kupředu, knihu Ildatch držela vysoko.

— Použij mě. Použij mě — Uvnitř ní se začala tvořit síla.

Kapitola 44

Schody Croaghu ubíhaly pod Jairovýma nohama, jak spěchal za Garetem Jaxem a Slanterem, a připadalo mu, že každý další schod je dozajista jeho posledním. Svaly měl celé rozbolavělé a bolest ze zranění jej zachvacovala a ubírala mu už tak ubývající síly. Lapal po dechu, plíce ho bolely a opálený obličej měl zbrocený potem.

Ale pořád se mu nějak dařilo držet krok. Ani na okamžik ho nenapadlo nic jiného, než pokračovat dál.

Jak běžel, upíral oči nahoru na Croagh a soustředil se na schodiště a zábradlí, pořád dál postupoval po drsných kamenech. Uvědomoval si útesy a stěny pevnosti pod sebou, teď vzdálené a ztrácející se v dálce, a také Šerou stopu a Krkavčí štíty. Uvědomoval si rovněž údolí kolem sebe, zahalené mlhou a zalité polosvětlem soumraku, který se valem blížil. Kratičké obrazy se mu míhaly na okraji zorného úhlu a rychle na ně zapomínal, protože nic z toho teď nebylo důležité. Nic nebylo důležité než výstup a to, co čekalo na jeho konci.

Nebeská studna.

A Brin. Znovu ji najde ve vodě studny. Přijde na to, co se s ní stalo, a dozví se, co má udělat, aby jí pomohl. Král Stříbrné řeky mu slíbil, že najde způsob, jak dostane Brin zase zpátky.

Boty mu najednou ujely, jak stoupl na rozdrcené kamení, a upadl, odřel si přitom ruce, jak si chránil obličej. Rychle se zase zvedl a spěchal dál, nedbal na bolest.

Před ním ti dva běželi bez většího úsilí — Garet Jax a Slanter, poslední z jejich malé společnosti, která se vydala na sever z Posledního přístavu. Venkovana zalila hořkost a zloba. Záblesky světla mu tančily před očima a chvílemi lapal po dechu, cítil se vyčerpaný. Ale už jsou skoro u konce své cesty.

Kamenná spirála Croaghu se náhle stočila vpravo a stěna vrcholu, k níž vylézali, se tyčila těsně před nimi, zubatá a chladná proti šednoucí obloze. Vepředu schody stoupaly do tmavého chřtánu jeskyně, který vedl do samotného srdce hory. Zbývaly necelé dva tucty schodů.

Garet Jax jim dal znamení, aby počkali, potom neslyšně vyšel posledních pár schodů na vrchol Croaghu a vystoupil na římsu. Chvíli tam stál, jeho černá postava se rýsovala proti odpoledním nebi, hubená a neskutečná. Je jako něco nelidského, napadlo najednou Jaira, jako by nebyl opravdový.

Pán zbraní se otočil, upřel na něj své šedé oči. Jednou rukou pokynul.

„Pospěš si, chlapče,“ mumlal Slanter.

Škrábali se dál do zbývajících schodů Croaghu a postavili se vedle Gareta Jaxe. Před nimi se vynořila jeskyně, obrovská a na mnoha místech rozpukaná, takže do ní proudilo světlo zvenčí v kalných, mlžných paprscích. Všude kolem byly stíny a v jejich černotě se nic nepohnulo.

„Odtud nic nevidím,“ brblal Slanter. Vykročil dopředu, ale Garet Jax ho okamžitě strhl zpátky.

„Počkej, skřete,“ řekl mu. „Něco tam je... a čeká to...“

Jeho hlas utichl a kolem se rozhostilo ticho. Hluboké a skličující. Dokonce i vítr, který míchal mlhou v údolí, se jakoby najednou utišil. Jair zadržel dech. Skutečně tam něco je — a čeká to. Cítil jeho přítomnost.

„Garete...,“ začal tiše.

„Ššš.“

Potom se od skal u vchodu do jeskyně oddělil stín a Jair ztuhl až do morku kostí. Tiše se ten stín proplížil šerem. Nikdo z nich nic takového nikdy ještě neviděl. Nebyl to ani skřet

ani přízrak, ale něco jiného — mohutně stavěné stvoření, s postavou skoro člověčí, s hustou zástěrkou na bedrech a velkými zahnutými drápy na prstech, na rukou i na nohou. Upíralo to na ně svoje kruté žluté oči a doširoka otevřelo rypák svého zjizveného zvířecího obličeje a odhalilo spoustu zahnutých zubů.

Ta obluda přišla blíž do světla a zůstala stát. Nebyla černá jako přízraky. Měla rudou barvu.

„Co to je?“ zašeptal Jair a snažil se v sobě potlačit pocit odporu.

Jachyra náhle zařval — bylo to zavytí, které prořízlo ticho jako odporný smích.

„Venkovane, to je z toho snu!“ vykřikl Garet Jax s podivným divokým výrazem v obličeji. Pomalu skláněl svoji čepel, až se dotkla římsy skály. Potom se otočil k Jairovi. „Cesta tu končí,“ zašeptal.

Jair zmateně zavrtěl hlavou. „Garete, co...?“

„Sen! Vize, o které jsem ti říkal tu noc za deště, kdy jsme spolu poprvé mluvili o králi Stříbrné řeky! Sen, který mě s tebou odvedl na východ, venkovane — to je on!“

„Ale ten sen ti ukázal věc ohně...,“ zajíkal se Jair.

„Oheň, ano — tak to vypadalo!“ přerušil ho Garet Jax. Pomalu vydechl. „Doposud jsem si myslel, že jsem se možná mýlil v tom, co jsem viděl — nějak, nevím jak. Ale ve snu, když jsem stál před ohněm a ten hlas mi řekl, co musím udělat, a umlkl, ten oheň vykřikl, jako by byl živý. Ten výkřik byl skoro jako smích — výkřik, který ze sebe vyloudila tahle obluda.“

Jeho šedé oči zahořely. „Venkovane, tohle je ta bitva, kterou mi slíbil!“

Před nimi se Jachyra přikrčil a pohyboval se po straně jeskyní. Garet Jax okamžitě tasil meč.

„Ty s tou stvůrou chceš bojovat?“ zeptal se Slanter nedůvěřivě.

Ani se na něj nepodíval. „Jdi pryč!“

„Jestli někdy někdo měl špatný nápad, tak je to zrovna tenhle!“ Slanter vypadal vyděšeně. „Nic o té obludě nevíš. Jestli je jedovatá jako ta, co zaútočila na hraničáře...“

„Já nejsem hraničář, skřete.“ Garet Jax se soustředěně díval, jak se Jachyra blíží. „Já jsem Pán zbraní. A nikdy jsem v boji neprohrál.“

Chladnýma očima po nich krátce šlehl a potom je znovu upřel na Jachyru. Jair se chtěl vrhnout proti němu, ale Slanter ho pevně popadl za rameno a zase ho stáhl zpátky. „Nedělej to,“ osopil se na něho. „Chce tuhle bitvu — tak ať ji má! Nikdy neprohrál! Akorát tak přišel o rozum!“

Garet Jax šel po straně přes římsu k místu, kde se Jachyra zastavil. „Odveď venkovana do jeskyně a najdi studnu, skřete. Udělej to, až se ta obluda na mě vrhne. Udělej to, proč jsme sem přišli. Pamatuj na slib.“

Jair byl jako šílený. Helt, Foraker, Edain Elessedil — ti všichni se obětovali, aby se on dostal k Nebeské studni. A teď ještě Garet Jax?!

Ale už bylo příliš pozdě. Jachyra znovu zařval a vrhl se na Gareta Jaxe, ten pohyb byl rozmazaný, skoro jako by nad římsou skály proletěla střela. Skočil proti Pánu zbraní a trhal svými drápy. Ale ze strany se vynořila černá postava, jako by nebyla nic víc než stín, který připomínala. Čepel meče zabořila do útočníka — jednou, dvakrát — tak rychle, že se to skoro nedalo ani okem sledovat. Jachyra zaúpěl, otočil se a vrhl se do nového útoku.

Garet Jax se prudce obrátil, jeho hubený obličej byl napjatý, šedé oči jasné rozrušením. „Jdi, Jaire Ohmsforde!“ křičel. „Až se na mě znovu vrhne, jdi!“

Zlost a zklamání škubaly s Jairem, když ho Slanter táhl pryč. Nepůjde!

„Chlapče, nebudu se s tebou dohadovat!“ zařval Slanter vztekle.

Jachyra znovu zaútočil a Garet Jax se znovu vyhnul jeho výpadu, švihnul svým štíhlým mečem. Tentokrát byl ale o zlomek vteřiny pomalejší. Jachyrovy drápy se mu zabořily do rukávu tuniky a do svalů pod ním. Jair vykřikl a vyškubl se Slanterovi.

Slanter ho popadl a udeřil. Dostal ránu přímo do brady. Na chvilku uviděl oslepující světlo a potom všechno zmizelo.

Poslední, co si pamatoval, bylo, že padá.

Když se zase probral, klečel Slanter vedle něho. Skřet ho posadil a prudce s ním třásl.

„Vstávej, chlapče! Postav se na nohy!“

Slova byla tvrdá a naplnila ho zlostí, a tak se Jair rychle vyškrábal. Teď byli hluboko v jeskyni. Slanter ho sem musel donést. Pronikalo sem jen málo světla z trhliny ve stropě jeskyně.

Skřet s ním škubnul. „Co sis myslel, že tam budeš dělat?“

Jair byl ještě celý omámený. „Nemohl jsem ho nechat...“

„Nech toho už laskavě, ano?“ skočil mu do řeči. „Ničemu nerozumíš — víš to? Vážně, nerozumíš vůbec ničemu! Co si myslíš, že tu děláme? Že si snad na něco hrajeme?“ Slanter byl celý zsinalý. „Už dávno padla volba mezi životem a smrtí, chlapče! To nemůžeš změnit. Na to nemáš právo! Všichni ostatní — všichni do jednoho — zemřeli, protože to tak muselo být! A proč si myslíš, že tomu tak bylo?“

Venkovan zavrtěl hlavou. „Já...“

„Kvůli tobě! Zemřeli proto, že- věřili tomu, proč jsi sem přišel — všichni do jednoho! Dokonce i já bych...“ Zarazil se a zhluboka se nadechl. „Byl by to od tebe skutečně hrdinský čin, kdyby ses vrhl zpátky a nechal se zabít, to tedy ano! To by skutečně mělo hodně hluboký smysl!“

Otočil Jaira a postrčil ho dopředu do jeskyně. „Dost času už jsem promarnil, abych tě naučil to, co už jsi měl vědět — času, který nemáme! Jediný, kdo ti zbyl, jsem já a já ti moc nepomůžu, jestli nás najdou poutníci. Ti ostatní — to byli skuteční ochránci. Dávali pozor na mě stejně jako na tebe!“

Venkovan zpomalil a napůl se otočil. „Co se stalo s Garetem, Slantere?“

Ten ponuře zavrtěl hlavou. „Bojuje svoji slíbenou bitvu — jak si přál.“ Znovu Jaira postrčil a pobídl ho. „Najdi tu svoji studnu, chlapče, honem. Najdi ji a udělej to, pro co jsi sem přišel. Dělej, aby celé to šílenství vůbec k něčemu bylo!“

Jair běžel s ním a už nic neříkal, v obličeji zrudl hanbou. Pochopil skřetovu zlobu. Jednal bez rozmyšlení — aniž by vzal v úvahu, čeho se ti ostatní kvůli němu vzdali. Myslel to možná dobře, ale jeho úsudek byl špatný.

Vepředu se rozestupovaly stíny v oparu šedavého slunečního svitu, který sem pronikal velkou puklinou ve skále. Na podlaze jeskyně v polosvětle bublala smrdutá černá voda ze skály do široké jímky, protékala sem jakousi neuvěřitelnou cestou tisíce stop skrze kámen z hlubin země. Sbíhala se a čeřila, prýštila škvírou na jednom konci jímky do vymletého kanálu, potom se přelévala přes otvor v horské stěně a přepadávala do kaňonů dole, kde započala svoji dlouhou pouť na západ, aby se vlila do Stříbrné řeky.

Skřet a venkovan opatrně zpomalili, rozhlíželi se šerem a mlžným oparem do hlubokých výklenků a rohů temných koutů jeskyně. Nic se nehýbalo. Jenom tok černé vody naznačoval přítomnost života, příšerný příval jedu, který se pařil a kolotal, jako by se zdvihal ze zřídla. Všechno kolem pokrýval zápach Maelmordu jako rubáš.

Jair se znovu vydal dopředu, oči upíral na jímku — byla to Nebeská studna. To jméno mu připadalo zvrácené, když se díval na tu odpornou vodu. Už žádná Stříbrná řeka, pomyslel si bezútěšně a ptal se sám sebe, jak by ji mohlo kouzlo toho starého muže proměnit zase zpátky v to, čím byla dřív. Pomalu sáhl pod tuniku a prsty stiskl malý váček se stříbrným prachem, který nesl s sebou celou tu dlouhou cestu na východ. Uvolnil provázky a nahlédl dovnitř. Byl tam prach, který vypadal jako obyčejný písek.

A co když to je jenom písek...?

„Neztrácej čas!“ pobízel ho Slanter.

Jair postoupil ke kraji jímky, vnímal bláto, které dusilo černou vodu studny, a výpary, jež z ní stoupaly. To přece nemůže být jenom písek! Polkl, aby se toho strachu zbavil, vzpomněl si na Brin...

„Hoď to tam!“ křičel rozzlobeně Slanter.

Jair trhnul rukou a z váčku se mu vysypal stříbrný prach, rozprostřel se doširoka po hladině té odporné studny. Malá zrnka vyplouvala z temnoty svých obalů a ve světle jeskyně se najednou zdálo, že jiskří a třpytí se. Dotkla se vody a oživla. Z temné studny vytryskl jasný stříbrný oheň. Jair a Slanter ucouvli, stínili si oči rukama, oslepeni tou září.

„Kouzlo!“ vykřikl Jair.

Voda v Nebeské studni syčela a bublala a potom explodovala do výšky a dopadala zpátky na celou výšku i šířku jeskyně, i na ty dva, kteří se krčili u stěny. Potom se zdálo, jako by z toho gejzíru vody oživl proud čistého vzduchu. Skřet a venkovan upřeně na to všechno hleděli v posvátné hrůze a nemohli tomu uvěřit. Před jejich očima se voda Nebeské studny vyčistila. Zápach a černá otrávená barva zmizely. Stříbrná řeka byla zase čistá.

Jair rychle sundal z krku stříbrný řetízek s křišťálem vidění. Teď už neváhal. Znovu se přiblížil k jímce a vystoupil na malý výchoz skály nad ní. Znovu v duchu uslyšel slova krále Stříbrné řeky, jak mu říká, co všechno musí udělat, chce-li zachránit Brin.

Sevřel pevně křišťál v ruce a podíval se do vody v jímce. Všechna únava a bolest jako by z něj v okamžení spadly.

Vhodil křišťál a řetízek do hlubin jímky. Potom se objevil oslepující záblesk světla — ještě jasnějšího, než když vhodil do vody stříbrný prach — a celá jeskyně jako by explodovala v bílém ohni. Jair v úleku klesl na kolena, slyšel drsný Slanterův křik za sebou a na chvíli si myslel, že něco je moc špatně. Ale potom to světlo zmizelo na hladině jímky a voda byla hladká a jasná jako sklo.

Odpověď — ukaž mi odpověď!

Na zrcadlovém povrchu se rozprostřel obraz, nejprve se chvěl a potom se napjal. Objevila se místnost ve věži, jeskyňovitá a naplněná šedavým světlem; panovala tam téměř hmatatelná tíseň. Jair se odtáhl od toho, co cítil. Když se díval, ta místnost se rozšířila a vtáhla ho do sebe.

A potom se objevila tvář jeho sestry...

Brin Ohmsfordová cítila, že se na ni dívají něčí oči, které vidí, čím byla a čím se stala. I když byla obalena vrstvami kouzla, jak v ní narůstala síla Ildatch, cítila ty oči a pozdvihla zrak.

Jdi ode mě! zavyla. Jsem temné dítě!

Ale ta maličká částečka v ní, kterou to kouzlo nezměnilo, ty oči znala a hledala jejich pomoc. Uvězněné myšlenky se vytrhly z pout její mysli a rozběhly se jako ovce před vlky, křičící a hledající úkryt. Viděla je a potom ji to odhalení naplnilo zlobou. Natáhla se po svých roztroušených myšlenkách a jednu po druhé ubíjela. Dětství, domov, rodiče, přátelé — nesourodé kousky toho, čím byla před tím, než zjistila, čím být může — zničila je všechny.

Potom se uvolnil její hlas — lkal a skučel a dokonce i letité stěny temné věže se otřásaly pod silou její palčivosti. Co to udělala? Teď v sobě cítila bolest zapříčiněnou tím, že někomu ublížila. Projel jí zběžný vnitřní pohled a zaslechla ozvěnu Divousova proroctví. Je to její smrt, kterou přišla najít do Maelmordu — a také ji našla! Ale nebyla to smrt, kterou by předpokládala. Byla to smrt jejího já zapříčiněná tím, že byla uvězněna kouzlem! Ničí sama sebe!

Ale ani v hrůze toho uvědomění nedokázala Ildatch pustit. Byla lapena do pocitu kouzelné moci, jak rostla a rozpínala se jako voda při záplavách. Před sebou držela knihu ve smrtelném sevření, slyšela její netrpělivý šepot povzbuzování a slibů. Zapomněla na svoji bolest. Oči jako by neměla. Zbyl jenom hlas. Naslouchala jeho slovům, nedokázala jim nenaslouchat, a svět se před ní začal otevírat...

U jímky Nebeské studny Jair ucouvl před obrazem své sestry. Je to skutečně Brin, koho spatřil? Hrůza ho zaplavila, když se znovu donutil podívat se na to zjevení, které mu

ukazovala vodní hladina. Je to jeho sestra, ale změněná v něco, co skoro nebylo k poznání — bylo to překroucení lidské bytosti, literou kdysi byla. Byla pro sebe sama ztracená — přesně, jak říkal král Stříbrné řeky.

A Allanon! Kde je Allanon? Kde je Rone? Nedokázali jí pomoci stejně jako on, když došel k Nebeské studni příliš pozdě?

Slzy stékaly Jairovi Ohmsfordovi po tvářích. Stalo se to, před čím ho varoval ten starý muž — všechno tohle předvídal. Venkovana prostoupilo šílené zoufalství. Zbyl jen on sám, jediný. Allanon, Brin, Rone, malá společnost z Posledního přístavu, všichni byli pryč.

„Chlapče, co to děláš?“ slyšel Slantera, jak na něj volá. „Jdi tam odtud a uvažuj...“

Jair zavřel uši i mysl proti tomu, co mu skřet dál říkal, oči znovu upřel na zjevení na vodní hladině. Viděl tam Brin, ale zdeformovanou. Je to Brin; která sešla do Maelmordu, vtáhla ji kniha Ildatch. Nějak proměněná kouzlem, které přišla zničit.

A on k ní musí jít. I když už je pozdě, musí se pokusit jí nějak pomoci.

Znovu se postavil, vzpomněl si na poslední dar od krále Stříbrné řeky. „Jen jednou bude použito kouzlo tvojí písně přání, aby se vytvořila skutečnost a ne iluze.“

Pokusil se zbavit zmatku, hrůzy, strachu a zoufalství a začal zpívat. Nápěv písně přání se vznášel klidem jeskyně, zaplavil ticho a utápěl náhlé výkřiky protestů, které se draly ze Slanterova hrdla. Bolest a únava zmizely, když volal své přání. Zářivě bílé světlo v jímce se znovu zachvělo nad vodní hladinou Nebeské studny a znovu vytryskl gejzír do výšky.

Slanter se zapotácel, oslepl a ohluchl. Když se nakonec ohlédl zase zpátky, Jair Ohmsford zmizel v tom světle.

Kapitola 45

Byla to taková chvíle, kdy se zdálo, že Jair vystoupil ze sebe sama. Stál ve světle, a přece z něj odešel. Procházel kamenem a prostorem jako nehmotný duch a celá země kolem něho divoce vířila. A z té vířící masy se před ním objevovaly rychlé obrazy. Byl tam Slanter se svým zdrsnělým žlutým obličejem a v šoku a s nevírou upřeně koukal do prázdné jímky, z níž Jair odešel. Garet Jax byl zabrán do boje na život a na smrt s tou rudou obludou, v hubeném obličeji měl výraz divokého odhodlání, tělo měl potrhané a krvácel. Skřeti stopaři pobíhali v šíleném zmatku chodbami Šeré stopy, horečně hledali vetřelce, kterým se nějakým způsobem podařilo proniknout kolem nich. Helt ležel v pevnůstce, tělo probodené mečem a kopím. Foraker a elfí princ byli ze všech stran obklíčeni...

Už ne!

Vykřikl ta slova, vyškubl je, jako by to byly zakořeněné rostliny z nápěvu jeho písně přání, a obrazy zmizely. Upadl. Rychle se vyškrábal na kluzký povrch výkřiku písně přání. Musí se dostat k Brin!

Zdola se změť z Maelmordu zdvihala směrem k němu. Viděl, jak se jeho temná masa zdvihá a zase klesá jako živá věc, a slyšel ho dýchat, byl to odporný sykot. Horské stěny se kolem něj míhaly, jak padal, a on pozoroval, jak džungle natahuje své paže, aby ho do sebe pojmula. Propadl panice. Potom se vrhl do Maelmordu; jeho doširoka otevřený chřtán se za ním zavřel, obklopil ho pach a mlha a všechno kolem zmizelo.

Jair pomalu přišel k sobě. Přes jeho zrak visela temnota jako rubáš a hlava se mu motala. Zamrkal a světlo se vrátilo. Už nepadal vírem nápěvu písně přání ani se neřítil do změti Maelmordu. Jeho cesta skončila. Kamenné stěny věže, do které chtěl dojít, ho obklopovaly, letité a rozpadající se. Stál uvnitř těch stěn, byly součástí vize, která se mu ukazovala na hladině jímky Nebeské studny.

„Brin!“ zašeptal drsně.

Postava se otočila, obkroužena stíny a šedavým polosvětlem, štíhlýma rukama pevně svírala velikou knihu vázanou v kovu.

Brin byla pokřiveninou té dřívější ženy. Její rysy byly změněny téměř k nepoznání. Veškerá dokonalá krása a ladnost té postavy ztvrdly do něčeho, co mohlo být vytesáno z kamene. Byla jenom zjevení, barva jí z těla zcela vyprchala a její drobná štíhlá postava se proměnila ve vychrtlou a ohnutou proti temnotě. Jaira zaplavila hrůza. Co se to s ní stalo?

„Brin?“ zavolal znovu, hlas mu ochaboval.

Brin byla zcela pohroužena do děsivé moci kouzla Ildatchy, jak se rychle mísilo s jejím vlastním, a stěží vnímala osamělou postavu, která stála na vzdáleném konci místnosti ve věži. Zavolal na ni — jemným, známým oslovením. Oprostila se na chvíli od vrstev kouzla, které jí zcela obestíralo rozum, jenž měla kdesi hluboko uvnitř, a paměť se jí vrátila. Jair! Bože — to je přece Jair!

Ale temné kouzlo znovu přitlačilo a zase si ji uloupilo. Moc jí projela, smyla všechno poznání toho, kdo před ní stojí, vrátila ji zase zpátky k té kreatuře, jakou ze sebe sama udělala. Pochybnosti a podezření jí projely a prázdný hlas Ildatch varovně zašeptal.

— On je zlo, temné dítě. Klam, kterému daly život přízraky. Drž si ho od těla. Znič ho —

Ne, to je Jair... nějak se sem dostal... Jair...

— Uloupí sílu, která náleží nám. Zapříčiní naši smrt —

Ne, Jair... přišel...

— Znič ho, temné dítě. Znič ho —

Zdálo se, že si nemůže pomoci, její odpor se roztříštil a její hlas se zdvihl v děsivém

kvílení. Ale Jair zahlédl v očích své sestry náhlou zášť a už byl v pohybu. Zpíval a jeho vlastní kouzlo jej chránilo jako štít, když sám ze sebe vystoupil a vyšel za obraz. I tak jí stěží unikl. Exploze zvuku, která se ozvala z Brinina hrdla, v okamžení rozmělnila obraz i stěnu za ním, byl z toho v šoku. Ten výkřik ho odhodil na kamennou podlahu jako prázdný pytel. Prach vířil v polosvětle a letitá věž se zhoupla pod silou toho útoku.

Jair se pomalu vyškrábal na kolena a schoulil se k hromadě suti. Na chvilku zapochyboval o tom, že třetí kouzlo použil rozumně. Připadalo mu to tak jasné, když uviděl poprvé Brin ve vodě Nebeské studny. Věděl, že k ní musí jít. Ale teď, když už je u ní — co má udělat? Jak předpověděl král Stříbrné řeky, je ztracena sama pro sebe. Stala se něčím nepoznatelným, proměnila se temným kouzlem Ildatch. Ale bylo to ještě něco víc, protože se změnila nejen ona sama, ale i kouzlo písně přání. Proměnila se v hrůznou sílu, zbraň, kterou může použít proti němu, aniž by ho poznala, aniž by si na něho vůbec vzpomněla. Jak jí má pomoci, když ho chce zničit?

Na rozmyšlenou měl jen malou chvíli. Postavil se znovu na nohy. Allanon by se možná dokázal postavit proti takovéhle síle. Rone by možná byl dost rychlý, aby se jí vyhnul. Malá společnost z Posledního přístavu by ji možná společným úsilím dokázala přemoci. Ale nikdo z nich už nebyl. Má-li vůbec najít nějakou pomoc, pak jedině v sobě samém.

Rychle proklouzl clonou kouře a bahna. Věděl, že má-li být Brin nějak užitečný, musí nejprve přijít na to, jak ji odpoutat od Ildatch.

Vzduch před ním se vyčistil a Brinina neskutečná postava se objevila pár yardů od něho. Hned začal zpívat, píseň přání ostře bzučela do ticha a ve svém nápěvu přinášela šeptanou prosbu. Brin, volala. Ta kniha je příliš těžká, moc váží. Pusť ji, Brin. Nech ji spadnout!

Na zlomek vteřiny Brin svěsila ruce a v pochybnostech sklonila hlavu. Ukázalo se, že iluze by mohla zapracovat, aby Ildatch pustila. Potom přes její vyzáblý obličej přejel výraz vzteku, křik její písně přání roztříštil vzduch na kousky zvuků a zničil Jairovu prosbu.

Venkovan zavrávoral. Zkusil to znovu, tentokrát s iluzí ohně, sykotem, který rozptýlil plameny po celé vazbě té stařičké knihy. Brin zaječela, byl to zvířecí křik, ale potom tu knihu k sobě přitiskla, jako by mohla udusit oheň svým tělem. Kroutila hlavou a prudce pohybovala očima. Hledala ho. Chtěla ho najít a použít to kouzlo proti němu, dívat se, jak ho zničí.

Jeho píseň přání se znovu změnila. Tentokrát vytvořil iluzi kouře, který se v oblacích vzdouval komnatou. Nechala se obalamutit jen na několik chvil. Uskočil ke stěně věže, pokoušel se k ní dostat z jiného směru. Znovu zpíval, tentokrát jí posílal šepot temnoty, hluboké a neproniknutelné. Musí být rychlejší než ona. Musí ji vyvést z rovnováhy.

Proběhl stíny věže jako duch, působil na Brin všemožnými triky, které ho napadly — horkem a zimou, temnotou a světlem, bolestí, zlobou. Dvakrát na něj slepě zaútočila svým kouzlem, spalujícím výbuchem síly, která ho shodila na zem a po níž zůstal otřesen. Zdálo se, že je zmatená, nějak nejistá — jako by se nedokázala rozhodnout, zda má nebo nemá použít celou moc, kterou vládla. Ale i tak pořád k sobě tiskla Ildatch, bez hlasu jí něco šeptala, tiskla ji, jako by to pro ni byl zdroj života. Nic z toho, co na ni Jair zkoušel, ji nepřimělo knihu pustit.

To není hra, co teď hraje, pomyslel si ponuře při vzpomínce na Slanterovu ostrou výtku.

Začal velice rychle pociťovat únavu. Byl zesláblý z toho boje, aby se dostal k Nebeské studni, zraněním, které měl, a také úsilím, jak dlouho zpíval píseň přání. Začal se cítit vyčerpaný. Neměl sílu černé magie, aby ho unesla jako Brin; měl jenom své odhodlání. Obával se, že to nestačí. Procházel sem a tam šerem a stíny, hledal způsob, jak by prolomil obranu své sestry. Dýchal namáhavě a nepravidelně. Síly ho postupně opouštěly.

V zoufalství použil píseň přání jako v Posledním přístavu před Radou Starších trpaslíků, aby vytvořil vizi Allanona. Z mlžného oparu, který se vznášel v pobořené komnatě, vytvořil obraz Druida, temný a impozantní, jednu paži měl nataženou dopředu. Pusť knihu Ildatch, Brin Ohmsfordová! nabádal ji hluboký hlas. Nech ji upadnout!

Venkovanka se zapotácela před oltářem, na obličeji se jí objevil výraz poznání. Její rty se pohybovaly, něco rychle šeptaly Ildatch — jako by to mělo být nějaké varování. Potom ten výraz poznání z její tváře zmizel. Zdvihla knihu vysoko nad hlavu a její píseň se proměnila ve vzteklé kvílení. Obraz Allanona se roztříštil.

Jair se znovu vytratil, zahalený v šepotu neviditelnosti. Začal si zoufat. Copak Brin už nic nepomůže? Už ji nic nepřivede zpátky? Co má udělat? Jako šílený se pokoušel vybavit si slova starého muže: Vhoď potom křišťál vidění a ukáže se ti odpověď. Ale jakou odpověď viděl? Vyzkoušel už všechno, co ho mohlo napadnout. Použil píseň přání, aby vytvořil každou iluzi, jakou dokázal. Co ještě zbývá?

Zarazil se. Iluze!

Ne iluze — ale skutečnost!

A najednou měl odpověď.

Červené ohně vybuchly kolem Rona, odchýlily se od čepele jeho meče, když čelil děsivému útoku sžíravého přízraku. Poutníci se choulili na schodech Croaghu, řada temných postav vinoucí se z útesů a pevnosti nad nimi, choulili se do dýmu a mlhy proti šedému pozadí umírající odpolední oblohy. Půl tuctu paží se zdvihlo a plameny bušily do horala; zavrávoral pod jejich silou. Kimber se krčila za ním, chránila si obličej a oči před horkem a létajícími kameny. Šepot nenávistně ječel ze stínu schodiště dole, udělal výpad směrem k temným postavám, jak se pokoušely protlačit se kolem.

„Cogline!“ zaječel Rone v zoufalství, oheň a dým ho celého obklopovaly, když hledal stařík.

Sžíravé přízraky se pomalu přibližovaly. Bylo jich příliš mnoho; síla černé magie byla příliš veliká. Nemohl se jim všem postavit.

„Cogline! Prokrista!“

Ze stínu se k němu vrhla zahalená postava, chrlila oheň z obou rukou. Rone švihl čepelí jako šílený, chytil oblouk plamene a odklonil jej. Ale poutník už byl skoro u něj, jeho hlas zněl jako náhlé zasyčení, které se zdvihlo z exploze. Potom se Šepot vymrštil ze své skrýše, chytil tu černou věc a odnesl ji pryč. Kocour a přízrak se dostali do fontány plamene a dýmu a zmizeli z dohledu.

„Cogline!“ zaječel Rone naposledy.

Najednou se stařec objevil, pokřivený a ohnutý, belhal se ze vzdouvajícího se dýmu a bílé vlasy mu povlávaly. „Stůj, cizinče! Já ukážu těm černým plamen, který skutečně pálí!“

Zavyl jako šílenec, hodil hrst krystalů mezi sžíravé přízraky. Ty krystaly se třpytily jako kousíčky obsidiánu, když spadly mezi ty temné postavy a byly zasaženy prameny rudého ohně. V okamžení explodovaly a doběla rozpálené plameny vyletěly vzhůru ve výbuchu oslepujícího světla. Bouře rozhoupala horu a celé kusy Croaghu se rozpadly a vzaly s sebou i sžíravé přízraky.

„Shořte, vy černé obludy!“ zaječel Cogline se škodolibou radostí.

Ale poutníků se tak snadno zbavit nemohli. Jako temné stíny pronikli mlhou rozvalin a dýmu a rudý oheň jim vyšlehl z prstů. Cogline zaječel, když se k němu ten oheň dostal, a zmizel. Plameny obklopily Rona a dívku, kterou chránil, a poutníci se na ně jeden po druhém vrhali. Horal použil bojový pokřik svých předků a máchl ebenovou čepelí do jejich středu. Dva z nich v okamžení padli, proměnili se v popel, ale ti ostatní šli dál. Prsty s drápy se ovinuly kolem meče a přitáhly ho.

Potom byly všude na něm.

Brin celá unavená z úsilí, které v jejím těle vyvolalo kouzlo, a zmatená protichůdnými pocity, které ji ničily, stála před oltářem na stupínku, kde bylo místo pro Ildatch, silně k sobě tiskla knihu. Ve věžní místnosti pomalu ubývalo světlo a vzduch byl prosycený prachem a blátem. Ta věc tam pořád byla, ta věc, co ji tolik popichovala, ta věc, která na sebe vzala podobu jejího bratra Jaira. I když se pokoušela ji najít a zničit, zdálo se, že se jí

to nijak nedaří. Kouzla v ní byla jakoby neúplná — jako by se z nějakého důvodu nemohla smísit. Jsou jedno, to ví — kniha a ona. Jsou spojené. Hlas jí pořád našeptával, že tomu tak je. Šeptal o síle, která náleží jim oběma. Proč je tedy pro ni tak těžké přimět tu sílu, aby fungovala?

— Bojuješ s tím, temné dítě. Vzpíráš se tomu. Odevzdej se —

Potom vzduch kolem ní explodoval, kouzlo toho, jehož pronásledovala, proletělo prachem a polosvětlem a tucty obrazů jejího bratra naplnily komnatu. Všude kolem ní byly obrazy; prostupovaly mlžným oparem směrem ke stupínku, volaly její jméno. Zapotácela se, ztuhla. Jaire! Jsi tu doopravdy? Jaire...

— Jsou zlí, temné dítě. Znič je. Znič —

Poslušna hlasu Ildatch, i když stále někde hluboko uvnitř věděla, že je to špatně, vychrlila své kouzlo, zvuk písně přání zaplnil jeskyňovitý prostor. Před jejíma očima se obrazy jeden po druhém rozpadávaly a bylo to, jako by pořád dokola zabíjela Jaira, znovu a znovu, s každým rozbitým obrazem ho znovu ničila. Ale obrazy se objevovaly pořád, ty zbývající vyplňovaly mezery mezi nimi, natahovaly se k ní, dotýkaly se jí...

Potom zaječela. Kolem ní byly paže, paže z masa a kostí, teplé a živé, a před ní stál Jair, držel ji. Byl skutečný; ne jenom představa, ale opravdová živá bytost a mluvil na ni prostřednictvím své písně přání. Obrazy zaplnily její mysl — obrazy, kým byli a kým jsou, obrazy z dětství a dál — všechno, co v jejich životě bylo, a všechno, co je teď. Byl v nich Stinný důl, shloučené budovy osady, kde vyrostla, obydlí pobitá prkny smíchaná s kamennými domky a chatrčemi s doškovými střechami a lidé, kteří se sesedli, aby společně povečeřeli, a všechny ty malé radosti, které s sebou přináší společenství rodiny a přátel. Hostinec byl plný smíchu a rozprávění, osvětlený svícemi a petrolejkami. Ukázal se jejich dům, cestičky a živé ploty ve stínu, letité stromy podzimně zbarvené a v plamenech pohasínajících slunečních paprsků. Přísná tvář jejího otce se povzbudivě usmívala, matka k ní natahovala svoji snědou ruku, aby ji pohladila po tváři. Byl tam Rone Leah a její přátelé a... Všechno, čeho byla tak nemilosrdně zbavena, se jí postupně vracelo zpátky. Obrazy ji zaplavovaly, jasné, sladké a podivně očištěné, plné lásky a povzbuzení. Brin se rozplakala a klesla svému bratru do náruče.

Proti ní se vyřítil hlas Ildatch.

— Znič ho! Znič ho! Jsi temné dítě —

Ale ona ho nezničila. Ztracena v předivu obrazů, které spatřila a které se jí zabořily přímo do zdroje vzpomínek, o nichž se domnívala, že jsou navždy ztraceny, ucítila, že se vrací ta osoba, jíž kdysi sama byla. Ta její část, která byla ztracena, se znovu navrátila. Pouta kouzel, která ji pevně svazovala, se začala uvolňovat, ustupovala a ona byla zase volná.

Hlas Ildatch byl najednou šílený.

— Ne! Nesmíš mě pustit! Musíš mě pevně držet. Jsi temné dítě —

Jenomže ona není! Teď to cítila, poznala to i skrze nánosy lží, o nichž byla přesvědčována, že je prostě musí přijmout. Ona *není* temné dítě!

Jairův obličej se před ní vyhoupl jakoby z hluboké mlhy. Jeho známé rysy se rozmazaly a potom zaostřily a on k ní tiše hovořil.

„Miluju tě, Brin. Miluju tě.“

„Jaire,“ zašeptala v odpověď.

„Udělej to, proč tě sem poslali, Brin — co říkal Allanon, že musíš udělat. Udělej to rychle.“

Naposledy zdvihla Ildatch vysoko nad hlavu. Není temné dítě a ani není poddaná té knihy, jak jí to pořád Ildatch tvrdila. Říkala, že bude vládnout její silou, ale to byla lež. Žádné živé stvoření neovládne černou magii — stane se jen jejím otrokem. Nelze spojit maso a krev s kouzlem, jakkoli dobrý úmysl v tom je. Nakonec jakékoli její použití zničí samotného uživatele. Teď to viděla jasně a pocítila náhlou paniku, která vyvěrala z knihy. Je živá a má cit; tak tedy ano! Měla by na ni zhoubný vliv; vysála by z ní život, jako to

udělala se životy mnoha jiných lidí a proměnila je v tak temné a pokroucené bytosti, jako byli poutníci, před nimi Lebkonoši nebo sám Černý mág. Byla by propuštěna na svobodu do Čtyřzemí a všem, kdo tam žijí, by přinášela zase jenom temnotu...

Napřáhla se a vší silou knihu odhodila. Udeřila o kamennou podlahu s udivující silou. Vazba povolila, všechno se rozpadlo. Stránky vypadly a roztrousily se kolem.

Potom Brin Ohmsfordová použila píseň přání. Zněla tvrdě a byla rychlá, jak chytala zbytky knihy do své moci, a proměnila Ildatch v bezmocný prach.

Na kraji Croaghu, na útesech pod Šerou stopou cítil Rone, jak prsty s drápy sžíravých přízraků povolily svůj stisk, jako by je uštkl oheň, který nedokázaly ovládat. Zahalené postavy zčernaly, svíjely se a kroutily v šedém světle pomalu tmavnoucí oblohy. Jejich hlasy zněly jako jeden jediný v náhlém tichu, zaječení mučivé úzkosti a hrůzy. Po celé délce Croaghu, který vedl dolů na římsu, kde Rone bojoval, aby zadržel sžíravé přízraky, sebou všechny křečovitě otřásly jako hadrové panenky.

„Rone!“ vykřikla Kimber a táhla ho od místa, kde jeden těsně vedle nich padl.

Plameny šlehaly z prstů přízraků a vybuchovaly ze zahalených obličejů. Potom se začaly jeden po druhém rozpadávat, rozbíjely se jako sochy z hlíny a padaly na kámen římsy. V několika vteřinách sžíravé přízraky prostě nebyly, zmizely.

„Rone, co se s nimi stalo?“ zašeptala Kimber chraplavě, její omráčený hlas unášelo ticho.

Horal ještě pořád pevně třímal hrušku Meče Leahů, jak se znovu postavil na nohy, a pomalu potřásal hlavou. Dým a rozvaliny přiváté vzduchem přes čelní horskou stěnu mlhavě vířily kolem nich. Z nich se jako duch vynořil Šepot, měl tělo samý šrám.

„Brin,“ mumlal Rone pomalu jako odpověď na Kimbeřinu otázku. Nevěřícně zavrtěl hlavou. „To byla Brin.“

A potom ucítil první ze záchvěvů země, které se rozvlnily celým horským hřbetem z Maelmordu.

Brin celá vyčerpaná upřeně koukala na očerněné kameny na podlaze ve věži, kde se zbytky Ildatch proměnily v jemný prach.

„Tady máš to svoje temné dítě,“ zašeptala hořce a po tvářích jí stékaly slzy.

Hluboký otřes zničil věž, odvíjel se ze země a rozšiřoval se dál letitými stěnami. Kámen a dřevo začaly klesat a praskat, rozpadaly se v záchvěvech, které s nimi škubaly. Brin vyjekla, oči přivírala proti sprše bláta a prachu, která jí dopadala na obličej.

„Jaire...?“ pokusila se na něj zavolat.

Ale její bratr od ní proklouzl, maso a kosti se rozpustily v mlhavém vzduchu, bylo z něj znovu zjevení. Na venkovanově obličeji se objevil nevěřícný pohled a zdálo se, jako by jí chtěl něco říci. Jeho neskutečná postava se ještě chvíli vznášela v pološeru ve věži a potom zmizela docela.

Brin se za ním dívala celá sklíčená. Velké kusy kamení z věže začaly padat kolem ní a ona věděla, že tu nemůže zůstat. Černá magie Ildatch pominula a zapříčinila jenom umírání.

„Ale já budu žít!“ zašeptala divoce.

Přitáhla si plášť kolem těla, otočila se a utíkala z prázdné místnosti pryč.

Kapitola 46

Stříbrné světlo vyšlehlo nad vodu v jímce Nebeské studny a vystrašený Slanter se znovu zapotácel. Byla to exploze chvějící se jasnosti, to světlo bylo intenzivní a oslepující jako hřeben slunce za úsvitu, když se vynořuje po ustupující noci. Pronikalo temnými stíny jeskyně, vybuchovalo v bílém ohni a potom zmizelo.

Slanter sebou cuknul a ohlédl se zase po kamenné jímce. Na jejím okraji stál unavený a ubitý Jair Ohmsford.

„Chlapče!“ vykřikl skřet. V jeho hlase se mísily obavy a úleva, jak spěchal k venkovanovi.

Jair poklesl vyčerpáním a Slanter ho chytil kolem pasu. „Nepovedlo se mi ji odvést pryč, Slantere,“ zašeptal. „Zkoušel jsem to, ale kouzlo nebylo dost silné. Musel jsem ji tam nechat.“

„No tak, klid — počkej chvíli, ať popadneš dech,“ zavrčel Slanter, když venkovan ze sebe soukal slova. „Posaď se tady ke studni.“

Posadil Jaira a opřel ho o kamennou stěnu, potom si vedle něj klekl. Venkovan zvedl oči. „Šel jsem dolů do Maelmordu, Slantere — nebo aspoň část mě tam šla. Použil jsem třetí kouzlo — to, co mi dal král Stříbrné řeky, abych pomohl Brin. To mě dovedlo do světla a potom ze mě ven — jako bych já byl dvakrát. Šel jsem dolů do jámy, kde mi křišťál vidění ukázal, že je Brin. Byla tam, ve věži, a měla Ildatch. Jenomže ona ji změnila, Slantere. Stalo se z ní něco... strašného...“

„Jen klid, chlapče. Uklidni se.“ Skřet se na něj díval. „Přišel jsi na to, jak jí pomoct?“

Jair přikývl, polkl. „Byla jiná, ale já věděl, že kdybych se k ní dostal, kdybych se jí mohl dotknout a ona mě — všechno by bylo v pořádku. Použil jsem píseň přání, abych jí ukázal, kdo je, co pro mě znamená..., abych jí dal na srozuměnou, jak moc ji miluji!“ Snažil se potlačit slzy. „A ona zničila Ildatch — proměnila ji v prach! Ale když to udělala, věž se začala bořit a s kouzlem se něco stalo. Už jsem s ní nemohl zůstat. Nemohl jsem ji vzít zpátky s sebou. Pokoušel jsem se, ale stalo se to tak rychle. Dokonce jsem jí ani nemohl říct, co se děje! Ona jenom... zmizela a já jsem zase zpátky tady...“

Sklonil hlavu mezi kolena, nebyl schopen slova. Slanter ho chytil za ramena svýma sukovitýma rukama a stiskl.

„Udělal jsi to nejlepší, cos mohl, chlapče. Udělal jsi, co bylo ve tvých silách. Nemůžeš se obviňovat za to, že jsi nemohl udělat víc.“ Zavrtěl svým seschlým obličejem. „Sakra, nevím, jak je možné, že jsi pořád naživu! Já myslel, že jsi ztracený v tom kouzlu! Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím!“

Impulzivně k sobě Jaira přivinul a zašeptal. „Máš víc kuráže než já, chlapče — mnohem víc!“

Potom se odtáhl, trochu v rozpacích z toho, co udělal, něco mumlal o tom, že sotva kdo ví, co dělá ve zmatku. Už se chystal říci ještě něco, když začaly otřesy — několik hlubokých, těžkých ran, které otřásly samotnými základy hory.

„Co se to děje teď?“ vykřikl a ohlédl se zpátky přes rameno do stínů, které halily chodbu, jež je sem dovedla.

„To je Maelmord,“ odpověděl Jair, rychle se znovu snažil vstát. Rána v rameni mu pulzovala a bolela ho, jak se narovnal podle zdi jímky, a honem se opřel o skřeta. „Slantere, musíme se vrátit pro Brin. Je tam dole sama. Musíme jí pomoct.“

Skřet se na něj místo odpovědi divoce usmál. „Samozřejmě, chlapče. Ty a já. Dostaneme ji odtud. Půjdeme do té jámy a najdeme ji! Chyť se mě kolem ramen a drž se.“

Skřet s Jairem potom šli zpátky jeskyní ke schodišti, kterým sem přišli. Soumrak se rozprostřel nad zemí a slunce vklouzlo za okraj hor. Útržky pohasínajícího světla pronikaly

skrze škvíry ve skále a mísily se se stíny soumraku, když se ti dva rozhodně vydali na cestu. Otřesy pokračovaly dál, pomalé a vytrvalé, bylo to jako ponuré připomenutí, že čas jim ubíhá. Kusy skal a špíny padaly kolem nich, vytvářely opar, který se vznášel jako mlha v nehybném večerním vzduchu. V dálce se ozvalo tiché zarachocení, jako by to byl hrom blížící se bouřky.

Potom už zase byli venku z jeskyně, přecházeli z jejího potemnělého ústí na římsu, která ubíhala dolů ke Croaghu. Na východě už bylo vidět měsíc a rozhozené hvězdy na sametové obloze. Stíny ležely v potečkovaných vzorech na přední straně římsy, kde se uzavíraly poslední zbytky mizejícího světla jako kaňky inkoustu na čistém papíře.

Uprostřed stínů a polosvětla ležel Garet Jax.

Jaira a Slantera to ohromilo a šli k němu. Pán zbraní ležel zády na hromadě kamení, měl potrhané šaty a krvácel, štíhlý meč pořád ještě svíral v ruce. Oči měl zavřené, jako by spal. Slanter k němu po krátkém zaváhání poklekl.

„Je mrtvý?“ zašeptal Jair; dalo mu hodně přemáhání, aby takovou otázku vůbec vyslovil.

Skřet se k němu na chvilku sklonil hodně blízko, potom se zase odtáhl. Pomalu přikývl. „Ano, chlapče — je mrtvý. Nakonec tedy našel něco, co ho dokázalo zabít — něco, co bylo stejně dobré jako on sám.“ Na hlase mu bylo znát, že se zdráhá tomu uvěřit. „Zdálo se, že to dost usilovně a dost dlouho hledal, viď?“

Jair neodpověděl. Vzpomínal na to, jak mu Pán zbraní zachránil život, jak ho osvobodil, když to nedokázal nikdo jiný. Garet Jax, jeho ochránce.

Plakal by, kdyby to dokázal, ale už mu nezbývaly slzy.

Slanter si stoupl a shlížel na nehybné tělo. „Vždycky přemýšlel, jak bude vypadat to, co ho nakonec zabije,“ mumlal skřet. „Řekl bych, že to muselo být něco vytvořeného černou magií. „Nemohlo to být nic z tohoto světa. V jeho případě ne.“

Otočil se a s obavami se ohlédl. „Co se asi stalo s tou rudou obludou.“

Otřesy pohnuly horou a z údolí se neslo dunění. Jair to sotva slyšel. „On ji zničil, Slantere. Garet Jax ji zničil. A když byla Ildatch roztříštěna, černá magie si ji vzala zpátky.“

„Myslím, že tak se to klidně mohlo stát.“

„Tak se to stalo. To byla bitva, kterou hledal celý svůj život. Znamenalo to pro něj všechno. Neprohrál by ji.“

Skřet se na něj ostře podíval. „To nevíš jistě, chlapče. Nevíš, jestli byl pro tu zrůdu vyrovnaným soupeřem.“

Jair se na něj podíval a přikývl. „Já to vím, Slantere. Vím to. Byl soupeřem každému. Byl nejlepší.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Potom skřet také přikývl. „Ano, řekl bych, že ano.“

Znovu otřesy pohnuly horou, odrážely se hluboko ve skále. Slanter chytil Jaira za ruku a jemně ho otočil. „Nemůžeme tu zůstat, chlapče. Musíme se hned vydat hledat tvoji sestru.“

Jair se naposledy podíval na nehybnou postavu Pána zbraní a potom od něj odtrhl oči. „Sbohem, Garete Jaxi,“ zašeptal.

Společně potom Slanter s venkovanem spěchali ke schodišti Croagh a šli dolů.

Brin běžela směsicí šera a mlhy Maelmordu, konečně se osvobodila od věže Ildatch. Hluboké otřesy ničily dno údolí, celé hory až k vrcholkům se rozvlnily. Černá magie se vytratila ze země a bez ní nemohl Maelmord přežít. Zdvihání a poklesy při jeho dýchání a sykot, který šeptal o jeho nepřirozeném životě, ustaly.

Kde to jsem? ptala se Brin v duchu sebe sama. Očima se pokoušela proniknout stíny. Co se stalo s Croaghem?

Věděla, že je beznadějně ztracená. To už byla od chvíle, co utekla z věže. Na celé údolí se snesla noc a ona je hluboko na hřbitově, kde se všechno zdá stejné a kudy nevede žádná cesta. Skrze pavučinu větví a popínavých rostlin nad sebou viděla okraje hor, které lemovaly údolní jámu, ale samotný Croagh byl ukryt v temnotě proti jejich pozadí.

Maelmord se stal neuvěřitelným bludištěm a ona v něm je lapena.

Byla vyčerpaná, síla z ní vyprchala, jak dlouho používala píseň přání a také z té dlouhé cesty k jámě. Zabloudila a její kouzlo už jí nedávalo zrak. A všude kolem ní se v otřesech chvěla země, byl to předstupeň zničení Maelmordu a všeho, co v něm ulpělo. Jen na duchu zůstala silná a byl to právě její duch, který ji neustále poháněl, aby se pokusila najít únik odtud.

Půda pod jejíma nohama prudce klesala, ukazovala jí cestu s takovou náhlostí, která až děsila. Brin klopýtla a téměř upadla. Maelmord se trhal na kusy. Rozpadal se pod ní a ona věděla, že bude zničena společně s ním.

Zpomalila a celá unavená se zastavila, lapala po dechu. Běžela beze smyslu, slepě a bez směru. Ani to kouzlo písně přání, kterým se tak chlubila, by ji teď nezachránilo, kdyby se rozhodla se k němu uchýlit. Proč ji Jair opustil? Proč odešel? Zaplavilo ji zoufalství s příšerným pocitem zrady — zoufalství a neopodstatněný vztek. Ale ona bojovala proti takovým pocitům, věděla, že jsou nesmyslné a nenáležité. Jair by ji neopustil, kdyby mu už nic jiného nezbývalo. Ať už jej cokoli přivedlo k ní, zase ho to prostě odvedlo pryč.

Nebo možná to, co považovala za Jaira, vlastně Jair nebyl a to, co viděla a cítila, nebylo skutečné. Možná to všechno bylo jen v jejím šílenství, které snila...

„Jaire!“ zavřeštěla.

Ozvěna jejího hlasu se tříštila o dunění země a potom utichla. Země pod ní se ještě více propadávala.

Usilovně, tvrdohlavě pokračovala dál. Už neběžela, na to byla příliš unavená. Její snědý obličej ztvrdl rozhodnutím a ona zahnala všechno ze své mysli, kromě nutnosti klást jednu nohu před druhou. Nevzdá se. Půjde dál. Až nebude moci jít vzpřímeně, tak se bude plazit. Ale půjde dál.

Potom najednou ze tmy vyskočil stín, velký, hubený, a byl jako duch. Šel k ní a ona vykřikla leknutím. Veliká chlupatá hlava se o ni otřela a svítící modré oči mrkly na pozdrav. To je Šepot! Vděčně se ke kocourovi vrhla, nebránila se slzám a objala ho kolem chundelatého krku. Šepot pro ni přišel!

Kocour se otočil a hned se vydal pryč, táhl ji s sebou. Jednou rukou se ho pevně držela za kůži na krku a klopýtala za ním. Procházeli bludištěm umírající džungle. Všude kolem nich se ozývalo dunění a otřesy rozechvívaly zem. Kolem nich začaly padat shnilé větve. Odporně páchnoucí pára prýštila v gejzírech z puklin v zemi. Balvany a suť se kutálely z útesů, které těsně obemykaly údolí.

Přesto se jim nějak podařilo dostat se ke Croaghu; najednou se před nimi vyhoupl z šera, tyčil se ze dna údolí do noci. Obrovský kocour skočil na schody a Brin jen krůček za ním. Venkovanka po čtyřech šplhala nahoru, nejistě tápala v narůstajícím rachotu. Obrovské otřesy houpaly celým Croaghem, jeden následoval za druhým. Brin klesla na kolena, kámen pod ní začal praskat a rozestupovat se. Celé kusy schodiště se ulamovaly a padaly dolů. Ještě ne! křičela beze slov. Až budu volná! Šepotův hluboký řev se vznesl nad burácení a ona se probojovávala za kocourem. Pod nimi se rozlamovaly veliké stromy, jako by to byly jen suché větve. Poslední známky šera zmizely, jak slunce sklouzlo za horizont, a celá země se ponořila do stínu.

A potom se před ní znovu objevila římsa a ona na ni upadla, vykřikla na temné postavy, které se k ní blížily. Natahovaly k ní paže a vytahovaly ji z bortících se schodů a ze srázu. Kimber ji objala a líbala, její rošťácký obličej zářil štěstím a oči se jí zalily slzami. Cogline něco mumlal, lehce se dotýkal jejích tváří ušpiněným hadříkem. A byl tam Rone, jeho štíhlý, sluncem opálený obličej byl k smrti unavený a potlučený, ale šedé oči měl plné lásky. Šeptal její jméno, objal ji a pevně k sobě přitiskl. A v tu chvíli věděla, že je v bezpečí.

Jen o chvilku později k nim přišli Jair a Slanter, sestupovali ze schodů Croaghu od Nebeské studny v zoufalém hledání Brin. Všichni byli překvapení a ozvaly se výkřiky

úlevy. Potom se Brin a Jair ještě jednou pevně objali.

„Tak jsi to přece byl ty, kdo přišel za mnou do Maelmordu,“ šeptala Brin a hladila bratra po vlasech. Usmála se skrze slzy. „Zachránil jsi mě, Jaire.“

Jair ji pevně objal, aby ukryl své rozpaky. Rone k nim přistoupil a objal je oba dohromady. „Sakra, tygře — ty bys přece měl být ve Stinném dolu! Copak ty nikdy neuděláš, co ti je řečeno?“

Slanter postával nejistě opodál, díval se na ně s líčeným podezřením, z těch tří, co se pořád objímali a líbali, se ohlédl na vytáhlého stařík a dívku a na obrovského kocoura, který ležel natažený vedle nich. „To je ta nejdivnější parta, jakou jsem kdy viděl,“ mumlal si pro sebe.

Potom se ze dna údolí vznesl hřmot, zněl jako bouřka, a otřesy zničily celý Croagh. Zhroutil se celý do jámy. Všichni, kdo se shromáždili na římse útesu, spěchali k jeho okraji a dívali se do šera. Záblesky jasu měsíce a hvězd prostupovaly tmu. Ve vlnění stínů se Maelmord začal propadat. Proklouzl dolů, do země, jako by ho pozřel tekoucí písek. Půda, skála a umírající les zapraskaly a zřítily se. Stíny se prodloužily a spojily se, až v měsíčním svitu nebylo vůbec vidět ani stopu po tom, co tu kdysi bylo. Ve chvíli Maelmord navždy zmizel.

Kapitola 47

Do země přišel podzim a všude byla spousta jasných barev prosvícených sluncem. Byl jasný, chladný den v lesích Východní země, kde Bystřina padala z Vlčích hřbetů, a nebe bylo bezedně modré. To ráno byl mrazík a roztáté stopy po něm byly ještě patrné v hluboké trávě a na ztvrdlé zemi a mechem porostlých skalách, které lemovaly břehy řeky, kde se mísily s jemnou tříští pěnivé vody.

Brin se zastavila na okraji té vody, aby si v hlavě urovnala myšlenky.

Byl to právě týden, co jejich malá společnost odešla z Krkavčích štítů. Když byla zničena Ildatch a černá magie zmizela spolu se vším, co vytvořila, skřeti stopaři, co bránili Šerou stopu, uprchlí zpátky do kopců a lesů hluboko do Anaru — zpátky ke kmenům, z nichž pocházeli. Když Brin, Jair a jejich přátelé zůstali sami v pobořené pevnosti, našli těla hraničáře Helta, trpaslíka Elba Forakera a elfího prince Edaina Elessedila a pohřbili je. Jenom Garet Jax zůstal, kde byl, protože se zničením Croaghu byla cesta k Nebeské studni zcela odříznuta. Možná je dobře, že Pán zbraní zůstane tam, kam noha smrtelníka nevstoupí, napadlo Jaira. Možná by to pro Gareta Jaxe ve smrti nemělo být jinak, než tomu bylo za jeho života.

Tu noc se utábořili v lesích pod Šerou stopou, jižně od místa, kde se choulila v Krkavčích štítech, a právě tam Brin řekla ostatním o svém slibu Allanonovi, že až bude Ildatch zničena a její výprava skončí, vrátí se k němu. Teď, když už měli za sebou tu dlouhou cestu do Maelmordu, musí ho ještě jednou, naposledy vyhledat. Byly ještě otázky, které je třeba zodpovědět, a věci, které se musí dovědět.

A tak šli všichni s ní — její bratr Jair, Rone, Kimber, Cogline a kocour Šepot; dokonce i skřet Slanter. Šli s ní nazpátek z Krkavčích štítů, vyhnuli se horám na jihu podél pustých pásů Staré slatiny, znovu překročili Toffer do lesů Černavy a údolí Kamenného krbu, potom se drželi vinoucího se koryta Bystřiny, až došli k malé strži, kde Allanon bojoval svoji poslední bitvu. Celá ta cesta jim trvala týden a večer sedmého dne se utábořili na okraji té strže.

Teď v mrazivém časném ránu stála tiše a dívala se na říční proud. Za ní bez jediného slova stáli všichni ostatní a trpělivě čekali. Nešli s ní až na kraj řeky; nechtěla to. Tohle musí udělat jen ona sama.

Jak ho mám přivolat? ptala se sama sebe. Mám mu zazpívat? Mám použít kouzlo písně přání, aby poznal, že tu jsem? Anebo přijde sám, aniž bych ho volala, pozná, že tu čekám...?

Jakoby v odpověď se voda Bystřiny před ní uklidnila, její hladina byla jako sklo. Všude kolem utichly lesy, a dokonce i vzdálené hučení vodopádu ustalo. Jemně začala voda kypět, čeřit se a pěnit jako v kotli a do ranního vzduchu se vznesl jediný jasný sladký výkřik.

Potom se Allanon vynořil z Bystřiny, jeho vysoká štíhlá postava vztyčená a oblečená do černého. Přešel přes klidnou vodu řeky, zdvihl hlavu ze stínu své kutny, tmavé oči měl tvrdé a pronikavé. Nevypadal jako Bremen, když se zjevil; jeho tělo bylo spíš pevné než průhledné, nebyl v mlze, která obklopovala postavu jeho otce, a neměl ani smrtelný rubáš, do něhož byl zahalen starý pán. Je to, jako by pořád žil, pomyslela si Brin, jako by nikdy neumřel.

Přiblížil se k ní a zastavil se, vznášel se ve vzduchu nad vodou.

„Allanone," zašeptala.

„Čekal jsem, že přijdeš, Brin Ohmsfordová," odpověděl jemně.

Podívala se blíž, teď spatřila jemný svit říční vody pronikající přes jeho tmavý oděv, lehce se chvěla a v tu chvíli věděla, že je skutečně mrtvý a před ní je jenom jeho stín.

„Je po všem, Allanone,“ řekla mu a najednou jí bylo zatěžko mluvit. „Ildatch je zničená.“

Hlava pod kápí se lehce sklonila. „Zničená silou elfího kouzla, tvarovaného a barveného písní přání. Ale je zničena rovněž ještě větší silou — láskou, Brin; láskou, která k tobě poutá tvého bratra. Miluje tě příliš na to, aby neuspěl, dokonce i když se opozdil.“

„Ano, láskou také, Allanone.“

„Spasitel a ničitel,“ tmavé oči se zúžily. „Moc tvého kouzla tě učiní obojím a ty jsi už viděla, jak úplatná může taková síla být. Tak příšerné je to vábidlo a tak těžké je najít rovnováhu. Já tě před tím varoval, ale moje varování nestačilo. Nechal jsem tě na holičkách.“

Rychle zavrtěla hlavou. „Ne, tys mě na holičkách nenechal. To já nechala sama sebe.“

Druid zdvihl ruku zpod svého pláště a ona zjistila, že je skrze ni vidět. „Nemám moc času, tak mě dobře poslouchej, Brin Ohmsfordová. Nepochopil jsem, co všechno jsem mohl mít z černé magie. Klamal jsem sám sebe — přesně jak ti to říkal Divous. Věděl jsem, že kouzlo písně přání by mohlo být takové, jak říkal můj otec — požehnáním i prokletím — a jeho držitel tudíž spasitelem i ničitelem. Ale ty jsi měla rozum i srdce. A já nepomyslel na to, že nebezpečí může být tak veliké, když máš tyhle vlastnosti. Neuvědomil jsem si pravdu o Ildatch ani to, že nebezpečí černé magie se může vymknout těm, kdo ji stvořili, aby s ní zacházeli. Protože skutečným nebezpečím byla vždycky ta kniha — ničitel všech, kdo použili její kouzlo od časů Černého mága po časy sžíravých přízraků. Všichni byli otroci Ildatch, ale Ildatch nebyla jenom bezduchý svazek stránek a vazeb, na nichž byla černá magie zaznamenána. Byla živá — zlo, které se může změnit v lákadlo pro všechny, kdo hledají jeho sílu.“

Allanon se sklonil, sluneční svit pronikal okraji jeho černých šatů, jako by je měl roztřepené. „Chtěl jsem od začátku, abys k tomu došla. Ale chtěl jsem, aby sis to nejprve vyzkoušela. Pokaždé, když jsi použila kouzlo písně přání, dostala ses o kousek dál do nauky a moci kouzla. Uvědomovala sis, že něco není správně, když jsi to kouzlo používala dál, ale stejně jsi k tomu byla přinucena. A já tam nebyl, abych ti řekl, co se děje. V době, kdy jsi odešla dolů do Maelmordu, jsi byla úplně stejná jako všichni, kteří sloužili té knize, a ty jsi věřila, že je to tak, jak to být má. To právě ta kniha chtěla. Chtěla tě mít jenom pro sebe. Dokonce i síla sžíravých přízraků byla ve srovnání s tvojí zanedbatelná, protože ty se nenarodily s kouzlem jako ty. V tobě našla Ildatch zbraň, která měla větší sílu než cokoli jiného, co jí kdy sloužilo — dokonce i ve srovnání s Černým mágem.“

Brin na něj nevěřícně koukala. „Takže to tedy mluvila pravdu, když tvrdila, že na mě čekala — že byly svazky, které nás pojily?“

„Překroucenou polopravdu,“ opravil ji Allanon. „Duchovně jsi došla dost blízko k tomu, o čem, jak si myslela, tě může přesvědčit natolik, abys tomu věřila. Mohla tě přesvědčit, že jsi skutečně temné dítě ze tvých obav.“

„Ale píseň přání by mě mohla přimět...“

„Píseň přání by tě mohla přimět... k čemukoli.“

Zaváhala. „A ještě může?“

„A ještě může. Vždycky.“

Brin se dívala, jak se ta zahalená postava blíží ještě víc k místu, kde stála. Chvíli myslela na to, že ji rukou stáhne k sobě. Ale místo toho se hubený obličej zdvihl a podíval se za ni.

„Moje smrt byla předpovězena v Rameni podsvětí. Můj odchod ze života byl zajištěn. Ale se zničením Ildatch musí zmizet i černá magie. Kolo Času se otáčí a věk končí. Můj otec je konečně volný, odešel na odpočinek, který mu byl tak dlouho upírán, už ke mně není poután ani ke svému slibu rasám Čtyřzemí.“

Hlava v kápi se k ní ještě jednou sklonila. „A teď i já odcházím. Po mně už nepřijde žádný Druid. Ale jejich víra je teď v tobě.“

„Allanone...,“ zašeptala a vrtěla hlavou.

„Poslouchej mě, venkovanko. Ta krev, kterou jsem ti dal na celo, a ta slova, která jsem

přitom řekl, to udělala. Jsi nositelka víry, která byla moje a přede mnou mého otce. Neměj obavy z toho, co to znamená. Kvůli ní se ti nic zlého nepřihodí. Poslední kouzlo teď žije v tobě a ve tvém bratrovi, v krvi vaší rodiny. Tam zůstane, v bezpečí a ochráněné. Nebude ho třeba ve věku, který nadejde. Kouzlo v tom věku nebude mít žádné užitečné místo. Jiné učení bude lepším a opravdovějším vodítkem ras.

Ale pozor! Přijde čas, ještě je daleko, za životy generací Ohmsfordů, kteří se ještě nenarodili, kdy kouzlo bude třeba znovu použít. Jako je to se vším, kolo času se zase otočí. Potom bude třeba víra, kterou jsem ti dal, a děti z rodu Shannary budou povolány, aby je přinesly. Pro svět, který jednou přijde, uchovej v sobě bezpečně tu víru.“

„Ne, Allanone, já to nechci...“

Ale on rychle zdvihl ruku a umlčel ji. „To je dáno, Brin Ohmsfordová. Stejně jako to udělal můj otec se mnou, já si vybral tebe — dítě mého života.“

Beze slov na něj zoufale hleděla.

„Neboj se,“ zašeptal.

Bezradně přikývla. „Pokusím se.“

Začal se od ní vzdalovat, jeho temná postava se pomalu rozplývala, jak skrze ni prosvítalo slunce. „Odlož to kouzlo, Brin. Už ho nepoužívej, protože už ho není zapotřebí. Zůstávej v míru.“

„Allanone!“ zavolala.

Vznášel se nad Bystřinou, voda pod ním začala jemně vířit. „Nezapomeň na mě,“ řekl jemně.

Ponořil se do stříbrné vody v řece a zmizel. Bystřina se znovu rozproudila.

Brin z kraje břehu koukala na vodu. V očích měla slzy. „Nikdy na tebe nezapomenu,“ zašeptala.

Potom se otočila a šla pryč.

Kapitola 48

A tak ze Čtyřzemí zmizelo kouzlo a pověsti o Druidech a Paranoru se změnily v legendu. Nějakou dobu budou ještě mnozí trvat na tom, že Druidové byli z masa a kostí a že chodili zemí jako smrtelníci a ochránci ras; nějakou dobu budou mnozí argumentovat tím, že kouzlo bylo skutečné a že příšerné bitvy sváděly spolu síly dobra a síly zla. Ale počet těch, co tomu věří, se bude snižovat. A nakonec už tomu neuvěří skoro nikdo.

To ráno, kdy Allanon naposledy zmizel ze světa lidí, se malá skupinka lidí rozloučila. Obklopeni barvami a vůněmi podzimu se na rozloučenou objali a každý se vydal do své domoviny.

„Bude se mi po tobě stýskat, Brin Ohmsfordová," prohlásila Kimber vážně a s rozhodným výrazem v rošťáckém obličeji. „A dědečkovi se bude taky stýskat, že jo, dědo?"

Cogline znepokojeně šoupal nohama v sandálech a přikývl, aniž by se na venkovanku podíval. „Asi ano," připustil s nechutí. „Ale nebude se mi stýskat po tom křičení a týrání. To tedy ne. Samozřejmě jsme také prožili příjemná dobrodružství, děvče — kvůli nim se mi po tobě bude stýskat. Skřeti pavouci a hroziví poutníci a tak. Skoro jako za starých časů..."

Odešel a Brin se usmála. „Mně se po vás bude taky stýskat. A po Šepotovi. Za svůj život vděčím jemu stejně jako vám ostatním. Kdyby mě nepřišel vyhledat do Maelmordu..."

„Cítil, že ho potřebuješ," prohlásila pevně Kimber. „Nepřestoupil by tvoje varování, kdyby necítil, že ho potřebuješ. Myslím, že mezi vámi je zvláštní vazba — vazba vytvořená tvojí písní."

„Už nechci, abyste ke mně chodili bez ohlášení," skočil jí do řeči najednou Cogline. „Nebo dokud vás nepozvu. Nechoďte do domů lidí, když to po vás nikdo nechce!"

„Dědečku," Kimber si povzdechla.

„Přijdeš mě navštívit?" zeptala se jí Brin.

Dívka se usmála a podívala se na dědečka. „Možná někdy ano. Myslím, že teď nějakou dobu zůstanu s dědečkem a Šepotem v Kamenném krbu. Byla jsem pryč už dost dlouho. Stýská se mi po domově."

Brin k ní přistoupila a pevně ji objala. „Mně už se taky stýská po domově, Kimber. Ale zase se někdy setkáme."

„Vždycky budeš moje přítelkyně, Brin." V očích měla slzy, když zabořila hlavu venkovance na rameno.

„A ty moje taky," šeptala Brin. „Sbohem, Kimber. Děkuji."

Rone se také rozloučil a potom si stoupl před Šepota. Velký kocour seděl na zadku a zvědavě si horala prohlížel, mrkal svýma velkýma kulatýma modrýma očima.

„Mýlil jsem se v tobě, kocoure," řekl zdráhavě. Zaváhal. „Pro tebe to nejspíš nic neznamená, ale pro mě ano. Zachránil jsi mi život." Chvíli se díval na kocoura a pak se smutně ohlédl po ostatních. „Slíbil jsem si, že mu to řeknu, jestli bezpečně dostane Brin z té jámy; stejně si ale připadám jako idiot, když tu takhle stojím a mluvím s kocourem."

Odešel. Šepot ospale zívl a ukázal všechny svoje zuby.

Asi o tucet yardů dál si zase jako idiot připadal Jair, když tam stál tváří v tvář Slanterovi a snažil se najít slova, jak vyjádřit tu změť emocí uvnitř.

„Hele, chlapče." Skřet byl nevrlý a netrpělivý. „Nedělej to tak složitý. Prostě jen řekni sbohem. Řekni to."

Ale Jair neústupně zavrtěl hlavou. „Já nemůžu, Slantere. To nestačí. Ty a já jsme byli spolu vlastně od samého začátku — od toho, jak jsem tě podvedl s těmi hady a zavřel tě do dřevěné truhlice."

„To mi ani nepřipomínej, prosím tě!" brblal skřet.

„Zbyli jsme jenom my, Slantere," pokusil se Jair vysvětlit a zkřížil ruce na prsou. „Prošli

jsme celou tu cestu. Ty a já a ostatní — ale oni nejsou a zbyli jsme jen my.“ Zavrtěl hlavou. „Tolik se toho událo a já to prostě nedokážu pustit z hlavy jenom tím, že řeknu jednoduše 'sbohem'.“

Slanter si povzdechl. „To přece neznamená, že už se nikdy neuvidíme, chlapče. Co se děje? Myslíš si snad, že taky umřu nebo co? No, tak se nad tím zamysli! Umím se o sebe postarat — jednou jsi to říkal ty sám, pamatuješ? Nic se mi nestane. A vsadím se s tebou o to, že měsíc budu spát v temný díře, že se nic nestane ani tobě! Ty jsi zatracenej intrikán!“

Jair se proti své vůli usmál. „Myslím, že od tebe je to docela kompliment.“ Zhluboka se nadechl. „Pojď se mnou zpátky, Slantere. Pojď zpátky do Posledního přístavu a řekneme jim, co se stalo. Měl bys to vyprávět ty.“

„Ne, chlapče.“ Skřet sklonil svůj drsný obličej a zavrtěl pomalu hlavou. „Už se tam nevrátím. Skřeti nebudou v Dolním Anaru vítáni po dobu několika dalších let, ať už jsou pro to důvody jakékoli. Ne, do pohraničí se nevydám — alespoň prozatím ne.“

Jair přikývl a nastalo trapné ticho. „Tak tedy sbohem, Slantere. Do příště.“

Postoupil dopředu a chytil skřeta. Slanter zaváhal a potom ho drsně poplácal po ramenou.

„Hele, chlapče — ale nebylo to špatný, co?“

Ale trvalo ještě hodnou chvíli, než se rozloučili.

Uběhl ještě víc než týden, než Brin, Jair a Rone dorazili do Stinného dolu a než zabočili na cestu z kočičích hlav, která vedla k hlavnímu vchodu do domu Ohmsfordů. Bylo pozdní odpoledne a slunce se už klonilo za kopce, zanechávalo lesy ponořené do stínu a polosvětla. Zvuk hlasů se vznášel tichým podzimním vzduchem z domů kolem a ve vysoké trávě šustilo listí.

Ve večerním šeru byla před nimi rozsvícená okna.

„Brin, jak to všechno vysvětlíme?“ zeptal se Jair snad už posté.

Prošli pod švestkou, teď už skoro bez listí, když se otevřely dveře a z nich vyběhla Eretria.

„Wile, už jsou doma!“ zavolala přes rameno a rychle spěchala obejmout obě své děti a Rona. Po chvíli se objevil i Wil Ohmsford. Políbil Brin a Jaira a upřímně stiskl Ronovi ruku.

„Jsi nějaká unavená, Brin,“ poznamenal tiše. „Spali jste vůbec aspoň trochu, když jste s bratrem byli v Leahu?“

Brin a Jair se na sebe podívali, zatímco Rone se laskavě usmíval a bedlivě si prohlížel podlahu. „A co vaše cesta na jih, tati?“ změnil Jair rychle téma hovoru.

„Naštěstí jsme mohli pomoci celé řadě lidí.“ Wil pozorně zkoumal svého syna. „Práce nám trvala mnohem déle, než jsme předpokládali, jinak bychom se vydali za vámi do Leahu. Nakonec to dopadlo tak, že jsme se vrátili teprve včera večer.“

Brin a Jair se na sebe znovu podívali. Tentokrát si toho otec hned všiml. „Řekl by mi laskavě někdo z vás, co to bylo za stařík, kterého jste poslali?“

Brin se zarazila. „Jakého stařík?“

„Toho s tím vzkazem, Brin.“

Jair se zamračil. „S jakým vzkazem?“

Eretria teď postoupila dopředu a v tmavých očích měla výraz nelibosti. „Stařík, co nás chytil za vesnicemi jižně od Kaypry. Byl z Leahu. Měl od vás vzkaz a říkal, že jste šli na vysočinu, že tam pobudete několik týdnů, abychom si nedělali zbytečně starosti. Nám to s tatínkem připadalo divné, že by takový starý muž mohl být poslíčkem Ronova otce, ale...“

„Brin!“ vyhrkl Jair s očima dokořán.

„Něco mi na něm bylo povědomého,“ dumal najednou Wil. „Zdálo se mi, jako bych ho už někde viděl.“

„Brin, já neposílal žádný...,“ začal Jair, potom zmlkl. Všichni na něj upřeně koukali. „Počkejte... počkejte tady, jenom... chvilku,“ drmolil a zadrhával se. „Jsem tu hned!“

Vrhl se kolem nich do domu, do chodby, přes přední místnost a do kuchyně. Šel rovnou ke kamennému krbu, kde se police setkávaly v koutě, a šátral u třetí police dole. Potom zdvihl uvolněný kámen a sáhl za něj.

Jeho prsty obemkly elfeíny a jejich známý kožený váček.

Chvíli tam stál jako zmrazený. Pevně svíral v ruce ty kameny a šel zpátky k ostatním, kteří pořád čekali na cestě z kočičích hlav. S úsměvem vytáhl váček a ukázal kameny překvapené Brin a Ronovi.

Rozhostilo se dlouhé ticho, jak se těch pět dívalo jeden na druhého. Potom Brin objala jednou rukou matku, druhou otce.

„Mami, tati. Myslím, že bude lepší, když teď všichni půjdeme dovnitř a na chvilku se posadíme.“ Usmála se. „Jair a já vám musíme něco říct.“

Shannarova píseň přání

Hrůza obcházela Čtyřzemí, když se kniha Ildatch, pradávný zdroj zla, probudila k novému životu a vyslala své odporné sžíravé příšery, aby zničily lidstvo.

K tomu, aby se Druid Allanon dokázal dostat skrz nástrahy chránící Ildatch, musí získat Brin Ohmsfordovou, neboť jen ona jediná vládne magickou mocí písně přání. Brin se váhavě připojí k Druidovi na jeho smrtelně nebezpečné cestě. Potom se Brinin mladší bratr Jair od záhadného krále Stříbrné řeky dovídá, že Brin je odsouzena k strašnému osudu – pokud se k ní nedostane včas!

Jair se vydává na cestu za samotným srdcem zla. Na jejím konci čeká Ildatch a pečlivě připravuje osudovou past, mnohem strašnější než samotná smrt!

PŘEDKLÁDÁME VÁM DALŠÍ KNIHU TERRY BROOKSE – VYPRÁVĚNÍ PLNÉ PODIVUHODNÝCH ZEMÍ, UDATNÝCH PŘÁTEL, PŘÍŠERNÍCH STVŮR A NAPROSTO TEMNÉHO ZLA!

ISBN 80-85782-93-6